

Kỹ nguyên xem mắt

Contents

Kỹ nguyên xem mắt	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	12
4. Chương 04	16
5. Chương 05	21
6. Chương 06	25
7. Chương 07	30
8. Chương 08	34
9. Chương 09	38
10. Chương 10	42
11. Chương 11	47
12. Chương 12	51
13. Chương 13	55
14. Chương 14	59
15. Chương 15	63
16. Chương 16	68
17. Chương 17	72
18. Chương 18	75
19. Chương 19	79
20. Chương 20	82
21. Chương 21	86
22. Chương 22	89
23. Chương 23	92
24. Chương 24	96
25. Chương 25	99
26. Chương 26	102
27. Chương 27	105
28. Chương 28	110
29. Chương 29	114
30. Chương 30	118
31. Chương 31	121
32. Chương 32	126
33. Chương 33	129
34. Chương 34	134
35. Chương 35	137
36. Chương 36	142
37. Chương 37	145
38. Chương 38	149
39. Chương 39	152
40. Chương 40	157
41. Chương 41	160

42. Chương 42	164
43. Chương 43	168
44. Chương 44	171
45. Chương 45	174
46. Chương 46	178
47. Chương 47	182
48. Chương 48	185
49. Chương 49	188
50. Chương 50	191
51. Chương 51	195
52. Chương 52	198
53. Chương 53	202
54. Chương 54	205
55. Chương 55	208
56. Chương 56	212
57. Chương 57	215
58. Chương 58	219
59. Chương 59	222
60. Chương 60	225
61. Chương 61	229
62. Chương 62	232
63. Chương 63	235
64. Chương 64	238
65. Chương 64	242
66. Ngoại Truyện 1	242
67. Phiên Ngoại 2 Phần 1	248
68. Phiên Ngoại 2 Phần 2 [hết]	251

Kỷ nguyên xem mắt



Giới thiệu

Giới thiệu Hải hước và nhẹ nhàng, Kỷ nguyên xem mắt là một trong số các tác phẩm tiêu biểu của t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-nguyen-xem-mat>

1. Chương 01

Chương 1

Có người nói rằng, bên cạnh một người đáng tin cậy sẽ luôn có một đến hai người bạn không đáng tin tưởng.

Câu nói này được minh chứng một cách rõ ràng qua mối quan hệ giữa tôi và La Lợi. Phần lớn, người không đáng tin cậy là tôi, nhưng mà lần này lại là La Lợi.

Tôi tên là Hoàng Phiêu Phiêu, nữ, hai mươi bảy tuổi, chưa kết hôn, nói theo kiểu của những người lớn cổ hủ, đó chính là đang bước vào thời kỳ phải ổn định sự nghiệp, là người cần phải tiếp tục dững cảm hứng về phía trước! Ngoài ra, còn một điều đáng buồn nữa là, mặc dù tuổi tôi cũng đã khá rồi, nhưng vẫn chưa trang bị được ba điều kiện mang tính chất tiêu biểu của những người con gái còn độc thân: học vấn cao, trí tuệ cao và thu nhập cao.

Tôi tốt nghiệp ở một trường đại học hạng ba, trong năm năm của cuộc đời đi xin việc, tôi đã từng đảm trách công việc trong ngành tài chính – làm nhân viên thu ngân của siêu thị; đã từng bước vào văn phòng làm việc của Chính phủ – làm nhân viên thử việc ở một đơn vị sự nghiệp nào đó; đã từng có những lần tiếp xúc cực kỳ thân mật với hơn năm trăm công ty có qui mô lớn mạnh trên thế giới – giúp đỡ họ đi dán những tờ quảng cáo nhỏ. Hiện nay thì đang đứng ở tiền duyên của thế giới, đảm đương công việc mới toanh nhưng có tính lịch sử lâu đời, xuất hiện trong truyền thuyết từ thời cổ đại mà trước mắt, đa phần các đài truyền hình nổi tiếng đang phát sóng một cách cực kỳ rầm rộ, nhà nước đành phải kêu gọi tạm ngưng – đó chính là nghề môi giới hôn nhân... Được rồi, nói một cách chính xác thì đó là nhân viên văn thư của một trung tâm môi giới hôn nhân.

Đúng vậy, dùng một danh từ dễ nghe, Hoàng Phiêu Phiêu là một người giới thiệu hôn nhân, mà dùng một danh từ khó nghe thì đó chính là bà mối trong sáu bà mụ, mà nói là làm nghề giống với Vương bà trong truyện “Thủy Hử” thì cũng không oan ức gì lắm. Đương nhiên, tôi cũng không đến nỗi giới thiệu người phụ nữ đã có chồng ột người đàn ông đã kết hôn, thô thiển làm tan nát gia đình mà vợ chồng nhà người ta đang hạnh phúc với nhau đâu. Nhưng mà những việc làm như bốc phét ột người đàn ông cao không đến một mét sáu mươi lăm thành một mét bảy mươi hai, bơm thổi một người con gái với đôi mắt ti hí đến nỗi chỉ nhỏ như sợi chỉ thành một siêu mẫu nổi tiếng, thì quả thật tôi đã từng làm không ít lần.

Cái gì, tôi đang nói dối ư?

NO! NO! NO! NO!

Tôi có nói người đàn ông ột mét bảy mươi hai đó là chiều cao thật của người ta không? Đã không phải là chiều cao thật, thì chẳng nhẽ không cho người ta mang giày chặc? Chẳng nhẽ không cho người ta chèn cái gì vào trong giày chặc? Hoặc là nói theo kiểu khoa học hơn một chút, đó là không cho người ta mang giày cao gót dành cho nam hay sao?

Bảy xăng-ti-mét có là bao nhiêu đâu, bên trong độn thêm chừng đó, một mét sáu mươi lăm cũng trở thành một mét bảy mươi hai thật.

Về việc siêu mẫu nổi tiếng...

Lữ Yến[1] không phải là siêu mẫu nổi tiếng sao? Hơn nữa, mắt nhỏ thì đã làm sao nào? Mắt nhỏ thì sao cơ chứ? Mặc dù mắt của tôi không hề nhỏ chút nào, nhưng mà tôi vẫn giữ vững lập trường cho rằng, mắt nhỏ thì đáng yêu chết đi được ấy chứ!

[1] Lữ Yến – siêu mẫu nổi tiếng của Trung Quốc.

“Phiêu Phiêu, mày giúp tao đi mà, dù sao những việc thế này mày cũng hay làm rồi.” La Lợi chu miệng, uốn éo cái vòng eo rắn nước của nó, dùng cái thứ âm thanh nhào nhoét làm xương cốt người ta muốn rụng hết cả ra, “Cũng không mất bao nhiêu thời gian của mày đâu, hơn nữa mày lại còn có thể thưởng thức được rất nhiều món ăn ngon nữa đó.”

“Đúng thế, chỉ là gặp mặt một chút, tại sao mày lại không tự đi đi?”.

“Ôi trời đất ơi, tao mà đi, không chừng anh ta yêu tao mất mày ă. Mày nói xem, sau này nếu như tao có thêm một người phiền phức theo đuổi cũng chẳng sao, điều mấu chốt nhất là, nói không chừng sẽ làm tổn thương đến tâm hồn ngây của anh ấy, từ đó về sau không cách nào yêu người khác được nữa, như thế thì tội lỗi của tao lớn quá.”

La Lợi đặt bàn tay dưới cằm, cho hai đầu ngón tay vào trong miệng, than thở với nét buồn thương nhưng lại tươi rói, tôi nghe xong chỉ muốn cho tay vào tận trong họng, móc hết tô bún lúc trưa ăn còn chưa

tiêu hóa hết ra nôn ngay vào mặt của nó.

“Nếu mà tao đi thì không gây ra tội đồ với anh ấy chắc?”

“Ôi trời, mày không phải là mẫu người mà anh ấy yêu đâu.”

Tôi cười thầm trong lòng, thừa biết La Lợi đang có việc cầu cứu mình, cho nên nói năng vòng vo tam quốc như thế, những lúc bình thường thử xem, có lẽ đã sớm phun thẳng lên đầu tôi rằng: “Hoàng Phiêu Phiêu! Cái tên này của mày đã phản ánh được một cách chân thật nhất nhu cầu thiếu cái gì bổ sung cái đó, người khác còn đang phải giảm cân kia kia, mày thì sao hả, không cho về bếp lò cải tạo lại thì cả đời này không bay lên nổi.”

Câu nói này vừa cay nghiệt mà lại vừa độc địa, có điều cũng đúng với sự thật. Tôi ột mét sáu mươi lăm, nhưng mà cân nặng, chết tiệt thật, cũng là sáu mươi lăm ki-lô-gam! Trong cái thời đại người ột mét bảy mươi hai, cân nặng sáu mươi ki-lô-gam còn chê bai mình ú na ú nần, thì cái cân nặng này của tôi quả thật đúng là một thứ vũ khí giết người, từ việc mua quần áo cho đến việc ăn uống, tôi hết bị người khác khinh miệt, rồi thì lại đến bị người ta khinh bỉ.

Có điều tôi cũng không để ý lắm đâu, chị đây quả đúng nặng sáu mươi lăm ki-lô-gam thật, nhưng mà chị vẫn còn được nằm trong diện mạnh khỏe, căn cứ theo tiêu chuẩn quốc tế, cân nặng của một người được tính theo kiểu lấy chiều cao trừ đi 100 hoặc 110, cũng có nghĩa là, tôi mặc dù hơi béo, nhưng cũng là béo một cách khỏe mạnh, béo một cách lý tưởng, béo một cách chuẩn mực, béo một cách tròn trịa – được rồi, tôi công nhận, điều quan trọng nhất là, tôi thật sự không thể nào kiểm chế cái miệng lại được!

“Phiêu Phiêu ơ... Phiêu Phiêu à...”

Mặc cho giọng nói của La Lợi có nhào nhoét đến mức nào đi chăng nữa, tôi vẫn không hề mở miệng, La Lợi giậm lên, gơ một ngón tay lên chỉ vào đầu tôi: “Hoàng Phiêu Phiêu, bớt làm bộ làm tịch với tao đi nhé! Người khác không biết, chẳng nhẽ tao mà còn không biết mày sao? Những việc như trộm cắp, làm gái làm gú có phải chưa từng làm bao giờ đâu, bây giờ giả bộ tỏ vẻ lương thiện với tao, nói thật với mày nhé, hôm nay mày đi, ừ thôi thế thì cũng được, không đi cũng phải ráng mà đi cho bà đây nghe chưa!”

Tôi cố nuốt nuốt nước miếng: “La Lợi...”

“Nói!”

“Tao vẫn còn là một người con gái trong trắng...”. Tôi chậm chậm mở miệng, “Trộm cắp... Có lẽ tao đã từng làm, làm gái... Tao thật sự chưa dám thử mà.”

Khóe miệng của La Lợi giật giật, hai tay kéo mặt tôi ra: “Mày đi hay không, đi hay không, đi hay không?”

Tôi chỉ còn biết ú ớ kêu trời.

“Đi, được năm ki-lô-gam sô-cô-la Dove, không đi, hôm nay tao xé rách cái mồm này của mày ra luôn, còn nữa, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ăn cơm với mày ba bữa.”

Câu nói cuối cùng quả đúng là một vũ khí giết người, khẩu phần ăn của La Lợi giống của mèo như đút, hơn nữa lại còn hay quẫn thúc người khác, bản thân nàng ấy uống nước suối sẽ không cho phép người khác uống nước trái cây, bản thân nàng ấy ăn salad sẽ không cho phép người khác ăn khoai tây chiên, nói tóm lại, mỗi lần đi ăn cơm riêng với nàng ấy đều đau khổ muốn chết đi được, sau khi về sẽ phải ăn thêm hai hộp mì ăn liền với ba cái xúc xích, mới có thể miễn cưỡng bù đắp lại được tổn thất về mặt tinh thần.

Mặc dù tôi thừa biết nó tuyệt đối sẽ không đến tìm tôi để ăn ba bữa mỗi ngày, nhưng chỉ cần nó kiên trì ba ngày, tôi cũng sẽ như một bông hoa tả tơi dưới sự vui đập của mưa bão, cho nên sau khi có thêm điều kiện được mười túi khoai tây chiên lớn, tôi kiên quyết vứt bỏ lương tâm của mình, đồng ý với yêu cầu của La Lợi – đi xem mắt thay nó.

Thực ra theo tôi thấy, đi xem mắt là một chuyện có gì ghê gớm lắm đâu, bình quân mỗi ngày tôi phải giúp người khác sắp xếp trên năm lần xem mắt, tập thể cũng có, riêng lẻ cũng có, ở khách sạn năm sao cũng có, ở những sạp hàng nhỏ bên đường cũng có, thậm chí ở ngay tại trung tâm môi giới của chúng tôi cũng có nữa.

Việc này chẳng qua cũng chỉ là một chàng trai và một cô gái gặp mặt nhau, những đôi cảm thấy được thì tiếp xúc với nhau thêm một vài lần nữa, những đôi hoàn toàn không có cảm giác thì sẽ nói một tiếng “bái bai”. Bình thường, nữ giới tương đối có lợi, trừ phi gặp phải cực phẩm đặc biệt, nếu không lần đầu tiên gặp mặt nhau, nam giới sẽ luôn là người trả tiền ăn.

Đối tượng xem mắt của La Lợi lần này là do bố mẹ nó sắp xếp, địa điểm hẹn hò ở một quán cà phê, thức ăn ở đó chắc chắn ngon lành gì đâu, nhưng phong cách của quán đó chắc cũng được. Khoan hãy nhắc đến âm nhạc lãng mạn, chỉ nhìn vào mấy cái lò sưởi đó thôi, là biết có thể mặc váy siêu ngắn ngồi ở đó rồi, như vậy cũng có gì to tát lắm đâu.

Nhưng mà La Lợi không đồng ý, ngoài việc chê người ta không xe, không nhà, không tiền, không sắc ra, điều mấu chốt nhất, vẫn là bởi vì đối tượng này do ba mẹ nó giới thiệu, gia đình La Lợi ở ngay tại thành phố này, nhưng nó và tôi lại giống nhau, đều phải thuê nhà để ở, không phải là vì nó không muốn tiết kiệm hơn một ngàn tệ tiền thuê phòng đó, mà thực sự là vì bố mẹ nó muốn nó đi lấy chồng đến mức nửa đêm còn nhảy lên đầu giường hối thúc nó.

La Lợi muốn tìm người mà nó yêu trong cuộc đời này, nó tin tưởng vào một tình yêu vĩ đại đang ở ngay trong tương lai không xa chờ đợi nó, làm cách nào cũng không thể mở lòng với những đối tượng được giới thiệu đến để xem mắt được, nếu như đối tượng này do người khác giới thiệu, có lẽ nó sẽ đi gặp mặt một chút, nhưng lần xem mắt này do bố mẹ nó sắp đặt, nó rất sợ từ lần gặp này sẽ có một mối liên hệ dây dưa về sau, cho nên, nói kiểu gì nó cũng không chịu đi. Nhưng mà, nó cũng không dám làm trái lời cha mẹ mình hoàn toàn. Mặc dù thường xuyên gào thét, cãi nhau âm ỉ với cha mẹ mình, nhưng trong lòng, nó vẫn rất ưu ái thuận với cha mẹ, mỗi tháng đều đưa cho ông bà một phần mười lương của mình, điều này đối với nó đã là một chuyện không dễ dàng gì, nếu biết rằng bình quân mỗi tháng, nó phải tốn hơn hai ngàn tệ cho việc mua sắm mỹ phẩm và quần áo, mà lương mỗi tháng của nó cũng chỉ có năm, sáu ngàn tệ, cái mười phần trăm đó, gần như là bằng nửa tháng tiền ăn của nó rồi.

Đã vừa phải đi xem mắt, lại vừa phải không được để lại mối dây dưa, cho nên La Lợi liền nghĩ đến tôi. Không phải là tôi muốn dát vàng lên mặt mình đâu, nói thật thì ngũ quan của tôi thuộc dạng cân đối, nhưng mà cân nặng của tôi thật chẳng phù hợp với trào lưu gì cả, đi bộ trên phố, nếu như không phải có một sở thích biến thái đặc biệt nào đó, mười người con trai nhìn thấy tôi, ít nhất có chín người rười rượi chẳng có ý đồ gì với tôi rồi, những người muốn tìm hiểu nội tâm của tôi cũng chắc chắn là sẽ bị thất vọng, trước mặt người lạ tôi rụt rè ít nói, cơ bản là cho người khác cảm giác giống hệt như cái khuôn mặt bánh đúc của tôi vậy.

Không cần La Lợi nói tôi cũng biết suy nghĩ của nó, trừ phi Lưu Thụy Căn muốn kết hôn đến mức chỉ cần là giống cái đều gật đầu đồng ý, thì nếu không sau hai tiếng đồng hồ ngồi với tôi, cho dù có đói khát đến mức nào đi chăng nữa cũng sẽ không ôm bất kỳ một ý đồ nào, sắp lớn trong trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi, cấp trên cao nhất của tôi, chị Rose Vu, hàng xóm của dì Ba bà con với bà cô của dì Tư tôi, sở dĩ đồng ý cho tôi tạm trú trong căn phòng nhỏ ở trung tâm môi giới hôn nhân, đồng thời ngầm đồng ý cho tôi sử dụng máy tính của trung tâm để lên mạng “nhử mồi” là bởi vì còn có một lý do quan trọng khác, đó chính là, những chàng trai sau khi gặp mặt tôi, rồi đi gặp những cô gái được giới thiệu để gặp mặt, họ sẽ có được một sự so sánh cực kỳ rõ nét, phát hiện ra những mặt tốt đẹp của các cô gái ấy một cách sâu sắc, từ đó, vô hình trung đẩy cao tỉ lệ ghép đôi thành công của công ty môi giới hôn nhân chúng tôi.

Yêu nghề thì phải tận tâm với nghề thôi, mặc dù tôi không tán thành lắm với chủ trương của La Lợi, nhưng mà ngày hôm đó, tôi cũng đã mặc chiếc áo khoác đồng phục size 101 của tôi lên người. Khi tôi đẩy cánh cửa lớn của tiệm cà phê ra, tôi có thể cảm nhận được một cách rõ ràng ánh mắt của tất cả mọi người, thậm chí ánh mắt cuối cùng nơi khóe mắt còn ghi lại được hình ảnh một cô bé đang cầm máy chụp hình lên chụp trộm tôi, tôi nhẹ nhàng cầm lên một chút, không để cô bé đó chụp được khuôn mặt chính diện của tôi. Tôi không hề để ý đến việc người khác tung hình tôi lên diễn đàn, lên các trang web, hoặc một nơi nào đó để bình luận, nhưng mà tôi không thích đi trên đường mà không được thanh thản, khi tôi không mặc áo khoác vào, tôi vẫn được xem là một người đi đường hợp lệ.

Ánh mắt của tôi quét quanh căn phòng một lượt, nhanh chóng phát hiện ra một chàng trai đơn thân, từ góc nhìn nghiêng, hình dáng của anh chàng trông cũng được, nhưng nếu như tôi đúng là đối tượng xem mắt của hắn ta thật, thì hắn ta đã bị giết chết, bởi vì hắn ta đang ngồi xem điện thoại di động.

Phụ nữ, bất kể là bà cụ già hay bé gái nhỏ, cũng không kể là sau bảy mươi tuổi, sau tám mươi tuổi hay là

sau chín mươi tuổi, chỉ cần là phụ nữ, thì đều hy vọng đàn ông để ý đến bản thân mình. Cho dù là cô ấy đến xem mắt, từ đáy lòng cũng sẽ khát vọng có được một tình yêu, ít nhất cũng hy vọng người ta để ý đến mình, chú ý đến mình. Đây là một tâm lý rất kỳ cục, hai người chưa gặp mặt nhau lần nào, người ta dựa vào cái gì mà chú ý đến mày, để ý đến mày, săn sóc đến mày, quan tâm đến mày? Nhưng cảm giác này vốn dĩ đã rất kỳ cục mà.

Cho nên cảm giác kì cục có một phần là do có tâm lý kì cục, điều đó quả thật chính xác đến nỗi không thể nào chính xác hơn được nữa. Cho nên nếu như tôi làm cố vấn cho việc gặp mặt, nhất định sẽ nói cho những chàng trai đó, bất kể lúc đó anh đang chơi game, hay đang coi thời sự, hay là đang quan tâm đến tình hình quốc gia, lo lắng cho sự an nguy của thế giới, tóm lại chỉ cần giây phút tiếp theo anh không lên cơn đau tim đến nỗi không thể ngừng đầu, không thể quay cổ lại được, thế thì, vào thời gian sắp đến giờ hẹn hãy ngừng mặt lên nhìn ra phía cửa, điều đó làm cho người con gái mà anh đang chờ đợi có cảm giác được coi trọng, đương nhiên nếu như anh còn có thể giả vờ, hãy giả vờ cảm thấy trước mắt sáng rực lên một cách tự nhiên, rồi tỏ ra ngẩn ngơ một chút, những biểu hiện này sẽ càng có thể tạo ra những hiệu quả kỳ diệu đầy bất ngờ.

“Xin hỏi, anh là Lưu Thụy Căn phải không?”. Tôi nhắc đôi giày cao gót gót nhỏ, lộp cạp lộp cạp đi đến trước cái bàn kia, hắt ta ngẩng đầu lên, thần sắc trong phút giây bỗng nhiên cứng đờ, tôi nở một nụ cười, “Tôi là La Lợi.”

Lưu Thụy Căn chớp chớp mắt, có chút chần chừ, nhưng cuối cùng cũng đứng dậy: “Cô La, mời ngồi.”

Tôi cởi áo khoác ra đi vào phía bên trong, nhưng khi đi qua cái bàn, váy của tôi vướng vào góc bàn, chiếc váy mini juyp màu hồng của tôi vướng trên mặt bàn màu nâu, cảm giác lúc đó tuyệt đối rực rỡ như màu sắc chiếc váy tôi mặc vậy. Tôi thể việc này tôi không hề cố ý, nhưng mà tôi nghĩ La Lợi càng có thể yên tâm hơn rồi, chàng trai này đảm bảo sẽ không bao giờ có thể ôm ấp mỗi ảo tưởng nào về nó nữa.

“Cô La đã ăn cơm chưa vậy?”.

“Chưa ăn.”

“Cần ăn chút gì đó không?”.

Lúc này, người phục vụ của quán cà phê đã cầm thực đơn đưa sang đây rồi, Lưu Thụy Căn đưa thực đơn cho tôi chọn, tôi vừa giở thực đơn, vừa cảm thấy trong lòng cứ rối tinh lên. Mặc dù chưa đánh giá được một cách kĩ càng, nhưng tướng mạo tổng thể của Lưu Thụy Căn tôi cũng đã biết được rồi, nhìn bề ngoài, đây là một người thật thà. Khuôn mặt vuông vức, tóc cắt húi cua, trông có vẻ rất nhanh nhẹn, thần thái toát lên vẻ khoan dung. Điểm này ở trung tâm môi giới của chúng tôi, đã có thể xác định là một đối tượng tốt cho việc xem mắt, đối với những người này, tôi thường phải nương tay cho người ta. Nhưng mà tôi đã nhận phi vụ làm ăn này với La Lợi, nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, con tiểu yêu tinh kia không chừng ăn thịt tôi luôn cũng nên. Mặc dù tôi cảm thấy bản thân mình đã bị trượt ngay từ vòng loại đầu tiên trong mắt người ta từ lúc này, nhưng mà... Nhưng mà biết đâu lại có “nhỡ khi” thì sao nhỉ?

Nhỡ khi người ta thích kiểu người mập mập thì sao?

Nhỡ khi người ta cảm thấy tôi đáng yêu thì sao?

Nhỡ khi người ta thích bộ đồng phục nghề nghiệp lẻo lết của tôi, và cảm thấy nó có phong cách riêng thì sao?

... Được rồi, nói thật lòng, thật sự là tôi đói lắm rồi.

“Thế thì tôi... ăn cơm sườn vậy?”

“Chỉ chọn một suất cơm sườn thôi à?”.

“Thế thì, hay là... lấy thêm hai cái bánh trứng?”.

Lưu Thụy Căn gật gật đầu: “Còn cần gì nữa không?”.

Tôi liếm liếm môi, do dự mở miệng: “Nghe nói cánh gà nướng ở đây rất ngon.”

“Vậy thì lấy thêm hai cái nhé?”.

Trong tích tắc, cái thứ gọi là cảm giác tội lỗi chiếm cứ toàn bộ trái tim tôi, có điều tôi vẫn giữ nguyên sắc mặt không hề thay đổi chút nào, tôi đã đồng ý với La Lợi, đã làm thì phải làm cho tốt, làm cho đến nơi đến chốn, làm cho đẹp mắt, dù sao sự việc cũng đến nước này rồi, tôi cần quái gì phải giữ gìn hình tượng nữa?

Tôi gật gật đầu, trả lại thực đơn.

“Không cần chọn nước uống à?”.

“Cho trà sữa vậy.”

Thức ăn trong quán cà phê có một đặc điểm, thức ăn có ngon hay không thì không biết, nhưng mà đĩa đựng thức ăn luôn rất đẹp, mọi thứ ăn kèm theo cũng luôn rất đầy đủ. Phần cơm sườn của tôi, ngoài sườn và cơm ra còn có thêm rau cải bẹ xanh, trứng hấp hành và canh gà ác, còn có bánh trứng, trà sữa, ngoài ra còn có một tô mì thịt bò của người ta, bày nguyên một bàn toàn thức ăn.

Thức ăn vừa lên, tôi liền cầm cúi làm việc cật lực, mấy lần Lưu Thụy Căn định thăm dò để nói chuyện, nhưng tôi đều ừ ừ à à cho qua chuyện. Tôi không hề cố ý nhá, mà là bản thân tôi hơi bị khùng khùng, dùng lời của La Lợi thì là thần kinh không được ổn định.

Khi tôi đang hứng chí, miệng tôi có thể nói như thác nước tuôn trào, có thể phê bình về quốc gia đại sự, từ việc hoàng đế đức đỉnh đồng cho đến những bộ phim sex của Nhật Bản. Nhưng mà khi tôi không có hứng, cho dù núi Thái Sơn có sập xuống ngay trước mặt, tôi cũng sẽ không há miệng.

Mà phần nhiều thời gian, tôi đều không có hứng, đặc biệt là những khi đối mặt với những người lạ, lại không phải là đối tượng gặp gỡ cho công việc. Cho dù là đối với những lời nói của người ta, tôi đã có rất nhiều cảm xúc, cũng đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng mà tôi vẫn ngồi đó, người cứng đờ giống một khúc gỗ, không hề nói một lời.

Sau mấy lần thăm dò, Lưu Thụy Căn cũng đã biết chấp nhận sự ít nói của tôi, bắt đầu chăm chú xử lý suất ăn của mình, đồng thời, lại tiếp tục nghịch chiếc điện thoại di động của anh. Nửa tiếng sau, chúng tôi gần như là ăn xong suất cơm của mình cùng lúc với nhau, tôi ngồi thêm mười phút, đang chuẩn bị cáo từ, Lưu Thụy Căn đột nhiên lên tiếng: “Có thể cho tôi số điện thoại của cô được không?”.

2. Chương 02

Chương 2

“Mày cho luôn à?”.

Tôi trầm mặc.

“Mày cho thật à?”.

Tôi tiếp tục im lặng, La Lợi nhào đến banh miệng tôi ra: “Hoàng Phiêu Phiêu, mày muốn chết phải không, muốn chết phải không hả!”.

Tôi khẽ giật giật khóe miệng: “Tao đưa cho anh ấy số điện thoại của tao mà.”

Tay của La Lợi thả lỏng ra ngay lập tức, nó đi lùi lại mấy bước, nhìn tôi với một thái độ cợt nhả: “Sao thế, để ý đến người đó rồi à?”.

Tôi than thở: “Tao ăn của anh ta một suất cơm, hai cái cánh gà, hai cái bánh trứng và uống một ly trà sữa mà.”

“Ừa, có thật là mày không chọn khoai tây chiên không?”. Khuôn mặt của La Lợi hiện rõ nét kinh ngạc, “Đây không phải là tác phong của mày à nha.”

“Cảm ơn mày nhắc nhở, lần sau tao sẽ nhớ gọi.”

“Cái này thì không cần nhớ đâu, mày cai được món khoai tây chiên, nói không chừng có thể giảm được hai cân thịt, quên mất! Suýt nữa thì bị mày đánh trống lảng sang chuyện khác, nói đi, rốt cuộc tại sao mày lại cho anh ta số điện thoại?”

“Số điện thoại của tao được dùng công khai mà.”

“Cái gì?”

“Làm một bà mai mang số hiệu 03 của trung tâm môi giới hôn nhân Hữu Duyên Thiên Lý Tương Ngộ, số điện thoại của tao có thể tìm thấy trên các trang mạng sina, QQ, 163, renren, douban, tieba.baidu và cả trên diễn đàn của trung tâm môi giới của bọn tao, trên status QQ của tao cũng ghi rõ số điện thoại sáng rực rỡ đó mà.”

“Chỉ vì điều này mà mày đưa số điện thoại cho anh ta?”

Tôi lại trầm mặc thêm lần nữa.

La Lợi tự vỗ vỗ vào đầu mình: “Dù sao tao cũng mặc kệ, việc này mày phải phụ trách xử lý. Nhưng mà nếu có để lại di chứng gì về sau, tao sẽ xé xác mày ra luôn.”

Tôi dờ dẫm nhìn nó, trong lòng giơ lên một dấu tay ra hiệu chiến thắng. Lần nữa, La Lợi bị tôi đánh trống lảng sang hướng khác. Đúng thế, số điện thoại của tôi không có giá trị, chỉ cần có người lấy, tôi liền lấy một tấm danh thiếp từ trong hộp đựng danh thiếp ra với một thái độ niềm nở, cúi nửa người trên eo về phía trước, đồng thời nâng số cơ thịt quanh đôi mắt tròn tròn đang có xu hướng xệ xuống trên khuôn mặt lên, cuối cùng mới lộ ra nụ cười với hàm răng mà mỗi hai tháng một lần phải ngâm giấm để làm trắng, nói bằng một giọng điệu nịnh nọt, lấy lòng, ton hót: “Sau này hãy thường xuyên liên hệ, có nhu cầu hay không có nhu cầu cũng đều có thể tìm tôi đấy nhá, Hữu Duyên Thiên Lý Tương Ngộ của chúng tôi nằm ở trên đường Trung Sơn, tầng mười hai trong tòa nhà Phụng Hoàng, đi ra khỏi thang máy, anh/chị đi thẳng đến hết hành lang, rẽ phải, chính là cánh cửa đầu tiên đó nha!”

Mặc dù người đến tìm tôi không hề nhiều, mặc dù đa số mọi người sau khi nhận lấy danh thiếp của tôi đều tiện tay vứt đi, nhưng mà tôi vẫn sẽ tiếp tục làm như thế.

Cái gì, tôi có tướng nô bộc á?

Mẹ kiếp!

Chị đây làm một công việc như vậy đó, lừa bịp được một thành viên sẽ có tiền phần trăm, có phần trăm có phần trăm có phần trăm!

Mẹ kiếp!

Chị đây mặc dù mỗi tháng chỉ phải nộp tượng trưng hai trăm tệ tiền thuê phòng làm việc ở công ty, nhưng mà chị đây vẫn phải mặc, phải tắm rửa, phải ăn uống, phải ăn khoai tây chiên mà!

Mẹ kiếp!

Chị đây không cúi mình nịnh nọt lấy lòng làm sao mà dụ dỗ được khách mới, không dụ dỗ được khách mới thì chị đây sống bằng cái gì? Một chút lương cơ bản ấy hả? Hay là cái số vốn mà chị đây cứ mua vào cái gì là cái đó rồi giá ấy hả? Hay là cái số cổ phiếu mà chọn cái nào là xanh cái đó hả? Vào cái thời đại mà căn phòng này đã bán được những hơn ba vạn tệ, chị đây vì giải quyết vấn đề hôn nhân cho phần lớn các chàng trai cô gái ế vợ ế chồng, tiện thể kiếm chác một chút tiền mà thôi, đó chẳng qua cũng chỉ là tỏa ra ánh hào quang thiêng liêng mà thôi!

Ôi, nói xa chủ đề quá rồi, tóm lại, số điện thoại của tôi không hề đáng giá, mức độ đắt giá của nó rất giống với mấy tờ quảng cáo nhỏ được dán trên cột điện, nhưng mà cho dù không đáng giá như thế nào đi chăng nữa tôi cũng có thể không đưa cho người ta. Nhưng mà tôi đã cho rồi, điều này là vì sao đây.

Ừm, thực ra bản thân tôi cũng có cái sự nghi hoặc về vấn đề này.

Có điều đưa thì cũng đã đưa rồi, cũng chẳng phải việc gì to tát cho lắm, muốn biết tôi làm nghề gì à? Bà mai! Bà mai không chỉ biết vun vào cho người khác, cũng chắc chắn biết được làm cách nào để chia rẽ người khác. Cần phải biết rằng công việc của chúng tôi không chỉ phụ trách nghiên cứu cân nặng, chiều cao, gia

thế, học lực của các chàng trai cô gái, sau đó tìm cho họ một cái nôi hoặc một cái vung tương đương như thế, chúng tôi còn phải lắng nghe khách hàng kể lể về quá trình lịch sử, tâm sự về quá khứ. Trong những câu chuyện rõ ràng và sâu sắc đó, chúng tôi sẽ luôn biết được các cô gái kiêng kị điều gì, và... các chàng trai không thích cái gì.

Tôi đúng là không biết đầu óc của Lưu Thụy Căn bị chuột rút ở đâu, cho dù là anh ta thích kiểu phụ nữ tròn trịa mập mạp của đời Đường đi chăng nữa, nhưng mà cần phải biết rằng lúc đó tôi mặc bộ áo vest nghề nghiệp của tôi. Ồ, đừng nhầm lẫn bộ áo vest nghề nghiệp của tôi với những bộ áo vest có chất liệu vải cao cấp với đường cắt may tinh tế vừa vặn cho các cô gái làm việc trong mấy công ty ở những tòa nhà cao tầng kia, khi bước đi trông họ tha thướt như những cành liễu đu đưa trong gió xuân, họ đứng ở đó là có thể liên tưởng ngay đến những bộ áo vest theo phong cách OL[1].

[1] OL: Office Lady.

Bộ áo vest đó của tôi, được may bằng vải nỉ màu đỏ đậm, hơn nữa khi may tôi cố ý bóp vào thêm vài xăng-ti-mét. Mọi người đều biết, nếu như dáng người đẹp, khi may bóp vào một chút sẽ càng làm tôn dáng của người mặc hơn, nhưng mà dáng người có cái eo giống thùng nước, bụng mỡ lại dày như tôi đây, mặc bộ quần áo như thế lên người, thì đúng là quá bi kịch.

Hơn nữa tôi còn phối với bộ tất màu nâu, và một cái áo khoác màu đỏ tím, những đồ này phối với nhau, rõ ràng là ra một bộ trà kỷ, nếu không, tại sao cô bé ở trong quán cà phê đó lại phải chụp trộm tôi? Nếu không làm sao mà nó có thể trở thành bộ vest nghề nghiệp của tôi được?

Nếu như không như vậy, làm sao có thể làm nền cho sự cao quý, đầm thắm, dịu dàng, rộng lượng của các cô gái đến trung tâm chúng tôi nhờ mai mối, nếu không như vậy, làm sao có thể thu hút lượng người click chuột trên diễn đàn của baidu được?

Cho nên với kiểu ăn mặc như vậy, với một hình tượng như thế, tên Lưu Thụy Căn đó, hẳn lại xin số điện thoại của ta, còn muốn gặp mặt ta lần thứ hai. Hắn, hắn, hắn hắn hắn hắn... Hắn ta rốt cuộc là bị mù màu, hay là thật sự bị đói khát đến mức độ này rồi cơ chứ!

Thôi được rồi, những điều này có là cái gì đâu, lần gặp mặt thứ hai phải không, tôi nhất định sẽ cho lần thứ hai này thất truyền luôn! Tôi cứ dự tính như thế, nhưng mà điện thoại của Lưu Thụy Căn không phải là đến hẹn lại lên như tôi tưởng, ngày thứ hai không gọi, ngày thứ ba không thấy, ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu, ngày thứ bảy, ngày thứ tám đều không động tĩnh. Khi tôi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, đồng thời lúc đó trong lòng cũng trào dâng một chút phần nộ, mẹ kiếp, đã không muốn hẹn hò với chị đây còn xin điện thoại làm quái gì, làm La Lợi bớt lại năm gói khoai tây chiên của ta, hay lắm sao, hay lắm sao, hay lắm sao?!

Không có điện thoại của Lưu Thụy Căn, nhưng mà không hề ảnh hưởng đến việc phải tiếp tục xem mắt... Được rồi, nói một cách chính xác là đi xem mắt với người khác. Trong phần nhiều các tình huống, chúng tôi đều có chủ trương để các chàng và các nàng tự do gặp gỡ. Nói điều kiện của chàng cho nàng nghe, rồi lại nói điều kiện của nàng cho chàng nghe, nếu như hai bên đều chấp nhận, thì sẽ cho hai người số điện thoại, hoặc là để cho họ tự tiến hành gặp gỡ hoặc là giúp họ tìm một địa điểm hẹn hò nào đó. Có điều, cũng có một số người cực kỳ hay thẹn thùng hoặc là vì có vấn đề về tâm lý gì đó, không muốn cứ thế đi gặp người ta, thế thì dưới sự yêu cầu của họ, chúng tôi... Đương nhiên, điều chủ yếu nhất cũng chính là tôi, sẽ đi cùng với họ. Điều này không có nghĩa là tôi có tài cán chi cho lắm, mà là trong trung tâm môi giới hôn nhân không tìm được người nào nữa.

Mặc dù văn phòng của chúng tôi có diện tích ba mươi mét vuông ở ngay trên một miếng đất phần hoa tại trung tâm thành phố, mặc dù cái văn phòng này là một căn phòng nhỏ với đầy đủ nhà vệ sinh, phòng khách, nhưng mà toàn bộ nhân viên của trung tâm môi giới hôn nhân Hữu Duyên Thiên Lý Tương Ngộ của chúng tôi cộng lại cũng chỉ có ba người mà thôi.

Người thứ nhất, đương nhiên là chị Rose Vu, Boss to nhất của chúng tôi, nhắc đến chị Rose Vu, đó cũng là một quá khứ huy hoàng, theo tình báo có được từ bà cô họ của dì Tư tôi. Chị Vu ngày đó cũng là một người phụ nữ bình thường, giúp chồng dạy con, giặt giũ cơm nước đủ cả, cho rằng việc hầu hạ ông xã là chức trách của mình, lấy việc dạy dỗ con cái làm mơ ước suốt cuộc đời mình, làm một cách cực kỳ tận tụy,

làm hết sức mình, nhưng cũng chính là bởi vì chị quá cố gắng, quá vất vả làm cho người chồng được hầu hạ đó quá rảnh rỗi, thế là người đó ăn no rủng mủ, bắt đầu cặp kè với người khác ở bên ngoài.

Chị Vu đầu tiên là cảm thấy tương lai mịt mờ, rồi khóc lóc, sau đó là nín thở, là chửi bới, tóm lại, thủ đoạn nào cũng đều đã lòi ra dùng hết cả rồi, người đàn ông kia vẫn cứ thích gì làm nấy. Mới đầu vẫn còn biết kiềm chế một chút, sau này quả thật là chẳng thèm bận khoản gì nữa, thậm chí phát triển đến mức đưa người phụ nữ đó về nhà luôn. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, anh ta cứ cho là chị Vu làm ầm lên như thế nào đi chẳng nữa, rồi cũng có làm gì được nhau đâu?

Đúng vậy, có làm gì được nhau đâu?

Chị Vu không có công ăn việc làm, ngày xưa còn làm việc ột doanh nghiệp dỏ sống dỏ chết, sau đó doanh nghiệp kia giải thể, hơn nữa chồng cũng kiếm được nhiều tiền, nên chị yên tâm ở nhà làm người phụ nữ của gia đình. Một đồng một cắc cũng phải xin của chồng, bây giờ rơi vào tình cảnh này, chị còn có thể làm gì được đây?

Vào lúc đó, chị Vu cũng đã gần bốn mươi tuổi rồi, học lực của bản thân vốn không khá, ngoại hình sắc đẹp cũng đã rời xa chị lâu rồi, chị lại xa rời môi trường làm việc lâu như thế, cho dù là có lao ra ngoài xã hội tìm việc, thì có thể tìm được công việc gì đây? Mà ly hôn, thì làm sao chị dám?

Nhưng chị Vu cuối cùng vẫn ly hôn, sau đó mới có trung tâm môi giới hôn nhân này. Mặc dù trung tâm môi giới hôn nhân này nhìn không đẹp đẻ gì cho lắm, nhân viên cũng chẳng có mấy người, nhưng mà theo tôi thì đã tương đối tuyệt vời lắm rồi, ít nhất chị Vu có thể dựa vào cái này để không phải lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền hàng ngày, còn có thêm vài vạn để trả tiền thuê văn phòng này nữa.

Người thứ hai, đó là dì Vương, tiền bối của tôi. Trong vấn đề trai dựng vợ gái gả chồng, dì Vương có kinh nghiệm rất phong phú. Nghe nói rằng, từ ngày dì còn là một cô gái nhỏ bé đã bắt đầu làm mai làm mối cho người ta rồi, theo cách nói trong một câu chuyện truyền thuyết nào đó, sau này dì ấy lớn tuổi đi về Tây phương, chắc chắn dì được làm bà mai hàng đầu dưới trướng của ông Tơ bà Nguyệt.

Hai vị này, nhiệm vụ chủ yếu của dì Vương là một sớm một chiều cứ đi dạo trong công viên, nghe những cô dì chú bác nói về những câu chuyện của những cô con gái, những đứa con trai còn ế ẩm trong nhà, tìm đúng cơ hội, xác nhận chính xác mục tiêu, nhanh mồm nhanh miệng giới thiệu luôn về trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi, dì Vương có sở trường giới thiệu trước rồi mới thu tiền. Cảm thấy trung tâm môi giới của chúng tôi không đáng tin cậy ư? Không sao cả, hãy đến thử một lần trước đi, sẽ giới thiệu cho bạn một người, hai người ba người bốn người, chưa kể đến việc ai ai cũng là tinh phẩm, nhưng mà luôn là như vậy, cho dù không đúng với gu của bạn, cũng sẽ luôn rất chính qui, nghiêm túc. Nếu như ngay từ lúc ban đầu bạn có thể trụ vững, nhưng giới thiệu nhiều người vào, chẳng nhẽ bạn còn không chịu bỏ tiền ra? Cái gì, sẽ không liên hệ nữa ư? Không sao cả, chúng tôi có số điện thoại của bạn, chúng tôi sẽ tiến hành liên hệ hàng ngày, thăm viếng hàng giờ hàng phút.

Nói tóm lại, dì Vương đã kéo về được cho trung tâm môi giới hôn nhân bao nhiêu khách hàng thì tôi không biết, nhưng mà điều tôi có thể khẳng định là, số tiền dì Vương được trả cho công việc này nhiều hơn so với lương hưu của dì ấy, đương nhiên, cũng nhiều hơn cả lương của tôi, hai phần lương cộng lại, không biết là còn ưu tú hơn bao nhiêu cô gái công sở, nhân viên văn phòng, cho nên ba cô con gái và hai cậu con trai của dì cứ gọi là cực kỳ hiếu thuận với dì!

Còn chị Vu thì chủ yếu phụ trách những khách hàng hải ngoại, tôi cũng không biết là nguồn khách hàng của chị từ đâu ra, mối quan hệ ở đâu tới, học được “điều ngữ” ở đâu, tóm lại, trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi, mỗi tháng luôn có thể có được một hai mối quan hệ quốc tế, giới thiệu Ngưu Lang Chức Nữ ở hai đất nước xa xôi cho gặp mặt nhau, có lẽ là không chắc chắn đôi nào gặp nhau cũng có thể thành cặp thành đôi, nhưng mà tôi thấy đã có bảy trường hợp thành đôi rồi. Mà trên thị trường hiện nay, giá khởi điểm của hôn nhân xuyên biên giới là ba vạn, cho nên, mặc dù lượng công việc chị Vu làm rất ít, nhưng trong trung tâm môi giới hôn nhân Hữu Duyên Thiên Lí Tương Ngộ của chúng tôi, tuyệt đối là một bộ phận quan trọng nhất.

Cho dù là cấp trên hay tiền bối đều là người có tài như thế, những việc còn lại như ghi chép hồ sơ, theo dõi trang web, cập nhật những tin tức mới nhất, những việc lật vật đương nhiên đều thuộc về tôi, cái việc đi cùng với người ta đến xem mắt vốn là sở trường của tôi, đương nhiên là càng phải phát huy.

Lần này tôi phải đi cùng với cô gái tên Đặng Linh Linh, nói thật rằng, lần đầu tiên khi tôi gặp Đặng Linh Linh, tôi cực kỳ ngạc nhiên, không phải là nói về vấn đề khuôn mặt rất xinh đẹp của cô, hay là vấn đề không đẹp bằng một Băng Băng nào đó, hay là vấn đề không ưu tú bằng một Băng Băng nào đó, mà là... Một cô gái như thế này tại sao lại phải đi xem mắt?

Đặng Linh Linh không phải là tuyệt sắc giai nhân, nhưng mà cũng là trên tiêu chuẩn. Mắt phượng, mũi cao, eo thon, chân đẹp, khuôn mặt toát lên vẻ đẹp thông minh, nói là bằng tuổi tôi, nhưng mà nhìn có vẻ như là trẻ hơn tôi ba tuổi. Hơn nữa cô gái này cực kỳ giỏi giang, mức lương bình quân của thành phố này là ba bốn ngàn tệ, một mình thu nhập của cô ấy thôi là đã trên bảy tám ngàn rồi, ngoài ra còn đứng tên hai căn hộ, một căn hộ một phòng ngủ cô đang ở, một căn hộ mặt tiền cho thuê mỗi tháng được ba ngàn, hai căn hộ này đều do cô ấy mua được! Về tính cách, mặc dù không phải là dịu dàng uyển chuyển, nhưng mà rất có giáo dục, tuyệt đối không phải loại người vô lý, thích gì làm nấy, bất kể đúng sai.

Một cô gái như vậy còn cần đi xem mắt, thực sự làm cho tôi không thể nào hiểu nổi, có điều sau này tôi cũng đã biết được. Cô gái này mặc dù có nhiều điểm tốt, nhưng mà thực sự sống quá khép kín. Người khác khép kín là sau khi đi làm về, còn cô gái này đi làm cũng khép kín, làm công việc giống với Cố Tiểu Bạch[2], không có người bạn nào luôn biết chọc người khác cười như La Chí Tường[3], cô gái này có thể nhốt mình ở trong nhà cả tuần không cần đi xuống dưới lầu.

[2] Cố Tiểu Bạch: Nhà văn tự do của Trung Quốc.

[3] La Chí Tường: Nam diễn viên Đài Loan.

Không gặp gỡ người nào, đừng nói là cô ấy đẹp hơn tiêu chuẩn, cho dù cô ấy có thật là một Băng Băng nào đó đi chăng nữa, không chừng cũng bị ế thật.

Đặng Linh Linh là khách hàng do dì Vương phát hiện ra, có điều vẫn chưa được tính là hội viên của chúng tôi, chính xác là cô hoàn toàn bị tôi ép ra ứng phó, bởi vì mỗi ngày đều bị tôi gọi điện thoại ngày ba lần đến quấy nhiễu, mặc dù cô không nói, tôi cũng biết được cô ấy nghĩ gì – Chị, em chịu thua rồi, em sẽ đi ra ngoài tắm nắng với chị vậy.

Phát giác ra sau này cô ta sẽ là một quân cờ lớn rất tốt cho chúng tôi, lần đầu tiên gặp mặt, tôi cũng cực kỳ thận trọng, chọn cho cô một chàng trai có bố mẹ là công chức, gia đình có một khu biệt thự. Đường nhiên, chàng trai này ngoại hình cũng không đẹp là mấy, theo sự hiểu biết của tôi, Đặng Linh Linh không hề để ý đến dung mạo của người ta.

“Đàn ông, không cần phải đẹp trai cho lắm, mấu chốt là có trách nhiệm, nhân phẩm và có tài cán gì hay không.”

Phải nói rằng, Đặng Linh Linh là một cô gái sống khép kín, nhưng mà khép kín một cách rõ ràng, rành mạch.

Tôi và Đặng Linh Linh hẹn gặp nhau ở dưới một biểu tượng ở trung tâm thành phố, sau đó đi bộ đến quán bò bít tết ở bên cạnh đó. Trên đường đi, tôi nói với cô một chút về tình hình của phía đảng trai: “Anh ta muốn ra nước ngoài, trước mắt đang dạy tiếng Anh ột lớp ở trung tâm đào tạo, em cũng không bài xích việc ra nước ngoài phải không?”.

“Ừm.”

“Thế thì lát nữa hai người có thể nói chuyện nhiều với nhau rồi.”

Đặng Linh Linh gật gật đầu, có chút ngại ngùng nói: “Đúng rồi, anh ta tên gì?”.

“Trương Tường, Trương mà ghép từ hai chữ ‘Cung’ và ‘Trưởng’, còn Tường ở trong từ ‘phi tường’ đó.”

Tôi và Trương Tường đã gặp nhau rồi, cho nên chẳng mất bao nhiêu thời gian là đã có thể tìm thấy anh ta, anh ta nhìn thấy chúng tôi liền lập tức đứng dậy, còn tôi vừa nhìn thấy anh ta đã thầm kêu khổ ở trong lòng. Trương Tường nói mình ột mét bảy mươi ba, xét thấy anh ta thật sự cao hơn tôi, tôi cũng chưa bao giờ để ý kĩ, nhưng giờ đây, Đặng Linh Linh bên cạnh tôi đây thực sự ột mét sáu mươi chín đó! Mặc dù chỉ chênh lệch nhau một chút thôi, nhưng mà tại sao tôi cứ thấy Đặng Linh Linh có khí thế hơn anh ta cơ chứ?

“Đàn ông cao ngòm, đàn ông cao ngòm, đàn ông cao ngòm...” Tôi vừa lảm bảm như vậy, vừa đưa Đặng Linh Linh đi qua bên đó, sau đó giới thiệu hai người cho nhau, Trương Tường đưa danh thiếp qua, xem ra có vẻ không giống danh thiếp lảm, tôi liếc mắt nhìn qua, liền nhìn thấy một dòng chữ tiếng Anh, hình như là một câu ngắn ngắn gì đó.

“Thật không hổ danh là giáo viên tiếng Anh, tôi đọc không hiểu gì cả.” Đặng Linh Linh mở miệng nói.

Trương Tường nở một nụ cười, để lộ ra mắc cài niềng răng, thành thật mà tự hào cất tiếng nói: “Trước đây tôi đều làm ở Quảng Châu, tiền lương hàng tháng là sáu ngàn.”

3. Chương 03

Chương 3

“Mẹ kiếp cái sáu ngàn! Mẹ kiếp cái sáu ngàn! Mẹ kiếp cái sáu ngàn ngàn!!”.

Sau khi Trương Tường nói ra như thế, trong lòng tôi giống như có hàng vạn con ngựa cỏ đang phi trên bãi sa mạc, làm cuộn lên từng làn bụi che hết cả đất trời, hàng ngàn hạt bụi sau khi bay múa điên cuồng trên không trung, hợp lại thành hai chữ to đùng sáng lấp lánh: “Ngốc nghếch!”.

Đúng vậy, lương cơ bản của chị đây không vượt quá hai ngàn năm trăm; đúng vậy, cho đến thời điểm hiện tại, chị đây ngoài việc có một tháng thành công khi hướng dẫn lung tung cho người mang số hiệu 172 đến ột nữ người mẫu nổi tiếng rồi được sáu ngàn hoa hồng ra thì không có lúc nào kiếm được số tiền như thế nữa; đúng thế, cái điều mà hiện nay chị đây vô cùng khát vọng là có được thêm một lần huy hoàng như thế nữa; đúng vậy, sáu ngàn thực ra cũng có thể được xem là không ít rồi...

Nhưng mà vào những giây phút này đây, tôi vẫn không cách nào che giấu được nỗi khinh bỉ ở trong lòng, mẹ kiếp cái sáu ngàn, làm ở Quảng Châu mà kiếm được sáu ngàn là cái thá gì, người ta kiếm được sáu vạn đây rầy ra đây, anh lấy cái sáu ngàn ra khoe khoang với mấy người không biết gì về tình hình xã hội hả?

Được rồi, những cô thiếu nữ bình thường nói không chừng cũng bị anh lèo bịp thật, nhưng mà người ngồi đối diện với anh đây, có thể kiếm được số tiền ấy một cách nhẹ nhàng thư thả đó! Được rồi, điều này thực sự là anh không được biết trước, nhưng cho dù là không biết trước đi chăng nữa, cũng không cần phải vừa mới gặp mặt đã vội vàng khoe khoang như thế chứ!

Quả nhiên, Đặng Linh Linh nói: “Sáu ngàn, ở Quảng Châu...”

Đặng Linh Linh đúng là người hiền hậu, trong lòng mặc dù tràn ngập cảm giác khinh bỉ nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ là ngữ khí có chút ngập ngừng, Trương Tường kể ra cũng không ngốc hết cỡ, lập tức nói, “Bình thường, cũng chỉ là bình thường.”

Đặng Linh Linh gật gật đầu, Trương Tường hình như cảm thấy rất bất mãn vì cái sáu ngàn của mình lại không làm cho hai chúng tôi ngạc nhiên, lại nói tiếp: “Nhưng mà công ty bao ăn ở cho tôi mà, sáu ngàn là lương cơ bản của tôi.”

Bụp bụp bụp!

Tôi chỉ cảm nhận được rằng cái mặt nạ trên mặt mình đều vỡ tan tành, ho lên một tiếng, vội vàng giơ tay vẫy người phục vụ: “Chúng ta chọn món gì, món bánh trứng của nhà hàng này rất ngon, bánh sủi cảo nhân tôm cũng ngon, tôi đã ăn cơm rồi, chỉ ăn chút bánh sủi cảo tôm là được rồi, Linh Linh, em muốn ăn cái gì?”.

Tôi có thể cảm thấy được Trương Tường cực kỳ vừa lòng đối với Đặng Linh Linh, cho nên cũng không sợ phải móc hầu bao ra, hơn nữa tôi cần phải bồi thường sự mất mát tinh thần do cái sáu ngàn kia! Đặng Linh Linh có chút do dự, vì tôi hỏi tới tấp mới trả lời: “Vậy thì cho tôi một phần bò bít tết sốt tiêu đen đi.”

Sau khi chọn thức ăn, bánh trứng đã được bung lên, tôi ăn một cái, sau đó liền kiếm có rút lui. Vừa mới ra khỏi nhà hàng, tôi bỗng cảm thấy run cầm cập, ngày hôm kia mới mưa, nhiệt độ lạnh hơn mọi năm, điều làm tôi cảm hận chính là, trong ba tháng tiếp theo, thời tiết chỉ sẽ là càng ngày càng lạnh hơn mà thôi!

Tôi thở ra một cái, một làn hơi trắng bay ra, mẹ kiếp, chị đây mặc dù thuộc tạng người hơi béo một tí, nhưng mà chị đây cũng sợ lạnh lắm!

Tôi cuộn chặt cái áo trên người lại, trong lúc tôi đang suy nghĩ rốt cuộc nên ăn uống một cách khỏe mạnh một chút như mì sợi, hay là thoải mái ăn KFC một lần thì điện thoại đổ chuông, tôi móc điện thoại ra, không khỏi sững sờ, trên màn hình điện thoại sáng rực là ba chữ: Lưu Thụy Căn!

Mẹ kiếp, hắn ta lại gọi điện thoại vào đúng lúc này.

Có chút do dự, nhưng mà tôi cũng bắt máy: “Xin chào!”.

“Xin chào, là La Lợi phải không?”.

“Đúng rồi”.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng câu trả lời của tôi vẫn có chút sững sờ, cũng may người ta hình như còn căng thẳng hơn cả tôi, anh im lặng một lúc mới nói: “Cái đó... tôi là Lưu Thụy Căn.”

“Ồ.”

“Em có rảnh không?”.

“Bây giờ?”.

“À, anh biết là quá đường đột, nhưng, nhưng... cái đó, ừm, đúng là bây giờ, có điều không có thời gian cũng chẳng sao cả, anh, anh...”

Có lẽ là giọng điệu của tôi quá sức kinh ngạc, anh ta nhất thời hoảng lên, nói năng lộn xộn một lúc lâu, tôi bỗng cảm thấy có chút không ổn. Sau này tôi hồi tưởng lại khoảng thời gian này, đã từng chửi mình hàng ngàn lần, mẹ kiếp phụ nữ cứ hay mềm lòng!

“Không sao đâu, bây giờ em đang có thời gian mà.”

“À, đang có thời gian hả? Đang có thời gian thì tốt rồi, thế, thế chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi?”.

“Được thôi, ăn ở chỗ nào đây?”. Anh nói một quán ăn ở gần đây, tôi đồng ý, sau khi tắt điện thoại tôi liền hối hận. Tất cả mọi người quen biết với Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây, đều biết rằng, con người tôi đây có tính hay huyền thuyên, tham ăn, có việc gì cần tôi giúp đỡ, cứ lấy thức ăn ra dụ, đại đa số đều có thể đạt được mục đích.

Lương của tôi không cao, con người ta ai cũng có tính keo kiệt, việc vui vẻ nhất đó chính là ăn cơm không phải trả tiền, đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao mỗi ngày tôi đều đi xem mắt với người khác mà không hề có lấy một tiếng oán thán, ngoài công việc ra còn có thể kiếm được mấy món quà vặt, tại sao không vui vẻ mà làm cơ chứ?

Năm nay những bữa cơm cũng không phải đắt lắm, phần nhiều đều không vượt quá một trăm tệ, trong lòng tôi không mang nhiều cảm giác tội lỗi lắm, người ta chắc cũng không vì một chút tiền này mà đuổi theo giết tôi. Cho nên tất cả mọi trường hợp có thể ăn là tôi ăn ngay, có thể uống là tôi uống ngay, có thể lợi dụng là tôi lợi dụng ngay.

Tôi biết tính khí của mình làm người khác không vui, so với cái sự cao quý, nho nhã, đẹp kiểu thông minh, dịu dàng thì đúng là như Bắc cực với Nam cực, nhưng mà cả cuộc đời này tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ lấy ai cả, cũng chưa từng nghĩ sẽ lấy lòng người đàn ông nào hết. Về những ánh mắt của người đời, ha ha ha, Hoàng Phiêu Phiêu tôi là một người phàm tục, ăn đủ loại ngũ cốc rồi sau đó đại tiểu tiện, dành dụm lương của hai mươi năm đi làm mới đủ mua một căn hộ, cho nên thích lợi dụng, hay bắt nạt người yếu, nhưng lại sợ kẻ mạnh, chẳng lẽ như thế lại không xứng đáng có được một trái tim như bông sen trắng tinh khiết sao?

Cái gì, tôi mà không có tố chất á?

Hơ, những lời này không được nói lung tung đâu đấy!

Tôi, thứ nhất không khạc nhổ bừa bãi, thứ hai không vứt rác lung tung, đi xe buýt luôn nhường chỗ cho phụ nữ mang thai và người già, tìm người khác nhờ giúp đỡ đều biết thưa gửi, ngồi xe taxi đến nơi cần đến nhất định phải nói tiếng cảm ơn, tôi nói như vậy không phải là để tự khen tôi có tố chất quá đỗi, mà là nói tôi và bạn, và anh ấy, và một người A người B người C nào đó đi trên đường không có sự khác biệt nào về bản chất.

Tôi là một người bình thường, là một người A người B người C người D nào đó mà đạo đức không được cao thượng cho lắm, bản tính cũng không mấy thuần khiết cho lắm.

Lại nói xa chủ đề nữa rồi, tôi chỉ có điểm này là không tốt mà thôi, trước mặt người khác tôi thường không nói nhiều, làm cho người khác cảm thấy tôi khù khờ, thực ra sau cái khuôn mặt trung hậu, thành thật, ngơ ngác như cái bánh đúc của tôi thực sự có một trái tim cũng biết đập thành thịch đấy chứ.

Tóm lại, tất cả những lần bị mời ăn, bình thường tôi đều rất hoan hỉ, nhưng mà đối với Lưu Thụy Căn... Thực ra là tôi có thể từ chối, liên tục nhiều ngày không thèm liên lạc, tôi hoàn toàn có thể tìm một vài lý do để từ chối như là công việc bận quá, tạm thời không đi được, bởi vì có sự tồn tại của cha mẹ La Lợi, mặc dù tôi cũng không lạnh lùng đến mức hắt một chậu nước lạnh vào mặt người ta nhưng cũng có thể tìm lý do để từ chối cuộc hẹn lần này. Hơn nữa, căn cứ vào tình hình trước mắt, bất kể là Lưu Thụy Căn không mấy hứng thú với tôi, hay là bản thân anh ta tương đối e thẹn rụt rè, chắc chắn sẽ không hẹn tôi lần thứ hai nữa đâu.

Thực ra tôi cảm thấy lý do thứ nhất có khả năng lớn hơn, cho dù nói thế nào đi chăng nữa, Lưu Thụy Căn cũng đã ba mươi tuổi rồi. Đàn ông ba mươi tuổi, cho dù có sống nội tâm, cho dù có được cha mẹ bao bọc đến thế nào đi chăng nữa, chắc cũng đã biết suy nghĩ đôi chút về hành động của mình rồi chứ, nếu như thật sự có ý đồ với tôi thật thì không thể nào để gián đoạn một thời gian dài như thế được, nói không chừng ngày đó anh ta lấy số điện thoại của tôi, cũng có thể là vì một nguyên nhân nào không dễ nói ra chăng?

Cứ suy nghĩ như vậy, tôi càng không có hứng thú gì với bữa cơm này nữa, suy đi nghĩ lại, tôi quyết định dùng chiêu thức thường gặp nhất, tiện lợi nhất: trễ hẹn.

Cổ Long, một tác giả truyện kiếm hiệp nổi tiếng mọi thời đại có một câu nói như thế này “đàn ông bắt phụ nữ phải chờ, như thế thì chẳng phải người đàn ông tốt, còn nếu như đàn ông chờ phụ nữ thì sao? Điều đó chẳng sao cả, chỉ có điều bạn phải ghi nhớ cho rõ, đàn ông không có tính nhẫn nại, cho dù bạn có đáng giá để anh ấy chờ như thế nào đi chăng nữa, anh ấy sẽ không chờ lâu đâu”.

Đàn ông chờ phụ nữ có lẽ là do ước định mà thành, nhưng mà điều này không đồng nghĩa với việc tình nguyện đợi, đặc biệt là phải đợi loại người giống tôi.

Cũng không cần phải day dứt làm gì, tôi đến KFC ăn cây kem ốc quế và khoai tây chiên, ăn xong còn mua thêm một cốc nước hoa quả nóng, mở di động ra đọc tiểu thuyết khoảng mười lăm phút, để cho hơi lạnh của khoai tây chiên tan biến hết mới bắt đầu chậm rãi tha thẩn đến nhà hàng đó. Bởi vì hôm nay phải đi xem mắt với người ta, tôi vẫn phải mặc cái bộ đồng phục đi làm, có điều vì nguyên nhân thời tiết, tôi không mặc chiếc áo khoác kia, thay vào đó là một chiếc áo lông vịt màu đen, cho nên nhìn từ bên ngoài trông tôi có vẻ rất bình thường, có điều vừa bước chân vào nhà hàng kia, tôi liền kéo dây kéo của áo khoác lông vịt xuống, đợi đến khi tôi bước đến trước mặt Lưu Thụy Căn, tôi lại đã trở thành một mảng màu đỏ tươi.

Lưu Thụy Căn vẫn đang nghịch điện thoại, trước mặt chỉ có một cốc nước, phát hiện ra tôi, anh ngẩng đầu lên, nở nụ cười ấm áp: “Em đến rồi à?”.

“Ngại quá, bắt anh phải đợi lâu như thế này...”

“Không sao.”

Không để tôi nói xong, anh liền nói, “Tại anh hẹn quá đột ngột, em đến được là tốt rồi. Em muốn ăn gì?”.

“Đây chẳng phải quán mì sợi sao?”.

“Ừ nhỉ, vậy... Cần thêm thức ăn gì nữa không?”.

Tôi nhìn anh, trong lòng rất là nghi ngờ, cái tên Lưu Thụy Căn này có tiếng sét ái tình với tôi thật ư? Không có khả năng đó, nhưng mà tôi vừa đến trễ, lại vừa mặc bộ đồng phục đi làm, nhìn từ góc độ nào

cũng đã thành cực phẩm rồi, tại sao hắn ta lại vẫn có phản ứng như thế này? Cái nguyên nhân làm anh ta bắt buộc phải gặp tôi, thậm chí là bắt buộc phải dây dưa với tôi to lớn như thế sao? Tôi vội vàng hồi tưởng lại một chút, trong ký ức La Lợi và ba mẹ cô rất giống nhau, cô thừa hưởng đôi mắt của mẹ, cái miệng của ba, cái mũi của mẹ, khung người của ba, nhìn từ góc độ nào cũng đều có thể nhận ra cô là con gái ruột của đôi vợ chồng La Thị, mà cặp vợ chồng già này cũng là tầng lớp làm công ăn lương bình thường, mặc dù có thể nói là gia đình cũng thuộc dạng khá, nhưng mà vẫn còn cách xa với cuộc sống khá giả, gia đình không có căn nhà nào cho thuê, cũng không có đất đai ở một dự án nào cả. Cặp vợ chồng già đây lại không có thói quen mua vé số, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cái tên Lưu Thụy Căn này không phải là đang ngấm nghĩa gia thế của La Lợi rồi.

Không phải tiền tài, thế thì, có mắc nợ tình nghĩa lớn lao gì trong này hay không đây? La Lợi không nói rõ cho tôi, có lẽ bản thân cô ấy cũng không rõ, điều mà tôi được biết chỉ là Lưu Thụy Căn ở gần nhà của La Lợi, về việc làm sao mà quen biết với ba mẹ La Lợi thì không cách nào biết được.

“Sao thế?”

Thấy tôi mãi không trả lời, Lưu Thụy Căn nói, tôi hoàn hồn: “À, không có gì, anh cứ chọn đi, chọn thêm hai món gọi là được rồi.”

Lưu Thụy Căn gọi một đĩa gỏi mộc nhĩ, rồi lại gọi thêm một đĩa củ sen ngâm dấm đường, hai món ăn này đều bình thường, bởi vì quán ăn này thực sự là một quán ăn lâu năm, nó giống với tất cả những quán ăn lâu năm khác, ở đây buôn bán rất đắt khách, không ít khách hàng ghé qua, bởi vậy ở đây ngoại trừ một tấm bảng ghi thức ăn ra, mọi món ăn còn lại chẳng qua cũng chỉ để cho có vậy thôi.

Có điều tôi cũng không phải là một người kén ăn, có ăn là được rồi. Lúc này cũng đã qua giờ cơm, bát mì của chúng tôi cũng sắp có rồi, tôi chọn một tô mì to, vừa bê lên tôi liền vui vẻ đầu mẩu miến ăn, ăn ngấu ăn nghiêng, chẳng hề có một chút nữ tính nào cả.

Lưu Thụy Căn ngồi bên kia hình như có chút kinh ngạc, có điều cũng chẳng nói gì, vẫn cứ như lần trước, vừa nghịch điện thoại của mình vừa ăn mì, một lúc làm hai việc như thế, nhưng hắn ta ăn cũng không chậm, không ngờ lại kết thúc trận chiến cùng một lúc với tôi.

Cho một miếng mộc nhĩ cuối cùng vào miệng, tôi nhìn vào đồng hồ, đang định nói lời tạm biệt, Lưu Thụy Căn đột nhiên mở miệng: “Anh có thể tiếp tục hẹn hò với em được không?”

Tôi ngẩng ngay đầu lên, tốc độ đó nhanh quá, thậm chí còn nghe nó phát ra tiếng kêu, nhất thời tôi đành phải ôm lấy cổ - không phải là đau, mà là kinh ngạc đến sợ luôn.

Lưu Thụy Căn có chút mắc cỡ, nói: “Anh cảm thấy em... rất hay, có thể hẹn hò thêm nữa không?”

Trời sập, đất lở, biển cạn, đá nát!

Một tia chớp chói lòa xé toang bầu trời, phát ra thứ ánh sáng lóa mắt trong màn đêm đen mịt mùng, cái khoản lương sáu ngàn tệ của Trương Tường còn chẳng làm cho tôi bị chấn động mạnh như thế này. Nhất thời tôi không biết phải giận dữ, phải tươi cười, phải vui vẻ hay là phải đau thương.

Bao nhiêu năm rồi! Bao nhiêu năm chưa từng có người nói với tôi như vậy rồi! Không, phải là người khác giới nói với tôi những lời như thế này? Có lẽ là có, nhưng mà tuyệt đối là ở kiếp trước. Không có người nào lại không thích được ca ngợi, không người phụ nữ nào không thích được đàn ông ca ngợi. Mặc dù tôi lạnh lùng một chút, biến thái một chút, luôn đi sau thời trang một chút, nhưng trên cơ bản, tôi vẫn là một người bình thường, vẫn là một người phụ nữ bình thường, khi tôi định thần lại, khi tôi ý thức được đang xảy ra chuyện gì, đột nhiên tôi lại tỏ ra lúng túng.

Tôi cười cười với Lưu Thụy Căn, uống một ngụm nước, âm thầm hít ra thở vào: “Anh thấy em hay à?”

Lưu Thụy Căn gật gật đầu.

“Hay ở điểm nào?”

“Em... rất thẳng thắn.”

Mẹ kiếp! Năm đó chị đây đọc tiểu thuyết ngôn tình, nữ chính có thể ăn uống tùy tiện trước mặt nam chính đều được đánh giá là thăng thần, từ đó làm cho nam chính cảm thấy rất mới mẻ, trước mắt sáng rực rỡ, lúc đó đọc còn cảm thấy rất vui, rồi tự sướng, nghĩ rằng mình đây cũng phù hợp với tiêu chuẩn của nữ chính. Nhưng mà sau đó đọc nhiều rồi, cái việc tự sướng của tác giả lẫn độc giả đó, mặc dù đôi lúc cũng được cảm thấy mới mẻ, nhưng mà bản tính của đàn ông vẫn cứ thích kiểu con gái đáng yêu cơ, kiểu con gái nhìn có chút nữ tính ấy.

Thăng thần? Thăng thần?

Lâu lâu nhìn một lần còn thấy đáng yêu, mỗi ngày đều nhìn, há chẳng phải nhạt nhẽo như ruồi nhìn thấy cơm nguội sao. Hơn nữa, những người có loại cảm khái này phần nhiều đều là các tổng tài, tổng giám đốc gặp các thực nữ lá ngọc cành vàng nhiều quá, những người đàn ông bình thường, mười người thì hết mười người là thích những người phụ nữ thuần khiết, xinh đẹp như những bông sen trắng ấy.

Sau khi tôi hiểu rõ điều này, cơ bản là không đọc tiểu thuyết ngôn tình nữa, đôi lúc cũng nghĩ đến những trường hợp tương tự như thế, chẳng qua cũng chỉ để mà cười cho vui với cái tình huống nhảm nhí đó mà thôi, ai biết được tình huống nhảm nhí đó, mẹ kiếp hôm nay lại rơi đúng trên người ta đây!

Tôi mở to mắt ra, khoé môi giật giật, chỉ thấy được trên đầu mình có một đàn quạ đen bay ngang qua, không thể nói gì hơn được nữa.

Sự chấn động này quá mạnh, mãi cho đến khi tôi quay trở lại trung tâm môi giới hôn nhân mới nhớ ra là quên mất quay lại thăm dò cặp đôi kia, tôi vội vàng gọi điện thoại cho Đặng Linh Linh, khi còn chưa kịp nhấn nút gọi, Trương Tường đã gọi điện thoại tới: “Cô Hoàng phải không? Tôi là Trương Tường đây.”

“À, xin chào xin chào, thế nào rồi?”

“Tốt! Quá tốt rồi, cô ấy chính là kiểu người mà tôi thích.”

Đương nhiên là anh thích rồi, nhìn cái điệu bộ giống lợn của anh thế kia là tôi đã biết ngay là anh thích, nhưng mà anh thích cũng phải cần sự đồng ý của cô gái kia mới được. Tôi ậm ừ đáp lời, hỏi tiếp: “Thế à, đợi lát nữa tôi gọi điện thoại cho Linh Linh, xem cô ấy có ý gì không. Anh cảm thấy... thế có được không?”

“Tôi cảm thấy cô ấy cũng có vẻ xuôi xuôi, chúng tôi nói chuyện với nhau nhiều lắm, cô ấy cũng có dự định ra nước ngoài, trong tương lai nếu như hai chúng tôi thành đôi, vừa hay đi với nhau. Đúng rồi, chị Hoàng, chị có thể cho tôi số điện thoại của cô ấy được không?”

“Cô ấy không đưa cho anh à?”. Mẹ kiếp, chẳng thèm cho số điện thoại, thế mà ông cũng bảo là xuôi xuôi!

“Cô ấy nói để cô ấy suy nghĩ, có điều tôi nghĩ con gái thường hay mắc cỡ, để tôi chủ động một chút vẫn hơn.”

4. Chương 04

Chương 4

Tôi lặng lẽ không biết phải nói gì, đành nói là phải hỏi ý cô ấy trước rồi mới trả lời cho anh được, Trương Tường tỏ ra chẳng mấy vui vẻ, tôi cũng đành phải giả vờ như chẳng phát hiện ra. Mẹ kiếp, mặc dù là hội viên cao cấp, chúng tôi phải phụ trách giúp anh có được thành công trong việc xem mắt, nhưng không có nghĩa vụ phải giúp anh cướp dâu. Mẹ kiếp cái lệ phí hội viên năm ngàn tệ chứ không phải năm ngàn vạn tệ kia, chị đây giúp anh ghép đôi thành công, cũng chỉ được có một ngàn tệ tiền thưởng. Một ngàn tệ, không đủ để chị đây bán rở lương tâm của mình được.

Sau khi ngắt điện thoại với Trương Tường, tôi gọi cho Linh Linh, tôi vốn dĩ cho rằng Linh Linh nhất định nói không được, nào ngờ ở đầu dây bên kia, cô có chút ngập ngừng. Tôi rất lấy làm lạ, chỉ cảm thấy rằng những điều bất ngờ mà hôm nay mình gặp có lẽ phải bằng cả tháng vừa rồi gộp lại. Biểu hiện đó của Trương

Tường, còn đáng để cho Linh Linh để ý đến sao? Chẳng lẽ sau khi tôi đi, Trương Tường lại biểu diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, hay là mò trắng đáy nước?

“Hiện nay anh ấy không dạy tiếng Anh nữa.”

Linh Linh nói có chút lưỡng lự, tôi cũng sờ: “Hả?”

“Trước đây anh ấy đã từng dạy ở trung tâm bồi dưỡng ngoại ngữ, nhưng chỉ dạy ba ngày thôi.”

“Cái này...” Tôi cũng cảm thấy có chút xấu hổ, “Thế hiện nay anh ấy làm nghề gì?”

“Ở nhà tự học, anh ấy nói đợi thi TOEFL hoặc là IELTS, còn đang định đi làm hướng dẫn viên du lịch.”

“À, à, thế em có cảm tình với anh ấy không?”

“Cũng không phải là có cảm tình đâu, mà là...” Linh Linh ngừng một chút, “Để em suy nghĩ đã, chị Hoàng à.”

Sấm sét giữa trời quang, nếu như nói câu nói kia của Lưu Thụy Căn là một ánh chớp chói lòa, thì câu nói này của Linh Linh là một tia chớp đen kịt, tôi chỉ cảm thấy một con quạ đen trên đầu mình bỗng chốc biến thành cả đàn luôn. Hôm nay là ngày gì ấy nhỉ, mọi người đều bị thần kinh hết rồi sao?

“Phiêu Phiêu, Hoàng Phiêu Phiêu! Hoàng Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu—.”

Âm thanh như gọi hồn cuối cùng cũng đã kéo ngược tôi trở lại, tôi ngược mắt nhìn lên, mấp máy khóe môi: “Anh Hai à, ngồi đi.”

“Phiêu Phiêu, em bị sao vậy hả?”

Anh Hai kéo chiếc ghế qua ngồi cạnh tôi, nâng cằm dưới lên nhìn tôi, hàng lông mi dài chớp chớp rồi lại chớp chớp, giống như những thiếu nữ trong phim hoạt hình ấy.

Anh Hai, còn có tên là Nhị ca ca, tên đầy đủ là Hoàng Xuân. Mặc dù cũng là người của gia đình họ Hoàng như tôi, nhưng mà lại giống như Hoàng Dung và Hoàng Thường[1], đó là cùng một họ nhưng chẳng có một chút quan hệ huyết thống nào cả. Người này cũng giống như La Lợi, đều là bạn gái tri âm của tôi, hơn nữa, nếu như thật sự phải đưa ra xếp hạng, quan hệ gian tình giữa tôi và anh còn có trước cả quan hệ giữa tôi và La Lợi.

[1] Hoàng Dung và Hoàng Thường: Hai nhân vật trong Anh hùng xạ điêu.

Nhớ đến năm xưa, bất kỳ người nào, chỉ cần nhớ đến năm xưa đều có chút gì đó hiu quạnh, có chút gì đó hoài niệm, có chút lưu luyến đẹp đẽ, thậm chí là hối hận. Nhớ đến năm xưa, tôi cũng là một thiếu nữ trẻ trung, ôm một tâm hồn ngập tràn màu hồng gia nhập vào một tòa soạn truyện tranh nào đó, anh Hai là người đầu tiên tôi nhìn thấy ở tòa soạn truyện tranh đó, lúc đó thật sự có chút kinh ngạc trước vẻ đẹp của anh.

Lúc đó anh Hai cũng rất trẻ đẹp, đôi mắt to to, cái mũi tròn tròn, lúc cười còn lộ ra hai lúm đồng tiền, nói tóm lại trong một câu thôi, có cảm giác tuyệt đối giống với những thanh thiếu niên đẹp trai trong truyện tranh. Lúc đó tôi cho rằng mình đã thật sự tìm được tổ chức, nhưng những sự việc sau này lại nói cho tôi biết, hiện thực đều rất tàn khốc.

Nói tóm lại rằng, tôi làm ở tòa soạn truyện tranh đó chẳng được bao lâu, nhưng lại tạo được một mối liên hệ lạ lùng với anh Hai. Hai chúng tôi cùng nhau quậy phá, lưu lạc bốn phương, tôi tham ăn thì anh cũng khoái ăn, tôi chẳng có chút nữ tính nào, còn anh chẳng có chút nam tính gì cả, nói tóm lại, chúng tôi kè kè bên nhau suốt bốn năm đại học, chúng tôi bắt ngờ câu kết lại thành một đôi trong mắt người khác!

Trong bốn năm đại học đó, chúng tôi chẳng chăm chỉ học hành gì cả, có điều anh Hai là người ở thành phố này, bố mẹ lại có một vài mối quan hệ nhỏ, thế là sau khi anh tốt nghiệp liền vào làm ở một đơn vị sự nghiệp nào đó mà lương bổng cũng kha khá, cái công việc tạm thời của tôi ngày đó cũng đều nhờ anh cả, có điều bản thân tôi không cố gắng phấn đấu cho lắm, mặc dù lẩn lộn ở đó hai năm, nhưng rốt cuộc cũng bị đuổi ra khỏi cửa, cuối cùng thì lưu lạc đến nơi này.

“Ồ.”

Nhìn thấy tôi không nói gì, anh Hai giơ ra một cái túi, mắt tôi bỗng sáng rực lên, tinh thần ngay lập tức hồi phục lại được một chút: “Của hãng Bốc Kha hử, vẫn còn à?”

“Túi cuối cùng rồi đấy nhá, lần này anh gom được bốn túi, ít nhất có hai túi sẽ bị em ăn sạch sẽ à xem.”

“Vừa khéo lúc em đang giảm béo. Không phải em chê bai gì anh đâu, từ khi anh vào làm ở cái bộ phận tội lỗi đó, thể trọng ngày một nặng thêm, đôi mắt ngày một nhỏ hơn, cứ tiếp tục như thế này làm sao mà sống cho nổi?”

“Hoàng Phiêu Phiêu, những lời này La Lợi nói thì được, em mà cũng có tư cách nói à?”

“Tại sao lại không được? Đúng thế, em mập đấy, nhưng mà mười năm như một, em mập có mỗi một kiểu này. Còn anh thì sao? Ôi cái thời ngày xưa, cái thời ngày xưa...”

Với tính khí của anh Hai, những lúc như thế này thì anh thường cáu lên, cắt ngang lời tôi: “Lúc này em làm sao thế, chưa ăn gì à?”

“Không phải, chỉ là bị chấn động quá mà thôi.”

“Việc gì làm em bị chấn động ghê thế?”

Hôm nay tôi liên tiếp bị đả kích, giờ này lại chẳng có việc gì làm, nhân cơ hội này không kìm được kể ra luôn, có điều tôi chỉ nói về cô Đặng Linh Linh, còn chút chuyện đó của mình, tôi có mặt mũi nào mà nói ra.

“Việc này cũng đáng để em bị sốc vậy ư?”

Nghe tôi nói xong, anh Hai bật cười, tôi liếc mắt nhìn anh: “Anh thấy việc này rất bình thường à?”

“Em thế mà cũng gọi là người trong nghề à, còn chẳng hiểu nghề bằng anh!”

“Ôi giờ ơi, mấy ngày không gặp mà tài năng của đồng chí Hoàng Xuân Xuân tiến bộ ra trông thấy à nha!”

“Đã bảo là đừng gọi anh như thế mà!”

“Được được, anh Hai, Nhị ca ca.” Tôi đứng dậy rót ỉnh cốc nước, thả bịch trà túi lọc vào, “Hôm nay em phải kính cẩn nghiêng mình lắng nghe anh chỉ bảo mới được.”

Anh Hai mỉm cười, gõ ngón tay lên mặt bàn mấy cái.

“Nhìn cái điệu bộ tiểu nhân đắc ý của anh kia!”. Miệng thì nói, nhưng tôi vẫn đứng dậy lấy cho anh một cốc trà, “Bây giờ nói được chưa?”

“Cái túi sô-cô-la kia của em...”

“Hoàng Xuân Xuân!”

“Ê ê, làm gì có chuyện như thế, cái túi sô-cô-la Bốc Kha kia thuộc về anh vẫn tốt hơn.” Mặc dù nói như vậy, nhưng anh sẽ không tiếp tục lấn tới, quen biết nhau lâu như vậy rồi, đương nhiên là anh biết cá tính của Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây giữ của đến mức nào, đặc biệt là thức ăn một khi đã vào tay tôi, muốn tôi nhả ra thì cứ chuẩn bị tinh thần giết nhau tới bởi một trận với tôi.

“Hoàng Phiêu Phiêu, em có biết lương bình quân của thành phố chúng ta là bao nhiêu không hả?”

“Bốn ngàn tệ thì phải...”

“Em nhìn thấy bốn ngàn ở đâu, trên bản tin thời sự hả?”

“Bản tin thời sự e rằng cũng chẳng quan tâm đến chúng ta. Cái đó, anh coi, lương cơ bản của nhân viên phục vụ khách sạn bây giờ đều là hai ngàn tệ, cộng thêm với những khoản thưởng gì gì đó, chắc chưa được ba ngàn, nhưng mà hai ngàn rưỡi là chắc chắn rồi. Đây mới chỉ là lương của những người học văn thấp, những người học văn cao hơn, thì lương càng nhiều hơn.” Đến tôi mà mỗi tháng còn kiếm được ba bốn ngàn, những người khác, e là không thua gì tôi rồi.

“Còn tiền phần trăm hoa hồng nữa làm chi, điều kiện làm việc không khắc nghiệt là tốt lắm rồi. Hai năm gần đây còn được xem là khá, hai năm trước không biết bao nhiêu khách sạn khi tuyển người đều nói rất

hay, đến khi phát lương bèn tùy tiện kiếm một lý do nào đó đuổi người ta đi, có những nơi còn tệ hơn, nói không chừng lại còn đổ hết trách nhiệm cho người ta.”

“Anh Hai, anh đang bày tỏ tư tưởng phần nộ của thanh niên thời đại với em hả?”

Anh Hai nhìn tôi với ánh mắt không hề bằng lòng: “Anh nói cho em nghe, em đừng có luôn tự mình là đúng, năm ngoái lương binh quân đầu người của thành phố chúng ta là ba ngàn mốt! Nghe cho rõ đây, binh quân đầu người, biết cái gì là binh quân đầu người không hả? Có nghĩa là anh có một trăm vạn mà em chỉ có một vạn, binh quân giữa hai chúng ta, thì được năm trăm vạn.”

“Lẽ năm ngàn.”

“Cái gì?”

“Không phải em còn có một vạn à, sao thế, một vạn thì cũng là tiền mà!”

“Được được được, là năm trăm vạn lẽ năm ngàn, đây chính là binh quân, cho nên anh mới nói với em, em đừng cho rằng người xung quanh em đều kiếm được bốn năm ngàn, năm sáu ngàn, những người đến chỗ bọn em đây cũng có nhiều người kiếm được cả vạn, nhưng cũng có rất nhiều người chỉ kiếm được ba ngàn, thậm chí là một hai ngàn thôi.”

Tôi vặn cái cổ: “Sau đó thì sao? Anh cho rằng em là một người ngây thơ thật à? Không biết tình hình thời sự trong nước gian nan thế nào thật à? Nhưng mà như thế thì đã làm sao nào, Linh Linh kiếm được hơn cả vạn lận đó!”

“Cái cô Linh Linh kia là lần đầu tiên gặp mặt à?”

“Bọn em mới quen nhau chưa bao lâu, em chưa hỏi cô ấy chuyện này, có điều chắc cũng là lần đầu tiên.”

“Vậy thì đúng rồi, trước đây nhất định là cô ấy đã gặp người cực phẩm hơn rồi.”

Tôi rất lấy làm lạ, nói thật lòng, biểu hiện của Trương Tường thực sự ngoài dự đoán của tôi, mặc dù anh ta không phải người do tôi tìm được, nhưng lần trước khi tôi gặp anh ta, được xem là một thanh niên nhanh nhẹn, nói năng cũng rất bình thường, đột nhiên có biểu hiện ngốc nghếch như vậy, tôi thật chẳng dám nhìn nữa, cũng hối hận vì đã giới thiệu Linh Linh cho anh ta. Cũng giống như những điều mà vị lãnh tụ tinh thần trong nghề này của chúng tôi từng nói, hai người qua lại với nhau, khi mới bắt đầu, điều quan trọng nhất chính là ngoại hình, nhưng khi bên nhau đến cuối cùng, điều không quan trọng nhất cũng lại là ngoại hình. Làm nghề này lâu như vậy rồi, đã gặp rất nhiều chàng trai cô gái, tôi không phủ nhận rằng, người có ngoại hình đẹp có thể mang đến cho người ta rất nhiều ưu thế, nhưng mà cái ngoại hình đẹp này hoàn toàn không thể dùng để sống qua ngày, đặc biệt là đối với nam giới, người đàn ông đẹp trai có lẽ là một đối tượng tốt để yêu đương, nhưng tuyệt đối không phải là đối tượng tốt cho hôn nhân.

Cho nên từ trước đến nay tôi không kiêng dè giới thiệu một chàng trai có ngoại hình kém một chút nhưng nhân phẩm tốt, năng lực khá giỏi ột cô gái có ngoại hình đẹp hơn một chút, trong trường hợp các cô không hài lòng, tôi có thể khuyên nhủ vào thêm vài câu. Nhưng từ trước đến nay, tôi chưa từng có thói quen giới thiệu một chàng trai không có tính trách nhiệm, không có lòng khoan dung ột cô gái có phẩm hạnh thuần khiết. Tôi vẫn chưa đến nỗi vì một ngàn tệ đó mà hủy hoại lương tâm của chính mình.

Đương nhiên, tôi chẳng qua cũng chỉ là một người giới thiệu, chẳng có mối quan hệ sâu sắc nào với các hội viên, cũng không thể nhìn thấu xem người đó là một người như thế nào, nhưng tôi luôn căn cứ vào những tiêu chuẩn đã định để tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt. Theo cảm giác của tôi, Trương Tường đã từng đến Quảng Châu, cũng đã tiếp xúc nhiều với xã hội, điều kiện gia đình cũng rất tốt, cũng không hề có tính ích kỷ hẹp hòi, lại là thầy giáo, có vẻ hợp với một nữ thanh niên hoạt động nghệ thuật như Đặng Linh Linh. Khoan hãy nhắc đến nghệ thuật, ai ngờ anh ta thuần túy chỉ là một kẻ ngốc nghếch như thế! Hoàn toàn có thể lấy làm hình tượng đại diện cho những kẻ ngốc nghếch trên trang mạng sina luôn ấy chứ!

Theo tôi, sắp xếp cho Đặng Linh Linh gặp Trương Tường là một sai lầm, nhưng mà Đặng Linh Linh đã gặp nhân vật cực phẩm hơn Trương Tường... Kẻ ngốc nghếch nào giới thiệu vậy trời!

“Anh chưa gặp cô Đặng kia, nhưng theo như lời em nói, cô ấy ngoại hình cũng được, học vấn cũng được, của cải cũng khá hả?”

Tôi gật gật đầu.

“Vây em thử nghĩ xem, có mấy người trong thành phố chúng ta xứng đôi với cô ấy?”

“Chắc là cũng rất nhiều chứ.”

“Đúng là không ít, nhưng mà em nói người ta đẹp, lại có tố chất, mỗi tháng còn kiếm được cả một vạn... Cho dù là chỉ kiếm được năm sáu ngàn đi, có mấy người chưa có bạn gái? Huống chi cô ta là người sống khép mình, cô ta đi đâu để tìm người đàn ông cân xứng với mình? Nếu như hoàn cảnh gia đình của cô ấy khá, còn có thể giúp cô giới thiệu một hai người, nhưng mà cô ấy sống khép mình đến mức không lấy chồng nổi, hay là gia đình cũng có vấn đề...”

Nghe đến đây tôi muốn nói chen vào, anh Hai lại nói tiếp: “Đây chỉ là suy đoán của anh, có lẽ trong gia đình cô ấy không có vấn đề gì, đây chỉ là lấy ví dụ mà thôi. Ý anh muốn nói, nhất định là cô ấy đã nghe không ít những lời khuyên về cách chọn người, ví dụ điều kiện bên ngoài đều là thứ yếu, chỉ cần nhân phẩm tốt, kiếm được tiền hay không không quan trọng. Mà dưới tác động của những lời khuyên này, cô ấy nhất định cũng đã gặp phải những đối tượng kém hơn rất nhiều, mà do có những người đó làm nền, cho nên Trương Tường, đã được những người kia làm nền nên cũng có vẻ như tạm ổn.”

“Theo như lời anh nói, Đặng Linh Linh còn có khả năng chấp nhận à?”

“Cái này, anh không dám nói bừa đâu.”

Tôi cảm thấy rất mâu thuẫn, từ trong đáy lòng, tôi cảm thấy nếu Đặng Linh Linh kết đôi với Trương Tường thì quả thật là quá bị sỉ nhục, nhưng làm một thành viên của trung tâm môi giới hôn nhân, đặc biệt là những người đã thu tiền, tôi không thể kéo Đặng Linh Linh ra nói, cô gái ơi, cô xứng đáng có được người tốt hơn như vậy nhiều, nhất định không được đồng ý!

Có điều được anh Hai khai thông cho như vậy, tiện thể tôi khơi thông cái vấn đề về Lưu Thụy Căn kia luôn – chẳng lẽ cái tên đó đã gặp người phụ nữ cực phẩm hơn, cho nên giống như Đặng Linh Linh, cảm thấy tôi rất được?

Vừa thoáng có suy nghĩ như vậy, tôi lại càng cảm thấy mâu thuẫn, cũng không biết nên cảm thấy vui mừng vì cái nhân phẩm của tôi không trượt hạng đến đáy, hay là nên buồn rầu vì có người lại đánh bại tôi vào cái điểm sở trường nhất của mình. Có điều không để cho tôi suy nghĩ ra cho rõ ràng, Trương Tường lại gọi điện thoại đến, dưới sự truy hỏi của anh ta, tôi phải nói rằng Linh Linh đang suy nghĩ, hẳn ta càng hưng phấn hơn, truy hỏi số điện thoại, tôi đau khổ đến mức muốn rên rỉ thành tiếng, khó khăn lắm mới thuyết phục được hẳn ta.

“Phiêu Phiêu, có phải em còn gặp chuyện gì buồn phiền không hả?”

Vừa buông điện thoại, anh Hai nói lại nói tiếp, tôi trề môi nói: “Không phải anh biết rồi à?”

“Còn có chuyện khác nữa thì phải, nếu như chỉ có mỗi chuyện đó, chắc em không đến nỗi như vậy đâu.”

Người quen chỉ có những lúc này là không tốt thôi, tôi và anh Hai quen biết nhau tám năm, đều đã đi guốc trong bụng của nhau, muốn giữ một chút bí mật riêng tư cũng chẳng dễ dàng gì.

Thấy tôi không nói gì, anh hỏi lại lần nữa: “Cuối cùng là chuyện gì?”

“Anh muốn biết thật à?”

“Em nói ra rồi anh mới giúp được chứ.”

“Việc này, có vẻ hơi khó khăn.”

“Thì cứ nói ra đi đã.”

Tôi không lên tiếng, anh Hai chớp chớp hàng lông mi dài của mình, “Nói đi, nói đi mà, nói ra cho anh nghe đi mà.”

Anh Hai ột mét bảy mươi tám, cân nặng bảy mươi tám ki-lôgam, cái tên này khung xương to, năm xưa khi đang bình thường thì không thấy rõ, bây giờ đứng đó trông rất vạm vỡ, nhưng khi vẻ đẹp nữ tính của anh ấy lộ ra thì cũng như trước đây thôi, làm người khác phải say mê.

“Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu Phiêu...”

“Chu kỳ đèn đỏ của em sắp đến rồi.”

Anh Hai trề môi nhìn tôi.

“Anh có cần giúp em nữa không?”

“Anh... có thể giúp em mua đường đỏ, cả băng vệ sinh nữa.”

“Vậy bây giờ anh đi đi.”

Anh Hai ngó người ra, tôi cười một cách gian tà: “Việc này có cần phải chuẩn bị trước không vậy?”

Tôi trêu ghẹo anh Hai xong, tâm tình cuối cùng cũng khá lên một chút, buổi tối còn ăn ké với anh một bữa cơm, đèn quạ đen của ngày hôm nay cuối cùng cũng đã bay qua khỏi đầu tôi.

Buổi tối, văn phòng chẳng có ai, một mình tôi ngồi mở máy vẽ tranh, mặc dù bị đả kích ở tòa soạn truyện tranh, mấy năm nay, tôi cũng đã cảm thấy mình thực sự chẳng có duyên phận mấy với truyện tranh, nhưng mà, đã trở thành sở thích rồi, tôi không có được công việc đó, chẳng lẽ không cho phép tôi tự tìm niềm vui sao?

Mặc dù cái sở thích này thường bị La Lợi chỉ trích, nói rằng thay vì tập trung thời gian, sức lực cho việc này, chi bằng đi học thêm một lớp gì đó, để sau này tìm một công việc chắc chắn hơn, nhưng mà tôi cứ mê mẩn hết cả người không thay đổi được. Chết chóc mặc dù không nhà cửa không tiền tài không con cái, nếu như một chút niềm vui này không giữ lấy, thì sống làm cái quái gì nữa.

Tôi đang vẽ thì điện thoại bỗng đổ chuông, cầm lên xem, lại là Lưu Thụy Căn.

5. Chương 05

Chương 5

Ngón tay của tôi đang do dự di chuyển giữa hai bàn phím nghe và tắt.

Nghe, hay là không nghe, đây là cả một vấn đề.

“Chào anh.” Cuối cùng tôi vẫn nghe điện thoại.

“Chào, chào em... Là, là La Lợi phải không?”

“Đúng vậy.”

“Anh là Lưu Thụy Căn.”

“Ờ.”

“Cái đó... Anh... anh muốn hỏi em ngày... ngày mai có rảnh không?”

“Ngày mai à?”

“Đúng thế, tối ngày mai, anh muốn mời em ăn cơm.” Mặc dù ban đầu có chút cà lăm, nhưng sau khi nói vài câu, giọng của anh dần dần ổn định lại, “Bánh bao La Phúc Ký được không?”

Câu sau cùng quét sạch sự do dự của tôi ngay lập tức, ba từ La Phúc Ký làm cho tôi chảy nước miếng rùng rùng. Nghĩ đến ba chữ này, tôi liền nhớ ngay đến miếng nhân thịt ướp ớt tươi ngon, vỏ bánh mỏng mà dai, nhớ đến cái mùi vị thơm mặn, cái cảm giác khi ăn, những mùi vị nồng nồng trộn lẫn lại với nhau ấy.

Một câu “được thôi” đang lượn lơ quanh miệng tôi, nhưng cuối cùng bị tôi kìm lại – mẹ kiếp, đối với loại người thích ngay thẳng và đơn thuần như tên này, lần này bà đây phải dè dặt một chút mới được!

“Cái này, ở bên La Phúc Ký chắc không dễ đặt chỗ đâu...”

“Không sao cả, ngày mai anh chẳng có việc gì, buổi sáng sẽ đi đặt chỗ, cứ thế đi nhé.”

“Hả?”.

“Bảy giờ tối mai gặp lại.” Anh nói xong liền ngắt điện thoại, tôi ngó người ra một hồi mới nhớ ra, tôi đã đồng ý gặp nhau với Lưu Thụy Căn.

“Lần này, lần này ta nhất định phải làm cho hắn hết hy vọng!”. Tôi suy tính như vậy, đồng thời ra quyết định áp dụng biện pháp đến trễ đến cùng, nhưng mà chưa đến ba giờ chiều ngày hôm đó tôi đã đứng ngồi không yên, ba chữ La Phúc Ký có sức hấp dẫn cực mạnh đối với tôi, mỗi một lần mắt tôi nhìn vào đồng hồ là mỗi một lần tôi nhìn thấy bàn tay nhỏ xíu trắng trẻo, mềm mại, mũm mĩm đang vẫy vẫy tay với tôi, mỗi lần nghĩ đến ba chữ này, hình như tôi đều nghe thấy một âm thanh êm dịu đang thì thầm bên tai tôi: “Đến đây nào, đến đây nào, đến đây nào...”

Tôi đứng ngồi không yên, mông như có mọt đinh ra hay sao mà cứ vặn vẹo tới lui, vặn vẹo đến mức dì Vương chịu không nổi nữa: “Tiểu Hoàng, cháu bị làm sao thế?”.

“Dạ, không sao cả ạ.”

“Nếu như cháu không khỏe thì đi nằm nghỉ một chút đi.”

Tôi ngăn người, dì Vương lại nói: “Dì biết, mỗi lần đến cái ngày đó đều rất khó chịu, dù sao giờ này cũng chẳng có việc gì cả, cháu đi nghỉ trước đi.”

Tôi dở khóc dở cười: “Dì Vương, chu kỳ đèn đỏ của cháu còn chưa đến mà.”

“Hả? Dì nhớ là mấy ngày hôm nay mà.”

“Sắp thôi ạ.”

“Ừ, trước khi đến cũng rất khó chịu đấy.”

Tôi đành phải gật gật đầu, mặc dù từ trước đến nay chưa bao giờ kiêng dè việc mình lắm mồm, nhưng mà việc của Lưu Thụy Căn tôi vẫn cảm thấy ngại ngùng lắm. Đoán có vẻ như dì Vương tiếp tục thảo luận cái chủ đề này sẽ làm cho tôi cực kỳ khó xử, đang tính xem làm sao né tránh thì Đặng Linh Linh gọi điện thoại đến.

“Chị Hoàng.”

“Í, là tôi đây!”, tôi đáp lại một cách cực kỳ nhanh chóng, “Thế nào rồi, thế nào rồi?”.

“Em đã suy nghĩ kĩ rồi, cảm thấy anh ấy rất tốt, cũng rất hăng hái, nhưng mà, có lẽ chỉ làm bạn với nhau thôi, xin lỗi nhé, chị Hoàng.”

Nghe về đầu tiên trong lời nói của cô, trái tim tôi bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, gần như muốn hét to lên với trời xanh, tại sao bắp cải trắng tươi ngon lại cứ rơi đúng vào tay mấy con heo. Cũng may mà ngay sau đó cô nói tiếp về sau, tôi phấn khởi hẳn lên, cũng quên mất là bên cạnh còn có dì Vương, vội vàng nói: “Không sao cả, không sao cả, tại em không có cảm giác mà, cho dù là xem mắt, chúng tôi cũng sẽ tìm một người sao cho vừa ý mà. Không sao, không sao đâu, bây giờ chị nói với anh ấy ngay.”

Đặng Linh Linh ở đầu dây bên kia vẫn có chút ngại ngùng, lại nói thêm mấy câu xin lỗi như làm phiền phức thêm cho tôi, v. v... Tôi hưng phấn đến nỗi nhận hết trách nhiệm về phía mình, để cho cô ấy yên tâm một trăm phần trăm, nhất định sẽ tìm cho cô một đối tượng phù hợp hơn, thích hợp hơn!

“Cái này, em...”

“Ồi dào, trai lớn dựng vợ gái lớn gả chồng mà, cái việc này bình thường không thể nào bình thường hơn được nữa. Cái gì đó, cứ xem như là em ra khỏi nhà đổ gió, gặp gỡ người này người kia cho biết tình hình xã hội, để tìm cảm hứng cho em viết lách, thật đấy, chẳng có gì phải ngại ngùng cả, có người nào thích hợp, chị lại gọi điện cho em.”

“Thế, thế cũng được...”

“Ồ ờ, ngoan.”

Tôi bị kích động liền không ngăn nổi miệng mình, phun ra kiểu nói bình thường hay dùng để chọc ghẹo mấy em gái trên mạng, may mà Đặng Linh Linh cũng không tức giận, khách sáo nói chuyện với tôi thêm dăm ba câu rồi ngắt máy. Phía bên kia cô vừa dập máy, phía bên này tôi cũng chợt tỉnh ngộ, cảm thấy nhột nhột sau lưng, quả nhiên, vừa quay đầu lại đã thấy dì Vương đang nhìn tôi chăm chăm.

Tôi căng thẳng trong lòng, kìm nén nỗi đau kéo hộp bàn của mình ra: “Cái đó, dì Vương, ở đây cháu còn có một túi khoai tây chiên... Dì, dì muốn ăn không ạ?”

Dì Vương lắc đầu: “Tiểu Hoàng à.”

“Dạ.” Tôi trả lời ngay tức khắc, cái thái độ đó chẳng kém gì với người Nhật Bản gặp được sếp tổng to nhất công ty, thực ra thì cũng gần như là có chuyện như vậy thật. Tuổi nghề của dì Vương cao hơn tôi, thành tựu trong nghề nghiệp cũng nhiều hơn tôi, lại có mối tơ duyên chung tay với chị Vu lập nên trung tâm này. Mặc dù bởi vì liên quan qui mô của trung tâm môi giới chúng tôi, không phân chia ra cấp bậc một hai ba, nhưng thật sự tôi là người thấp nhất trong đó.

“Cháu vẫn còn quá trẻ mà.”

“Dạ đúng thế.”

“Dì biết cháu đang nghĩ gì, thông thường mà nói, điều kiện cá nhân của Trương Tường đúng thật không hợp với Đặng Linh Linh. Nhưng mà cháu cũng cần biết rằng, hai người ở với nhau, không chỉ là việc của hai người, mà còn là việc của hai gia đình, thậm chí là của cả hai gia tộc. Mặc dù bây giờ Trương Tường trông có vẻ không bắt mắt, nhưng mà điều kiện ba mẹ của nó tốt, đều là cán bộ đã nghỉ hưu, lương hai người cộng lại với nhau, mỗi tháng cũng phải được một hai vạn, cháu nói xem hai ông bà già đó thì tiêu hết bao nhiêu tiền nào? Mỗi tháng tích lũy được một vạn nhẹ nhàng như không!”

“Dạ đúng vậy.”

“Đương nhiên, Đặng Linh Linh cũng là một cô gái tốt, nhưng mà ngoài cái căn nhà mặt tiền đó ra thì không nói làm gì, cái công việc đó của nó cũng chẳng ổn định chút nào cả, tháng này có thể kiếm được một hai vạn, tháng sau không chừng chẳng kiếm được đồng nào. Đúng vậy, ba ngàn đã là không ít rồi, nhưng mà đối với mấy nàng con gái bây giờ cũng chỉ đủ ăn đủ uống thôi, còn mua quần áo và mỹ phẩm thì...”

Lúc dì nói đến đây thì tôi định chen ngang, nhưng suy nghĩ một lúc rồi cũng kìm lại. Có điều cái sự thay đổi đó của tôi làm sao mà thoát khỏi con ngươi của dì Vương, dì lập tức nói: “Đúng vậy, cháu không trang điểm cũng không mua sắm quần áo, nhưng mà không phải tất cả mọi người đều giống cháu vậy đâu, hơn nữa, không phải cháu cũng cần ăn sao? Không phải là dì nói gì cháu, Tiểu Hoàng này, cái miệng này của cháu cũng phải ăn kiêng đi là vừa rồi đấy, cháu nói cứ ở cái trung tâm môi giới này vì điều kiện tốt, nếu như có người nào được, mình hoàn toàn có thể thử một chút xem sao mà. Dì nói cho cháu nghe, làm một người phụ nữ đứng đắn thì phải có một gia đình, có con cái là chuyện bình thường. Cháu đừng cho rằng mình còn nhỏ, hai mươi bảy tuổi rồi, cũng đã đến tuổi rồi đó, hai năm nữa, những người có thể giới thiệu được cho cháu đều là những người cưới lần hai. Cháu thử nghĩ xem, đàn ông đã từng ly hôn, cái đó không dễ nói đâu.”

“Dì biết cái câu nói gì đó mà đàn ông ly hôn một lần như một miếng ngọc... Dì không phủ nhận quả thực là có người như vậy, nhưng ly hôn cũng luôn phải có nguyên nhân chứ, căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm của dì, ly hôn mà, phần lớn nguyên nhân đều là vì đàn ông. Phụ nữ khi đã kết hôn, đặc biệt là sau khi có con, tất cả đều nghĩ cách chịu đựng vì con cái.”

Dì Vương giảng giải một thời một hồi từ chuyện tuổi tác vòng qua ly hôn, rồi lại phụ nữ thế nọ thế kia, tôi gật đầu liên tục, gọi dạ bảo vâng, trong lòng kêu khổ ngắt trời, mẹ ơi, tại sao lại mở cái nắp hộp nhiều chuyện của dì Vương ra vậy nè? Năm nay dì Vương năm mươi bảy tuổi, đang ở giai đoạn tiền mãn kinh, bình thường mỗi sớm mỗi chiều đều tới công viên, xả cái nỗi phần uất, than vãn đó cho những người cùng lứa tuổi, cho nên khi ở văn phòng lại trở thành một người dì tốt, hiền từ và dễ gần, nhưng mà chạm đến cái dây thần kinh nói nhiều nào của dì, thì nói cả tiếng chưa chắc đã xong!

Nếu như có chị Vu ở đây, dì có lẽ còn biết kiềm chế một chút, nhưng nếu như chỉ có tôi và dì, thế thì cứ thế mà đợi thần kinh bùng nổ đi nhé. Còn nhớ lần đầu tiên tôi lãnh giáo cái uy lực này của dì, đầu đầu chóng mặt mất ba ngày, sau đó phải ăn hết một phần ăn gia đình tại KFC mới lấy lại được hồn vía. Từ đó về sau

là tôi biết rồi, trên thế giới này, điều khủng khiếp nhất không phải là việc thầy cô giáo gọi tên lên kiểm tra miệng đột xuất, cũng không phải sự quấy rối tình dục của lão sếp béo như con heo, mà là lỗi nhả! Mà lại là sự lỗi nhả bạn không thể nào trốn tránh được.

Có điều việc này hay xảy ra quá, cho nên dần dần tôi cũng tìm được sách lược để đối phó, giống như bây giờ, mặc dù cả người tôi đang phụ họa theo, nhưng hồn vía đã rời khỏi thể xác, bay lớn vồn đến La Phúc Ký, ôi, bánh bao của tôi!

Trải qua một trận công kích như vậy, buổi chiều tôi chẳng còn chút do dự nào nữa, sắp đến giờ, tôi liền xách túi đi ra bến xe buýt, khi đến nơi không những không bị trễ, còn đến sớm hơn mười lăm phút, mà giờ này người ngồi trong La Phúc Ký đã đông như nêm cối rồi.

Giống như quán mì ngày hôm qua, La Phúc Ký cũng là một quán ăn có thương hiệu lâu năm, mà còn nổi tiếng hơn rất nhiều, nếu như tìm hiểu về lịch sử, có thể đã xuất hiện cách đây hơn hai thế kỷ rồi.

Kinh tế thị trường, hiện nay rất nhiều quán ăn có thương hiệu lâu năm đều mở chi nhánh, mà La Phúc Ký là một trường hợp ngoại lệ, không biết gia đình nhà họ đã được tổ tông dạy bảo những gì, thời này qua thời khác cũng chỉ có một nơi này, mà nơi này lại còn lười phát triển, nói tóm lại một câu, nhiều năm như vậy rồi, những quán ăn khác như quán gà nướng, quán thịt bò, quán mì đều tìm cách chiếm lĩnh mọi ngóc ngách trong thành phố, chỉ có La Phúc Ký vẫn cố thủ trên mảnh đất của tổ tông để lại, điều duy nhất có phát triển là mở rộng diện tích quán ăn.

Anh không chịu phát triển thương hiệu ra rộng rãi, thì mọi người phải chạy đến đây ăn thôi, mấy ngày nghỉ, lễ, tết thì không nói làm gì, cho dù là những ngày bình thường, ở đây thường xuyên xảy ra hiện tượng như thế này: năm giờ rưỡi mở cửa, bốn giờ đã có người đứng xếp hàng, mà tôi vừa đến đây, thấy ngay Lưu Thụy Căn đã đứng đó xếp hàng rồi.

Lúc này đây Lưu Thụy Căn đang đứng giữa vị trí vào cửa và không vào cửa, anh đứng trong đội ngũ đó, hai tay cho vào túi, cổ áo khoác được bẻ thẳng đứng lên, đứng ở góc độ này, tôi chỉ có thể nhìn thấy khoe môi anh đang mím lại, trông chẳng có vẻ gì như đang mất kiên nhẫn, nhưng mà trên trán lại hiện lên nét gì đó có nghị lực.

Đột nhiên, tôi cảm nhận được trái tim tôi đang nhảy nhót, bỗng nhiên xuất hiện một thứ cảm giác mặt đỏ tía tai, trong khi hoảng loạn, nhất thời xúc động muốn quay gót bỏ đi, mà cũng vào lúc này thì Lưu Thụy Căn bỗng nhiên quay đầu qua, nhìn thấy tôi, anh cười: “Em đến rồi à?”.

“À, ờ.”

“Sắp đến lượt mình rồi.”

Nói mấy câu như vậy, mọi người lại tiến về phía trước một bước, cả hai chúng tôi cùng nhau bước vào cửa chính, bước vào được bên trong. Vào được bên trong, thực ra cũng đã đến giờ bán. Tiếng tằm lấy lưng của La Phúc Ký đồn xa, mùi vị của bánh bao thì không có gì để nói, nhưng mà đây không phải là nơi thích hợp để ngồi lâu, mùi vị thức ăn cũng bình thường, cũng có rất nhiều người thích mua bánh bao rồi đến chỗ khác ăn. Đương nhiên, ở đây cũng có thể ngồi lại được, có điều không khí ồn ào, phục vụ tệ hại, nhờ phục vụ rót một cốc nước phải hét khản cả cổ, cho nên ít người sẽ ngồi lâu ở đây.

“Anh, anh đến đây đợi lâu lắm rồi à?”. Mẹ kiếp, sao tự nhiên chị đây lại trở nên càm ràm thế này!

Lưu Thụy Căn mỉm cười: “Cũng đợi không lâu lắm, hôm nay người không đông.”

Tôi trầm mặc, chỉ cảm thấy mặt mình lại đỏ hơn một chút nữa rồi.

“Cởi áo ra đi.”

Tôi ngơ ngác, Lưu Thụy Căn nói: “Nếu không lát nữa ra ngoài sẽ lạnh đó.”

Tôi lặng lẽ cởi áo khoác ngoài ra, âm thầm cảm thấy may mắn vì tâm tư bị dì Vương cản nhắc hôm nay không nằm ở chiếc áo khoác nghề nghiệp ấy, nếu không, nếu không sẽ như thế nào tôi cũng không biết nữa, tôi cảm thấy bản thân mình cứ có chút gì đó không phải.

Lưu Thụy Căn không nói gì nữa, tôi cũng trầm mặc, có điều trong lòng rối như tơ vò. Đợi thêm nửa tiếng đồng hồ nữa thì đến lượt chúng tôi. Lưu Thụy Căn chọn hai món gỏi, hỏi tôi ăn được bao nhiêu bánh bao.

“Ba xứng.”

Lưu Thụy Căn kinh ngạc, tôi nói: “Đúng ba xứng, một mình em có thể ăn ba xứng.”

Mẹ nó chứ, không nghĩ nữa, khó khăn lắm mới đến được La Phúc Ký một lần, khó khăn lắm mới không phải móc tiền túi ra trả, khó khăn lắm mới được ăn thoải mái một bữa, không ăn đến mức phải dựa vào tường để lần lần bước ra về sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân lắm!

“Em ăn được lắm ấy.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói, Lưu Thụy Căn nói: “Con gái ăn được là có phúc đấy.”

Tôi cảm thấy cái mặt nạ của mình đã bắt đầu rạn nứt, bên đó Lưu Thụy Căn đã nói: “Cho tám xứng.” Lần này đến lượt tôi hết hồn, Lưu Thụy Căn nói: “Anh chỉ ăn được hai xứng thôi, còn lại ba xứng em mang về, làm thức ăn cho buổi sáng mai.”

Nếu như bây giờ tôi có đuôi, nhất định sẽ rất phấn khích ngoáy đuôi với anh ta, chao ôi, người đầu mà tốt thế! Bất kể người này có điều kiện gì, thân phận như thế nào, thì cái tố chất này, cái tính khoan dung này, ở trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi được xem là đối tượng xem mắt đẳng cấp cao, nếu như bây giờ La Lợi ở bên cạnh tôi, tôi nhất định sẽ lắc vai cô đạo văn Mã Giáo Chủ: “Người đàn ông như thế này làm sao mà mày bỏ qua hả? Làm sao bỏ qua được? Làm sao bỏ qua được hả hả hả...”

Bữa ăn này tôi và Lưu Thụy Căn cũng chẳng nói năng gì với nhau nhiều, anh vẫn xem điện thoại của mình, có điều bây giờ cái hành động này của anh đã không còn làm tôi thấy ác cảm, thực ra ngay từ đầu cũng không có, ngày đó là tôi đang đứng trên lập trường của một bà mối, cho rằng anh ta không biết cách lấy lòng phụ nữ, cơ mà hiện nay, tôi chỉ tò mò anh rốt cuộc đang xem cái gì. Có điều cho dù trong lòng hồ nghi, tôi cũng không hỏi, thứ nhất, tôi không muốn có sự dây dưa quá sâu với anh, ngoài việc nhìn điện thoại ra, Lưu Thụy Căn thật sự là một người đàn ông tốt, mà người đàn ông tốt như thế này, hiện nay tôi bắt đầu có chút không đành lòng, hơn nữa nhìn điện thoại thì cũng chẳng có tội lỗi gì; có điều, sở dĩ tôi có thể kiềm chế lại không mở miệng ra hỏi là bởi vì, bánh bao của tôi đã được bưng lên rồi.

Bữa ăn này tôi ăn một cách sung sướng, đặc biệt là nghĩ đến việc tôi không phải móc túi trả tiền, phát tác tập tính của tiểu thị dân, tôi cảm thấy cả người từ ngoài vào trong cứ sướng rơn lên. Cái sự sung sướng này kéo dài cho đến khi Lưu Thụy Căn gọi người đến tính tiền.

“Của anh tổng cộng hết một trăm tám mươi chín đồng.” Lưu Thụy Căn lấy ví ra, tôi thì lại trừng mắt lên: “Cái gì, chúng tôi chỉ chọn thêm có hai món gỏi mà!”

“Đúng vậy, chị chọn hai món gỏi, một đĩa dưa chuột trứng gà hai mươi đồng, một đĩa rau hấp ba màu mười chín đồng, tám xứng bánh bao một trăm sáu mươi đồng.”

“Bây giờ bánh bao tăng giá lên hai mươi đồng rồi à?”

Nhân viên phục vụ nhìn tôi với một thái độ không hiểu tại sao chị lại kinh ngạc như thế: “Chị à, cái giá này đã tăng từ tháng trước rồi.”

Mẹ kiếp, còn tăng nhanh hơn cả GDP nữa đấy!

6. Chương 06

Chương 6

Sự tăng giá của bánh bao La Phúc Ký kích động đến tôi một cách sâu sắc. Tôi đưa tay ra thề rằng, tôi biết giá cả hiện nay không ngừng tăng vọt, tôi biết bây giờ xuất hiện đủ kiểu tăng giá vô lý. Tôi biết một đôi boots đi tuyết bên ngoài được làm bằng da lộn, bên trong lót lông cừu năm ngoài một trăm đồng còn mua được một đôi, năm nay giá bán sỉ đã là hai trăm chín mươi chín đồng, nhưng mà mẹ kiếp! Tôi thật sự không biết đến cả bánh bao cũng tăng giá nhanh đến mức này!

Bánh bao của La Phúc Ký, cái thứ bánh bao nhỏ xíu ấy, ai miệng rộng, mỗi lần gấp một cái nhét gọn luôn vào miệng là việc hoàn toàn có thể làm được, cho dù là bạn chê dầu bên trong nhân nhiều quá ăn bồng miệng, thì tuyệt đối cắn hai miếng là ăn xong sạch sẽ. Mà trong một xứng, chỉ có mười cái bánh bao như thế, điều này cũng có nghĩa là, một cái bánh bao có giá hai đồng! Với sức ăn của tôi, mỗi bữa ăn mất sáu mươi đồng!

Tôi đang vận dụng hết công lực để tính toán điều này, rất nhanh đã tính ra được rằng, nếu như mỗi bữa tôi đều ăn bánh bao La Phúc Ký, ăn từng bữa cho cái bụng tròn căng ra, thế thì tôi rất có khả năng sẽ lâm vào hoàn cảnh thu không bù chi. Cái kết quả này làm cho tôi ỉu xiu xiu, cần phải biết rằng tôi luôn cho rằng mình mặc dù là nhân viên ba không, nhưng vẫn có thể đáp ứng được nhu cầu ăn uống của mình, mà bây giờ, đến cả bánh bao tôi còn không được ăn nữa.

“Lát nữa, em còn có việc gì không?”.

Lưu Thụy Căn vừa nói vừa nhận lấy tiền thối, tôi ngơ ngác, anh liền nói tiếp: “Nếu như không có việc gì thì cùng đi xem phim nhé, hình như vừa ra mắt một bộ phim mới.”

Nói thật lòng, tôi có chút không muốn đi lắm, nhưng mà vào giờ phút này nếu không đi thì đúng là quá có lỗi với người ta – đương nhiên, nếu đi thì hình như cũng có chút gì đó có lỗi.

“Chúng ta đến rạp chiếu phim thử xem, nếu như em không muốn xem, chúng ta lại quay về, được không?”.

Thực sự tôi không thể nào từ chối, đành phải gật đầu. Cùng nhau đi trên đường mới phát hiện, dáng người của Lưu Thụy Căn rất đẹp, vai rộng chân thẳng, tứ chi thon dài, bước đi song song với tôi, không ngờ anh lại cao hơn tôi một cái đầu!

“Sao thế?”.

Có lẽ là bởi vì tôi cứ nhìn anh suốt, anh quay đầu qua nhìn tôi, tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Anh chắc ột mét tám nhì?”.

“Ừ, một mét tám lăm.”

Tôi “ồ” một tiếng, ánh mắt còn sót lại nơi khóe mắt lại không ngừng liếc anh, nói thật lòng, tôi luôn chẳng có cảm giác gì lắm về vẻ bề ngoài của đàn ông, trừ phi người nào đó có vẻ đẹp giống trong phim hoạt hình như anh Hai ngày xưa, nếu không trong mắt tôi, thực sự chẳng khác nhau là mấy.

Nói người nào đó đẹp như thế nào đi chẳng nữa, tôi cũng chỉ là nhìn thế rồi thôi, nói người nào đó có bề ngoài phải xin lỗi cảnh quan của thành phố như thế nào đi chẳng nữa, tôi cũng cảm thấy người ta không đến nỗi nào. La Lợi nói tôi có kiểu cảm giác này là bởi vì bề ngoài của mình không đẹp, cho nên có ý thức coi nhẹ điều này.

Tôi cảm thấy những lời nói của cô không hẳn đúng lắm, bởi vì tôi cũng biết ngưỡng mộ cái đẹp của phái nữ đấy chứ. Nhiều người con gái mặc dù bề ngoài không xuất sắc lắm, nhưng mà chỉ cần có một nét đẹp gì đấy, tôi sẽ nói người ta đẹp.

Có điều mặc dù tôi không có cảm giác gì, không phải là tôi không biết phân biệt xấu đẹp. Trước đây tôi không để ý đến Lưu Thụy Căn, nên tôi cũng chẳng thêm để ý trông anh ta giống cà rốt hay giống cà chua. Còn bây giờ ngắm lại, không ngờ phát hiện ra người này tương đối đẹp.

Mắt không to, nơi khóe mắt hơi xếch lên, lông mi tương đối dài, e là có thể đặt một que diêm lên đó được, miệng rất rộng, khi mím môi một cách vô thức thì luôn lộ ra chút gì đó quật cường. Đột nhiên tôi có cảm giác như đang nhìn một người xa lạ, đương nhiên, tôi và Lưu Thụy Căn cũng chẳng thân thiết gì nhau cho cam, nhưng mà giờ đây xem ra, cách suy nghĩ của tôi về anh ấy trước đây, chẳng lẽ... đều là sai?

“Trên mặt anh dính gì à?”. Anh đột nhiên quay đầu qua, trong lòng run lên, nhưng sắc mặt không hề thay đổi, tôi chỉ “à” một tiếng rồi thôi.

“Hử?”.

“Cũng không phải... Chỉ là...”

“Cái gì cơ? Chẳng sao đâu, em cứ nói thoải mái.”

“Cũng chẳng có gì, chỉ cảm thấy là điều kiện của anh tốt như vậy, tại sao lại phải đi xem mắt?”.

“Điều kiện của anh tốt à?”.

“Như thế là rất tốt rồi.”

Lưu Thụy Căn nở một nụ cười, không trả lời, mà hỏi vặn lại tôi: “Còn em thì sao?”.

“Cái gì cơ?”.

“Tại sao em lại phải đi xem mắt?”.

“Tại vì mãi mà chẳng lấy chồng được thôi.”

Tôi bật cười lên ha hả, Lưu Thụy Căn ngừng bước, nhìn tôi một chút, nhìn cho đến khi tôi cảm thấy hai húng khiếp đảm anh mới lắc lắc đầu, cũng chẳng nói gì, chỉ tiếp tục quay người đi tiếp, làm tôi chẳng hiểu anh có ý gì, cũng không dám mở miệng hỏi.

Đến rạp chiếu phim cũng chẳng có bộ phim nào hoành tráng cả, cuối cùng Lưu Thụy Căn chọn một bộ phim khoa học viễn tưởng. Bộ phim đó có thêm một vài chi tiết ảo tưởng, đối với người bình thường khác có lẽ còn có chút ly kì, nhưng mà tôi suốt ngày lang thang trên mạng, cho nên cũng đã từng gặp không ít các kiểu thăng hạng, các kiểu đánh quái, các kiểu tu chân, vì thế cũng cảm thấy bộ phim này không có gì là hay ho lắm, có điều vẫn có thể xem được. Chỉ là tôi vừa xem vừa tiếc rẻ một trăm đồng mua vé xem phim ấy – có thể mua được năm xúng bánh bao La Phúc Ký lận đó!

Trong quá trình ở rạp chiếu phim, Lưu Thụy Căn vô cùng quy củ, không có ý định gì muốn cầm tay tôi, đương nhiên, càng không có ý định sờ soạng chân tôi, chúng tôi cứ thế yên lặng xem xong phim, yên lặng đi ra khỏi rạp chiếu phim, yên lặng chặn lại một chiếc xe taxi, tôi có chết cũng không để anh ta đưa về. Làm sao mà tôi biết được ba mẹ của La Lợi có nói địa chỉ nơi ở của con gái mình cho anh ta biết hay không! Nếu như để anh ta tiễn mình về nơi La Lợi ở, việc này... Chẳng lẽ tôi lại phải bắt taxi đi về nhà mình nữa?

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của tôi, anh cũng không miễn cưỡng, chỉ là sau khi giúp tôi kéo cửa xe, anh nói: “Chúng ta vẫn còn có thể hẹn hò với nhau phải không?”.

Cuối cùng, tôi cũng kim lòng không đành: “Cái đó, rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”.

Anh trầm mặc trong chốc lát: “Em là một cô gái rất thật thà.”

... Có trời cao chứng giám, cuối cùng tôi cũng đã biết được thế nào gọi là tiếng sấm vọng từ chín tầng mây, nếu như nói loại sấm bình thường chỉ làm cho tóc của bạn bị cháy đen giòn, còn loại sấm này có thể đập cho xương thịt của bạn vỡ vụn! Mà lại không chỉ làm vỡ vụn xương thịt của mình bạn thôi đâu!

Tôi thề, mãi cho đến tận khi sắp xuống xe taxi, tôi vẫn còn có thể nhận ra cái ánh mắt quái dị của người lái taxi nhìn tôi – Mẹ kiếp chứ! Quái dị cái nỗi gì! Chị đây không thật thà ở chỗ nào? Chị đây quả có hơi mập một chút, béo một chút, ngốc một chút, dần một chút, nhưng mà nội tâm của chị đây rất thật thà! Nhưng mà mẹ kiếp chứ, nhưng mà tại sao, cái câu nói này, bản thân tôi cũng cảm thấy khó có thể chấp nhận vậy chứ?

Mặc dù liên tiếp bị đồng chí Lưu Thụy Căn dội bom, nhưng đợi cho đến khi tôi định thần lại được, vẫn nhớ để gọi điện thoại cho La Lợi, thật sự tôi cảm thấy rằng, bây giờ chúng tôi làm như vậy thì không đáng hoàng, mà La Lợi cứ thế mà bỏ Lưu Thụy Căn thì cũng quả là đáng tiếc.

“Tôi nói à nghe này đồng chí Hoàng Phiêu Phiêu kia, cái tên Lưu Thụy Căn kia trông giống Lưu Đức Hoa không tại sao mày lại tôn sùng hấn ta như vậy hả?”

Lưu Đức Hoa đã từng là thần tượng duy nhất của tôi, có điều ngày đó do tôi mê mẩn anh ta không phải vì ngoại hình hay là vì cái gì, mà là hồi nhỏ có xem một đoạn phỏng vấn của anh, trong buổi phỏng vấn đó, người dẫn chương trình hỏi anh làm nhiều việc thiện cho xã hội như vậy với mục đích gì, câu trả lời của anh là tin tưởng vào việc ở hiền gặp lành. Trước đây cảm giác của tôi với anh ta cũng rất bình thường, nhưng mà vì câu nói này mà tôi mê mẩn anh ta, luôn cảm thấy anh ta là một người rất chân thành, mãi cho đến khi lộ ra tin tức anh ta kết hôn, tôi mới có cái nhìn khác về anh ta.

“Không phải vấn đề ngoại hình?”

“Thế thì là cái gì?”

“Con người anh ta cũng rất tốt.”

“Tốt là tốt như thế nào?”

“Tớ cảm thấy anh ta rất thành thật.”

“Đồng chí Hoàng Phiêu Phiêu, cái này không phải mày nói cho tao sao? Ham hố đàn ông cái gì chứ đừng ham hố cái thành thật của người ta, đối xử với mày tốt hả, mấy chuyện này đều có thể thay đổi được mà. Mày nói xem, chỉ với cái điều kiện đó của anh ta, tao và anh ta hợp nhau cái gì nữa đâu?”

“Nhưng mày chưa gặp anh ta mà.”

“Đúng là tao chưa gặp, nhưng mà cái điều kiện đó chẳng nhẽ tao không biết sao? Nhà anh ta ở gần nhà tao, cũng không phải là nhà của anh ta. Đàn ông ba mươi tuổi rồi, nói là chuyên viên lập trình, cả đời này chắc chắn chỉ làm nhân viên quèn mà thôi!”

“Cái đó cũng chưa chắc đâu.”

“Chưa chắc à? Nhân viên lập trình là cái nghề nghiệp gì hả? Há chẳng phải có tuổi nghề ngắn như người mẫu sao, trước đây anh ta chưa làm được trò trống gì, khả năng làm được cái gì đó chắc cũng không có, thì cứ cho là tao không ham hố gì chuyện yêu đương chỉ là để mà kết hôn, cũng không kết hôn với anh ta được đâu, mà mày cũng không được.”

“Ủa?”

“Ủa cái gì mà ủa, nghe thấy chưa hả, cho dù mày không cần tình yêu cũng phải tìm một người mà tương lai không phải chịu ảm ức, cứ đi theo cái lão này, tương lai có mà khóc suốt.”

Tôi không nói gì, La Lợi lại nói tiếp: “Mày đừng nghĩ rằng tao đang nói đùa với mày. Hiện nay một tháng mày kiếm được bao nhiêu tiền, năm ngàn là tối đa, anh ta chắc cũng chẳng hơn mày bao nhiêu, cứ cho là sáu ngàn đi, lương của hai người cộng lại cũng chỉ là một vạn mốt. Anh ta chưa có nhà cửa, nếu mua nhà, trả góp mỗi tháng ít nhất cũng phải mất ba ngàn - mà chắc chắn là chọn mua cái căn nhà nhỏ ở vị trí không đẹp, mai này mày đi làm thì phải ngồi xe mất cả tiếng đồng hồ ấy. Sau đó thì hai người cũng phải chi tiêu cho cuộc sống khoảng ba ngàn chứ. Rồi sau đó nữa thì sao, có sinh con hay không? Có phải nuôi người già hay không? Mà cái công việc này của mày cũng chẳng có gì chắc chắn ổn định cả, anh ta cũng giống như mày vậy, cả hai đứa bọn mày không ai được phép thất nghiệp, một người thất nghiệp, sợi dây kinh tế của gia đình đứt ngay lập tức. Còn ba mẹ của hai người nữa, tình hình ba mẹ bên mày như thế nào mày hiểu mà, tương lai không tìm mày có việc này việc nọ đã là tốt lắm rồi, hy vọng họ giúp đỡ mày e rằng là cũng khó khăn, bên phía anh ta, chắc là cũng chẳng khá hơn là bao nhiêu. Nếu như có tai nạn hoặc thiên tai nào thì...”

“La Lợi, có phải mày bị đau bụng kinh không hả?”

“Cái con chết tiệt này, cứ không chịu thừa nhận lòng tốt của người khác! Nói tóm lại, tao đã nói hết ày nghe rồi đây, nghe hay không mặc kệ mày”

La Lợi nói xong rồi dập điện thoại tắt, tôi ngẩn ngơ với cái điện thoại một lúc rồi cũng vứt nó sang một bên. Tôi cảm thấy những lời La Lợi nói có cái gì đó không đúng, nhưng mà, tôi thấy cái việc đó cũng quá xa xôi đối với mình. Đúng là tôi cảm thấy Lưu Thụy Căn rất được, nhưng hoàn toàn chưa từng nghĩ đến việc tiến tới với anh ta. Không chỉ là anh ta, mà đối với bất kỳ người nào khác cũng vậy.

Đêm nay tôi không lên mạng lang thang như mọi hôm, chỉ lấy con heo ngày hôm qua vẽ xong ra tô màu cho nó. Sau đó tôi đi rửa mặt, đánh răng chuẩn bị đi ngủ. Làm việc ở trung tâm môi giới hôn nhân này không phải là một nghề có thể phát triển lâu dài được, đặc biệt là nơi giống như đoàn kịch lưu động của chúng tôi như thế này. Làm việc ở những nơi khác có thể còn có cơ hội mà vươn lên, những nơi nào không tốt lắm thì coi như là tích lũy kinh nghiệm, còn làm bà mai... Không lẽ muốn tôi như nhảy từ đây vào phim Phi thành vật nhiều sao? Sở dĩ tôi vẫn cứ ở lại nơi này, ngoài việc bản thân tôi thực sự không có tài năng gì, lại chẳng có chí khí lớn lao gì cả, một nhân tố quan trọng nhất đó chính là, chị Vu đã cho tôi một chỗ ở trọ. Một tháng hai trăm tệ, tôi đã có thể ngủ ở trong một căn phòng nhỏ ở văn phòng. Mỗi ngày tan tầm, tùy tiện

ăn cái gì đó ở bên ngoài, sau đó quay về lại lên mạng vẽ tranh, đến giờ thì đi tắm rửa rồi ngủ, có thể ngủ cho đến tận tám giờ rưỡi sáng ngày hôm sau, chính vì cái việc này mà La Lợi cứ ngưỡng mộ tôi suốt.

Cũng bởi vì tiện lợi, cho nên tôi cứ lượn lờ đến mười hai giờ mới đi ngủ, mà hôm nay mới mười giờ rưỡi tôi đã đi ngủ rồi, vào đúng lúc khi tôi sắp lên giường, Lưu Thụy Căn nhắn tin cho tôi: “Nghỉ ngơi sớm một chút, mơ một giấc mơ đẹp nhé!”

Tôi ngẩn ngơ một lúc lâu trước tin nhắn này, sau đó quyết định lần sau gặp nhau, nhất định phải nói rõ với anh, mặc dù tôi không thể phơi trần cái sự dối trá của La Lợi ra được, nhưng không thể cứ kéo dài như thế này mãi được.

Tôi suy nghĩ đầu vào đầy hết rồi, nhưng đến ngày hôm sau khi Lưu Thụy Căn hẹn hò với tôi lần nữa, tôi chỉ có thể vội vàng từ chối anh, bởi vì, cái chu kì đèn đỏ mà tôi ngày ngày nhắc đến đó đã tới rồi! Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây trông có vẻ mạnh khỏe cường tráng như thế này, hai vai có thể gánh được núi Thái Sơn, một chân có thể lướt qua bốn bể, nhưng mà khi chu kì đèn đỏ đến, tôi sẽ biến thành một con mèo bệnh ngay lập tức, điều mong muốn nhất là được cuộn tròn trên giường, đánh một giấc quên cả trời đất.

Vào những lúc như thế này, cơ thể tôi yếu ớt hơn bất cứ lúc nào, còn tâm trạng thì bực bội, rất khó có thể giữ được cái vẻ mặt như khúc gỗ của tôi lúc bình thường. Chị Vu và dì Vương đều là phụ nữ, hiểu rất rõ nỗi đau khổ của tôi, mỗi lần đến những ngày này đều cho tôi nghỉ ngơi nhiều hơn, tất cả mọi việc đều có thể dời lại đến ngày sau – dù sao ở chỗ chúng tôi đây cũng chẳng có vấn đề khẩn nào.

Nhưng hôm nay tôi lại tự tạo ra tội lỗi lớn, mẹ kiếp cái tên Trương Tường cứ không ngừng gọi điện quấy rối tôi. Anh ta cứ một mực tin tưởng rằng Đặng Linh Linh có cảm tình với anh ta, một mực tin tưởng chỉ cần anh ta cố gắng thêm một chút nữa, Đặng Linh Linh sẽ chấp nhận anh ta, một mực tin tưởng rằng chỉ cần tôi cho anh ta số điện thoại, anh ta sẽ có được trái tim của Đặng Linh Linh. Ban đầu tôi còn cố kiên nhẫn để trả lời anh ta, nghe một thôi một hồi, tôi chỉ có thể ậm ừ cho xong chuyện.

“Chị Hoàng này, tôi đã nộp tiền rồi đấy nhé, ngày đó các chị hứa hẹn tốt đẹp với tôi lắm cơ mà.”

“Đúng thế, nhưng mà việc này cần phải có sự đồng ý của cả hai bên...”

“Tôi biết cô Đặng Linh Linh không đồng ý lắm, có điều tôi vẫn còn có cơ hội mà, chị Hoàng à, thật đó, chị giúp tôi hỏi lại xem đi mà...”

Hỏi cái con khỉ mốc hỏi cái con khỉ mốc hỏi cái con khỉ mốc! Tôi cầm điện thoại mà muốn vứt nó luôn. Nếu như bình thường tôi có thể nói chuyện với Trương Tường thêm một lúc nữa, nhưng bây giờ tôi chẳng có chút sức lực nào nữa rồi, không biết làm cách nào đành phải đồng ý với anh ta.

Trương Tường sau khi nghe tôi nói nửa tiếng sau nhất định gọi lại cho anh ta, lúc này mới tắt điện thoại. Tôi thở thở hổn hển, uống một ly nước đường đỏ, lúc này mới cầm điện thoại gọi cho Đặng Linh Linh. Nói thật lòng, thực sự tôi có chút ngại ngùng, bởi vì mặc dù trong người khó chịu nhưng vẫn phải nói huyền thuyên vài câu với Đặng Linh Linh trước.

“Em có bận bịu gì đâu mà, suốt ngày ở nhà.”

“Thế chị có làm phiền em sáng tác không vậy?”

“Sáng tác cái gì đâu, chị Hoàng khách sáo quá.”

“Ha ha, cái đó, em còn muốn đi gặp mặt người khác nữa không?”

“Hả?”

“Là thế này, lúc này Trương Tường lại gọi điện thoại cho chị, anh ta rất thích em, à, chị nói cái này chẳng có ý gì đâu nhé, bị anh ta bám riết không tha, chị chịu không nổi nên mới gọi điện thoại cho em, nếu em không đồng ý, chị cũng không ép em đâu.”

Đặng Linh Linh im lặng một lúc: “Chị Hoàng, chị thấy em có nên từ bỏ việc xem mắt không?”

“Ừa?”

“Nói thật nhé chị Hoàng, mặc dù em năm nay mới bắt đầu xem mắt, nhưng đến nay cũng đã gặp hơn mười người rồi, Trương Tường... là người tương đối tốt trong những người mà em gặp.”

Giây phút này, tôi thật sự ngưỡng mộ dì Vương lắm lắm luôn ấy!

7. Chương 07

Chương 7

Lịch sử xem mắt của Đặng Linh Linh quả đúng là một vở hài kịch. Quả nhiên là đúng với kiểu suy đoán của dì Vương, từ năm Đặng Linh Linh hai mươi lăm tuổi, cũng đã được nghe đủ kiểu khuyên bảo như là đừng yêu cầu cao quá, còn cô khi không chịu đựng nổi áp lực, khi bắt đầu xem mắt, cô bắt đầu được giới thiệu cho đủ các kiểu người.

Đặng Linh Linh thuộc tuýp người thích tự lực cánh sinh, điều kiện cá nhân mặc dù tương đối khá nhưng điều kiện gia đình cũng chỉ thuộc loại trung bình. Ba mẹ đều là những người công nhân bình thường, bị thất nghiệp rồi mở một tiệm tạp hóa nhỏ, mẹ cô năm ngoái mới bắt đầu được nhận lương hưu, còn ba cô phải mấy năm nữa mới được nhận tiền nghỉ hưu.

Tiền của hai người cộng lại với nhau được khoảng bốn ngàn, ở thành phố này của chúng tôi, có thể nói là đã đủ cho cuộc sống của hai người già, nhưng mà giàu thì cũng không phải là giàu. Những người mà họ quen biết, đương nhiên cũng là những người có điều kiện tương đương với họ.

Ba mẹ Đặng Linh Linh thuộc tuýp người già cổ điển, những điều họ nghĩ cũng chỉ là có một cuộc sống yên ổn là được, cho nên bất kể điều kiện của đàn trai như thế nào, đều muốn giới thiệu cho con gái nhà mình. Mà dưới sự tẩy não liên tục của ba mẹ, Đặng Linh Linh cũng bắt đầu nghiêng về phía suy nghĩ chấp nhận số phận.

“Mỗi tháng con kiếm được nhiều như thế, nhưng đâu có được yêu cầu người ta cũng phải kiếm được như thế, cũng đều là hai ba ngàn, bốn ngàn đã được xem là lương cao rồi đấy.”

“Con chỉ để ý đến bản thân anh ta là được rồi, dù sao thì con kiếm được cũng nhiều mà.”

“Bây giờ con đang còn trẻ chưa biết được đâu, tương lai rồi con sẽ hiểu thôi, đời người mà, không thể sống một thân một mình được, con nói xem, mai này lỡ con có đau ốm thì ai chăm sóc hả? Viện dưỡng lão? Viện dưỡng lão là nơi con tới hay sao? Người ở đó bắt con uống nước đái nữa đấy!”.

“Con mà không lấy được chồng, đợi mai một lớn tuổi rồi thì chẳng để đái gì được nữa đâu.”

...

Mặc dù Đặng Linh Linh không ở chung với ba mẹ, nhưng mỗi lần về nhà đều phải nghe những lời cảm ràm như thế, từ khi cô về cho đến khi cô đi, tư tưởng của chủ đề cũng giống như chính sách mở cửa thị trường vậy, cái đó gọi là không hề bị dao động!

Lúc ghé thăm nhất, chính là ba mẹ cô thậm chí chẳng thèm để ý đến việc kinh doanh của tiệm tạp hóa, trực tiếp dọn đến ở tại nhà của Đặng Linh Linh, lấy một cái lý do cực kỳ đáng yêu là để tiện bề chăm sóc cho cuộc sống của Đặng Linh Linh, thực tế là vì cái việc hôn nhân trọng đại của cô mà thôi.

“Mẹ biết là con bận bịu với công việc, bận bịu viết lách mấy thứ kia, nhưng mà những việc đó thực ra không quan trọng, tương lai con vẫn có thể làm mà, nhưng cái việc cưới chồng, con cũng chỉ còn có hai năm nữa mà thôi. Cô Hai của con cũng đã nói rồi, phụ nữ sinh con đẻ cái cũng cần phải để ý đến tuổi tác nữa đấy, qua cái lứa tuổi đó thì chẳng dễ đẻ nữa đâu, mà đứa trẻ được sinh ra cũng dễ bị dị tật, con nói thử xem, nhờ khi con sinh ra một đứa bé không có tay hay là không có chân thì sau này làm thế nào hở? Cho dù con có kiếm được nhiều tiền như thế nào đi chăng nữa, cũng có kiếm đủ tiền cho nó chữa bệnh không? Bây giờ nuôi một đứa trẻ đã khó khăn rồi, nuôi một đứa như thế, thì cả cuộc đời này con làm sao mà sống được nữa đây!”.

Rồi lại than ngắn thở dài, làm giống như kiểu Đặng Linh Linh sắp đẻ ra một đứa con dị dạng đến nơi rồi ấy.

Bản tính của Đặng Linh Linh vốn là một người lẳng mạn. Nữ thanh niên hoạt động nghệ thuật mà, chắc là cũng có suy nghĩ về duyên phận, tình yêu này nọ. Mặc dù cô sống khép mình, ở nhà suốt cả ngày, nhưng mà cô luôn một mực cho rằng duyên phận của mình thì sẽ thuộc về mình thôi, cho dù là mình có ở nhà không đi ra khỏi cửa, nhưng mà nếu thật là chân mệnh thiên tử thì cũng có thể rớt vào trong nhà cô từ ban công lắm chứ.

Nhưng cái sự lẳng mạn của cô có to tát đến nhường nào đi nữa cũng không thể nào địch nổi với cái sự cảm râm của ba mẹ mình, cuối cùng sau mười mấy ngày mẹ Đặng theo sát, cô đã cúi đầu khuất phục trước ba mẹ.

Nói thật là, khi Đặng Linh Linh kể những điều này cho tôi nghe, bụng tôi đang rất đau, nhưng mà cách nói của cô rất hài hước, trong giọng nói lại mang chút gì đó bất lực, làm tôi cảm thấy có một niềm vui hờn hờ nhỏ nhỏ đáng lẽ không nên có, nó khác hẳn với việc nghe điện thoại của Trương Tường, cho nên mặc dù trong người tôi không thoải mái, nhưng vẫn rất vui vẻ nằm trên giường nghe cô nói chuyện.

“Em nói nhiều quá rồi, làm ảnh hưởng công việc của chị rồi.”

“Đâu có đâu có, bây giờ chị đang rảnh mà, em nói đi, chị cũng đang muốn tìm hiểu xem rốt cuộc em thích tìm một người như thế nào.”

“Nói thật với chị Hoàng, mới bắt đầu em chẳng có yêu cầu gì cả, em cảm thấy chỉ cần mình thích, cho dù anh ta có là người ăn xin hay không, em cũng chấp nhận.”

“Nhưng mà em có thích nổi mấy người ăn xin không? Không phải nói chuyện có tiền hay không có tiền, mà là loại đàn ông không tài cán gì đó liệu em có cần không?”

“... Có thể anh ấy là một hoàng tử hoặc là đại ma vương nào đó vừa gặp phải khó khăn, lưu lạc bên ngoài thì sao?”

Đặng Linh Linh nói với một giọng điệu giễu cợt, sau đó cười lên ha ha với tôi, tôi vừa cười vừa bóp bóp vào bụng: “Linh Linh, chị kết em quá đi mất!”

“Làm thế nào bây giờ, chị Hoàng, hai chị em ta kết lại với nhau đi.”

“Chị thì không có áp lực gì cả, Thái hậu nhà em có đồng ý không?”

Ở phía bên kia, Đặng Linh Linh thở dài thườn thượt, sau đó cả hai chúng tôi cùng cười phá lên. Ngay từ đầu, tôi có cảm giác con người của Đặng Linh Linh rất hay, còn bây giờ, tôi thật sự, thật sự thích cô ấy. Cô gái này, có tài nhưng không ngạo mạn, hòa nhã mà lại rất dí dỏm. Còn ế ẩm đến tận bây giờ, quả thật, quả thật... quả thật là vì quá khép mình!

“Linh Linh, em hòa mình vào cuộc sống của xã hội bên ngoài đi.”

“Hòa mình vào cuộc sống của xã hội bên ngoài...?”

“Đúng rồi, đừng có giam mình trong nhà nữa, con người em như thế, đi ra ngoài tùy tiện tìm một việc làm nào đó, đảm bảo sẽ có một đồng người theo đuổi, đến lúc đó, em chỉ việc chọn người em thích, còn những người mà khoe khoang chúng ta lương tháng sáu ngàn gì đó, chúng ta liếc mắt nhìn vào mà làm gì ệt.”

“Chị Hoàng cứ hay trêu em.”

“Chị nói thật mà.”

Tôi đang nói chuyện, điện thoại đổ chuông tút tút, không cần nhìn cũng đã biết chắc tám mươi phần trăm là cái anh Trương Tường, nặng nề thở ra một cái: “Đồng chí Trương lại gọi điện thoại, để chị giúp em từ chối.”

“Dạ, có dễ từ chối không ạ? Nếu như không dễ từ chối, chị cứ cho anh ta số điện thoại của em, để em từ chối, kéo sợ chị cũng khó nói.”

“Thôi được rồi, cứ để chị làm hay hơn, anh ta như thế này, cho anh ta số điện thoại của em, không biết sẽ làm phiền em như thế nào nữa.”

“Thế thì... làm phiền chị Hoàng vậy.”

“Chuyện nhỏ ấy mà.”

“Lúc nào rảnh em mời chị Hoàng đi uống trà nhé!”

“He he, chị thích nhất là việc này đó, lúc đó chị sẽ không khách sáo đâu.”

“Cứ tự nhiên, không cần phải khách sáo.”

Tôi dập điện thoại của Linh Linh với một nụ cười còn nở trên môi, nhưng đến khi gọi điện thoại cho Trương Tường, khuôn mặt tôi lộ rõ vẻ đau khổ. Lại nói chuyện nhì nhằng với Trương Tường một lúc, cuối cùng cũng xua đuổi được anh ta dập máy. Tôi ôm bụng đi pha ỉnh một cốc nước đường đỏ, sau đó ngủ một mạch cho đến tận buổi chiều khi chị Vu về.

Biết tôi không khỏe, chị Vu cũng chẳng phê bình tôi làm biếng, sau khi nghe công việc của tôi hôm nay, liền nói: “May quá, bây giờ trong tay chị có một đối tượng, thầy giáo dạy nhạc của trường cấp hai Nhị Thập Nhất, ba mẹ là viên chức nhà nước, mẹ đã nghỉ hưu mở tiệm tạp hóa nhỏ, hình tượng mặc dù không tốt lắm nhưng mà là một đứa trẻ rất tinh nhanh.”

“Thế... cao không cô?”

“Một mét bảy tư.”

Vừa nghe những lời này là tôi đã biết, người này mà có chiều ột mét bảy là được rồi đây, nhưng mà điều này cũng chẳng phải việc gì to tát cả, đương nhiên là tôi chẳng có lý do mà từ chối, ngày hôm sau tôi nói ngay với Đặng Linh Linh. Trường cấp hai Nhị Thập Nhất là trường cấp hai trọng điểm của thành phố chúng tôi đây, nhắc đến trường Nhị Thập Nhất, người nghe sẽ luôn thốt lên một câu “à”, con cái của gia đình nào học tại trường đó, bố mẹ đều cảm thấy rất vinh dự người khác cũng phải tấm tắc khen ngợi.

Kèm theo đó là giáo viên trường Nhị Thập Nhất, hình như cũng có vẻ xuất sắc hơn những giáo viên trường khác một chút.

“Chị Hoàng, chị đã gặp người đó chưa?”

“Chưa.” Tôi thành thật trả lời.

“Thế thì...”

Bên kia cô có chút ngập ngừng, tôi suy nghĩ một chút rồi nói: “Linh Linh này, tình hình hiện nay của em nếu như còn muốn lấy được chồng, biện pháp đáng tin nhất là xem mắt đấy. Ở trung tâm bọn chị bên này, những người giới thiệu cho em chưa hẳn đều là người rất ưng ý, nhưng mà phạm vi giới thiệu sẽ rất rộng. Thực ra em thử nghĩ coi, chẳng phải là chỉ gặp mặt nhau một chút thôi sao? Nếu đồng ý thì qua lại tìm hiểu thêm, nếu không vừa mắt thì cứ coi như là đi gặp gỡ mọi người một chút cho biết, điều này chị cũng đã nói với em rồi, em cứ nghĩ như vậy đi.”

“Vậy thì được...”

Cô ấy trả lời có chút miễn cưỡng, xem ra vẫn chưa quen với việc này. Tôi giúp cô hẹn với thầy giáo kia, để đề phòng có chuyện gì xảy ra, tôi vẫn không cho người kia số điện thoại của cô ấy, lần này tôi không đi cùng cô ấy nữa, bởi vì ở bên chỗ tôi đây có việc bận còn phải làm – lắng nghe một người phụ nữ đã ly dị kể về tình sử đẫm máu của mình.

Ở trung tâm môi giới của chúng tôi, đối tượng mà dễ đẩy đi nhất là kiểu người giống Đặng Linh Linh, đối tượng mà không dễ đẩy đi nhất, thì chính là người phụ nữ ly dị mang theo con ngồi trước mặt tôi đây. Nam nữ bình đẳng, câu khẩu hiệu này được hô hào mấy chục năm nay rồi, ở trong thành phố, mọi người hình như cũng không để ý mấy đến việc sinh con trai hay con gái nữa, nam nữ hình như cũng bình đẳng rồi, nhưng mà tình hình thực tế là... Nam nữ, vĩnh viễn không bao giờ có thể bình đẳng được!

Đàn ông sau khi ly hôn, chẳng có việc gì cả, chỉ cần không có con, điều kiện cũng kha khá, thì cũng giống như là chưa kết hôn. Cho dù là có con đi, nhưng mà chỉ cần anh ta không có nghĩa vụ nuôi thì cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

Nhưng phụ nữ thì sao, ly hôn đồng nghĩa với việc giá trị của mình bị hạ thấp một bậc, nếu như còn phải nuôi con... Nếu như thế thì điều kiện phải cực kỳ tốt mới có thể có cơ hội tốt.

Cái gì? Chị dịu dàng, ngọt ngào, công việc ổn định hả? Xin lỗi nhé, người ta còn chẳng muốn đến gặp mặt nữa là.

Cái gì? Chị không có yêu cầu gì hả? Ồ, vậy thì được, nhưng mà không cần yêu cầu gì cả cơ gì chị phải ly hôn? Thực sự là sống với nhau không nổi nữa hả? Hơ, tìm người tiếp theo đây chưa chắc đã tốt hơn người tiền nhiệm đâu nhé. Đàn ông mà, cái tên đó chỉ nghe thôi là đã thấy giả dối rồi.

Điều này không có nghĩa là tôi coi thường phụ nữ đã ly dị còn phải nuôi con, mà là thực sự đã gặp qua nhiều đàn ông có phẩm chất thấp kém. Có thể những lúc bình thường trong xã hội là người có vai vế, nhưng sau khi ly hôn, cứ gọi là chửi mắng sỉ nhục người vợ trước, giống như người mà đã chung chăn chung gối hơn mười năm, lại còn sinh con với anh ta chính là một phụ nữ ác độc, tởm lợm, phóng đảng nhất trên thế giới vậy. Mà loại đàn ông như thế này có rất nhiều yêu cầu với đối tượng muốn xem mắt.

“Đừng có con riêng.”

“Tốt nhất là chưa kết hôn lần nào.”

“Cũng đừng tìm người xấu quá, nếu không chẳng cách nào mà dẫn đi đâu chơi được.”

“Điều quan trọng nhất là chưa có con, có con thì đúng là một vấn đề không nhỏ, nếu như con gái thì còn đỡ một chút, nếu như là con trai, mai này còn phải chuẩn bị nhà cửa cho nó nữa chứ.”

Những lời nói như thế này thật sự là tôi nghe quá nhiều, mỗi lần nghe được những lời nói bàn tán như thế, tôi đều muốn nói rằng: “Hôn nhân có nguy hiểm, kết hôn cần thận trọng.”

Trong trường hợp này, tôi đặc biệt tán thành việc giới thiệu cho các đối tượng người nước ngoài, bạn xem người ta kia, có với nhau mấy mặt con rồi, mà vẫn cứ là người yêu của nhau! Đương nhiên, ăn cơm trước kẻng không phù hợp lắm với tình hình đất nước của chúng ta, nhưng tình yêu mà, chắc là vẫn yêu nhau được thôi. Đặc biệt là phái nữ, với tình hình trong nước như vậy, làm sao mà có thể lấy chồng một cách tùy tiện được chứ?

Cái gì, tuổi tác cao rồi không kéo dài được nữa hả?

Các em gái ơi, nếu như các em mà kết hôn cũng không kéo dài nổi đâu!

Cái gì, sợ anh ta chạy mất? Sau khi kết hôn chẳng nhẽ không biết chạy à?

Cái gì, lo sợ sau này khó sinh con?

Nếu như chị mà gả ột kẻ vô lại, chi bằng đừng sinh con còn tốt hơn!

Đương nhiên, tôi nói những điều này không phải kêu gọi bà con đừng kết hôn, mà là thật lòng cảm thấy cái việc kết hôn cần phải suy nghĩ, suy nghĩ nữa, suy nghĩ mãi, thận trọng, thận trọng nữa thận trọng mãi, xét cho cùng một khi bạn kết hôn, thì giống như chiếc xe hơi đã lái ra khỏi xưởng, máy điện thoại di động đã ra khỏi kệ hàng, cho dù là mẫu mã hiện đại như thế nào đi chăng nữa cũng đã không giống với cái khác rồi.

Hôm nay tôi tiếp một người tên là Mã Phương, điều kiện quả thật là rất tốt, tự mình mở một sàn giao dịch, chủ yếu là buôn bán bất động sản, mặt mày thanh tú, vóc dáng nhanh nhẹn, mặc dù đã ba mươi tuổi rồi, nhưng nếu như nói là hai mươi bảy hai mươi tám tuổi cũng có thể có người tin.

Cô dắt theo đứa con đến, là một bé trai khoảng sáu bảy tuổi gì đó, khá khỉnh bự bẫm, rất vâng lời mẹ, tôi chẳng thích gì con nít cho lắm, nhưng mà cũng không cảm thấy đứa bé này rất đáng ghét. Tôi lấy kẹo đưa cho cậu bé, mẹ cậu ấy đưa điện thoại của mình cho con, cậu bé liền ngồi ở đằng kia chơi game.

“Tiểu Hoàng, thực sự chị chẳng bao giờ nghĩ rằng mình sẽ ly hôn, thực sự không.” Khi mới bắt đầu, chị còn có chút không tự nhiên, nhưng dần dần cũng thoải mái hơn. Trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi mặc dù xem ra không chính qui gì cho lắm, nhưng cơ bản là vẫn có trách nhiệm với mọi người. Những đối tượng chưa kết hôn thì nhẹ nhàng hơn một chút, những đối tượng đã ly hôn thì nhất định phải kiểm tra chứng nhận ly hôn, còn phải hỏi xem nguyên nhân tại sao lại phải ly hôn. Đương nhiên, cái nguyên nhân được nói ra từ miệng của đương sự chưa chắc đã là sự thật, nhưng từ những lời này bạn cũng có thể biết thêm được vài tin tức, ít nhất cũng có thể nghe được sự đánh giá của người đàn ông đối với người bạn đời cũ của mình

“Không sao đâu, chị Mã, chị cứ bình tĩnh mà nói.”

“Thực sự là chị thuộc kiểu người rất truyền thống, luôn tâm niệm rằng một khi đã gả ột người nào đó, thì sẽ phải ở với người ta suốt đời. Năm chị được gả về cho ba nó... Thực ra là cũng vội vàng vàng, bởi vì...”

Chị kể một lúc, hai mắt bắt đầu đỏ lên, tôi vội vàng lấy khăn giấy đưa cho chị.

“Cả đời này chị chỉ yêu có hai lần, mối tình đầu của chị, là một anh rất đẹp trai, ngày đó chị thực sự rất thích anh ấy, nhưng mà cuối cùng anh ấy lại đi tìm người khác, em biết không, lúc đó chị cũng đã có ý định tự tử, chị chưa bao giờ nghĩ rằng anh ấy sẽ đối xử như thế với chị. Cũng là trong tình trạng như thế, chị quen với ba nó, nói thực là, lúc đó chẳng yêu gì anh ấy cả, nhưng lúc đó chị quá bức bối, không thể nào sống một mình được, cho nên chị mới về sống cùng với ba nó.”

“Ba nó thì chẳng có điểm nào được cả, điều kiện cũng bình thường, đối xử với chị... cũng không thể nói là rất tốt được, chỉ được cái thật thà, chị nghĩ rằng gả cho anh ta sẽ rất an tâm, cứ suy nghĩ như thế rồi gả cho anh ta, ai mà ngờ được hiện nay anh ta biến thành cái bộ dạng đó. Em biết sao không, anh ta tìm người phụ nữ khác, còn lấy tiền của chị đi tìm người phụ nữ khác nữa chứ, chị ngăn cản, anh ta liền đánh chị, mặt của chị, cánh tay của chị đã từng bị anh ta đánh cho sưng vù lên, lần này chị ly hôn được là nhờ có anh họ ra tay giúp đỡ, nếu không... không chừng chị đã bị anh ta đánh chết rồi không hay...”

Nói đến đây, chị bật khóc như mưa, tôi lặng lẽ đưa ra một viên kẹo. Tôi không biết những lời chị ấy nói có phải hoàn toàn là sự thật hay không – thực ra cứ cho là không bóp méo sự thật đi, mỗi người đều có một góc độ suy nghĩ khác nhau, những điều đã được kể ra cũng chưa chắc đã là khách quan. Nhưng điều tôi muốn nói là, phụ nữ gả cho đàn ông, hy vọng cái gì chứ đừng hy vọng vào cái tính thật thà của anh ta, bởi vì điều này có thể thay đổi được mà mà mà mà mà mà!

8. Chương 08

Chương 8

Tôi nghe Mã Phương kể về câu chuyện của chị ấy suốt cả một buổi chiều. Tổng kết lại là như thế này, chị ấy rất hối hận khi gả cho ông chồng trước, tại sao chị ấy chẳng cần gì cả, chỉ mong có được một cuộc sống ổn định, mà tốt đẹp cũng chẳng có được. Chị ấy hối hận, chị ấy cảm thấy mông lung, chị ấy phẫn nộ.

Chị ấy kể về những điều này, mới ban đầu tôi còn cảm thấy rất đồng tình, nhưng về sau sự đồng tình đã bị giảm, không phải không đồng tình, mà là chị ấy kể quá nhiều, nhất là trong tình huống cậu con trai cũng có mặt ở đó. Đứa bé bảy, tám tuổi đã hiểu chuyện ít nhiều, cứ nghe tới nghe lui mẹ mình kể tội, mắng mỗ ba mình như vậy...

Có lẽ trong câu chuyện này còn có nội tình khác đã bị che giấu đi, nhưng, tôi với thân phận là người ngoài cuộc, luôn cảm thấy có một vài điều không đúng cho lắm. Mã Phương và chồng trước đã ly hôn rồi, từ nay về sau có thể coi nhau như là khách qua đường vậy, nhưng đứa bé trai này sẽ là sợi dây kết nối với ba nó suốt cả cuộc đời.

Từ nhỏ đã để một đứa bé trong lòng toàn chứa đựng sự căm hận đối với cha mình...

“Thế thì, chị có yêu cầu gì đối với đối tượng bây giờ mà chị cần tìm không?”.

Tôi chớp lấy thời cơ, vừa đưa khăn giấy cho chị ấy vừa nói, chị ấy vừa lau mắt vừa thở ra: “Chị cũng không biết nữa, chị nuôi con thì không để tìm đâu, nhưng mà... Lần trước chị cũng đã chẳng đặt ra yêu cầu gì rồi, lần này phải có yêu cầu gì đó mới được.”

“Dạ đúng.” Tôi bật máy tính, mở một tập tin mới ra.

“Không được xấu quá, chị rất để ý đến ngoại hình của đàn ông, lần trước chị chẳng có yêu cầu gì, đến lần này, chị phải đặt ra yêu cầu mới được.”

“Dạ.”

“Không được lùn quá, ít nhất cũng phải một mét bảy mươi lăm, chị đã ột mét sáu mươi tám rồi mà.”

“VẬY CŨNG ĐÚNG.”

“PHẢI CÓ VIỆC LÀM, ĐÀN ÔNG MÀ KHÔNG CÓ VIỆC LÀM LÀ KHÔNG ĐƯỢC RỒI.”

“ĐÚNG THẾ.”

“NHỮNG CÁI KHÁC... CHỊ CŨNG CHẴNG YÊU CẦU GÌ NỮA, QUAN TRỌNG VẪN LÀ NHÂN PHẨM, CÓ LÝ DỊ RỒI HAY CHƯA CŨNG KHÔNG QUAN TRỌNG, CÓ CON HAY KHÔNG... CŨNG CHẴNG SAO CẢ.”

Tôi biết, mặc dù chị ấy nói như vậy nhưng thực ra cũng để ý đấy, đương nhiên là chị ấy hy vọng người ta đừng nuôi con, chỉ là vì chị ấy nuôi con, cho nên cũng không thể nào đòi hỏi người ta được. Tôi tổng hợp lại tất cả những yêu cầu của chị ấy, sau đó chép miệng: “Chị MÃ, nói thật một câu nhé, những yêu cầu này của chị không xa rời thực tế lắm. Nhưng mà nghe em nói đã nhé, những người phù hợp với yêu cầu của chị... không nhiều lắm. Đương nhiên không phải là không có, nhưng mà nếu như có tiêu chuẩn như thế, anh ta cũng có những yêu cầu khác. Chị yêu cầu anh ta phải đẹp trai, có công việc tốt, đáng người phải cao, không nuôi con... nếu không như vậy đi, em cứ giúp chị giới thiệu trước, có thể không phù hợp với yêu cầu của chị, nhưng mà chị cứ đi gặp người ta thử xem sao. Chị nên gặp nhiều người vào, cũng để tạo sự tự tin cho chị?”

Chị có chút do dự, tôi có cảm giác là chị không hài lòng lắm.

“Em giới thiệu những người có tiêu chuẩn không hợp lắm cho chị... Chị gặp rồi cũng có để làm gì đâu?”

“Chị MÃ, em làm nghề này cũng đã được một thời gian rồi, trung tâm môi giới hôn nhân này của bọn em cũng đã tác hợp thành đôi cho rất nhiều cặp vợ chồng. Căn cứ theo kinh nghiệm của em, mặc dù có rất nhiều người liệt kê ra rất nhiều tiêu chuẩn, nhưng mà người cuối cùng mà họ chọn, nói cách khác là người cuối cùng mà họ thích đó, rõ ràng là khác biệt rất nhiều so với tiêu chuẩn ban đầu họ đưa ra. Em không nói là sẽ giới thiệu cho chị một đối tượng không tốt, mà là nói rằng... Tất cả các kiểu người, chúng ta đều cứ đi gặp thử cho biết, như vậy mới dễ dàng tạo được sự tự tin, đương nhiên, người phù hợp với tiêu chuẩn của chị, em nhất định sẽ giới thiệu cho chị.”

“VẬY THÌ ĐƯỢC RỒI... CHỊ CŨNG CHẴNG BIẾT CÓ TỰ TIN HAY KHÔNG CÓ TỰ TIN, CON NGƯỜI CHỊ CHẴNG DỄ GÌ BỊ ĐÁNH GỤC ĐÁU, ĐI GẶP NHAU RỒI, NGƯỜI TA KHÔNG MUỐN CŨNG CHẴNG SAO CẢ...”

Tôi cười cười rồi gật đầu, trong lòng thầm oán thán, nhưng cũng rất có khả năng người khác chẳng muốn đi gặp thì sao. Tiễn chị MÃ về, tôi lại tiếp đón thêm hai người khách. Một người là bị mẹ dẫn đến, còn người kia thì tự mò đến. Người khách đầu tiên vừa trải qua một cuộc tình thất bại, có bộ dạng dờ sống dờ chết, người khách sau lại là một nam thanh niên tuổi đã cao chưa vợ - đối với tuổi tác của anh ta, tôi chẳng hề kinh ngạc một chút nào, người này còn chưa đến ba mươi lăm tuổi, nhưng bề ngoài trông có vẻ như năm mươi ba!

Hai người bọn họ chẳng có gì để nói cả. Cái người mà dờ sống dờ chết đó còn phải kể về lịch sử yêu đương của cô ta, thanh niên có tuổi chưa vợ kia lại rất thẳng thắn, chỉ nói mấy tiêu chuẩn: “Thứ nhất, có công ăn việc làm, thu nhập mỗi tháng phải hơn ba ngàn; thứ hai, chiều cao không được thấp hơn một mét sáu mươi hai; thứ ba, bề ngoài đừng có nét khiếm khuyết nào lộ liễu quá; thứ tư, người phải có tính thật thà.”

Sau khi tiễn hai người về cũng đã sắp đến sáu giờ rồi, tôi lười biếng vươn vai một cái, khi đang suy nghĩ xem tối nay ăn gì liền nhận được tin nhắn của Lưu Thụy Cẩn: “Bạn không? Ăn cơm chưa?”

Tôi suy nghĩ một lúc, rồi nhắn lại cho anh: “Chưa ăn.”

“VẬY... MUỐN ĂN GÌ NÀO?”

“CÁI GÌ CŨNG ĐƯỢC.”

“VẬY... LẠI ĂN LA PHÚC KÝ NHÉ? ANH THẤY EM RẤT THÍCH ĂN BÁNH BAO Ở ĐÓ.”

“GIỜ NÀY, CHẮC HẾT CHỖ RỒI.”

“CHẮC KHÔNG ĐẾN NỖI, BÊN NGOÀI ĐANG MƯA CHẮC KHÔNG CÓ NHIỀU NGƯỜI ĐÁU.”

... Tôi có tội, tôi phải thừa nhận rằng tôi thật sự có tội, mẹ kiếp, rõ ràng là tôi đã suy nghĩ kĩ rồi, phải giữ khoảng cách với Lưu Thụy Căn, rõ ràng đã suy nghĩ kĩ là phải nói rõ với anh ta rồi, rõ ràng đã suy nghĩ cứ để mối quan hệ này nhạt dần đi, nhưng mà vừa nghe đến La Phúc Ký, tôi vẫn cứ kim lòng không đành!

Ngày thứ hai của chu kỳ đèn đỏ, bụng của tôi thực ra vẫn có chút căng cứng, nhưng mà La Phúc Ký có thể làm tôi quên bồng đi điều này, tôi vội vàng xỏ giày vào, vớ lấy túi xách chạy như bay về phía đó. Bên ngoài mặc dù mưa không lớn nhưng mà cứ rả rích suốt, không khí có vẻ như lạnh hơn hôm qua, tôi vừa bước ra liền không kịp được run lên cầm cập. Trong trường hợp này, cho dù tôi có keo kiệt cũng đành phải nín nhịn lại mà gọi một chiếc taxi. La Phúc Ký hôm nay quả thật không đông khách lắm, nhưng ở cửa cũng có người đứng xếp hàng, tôi vừa xuống xe liền nhìn thấy Lưu Thụy Căn. Hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, so với hai ngày trước, có chút gì đó mập hơn, trong tay cầm một chiếc ô màu đen kiểu cũ, lặng lẽ đứng ở nơi đó, phát hiện ra tôi đến, anh nở một nụ cười, vẫy tay với tôi.

“Em đến ngân hàng đằng kia đứng đợi một lát đi, để anh vào trước rồi nhắn tin cho em.”

Đợi cho đến khi tôi chui vào đứng dưới chiếc ô màu đen, anh cất tiếng nói. Tiếng mưa tí tách rơi trên chiếc ô màu đen, bảng hiệu bên kia bị gió thổi kêu lên rầm rầm, tôi lại chẳng thấy lạnh chút nào, chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, đằng sau lưng căng cứng lên, hai chân mềm nhũn ra, giống như sắp không đứng vững đến nơi nữa rồi. Tôi âm thầm hít một hơi, bàn tay vô tình đưa lên đỡ lấy ngực.

“Sao thế, không khỏe à?”

“À, không phải.”

“Anh nghĩ là phải đợi mấy phút nữa, em qua bên đó đứng trước đi.”

“Không, không cần đâu.” Tôi âm thầm cắn răng, “Cũng sắp đến lượt mình rồi.”

“Anh sợ em bị lạnh cóng mất.”

“Em không lạnh, anh thấy người em đầy thịt ra đây này, sao mà lạnh được cơ chứ!”. Lúc tôi nói xong liền ưỡn ngực ra, tạo ra tư thế cực kỳ tráng kiện như các lực sĩ, tạo dáng xong, tôi chỉ muốn tìm một cái lỗ nê nào đó để chui vào cho xong – mất mặt chết đi được!

Lưu Thụy Căn cười, dời ô về bên phía tôi một chút, tôi xấu hổ đến mức lòng bàn tay cũng nóng ran lên. Trong khoảng thời gian sau đó, tôi không hề dám ngẩng đầu lên, chứ đừng nói là nhìn thẳng vào Lưu Thụy Căn nữa. Anh đứng bên phải tôi, thế là tôi chỉ cảm thấy được rằng phía bên phải người tôi cứ tê dại đi, anh chạm vào tôi một chút là tôi có cảm giác lâng lâng muốn nhảy cẫng lên. Mãi cho đến khi vào ngồi trên ghế, tôi cứ thế lấy khăn giấy ra lau, lau những vết dầu mỡ còn đọng lại trên bàn, lau hết lần này đến lần khác, lau cho đến khi cái bàn đó sạch bóng lên, sạch đến nỗi từ khi mình biết quán ăn La Phúc Ký đến nay chưa lúc nào thấy nó sạch đến như vậy.

“Chủ yếu là bánh bao ở quán này ngon, nếu không anh chẳng bao giờ tìm đến nơi này.”

“À!”

“Không gian ăn uống, vẫn là mấy quán cà phê hay hơn một chút, cũng rất sạch sẽ.”

Tôi lại à thêm một tiếng nữa, lúc này mới hiểu ra ý của anh: “Thực ra cũng không phải... Em, cái này...”

Tôi lấp bắp một thôi một hồi, lấp bắp thế rồi cũng chẳng nói ra được nguyên nhân tại sao, cuối cùng đành phải tự sỉ nhục mình: “Thực ra em hay tấy mấy chân tay lắm.”

Lưu Thụy Căn hoàn toàn không ngờ tôi sẽ nói như vậy, bật cười thành tiếng, tôi cũng ngốc nghếch cười theo mấy lần. Sau đó trong suốt bữa ăn, tôi cứ mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy bánh bao của La Phúc Ký không ngon như những lần trước, hơn nữa, sức chiến đấu của tôi cũng giảm rõ rệt, Lưu Thụy Căn gọi tám xúng, cuối cùng không ngờ còn thừa lại bốn xúng rưỡi!

“Hôm nay đúng là em không khỏe thì phải...”

“Không phải, không phải thật mà.”

“Trời lạnh rồi, chú ý giữ ấm, mặc thêm vài chiếc áo nữa, đừng có vì sắc đẹp mà để mình bị chết rét.”

Mẹ kiếp, chị đây sợ không đẹp nên mặc ít lúc nào? Với cái dáng người của chị đây, mặc mười cái với mặc một cái có gì khác nhau về bản chất không? Có không? Có không? Có không không không không? Trong tim tôi không ngừng kêu gào, bên ngoài thì vẫn lại nhẹ nhàng gật gật đầu mà thôi.

Lần này vừa đi ra, Lưu Thụy Căn cứ kiên trì đòi đưa tôi về, nói theo lời anh là thời tiết không tốt, thực sự không yên tâm để tôi về một mình, không còn cách nào khác, đành phải nói với anh ta địa chỉ của bên La Lợi. Sau đó, bước vào tòa nhà của La Lợi dưới ánh mắt dõi theo của anh.

Không biết anh có phải cứ dõi theo tôi suốt hay không, nhưng đằng sau lưng tôi thật sự có cảm giác cứ nóng ran cả lên, giống như có ánh mắt nào đó luôn đi theo tôi, cho đến khi bước vào cửa của La Lợi mà cái cảm giác ấy vẫn không hoàn toàn biến mất. La Lợi rất kinh ngạc trước sự thăm viếng đột ngột này của tôi: “Oa, lần này đúng là kỳ tích nha, không ngờ mày lại tự ghé đến chỗ tao đây, lại còn đúng vào ngày hôm nay nữa chứ?”

“Mày sắp phải đi ra ngoài, hay là vừa về đến nhà đấy?”. Tôi nhìn thấy cô nàng trang điểm rất đẹp, không kìm được mở miệng hỏi.

“Có hẹn với người khác rồi.” La Lợi vừa chải đầu vừa nói, “Rốt cuộc là mày bị gì thế hả?”

“Cũng chẳng có gì, đúng rồi, bánh bao La Phúc Ký, mày ăn không?”

La Lợi rõ ràng nuốt nước bọt, xem ra cô nàng cũng thèm thường loại bánh bao này lắm, nhưng không ngờ cô cắn răng, vẫn tuyệt nhiên nói: “Không ăn!”

“Không ăn thật à?”

“Hừ!”

“Còn có bốn xúng rười, tao có thể chia ày một xúng rười lận đó.”

“Mày có để hết cho tao, tao cũng chẳng cần, Hoàng Phiêu Phiêu, tao nói ày biết nhé, đã là con gái thì phải biết khống chế cái miệng của mình, có một vài thứ có thể chỉ chấm mút một chút rồi thôi, có một vài thứ muốn động cũng không được động vào, ví dụ như bánh bao La Phúc Ký, ngon thì đúng là ngon thật, nhưng mà cả đồng dầu mỡ, ăn một cái còn bị béo hơn cả ăn một bữa cơm nữa.”

Tôi làm ra vẻ như không nghe thấy: “Mày không ăn tao ăn hết đấy.”

La Lợi chẳng thèm tranh chấp, trừng mắt nhìn tôi, mở miệng ra, định nói gì đó, cuối vẫn chỉ có thở ra một tiếng: “Tao phải đi rồi, mày làm sao bây giờ, ở đây đợi tao hay là thế nào?”

Căn phòng mà La Lợi thuê có lò sưởi, cô bố trí căn phòng cũng rất có phong cách của con gái, thực ra tôi rất thích nơi này của cô, nhưng nghĩ đến sáng ngày mai phải dậy sớm vật vờ vào trung tâm thành phố, tôi liền đuổi ngay cái suy nghĩ này đi: “Tao đi cùng với mày.”

La Lợi cũng phải vào trung tâm thành phố, cũng may tiện đường cho nên đưa tôi về trước. Khi đi được nửa đường, tôi rốt cuộc đã định thần lại đôi chút, nhắc đến Lưu Thụy Căn, nhưng khi tôi vừa nhắc tên của anh liền bị La Lợi ngăn lại: “Chị, tao gọi mày bằng chị được chưa, bọn mình đừng nhắc đến anh ta được không?”

“Nhưng mà thật sự tao thấy anh ta được lắm...”

“Được rồi được rồi được rồi, được thì mày cứ giữ lấy.”

Tôi nghe La Lợi nói xong bỗng giật mình, có gì đó ngượng ngùng quay đầu qua nói: “Mày đừng nói tầm bậy.”

La Lợi không để ý, ngáp một cái: “Cái gì mà nói tầm bậy với chả tầm bạ, mày thấy anh ta được thì mày cứ thử xem, dù sao tao và anh ta chẳng quen biết gì nhau, anh ta chẳng là gì của tao cả.”

“Nhưng mà tao lấy thân phận nào để đến với anh ấy đây, La Lợi ư?”

“Hơ, mày đừng làm hồng thanh danh của tao nha mày. Mày muốn đến với anh ấy thật, đương nhiên là phải nói cho anh ta thân phận thật của mày rồi, chẳng nhẽ tương lai lấy luôn cả tên tao đi đăng kí kết hôn với anh ta à?”

“Mày không sợ phía ba mẹ mày...”

“Không sợ.”

Tôi nghi hoặc nhìn La Lợi, cô cười xảo quyệt: “Hai ngày nữa rồi tao nói à nghe.”

Đang nói thì đến nơi tôi ở, tôi hơi bị chóng mặt nên bước vội xuống xe, xách túi quay về văn phòng. Ở nơi chúng tôi đây, mặc dù nói là văn phòng, thực ra là một chung cư ở trung tâm thành phố, nếu không đêm hôm khuya khoắt tôi cũng không dám ở lại đây.

Tôi bước chậm chậm, chỉ cảm thấy cả đầu óc lẫn tay chân đều choáng váng, trên đường đi, một người hàng xóm chào hỏi tôi, tôi cũng không biết phải chào hỏi lại người ta như thế nào. Về đến phòng, tôi nhét bánh bao vào trong tủ lạnh trước, sau đó pha ỉnh một ly trà, ly trà còn chưa chạm vào miệng đã nhận được tin nhắn của Lưu Thụy Căn: “Trời lạnh, nhớ nghỉ sớm nhé.”

Sáu chữ rất đơn giản, nhưng làm cả trái tim tôi nóng lên hồi hồi. Có chút vui mừng, có chút sung sướng, có chút mắc cỡ, có chút gì đó hờ hững, tôi cầm điện thoại, cảm thấy cần phải nhắn tin trả lời, nhưng nhất thời chẳng biết phải nhắn lại cái gì, cứ thế đọc tới đọc lui, trong đầu chỉ có mỗi hai chữ đang lượn tới lượn lui “Xong rồi!”.

Xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi!

Trái tim tôi rung động rồi!

Mẹ kiếp, không ngờ tôi lại rung động!

Mẹ kiếp, không ngờ tôi lại rung động trước Lưu Thụy Căn!

Đúng vậy, rung động rồi, chị đây sống lâu như thế này nhưng từ trước đến nay chưa hề biết rung động, nhưng mà chị đây không như các nam chính nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình cần rằng không thừa nhận, dằn vò bản thân và người mình thích đến chết đi sống lại mới phát hiện ra tình yêu thật sự.

Tôi thừa nhận, tôi rung động rồi, tôi đã thích Lưu Thụy Căn. Nhưng mà mẹ kiếp, chuyện này xảy ra như thế nào thế nhỉ? Tôi chỉ vừa gặp anh ta có ba lần, ăn hai bữa bánh bao, thế mà lại thích anh ta được? Cho dù đó là bánh bao La Phúc Ký, nhưng mà mẹ kiếp, cái sự yêu thích của chị đây sao mà bị hạ giá nhiều thế không biết!

Tôi chẳng uống nước nữa, ôm đầu ngồi đó nghiêng rãng nghiêng lợi, nghiêng được khoảng bốn năm phút, tôi cầm điện thoại lên, tìm số của La Lợi, đang định nhấn nút gọi thì chợt nhớ đến cuộc hẹn của cô. Ngày một lát, tôi lật tìm số điện thoại của anh Hai, điện thoại đổ chuông khoảng bảy tám lần anh mới nghe điện thoại, nghe giọng là biết đã uống quá say: “Tao, tao đang ở quầy thu ngân... Mày, mày có đến không hả?”.

“Đến cái đầu anh á!”.

“Bốp” một tiếng, tôi ôm lấy đầu gào lên, mẹ kiếp! Chị đây khó khăn lắm mới thích một người, sao chẳng có người nào nghe mình tâm sự hết vậy!

9. Chương 09

Chương 9

Cho đến tận lúc này, tôi mới phát hiện ra bản thân mình chẳng tốt hơn Đặng Linh Linh là bao. Mặc dù làm việc ở trung tâm môi giới hôn nhân, bình thường tôi đã gặp gỡ đủ các kiểu người, nhưng mà cũng chỉ là đi gặp mà thôi, rơi vào trường hợp của mình thì đến một người nghe mình nói chuyện cũng không có.

Có điều khi nhớ đến Đặng Linh Linh, tôi như chợt nghĩ ra điều gì, ngay lập tức muốn gọi cho cô ấy. Nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại thôi, tôi thực sự thích cô bé này, tôi cũng nghĩ rằng kể những tâm sự của mình ra sẽ chẳng có gì đáng ngại ngừng cả, nhưng thực sự ra thời gian quen biết của chúng tôi quá ngắn.

Bây giờ đang vào ban đêm, không chừng người ta đang có hứng thú dạt dào để sáng tác, một cú điện thoại của tôi gọi đến, ào ào nói một tràng như thế, cho dù tính khí của Đặng Linh Linh tốt như thế nào đi chăng nữa thì chắc trong lòng cũng sẽ có chút gì đó không vui.

Không tìm được người để nói, trong lòng ầm ứ đến là khó chịu, cuối cùng tôi mở máy tính ra, tìm một diễn đàn mình hay lên, cái diễn đàn đó hầu như dành cho các chị em, trong đó những nội dung chủ yếu bao gồm những chủ đề nói về quan hệ mẹ chồng nàng dâu, vấn đề về hôn nhân, về bắt cá hai tay, về người thứ ba... Bình thường tôi ẩn mình trên diễn đàn này, lâu lâu có viết bình luận, phần nhiều là đọc chuyện của người ta, mà bây giờ đây, tôi lại có sự xúc động trong lòng, muốn viết những tâm sự trong lòng ra. Nhưng suy nghĩ một lúc, tôi vẫn chẳng viết cái gì cả.

Viết cái gì đây, chẳng qua là tôi thích một người mà thôi, những năm gần đây, học sinh tiểu học tám tuổi mà cũng đã biết hết lên ầm ĩ sau này phải lấy ai làm vợ rồi, tôi, một bà cô ế chồng hai mươi bảy tuổi thích một người, mẹ kiếp chứ, thì cũng bình thường thôi chứ có gì đâu.

Hơn nữa, giờ đây tôi chỉ mới hơi thích mà thôi!

Cái việc thích này, cũng là chỉ là cảm giác của mình tôi thôi, cái việc thích này... Có lẽ không phải là tình yêu, mà cái việc thích này... Lưu Thụy Căn sẽ nghĩ như thế nào? Mặc dù anh thể hiện ra một dáng vẻ có hứng thú với tôi thật đấy, nhưng không phải là tôi tự khinh bỉ mình, mà tôi luôn cảm thấy trong việc này có gì đó đặc biệt ly kì. Với cái dáng vẻ này của tôi, những tố chất tôi đã thể hiện ra, mà Lưu Thụy Căn vẫn rung động với tôi... Thế thì quá ư à khác người! Nhưng mà... Trên người tôi đây có cái gì đáng cho anh ta phải ham muốn cơ chứ?

Bình thường một chàng trai có lòng ham muốn với một người con gái, thì chỉ có hai yếu tố là sắc đẹp hoặc tiền tài. Sắc đẹp, điều này trên người tôi e rằng không cần phải suy nghĩ. Tiền tài... Cho dù là La Lợi hay là tôi, đều có gì đâu. Nếu như tôi trở thành La Lợi thật, trên tay còn có cái vòng ngọc, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền, còn tôi, ngoài cái bộ đồ công sở size số 101 ra, chẳng có cái gì đáng giá cả!

Có ai mà chăm cho được cái bộ đồ công sở ấy chứ? Có không? Có không?

Đương nhiên, cũng có khả năng Lưu Thụy Căn thích tâm hồn của tôi, nhưng ba lần gặp mặt, cái mà tôi thể hiện ra cũng chỉ được mỗi một cái hạng mục ăn uống ngon lành mà thôi... Chẳng lẽ, gia đình của Lưu Thụy Căn nuôi heo, cho nên khi gặp tôi thì cực kỳ có cảm giác thân quen ư?

Vừa có suy nghĩ này, tôi cảm giác có từng đàn, từng đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu của tôi, có con quạ đen còn khinh bỉ nhìn tôi, thả xuống một đồng chất thải.

Thích ai là một thứ quái quỷ gì thế không biết, tôi suy đi tính lại thế nào đi chăng nữa cũng đều cảm thấy rằng, Lưu Thụy Căn không thể nào thích tôi, nhưng mà tôi lại cảm lòng không đành mà đọc đi đọc lại, suy nghĩ tới suy nghĩ lui tin nhắn của anh ta.

Đêm hôm nay, tôi mất ngủ.

Mất ngủ vì thích một người nào đó, đây tuyệt đối là lần đầu tiên đối với tôi... Được thôi, tôi cũng là lần đầu tiên thích một người. Khác với các loại mất ngủ khác, cái kiểu mất ngủ này, mẹ kiếp chứ, không có gì gọi là đau khổ, mặc dù hai giờ đêm vẫn chưa ngủ được, năm giờ hơn mất đã lại mở thao láo, nhưng mà tinh thần vẫn cứ vui vẻ lanh lẹ, không chóng mặt, không hoa mắt, toàn thân căng tràn sức sống. Điều duy nhất không tốt chính là... Tôi chẳng muốn ăn uống gì cả!

Đúng thế, mẹ kiếp chứ không ngờ ta đây lại chẳng có hứng thú ăn uống! Đối mặt với bánh bao của La Phúc Ký, không ngờ tôi chỉ lại miễn cưỡng nuốt được năm cái – mặc dù có nhiều cô gái cố gắng cũng không ăn nổi năm cái, nhưng đối với tôi mà nói, điều này tuyệt đối chưa từng xảy ra!

Ngày hôm nay, mong tôi y như có mọc gai ấy, lúc có người ở đây còn tạm được, nghe ngóng tán tỉnh chuyện của người khác, ghi lại những thời gian yêu cầu của người ta chẳng có gì khó khăn, nhưng khi không có ai, chỉ cảm thấy văn phòng sao mà trống trải, thời gian cũng trôi qua chậm chạp, tất cả mọi việc đều rất tế nhị!

“Tiểu Hoàng, hôm nay em bị làm sao thế?”.

Sự khác thường của tôi cuối cùng đã bị chị Vu chú ý. Trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi, người thực sự thường trú tại đây thực ra chỉ có mỗi mình tôi mà thôi. Chị Vu thì không tính làm gì, dì Vương thì cứ từ sáng đến chiều đi đến công viên, chị Vu đã cho dì Vương cái quyền lợi tự do thoải mái đi lại làm việc.

Có điều cho dù chủ yếu phụ trách mảng quan hệ với nước ngoài, nhưng chị Vu không phải hoàn toàn không quan tâm đến việc ở trong trung tâm, mỗi lần đều ghé qua hỏi thăm tình hình. Hôm nay cũng chẳng có tình hình gì mới, chị nói với tôi vài câu rồi mở máy tính khác ra. Bình thường vào lúc này tôi đều ngoan ngoãn ngồi một bên, như thế là đúng rồi, cấp trên một ngày cũng chỉ ở đây không đến hai tiếng đồng hồ, bất kể bình thường như thế nào đi chăng nữa, trong hai tiếng đồng hồ này, bạn cũng phải cố tạo ra một hình tượng hết lòng cố gắng vì công việc chứ.

Không phải là có một câu nói như thế này sao, không trách móc người chăm chỉ, không trách móc người lười biếng, chỉ trách móc người có mắt mà như mù ấy!

Hoàng Phiêu Phiêu mặc dù không phải là người thông minh gì cho lắm, nhưng mà vẫn có một chút trí khôn. Hôm nay tôi cũng định là sẽ làm như thế, nhưng mà thực sự là tôi chịu không nổi, cho dù cố gắng giả vờ, cuối cùng cũng đã bị hỏa nhãn kim tinh của chị Vu phát hiện ra.

“Dạ không ạ, cái đó, em đến ngày ạ.”

Chị Vu liếc nhìn tôi một cái: “Chắc là không phải rồi, nhìn cái điệu bộ của em, giống như đang gặp một chuyện vui gì đó.”

“Em thì có chuyện vui gì ạ, chuyện vui duy nhất của em bây giờ là được tăng lương thôi ạ, có điều việc này không phải cần chị đồng ý hay sao?”

“Muốn được tăng lương à?”

Tôi lập tức gật đầu.

“Vậy thì tác hợp thành công cho hai đôi nữa đi, mỗi tháng tác thành cho năm đôi, chị sẽ lập tức tăng lương cho em.”

“Năm đôi... Chị Vu ơi, không phải là chị không biết hiện nay người ta kén cá chọn canh như thế nào mà, cần có công việc, cần ngoại hình, cần hoàn cảnh gia đình, cần học vấn, cái gì cũng cần cả, còn phải có cảm giác nữa chứ! Em có lòng giải quyết vấn đề hôn nhân đại sự của các cô cậu thanh niên chưa tìm được ý trung nhân, có điều là lực bất tòng tâm!”

“Ông tơ đều cột vào chân mỗi người một sợi dây màu đỏ, chỉ cần em có tâm, chắc chắn là sẽ có lực thôi.”

Tôi đau khổ chấp nhận, chị Vu lắc lắc đầu: “Thực ra em không cần phải lo lắng đến những yêu cầu của họ lắm đâu, cứ lần lượt thay đổi cho họ gặp nhau đi, gặp nhiều rồi có thể sẽ gặp được một người thích hợp.”

“Nhưng... nếu như họ không chịu gặp thì sao?”

“Thì phải xem em thuyết phục họ như thế nào rồi.”

Khà khà, tôi cười gượng lên hai tiếng, những lời nói này của chị Vu mặc dù có chút mông lung, nhưng mà tôi vẫn hiểu được. Thì cái lưới vốn là không xương mà, đối với một người, cũng phải xem bạn nói với người ta như thế nào. Giống như điều kiện của Đặng Linh Linh, bạn muốn nói cô ấy tốt, thì tự nhiên sẽ nói được hàng trăm hàng ngàn cái tốt của cô ấy, nhưng nếu như nói không tốt, thì cũng có thể tìm ra một đồng tạt xấu, ví dụ như tính cách lạnh lùng, không hợp thời thượng, không biết nói chuyện, còn có chút gì đó cô độc và cao ngạo, hơn hai mươi tuổi rồi mà chưa từng yêu đương gì cả, e rằng là có vấn đề. Những điều này một khi được nói ra, mười chàng trai thì luôn có khoảng bảy tám người bắt đầu tính toán trong lòng, có thể mới đầu còn có chút hứng thú, nhưng khi nghe những lời như vậy thì cũng đã thay đổi ý định.

Những lời nói đẩy một người vào chỗ chết không phải là tôi không biết nói, nhưng luôn không vượt qua được cửa ải lương tâm trong lòng tôi.

“Em ấy à, còn trẻ quá.”

Chị Vu hiển nhiên đã nhìn ra suy nghĩ của tôi, lắc lắc đầu, “Thực ra, hôn nhân cũng chỉ có thể mà thôi. Chẳng qua là tìm một người mà mình chịu đựng được, điều kiện phù hợp để cùng sống với nhau mà thôi.”

“Còn thích ai thì sao?”. Tôi buột miệng.

“Thích ư?”.

Khóe môi của chị Vu lộ rõ chút gì đó mỉa mai, “Thích là cái gì chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một loại cảm giác. Cái loại cảm giác này có thể duy trì được bao lâu? Chúng ta đừng nói là thích một người nào nữa, cứ lấy ví dụ là thích một bài hát, thích một bức tranh, mỗi ngày em đều nghe, em đều ngắm, thì có còn thích được nữa không? Cứ cho là không ghét bỏ, nhưng thời gian kéo dài cũng sẽ cảm thấy hờ hững với nó mà thôi. Đến lúc đó, cái việc thích thú đó lại là cái gì nhỉ, chẳng qua cũng chính là không ghét bỏ mà thôi.”

Tôi áp ứng, không nói gì được nữa, thực ra trước đây tôi cũng đã cảm nhận được rằng cái sự thích thú đó chẳng có gì là ghê gớm cả. Cũng giống như việc tôi thích ăn bánh bao của La Phúc Ký vậy, lâu lâu ăn một lần, chắc chắn là sẽ vô cùng thích, nhưng mà bắt tôi ăn mỗi ngày...

“Những người đến chỗ chúng ta đây, có mấy người là chưa từng xem mắt? Tất cả những người có thể giải quyết ở nhà, thì sẽ không cần đến đây!”.

Đây là sự thật, mặc dù xem mắt bây giờ là một đề tài được công chúng bàn luận rộng rãi, được lên ti vi hàng hoàng, nhưng nếu như thật sự muốn xem mắt, mọi người vẫn cứ xúc tiến từ trong gia đình trước. Con cái trong gia đình đến tuổi lập gia đình, người sốt ruột nhất chắc chắn là ba mẹ, lúc này sẽ tự đi nghe ngóng, liên hệ với bạn bè người quen khắp nơi. Mà bình thường, con người của đất nước chúng ta thường cũng cảm thấy thích thú với việc này, gặp được người thích hợp cũng sẽ giúp đỡ giới thiệu cho nhau. Thế là, không biết con cái có đồng ý hay không, tóm lại vẫn cứ phải đi gặp gỡ vài người cái đã.

Một người hai người, ba người bốn người, cho đến khi gặp gỡ hết nguồn nhân lực bên phía bố mẹ, mọi người mới nhớ đến trung tâm môi giới hôn nhân. Mà bình thường thì, khi đã đến trung tâm môi giới hôn nhân, thì có chút gì đó hơi mất mặt – nếu như bạn thật sự là người mà ai gặp cũng đều thích, bông hoa nhìn thấy bạn phải nở bung ra để mà nhìn, điều kiện tuyệt vời, thì có cần phải đến trung tâm môi giới hôn nhân hay không?

Đây là tâm lý sẵn có của người thường chúng ta, mặc dù tình hình thực tế không hẳn là như vậy, nhưng chung qui lại, tôi làm công việc này lâu như vậy rồi, chưa gặp người nào chưa từng đi xem mắt!

“Gặp nhiều người như vậy rồi, còn có mấy người ôm mộng tưởng tìm thấy tình yêu đích thực? Có điều mọi người đều tìm những người có điều kiện tương đương, tác hợp lại với nhau là xong.”

Giọng điệu của chị Vu nghe có vẻ như việc đó chẳng qua là như thế thôi, tôi suy nghĩ một lúc, hỏi tiếp: “Nếu như thế thì có thể sống được với nhau bao nhiêu lâu?”.

“Tại sao lại không được? Trước đây có bao nhiêu người chưa gặp mặt nhau trước khi kết hôn, cũng sống với nhau cả đời được đấy thôi? Cái việc sống suốt đời suốt kiếp với nhau, và cái việc có yêu nhau hay không, là hai việc khác nhau hoàn toàn. Yêu nhau sâu đậm thì có thể sống với nhau cả đời hay sao? Em xem đi, hiện nay nhiều gia đình ly hôn như vậy, đều là không yêu nhau trước khi cưới chắc? Nói gì cho xa xôi, cái cô La Ngọc Trân vừa mới giải quyết trong tháng trước đó, cô nói chỉ cần yêu cô ít hơn người chồng trước của cô một chút, cô nhất quyết sẽ không gả cho người ta!”.

Ở trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi đây, thâm niên của La Ngọc Trân còn lâu hơn tôi, đương nhiên không phải nói rằng cô là tiền bối của tôi, mà là, trước khi tôi đến làm ở đây, cô ấy đã đăng ký lấy số ở trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi rồi, một năm và ba tháng trôi qua rồi, cô luôn trong tình trạng: xem mắt, không được, xem mắt, không được.

Ban đầu tôi cũng không rõ lắm, sau này thời gian kéo dài, tôi cũng đã hiểu được.

Nói thật là La Ngọc Trân có thể được coi là thế hệ giàu có thứ hai. Gia đình có một căn biệt thự ở khu đất nổi tiếng nhất thành phố chúng tôi đây, bố cô từ ngày xưa đã mở một mỏ than ở thành phố khác, kiếm được bao nhiêu thì tôi không rõ, nhưng khi con gái được hai mươi tuổi đã mua một chiếc xe Mercedes làm quà tặng cho cô.

Nếu muốn tôi đánh giá, ngũ quan của La Ngọc Trân không bằng Đặng Linh Linh, nhưng cô ấy biết cách trang điểm hơn Đặng Linh Linh n lần. Có lẽ không có được cái vẻ nho nhã thanh xuân của Đặng Linh Linh,

nhưng lại toát lên vẻ cao sang quý phái thời thượng, cũng phù hợp hơn với thẩm mỹ của mọi người trong thời đại này.

Với điều kiện này, đáng lẽ cô có thể nằm duỗi ở đó mà chọn đàn ông, nhưng cô La lại đặt tình yêu lên hàng đầu, từ khi còn học đại học, bị một người bạn học cùng lớp tán tỉnh làm bạn gái đến nay, chưa từng nghĩ đến người khác. Cái người bạn học cùng lớp đó của cô, cũng chính là người chồng trước của cô, tôi cũng chưa gặp lần nào. Nhưng qua những lời kể của cô La, thì đây là một chàng trai có chí tiến thủ, có tài, chu đáo. Có điều gia đình thì nghèo, nghèo đến nỗi khi anh và cô La hẹn hò với nhau, ăn một quả trứng gà cũng được coi là một bữa ăn rồi đó.

Với điều kiện như thế, ba mẹ cô La đương nhiên là không đồng ý, nhưng cũng không chống lại được ý muốn của cô La. Hai ông bà chỉ có mỗi một cô con gái cưng, đến cuối cùng cũng đành phải đầu hàng. Nghèo thì kệ nghèo vậy, dù sao cũng đã có họ, cũng sẽ không để bọn họ bị khổ đâu.

Khi cô La lấy chồng, thật sự là rất hoành tráng. Dẫn đầu đoàn xe là một chiếc Cadillac, theo đằng sau là hai mươi chiếc xe Mercedes, mỗi bàn tiệc ba ngàn tệ, cần phải biết rằng thời gian đó cách đây khoảng bốn năm năm, lúc đó, một bàn tiệc hai ngàn đã được xem là cao cấp rồi.

Cô La được gả đi một cách mãn nguyện, nhưng cuộc sống sau hôn nhân lại rất bất mãn. Qua lời kể của cô La, tôi không nghe ra chồng trước của cô đã từng gây ra tội ác tày đình nào cả, nhưng hai người sống chung với nhau không hợp. Cứ ba ngày lại một trận cãi nhau nho nhỏ, rồi năm ngày lại là những trận quát tháo ầm ĩ, cô La cứ động một tí là đòi về nhà cha mẹ đẻ, cuối cùng, cuộc hôn nhân này kéo dài được hai năm.

“Lúc đó chị thật sự yêu anh ấy, thật đó!”.

Đó là lời nói ngày đó cô La nói với tôi, tôi vẫn luôn nhớ mãi, có điều, việc làm tôi nhớ rõ hơn nữa, đó chính là sự hoang mang trong ánh mắt của cô. Rất yêu, cực kỳ cực kỳ yêu, nếu không làm sao mà có thể cùng ăn trứng gà với anh ta, nếu không làm sao mà có thể vì anh ta mà cãi nhau ầm ĩ với cha mẹ mình được, nếu không chắc cũng không chắm một mình anh ta được, nhưng mà... Tại sao tình yêu như vậy lại không được lâu bền?

“Đã như thế rồi, tại sao lại còn muốn kết hôn?”.

“Tổ quốc của chúng ta không phải là như thế sao? Không kết hôn là có tội, thế là bất kể người thơ hay người thối, người tốt hay người xấu đều phải ghép thành đôi với nhau.” Chị Vu nói xong liền đứng dậy, “Được rồi, cô bé, nói nhiều như vậy rồi, rốt cuộc là em có chuyện gì, nói ra được chưa?”.

“Cũng, cũng chẳng có gì...” Tôi còn định chối, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt đó của chị Vu, liền biết là không thể nào trả lời qua loa cho xong việc được, vì thế đành phải nói: “Chỉ là có người mời em đi ăn bánh bao La Phúc Ký thôi mà.”

Chị Vu ngơ ngác, rồi bật cười lên ha hả: “Ăn bánh bao thì tốt chứ sao, ăn bánh bao thì tốt chứ sao, được rồi, chị về đây, lát nữa dì Vương đến, nếu như không có việc gì thì cũng để cho dì ấy về sớm, thời tiết như thế này, đừng để đi ra công viên nữa, chẳng có mấy người ra đó đâu. Bánh bao bánh bao, ôi, bánh bao La Phúc Ký, í... da...”

Nói rồi, chị Vu xách túi đi ra ngoài, câu cuối cùng còn hát theo kiểu ca kịch, lúc đó tôi chỉ cảm thấy hai má mình nóng bừng bừng, một chút tâm tư này của tôi chắc là bị chị Vu phát hiện ra rồi!

Ngại chết đi được, mắc cỡ vô cùng, nhưng khi nhận được tin nhắn của Lưu Thụy Căn lần nữa, tôi vẫn không kiềm chế được nhảy cẫng lên.

10. Chương 10

Chương 10

Đây là lần đầu tiên tôi rầu rĩ vì chuyện quần áo.

Người ta nói, trong tủ của một người phụ nữ luôn thiếu một chiếc áo, nhưng từ trước đến nay tôi chưa có cảm giác thiếu thốn này. Với hình dáng như tôi đứng ở đó, cho dù là có mặc áo dát vàng dát ngọc đi chăng nữa, e rằng người khác sẽ chẳng thèm nhìn tôi đâu... Ồ, không đúng, nếu như tôi mặc chiếc áo đó, đoán rằng sẽ có những ánh mắt của người chuyên đào mộ, các chuyên gia khảo cổ quét lên người tôi. Còn có những bé trai nhỏ bé, ngây thơ biết đâu sẽ nói như vậy: “Oa, ở đây có một xác chết khô mạp mạp chưa này!”.

Có điều ngoài mấy loại quần áo đặc sắc này ra, cho dù là tôi mặc đồ của Chanel hay là đồ bán ngoài chợ, thực ra thì cũng chỉ có một cảm giác. Ở vấn đề này, cơ bản là tôi chẳng phải tốn công sức suy nghĩ. Một chiếc quần áo, chỉ cần nó không hỏng, mặc bốn năm năm là một chuyện cực kỳ bình thường đối với tôi.

Ba năm gần đây, ngoài quần áo lót ra, tôi chỉ có tốn tiền vào mấy bộ đồng phục đi làm mà thôi. La Lợi ghét cay ghét đắng cái cách làm này của tôi, cô đã từng đứng chống nạnh như cái ấm trà chỉ tay vào mũi tôi nạt nộ: “Hoàng Phiêu Phiêu, mày có còn là con gái không hả!”.

Lúc đó, một tay tôi cầm khoai tây chiên, vừa uống Coca, chẳng thèm ngẩng đầu lên.

Anh Hai đã từng có một khoảng thời gian cũng không chấp nhận được, khéo léo nhắc nhở tôi: “Phiêu Phiêu, đã là con gái thì nên chú ý đến hình tượng một chút vẫn hơn.”

Lần này tôi lại ngẩng đầu lên: “Hình tượng? Hình tượng đáng giá mấy đồng? Hơn nữa, cho dù em có để ý thì có ai thèm nhìn không?”.

Cho dù có cố trang điểm ăn mặc như thế nào, tôi cũng vẫn như thế mà thôi, mỗi tháng tôi chỉ có một nhúm tiền lương như thế, cần ăn cơm, cần nuôi dưỡng cha mẹ, cần mua bảo hiểm phòng tránh rủi ro, nếu như còn tốn tiền vào mấy vụ mua sắm quần áo, thế thì ăn KFC chắc là cũng sẽ rất khó khăn!

Còn chưa nói đến việc tôi trang điểm vào rồi chẳng ai thèm nhìn, cho dù có người nhìn, tôi cũng chẳng thích đâu.

Nhưng bây giờ tôi hối hận rồi, nhìn mấy bộ quần áo trên giường, tôi cảm thấy mặc bộ nào lên người cũng chẳng hợp. Đúng đúng đúng, cho dù tôi mặc đẹp cỡ nào rồi cũng lại là cái dáng vẻ đó, nhưng nếu như được ba điểm, bây giờ tôi cũng chỉ muốn lấy hai điểm mà thôi.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng tôi chọn một chiếc áo bó sát màu đen, chiếc áo này tôi mua lúc đi làm bán thời gian, lúc đó anh Hai còn khen tôi một câu: “Phiêu Phiêu, em nên mặc những chiếc áo như thế này, trông em có vẻ có sức sống hơn nhiều.”

Mặc dù trong lòng tôi luôn nghi ngờ câu nói này của anh là để khích lệ tôi mua quần áo, nhưng vào lúc này, cũng chính chiếc áo này lại có thể cho tôi tự tin thêm đôi chút. Một chiếc áo bó sát màu đen, một chiếc quần leggings màu đen, sau đó là một cái váy nỉ màu đen, tôi biết rằng mặc toàn một màu đen như thế này trông rất đơn điệu, nhưng cũng chỉ có mặc kiểu như vậy, trông tôi mới có thể thon thả hơn được một chút.

Loay hoay với quần áo xong, tôi lại bắt đầu loay hoay với đầu tóc. Có lẽ là vì ăn uống đầy đủ chất nên tóc của tôi lại rất đẹp, vừa đen vừa dày, thật sự là óng mượt như tơ. La Lợi tỏ vẻ ngưỡng mộ không chỉ một lần, nhưng tôi lại chẳng có cảm giác gì cả, bình thường cũng chẳng làm kiểu tóc nào, đa phần là buộc túm lại. Còn bây giờ, tôi lại cảm thấy làm kiểu gì cũng không hợp. Buộc lại thì trông quá cứng, bới lên thì mặt lại to quá.

Cuối cùng, tôi quyết định buông xả tự nhiên. Có điều nếu xả tóc như vậy, trông tôi chẳng có chút tinh thần nào.

Từ khi bắt đầu chuẩn bị cho đến khi đi ra khỏi cửa, tôi tốn mất gần đúng một tiếng đồng hồ. Hẹn với Lưu Thụy Căn lúc bảy giờ, nhưng từ lúc năm giờ hơn là tôi đã bắt đầu chuẩn bị, vốn định khoảng sáu giờ là có thể ra khỏi nhà, nhưng khi xuống dưới lầu, không ngờ đã là sáu giờ bốn mươi rồi!

Từ trước đến nay tôi đều đi xe buýt, nhưng lần này không chút do dự gọi luôn một chiếc taxi. Chỗ hẹn cách nơi tôi ở không xa lắm, bình thường đi xe taxi chỉ mất khoảng mười phút, nhưng bây giờ đang là giờ tan tầm, cứ đến ngã tư là lại kẹt xe, này giờ hết mười lăm phút rồi mà mới đi được một nửa đoạn đường, xem ra là không thể đến nơi đúng giờ được, tôi cảm điện thoại, tìm số của Lưu Thụy Căn, do dự một lúc, cuối cùng cũng chỉ gửi một tin nhắn cho anh.

“Không sao đâu, đừng vội vàng, anh cũng chưa đến đâu.”

Tin nhắn gửi đi chưa bao lâu, bên kia đã gửi trả lời lại, đọc xong câu này, tôi thở phào nhẹ nhõm, dựa đầu vào cửa xe: “Hoàng Phiêu Phiêu, mày chết chắc rồi!”

Cả đoạn đường này, tâm trí tôi hỗn loạn, xe lại chạy rất chậm, nhưng tôi lại không sốt ruột. Không phải là tôi không xem trọng buổi hẹn lần này, mà là, tôi đang rất nhát gan.

Sợ hãi, khủng hoảng, mà lại khao khát, rõ ràng là muốn gặp gỡ, nhưng lại muốn đoạn đường này dài ra một chút, dài hơn một chút nữa.

Tôi không biết tại sao lại như vậy, có lẽ là bởi vì tôi sắp nói thật với anh? Đúng vậy, tôi đã chuẩn bị nói hết sự thật với Lưu Thụy Căn, cho dù là xuất phát từ tính trung thực hay là vì một nguyên nhân nào đó, tôi không thể nào tiếp tục giấu giếm anh được nữa.

Nhưng mà, cái kiểu nhát gan này hình như còn vì một nguyên nhân khác. Không phải sợ nói thật, mà là, sợ người này...

Buổi hẹn lần này là ở một quán cà phê, Lưu Thụy Căn ngồi ở vị trí gần cửa sổ, tôi vừa bước vào liền nhìn thấy anh ngay, trong tích tắc, tôi thấy chân mình tự nhiên mềm nhũn ra, mà cũng trong lúc đó, tóc tai bắt đầu dựng đứng lên, lưng bắt đầu cứng đờ lại, đến cả nhịp đập của trái tim cũng bắt đầu thay đổi.

Tôi đi theo sau phục vụ, trong lòng hét to lên từng đợt: “Mẹ kiếp chứ! Mẹ kiếp chứ! Mẹ kiếp chứ chứ chứ!”.

Tôi không biết mình đang gào thét cái gì, nhưng mà nếu như không như vậy, thì không thể nào diễn tả hết cảm giác của mình.

Phát hiện ra tôi đến, Lưu Thụy Căn ngẩng đầu lên nhìn tôi cười, tôi suýt nữa thì nhảy cẫng lên trên ghế sofa, nhưng phục vụ đã đưa thực đơn đến: “Có cần chọn thức ăn ngay bây giờ không ạ?”.

Lưu Thụy Căn đang định gật đầu, tôi liền nói: “Để bọn chị xem trước đã nhé.”

Phục vụ đưa đến cho tôi một ly nước, rồi lễ phép lùi qua một bên, Lưu Thụy Căn nói: “Em xem thử coi, muốn ăn gì nào?”.

“Khoan đã, em... Em có chuyện này muốn nói với anh.”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi, đổi một tư thế ngồi khác: “Em nói đi.”

Tôi hít một hơi, nhắm mắt lại, chuẩn bị sẵn tinh thần: “Em không phải là La Lợi.”

“Ồ.” Anh gật nhẹ, tôi ngỡ rằng anh không hiểu, lại nói: “Em thật sự không phải là La Lợi, La Lợi thật đẹp hơn em, thon thả hơn em, nữ tính hơn em!”.

“Ồ.”

Phản ứng của anh giống như lần trước, tôi không hiểu anh rốt cuộc là có thái độ gì, đang định giải thích tiếp, anh đã nói: “Vậy em là ai?”.

“Em... là bạn của La Lợi.”

“Tên gì?”.

“Hoàng Phiêu Phiêu.”

“‘Phiêu’ trong từ ‘phiêu lưu’ hả?”.

Tôi ngơ ngác, rồi gật gật đầu, anh cười nói: “Thảo nào tóc em đẹp như thế.”

Đây là đang chế giễu tôi, tuyệt đối là đang chế giễu tôi! Nhưng kỳ lạ là, tôi chẳng thấy tức giận chút nào, ngược lại còn cảm thấy có chút thích thú trong lòng, trong lòng tôi vừa chửi thầm mình chẳng có tiền đồ gì cả, vừa cố gắng kiềm chế cái khuôn mặt to như bánh đúc của tôi, không hề cười phì ra.

“Anh đùa đấy, có điều tóc của em cũng rất đẹp.”

Anh cười với tôi, để lộ ra hàm răng trắng đều, tôi nhất thời cảm thấy xây xẩm mặt mày, tim đập đến nỗi muốn rút ra ngoài lồng ngực. Ánh mắt lập tức dời đến trên bàn, bình tĩnh vài giây mới nói tiếp đến vấn đề lúc nãy: “Cái đó... Thật xin lỗi.”

“Không sao đâu.”

“Hả?”.

Tôi nhìn anh với vẻ kinh ngạc, anh cũng nhìn tôi: “Không sao thật mà, anh biết em không phải là La Lợi từ lâu rồi.”

Tôi bỗng nhiên nói không nên lời, nhìn chằm chằm vào cái bàn một lúc lâu, uống một ngụm nước, lúc này mới nói gì đó cho qua chuyện: “À, à... Biết từ lâu rồi à... Thế... thế...”

Tôi cũng không biết mình đang à cái gì, cũng may là Lưu Thụy Căn nói tiếp: “Dì Lưu có đưa ảnh của La Lợi cho anh xem, cho nên, lần đầu tiên đến đây, anh đã biết em không phải là cô ấy rồi.”

Tôi ngẩng đầu, nhúu mày nhìn anh, đúng lý thì tôi không nên giận anh. Người ta đến đây một cách dàng hoàng mà, không đến trễ cũng không lấy gì làm lạ lòng, còn có phong độ mời tôi ăn cơm, tôi thì ngược lại, câu kết với La Lợi để lừa anh, cho dù tôi bị đe dọa dụ dỗ thì cũng là đã làm chuyện sai trái, nhưng không hiểu vì sao, tôi có tâm tư gì đó nói không rõ ràng ra được.

“Rất xin lỗi vì cứ giấu em suốt, thực ra anh muốn nói từ lâu rồi, nhưng chẳng biết phải mở miệng nói như thế nào, hôm nay em nói ra, nên anh cũng nhân cơ hội này để xin lỗi em luôn.”

Anh nói tự nhiên thoải mái như thế, làm tôi đỏ mặt tía tai: “Không... Không... Là tại em không tốt.”

“Là tại anh không tốt, thực ra, anh biết ý của La Lợi rồi, đáng nhẽ ra anh phải nói cho em biết sớm hơn.”

“Không, không, là tại em...”

“Là anh...”

Trong một thời gian, cả hai chúng tôi đều kéo trách nhiệm về phía mình, nói mãi cuối cùng đều bật cười lên, Lưu Thụy Căn nhượng bộ: “Thôi được rồi, cả hai chúng ta đều sai, vậy thì cả hai cùng tha lỗi cho nhau đi, để phục vụ gọi món ăn đi.”

Tôi gật gật đầu, mũi phát ra một âm thanh, cái âm thanh này vừa phát ra, tôi cảm thấy rung mình cả người – Mẹ ơi, như vậy thì cũng quá là buồn nôn mà mà mà mà!

Lưu Thụy Căn chọn một phần cơm thịt bò, tôi cũng chọn một phần như thế, còn cái phần cơm thịt bò này có ngon hay không, tôi loại hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ biết rằng tôi đã ăn một chén cơm nhỏ kèm theo thức ăn, sau đó, tự nhiên cảm thấy no luôn.

“Thật sự là ăn đủ rồi hả?”.

“Đủ thật rồi mà.”

“Em đừng có khách sáo với anh đấy nhé.”

“Không khách sáo, thật sự là em ăn không nổi nữa...”

Tôi ấp úng mở miệng, trong lòng chỉ có một cảm giác, đó chính là xấu hổ chết đi được. Hãy nhìn xem tôi để lại ấn tượng gì cho người ta? Một đĩa rau cải bẹ xào, một chén trứng chưng, một chén canh, còn có một chén cơm thêm, nếu như là La Lợi, ăn hết một nửa đã là giỏi lắm rồi, còn tôi thì lại không đủ ăn!

“Thế... Có cần chọn gì uống không?”.

“Không, không cần đâu ạ.”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi, tôi mắc cỡ nhìn chằm chằm vào cái bàn, giống như muốn nghiên cứu ra một kiểu hoa văn mới trên cái mặt bàn bóng loáng đó. Giờ này phút này, tôi chỉ hy vọng mình có một sức mạnh siêu nhiên nào đó, để có thể quay về quá khứ, không cần nhiều, chỉ cần quay lại nửa tháng trước là được rồi. Lúc đó tôi nhất định sẽ niêm phong cái miệng mình lại, cho dù để lại ấn tượng tham ăn cho người đàn ông này, cũng tuyệt đối sẽ không để lại ấn tượng tham ăn tục uống như thế!

Đúng vào lúc tôi đang suy nghĩ đó, Lưu Thụy Căn lại nói tiếp: “Bánh trứng ở đây ngon lắm...”

“Thật sự là em ăn không nổi nữa đâu.”

“Có thể cảm về nhà, ngày mai ăn.”

Tôi thề, mặt của tôi đỏ rực lên thật rồi, tuyệt đối là đỏ lên rồi, mặc dù tôi không nhìn thấy, nhưng nhất định bây giờ đã đẹp như cái đít khỉ rồi. Mặc dù từ trước đến nay tôi chưa từng cảm thấy cái việc lợi dụng người khác là một chuyện gì to tát lắm – cho dù bị coi là một việc làm không có đạo đức, người có tính cách này cũng không phải chỉ một mình tôi mà thôi. Tại sao trong nhà vệ sinh công cộng của đất nước chúng ta không treo sẵn giấy vệ sinh? Thực ra trước đây có treo, nhưng mà treo nhiều bao nhiêu, cũng không đủ để bù đắp được cái tính hay chôm chĩa nơi công cộng mang về nhà của người dân!

Một chút giấy vệ sinh mà mọi người còn muốn lợi dụng, huống chi là việc tôi muốn lợi dụng về mấy khoản ăn uống?

Ái chà chà, xem tôi vừa đưa ra cái ví dụ gì thế nhỉ! Nói tóm lại, trước đây bất kể là ăn hay là uống hay là chôm chĩa, sắc mặt tôi không hề thay đổi, trái tim tôi không hề đập nhanh, giống như cây ngay không sợ chết đứng vậy, còn bây giờ, chỉ tha thiết mong có một lỗ nẻ nào đó dưới đất mà chui xuống cho rồi.

“Thật sự... không cần nữa đâu.”

“Hay là cứ gọi mấy cái đi? Ừm, lấy mấy cái đi?”

Anh hỏi tôi như vậy, những lời từ chối của tôi không thể nào nói ra được nữa, tôi suy nghĩ một lúc, nói: “Thế thì bữa cơm này để em mời cho.”

Anh nhú mày lại, tôi không để cho anh mở miệng: “Thì cứ xem như cho em bù đắp tội lỗi đi được không, nếu như không mời, thật sự em cảm thấy trong lòng bất an lắm.”

Anh nhìn tôi, sau đó thở dài: “Thôi được, lần này em mời đi, có điều, lần sau không được giành trả tiền với anh nữa đâu đấy.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, anh nói: “Anh là đàn ông, phải chi nhiều hơn một chút chứ.”

Tôi có thể cảm nhận được cái miệng tôi đang há to ra, những lời nói như thế này, đọc ở trong sách rồi, xem phim truyền hình, phim điện ảnh cũng đã từng nghe thấy, nhưng ở trong thực tế... Rất ít khi gặp à nha! Mặc dù bình thường tôi tiếp xúc với không ít đàn ông, nhưng đa phần đều để liên hệ giúp người khác. Mấy người đó cũng mời tôi ăn cơm, đương nhiên cũng sẽ không nói những lời như vậy, còn có những anh hơi keo kiệt, thì nói không chừng còn nữa đùa nữa thật nói để phụ nữ mời. Những người có quan hệ thật mật thiết với tôi cũng chỉ có một mình anh Hai mà thôi, khi hai chúng tôi đi với nhau thì số lần anh Hai trả tiền là nhiều hơn thật, nhưng mà anh cũng sẽ không nói như thế, ngược lại, thường xuyên thì thầm với tôi: “Hoàng Phiêu Phiêu ơi, mỗi ngày em đều ăn của anh, uống của anh, có sao lại vẫn cứ ngược đãi anh như thế hở? Cái đó anh mua cho em, được chưa? Nhưng mà em cũng để cho anh ăn một chút đi mà...”

Giống như thế đó, đương nhiên tôi biết anh Hai đang đùa với tôi, đương nhiên tôi cũng biết rằng anh đang nhường cho tôi. Nhưng biết thì biết vậy thôi, mà khi thật sự có một người đàn ông nói như vậy với tôi...

Tôi không biết làm cách nào để có thể hình dung cảm giác lúc này, điều rõ ràng duy nhất chính là, Lưu Thụy Căn, ngay giây phút này, trong mắt tôi, rất chi là nam tính!

Tôi biết, lại có người muốn nói tôi hay lợi dụng rồi, nhưng vào giây phút này, tôi thật sự không có suy nghĩ đó. Bữa cơm này ít nhất cũng phải trên một trăm đồng, lúc này đi taxi qua đây cũng đã tốn mất hai mươi đồng, hai khoản này cộng lại với nhau, đã cao gấp bốn lần chi tiêu hàng ngày của tôi rồi, nhưng thật sự là, tôi chẳng hề có cảm giác xót xa. Cho dù sau này để tôi mời Lưu Thụy Căn thêm một bữa, hai bữa, ba bữa... sau đó nữa thì tôi không biết, nhưng mà giờ này phút này, tôi thật sự không hề để ý đến.

Không phải tiền, mà là cảm giác, vào lúc này đây, bạn cảm thấy người đàn ông này đáng tin là thế, thiết thực là thế, đáng để cho bạn dựa vào là thế...

Tôi nhìn anh, nhất thời không biết nói gì, Lưu Thụy Căn cười: “Như vậy là đồng ý rồi nhé.”

Anh cười híp mắt lại, khoe môi hơi nhướn lên, nào tôi như bị chạm phải cái gì đó, buột miệng hỏi thẳng: “Rốt cuộc là anh thích em ở điểm nào chứ?!”

Tôi ngất, bây giờ nhà văn viết bài cũng bị thẩm duyệt nữa ư???!!!

Mẹ kiếp chứ chứ chứ chứ chứ chứ!

11. Chương 11

Chương 11

Vào giây phút này, sao tôi lại muốn đâm mình chết đi luôn cho rồi vậy không biết nữa! Thử xem tôi đã hỏi câu gì thế? Đúng, Lưu Thụy Căn đúng là có hứng thú với một điểm nào đó của tôi. Nhưng mà, thứ nhất, người ta chẳng nói thích tôi, thứ hai không nói sẽ theo đuổi tôi, tôi hỏi như thế... đúng là hơi có chút mất mặt!

Thực ra nếu là người khác, có lẽ rằng tôi sẽ nói một cách hùng dũng, hỏi thì hỏi chứ có gì đâu? Những việc mà còn có chút nghi ngờ thì phải hỏi cho rõ! Nhưng vào giây phút này, tự nhiên tôi vô duyên vô cớ có chút bất an... Không, tôi không biết cái cảm giác bất an này từ đâu ra, tôi sợ Lưu Thụy Căn, tôi sợ anh nói, anh không hề để ý đến em.

“Anh cứ xem như là em chưa hỏi.”

Lại thêm một câu nói chưa suy nghĩ đã buột ra khỏi miệng, Lưu Thụy Căn bật cười, anh cười như thế, trong lòng tôi yên tâm hơn một chút, cũng bắt đầu nở nụ cười ngây ngô với anh.

“Nhìn bề ngoài, em có vẻ không đẹp lắm.”

Đâu chỉ là không đẹp lắm! Câu nói này của Lưu Thụy Căn không chứa đựng hàm ý gì nữa, mà là sự khen ngợi hết lời, nhưng rõ ràng đã biết như vậy mà trong lòng tôi vẫn cảm thấy có chút không thoải mái. Tôi biết tại sao lại như vậy, mặc dù chiều cao và cân nặng của tôi là một, mặc dù từ khi tôi mười lăm tuổi đã không ai khen ngợi cái vẻ đẹp của tôi rồi, nhưng mà tôi cũng giống như các cô gái khác, hy vọng trước mặt người mình yêu tôi sẽ là người đẹp mười phần vẹn mười, cho dù là không đẹp, anh cũng sẽ giả bộ như bị mờ mắt, cho rằng tôi có nét duyên dáng đáng yêu riêng biệt nào đó.

Có điều, mặc dù có chút kỳ quặc như vậy nhưng trên mặt tôi vẫn tỏ vẻ rất hợp tác rồi gật đầu một cái. Lưu Thụy Căn tiếp tục nói: “Nếu như nói anh yêu tâm hồn của em... chúng ta tiếp xúc với nhau chưa nhiều lắm, anh nói như vậy, e rằng em cũng chẳng tin đâu.”

Tôi tin! Nếu như anh nói anh yêu ánh mắt mơ màng gì gì đó của tôi, cái mặt to như cái bánh đúc đặc biệt gì gì đó, cái dáng đi như người mộng du gì gì đó... Mặc dù tôi sẽ cảm thấy rằng những lý do này đúng là hơi bốc phét, nhưng tôi từ nhỏ đã được hun đúc trong thế giới ngôn tình... Cho dù lý trí không tin, nhưng mà cảm giác sẽ tin, tin một cách ngọt ngào!

“Anh vẫn chưa thích em.”

“Thì cũng đúng.”

Tôi cười nhạt hai tiếng, trong lòng cảm thấy chua xót ghê gớm. Ngay giờ phút này, tôi mới thấu hiểu được một cách sâu sắc thế nào là tình cảm là thứ làm người ta đau lòng nhất.

“Hoàng Phiêu Phiêu, mày xem cái mặt to như cái bánh đúc của mày đi!”

“Hoàng Phiêu Phiêu, cả đời này mày chẳng lấy chồng nổi đâu!”

“Hoàng Phiêu Phiêu, chẳng có ai thích mày đâu.”

“Phiêu Phiêu, chúng ta cần phải chú ý một chút đến ăn uống, cho dù là không cần phải giảm cân, khi ăn uống cũng phải chú ý đến sức khỏe nữa chứ!”

Những lời nói này, La Lợi thường hét toáng lên như thế ngay bên tai tôi, anh Hai cũng đã từng úp úp mở mở nhắc nhở với tôi như vậy. Ngay cả chị Vu và dì Vương cũng đã từng nói: “Tiểu Hoàng này, đã là con gái thì phải chú ý đến bề ngoài một chút, nếu không... Cháu cũng biết đó, đàn ông thời nay ấy à, đều thích phụ nữ đẹp thôi.”

Những lời nói này trước đây tôi đã nghe nhiều quá rồi, nhưng tôi cứ bỏ ngoài tai, cho dù có người muốn chống đối tôi, chỉ vào mũi nạt nộ tôi, tôi cũng sẽ giả vờ như không hiểu, nếu không đáp trả lại thì cũng chỉ cười rồi thôi. Xấu thì đã làm sao? Không có ai thích thì đã làm sao nào?

Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây sống trên đời này, trước hết phải sống cho bản thân mình cái đã. Những cái giống như thế giới gì đó, trái đất gì đó, Trung Quốc gì đó, thì cũng phải có tôi mới tồn tại được cơ mà, nếu như hoàn toàn không có tôi, không có người như Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây, thì cái thế giới này cho dù có hay ho cỡ nào, tốt hơn gấp vạn lần, thì có liên quan gì đến tôi nào?

Căn cứ theo kiểu suy luận này của tôi, hình như cũng thuộc một dòng tư tưởng nào đó, một nhân vật trữ danh nào đó trong giới triết học có sự nhận thức giống với của tôi, ngày xưa khi học đại học, tôi có nghe thầy giáo giảng qua, nhưng những cái tên nước ngoài từ trước đến nay tôi chẳng bao giờ nhớ được.

Nói tóm lại, tôi cho rằng bản thân tôi mới là quan trọng nhất. Đối với người như tôi, sự vui vẻ và thư thái được tôi xếp ở vị trí cao nhất. Nếu như nói tôi ăn gì có thể làm cho bản thân mình được thư thái, còn không ăn gì có thể làm người khác thư thái, thì tôi gì tôi phải vì người khác mà làm khó dễ bản thân mình nhỉ?

Về việc người khác thích hay là không thích tôi... Hơ, đó là việc của các cậu nhé!

Nhưng mà bây giờ, tôi khó chịu lắm, trước giờ phút này, tôi chưa từng nghĩ rằng lời nói của một người lại có thể làm tổn thương một cách sâu sắc thế này. Tôi có chút hoang mang nhìn Lưu Thụy Căn, trong lòng lại dấy lên từng nỗi buồn man mác. Tôi bị gì thế nhỉ? Tại sao thích một người lại có thể trở thành như thế này? Người này tôi mới quen bao nhiêu lâu? Tôi mới thích anh ta bao nhiêu lâu, tại sao lại ra nông nỗi này?

“Nhưng mà anh rất ngưỡng mộ em.” Lưu Thụy Căn tiếp tục nói, “Bởi vì em có những lúc trong sáng như thế này, thực sự hiếm thấy.”

Tôi ngơ ngác, cái từ này, hình như trước đây tôi cũng dùng để nói về Đặng Linh Linh, chẳng ngờ được rằng, không bao lâu sau lại dùng để nói về mình? Hơn nữa, trong sáng... Đặng Linh Linh là một nữ thanh niên hoạt động nghệ thuật nho nhã như thế thì trong sáng là đúng rồi, một người tùy tiện như tôi, khi ăn thì như gà bới ra đến tận sau cổ, mà cũng có thể dùng từ này được sao?

“Nói thật là trước đây anh đã từng yêu một lần, yêu nhau rất lâu, anh nghĩ rằng anh sẽ sống suốt đời với cô ấy, nhưng mà sau đó, cô ấy... đã kết hôn với một người giàu có khác.” Lưu Thụy Căn chậm rãi nói, “Việc này làm anh bị sốc nặng, có một khoảng thời gian, anh không thể nào nói về chuyện yêu đương được, càng không muốn kết hôn, thậm chí đối với phụ nữ, anh đều có một sự hạn chế tiếp xúc nhất định nào đó. Chắc em cũng thấy rồi, anh chẳng phải là người giàu có gì, trước mắt chỉ lo được những chi tiêu hàng ngày cho bản thân mà thôi, sau này có mua được nhà cửa không còn khó nói lắm.”

“Giá nhà bây giờ, ai mà mua cho nổi?”.

Lưu Thụy Căn cười: “Trước đây, anh đã từng nghĩ chắc cả đời này không kết hôn, nhưng mà tình hình thực tế thì lại không như vậy, anh cũng muốn có một gia đình, có con của mình. Nhưng mà, anh không biết phải tìm người phụ nữ như thế nào. Nói thật là khi dì Lưu giới thiệu La Lợi cho anh, anh không thấy thích lắm.”

Tôi nhớ mẹ của La Lợi họ Lưu, cho nên dì Lưu ở đây, chắc là mẹ của La Lợi rồi. “Tại sao lại không thích?”.

“Cô La... không phải là người mà anh có thể điều khiển nổi.”

Tôi hơi nhúm mày.

“Dì Lưu đưa ảnh cho anh xem, cô La là một người rất đẹp và thời trang. Kiểu người phụ nữ như thế này, chắc chắn có rất nhiều người đàn ông theo đuổi, cũng tuyệt đối tin tưởng vào tương lai. Cho nên, cô La nhất định là chẳng để ý đến anh, cứ cho là hai người có phát triển thêm đi, cũng chắc chắn là chẳng có kết quả gì.”

“Cũng chưa chắc.”

Ngoài miệng tôi nói như vậy, nhưng trong lòng lại thầm thán phục, người này nhìn có vẻ không được tinh nhanh cho lắm nhưng trong lòng suy nghĩ rất thấu đáo.

“Thì đúng là chưa chắc, nếu như anh và La Lợi thật sự có tình cảm với nhau, hai bạn anh may ra mới có thể yêu nhau được. Nhưng mà, anh lại không chắc chắn là có thể sống cùng cô ấy suốt đời. Tất cả các khoản thu nhập của anh cộng lại cũng chưa quá bốn ngàn, thưởng cuối năm cũng không ổn định, với cái khoản thu nhập này, ở thành phố chúng ta đây, chỉ đủ để chi tiêu cho cuộc sống hàng ngày, sau này có con sợ rằng sẽ rất khó khăn. Nếu như cô La sống cùng với anh, một năm chưa tỏ thái độ, hai năm chưa tỏ thái độ, ba năm, bốn năm có lẽ cô La sẽ có sự suy tính khác. Nếu như vào lúc đó có người đàn ông khác, hoặc là xảy ra việc gì... Cuộc hôn nhân của bạn anh sẽ xuất hiện vấn đề.”

“Việc này... Cũng chưa chắc sẽ là như thế. Thu nhập này của anh là bình thường ở cái thành phố này, rất nhiều người đều có thể sống như vậy mà.”

Lưu Thụy Căn cười cười, không nói gì nữa, tôi suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Hơn nữa cũng chưa chắc là anh cứ mãi như thế này, không chừng sang năm là phát tài lớn cũng nên.”

“Mua vé số trúng độc đắc hả?”

Khi nói câu này ra, đôi mắt Lưu Thụy Căn hơi xéch lên, khóe miệng cong lên, giọng điệu có chút mỉa mai, trong tích tắc có cảm giác bất cần. Có lẽ là không phải, nhưng mà mẹ kiếp, trong lòng tôi cứ như có vô số con ngựa cỏ bần đang phi như bay.

Mê hoặc chết đi được ấy ấy ấy ấy ấy ấy!

Trong giờ phút này, cuối cùng tôi cũng đã hiểu những cô gái ôm mặt kêu trời trong phim ảnh và tiểu thuyết không hề khoa trương, cuối cùng biết được cái việc sống hay chết cũng không cần suy diễn, hóa ra trên thế giới này, thật sự có một loại cảm giác, cảm giác si mê!

Khi đang có cảm giác này, tất cả mọi việc đều bị tôi quăng qua một bên.

Sau đó La Lợi chỉ vào đầu tôi nhiech móc: “Nói mày ngốc mày còn không chịu thừa nhận, ý tứ trong những lời nói của anh ta mày nghe chưa ra hả? Anh ta không tìm người yêu, không cần tìm bạn gái, chỉ là muốn tìm một người vợ, một người phụ nữ không biết chê bai anh ta không có tài cán gì, biết chịu cực chịu khổ cùng với anh ta! Anh ta căn bản không hề thích mày, anh ta đang khinh bỉ mày đấy! Khinh bỉ, mày có hiểu không hả?”

Tôi hiểu!

Thực ra sau khi về, tôi dần dần cũng hiểu ra vấn đề. Mọi tình chân thật mà Lưu Thụy Căn kể trong quá khứ, chắc hẳn anh ta rất yêu cô bạn gái trước đó của anh. Mặc dù tôi không biết anh đã làm những gì cho cô gái đó, nhưng nhìn vào cách anh đối xử với tôi, chắc là có thể tưởng tượng ra được ngày đó anh chiều chuộng cô gái đó đến nhường nào, nhưng người con gái đó cuối cùng lại rơi vào vòng tay của người đàn ông khác. Cú sốc này làm tổn thương đến người ta nhiều như thế nào tôi không biết, điều mà tôi biết chính là, nhất định là tổn thương rất sâu sắc.

Tôi và Lưu Thụy Căn quen nhau chưa bao lâu, cũng chưa có nhiều tình cảm gì sâu đậm với anh – mặc dù bản thân tôi cảm thấy tình cảm này rất sâu đậm, sâu đậm đến nỗi tôi cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tại sao lại thích một người đến mức ấy? Có làm sao lại có thể bất chấp mọi thứ để thích một người như vậy? Lý trí của tôi đâu rồi? Sự phân tích của tôi đâu rồi? Những ánh mắt phốt đời của tôi đâu rồi?

Rõ ràng tôi biết suy nghĩ của Lưu Thụy Căn, rõ ràng biết rằng anh không giàu có, rõ ràng biết rằng sau này sống cùng anh sẽ không có được những tháng ngày nhàn nhã, nhưng mà tại sao tôi vẫn cảm thấy rằng những thứ đó không quan trọng chứ?

“Anh làm em thay đổi đến nỗi em không còn là chính em nữa, anh làm em từng giây từng phút đều nhớ đến anh...”

Những câu nói như vậy, trước đây tôi đọc thì cũng chỉ là đọc thể thôi, mặc dù những thiếu nữ của thời đại này sẽ rất cảm động, nhưng từ khi đi làm thì chỉ cảm thấy viễn vông và buồn nôn mà thôi. Cái gì mà thay

đổi không còn là chính mình? Cái gì mà từng giây từng phút đều nghĩ đến người khác? Tôi nhớ về bánh bao La Phúc Ký cũng chưa đến nỗi từng giây từng phút nhớ đến nó! Vì tình yêu mà hy sinh tất cả, đó không gọi là cống hiến, tuổi nhỏ thì còn nói là chưa hiểu chuyện, khi lớn lên, thì gọi đó là đầu óc có vấn đề!

Những lời nói đó, mặc dù tôi rất ít khi nói ra, nhưng mà luôn quan niệm như vậy. Bây giờ tôi hiểu rồi, hóa ra đều không phải, chỉ là... tôi chưa trải qua mà thôi. Tôi chưa từng có được kiểu tình cảm như thế này, cho nên không cách nào hiểu được, và cũng không thể nào chấp nhận nó được.

Nhưng cho dù có sự thay đổi như thế, cho dù suy nghĩ như vậy, tôi vẫn biết rằng, tình cảm của Lưu Thụy Căn dành cho cô gái đó nhất định là sâu đậm hơn tình cảm mà bây giờ tôi dành cho anh. Nếu như nói rằng, tôi nghe từng câu nói của anh mà đã bị sốc như vậy, thế thì người con gái đó chạy theo người khác... đó lại là một cú sốc như thế nào nhỉ?

Cũng chính vì có cú sốc như vậy, Lưu Thụy Căn từ đó không màng đến tình yêu lứa đôi nữa, anh chỉ muốn tìm một người con gái nhẹ nhàng, nhẹ nhàng sống cuộc sống với anh. Anh không cần La Lợi, là bởi vì anh không có được sự chắc chắn với cô.

Loại tâm lý này, nói thật cũng quá là ngốc nghếch, khác hẳn hoàn toàn với cách nhìn về đàn ông của tôi trước đây.

Tôi luôn cảm thấy rằng, một người đàn ông chân chính, chú ý, ở đây đang nói về người đàn ông chân chính, chứ không phải kiểu người như Trương Tường kiểm được mỗi tháng sáu ngàn tệ tiền lương đã hí ha hí hửng khoe khoang khắp nơi. Một người đàn ông chân chính cần phải có tính trách nhiệm, có tài năng, có tinh thần không ngừng vươn lên. Có thể anh ta không thành công theo suy nghĩ truyền thống, nhưng mà anh ta không sợ hãi trước bất kỳ một thách thức nào. Cho dù chịu bao nhiêu cú sốc, cũng có thể tự đứng dậy được như những con gián kia.

Nhưng giờ đây tôi không hề có cảm giác Lưu Thụy Căn không phải là đàn ông, thậm chí là bây giờ, cho dù anh nghĩ rằng chỉ vì tôi dễ điều khiển cho nên mới tiếp tục qua lại với tôi, tôi cũng cảm thấy chẳng có gì to tát cả.

Đầu óc có vấn đề thật.

Chẳng cần ai phải nói gì cả, vì tôi cũng tự thấy rằng, với hành vi này của tôi thì đúng là đầu óc có vấn đề thật. Cho dù bây giờ Lưu Thụy Căn có thể hiện ra một phong cách lịch lãm, nhưng mà tôi cũng đã xác định sẽ bị thiệt thòi, xác định sẽ khổ sở. Mỗi tình này còn chưa bắt đầu, tôi đã bị rơi vào vị trí bất lợi như thế này rồi.

“Rốt cuộc là mày bị khủng cái gì thế hả?!”

Sau khi tôi nói hết quá trình và những suy nghĩ trong lòng mình cho La Lợi, cô ấy gần như là hét lên.

“Tao thích anh ta.”

“Mày...”

“Tao thích anh ta, tao lớn to xác như thế này rồi mà lần đầu tiên thích một người, cho dù là tạo nghiệt, tao cũng chấp nhận luôn.”

“Đây là mối tình đầu của mày đó, Hoàng Phiêu Phiêu, mối tình đầu của mày lãng phí như thế này sao?”

“Mối tình đầu của tao rất có giá đấy nhé.”

Tôi vênh cái mặt to như bánh đúc lên, nói với một giọng bình tĩnh, La Lợi tức đến phát điên, nhưng không làm gì được tôi, một lúc sau mới nói: “Sớm biết như thế này, tao đã tự đi cho rồi.”

Tôi không nói gì cả, một mặt tôi cảm thấy may mắn vì cô ấy không đi, mặt khác, tôi lại tán đồng với những lời nói của cô ấy. Nếu như cô ấy đi, Lưu Thụy Căn chắc là không từ chối nổi phải ăn với cô ấy một bữa cơm. Họ sẽ chẳng có tiến triển gì thêm, thế thì, bây giờ cũng chẳng xảy ra chuyện gì với tôi cả.

Anh và La Lợi sẽ không gặp mặt nhau nữa, đương nhiên cũng chẳng làm phiền gì tôi nữa cả. Cho dù là hai chúng tôi ngẫu nhiên gặp nhau trên đường, cũng chỉ là đi lướt qua nhau mà thôi, tôi sẽ không quen biết gì với người này, tôi cũng sẽ không biết được rằng trên thế giới này, còn có một loại tình cảm như thế.

12. Chương 12

Chương 12

Tôi và Lưu Thụy Căn cứ như thế tiếp tục thử gặp gỡ nhau, tôi không biết như thế này có tính là người yêu hay không. Cũng không biết điều này có được tính là đang yêu nhau hay không, hai chúng tôi mỗi ngày đều nhắn tin cho nhau một lần, cách hai ba hôm lại gặp nhau một lần.

Chúng tôi sẽ cùng nhau đi ăn cơm, đi xem phim, sau đó anh liền nghiêm túc tiễn tôi về, tóm lại tiếp xúc được với nhau khoảng mười ngày, cả hai chúng tôi, chẳng cầm tay nhau lấy một cái – tôi không phải nói là tôi muốn cầm tay anh ấy, mà là, tôi cảm thấy rất hoang mang.

Tôi rất chắc chắn rằng tôi thích người này, nhưng mà tôi không biết phải tiếp cận anh như thế nào, không biết phải ở bên anh như thế nào, kinh nghiệm về các đôi tình nhân mà tôi đã giúp họ đến với nhau, vào lúc này đây chẳng giúp tôi được chút nào cả.

Tôi rất hoang mang, trong sự hoang mang đó đồng thời lại có cảm giác rất phấn khởi, một kiểu đủ đầy hư không. Tôi không biết làm sao để hình dung cảm giác của tôi nữa, nhưng mà bây giờ thể hiện ra bên ngoài lại là như thế này, tính nết của tôi trở nên tốt hơn, trạng thái tâm lý cũng ổn định hơn.

Tiền lương, vật giá, trước đây đều là những thứ tôi rất hay tính toán so đo, vào lúc này đây tự nhiên trở nên chẳng quan trọng nữa, giống như việc không có tiền tôi cũng có thể sống được vậy – cũng đúng là như vậy thật, bởi vì gần đây tôi đã lĩnh ngộ một cách sâu sắc một điều, thế nào mà gọi là có tình yêu chỉ cần uống nước cũng thấy no.

Trước đây tôi đã từng xem một bộ phim do Lương Triều Vỹ và Thư Kỳ đóng, hai diễn viên này tôi đều rất thích, mặc dù bộ phim đó chỉ là bộ phim bình thường do thần tượng đóng, nhưng bởi vì diễn viên xuất sắc, nên khi xem cũng thấy rất happy. Tôi luôn nhớ mãi một câu nói trong phim, đó là có tình yêu uống nước cũng thấy no, bởi vì xuất hiện nhiều lần, hơn nữa trước đây chưa từng nghe nói đến, cho nên có ấn tượng rất sâu sắc. Nhưng tôi mãi vẫn không hiểu câu nói đó có nghĩa là gì. Đương nhiên, nhìn mặt chữ thì cũng có thể phân tích ra, chỉ cần có tình cảm, cái gì cũng đều sẽ giải quyết được.

Mặc dù đối với điều này từ trước đến nay tôi có chút coi khinh, nhưng quốc gia của chúng ta luôn luôn thích rêu rao những thứ tình cảm vĩ đại, bạn nói xem hai người chết rồi có thể biến thành những con bướm bướm để bay cùng nhau, thế thì cái việc mà uống nước cũng thấy no thì cũng chẳng có gì để mà không thể chấp nhận được cả.

Mà bây giờ tôi cũng đã biết rồi, đây không phải là sự ca tụng để người xưa giải trí, cũng không phải là sự khoa trương về nghệ thuật, mà là, thật sự là có một thứ tình cảm như vậy, có thể làm cho bạn chẳng màng đến việc ăn uống, thật sự có một người như vậy, có thể làm cho bạn cảm thấy no đủ. Trước mặt người đó, cho dù bày đầy một đĩa lớn bánh bao La Phúc Ký trước mặt, bạn cũng không ăn hết được ba cái!

Không phải gặp nhau hàng ngày, nhưng mà lại nhớ nhung mỗi ngày.

Không phải mỗi ngày đều gọi điện được cho nhau, nhưng mà từng lời anh nói đều làm mình nhớ hết lần này đến lần khác.

Thời gian trôi qua vừa nhanh lại vừa chậm, khi gặp mặt lại cảm thấy không được tự nhiên, khi không gặp mặt lại mong ngóng sao cho thời gian trôi qua thật nhanh, giống như sự chờ đợi của một ngày chỉ vì một tin nhắn vào buổi tối, một cú điện thoại, cũng chỉ vì một câu nói đó, nghĩ ngợi sớm một chút, chú ý giữ ấm cơ thể...

“Chị Hoàng, chị gầy đi ư?”. Hôm nay Đặng Linh Linh hẹn tôi ra ngoài uống nước, trước đây với những lời mời như thế này tôi chỉ thấy có cũng được mà không cũng chẳng sao. Mặc dù tôi luôn thích được ăn uống miễn phí như thế này, nhưng bình thường vào buổi tối, thật sự tôi không muốn đi ra khỏi nhà.

Thực sự là thế mà, ban ngày công việc bận rộn, cho dù không phải là mỗi giây mỗi phút đều có việc để làm, nhưng mà trong thời gian làm việc cũng không được lạm dụng làm việc riêng quá, càng không thể nào vẽ

tranh hoạt hình của tôi. Cho nên sau khi tan tầm, nếu như không có việc gì, tôi luôn muốn ngồi ôm máy vi tính, nhưng mà gần đây thực sự tôi chẳng có tâm trạng để vẽ những cái thứ chẳng để làm gì đó, cho nên vừa nhận được điện thoại của Đặng Linh Linh, tôi liền đồng ý ngay. Mà câu nói đầu tiên của Đặng Linh Linh khi vừa gặp tôi, chính là câu nói này.

Tôi ngó người, bắt giắc giờ tay lên sờ khuôn mặt mình: “Thế à? Tại sao chị lại không có cảm giác gì nhỉ?”.

“Có chứ, chị Hoàng, khuôn mặt của chị gầy đi nhiều lắm, chị giảm cân có hiệu quả thật đấy.”

Tôi cười hắc hắc, cũng không biết phải nói tiếp như thế nào. Nói thật là tôi đã từng nghĩ đến việc giảm béo, nhưng mà lại sợ Lưu Thụy Căn không muốn tôi giảm béo, theo lời anh ấy nói thì là, nguyên nhân mà anh muốn ở bên tôi là vì tôi có thể làm anh ấy yên tâm, thế thì nếu tôi giảm béo còn có thể làm anh yên tâm được không? Đương nhiên là tôi không nói nếu tôi giảm béo tôi sẽ trở thành mỹ nữ ngay lập tức, nhưng mà, tôi sợ anh ấy hay suy nghĩ. Nhiều lúc tôi nghĩ thật sự tôi chẳng ra gì cả, tự nhiên lại đặt mình vào vị trí thấp kém như thế!

Tôi biết rằng, tình hình này của tôi phải quăng lên cái diễn đàn mà tôi hay lên kia, nhất định sẽ nhận được nhiều lời bình luận như thế này, hơn nữa người ta lại không khách sáo, nhưng những người miệng lưỡi ghê gớm kia không biết là nói tôi đến nước nào nữa: “Thích một người đến mức như thế này, chủ thớt cũng quá là khác thường nhỉ. Theo những lời chủ thớt nói, điều kiện của người đàn ông này thuộc dạng tốt, chủ thớt nghĩ rằng mình sẽ không có được trái tim anh ấy? Cho dù có được trái tim của anh ấy, chủ thớt có thể có được anh ấy cả đời không? Bây giờ anh ta chưa có sự nghiệp, cho nên muốn tìm một người như chủ thớt, trong tương lai nếu ăn nên làm ra, chủ thớt phải làm thế nào? Cái tinh thần mạo hiểm vì tình yêu của chủ thớt thật sự làm người ta cảm động, nhưng mà tôi vẫn phải nói, phải suy nghĩ nhiều hơn về bản thân mình, bình tĩnh lại một chút! Không được yêu một cách không có tôn nghiêm như vậy!”.

Tôi không cần phải viết suy nghĩ lên đó cũng đã biết rằng nhất định sẽ nhận được những lời bình như thế, mà đối với những lời bình này, tôi cũng chẳng có bất kỳ một cơ hội mà phản bác nào. Lưu Thụy Căn nói tôi làm cho anh yên tâm, nhưng mà, anh hoàn toàn không thể nào làm cho tôi yên tâm được.

Cho dù lương của anh thấp, cho dù anh không có tiền cũng không có nhà, nhưng mà anh vẫn là một người đàn ông rất có sức thu hút, người yêu trước đây của anh không thích, La Lợi không thích, không đồng nghĩa với việc không có ai thích anh nữa, có lẽ người ngốc nghếch như tôi đây mới thích anh, lại là có lẽ, thế hệ giàu có thứ hai cũng không thèm để ý đến những điều này!

Cái sự yêu thương này cũng đến một cách quá đường đột, đường đột đến nỗi tôi chẳng có một chút chuẩn bị gì cả, trong khi tôi chưa suy nghĩ kĩ phải ứng phó như thế nào, thì tôi đã đụng đầu vào rồi, đã không cách nào không chế được để bản thân mình rút xuống vực sâu rồi!

Chỉ số thông minh, sự bình tĩnh của tôi vào lúc này đây đã hoàn toàn không thể nào phát huy tác dụng được nữa, cứ ngây ngô chờ đợi, sau đó, đợi chờ kết quả anh mang đến cho tôi. Điều duy nhất không tệ hại chính là, Lưu Thụy Căn hình như không ghét bỏ gì tôi thật.

“Chị Hoàng, thực ra ngũ quan của chị rất đẹp, chỉ cần không chế cân nặng lại một chút, đảm bảo chị sẽ là một đại mỹ nhân!”.

“Thôi được rồi, đừng nói những lời đó để mê hoặc chị nữa, gần đây em và thầy giáo đó sao rồi?”.

Tôi đang chuyển đề tài nói chuyện, có điều thật sự tôi cũng quan tâm thật, tôi quan tâm thật vì cảm giác của tôi đối với Đặng Linh Linh rất tốt. Khoảng thời gian này tôi cứ mơ hồ, cũng chẳng nói chuyện với cô, nhưng mà... hai bên đều không có tin tức gì cả, thế thì chắc là tin tốt lành rồi.

Làm nghề này của chúng tôi là như vậy, giới thiệu hai người cho nhau rồi sau đó phải hỏi ngay cảm giác của cả hai bên, nếu như đều cảm thấy được thì chúng tôi sẽ tạm gác sang một bên. Xét cho cùng thì việc này không so sánh với việc khác được, hai bên, đặc biệt là phía các cô gái, luôn có chút gì đó ngại ngùng.

Nếu như hai bên qua lại thuận lợi, thế thì sẽ có một khoảng thời gian không có tin tức gì cả. Chỉ khi buổi trò chuyện thất bại mới có tin tức phản ánh ngược trở lại. Đặc biệt là nếu như có một trong hai người là hội viên, thì ngay trong thời gian đầu tiên sẽ nói lại với chúng tôi, không biết là có còn muốn gặp gỡ người khác nữa không, họ vẫn luôn muốn cho chúng tôi biết rằng, sự phục vụ của chúng tôi vẫn chưa hoàn thành.

Đặng Linh Linh và người thầy giáo đó chắc cũng như vậy, cũng được khoảng một tháng rồi còn gì. Đặng Linh Linh không phải là hội viên, lại là con gái nên cũng hiểu được, còn thầy giáo kia là hội viên của chúng tôi. Nếu như tôi không nhớ nhầm, ngay từ ban đầu, thầy giáo đó có ấn tượng cực kỳ tốt về Đặng Linh Linh, cứ nói rằng đang tìm một người như cô ấy suốt, còn sự phản hồi bên phía Đặng Linh Linh hình như cũng được, mặc dù giọng điệu có chút miễn cưỡng, nhưng tôi có thể hiểu được. Con gái mà, nói là được, thực ra cũng đã đồng ý khoảng năm sáu mươi phần trăm rồi.

Một bên vô cùng thích thú, một bên cũng không bài xích, qua lại trong một tháng liền, ít nhất cũng có gì đó rồi.

Nào ngờ khi tôi vừa nói như vậy, trên khuôn mặt của Đặng Linh Linh bỗng trở nên có chút gì đó khó xử, tôi ngơ ngác: “Sao thế? Lại có mâu thuẫn gì à?”

“Cũng không phải là mâu thuẫn đâu. Chỉ là, chị Hoàng...”

“Hả? Em nói đi...”

“Em cũng không rõ lắm, con trai và con gái hẹn hò với nhau, ai trả tiền thì tốt hơn nhỉ?”

Cái vấn đề này tôi cũng có chút đau đầu, thực ra thông thường thì đều nói rằng con trai phải trả tiền. Nhưng mà với vật giá hiện nay, mỗi lần bước vào quán cà phê ít nhất cũng phải mất một trăm tệ, xem một bộ phim ít nhất cũng phải năm mươi tệ, một lần hai lần còn không thấy gì, nếu đi nhiều, tầng lớp làm công ăn lương chắc chẳng ai có thể gánh vác được hết.

“Thì cũng phải xem hai người tiến triển đến giai đoạn nào rồi.” Tôi suy nghĩ một chút, rồi nói, “Nếu như rất quen, đã thành người nhà rồi, thế thì chị cảm thấy ai trả tiền đều không quan trọng nữa, nhưng mà khi mới bắt đầu... vẫn là con trai trả thì hay hơn, ít nhất thì người trả phần nhiều phải là anh ấy.”

Nếu là trước đây, tôi đã không chút khách sáo nói rằng, phải để con trai trả tiền! Giống như câu nói của các cụ ngày xưa, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng người mà mình không thể nào xớ rớ đến được. Câu nói này nói rõ được tâm lý của đàn ông, khái quát theo kiểu nói bây giờ, chỉ có hai chữ: Đề tiện!

Càng không có được trong tay càng thấy tốt, càng mất nhiều công sức thì càng đáng quý. Bạn thử nói xem, mới bắt đầu mà không trả tiền, sau này có còn hy vọng gì người đàn ông này có thể đội trời đạp đất cho bạn không? Cái gì? Như vậy người con gái có phải là quá coi trọng vật chất không hả?

Đừng giả ngây thơ nữa em gái!

Nếu như nói người đàn ông đó mời Phạm Băng Băng hoặc Lý Băng Băng thử xem, anh ta cũng sẽ kêu gào, khóc lóc đòi trả tiền cho bằng được ấy chứ, không có tiền đi bán thận không chừng cũng đồng ý nữa là. Điều này cũng có nghĩa là, chỉ cần anh ta thích, cho dù bạn có lên trời hái sao, anh ta cũng sẽ cảm thấy bạn ngây thơ đáng yêu lãng mạn, nếu như anh ta không thích, cho dù bạn hái hết sao trên trời đến dâng trước mặt anh ta, anh ta sẽ cho rằng bạn đúng là trơ trên.

Nhưng mà bây giờ mỗi lần tôi đi ra ngoài với Lưu Thụy Căn, luôn rất ngại ngùng khi để Lưu Thụy Căn trả tiền, luôn cảm thấy mỗi lần anh trả nhiều tiền hơn một chút cũng cảm thấy không thoải mái. Mỗi khi anh hỏi tôi ăn gì, tôi đều sẽ nói muốn ăn mấy quán bên vỉa hè, không phải tôi thấy mấy quán ăn vỉa hè ngon, cho dù là món ăn ở quán vỉa hè đó rất ngon, nhưng với thời tiết như thế này, tôi cũng thích ngồi ăn cháo trong quán cà phê ấm áp kia hơn. Nhưng tôi lại chẳng muốn anh phải chi nhiều tiền hơn, tôi sợ mỗi lần anh mời tôi đến quán cà phê, rồi hai ngày sau phải ăn mì tôm cả ngày.

Tôi cũng đã từng nghĩ rằng cứ để tôi trả tiền, nhưng vấn đề này anh lại vô cùng kiên quyết: “Đàn ông trả tiền không chỉ là trách nhiệm, còn là một kiểu tôn nghiêm, em hãy cho anh giữ lại cái sự tôn nghiêm đó.”

Câu nói này mang đậm chủ nghĩa của một trang nam tử, nhưng tôi chẳng thấy vui vẻ chút nào... Được thôi, sự thật là lúc đó tim tôi nhảy nhót như một chú nai nhỏ, chỉ cảm thấy con người này vào giây phút này đây thực sự có sức hấp dẫn! Thực sự là những mặt ưu tú của anh đều đã được thể hiện ra hết! Vào giây phút đó, tôi thậm chí thấy mình bị say chệnh choáng, nghĩ rằng, hóa ra tiểu thuyết ảo tưởng đâu có nói tầm bậy, có nhiều khi, phụ nữ đứng trước một kiểu đàn ông nào đó, thực sự là chẳng có sức kháng cự! Thậm chí tôi hoài nghi rằng, nếu như vào lúc này anh nói rằng anh còn có người phụ nữ khác...

Tôi không biết bản thân mình có chấp nhận nổi hay không, nhưng tôi biết rằng, tôi thật sự không đành lòng với anh. Nếu muốn tôi và anh chia tay, để cho tôi từ nay không gặp anh... Chỉ là suy nghĩ thôi, mà đã cảm thấy khó có thể chấp nhận rồi.

Trước đây tôi luôn cho rằng, cho dù có thích một người như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần anh ấy làm trái nguyên tắc thì nhất thiết phải chia tay. Mà cái nguyên tắc đó, mỗi một người đều không giống nhau, cho nên có những nguyên tắc khác nhau, nhưng tôi cảm thấy đối với phụ nữ thì hai điều này giống nhau, một là gian dối, hai là bạo lực gia đình.

Điều đầu tiên có lẽ là bệnh thường gặp của đàn ông, điều thứ hai lại là vấn đề về tổ chất. Bất kể là nguyên nhân gì, một người đàn ông có trách nhiệm, có lòng bao dung đều không nên phạm phải hai sai lầm này, mà bất kỳ một người phụ nữ có lòng tự trọng nào cũng không thể cho phép đàn ông mắc vào hai điều này.

Mặc dù Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây bề ngoài không đẹp, điều kiện cũng không tốt, nhưng cũng luôn cho rằng trong tương lai nếu như tìm được người yêu, anh ấy dám phạm vào hai sai lầm này thì nhất định đá anh ta thẳng cẳng không hề đắn đo. Thậm chí tôi từng nghĩ rằng phải lên lớp môn chính trị cho anh ta mới có thể bớt bực tức được.

Nhưng mà nếu như đặt vào thời điểm hiện tại... đương nhiên, có lẽ tôi cũng sẽ chia tay với anh, nhưng tuyệt đối không làm một cách hoành tráng được.

“Là như thế thật à?”

Giọng nói của Đặng Linh Linh có chút hoài nghi, tôi định thần lại: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Thực ra cũng chẳng có việc gì, chỉ là em cảm thấy có gì đó... không nói rõ được...”

Đặng Linh Linh do dự, rồi kể lại quá trình của sự việc. Sau khi cô và người thầy giáo đó gặp nhau, mặc dù cảm thấy bề ngoài của người ta không phù hợp với tiêu chuẩn của cô lắm, nhưng giống với những lời tôi nói đợt trước, Đặng Linh Linh không chú trọng lắm với bề ngoài. Mà so với những người khác, điều kiện của thầy giáo này được xem là rất tốt rồi.

Ở thành phố chúng tôi đây có căn hộ hơn một trăm mét vuông, mặc dù là ở một khu dân cư nhỏ không mấy tốt lắm, nhưng cũng là căn hộ mới gia đình anh ấy mua để dành cho anh ấy cưới vợ. Công việc lại chắc chắn ổn định, mặc dù tiền lương không cao lắm, nhưng mà các thầy cô giáo đều có thể dạy thêm, một tháng ít nhất cũng có thể kiếm được khoảng năm sáu ngàn tệ, hơn thế một hai ngàn tệ cũng chẳng phải chuyện gì hiếm hoi. Hơn nữa người ta cũng tương đối biết nói chuyện, không phải mở miệng ra là ba hoa mình kiếm được một tháng bao nhiêu, khi về còn gọi xe và muốn trả tiền xe cho Đặng Linh Linh, mặc dù Đặng Linh Linh không cho anh trả, nhưng thái độ như thế cũng là tốt rồi. Vì thế Đặng Linh Linh cũng muốn thử qua lại với anh xem thế nào.

Có điều mặc dù cả hai người đều hơi có ý với nhau, nhưng hơn một tháng mà cũng chẳng gặp mặt nhau mấy lần. Nguyên nhân đầu tiên là vì đợt trước Đặng Linh Linh bận với bản thảo; thứ hai là người đó hẹn hò với cô, mà có vẻ không nhiệt tình cho lắm.

Khi Đặng Linh Linh nói đến đây, tôi vốn định chen ngang nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại thôi không nói nữa. Tôi không hề biết tình hình cụ thể của lúc đó, nhưng cái hiện tượng này đối với Đặng Linh Linh tại sao xem ra lại có vẻ như rất bình thường? Có lẽ cô cho rằng người ta hẹn cô không nhiệt tình cho lắm, là bởi vì có liên quan đến việc cô bận với mấy bản thảo?

Nói tóm lại một câu, hai người qua lại với nhau, vẫn chỉ dừng ở mức độ xã giao mà thôi.

Một người chuyên hoạt động về lĩnh vực âm nhạc, một người chuyên viết lách, hai người cứ nói về sở trường của mình, e là không sợ buồn vì thiếu nội dung để nói chuyện. Mà vấn đề, lại xuất hiện ở lần hẹn hò vừa rồi.

13. Chương 13

Chương 13

Đó là lần hẹn thứ tư của Đặng Linh Linh và người thầy giáo kia.

Hai người lần đầu tiên chỉ gặp mặt nhau một chút thôi, ngồi một chút ở trong quán Dicos; lần thứ hai ăn một bữa cơm ở trong quán bò bít tết; lần thứ ba, cùng nhau đi xem một bộ phim. Lần đầu tiên gặp mặt nhau, Đặng Linh Linh chọn một phần khoai tây chiên, đương nhiên là người thầy giáo kia trả tiền; lần thứ hai được tính là lần đầu tiên hẹn hò của hai người, cũng là người thầy giáo kia trả tiền; lần thứ ba đi xem phim thì Đặng Linh Linh trả tiền. Lần thứ tư này, hai người hẹn gặp nhau vào buổi trưa, cùng nhau ăn một bữa cơm trưa, sau đó vào công viên đi dạo trong đó.

Thực ra về việc đi dạo trong công viên, Đặng Linh Linh không thích thú gì cho lắm. Cô là một người sống khép kín, vốn đã không thích hoạt động tay chân, bạn nói cô ta ngồi đó, một ngày ngồi mười mấy tiếng không thành vấn đề, nhưng bạn đừng bắt cô ấy đi bộ.

Đó thật sự giống như châm ngôn của Sở Lưu Hương[1], dựa được thì không đứng, ngồi được thì không dựa, đương nhiên, nếu như có thể nằm, vậy thì có thể nào cũng chẳng ngồi để mà làm gì cả.

[1] Sở Lưu Hương: Một nhân vật chính trong truyện kiếm hiệp của Cổ Long.

Huống hồ bây giờ cả đất trời băng giá lạnh lẽo, trong công viên chẳng có cảnh đẹp nào cả. Nhưng Đặng Linh Linh trời sinh vốn đã hay xấu hổ, trước mặt người lạ càng không dám đưa ra ý kiến trái ngược, cứ hờ hững đi dạo suốt một buổi chiều trong công viên với thầy giáo đó.

Đi dạo trong công viên xong, thực ra Đặng Linh Linh đã muốn về nhà rồi, nhưng mà thầy giáo kia lại đưa ra đề nghị cùng đi ăn cơm. Đặng Linh Linh suy nghĩ, nếu như bây giờ mình về nhà cũng phải đi ra ngoài ăn cơm, vậy thì cùng đi ăn với nhau cho rồi, cũng có gì to tát lắm đâu.

Thế là hai người đến một quán cà phê ở gần nhà Đặng Linh Linh để ăn, trong quán cà phê này cô có làm thẻ thành viên. Cũng có nghĩa là, vào lúc này đây, cô cũng chẳng nghĩ rằng phải bắt thầy giáo này mời nữa, bởi vì ăn trưa và đi dạo trong công viên đều do thầy giáo này trả tiền rồi, buổi ăn sau cùng này, cô muốn để mình trả.

Trong suốt bữa ăn cũng chẳng có gì cả, sau khi ăn xong đến lúc tính tiền, vị thầy giáo kia nói phải vào nhà vệ sinh. Đặng Linh Linh ngồi một mình ở đó hơn mười phút, bỗng nhiên nghĩ ra nhân cơ hội này tính tiền luôn cho xong, thế là liền gọi người phục vụ đến. Cho đến tận lúc đó, Đặng Linh Linh cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều.

Khi người phục vụ đến, cầm thẻ của Đặng Linh Linh đi, rồi lại đưa hóa đơn đến, mà chính vào lúc Đặng Linh Linh ký tên lên đó, vị thầy giáo kia đã quay trở về, chẳng nói câu nào, cứ thế là ngồi xuống. Cũng chính vào lúc này, trong lòng Đặng Linh Linh mới có chút không thoải mái.

“Thật đó chị Hoàng, thật sự là em không muốn để anh ấy phải trả tiền, sở dĩ em chọn nơi đó là bởi vì, thứ nhất là gần nhà của em, thứ hai là bởi vì ở đó em có làm thẻ thành viên. Em chỉ sợ anh ấy giành hóa đơn với em, giành trả tiền với em, thì anh ấy sẽ rất mất mặt. Nhưng anh ấy cũng chẳng nói lấy một câu khách sáo nào liền ngồi xuống... Em không biết việc này có phải là em suy nghĩ quá nhiều hay không, hay là... Con người của anh ấy không đáng tin?”

Đương nhiên con người của anh ta đúng là không đáng tin rồi! Trong lòng tôi nghĩ như vậy, nhưng không cách nào nói ra được, tốt xấu gì, người này cũng là do tôi giới thiệu, lại là hội viên của chúng tôi. Tôi có thể khuyên Đặng Linh Linh đừng qua lại với anh ta nữa, nhưng mà không được làm ảnh hưởng đến danh dự của anh ta.

“Nếu như em cảm thấy không hợp lắm thì thôi vậy.”

Đặng Linh Linh thở ra một cái, trong mắt có chút mơ hồ. Tôi biết rằng, cô ấy tuyệt đối không thích vị thầy giáo kia, nếu như cô ấy có trạng thái như tôi đây, tuyệt đối sẽ không để ý đến một chút biểu hiện đó của người thầy giáo kia đâu – đối với lời nói kia của Lưu Thụy Căn tôi còn có thể vút sang một bên, huống gì là một chuyện nhỏ nhặt như vậy. Bây giờ cô cảm thấy mơ hồ, chỉ là vì cảm thấy chẳng biết làm thế nào,

người thầy giáo kia đoán rằng đã là người rất tốt trong số những người mà cô từng gặp. Từ công việc, gia đình, đều rất hợp nhau rồi, nhưng mà hai nhân vật chính lại như thế này...

Nếu như người kia thật sự có biểu hiện vô cùng xấu xa, có lẽ cô cũng đã có thể hạ quyết tâm. Nhưng mà biểu hiện của người này lấp lửng nước đôi như vậy, làm cho cô không biết là rốt cuộc cô suy nghĩ quá nhiều hay lại là một việc gì khác nữa.

“Nếu như em thật lòng khó có thể hạ quyết tâm, thế thì qua lại với nhau thêm một thời gian nữa đi, có điều sau này em cứ ngồi đờ ra đấy, đừng làm gì cả, một xu cũng không trả xem sao.”

“Như thế... có được không?”

“Có gì mà không được? Đừng để ý là em suy nghĩ nhiều hay là gì gì đó nữa, chỉ là không quen lắm với thói quen này của đàn ông mà thôi. Em thử nghĩ xem, em muốn sống với người đàn ông này, điều em muốn có được là gì, chẳng phải là một người ổn định, đáng tin sao? Nếu như anh ta không thể đáp ứng được yêu cầu này, em còn cần anh ta để làm gì?”

Đặng Linh Linh gật đầu: “Em biết rồi, chị Hoàng.”

Sau đó chúng tôi chẳng nói về người đó nữa, chuyển đề tài nói về cái khác. Mặc dù tôi không sống khép kín như Đặng Linh Linh đây, nhưng cũng là một người thường xuyên hoạt động trong thế giới hai chiều, khi nói chuyện tuyệt đối sẽ không thiếu chủ đề, hơn nữa những thứ tôi vẽ cũng có chút liên quan đến những điều Đặng Linh Linh viết, một khi đã nói chuyện thì mặc kệ thời gian trôi qua vùn vụt, mới đó mà đã hai tiếng đồng hồ rồi.

“Chúng ta về đi, hơn chín giờ rồi.” Thực ra là cũng chưa khuya lắm, giờ này về nhà tôi cũng chưa ngủ đâu, nhưng một lát nữa thôi, Lưu Thụy Căn sẽ lại liên lạc với tôi, mặc dù rất có khả năng anh chỉ gửi một tin nhắn sang, nhưng càng có khả năng anh sẽ gọi điện thoại cho tôi, tôi không muốn nhận điện thoại của anh khi đang ở bên ngoài.

Đặng Linh Linh đương nhiên thì sao cũng được, cô lấy hóa đơn trả tiền, cả hai chúng tôi cùng bước ra ngoài, khi sắp ra đến bên ngoài, cơ thể của cô căng cứng lại, sau đó cúi thấp đầu xuống.

“Sao thế?”

“Không sao.” Cô cúi thấp đầu xuống, kéo tay tôi nói nhỏ, “Chúng ta đi nhanh lên chị Hoàng.”

Tôi chẳng hiểu gì cả, bị cô ấy kéo ra ngoài: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Lúc này em nhìn thấy Vương Thông.”

Tôi ngơ ngác, Đặng Linh Linh nói tiếp: “Anh ấy còn đi chung với một người con gái.”

Cho đến tận lúc này tôi mới định thần lại được, Vương Thông, chính là người thầy giáo của trường Nhị Thập Nhất!

“Em không nhìn nhầm đấy chứ?”

“Không nhầm được, cái dáng đó của anh ta, muốn người khác nhìn nhầm cũng khó.”

Trong lời nói của Đặng Linh Linh mang chút chế giễu cay đắng, tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Để chị đi xem như thế nào.”

“Đừng đi, đừng đi, chị Hoàng, như vậy sẽ không hay.”

Đặng Linh Linh kéo tôi, không cho tôi đi, tôi chẳng để ý nhiều như cô ấy, “Việc cần phải xem cho kĩ, không chỉ là vì em, anh ta vẫn là hội viên của bọn chị, theo qui định, chị còn phải giới thiệu cô gái khác cho anh ta nữa kìa.”

Nghe tôi nói như vậy, Đặng Linh Linh mới không ngăn tôi nữa, có điều đi được vài bước, tôi đành quay lại: “Ai là người đó?”

Vương Thông này là do chị Vu giới thiệu, khi tôi chỉnh sửa lại hồ sơ mới biết đến người này, khi giúp anh ta liên lạc với Đặng Linh Linh có gọi điện cho anh ta, nghe qua giọng nói của anh ta, nhưng mà chưa gặp

anh ta lần nào. Mặc dù căn cứ theo những lời của cô Đặng miêu tả tôi cũng có thể nhận ra, nhưng mà nhờ khi nhận nhầm người, sẽ làm cho người ta có chuyện để cười.

Đặng Linh Linh bật cười thành tiếng, tôi chẳng thèm đùa giỡn liếc nhìn cô ấy: “Con bé chết tiệt này, mau qua đây chỉ giúp một chút xem nào.”

Đặng Linh Linh vẫn còn cười, cùng tôi đi qua, chúng tôi vừa mới bước vào quán cà phê đó, gặp ngay một đôi nam nữ đang đi tới. Người con trai đó có vẻ bề ngoài thật sự áp đảo người khác, bất kỳ ai gặp cũng sẽ không làm ngơ được, hơn nữa nhất định sẽ liên tưởng đến những từ ngữ như núi thịt, thịt thừa.

Thật đấy, bản thân mình cũng là một cô nàng béo ú, đáng lẽ tôi không nên khinh thường những người béo. Những người béo trong thiên hạ đều là người một nhà, khi chúng ta nhìn thấy những người béo đều có cảm giác thân quen, nhìn thấy tất cả những người gầy đều giống như nhìn thấy kẻ thù, nhưng mà người con trai này, thực sự là béo đến nỗi có gì đó khó tin.

Mặc dù bây giờ trời lạnh, anh ta mặc cũng rất ấm áp, nhưng mà chỉ cần lướt mắt qua, cũng có thể phát giác ra từng miếng từng miếng thịt mỡ dưới cơ thể của anh ta. Hơn nữa mắt của người này trông trắng nhiều hơn trông đen, mặc dù không nên khinh bỉ bề ngoài của người khác, nhưng cái bề ngoài này của anh ta làm cho người khác có cảm thấy đây là một người xảo quyệt nham hiểm.

So sánh với anh ta, người con gái bên cạnh anh ta thì đúng là mỹ nữ. Mặc dù cô gái đó cũng chỉ là người có nhan sắc bình thường, khen một cách miễn cưỡng thì có thể nói là thanh tú. Nhưng mà cao khoảng một mét sáu mươi, mái tóc dài được cột cao lên, nhỏ nhắn xinh xắn, mặc một chiếc áo lông màu đỏ, trông rất quý phái.

Hai người đi với nhau, làm người khác bất giác nhớ đến câu nói bông hoa lài cấm cái gì gì đó, hơn nữa khó tránh khỏi việc người ta nghĩ rằng chàng trai này nhất định là có tiền – nếu không tại sao cô gái này lại đi cùng với anh ta?!

Nói về cái này thì dài dòng lắm, thực ra chỉ là đụng mặt nhau một chút thôi, nhưng mà khi tôi đang chuẩn bị bước vào bên trong, thì phát hiện Đặng Linh Linh đang đứng bên cạnh dừng lại, chàng trai đang đứng đối diện đó cũng trở nên rất kỳ cục.

Không! Phải! Chứ!

Vào giây phút này đây, con ngựa cỏ trong lòng tôi đang đập dềnh lên ba chữ này.

Chàng trai trước mặt đây là cái anh Vương Thông kia? Chàng trai trước mắt đây chính là Vương Thông mà đã có cuộc hẹn lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư với Đặng Linh Linh? Chàng trai trước mặt đây chính là người mà hẹn đi chơi với Đặng Linh Linh, còn bắt Đặng Linh Linh trả tiền. Vương Thông Thông Thông đây a a a a a!

Thật sự là, tôi không phải bị cà lăm, không phải là kích động, không phải là sục sôi, chỉ là ngạc nhiên! Không không không, cái từ ngạc nhiên này vẫn chưa đủ để khái quát hết trong lòng tôi, phải là kinh ngạc, kinh ngạc kinh khủng!

Chàng trai này... Đến người không để ý đến bề ngoài như tôi đây, cũng không thể nào có thể lọt vào mắt tôi được!

Không phải là vấn đề về bề ngoài, mà là khí chất, là cảm giác!

Chị đây béo, chị đây đúng là không đẹp, nhưng chị đây nếu như đứng bên ngoài nhiều nhất chỉ gây nên một trận cười bão táp, nhưng mà nếu như người anh em này đứng ngoài đường, ít nhất cũng xuất hiện một bộ phim truyền hình cảnh sát và những tên cướp cho xem – mà anh ta nhất định sẽ vào vai loại người mặt người dạ thú ấy!

Được rồi, bề ngoài và khí chất gì gì đó đều như mây trôi gió thoảng, nhưng mà mẹ kiếp chứ, tại sao sau khi tiếp xúc với Đặng Linh Linh rồi, còn dám để cho Đặng Linh Linh trả tiền? Còn dám qua lại với người con gái khác? Mẹ kiếp chứ! Điều kiện này của anh mà gặp được Đặng Linh Linh là vì anh đã thấp hươu cầu trời khấn Phật tổ tám đời mới có được đó, không lo mà nâng niu, nựng nịu, cung phụng cho đàn hoàng, còn dám chảnh chọe? Mẹ kiếp chứ nào bị ngán hả?

Giờ đây Vương Thông tỏ ra đúng kiểu náo nháo, hắn ta giương mắt lên, hai môi mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói ra. Được rồi, vốn là có một chút hoài nghi bây giờ cũng đã được chứng minh rồi, thân phận của cô gái bên cạnh hắn ta chắc cũng giống như Đặng Linh Linh thôi! Vương Thông nhìn Đặng Linh Linh, cô Đặng cũng nhìn hắn ta, cô gái áo đỏ đi qua đi lại nhìn hai người, hình như cũng định nói gì đó.

Kì dị, lúng túng, không khí lúc này đây quả đúng chẳng khác gì phim, nếu như trong tranh châm biếm, nhất định sẽ dùng đường nét đứt để thể hiện cái sự sục sôi ngầm trong lòng. Tôi đứng nhìn ở một bên, trong lòng cười nhạt, im lặng cái đã.

Khó chịu phải không, không thoải mái phải không, tôi ép chết anh luôn!

Thực ra vào lúc này đây, tôi có thể phá tan không khí trầm lặng này, nhưng tôi cứ không lên tiếng đấy, cho dù như vậy có đắc tội với Vương Thông tôi cũng chẳng thêm để ý nữa. Thì sao nào, chị đây thấy chú mày chướng mắt đấy!

“Khéo quá.”

Vương Thông không biết nói gì, người con gái mặc áo đỏ bên cạnh anh ta hình như cũng đã suy tính điều gì đó, tôi đã suy nghĩ rồi, chỉ khoan tay đứng nhìn thôi, nếu như cứ tiếp tục bế tắc như thế này, Vương Thông chắc chắn sẽ cực kỳ mắc cỡ. Nhưng mà Đặng Linh Linh thực sự là quá khoan dung, cô ấy mở miệng trước.

Vương Thông sực tỉnh như vừa bước ra từ cơn mê, vội vàng nói: “Quá khéo, quá khéo. Hai người tới đây ăn cơm hả?”

Đặng Linh Linh cười, chẳng nói gì thêm. Vương Thông suy nghĩ một lát, rồi nói: “Anh và bạn đến đây ăn cơm, cái đó, vừa mới ăn xong, hai người, hai người...”

“Bọn em vừa đến, hai người đi trước đi.”

“Thế... được, được được, ở đây anh có thể, có cần...”

“Không cần đâu, cảm ơn.”

“Thế, thế liên lạc lại sau nhé.”

Đặng Linh Linh cười cười, chẳng nói gì nữa cả, khéo môi Vương Thông giật giật, cuối cùng cũng đã không thể nào ở lại thêm được nữa, quay người nói với cô gái mặc áo đỏ: “Vậy chúng ta đi trước đi.”

Cô gái mặc áo đỏ nhìn Đặng Linh Linh một cái, rồi lại nhìn qua Vương Thông, không nói gì, chậm chậm bước về phía trước, bóng dáng của hai người nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

“Em thiệt tình, cứ hay tốt bụng.”

Tôi quay đầu qua tổng kết, Đặng Linh Linh lắc đầu: “Cũng chẳng có gì tốt với không tốt, nói gì thì nói anh ta cũng là giáo viên ở trường Nhị Thập Nhất, em đang nghĩ mười mấy năm sau, khi con em đến tuổi đi học phải nhờ anh ta giúp đỡ đấy.”

Tôi không còn cách nào khác, chỉ tay vào cô: “Em ơi là em.”

Đặng Linh Linh thở dài: “Chúng ta cũng đi thôi, chị Hoàng, em tiễn chị về trước.”

Đặng Linh Linh ở tại một khu dân cư mới, muốn tiễn tôi về nhà phải đi vòng cả một đoạn đường, nhưng mà cũng không phải là xa lắm. Nhiều nhất chỉ tốn thêm một hai đồng tiền taxi, tôi cũng không cần phải khách sáo với cô làm gì. Đêm hôm đó, tôi và Lưu Thụy Căn gọi điện cho nhau, phải nói là tôi vô cùng vô cùng vô cùng vô cùng muốn gọi điện cho anh, nhưng mà, tôi không biết nói gì với anh cả.

Kinh nghiệm kết bạn với con trai của tôi ít cực kỳ, một đối tượng tập luyện duy nhất cũng chính là anh Hai, hai chúng tôi quả thật là quen nhau quá rồi, cho dù có thảo luận đến ngày đèn đỏ của con gái cũng chẳng có gì phải ngại ngùng cả. Mà với Lưu Thụy Căn, hình như ngoài vấn đề về thời tiết, hình như tôi không tìm được chủ đề nào an toàn để nói nữa cả.

Nhưng mà, tôi có thể nói hàng ngày với anh những câu như thế này được không? Hôm nay trời lạnh quá ha? Hôm nay lạnh hơn ngày hôm qua. Hôm nay mặt trời ấm áp quá nhỉ? Tôi thì cũng thích nói đấy, nhưng mà, tôi sợ anh cảm thấy tẻ nhạt!

... Không cần nói, không cần nói, không cần nói, không cần nói! Tôi biết bản thân mình chẳng có triển vọng gì cả, hiện nay tôi vô cùng vô cùng hiểu rõ điều này.

Trong tình huống không biết nói gì, tôi sẽ thường lờ công việc mà mình gặp phải vào, hoặc là một tin tức gì đó thú vị đọc được ở trên mạng để nói với anh. Khi mới bắt đầu tôi cũng không dám chắc chắn lắm, nhưng mấy lần sau tôi phát hiện ra anh không bài xích mấy chủ đề này, cho nên cứ thế mà thành thông lệ. Nhưng mà hôm nay, tôi đã kể chuyện về Đặng Linh Linh, đương nhiên là xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, tôi không hề nói ra tên của họ.

“Anh nói xem, chàng trai đó có phải hơi quá đáng không!”

“Có thể theo anh ta thì chẳng là cái gì?”

“Là sao?”

“Em nghĩ xem, chúng ta mới chỉ gặp nhau mấy lần, cũng đã xác định được quan hệ qua lại gì với nhau đâu, theo suy nghĩ của anh ta, thì bản thân mình đương nhiên vẫn có thể đi gặp gỡ với người khác. Lần này bị hai em nhìn thấy, anh ta có lẽ sẽ cảm thấy mắc cỡ, có điều là chưa chắc anh ta đã thấy mình sai đâu.”

“Sao lại như thế được?”

Tôi có chút không tin, nhưng không ngờ rằng, Lưu Thụy Căn nói đúng thật, mà biểu hiện của Vương Thông, cũng đã làm cho tôi mở mang thêm kiến thức.

14. Chương 14

Chương 14

Khi tôi gặp lại Vương Thông là vào ba ngày sau, đó là một ngày thứ bảy.

Ngày làm việc của chúng tôi tương phản với mọi người, người khác thứ bảy chủ nhật được nghỉ ngơi, chúng tôi lại bận rộn nhất vào hai ngày này.

Rõ ràng là muốn xem mắt đấy, nhưng cũng phải đợi sau khi làm xong công việc đã chứ. Cho nên nếu như không có việc gì, dĩ Vương và chị Vu cũng sẽ xuất hiện trong hai ngày này. Vương Thông đến cùng chị Vu, lúc đó tôi đang tiếp một chàng trai. Chàng trai này chưa đến hai mươi sáu tuổi, nhưng lại sốt ruột cực kỳ: “Chị, chị xem em lớn như thế này rồi, nếu như vẫn tìm không ra, thì không biết phải tìm một người như thế nào nữa.”

“Yên tâm đi, em còn trẻ trung mà.”

“Trẻ trung cái nổi gì nữa chị. Em lại chẳng phải là mấy người đàn ông thành đạt kia, cả đời chẳng có nổi một giải Nobel, càng không có khả năng đến tám mươi tuổi vẫn có thể tìm được một em hai mươi tám tuổi đâu... Con gái mà đến hai mươi tám tuổi cũng đã xấu lắm rồi, em thèm vào!”

Thật ngại ngần quá, người đối diện với em năm nay hai mươi bảy tuổi đấy nhé, sắp được hai mươi tám rồi đó.

“Nhưng... nếu như không xuất hiện vấn đề gì ngoài ý muốn, ai mà chẳng phải sống đến năm hai mươi tám tuổi.” Tôi chậm rãi mở miệng nói.

“Em biết. Nhưng mà nếu như sau này, biết đâu em gặp được một người, mà cô ấy đã hai mươi tám tuổi. Chị nói xem, cái lúc xuân thì nhất của cô ấy thì em chẳng xơ múi được gì, lại đi nhìn cái khuôn mặt bà cô già của cô ấy, thế thì cũng thiệt thòi cho em quá.”

“... Thế ngoài tuổi tác ra, em còn yêu cầu gì nữa không?”

“Đương nhiên là phải đẹp một tí, dáng người phải chuẩn, mập quá em chẳng thèm đâu, chẳng ôm nổi.”

Khuôn mặt tôi không biến sắc, nhưng trong lòng tôi đã bắt đầu nghiêng rằng trèo tre rồi đó, mẹ kiếp! Cứ cho là chị đây có tấm lòng bao dung vô bờ bến, nhưng mà có cần phải lấy dao đâm từng nhát, từng nhát lên trái tim của chị đây không?

“Còn gì nữa không?”

“Còn... ồ, công việc tốt nhất phải đơn thuần một chút. Đừng là công chức, vì quá phức tạp. Cũng đừng là người làm ở công ty nước ngoài, ở đó cạnh tranh quá kịch liệt, người tốt vào đó rồi cũng trở nên xấu xa. Tốt nhất là giáo viên, nếu như là giáo viên mầm non thì tốt quá. Đương nhiên, em biết rằng việc này khó, cho nên, nếu như cô ấy chẳng có việc làm, em cũng không để ý đâu.”

Nghe đến đây, tôi ngắt đầu: “Tiểu Thường này, chị nhớ là em cũng chỉ mới đi làm mấy năm thôi mà.”

“Đúng, em đi học chậm, mới đi làm có ba năm.”

“Thế nếu như em tìm một người không có công ăn việc làm, cuộc sống sau này...”

“Chị yên tâm, em tuyệt đối sẽ không đối xử bất công với cô ấy đâu. Mẹ em và em đều làm trong ngành điện lực, mặc dù em mới làm việc ba năm, nhưng mà lương mỗi tháng cũng không ít. Mẹ em mỗi tháng còn cho em thêm bốn ngàn tiền trợ cấp, cho nên, chỉ cần lọt vào mắt em, cô ấy không có việc làm cũng chẳng sao.”

Mẹ kiếp, điện lực thật là lợi hại, thật là lợi hại, thật là lợi hại!

Giây phút này đây, tôi cực kỳ phẫn nộ với cơ quan này. Tôi đã từng nghe anh Hai nói, mỗi năm tiền thưởng cuối năm của ngành điện là sáu vạn, mặc dù đây là một con số bình quân, nhưng mà ít ra cũng được một đến hai vạn. Bình thường còn đủ các kiểu tiền trợ cấp, không phải nói quá khoa trương chứ đến băng vệ sinh còn được cấp nữa kia. Đúng thật là vào làm trong điện lực, cả đời chẳng biết buồn là gì!

“Chị Hoàng, em cũng chẳng phải muốn thể hiện gì đâu, nhưng thật đó, từ hồi em còn đi học đã có người đến mai mối giới thiệu cho em rồi. Nhưng mà em lại cứ thích kiểu con gái đẹp một chút, ngây thơ một chút, đáng yêu một chút, cho nên mấy cô làm ở chỗ em, chẳng được cô nào. Nếu như chị Hoàng tìm người giới thiệu cho em, nhất định là đừng tìm một người có tính cách tốt, gia đình đảng hoàng thế này thế nọ, em chẳng để ý đến mấy thứ đó đâu, nếu như em chọn mấy người đó, em đã kết hôn từ lâu rồi. Em chỉ muốn tìm một người mà em nhìn vào cảm thấy thoải mái và phải nhỏ tuổi.”

“Nhỏ tuổi ở đây, rốt cuộc là nhỏ theo kiểu nào?”

“Ít nhất phải nhỏ hơn em hai ba tuổi, nói chung chỉ cần là người trưởng thành, đều được tất.”

Cái khẩu vị của em cũng không nhỏ ha, thế nào, muốn tôi tìm một cô gái mười tám tuổi hả?

“Thế theo lời em, tính cách gì gì đó đều không cần phải không?”

“Đương nhiên là cũng đừng quá ghê gớm. Có điều con gái mà, hơi ngỗ nghịch một chút cũng hay hay, giống như trong phim Cô người yêu ngỗ nghịch[1] ấy.”

[1] Cô người yêu ngỗ nghịch: Một bộ phim của Hàn Quốc.

Con người này, chắc thiếu người trừng trị đây! Tôi âm thầm liếc nhìn hắn một cái, đang định hỏi về mấy vấn đề như chiều cao cân nặng gì đó thấy chị Vu đưa Vương Thông đến. Vương Thông nhìn thấy tôi, khuôn mặt lộ ra vẻ chán chừ, đoán rằng ngày đó chắc cũng không nhìn kĩ tôi rồi.

“Tiểu Hoàng đang bận à, làm xong việc vào văn phòng chị một lát nhé.”

“Dạ vâng.”

Tôi trả lời xong, sau đó hỏi thêm Tiểu Thường mấy câu nữa, rồi chào hỏi dì Vương mấy câu, lúc này mới đi về phía chị Vu. Khi tôi đến, nhìn thấy chị Vu đang nói chuyện với Vương Thông, từ cuộc nói chuyện của hai người có thể biết được, hóa ra hai người trước đây vốn đã quen biết nhau. Chắc là chị Vu và mẹ của Vương

Thông quen biết nhau. Nhìn thấy tôi bước vào, chị Vu vội vàng bảo tôi ngồi xuống, sau đó nói: “Đăng Linh Linh là do em phụ trách phải không?”.

“Dạ đúng ạ, đã giới thiệu cho cô ấy hai người rồi.”

“Đây là Vương Thông, chắc hai em đã từng gọi điện cho nhau.”

“À, xin chào, xin chào.” Tôi vội vàng chào hỏi, sau đó lộ ra vẻ chần chừ, “Hình như chị... có gặp thầy giáo Vương rồi phải không?”.

Vương Thông lúng túng ho lên một tiếng: “Hình như là vậy thì phải.”

“A, chị nhớ ra rồi! Ngày đó đó, chị và Linh Linh đi ăn cơm, lúc đó, hình như em có đi cùng một cô gái nữa thì phải?”.

Vương Thông ngưng ngưng hơn nữa, chị Vu nói: “Tiểu Hoàng, chị gọi em tới, là để nói chuyện này. Vương Thông rất thích Đăng Linh Linh, nhưng mà Đăng Linh Linh mấy ngày gần đây đều từ chối cậu ấy, em giúp chị liên lạc lại xem sao.”

“Cái này, em liên hệ thì liên hệ được liền, nhưng mà bên phía Đăng Linh Linh...”

“Tôi biết, tôi biết.” Vương Thông nói, “Thực ra là cô ấy hiểu lầm rồi. Đương nhiên, cũng không thể hoàn toàn nói là hiểu lầm được. Đúng thế, tôi đã đi gặp người khác nữa, nhưng mà thật sự chỉ có gặp mặt nhau thôi, hơn nữa là thật sự không đi không được. Đương nhiên, đây không phải là lý do, quan trọng là, mối quan hệ giữa chúng tôi không phải cũng chưa xác định sao? Chị Hoàng, tôi không biết chị có biết hay không, chúng tôi gặp nhau một tháng rồi, nhưng mà mới chỉ gặp nhau có bốn lần thôi. Cô ấy nói cô ấy phải làm cho kịp bản thảo. Tôi nghĩ cô ấy là một nhà văn, cũng không tiện làm phiền cô ấy mỗi ngày, cho nên mặc dù tôi rất muốn hẹn với cô ấy đi ra ngoài, nhưng mà cũng chỉ những khi cô ấy nghỉ ngơi tôi mới gọi cho cô ấy, còn cô ấy chẳng hề gọi cho tôi lấy một lần.”

“Nói thật là tôi thật sự rất thích cô ấy, nếu như cô ấy cho tôi một câu trả lời rõ ràng, chắc chắn là tôi sẽ không đi gặp mặt người khác đâu. Nhưng mà cô ấy cứ treo tôi như thế... Chị nói xem, tôi cũng lớn như thế này rồi, còn có thể để cho cô ấy treo trong bao lâu nữa đây? Ôi, không nói những cái này nữa, tóm lại là cũng tại tôi không tốt, tôi tìm nhiều người như vậy rồi, chỉ có cô ấy mới làm tôi hài lòng nhất, chị Hoàng, chị giúp cho tôi đi, giúp tôi nói thêm với cô ấy, tôi chắc chắn sẽ nhớ ơn chị.”

Mẹ kiếp, nhớ ơn cái đầu quỷ sứ ấy! Cái gì mà nhớ ơn tôi? Tương lai con cái tôi học trường Nhị Thập Nhất cậu sẽ cố gắng giúp đỡ sao? Bà đây còn chưa cưới xin gì, việc có con càng chưa thấy bóng dáng đâu, đợi mười mấy năm sau, khi con chị vào học trường Nhị Thập Nhất, không chừng cậu đã bị ba bệnh huyết áp cao, mỡ máu cao, đường huyết cao ép chết rồi. Cứ cho là không bị ép chết, trái tim lang sói của cậu vẫn còn nhớ đến tôi sao?

Nếu như chỉ có một mình tôi, tôi đã lạnh lùng đuổi cậu ta về rồi, nhưng giờ đây vẫn còn có chị Vu. Mặc dù tôi không hề cảm thấy chị Vu quá nhiệt tình với chuyện này, nhưng tôi cũng không thể nào không giữ thể diện cho chị Vu trước mặt Vương Thông được.

“Thôi được rồi, để chị thuyết phục thêm cô ấy xem sao, nhưng mà chị không dám hứa đâu đấy nhé, nói cho cùng thì tính cách của Đăng Linh Linh... có chút cổ hủ.”

“Tôi biết, tôi biết mà, được hay không tôi cũng đều phải cảm ơn chị Hoàng, có điều tốt nhất là phải thành công, nếu như cho tôi gặp lại cô ấy một lần nữa, thì là tốt nhất rồi!”.

Cậu em này cũng tưởng bở dữ quá ha, trước đây tôi giới thiệu Linh Linh cho cậu gặp mặt vì nghĩ rằng có thể sống một cuộc sống ổn định, thoải mái, nhưng hiện nay, với cái nhân phẩm của cậu... đừng nói cô ấy, đến tôi gặp mà còn thấy buồn nôn! Có điều, mặc dù trong lòng cảm thấy việc này không đáng làm, nhưng mà vẫn phải gọi điện thôi – một khi đã ở trong giới giang hồ, đâu thể làm theo ý mình được.

Nói thật lòng, thực sự tôi chẳng có một chút ý định nào muốn giúp Vương Thông cả, không muốn để Đăng Linh Linh có thêm bất kỳ một sự dấy đưa nào với hần ta – không chỉ là Đăng Linh Linh, tôi hy vọng tất cả cô gái đều tránh xa hần ta ra. Theo như cách nói trên mạng, hần ta thiếu sự huấn luyện của tiểu công! Hơn nữa tiểu công đó tuyệt đối không thể là mỹ nam, nếu không thì hơi cho hần ta quá.

Cho nên tôi gọi cuộc điện thoại này, thứ nhất là để hoàn thành nhiệm vụ, thứ hai là cũng xem như có chuyện cười mà nói chuyện, ai ngờ sau khi nghe xong Đặng Linh Linh lại thở dài, nói: “Anh ta nói như thế à?”

“Đúng vậy, sao thế? Linh Linh, em đừng có ngốc nhé, người như thế này, chúng ta nhất định phải tránh ra cho xa một chút! Chị nói cho em nghe, Trương Tường còn tốt hơn anh ta!”

“Không phải... Lần thứ ba khi gặp nhau, anh ta đã nắm tay em rồi.”

“Hả?!”

“Bọn em đang xem phim, anh ta đột nhiên thò tay qua, em chẳng biết làm thế nào, hất ra mà không được, sau đó lấy cổ cởi áo khoác ra mới thoát được.”

Giây phút này đây, một tiếng “hả” tôi cũng không nói nên lời, trong lòng tôi bị hàng ngàn hàng vạn con ngựa cỏ bùn giẫm nát tơi bời rồi. Cực phẩm! Cực phẩm! Cực phẩm! Cực phẩm mà mà mà mà! Tôi đã từng gặp rất nhiều người cực phẩm, nhưng giống như kiểu Vương Thông đây, mẹ kiếp, vẫn là lần đầu tiên trong đời!

Cậu cảm thấy chẳng chi nhiều tiền, chạy nấp trong toilet cũng chẳng sao – bây giờ giá cả đang tăng vùn vụt mà!

Cậu cảm thấy Đặng Linh Linh không thể làm cho cậu an tâm hả, cho nên mới đi xem mặt hả – nói tóm lại là vì vẫn chưa xác định quan hệ mà. Nhưng mà mẹ kiếp!

Mẹ kiếp, cầm tay người ta làm gì cơ chứ!

Hắn ta cầm tay người ta, tức là thể hiện hắn thích người ta, chính là muốn xác định quan hệ rồi đó, nếu như thiết lập quan hệ trên cơ sở này, tại sao hắn lại phải đi xem mặt, còn trốn đi để khỏi tính tiền là sao?! Ồ, hắn làm như thế, rốt cuộc là hắn suy nghĩ như thế nào? Chỉ chơi cho vui hay là chỉ muốn lợi dụng?

Mẹ kiếp lại còn nói cái gì mà rất thích nữa chứ! Nói cái gì mà rất thích nữa chứ chứ chứ chứ chứ!

Thề có lương tâm, các bạn nói xem, loại người như thế này tôi đã gặp lần nào chưa... Gặp rồi! Nhưng mà toàn các ông đã hơn bốn mươi tuổi, đã ly dị vợ, hơn nữa đối tượng của họ thực sự cũng quá... Chao ôi, không phải là nói xấu các cô, mà là, thực sự là không thể nào so sánh với Đặng Linh Linh được.

Nói như vậy có chút thô tục, tại sao điều kiện không tốt lại bị đối xử như vậy, những người điều kiện tốt lại không như thế?

Chà, việc này không nói như vậy được. Có điều bình thường, giả dụ nếu tôi và Đặng Linh Linh đi ra ngoài, cùng lúc muốn tìm một chàng trai giúp đỡ, số lượng các chàng trai muốn giúp đỡ Đặng Linh Linh có thể nhiều hơn tôi nhiều. Điều đó chứng tỏ rằng, với điều kiện của Đặng Linh Linh, cái tên Vương Thông kia, còn có thể đối xử với cô ấy như vậy...

Mẹ kiếp, cho dù hắn giả vờ, thì giả vờ giỏi thêm chút nữa đi!

Sau này tôi biết được, cô gái mặc áo đỏ hôm đó là viên chức, thảo nào Vương Thông muốn đi xem mặt – không phải tôi nói có thể hiểu được hành vi này của Vương Thông, mà là viên chức thực sự là rất có tiếng thơm. Sau đợt đó, tôi nói với Đặng Linh Linh: “Cô nương, chúng ta đừng có giấu giếm nữa, giống chị đây suốt ngày lang thang trong thế giới hai chiều, biết về danh tiếng của em, cũng biết tính liên tục của công việc của em, nhưng mà những người ở thế giới ba chiều làm sao mà hiểu được. Người ta vừa nghe em không có không việc chính thức liền tỏ ra sợ hãi, hơn nữa em nói lương em mỗi tháng có bốn ngàn... Người ta, haizzz, cảm thấy chẳng có gì đặc sắc, cảm thấy em chẳng có giá trị gì cả!”

“Em đã từng có cảm giác này rồi.” Đặng Linh Linh thở dài, “Trước đây em đã gặp một người, chưa gặp mặt nhau lần nào, đã hỏi trên QQ xem em mỗi tháng kiếm được bao nhiêu, em nói năm ngàn, anh ta nói liền bắt đầu bày vẽ cho em làm thế nào để cải tiến.”

“Bày vẽ cho em cái gì? Anh ta làm nghề gì?”

“Bán chữ.”

“Cái gì?”

“Tức là lấy tranh chữ của người khác về bán trong quán của mình... Haizz, em cũng chẳng rõ lắm, đại khái là như thế.”

“Thế không có việc gì anh ta cũng thích viết lách hả?”

“Không rõ lắm, có điều không nghe anh ta nói.”

“Thế anh ta bày vẽ em cái gì?”

“Anh ta nói em đừng chỉ có viết tiểu thuyết thôi, phải viết thêm những thể loại có học vấn một chút, thể loại lịch sử, tranh thủ làm sao để giống Vu Đan[2], Dịch Trung Thiên[3].”

[2] Vu Đan: Thạc sĩ Văn học Cổ đại, Tiến sĩ về Điện ảnh học của Trung Quốc.

[3] Dịch Trung Thiên: Học giả, Nhà văn và Nhà Lịch sử học của Trung Quốc.

Tôi không còn gì để nói, thật sự không còn gì để nói, bây giờ tôi không cảm thấy Đặng Linh Linh sống khép kín nữa, tôi chỉ cảm thấy bản thân mình kinh nghiệm quá ít! Hóa ra mặc dù tôi làm ngành này, nhưng mà gặp phải cực phẩm còn thua xa Đặng Linh Linh nữa! Cùng với những người trước mặt tôi nói vợ cũ không tốt, những người đàn ông mà đưa ra yêu cầu thường vẫn hay giả bộ. Nói cách khác họ không hề cần mời tôi ăn cơm, cũng không đề cập đến bất kỳ lợi ích nào, cho nên chắc là vẫn chưa lộ rõ bản chất của họ?

Có được những hiểu biết này, ánh mắt tôi nhìn Lưu Thụy Căn càng lộ rõ vẻ yêu thương hơn nữa, hôm nay tôi nhìn Lưu Thụy Căn, nhìn đến nỗi anh có chút ngại ngùng: “Em nhìn anh làm gì thế?”

Lúc này đây, chúng tôi cũng đã hiểu rõ nhau hơn rồi, mặc dù trước mặt anh tôi vẫn căng thẳng, nhưng vẫn tốt hơn trước đây nhiều, mà lúc đó tôi cũng ở trong trạng thái hồn xiêu phách lạc, bị anh hỏi như vậy, tôi cũng to gan trả lời: “Nhìn vẻ đẹp của anh.”

Anh cười, lắc lắc đầu, tôi lại nói tiếp: “Thật đó, em cảm thấy mình thật may mắn.”

“Có nghĩa là sao?”

“Tình yêu đầu tiên của em, có thể tìm được người như anh đây. Anh nhớ cô gái em từng kể với anh không, điều kiện của cô ấy tốt hơn em nhiều, nhưng mà mãi vẫn chẳng gặp được người thích hợp. Gặp phải những người, ôi...”

“Có thể người ta yêu cầu cao quá.”

Tôi lắc đầu, chẳng nói gì. Đúng vậy, yêu cầu của Đặng Linh Linh cũng không phải là quá thấp, trong những cuộc nói chuyện của tôi và cô ấy, tôi cũng đã phát hiện ra, cô ấy cũng đã gặp được người tương đối bình thường, nhưng mà cô ấy vẫn chưa đồng ý.

“Thật đấy, chị Hoàng à, có một khoảng thời gian em cũng đã chấp nhận số phận, em nghĩ, có thể mình sẽ không tìm được người nào đối xử với em tốt như thế nữa, nhưng mà lúc đó, em nằm trên giường và nhìn lên trần nhà, nghĩ rằng phải sống cả đời với anh ấy, luôn cảm thấy... rất thiết thời.”

Trong khoảng thời gian trước khi đến chỗ chúng tôi đây, cô đã từng gặp một chàng trai, chàng trai đó lương không cao, nhưng nói chung cũng có tiền đồ để phát triển, điều kiện của gia đình cũng tạm được, điều quan trọng nhất là, vô cùng quan tâm đến cô ấy, một lần ít nhất phải gọi điện ba ngày một lần.

Sau khi tích lũy được kinh nghiệm sau mấy lần gặp đàn ông cực phẩm, gặp được một người như vậy đã được xem là hiếm có rồi, có điều cuối cùng Đặng Linh Linh vẫn quyết định bỏ qua. Nhưng mà điều này không phải nói Đặng Linh Linh có tiêu chuẩn cao, yêu cầu nghiêm ngặt, xét cho cùng, cô vẫn chưa tìm được người có điều kiện tương đương với cô, nếu như cô gặp được Lưu Thụy Căn...

15. Chương 15

Chương 15

Quan hệ hiện nay của tôi và Lưu Thụy Căn cũng khó nói.

Nói là bạn bè bình thường thì... tuyệt đối không chính xác, nhưng nếu như nói là người yêu, hình như cũng chưa phải. Cái mối quan hệ này làm cho tôi cảm thấy rối như tơ vò, tôi muốn bước gần thêm một bước nữa, nhưng không biết làm thế nào để có thể bước đi được đây.

Nhiều lúc tôi muốn nắm lấy tay anh một chút, muốn khoác tay anh một chút, thậm chí ôm qua vòng eo của anh một chút... nhưng mà mỗi lần muốn hành động... tôi lại ỉu rũ không còn tinh thần.

“Hoàng Phiêu Phiêu, mày là con quỷ nhỏ nhất gan chẳng khá lên nổi!”.

Câu nói này không biết là tôi đã tự chửi mắng mình bao nhiêu lần rồi, nhưng mà, bất kể là tôi có suy nghĩ kĩ đến mức nào đi nữa, tự mình nắn gân mình không biết bao nhiêu lần, cũng chưa dám tiến thêm một bước nào. Mỗi lần đến lúc này tôi lại thấy hối hận, hối hận vì trước đây không yêu đương gì gì đó đi, mặc dù nói ngoại hình không đẹp, cân nặng lại vượt mức cho phép, nhưng mà trong cái môi trường mà chín mươi chín phần trăm người đều yêu nhau, chắc là vẫn có thể tìm được một hai con ếch phù hợp với tôi. Nếu như tôi có một hai lần kinh nghiệm như thế, bây giờ cũng đã biết sẽ phải làm như thế nào rồi...

Tôi biết, tôi biết, tôi biết tôi biết chứ!

Tôi biết bước đầu tiên nên để cho các chàng trai tự bước qua, tôi biết các cô gái nên biết tự trọng một chút, nhưng mà mẹ kiếp! Thế trọng thì chị đây có rồi, nhưng tự trọng... nếu cứ tiếp tục tự trọng như thế này, Lưu Thụy Căn chạy mất thì làm sao?

Đúng thế, Lưu Thụy Căn không nhà, không xe, không tiền, nhưng điều này tuyệt đối không đồng nghĩa với việc anh ấy không thể nào tìm được người tốt hơn tôi. Ví dụ Đặng Linh Linh...

Quan hệ giữa tôi và Đặng Linh Linh bây giờ đã có thể nói là bạn bè rồi, nhưng từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ rằng giới thiệu Đặng Linh Linh cho Lưu Thụy Căn quen biết nhau, nếu như có thể được, tôi thậm chí muốn rằng để cho hai người mãi mãi không bao giờ gặp mặt nhau.

Cứ cho tôi là người ích kỉ hẹp hòi đi, nhưng mà hai người họ, một người đáng tin tưởng, có trách nhiệm, một người trong sáng dịu dàng, nhờ khi phải lòng nhau... Mẹ kiếp! Làm gì còn có tôi nữa? Chị đây họ Hoàng, không phải họ Lôi, thật sự không có tinh thần hy sinh bản thân mình vì người khác!

Đương nhiên, cũng có lẽ là tôi lo xa. Đặng Linh Linh nhìn thế nào cũng không phải là kiểu người có thể làm bồ nhí người khác, còn Lưu Thụy Căn cũng cực kỳ quang minh chính đại, nhưng mà... Thật sự tôi không thể nào tự tin được!

Lúc nào tôi không tự tin, tôi liền đi tìm anh Hai, bởi vì ở với anh, tôi luôn có đủ tự tin. Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, mới sáng sớm đã phi sang nơi ở của anh. Nếu tuyên bố rằng tái sinh là một công nghệ sống, nếu như so ra với điều kiện mềm, cái hình dáng phát tướng này của anh Hai thật sự không thể nào thu hút các em gái được nữa. Nhưng mà điều kiện cứng của người ta thì chắc nịch luôn, khỏi nói đến công việc nhé, năm năm về trước, anh vừa mới tốt nghiệp đại học, ba mẹ anh đã mua cho anh một căn hộ ba phòng ngủ ở một khu dân cư nhỏ tốt nhất thời đó trong thành phố này.

Giá nhà của lúc đó còn chẳng ảo như bây giờ... Không, bây giờ thấy giá nhà thời đó đúng là rẻ chết đi được, lúc đó giá nhà ở những khu dân cư nhỏ phổ biến ở thành phố này là hai ngàn năm trăm sáu mươi đồng một mét vuông. Mà căn hộ của anh lại có giá đến bốn ngàn ba trăm đồng. Lúc đó tôi và La Lợi nghe thấy đều tặc lưỡi, mặc dù những khu dân cư nhỏ toàn là những tòa nhà cao tầng nhỏ, mặc dù những khu dân cư nhỏ đó có bảo vệ hai bốn trên hai bốn giờ, mặc dù những khu dân cư nhỏ này có lò sưởi, có nước suối, có điều hòa trung tâm, nhưng mà, bốn ngàn ba trăm đồng... Thời đó, một hai ngàn tệ đã được coi là lương cao rồi đấy!

“Căn nhà của lão béo đó mua đắt quá.”

Lúc đó La Lợi còn nói với tôi như thế, tôi chỉ biết gật đầu một cách điên dại.

“Giá nhà không nên đắt đỏ như vậy.”

Trước đây La Lợi đã từng làm việc trong ngành bất động sản, khi nói câu nói này, mang chút phong cách của những nhân sĩ trong nghề, tôi tiếp tục gật đầu một cách điên dại.

Nhưng thực tế sau này chứng minh, tôi gặt đầu quá sớm, La Lợi cũng đâu có chuyên nghiệp gì cho lắm. Một năm, chỉ trong vòng một năm, giá của căn hộ này đã lên đến tận hơn sáu ngàn, bây giờ, không có một vạn thì chắc chắn là không mua được, hơn nữa, một vạn này còn phải gặp được vận may cứt chó, gia chủ cần tiền gấp mà bạn cũng phải có tiền trả ngay cho căn hộ cũ này.

Căn hộ này của anh Hai làm nội thất hai năm trước, bình thường lại có người quét dọn, cho nên vẫn còn rất mới. Nói một cách có lương tâm, mỗi lần nhìn thấy căn hộ này, tôi đều có tâm lý ngưỡng mộ, đổ kị, cảm hờn - mẹ kiếp, nếu biết giá nhà tăng đến mức này, chị đây năm đó có phải đi vay với lãi suất cao cũng cố mua lấy một căn!

Khi tôi đến, anh Hai vẫn chưa tỉnh ngủ, tôi dầy vò liên tục mới không cam tâm tình nguyện dựa vào đầu giường, đóng chặt mắt nhắm nghiền la lách lách dưới ánh nắng mặt trời.

“Hoàng Phiêu Phiêu, em đúng là đàn ông.”

Anh Hai nheo nheo mắt, thở dài vô vọng với tôi, tôi im lặng không nói gì, tâm trạng đang rất tốt: “Biết rồi, biết rồi, câu này anh nói mấy lần rồi, ai nói anh không phải con trai hả?”.

“Một đứa con gái không nên tùy tiện kéo chăn mền một người con trai như thế này.”

“Em có tùy tiện gì đâu, chỉ kéo anh thôi mà.”

Anh Hai lại thở dài, đập đầu vào tường giả chết. Tôi lại kéo chăn của anh về phía dưới một chút nữa, anh vội vàng níu lấy cái chăn: “Hoàng Phiêu Phiêu!”.

Tiếng kêu vang lên rất chói tai, nếu như tôi là cấp dưới của anh, nhất định sẽ bị dọa cho chết khiếp, nhưng mà tôi đã nhìn thấy đáng vẻ người này ngày xưa bị phim kinh dị dọa ằm nhũn ra rồi, nên chuyện nhỏ này tôi cũng chẳng để tâm làm gì.

“Mau dậy đi, nhìn xem xem mấy giờ rồi, nếu còn không dậy là em đét đít anh đó nha.”

Nói xong một cái chân của tôi đã gác lên trên giường, anh Hai đau khổ ôm lấy chân: “Đêm qua ba giờ anh mới ngủ, ba giờ mới ngủ! Hoàng Phiêu Phiêu, Hoàng tiểu thư, Hoàng cố nội! Bà tha cho cháu được không!”.

“Chính vì vậy mới càng phải dậy sớm, dậy sớm mới ngủ sớm được, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe, nào, ngoan, dậy thôi, ngủ dậy sớm mới có súp ăn được chứ.”

“Em hầm rồi à?”.

Anh Hai liếc nhìn tôi, tôi cũng liếc mắt nhìn lại anh: “Chẳng nhẽ là La Lợi hầm cho chắc?”.

Anh Hai trải qua cuộc đấu tranh đau khổ, lại than ngắn thở dài, cuối cùng cũng lật người lại: “Thế thì, bạn Hoàng Phiêu Phiêu, bạn có thể đi ra ngoài một chút được không?”.

“Xì, ai mà thèm xem.”

Mặc dù nói như thế, nhưng tôi vẫn đi ra ngoài. Một lúc sau, anh Hai đi ra. Thay quần áo, rửa mặt, bây giờ nhìn anh tươi tỉnh hơn rồi. Nhân lúc này, tôi cũng đi hâm nóng lại súp.

Là một người hay ăn, cho nên tôi cũng có chút hứng thú với việc nấu nướng. Mặc dù tôi lười biếng, nhưng trước đây cũng đã bỏ công sức ra học nấu ăn được một khoảng thời gian. Bây giờ đa phần tôi đều ăn ở bên ngoài, đó là bởi vì điều kiện không thích hợp lắm.

Chị Vu mặc dù để tôi ở trong công ty, cũng không để ý việc tôi dùng lò vi sóng hâm nóng thức ăn, buổi sáng dậy chiên ỳnh một quả trứng, hâm nóng sữa đậu nành gì gì đó, nhưng nếu như tôi nấu cơm nấu nước hàng ngày ở đó... Không nói vấn đề khác, chỉ mới tính đến tiền điện, tiền nước thôi cũng đã thấy khó nói lắm rồi.

Đương nhiên, nếu như tôi biết sống hơn, mỗi lần tôi nấu ăn phải nấu nhiều lên một chút, sau đó mời chị Vu và dì Vương cùng ăn, nhưng mà ngẫu nhiên nấu một lần còn được, nếu như nấu hàng ngày... tôi phải đòi tiền cơm chị Vu, đòi tiền cơm, đòi tiền cơm, đòi tiền cơm chị Vu sao?!

Cách lý tưởng nhất chính là, chị Vu tự động đưa cho tôi, hơn nữa phải đưa nhiều hơn một chút, có điều, một người nấu ột người ăn, và một người nấu cho ba người ăn hoàn toàn khác nhau, tôi có thích ăn uống

như thế nào, cũng chưa bao giờ từng nghĩ rằng muốn trở thành một bà đầu bếp thật - nếu như thế, tôi đến khách sạn làm việc không phải là càng tốt hơn sao?

Có điều lúc đó, khi tôi còn làm việc bán thời gian ở đơn vị sự nghiệp kia, lại có rất nhiều thời gian, hơn nữa cũng có cơ hội, lúc đó tôi lại ở luôn nơi này. Công việc ở đơn vị sự nghiệp kia là một công việc đàng hoàng nhất, nhưng tiền lương lại ít nhất, tôi không được hưởng tất cả các loại tiền phúc lợi như nhân viên chính thức, nếu mà lâu lâu không có cái tiền boia kia, thế thì cũng có thể làm tôi chết đói thật. Trong trường hợp đó, thuê một phòng trọ hai trăm tệ cũng là quá nhiều, anh Hai liền cho tôi ở chỗ của anh luôn.

Nói thật là, thật sự cảm thấy ngại lắm, nhưng quả thật chẳng còn cách nào khác, cho nên không cần anh Hai nói, tôi cam tâm tình nguyện làm công việc của người nội trợ. Đó là những buổi sáng có điểm tâm, buổi đêm có ăn khuya, lâu lâu lại còn ăn thêm bữa phụ, anh Hai biến thành cái bộ dạng nặng nề như thế này, có liên quan trực tiếp đến thời gian đó.

Sau này tôi chuyển đi khỏi nơi này, anh Hai gào thét lên không bị ép tăng cân, đồng thời cũng cảm thấy mát mẻ, thường xuyên nhớ tay nghề của tôi, cũng vì thế nên bây giờ tôi mới có thể dùng một nồi súp để đào anh ấy ở trên giường dậy được.

Sườn non nấu củ cải, ăn buổi sáng thì hơi ngấy, nhưng tôi đã vớt mỡ ra rồi, hơn nữa còn rắc tiêu vào cho dậy mùi, món này anh Hai thích ăn nhất, cho nên anh vừa bước vào liền vội vàng hít lấy hít để.

“Đợi một chút rồi ăn, cơm chắc cũng sắp chín rồi.”

Ở nơi này của anh Hai chắc chắn chẳng có thức ăn gì, nhưng luôn có gạo và mì.

“Phiêu Phiêu, mỗi lần ngửi thấy mùi thơm này, anh đều muốn cưới quách em cho rồi.”

“Ồ, nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ dạng này của em, anh liền xua tan cái suy nghĩ ấy đi ngay lập tức.”

Tôi tiếp lời anh một cách thuần thực, anh Hai muốn nói gì đó nữa, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “cạch” từ nhà bếp vọng lại, tôi lập tức đá anh một phát: “Đi xới cơm đi.”

Anh Hai biết rằng tôi không xới cơm giúp anh, cho dù là khi ở tại đây, tôi cũng chỉ phụ trách nấu chứ không phụ trách những việc linh tinh khác. Anh xúc cơm, rồi ăn uống một bữa no nê với canh sườn non, sau đó mới thư thái nằm trên sofa: “Nói đi, lại có chuyện gì à?”

“Ui cha, chẳng nhẽ có việc mới đến tìm anh hả, sao thế, em không có việc thì không đến tìm anh lúc nào chưa?”

“Không có việc đến tìm anh thì cũng có rồi, nhưng sẽ không mang một nồi canh đến tìm anh, chắc chắn là có việc gì đó.”

Tôi suy nghĩ một lúc, không thể không tán thưởng câu nói của anh thật quá chính xác.

“Có phải lại hết tiền rồi không?”

“Câm ngay, chẳng nhẽ em tệ hại đến mức ấy sao?”. Tôi đang sám hối cái sự quá thực tế của mình, nghe thấy những lời này của anh, tôi liền nổi cơn giận dữ.

Anh Hai bị tôi nạt quen rồi, cũng chẳng bực mình: “Thế thì còn có việc gì? Sô-cô-la thì em đừng mơ nữa, mấy cái thứ này không được ăn hàng ngày đâu.”

“Ai mà thèm đến ăn sô-cô-la, anh không phát hiện ra em gầy đi một chút à?”

Anh Hai bĩu môi, định nói gì đó, thần sắc bỗng nhiên thay đổi, lập tức ngồi thẳng người dậy: “Hê, cũng đúng thế thật.”

“Thấy chưa, thấy chưa?”

Tôi đắc ý vênh mặt lên, anh Hai chăm chú nhìn tôi: “Phiêu Phiêu.”

“Hả?”

“Em gầy đi thật đó.”

“Đương nhiên rồi.”

“Có điều lại không đẹp.”

...

“Anh thấy em phải mập một chút mới đẹp.”

...

“Thật đó, em gầy đi như thế này, cứ quái dị thế nào á.”

...

“Giống như già đi mấy tuổi.”

...

“Mặt cũng đen thui.”

...

“Trông cứ giống như là bị ốm ấy.”

“Bị ốm à? Ốm thật à? Chao ôi, Phiêu Phiêu, em nói chuyện đi chứ! Nói đi! Nói đi! Chúng ta không chơi trò trầm ngâm như thế này đâu!”

Tôi đã nói, nhưng không dùng âm thanh, chỉ dùng nắm đấm, tôi phi người lên ghế sofa bên cạnh, dùng vũ lực nói cho anh Hai biết rằng, thế nào gọi là người gầy nhưng ra đòn không nhẹ. Dưới sự đầy dọa của tôi, cái áo khoác ngủ của anh bị rút khỏi người, lại lộ ra cái cơ thể thịt heo kho của anh.

“Hoàng Xuân Xuân, em nghiêm khắc cảnh cáo anh rồi, cơ có thể ăn một cách tùy tiện, nhưng không được ăn nói linh tinh.”

Hoàng Xuân Xuân vịn vẹo nửa người trên ghế sofa, thở hắt ra, chẳng còn sức lực mà mở miệng. Tôi chỉnh sửa lại quần áo, tự pha ình một cốc trà, chậm chậm ngồi qua đó, sau đó dùng chân đá anh một phát: “Đừng giả vờ nữa, ngồi dậy nói chuyện.”

“Nói, nói chuyện gì...”

“Nói chuyện của đàn ông các anh đó.”

“Cái gì?”

“Đàn ông các anh, rốt cuộc là thích kiểu con gái nào hử?”

“Dù sao cũng chẳng phải kiểu người như em.” Anh Hai khẽ thì thào một câu, nhưng mà nhìn thấy tôi trừng mắt lên, liền nói lại ngay lập tức: “Thế thì nhiều lắm, mỗi người đàn ông đều có yêu cầu khác nhau. Cũng giống như con gái tụi em vậy, có người thích chín chắn một chút, có người thích con trai hấp dẫn. Có người thích con trai hoạt động trong lĩnh vực nghệ thuật, cũng có người thích kiểu con trai làm về tài chính. Nếu như em hỏi anh thích kiểu con gái nào...”

Nhị ca ca đang lên tinh thần chuẩn bị ột bài phát biểu, liền bị tôi ngăn chặn lại: “Không cần nói, tất cả mọi người trên quả đất này biết anh thích Eruda[1]. Bây giờ em đang hỏi anh về đàn ông, một người đàn ông bình thường, chứ không phải là một người đàn ông sống lì ở trong nhà như anh.”

[1] Eruda: Nhân vật trong truyện tranh Nhật Bản.

“Một người sống khép kín như anh, không biết một người đàn ông bình thường thích kiểu con gái nào.”

Anh Hai khăng khất trả lời, tôi liếc xéo anh, anh nói: “Được rồi. Bình thường thì, đàn ông... bất kể là một người sống khép kín hay là một người đàn ông bình thường, kiểu người con gái mà người ta thích cũng giống nhau cả thôi. Đẹp, gợi cảm, tốt bụng, ngây thơ, có lẽ là phải thêm điều kiện quyến rũ một chút vào nữa.”

“Không có ngoại lệ?”

“Anh nói là nói khi mới bắt đầu yêu, nếu như trưởng thành hơn thì không chắc. Có lẽ người vừa béo vừa mập vừa ngốc nghếch như em anh cũng thích ấy chứ.”

Tôi lại lườm anh một cái, không định cãi lại những lời anh vừa nói, thực ra những lời nói này của anh Hai, trong lòng tôi hiểu rõ lắm chứ, đến tìm anh... thay vì nói là để xác nhận thêm một chút, chỉ bằng nói là bắt nạt anh một chút, mỗi lần bắt nạt anh xong, tâm trạng của tôi cực kỳ thoải mái. Lần này cũng không ngoại lệ, nhưng mà đến tận bây giờ, trong lòng tôi lại cảm thấy chán nản quá.

“Có cái gì mà chán nản, thay đổi thôi, mày đâu có cụt tay cụt chân, chỉ có hơi mập một tí béo một tí lồi thôi một tí, nhưng mà những điều này đều có thể thay đổi được mà. Mày phải biết rằng, trên thế giới chỉ có phụ nữ lười chứ không có phụ nữ xấu. Nếu như mày có thể thay đổi vì cái người tên Lưu Thụy Căn kia, tao cảm thấy cuộc tình này của mày rất có giá trị đó.”

La Lợi bày vẽ cho tôi như thế, tôi im lặng một lúc: “Thế cần... phải thay đổi như thế nào?”

16. Chương 16

Chương 16

Nghe tôi hỏi như vậy, La Lợi ngừng cái tay đang cầm bút chì kẻ chân mày lại, liếc mắt nhìn tôi: “Mày thật sự hạ quyết tâm đấy à?”

Hạ quyết tâm chưa? Việc này tôi thật sự còn chưa biết nữa, lớn ngần này rồi, tôi chưa từng nghĩ sẽ thay đổi bản thân mình. Tôi lớn lên như vậy, mặc dù trong mắt người khác tôi có một loạt vấn đề, nhưng bản thân tôi cảm thấy rất thoải mái.

Khuôn mặt to như bánh đúc thì đã làm sao nào?

Cái eo to như thùng nước thì đã làm sao nào?

Không giống con gái thì đã làm sao nào?

Chị đây thoải mái! Chị đây tự do tự tại! Chị đây thích như thế!

Nếu muốn so sánh thế giới nội tâm, mấy người suốt ngày chỉ biết kẻ mắt vẽ mũi kia, trang điểm lên ỳnh đẹp như một bông hoa nhưng chưa chắc đã sướng giống chị nhá. Giống như La Lợi, mỗi ngày đều mong ngóng gặp tình yêu của mình, đã từng gặp bạn cũ của mình, những người lấy chồng sướng, khi về nhà thì ăn bù một trận cho đã tức. Mỗi ngày đều ngồi tính toán xem lương của mình rút cuộc đủ mua bao nhiêu bộ quần áo, bao nhiêu mỹ phẩm. Tính toán rằng nếu như ăn nhiều hơn một quả chuối sẽ mập thêm mấy lạng thịt, so sánh đáng người của mình hơn bao nhiêu kém bao nhiêu so với người đáng chuẩn...

Từng ngày cứ trôi qua như thế, có lẽ bản thân cô ấy không cảm thấy gì, nhưng mà có làm cách nào tôi cũng cảm thấy mệt mỏi. Từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ sẽ phải sống những tháng ngày như vậy, tôi cảm thấy con người đến được với thế giới này đã không dễ dàng gì, không được làm điều gì để hành hạ bản thân mình nữa.

Đương nhiên, về quan điểm này, La Lợi và tôi có cách nhìn khác nhau: “Hoàng Phiêu Phiêu, chúng ta là người! Sự khác nhau cơ bản nhất giữa người và động vật chính là người có thể giới tinh thần, tinh thần! Cái gì gọi là tinh thần mày hiểu không hả? Tức là chúng ta có đủ các cung bậc tình cảm, chúng ta phải buông thả, phát huy những cung bậc tình cảm này của chúng ta. Nếu chỉ là ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, thế thì có khác nhau gì so với động vật? Không phải, khác nhau gì so với heo?”

“Heo cũng có tình cảm mà.”

“...”

“Hơn nữa, thời gian cực khoái của heo con người khó có thể mà sánh kịp.”

“... Hoàng Phiêu Phiêu, mày giữ thể diện chút được không?”

“Không phải là tao đang có một buổi thảo luận học thuật với mày sao?”. Mặt tôi không đỏ, tim tôi không đập, vừa cắn hạt dưa, vừa liếc xéo nó, “Hơn nữa, cái tình yêu hừng hực mà mày nói đó, phát triển đến cuối cùng chẳng phải cũng đi đến bước đó sao, mày đừng nói với tao là mày chỉ cần một tình yêu tinh thần, không mơ tưởng chút nào đến sự va chạm xác thịt.”

“Thật sự là không thể nào mà nói chuyện với mày được.”

“Được thôi, cho dù mày không thích như thế, mày cũng phải hỏi người đàn ông kia có cần hay không. Có thể ba đến năm tháng người ta cũng vui vẻ đón nhận tình yêu tinh thần với mày, mày thử kéo dài ba đến năm năm thử xem... Có điều cũng có thể lắm chứ, anh ta bị bất lực mà...”

Câu này tôi chưa nói hết, bởi vì đã bị một cái gối đập lên người. Sau đó, tôi và La Lợi xông vào nhau, sau đó nữa thì, cô ấy tiếp tục theo đuổi tình yêu của mình, còn tôi tiếp tục làm một con heo lười biếng. Đường nhiên, cô ấy cũng không quên lâu lâu lại cảm râm với tôi, còn tôi lâu lâu cứ phỉ báng lại cô ấy.

Chúng tôi là bạn gái với nhau, nhưng mà về điểm này, chúng tôi đều không muốn học hỏi lẫn nhau. Nhưng bây giờ, tôi bắt đầu bị lung lay. Vì Lưu Thụy Căn, tôi muốn thay đổi, tôi muốn thay đổi để càng phù hợp hơn với anh ấy, mặc dù anh ấy nói, anh ấy để ý tôi, là vì tôi cho anh cảm giác an toàn. Nhưng mà tôi thì không muốn chỉ có như thế mà thôi.

“Hoàng Phiêu Phiêu, đây có thể là cơ hội cuối cùng của mày rồi đấy, cho dù là mày không phải vì người khác, cũng phải vì bản thân mày một tí!”. Nhìn thấy tôi bị lung lay, La Lợi thừa thắng xông lên, thả cây chì kẻ mắt xuống, quì trước mặt tôi, “Mày cũng nghe anh Hai nói rồi đó, tao nói ày biết, đàn ông thì chẳng có ai không yêu người đẹp cả.”

“Nhưng mà anh ấy...”

“Anh ta? Anh ta làm sao?”. La Lợi còn định nói gì đó, nhưng điện thoại đổ chuông, cô ấy vừa đi lấy điện thoại, vừa nói với tôi, “Mày đừng nghĩ anh ta từ quê ra thì sẽ chân chất, tao nói ày nghe, mấy người từ quê ra còn ghê gớm hơn! Mấy người như anh ta ấy hả...”

“Anh ta có phải từ ở nhà quê lên đâu...”

“Không phải hả? Không phải thì tại sao lại đặt cái tên như thế này... A lô?”.

La Lợi còn muốn châm biếm thêm vài câu, nhưng sau khi nhìn điện thoại thì lập tức thay đổi thái độ, sau đó nữa, đến cả ngữ điệu cũng thay đổi luôn. Cái tiếng “a lô” đó nghe sao mà dịu dàng, say đắm lòng người, làm tôi không khỏi nghi ngờ.

“Anh là ai vậy, gọi nhầm điện thoại hả...” La Lợi vừa nũng nịu, vừa đi ra bên ngoài, tôi nhìn theo dáng người cô, trong lòng không khỏi sửng sốt, cái giọng điệu này, dáng vẻ này, không lẽ, không lẽ...

“Mày yêu rồi đấy à?!”

Sau hơn mười phút trôi qua, La Lợi mới từ bên ngoài đi vào, vừa nhìn thấy cô ấy, tôi liền buột miệng hỏi. La Lợi chớp chớp mắt, sau đó nhìn tôi một cách tự tin: “Đúng thế, tao đang yêu.”

“Mẹ ơi, cuối cùng mày cũng đã yêu!”.

“Ê, ê, Hoàng Phiêu Phiêu, mày có ý gì hả? Cái gì mà cuối cùng? Chết trước kia không yêu chỉ vì không gặp được người mà mình thích, gặp được rồi, tự nhiên sẽ yêu thôi. Mày mà không gặp được Lưu Thụy Căn, mày có yêu không hả?”.

“Không, không, không, ý tao là, người kén cá chọn canh như mày, cuối cùng cũng đã gặp người ày cảm giác, mau khai ra, anh ta làm nghề gì, có giống người mày tưởng tượng không, đừng nói với tao là mày thật sự kiếm được một anh chàng cao hơn mét tám, tài sản hơn tám ngàn vạn, biết nói ba thứ tiếng, có đai đen môn Teakwondo đó nha.”

Tôi vừa nói vừa cười.

Tôi và anh Hai đều thuộc người trong thế giới thứ hai, theo thông thường, một người vô cùng thực tế, vô cùng mạnh mẽ hiếu thắng như La Lợi hình như không nằm trong cùng một thế giới, nhưng sự thật thì hình như thật sự là như vậy – nếu như trong ba người chúng tôi ai không thực tế nhất, thì người đó chắc chắn là La Lợi.

La Lợi, chiều ột mét sáu mươi bảy, cân nặng năm mươi ki-lôgam, vòng ngực 34C, vòng ba chín mươi mốt cm, vòng eo nhỏ 60 cm, đôi chân dài 105 cm, có dáng người rất quyến rũ, còn ngũ quan, cô ấy tuy không phải tuyệt thế giai nhân, nhưng cô ấy biết sử dụng mỹ phẩm, năm xưa còn làm việc ở một tiệm chụp hình, rất biết cách trang điểm... Nói chung khi được thể hiện ngay trên người cô, tay nghề thực sự rất khéo léo. Hơn nữa cô cũng rất chú ý đến cách ăn mặc, đi trên đường phố, đó thật sự là một mỹ nữ trăm phần trăm.

Theo đánh giá của người ta, mỹ nữ như vậy chắc là đã từng có hàng trăm cuộc tình, ít nhất thì cũng đã có trải nghiệm trong tình trường, nhưng La Lợi mới chỉ có một mối tình đầu trong sáng khi học cấp ba mà thôi. Mối tình đầu đó cô đã kể rất chi tiết cho tôi nghe, tôi chỉ biết rằng từ đó về sau, cô sẽ phải có một tình yêu chân chính y hệt như mối tình đầu đó.

Mà cái tình yêu chân chính này không phải chỉ là về mặt tình cảm đâu, theo như lời cô nói, người đó nhất thiết phải đạt đến một tiêu chuẩn nào đó, cô mới yêu người ta. Mà cái tiêu chuẩn đó - hoàn toàn là được tham khảo trong những quyển tiểu thuyết lãng mạn của Đài Loan.

... Thôi được rồi, tôi không nên cười nhạo La Lợi, khi tôi học lớp tám, cũng có những ảo tưởng như thế. Có yêu cầu người đó phải có một trái tim khoan dung độ lượng, cao ráo, ánh mắt sâu thẳm, sống mũi cao, còn phải tài giỏi, có khí phách, sức hấp dẫn, tính sáng tạo. Nếu như bước ra ngoài một bước có kẻ dạ người thừa, tùy tiện nói một câu gì đó cũng có thể làm cho người khác lo sợ đứng ngồi không yên, một ánh mắt cũng có thể làm cho cấp dưới, đối thủ của anh tim đập chân run. Thuộc hạ, bạn bè bao gồm cả đối thủ của anh đều phải sùng bái anh, minh tinh, tài nữ gì gì đó yêu anh, yêu muốn điên dại, nhưng anh chỉ yêu một mình tôi thôi. Không chỉ yêu thôi đâu, phải yêu một cách si mê ngây dại, yêu một cách chết đi sống lại được ấy, tôi hắt xì một cái cũng có thể làm anh căng thẳng mãi không thôi, tôi sút mất một miếng da, anh sẽ nhìn bác sĩ với một ánh mắt muốn giết người, tôi chỉ bị thương nhẹ, anh sẽ bực bội và xót xa trách mắng tôi tại sao lại không cẩn thận? Nếu như nhớ khi tôi gặp điều gì không may, ví dụ như sinh khó hoặc là ung thư, anh nhất định sẽ túm lấy cổ áo của bác sĩ hét âm lên: “Không điều trị được cho cô ấy, tôi sẽ giết chết ông! Nếu như cô ấy chết, cả địa cầu này sẽ bị chôn cất cùng với cô ấy!”

...

Ảo tưởng như thế, có thể nói rằng nữ sinh nào cũng đã từng có, nhưng mà sự khác biệt giữa La Lợi và người khác là, không chỉ lớp tám đã có ảo tưởng như thế, vào đại học, đi làm rồi, mãi cho đến tận khi lớn tuổi như thế này mà vẫn còn giữ ảo tưởng đó! Hơn nữa dứt khoát là kiên trì chờ đợi, kiếm tìm. Tinh thần như thế, thái độ như thế, kĩ lưỡng như thế... Giống như cô bé con năm sáu tuổi, cố chấp tin tưởng rằng trên thế giới này vẫn còn Bạch Mã hoàng tử và Công chúa Bạch Tuyết.

Mặc dù trước đây tôi chưa từng nghĩ sẽ lấy chồng, nhưng tôi luôn kiên định tin tưởng rằng, La Lợi nếu như không đẹp bỏ cái suy nghĩ này, nhất định còn khó lấy chồng hơn cả tôi nữa.

Còn bây giờ, cô ấy đã yêu rồi ư? Đã yêu rồi à? Đã yêu rồi cơ đấy! Đã yêu sao? Đừng có trách tôi lặp đi lặp lại bốn lần, bởi vì theo như cách nói của hai thầy giáo đầu trọc trong bộ phim Phi Thành Vật Nhiều thì là, ba câu là ngốc xít, bốn câu là cảnh giới đó!

Hai mắt tôi sáng lên như đèn pha, tâm trạng kích động, suýt chút nữa thì nhảy bổ lên ra sức lay vai của cô ấy, bắt chúc Mã giáo chủ: “Nói cho tao nghe nói cho tao nghe nói cho tao nghe nói cho tao nghe đi đi đi đi!”

“Nói cái gì? Dù sao cũng tuyệt hơn nhiều so với ông Lưu Thụy Căn kia của mày.”

“Cái đó thì chưa chắc.”

“Chưa chắc? Anh ta mặc dù không ột mét tám, nhưng cũng ột mét bảy tám, mặc dù không biết Teakwondo, nhưng lại biết thái cực quyền. Còn về gia thế... Tao chưa hỏi, nhưng mà nhất định không ít hơn là tám ngàn vạn, còn ngôn ngữ, thật sự thông thạo ba thứ tiếng, nếu như cộng thêm ngôn ngữ anh ấy biết nữa, thì tổng cộng là năm thứ tiếng”.

Tôi hồ nghi nhìn cô ấy: “Mày đang nói mớ đấy à?”.

“Nói mớ gì mà nói mớ, anh ấy biết nói tiếng Nhật, tiếng Anh, còn biết nói tiếng phổ thông, đó không phải là ba nước à? Hơn nữa anh ấy còn biết tiếng Quảng Đông và tiếng Phúc Kiến. Hai thứ tiếng này mặc dù nói là tiếng Trung Quốc, nhưng mà tiếng địa phương đâu dễ học được như thế.”

Cái này thì tôi tin, ngày xưa tôi cũng đã từng thử học tiếng Quảng Đông, mỗi ngày đều xem một đồng phim hoạt hình của Quảng Đông, xem và nghe thuộc lòng từng câu nói, nhưng mà cứ không nói ra khỏi miệng được, người đó nếu như nắm bắt được, quả thực là ghê gớm.

Nhưng mà có thật có kiểu người này hay không? Hay nói cách khác loại người như thế này tại sao La Lợi lại gặp được?

Không phải là tôi coi thường La Lợi, mà căn cứ vào kinh nghiệm công việc của tôi, đàn ông - bất kể là có tài hay không có tài, thực ra những điều kiện lựa chọn bạn gái cũng tương tự nhau cả thôi. Chỉ là căn cứ vào điều kiện cá nhân, dựa vào đó để đưa ra những yêu cầu khác nhau về đẳng cấp.

Ví dụ như tầng lớp làm công ăn lương, cũng chỉ yêu cầu nhan sắc tính tình, sau đó thì hỏi thêm về lương bổng. Mà người đàn ông La Lợi nói đó, đương nhiên người đó sẽ chẳng để ý lương một tháng của bạn là bao nhiêu, nhưng mà người đẹp kiểu gì mà họ chưa từng gặp? Yêu đương kiểu gì mà họ chưa từng có? Nếu như thật sự tìm vợ, nếu như không tìm một người có gia thế, thì tìm một người mà có thể giúp đỡ cho bản thân mình, có những người suy nghĩ thoáng, cũng cần kiểu phụ nữ mà khi đi ra ngoài có thể làm cho họ nở mặt nở mày ấy.

Cái việc nở mặt nở mày này không phải là yêu cầu về nhan sắc. Nhiều người giàu có tìm và cặp kè với mấy ngôi sao, thứ nhất là họ tiếp xúc được với các sao một cách dễ dàng, điều quan trọng hơn là, đưa các sao theo rất có thể diện, thần tượng của biết bao nhiêu người đàn ông được mình cưới về nhà riêng, người khác thì chỉ có thể tự sướng, còn mình vừa được sờ vừa được đè, cái kiểu tâm lý đó, suy nghĩ không thôi e rằng cũng đã âm thầm cảm thấy sung sướng hết cả còi lòng rồi!

Đương nhiên, cũng có người lại không chuộng kiểu này lắm, có thể là do gia đình tương đối nghiêm ngặt, thế thì cũng tìm những người như giáo viên dạy đại học, hoặc là công nhân viên chức. La Lợi... La Lợi đương nhiên là rất tốt, nhưng mà đối với những người này, hình như cứ khập khiễng làm sao ấy.

“Người đó rốt cuộc làm nghề gì?”.

La Lợi cười: “Không nói ày đâu.”

Tôi nhún mày: “La Lợi, mày muốn tìm tình yêu kiểu gì tao không có ý kiến, nếu như mày muốn tìm một người tốt tao lại càng không có ý kiến, nhưng mà mày đừng làm người thứ ba đấy nhé. Nếu như mày làm người thứ ba, sau này nếu gặp được người mình yêu...”

“Thôi đi thôi đi thôi đi, ai làm người thứ ba chứ hả? Không cần mày nói tao cũng biết phải làm như thế nào, chào ôi, không nói với mày nữa đâu, tao trễ hẹn mất.” Cô ấy vừa nói vừa ngồi trước gương, bắt đầu tiếp tục tô vẽ cho chân mày của mình, “Mày cứ chờ nhé, mấy ngày sau tao sẽ ày một thời gian biểu định sẵn, chỉ cần mày cứ làm theo trên đó, một trăm ngày, đảm bảo sẽ trở nên xinh đẹp, trở nên mỹ miều.”

Những lời nói của La Lợi chắc chắn không phải là những lời nói xạo, nhưng nếu tôi thật sự làm theo những lời của cô ấy nói... Tôi vô cùng hoài nghi không cần một trăm ngày tôi đã có thể đi gặp chúa Giê-su rồi!

Mỗi ngày phải rửa mặt như thế nào, mát-xa mặt như thế nào, làm mặt nạ như thế nào gì gì đó thì thôi cũng được đi, điều quan trọng là, còn có đủ các kiểu qui hoạch của cô ấy nữa cơ.

La Lợi quả không hổ danh là bạn gái thân thiết của tôi, chuẩn bị kĩ càng cho tôi đến như thế, không chỉ lên kế hoạch về những việc làm đẹp cho tôi, đến cả giờ làm việc, nghỉ ngơi đều lên kế hoạch nghiêm ngặt cho tôi. Cái gì mà dậy lúc sáu giờ, mười giờ đi ngủ. Cái gì mà sau khi dậy phải uống một ly nước ấm, sáu giờ mười lăm làm xong các việc vặt là bắt đầu tập thể dục, nửa tiếng sau nấu cơm rồi nghỉ ngơi luôn, bảy giờ mười lăm ăn cơm, thức ăn là một củ cà rốt, một ly nước đậu nành, một quả trứng gà, một lát bánh mì lúa mạch, hai miếng thịt nạc.

Đúng thế, thịt, thịt nạc! Trong thực đơn của tôi còn có thịt, nhưng đây là bữa ăn có thịt duy nhất trong ba bữa ăn hàng ngày. Hai bữa ăn sau, quả thực có thể nói là để ăn chơi cho vui. Buổi trưa còn tạm ổn, dù sao vẫn có chút rau chút cơm. Cái khẩu phần ăn buổi tối ấy, chỉ có nửa chén bột yến mạch và một quả táo!

Mẹ kiếp! Sức tôi ăn được ba xứng bánh bao, bây giờ chỉ được ăn một quả táo! Lấy được thực đơn này tôi đi tìm La Lợi ngay: “Mấy cái khác thì tao không nói làm gì, ngủ sớm dậy sớm, còn cái gì mà chạy chậm khi tập Yoga, mà có làm được không?”.

“Tao chẳng cần làm.” La Lợi chậm rãi trả lời ở đầu dây bên kia, “Bởi vì dáng của tao đã rất chuẩn, dáng đi đứng cũng rất nho nhã rồi, Phiêu Phiêu, nếu như mày thích người kia thật, thì phải làm theo lời tao nói thôi.”

Tôi thích Lưu Thụy Căn thật, mặc dù bây giờ tôi đã ăn cơm lại được rồi, cũng đã có thể ngủ lại được rồi, nhưng mà, tôi vẫn thích Lưu Thụy Căn thật. Trước mặt anh, tay chân tôi cứ long nga lỏng ngóng, tôi sẽ luôn rất mực cẩn thận, đến độ ợ hơi một cái thôi... cũng cảm thấy ngại ngùng. Khi tôi ở bên anh, tôi muốn mình và anh có thêm một bước phát triển mới.

Tôi muốn làm cho anh thích tôi, cũng giống như tôi thích anh vậy.

17. Chương 17

Chương 17

Trên thế giới này, cái việc làm vô nhân đạo nhất chính là giảm béo, cái việc còn vô nhân đạo hơn cái việc giảm béo nữa, đó chính là phải giảm béo khi đang làm việc!

Thử suy nghĩ xem, khi tôi đối diện với nồi hoa mắt chóng mặt, dạ dày tiết ra vị chua chua, vẫn còn phải ngồi nghe lịch sử tình trường ly hôn của mấy anh chị kia, lại còn ghi chép lại sở thích, yêu cầu, sự hy vọng, quá đáng hơn nữa là... mẹ kiếp! Bình thường cũng chưa nghe bọn họ nói về tài nghệ của mình, tại sao trong lúc bà đây đang giảm béo, mấy người không nói về việc đã từng làm đầu bếp, thì cũng nói là có thể nấu được một nồi canh rất ngon. Việc quá đáng hơn nữa là, trước đây đến chỉ mang theo một quả thơm, tại sao bây giờ lại mang theo chút bánh ngọt và trái cây thể kia? Tại sao lại đau khổ đến thế chứ?

Tại sao lại đau khổ đến thế chứ? Tại sao lại đau khổ đến thế chứ? Tại sao lại đau khổ đến thế chứ?!

Ăn, hay là không ăn, luôn luôn là cả một vấn đề đối với tôi, tôi thật lòng muốn giảm béo, tôi thật lòng muốn kiên trì, nhưng mà mẹ kiếp chứ, có thể dừng dụ dỗ tôi như thế này nữa được không, tôi không phải Lưu Hồ Lan[1], tôi chống đỡ không nổi đâu.

[1] Lưu Hồ Lan: Đảng viên dự bị của Đảng Cộng sản Trung Quốc trong thời kỳ nội chiến, bị tử hình vì tội ám sát trưởng thôn Thạch Bội Hoài của thôn Vân Châu Tây, huyện Văn Thủy, Tỉnh Sơn Tây, sau khi mất, bà được Đảng Cộng sản Trung Quốc truy nhận là Đảng viên.

Một ngày, mới chỉ một ngày thôi, tôi cảm thấy tôi đã như bông hoa cúc điêu tàn trong cơn gió lạnh kia rồi. Tôi bị tàn phá, đến việc nhận được điện thoại của Lưu Thụy Căn, tôi cũng chẳng hưng phấn như bình thường nữa.

“Nghe giọng em hình như là hơi mệt mỏi thì phải, không sao chứ?”.

Trong sự nghi hoặc đó mang theo sự quan tâm thiết tha, ngay lập tức, tôi rùng mình một cái giống như vừa được uống bò húc, lập tức nói: “Không có không có, không có chuyện gì cả, chỉ là hôm nay việc hơi nhiều, cho nên thấy hơi mệt một chút, chẳng sao đâu.”

“Việc nhiều hả? Vậy chắc phải đi ra ngoài an ủi em một chút thôi.”

“An ủi như thế nào?”.

“Mời em đi ăn bánh bao La Phúc Ký.”

... Lúc này đây, tôi trào nước mắt.

Cảm ơn CCTV[2], cảm ơn MTV, cảm ơn ông mặt trời, cảm ơn Marx, cảm ơn giáo viên hướng dẫn tinh thần của chúng con, cảm ơn các vị đại biểu, các kiểu tư tưởng, có điều người đáng được phải cảm ơn hơn chính là người sáng lập ra bánh bao La Phúc Ký, ông ta thật là vĩ đại khi yêu cầu con cháu đời sau của ông chỉ được mở một tiệm bánh mà thôi! Đây thật đúng là một yêu cầu quang minh biết bao, tiên tiến biết bao, nhân đạo biết bao, hy sinh mình vì người khác biết bao! Bởi vì cái yêu cầu này, tôi đứng đó xếp hàng dài dằng dặc, cuối cùng tôi vẫn không bước vào được cổng chính của La Phúc Ký, mặc dù tôi đã bị cái mùi thơm đó nhử cho hoa hết cả mắt mũi, suýt nữa thì không kiềm chế được nhảy lên cắn cho trên mặt Lưu Thụy Căn một cái, nhưng cuối cùng, vẫn tự khống chế sự xúc động này của mình bằng cách học theo sự tự khống chế vốn cho là niềm kiêu hãnh của các nam chính trong các tiểu thuyết lãng mạn.

[2] CCTV: một kênh truyền hình của Trung Quốc.

Lưu Thụy Căn cảm thấy tiếc hùi hụi vì tôi không ăn được bánh bao La Phúc Ký, liên tục nói xin lỗi, mặc dù tôi một mực nói không sao, nhưng anh vẫn nói: “Đáng lẽ anh phải đi xếp hàng sớm hơn, nếu không, ngày mai anh ra sớm hơn một chút, em còn muốn đến không?”.

Tôi rất muốn đến, nhưng thật sự tôi chẳng muốn phải đối diện với khảo nghiệm như thế này nữa. Mẹ kiếp! Chị đây gặp phải La Phúc Ký, cũng giống như nam chính gặp được nữ chính, cái sự tự khống chế vốn được xem là niềm tự hào cũng sẽ nổ tung ra mà thôi. Đến lúc đó chị đây khống chế không nổi, chơi một đêm bảy lần, sau đó về nhà tôi cũng chỉ đành tìm một cái dây thừng mà treo cổ lên cho rồi.

Tôi cười nói với Lưu Thụy Căn: “Em muốn đến lắm, nhưng mà không biết ngày mai em có bận hay không...”

“Thế à...”

“Cho nên anh không cần phải ra đây xếp hàng đâu, đến lúc đó chúng ta liên lạc lại qua điện thoại vậy.”

Lưu Thụy Căn gật đầu, nhân cơ hội này tôi vội dẫn anh đến tiệm nước đậu nành Vĩnh Hòa bên cạnh, từ tốn cười nói với Lưu Thụy Căn: “Buổi chiều em ăn nhiều quá rồi.”

Lưu Thụy Căn nghi hoặc nhìn tôi.

“Ăn nhiều thật mà.”

Lưu Thụy Căn tiếp tục nghi hoặc nhìn tôi, “rột”, bụng tôi bỗng nhiên kêu lên một tiếng, tôi vội vàng há miệng ra, giả bộ phát ra một âm thanh quái lạ từ trong họng, sau đó cứng đầu nói: “Anh xem, đến bây giờ em vẫn còn ợ hơi lên đây này.”

Lưu Thụy Căn chẳng nói gì, chỉ vỗ vỗ vào bàn tay của tôi đang đặt trên bàn, vỗ nhẹ ba cái, có chút giống như vỗ về, có chút tán đồng, có chút giống như người lớn đang dỗ trẻ con. Trong khoảnh khắc đó, những mệt mỏi, những đói bụng, những buồn phiền tan biến sạch sẽ. Cả người chỉ còn sót lại một cảm giác, đó là sót. Đặc biệt là nơi được anh chạm vào, giống như cảm giác của toàn bộ da thịt trên cơ thể đều tập trung về nơi đó, cảm giác được va chạm vào mãi không tan biến, cùng lúc đó lại trở nên mẫn cảm khác thường, nói một câu như có như không, chính là... thậm chí có thể nói liền với nguyên khí của đất trời!

Trong khoảng thời gian tiếp theo sau đó, tôi đều ở trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, mặc dù vẫn đang nói chuyện với Lưu Thụy Căn, hình như nói cũng rất ăn khớp với nhau, nhưng nói thật, tôi căn bản không biết mình đang nói gì.

Trạng thái này kéo dài mãi cho đến khi chúng tôi bước vào rạp chiếu phim mà cũng chẳng thấy tốt hơn chút nào, mà trong lúc chúng tôi xem phim, Lưu Thụy Căn lại còn nắm lấy tay tôi. Tôi thề với trời đất, tôi tuyệt đối không bài xích việc va chạm với anh ấy, nhưng mà mẹ kiếp! Bà đây sống đến ngần này tuổi rồi, ngoại trừ hồi nhỏ vật tay với người khác ra, từ trước đến nay không có sự va chạm mật thiết như thế này với con trai bao giờ, cái gì, mấy người nói anh Hai hả? Anh Hai đâu phải là con trai!

Tôi thật sự không nghĩ đến, tôi thật sự chẳng ngờ được, tôi thật sự không dự đoán được, tôi thật, thật, thật, thật...

Nói tóm lại của nói tóm lại, chính là, khoảnh khắc đó, tôi rút tay ra phía sau một chút, thực ra khi rút tay ra tôi đã hối hận rồi, đến nỗi còn định nhét tay về chỗ cũ, nhưng mà cũng lúc đó tay của Lưu Thụy Căn

cũng đã thu tay về rồi.

Mẹ kiếp, không có kinh nghiệm đúng thật là quá thiệt thòi!

Tôi muốn khóc quá, định nói gì đó cho khỏi ngượng ngùng, nhưng thực sự chẳng biết phải nói như thế nào.

“Tay em lạnh quá.”

Trong lúc tôi đang cảm thấy khó xử, Lưu Thụy Căn mở miệng nói, tôi vội vàng cười gượng phụ họa theo, không lạnh được ư? Cả người tôi đang đổ mồ hôi nhễ nhại.

“Để anh sưởi ấm cho em.”

Nói rồi, anh lại đưa tay qua, rất nóng, rất to...

Tôi biết câu nói cuối cùng rất không trong sáng, rất bạo lực, nhưng mà tôi vẫn phải nói, thật sự rất nóng, thật sự rất to. Nóng đến nỗi lòng bàn tay tôi bắt đầu ra mồ hôi, to đến nỗi tôi có thể cảm nhận được bàn tay của mình lọt thỏm trong bàn tay anh. Giây phút đó, cái việc giảm béo bỗng trở nên chẳng có gì khó khăn, cái việc ăn uống ít như con thỏ cũng trở nên không kỳ lạ, đến cả cái việc tập Yoga vất vả kia cũng chẳng còn đau khổ nữa, sau khi về nhà, tôi đứng trước máy tính bốn mươi lăm phút tập Yoga, tập cho cả người nhức mỏi, ra mồ hôi, mà vẫn cảm thấy thỏa mãn khác thường, hạnh phúc khác thường.

Cảm giác thỏa mãn này kéo dài cho đến tận ngày hôm sau vẫn chưa hết, cho dù lại nhận được điện thoại của Thường Hữu cũng chẳng ảnh hưởng gì cả.

“Chị, rốt cuộc là chị có để ý cho em một chút không vậy, em sốt ruột lắm rồi đó, chị nói xem, con của bạn học của em sắp đầy tháng rồi, em vẫn còn cô đơn một mình, cái này mà nói ra, không khéo người ta còn tưởng em bị gì nữa chứ.”

Tôi làm nghề này lâu như vậy rồi, cái việc ba mẹ sốt ruột thì tôi gặp không ít, nhưng đương sự sốt ruột như thế này, thì chắc cũng chỉ có người này mà thôi: “Ồ, Tiểu Thường à, em đừng sốt ruột.”

“Em không sốt ruột có được đâu, chị ơi, các chị nói là đảm bảo chắc chắn đó nha, lúc em nộp tiền...”

“Đúng, đúng, ít nhất phải thu xếp cho em gặp gỡ mười người, không có giới hạn, nhất định sẽ làm cho em gặp người vừa ý nhất mới thôi, thời gian vừa rồi không phải vừa giới thiệu cho em một cô sao? Trông cũng được chứ hả?”

“Được thì cũng được đó, nhưng mà cô ấy lùn quá, em đã chẳng cao gì cho cam, ít ra cũng phải tìm một người ngang cỡ em chứ. Không yêu cầu cao lắm đâu, một mét sáu chắc là cũng có chứ hả?”

“Tiểu Hồ chắc cũng khoảng một mét năm mươi lăm năm mươi bảy chứ hả, nếu mang giày cao gót vào...”

“Không phải vấn đề đi trên đường, quan trọng là truyền cho thế hệ sau chứ! Mọi người đều nói bố cao thì trong mấy người con chỉ có một đứa cao giống bố thôi, còn mẹ cao thì tất cả con cái sẽ đều cao giống mẹ. Em đã không cao rồi, lại tìm thêm một người lùn, thế con em sau này làm sao mà nhìn người ta hả chị?”

Tôi lặng lẽ quay mặt đi, thực sự chẳng biết phải giải thích cụ thể như thế nào cho tên kia hiểu được.

“Thế này đi chị, chiều nay em sẽ đến tìm chị, chúng ta trao đổi thêm một chút.” Tên kia nói xong, không đợi tôi trả lời đã tắt luôn điện thoại. Tôi nhìn ống nghe, cũng đành lắc đầu vô vọng. Những điều kiện cần có thì đã rất tốt rồi - chỉ công việc thôi đã ghi thêm được rất nhiều điểm cho em nó, nhưng mà em nó đưa ra những yêu cầu cũng rất cao, em nó lại là hội viên cao cấp của chúng tôi, thật sự tôi chẳng dám tùy tiện giới thiệu cho nó.

Nói chuyện điện thoại với Thường Hữu xong, tôi rảnh rỗi được một lúc, nhìn thấy xung quanh không có ai, tôi liền lấy kim cắt móng tay ra, bắt đầu tỉa tót móng tay ỳnh, đây cũng là một yêu cầu của La Lợi ghi trên tờ giấy kia. Theo như lời cô ấy nói, một người con gái tinh tế thì không được bỏ sót bất kỳ một chi tiết nhỏ nào. Cho dù tôi không thường xuyên đến mấy tiệm chăm sóc móng kia làm móng, nhưng bản thân cũng phải tự để ý đến, phải chỉnh sửa làm sao óng tay có hình vòng cung. Bàn tay tôi trời sinh đã ưa nhìn, mặc dù hơi mập, nhưng đôi bàn tay trắng trẻo và tròn trịa, nhìn cũng được.

Trước đây những việc này tôi không để ý, bình thường để móng tay cho dài rồi mới nghĩ đến việc cắt đi, còn bây giờ, tự nhiên lại phải chú ý, đặc biệt là nhớ đến giây phút hôm qua Lưu Thụy Căn nắm tay tôi.

Nói tóm lại, nói tóm lại, trong vòng một tiếng đồng hồ không có ai quấy rầy, tôi chỉ làm mỗi một việc tỉa móng tay, mà trong quá trình đó, tôi cũng chỉ nghĩ đến Lưu Thụy Căn, nhớ đến từng hành động, nhớ đến từng thái độ, nhớ đến từng câu nói của anh.

Thực ra ngày hôm qua từ khi gặp anh cho đến khi anh tiễn tôi về, tổng thời gian không vượt quá bốn tiếng đồng hồ, mà trong bốn tiếng đồng hồ đó, có một nửa thời gian là xem phim, đi bộ trên đường, thời gian bốn mắt nhìn nhau, hoặc là sự va chạm cơ thể tuyệt đối không vượt quá hai tiếng đồng hồ, nhưng có rất nhiều khoảnh khắc thực ra là ngừng trôi, ví dụ, khi anh cầm tay tôi để xem phim. Sau khi nắm tay tôi, anh không nhúc nhích, tôi cũng không nhúc nhích, trong quá trình đó, ngoài cảm giác và thời gian ra, thật sự không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Cảnh tượng đó, nếu như cho lên phim, lọt vào ống kính nhiều nhất cũng chỉ được khoảng một hai phút, nhưng mà trong trí nhớ của tôi, nó xuất hiện từ lần này đến lần khác, từng sự thay đổi nho nhỏ, từng cảm giác mong manh. Tôi không ngừng nhớ đến từng thái độ, hành động, âm thanh của anh lúc đó.

Cứ nhớ nhưng đến mấy điều đó, một tiếng đồng hồ đã trôi qua như thế, sau đó nếu như không phải Đặng Linh Linh gọi điện thoại đến, không biết chừng tôi còn nhớ thêm một tiếng đồng hồ nữa.

“Chị Hoàng, chiều nay chị có việc gì không?”

“Chị thì lúc nào cũng chỉ có ngàn ấy việc, thế nào, có việc gì à?”

“Cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là muốn tìm chị nói chuyện thôi mà.”

“Thế thì em đến đây đi.”

“Có tiện không?”

“Haizz, ở chỗ chị có gì mà tiện với chả không tiện, em qua đây đi, chị mời em uống trà nè, trà Phổ Nhĩ, trà giảm béo đó nha.”

Tôi nói với giọng nhẹ nhàng để kiềm chế tâm trạng chán nản của tôi, vào lúc này đây, tôi hoàn toàn không ý thức được rằng, tôi lại đưa đến cho Đặng Linh Linh cả một đồng phiền phức về sau.

18. Chương 18

Chương 18

Buổi chiều khi Đặng Linh Linh đến đây, tôi đang tiếp một cuộc điện thoại, là của một người tên Trương Cường gọi đến, người này năm nay ba mươi lăm tuổi, là một tài xế taxi, một năm trước vừa ly hôn với vợ, tự bản thân anh ta tìm ra trung tâm môi giới hôn nhân này của chúng tôi.

Dáng vẻ, dung mạo người này đều được cả, mặc dù bụng hơi phệ, nhưng đàn ông thời nay có mấy người không có bụng? Đặc biệt là vào tầm tuổi này, không có bụng, thì điều đó có nghĩa là thân phận thấp kém, mà không làm quan được thì thôi cũng cho qua, ngay cả thân phận người giàu trong giới bình dân mà không có, e rằng sẽ bị người ta khinh bỉ.

Đương nhiên, trời sinh bạn đã là người gầy nhom, hoặc là gene di truyền tốt, hoặc là vận động nhiều, thì đó là một chuyện, có điều lúc đó, mọi người đều không nhìn bụng của bạn, mà nhìn vào phong độ của bạn.

Trong xã hội cũ, tài xế taxi là phu xe, còn hiện nay mặc dù trên tinh thần thì vẫn chưa được tôn trọng, nhưng về mặt vật chất thì cũng tương đương với những người bình thường khác, đặc biệt là ở thành phố của chúng tôi, tài xế taxi là một ngành nghề ghê gớm nhất, người khác thế nào thì tôi không biết, một mình tôi đây đã bị từ chối không biết bao nhiêu lần – một người ít khi gọi taxi như tôi đây còn có ấn tượng vì bị taxi từ chối, suy nghĩ một cái là biết ngay tình trạng hiện nay của taxi rồi.

Thành phố này của chúng tôi, xe đông, đường chật, khó bắt được taxi, còn tài xế thì sao, cho dù là mượn xe của người khác để chạy, thu nhập mỗi tháng cũng được khoảng ba bốn ngàn tệ, còn nếu như bạn có một chiếc xe, ôi, đủ sống luôn, mỗi tháng ít thì cũng được bảy tám ngàn, nhiều thì cũng có được cỡ một hai vạn!

Đây không phải là truyện thần thoại gì cả, hai vợ chồng cùng làm nghề này, một người làm ca sáng, một người làm ca tối, thì hoàn toàn có thể đạt đến con số đó. Mà bởi vì tài xế taxi bình thường đã tiếp xúc với đủ các kiểu người, cũng tương đối hiểu biết, bởi vậy tôi có ấn tượng rất tốt với Trương Cường khi vừa tiếp xúc, hai ngày trước vừa giới thiệu anh cho Mã Phương, có điều ngay ngày hôm đó, Mã Phương đã nói với tôi là không được: “Anh ta nói nhất định phải sinh con trai cho anh ta. Tiểu Hoàng, chị không ghét gì việc sinh con, nếu như lúc đó tình cảm hai người tốt đẹp thật sự, đến lúc đó nhất định phải có một đứa con chung, nhưng mà việc sinh con trai hay con gái ai mà dám chắc chắn? Tương lai nếu như có, thì nên bỏ đi hay là cứ thế sinh đây? Nếu như nói chị không nên trốn chạy, khó khăn lắm mới gặp được một người không cảm thấy phiền phức với con trai chị, điều kiện lại tốt, nhưng mà, nhưng mà thật sự chị hơi sợ...”

Tôi nghe ra, Mã Phương có chút do dự, có điều trong việc này thật sự tôi ngại khuyên bảo điều gì, chỉ nói chị ấy suy nghĩ kĩ vào, vài ngày nữa rồi lại đến đây xem sao, kết quả phía Mã Phương bên kia còn chưa nói gì nhiều, Trương Cường đã chạy đến than thở rồi.

“Tiểu Hoàng, em giới thiệu cô Mã Phương kia cứ làm sao ấy, anh bảo cô ấy sinh con thì cô ấy cứ chối đây đẩy, phụ nữ làm gì có ai không sinh con? Phụ nữ không sinh con có gọi là phụ nữ không? Cô ấy đã từng ly dị, có con trai cũng chẳng sao cả, thời đại này kiểu đàn ông dễ nói chuyện như anh đây hiếm lắm rồi. Phải biết đó là một bé trai chứ! Cứ cho anh không phải ba đẻ của nó đi, mai mốt nó cưới vợ, nhiều thì anh không có mà cho, ít thì, nói gì cũng phải cho nó ba đến năm vạn, biết đâu được còn phải mua nhà cho nó, cũng may mà anh còn kiếm ra tiền, nếu là người đàn ông khác thử xem, họ có muốn thế không? Không phải anh tự khen anh đâu, người như anh đây, khó mà tìm được người thứ hai lắm. Mặc dù anh cũng đã từng ly hôn, nhưng mà chưa có con, tìm một cô gái lỡ thì chắc cũng không khó lắm đâu, chỉ là thấy cô ấy đã từng sinh một đứa con. Anh nói thật cho em biết nhé, sở dĩ anh ly hôn với người vợ trước, là bởi vì cô ấy không đẻ được. Anh là con trai cả của một gia đình, nếu như không có con cái nối dõi, mai này còn mặt mũi nào mà đi gặp tổ tông! Em hỏi giúp anh xem rốt cuộc cô ấy có ý gì, nếu thật sự không được thì chấm dứt luôn!”

Trương Cường than thở đầu dây bên kia một thôi một hồi, tôi cười gượng, nhưng trong lòng lại không ngừng gào thét, mẹ kiếp, phụ nữ không sinh đẻ được thì không gọi là phụ nữ, đàn ông không sinh đẻ được không biết có phải cũng gọi là không phải đàn ông không? Mẹ kiếp chứ, bây giờ những vấn đề của đàn ông còn nhiều hơn phụ nữ! Mẹ kiếp chứ nhiều đàn ông hiện nay, của nợ ấy mềm chứ không cứng, cứng thì không cương lên được, cương lên thì không được lâu! Mẹ kiếp chứ lượng tinh trùng của đàn ông ít hơn ngày xưa! Mẹ kiếp chứ khoa học đã chứng minh được rồi, qua bao nhiêu năm nữa thì sẽ không còn có đàn ông các anh nữa!

Đến lúc đó đàn ông các anh đều là động vật quý hiếm, đều bị nhốt trong lồng ở trong sở thú, đến lúc đó cả thế giới đều xem các anh sinh đẻ, phái nữ của toàn xã hội đều nhìn chăm chăm vào phần thân dưới của các anh, xem các anh có sung sướng không!

Mẹ kiếp chứ, đến lúc đó anh sẽ có người nối dõi đấy!

Thực ra tôi biết, đối với vấn đề sinh đẻ, vẫn có rất nhiều người để ý, cũng có rất nhiều người nói với tôi, sở dĩ hôn nhân có thể kéo dài được, đa phần đều là vì có con cái. Ngay cả Tổng Đan Đan^[1] khi làm chương trình “Sắp xếp lại gia đình” cũng đã từng nói, đặc biệt nhấn mạnh vai trò của con cái: “Tôi cảm thấy nếu như muốn sống bình yên bên anh ấy, điều quan trọng nhất chính là phải yêu con của anh ấy, bởi vì đó là một bộ phận không thể tách rời của anh ấy.”

[1] Tổng Đan Đan: nữ diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc.

Hai người không cùng huyết thống, trước đây đều là người không quen biết nhau, tại sao lại có thể cùng nắm tay nhau, đối mặt với phong ba bão táp trong mấy chục năm về sau của cuộc đời? Những ví dụ thiếu số về những cuộc hôn nhân vì chính trị, vì thế lực gia tộc gì gì đó bị vứt sang một bên, tình yêu, có thể là lý do mà rất nhiều người nghĩ đến.

Nhưng mà, tình yêu cũng có thời hạn.

Tôi thích Lưu Thụy Căn như thế này, tôi cũng không dám nói, tôi có thật sẽ thích anh ấy suốt một đời hay không, mà theo nghiên cứu của khoa học, thời hạn của chất dopamine[2] gì đó chỉ có mười lăm tháng mà thôi. Cũng có nghĩa là, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thời gian tôi rung động trước Lưu Thụy Căn chỉ có mười lăm tháng mà thôi, thế hết mười lăm tháng thì sao?

[2] Dopamine: Đây là một chất dẫn truyền tín hiệu thần kinh từ tế bào này sang tế bào khác ở bên trong của não

Tôi không biết, cũng không dễ trả lời. Nhưng từ những ví dụ hiện thực có thể nhìn thấy được, trước đây yêu nhau mãnh liệt, trải qua sự mài mòn của từng khoảng thời gian, từng khoảng thời gian, cuối cùng, e rằng chỉ còn lại tình cảm mà thôi. Nếu như tình cảm này đủ sâu đậm, có thể khiến hai người không rời xa nhau, nhưng nếu như xảy ra việc gì ngoài ý muốn? Người này tại sao lại chung thủy suốt đời, thế chết không thay đổi với người kia?

Khi yêu nhau đương nhiên sẽ thế thốt như vậy, mười năm, hai mươi năm sau thì sao? Đặc biệt là sau khi có đủ tích lũy, sau khi có đầy đủ tiền tài?

Con cái, chỉ có thể là con cái.

Đứa con này có chung huyết thống của hai người, là kết tinh của hai người, là máu là thịt của hai người, là một bộ phận không thể tách rời của hai người.

Hy sinh càng nhiều, tình yêu lại càng sâu đậm, càng khó mà rút lui được. Đây cũng chính là điều mà người ta luôn nói tại sao tình yêu của một người mẹ luôn vĩ đại, bởi vì mẹ đã hy sinh cho đứa con này quá nhiều.

Nói nhiều quá rồi, nói tóm lại nói tóm lại, tôi có thể hiểu tâm lý đó của Trương Cường, về việc anh ta ly dị với người vợ trước... Mặc dù không tán đồng lắm, nhưng tôi cũng hiểu được một cách thông suốt, có điều, anh ta cứ xem phụ nữ như một công cụ sinh đẻ thì...

Tôi biết, tôi vô cùng hiểu rõ, đây chính là hiện thực, nhưng mà trong đáy lòng tôi, tôi lại không thể nào chấp nhận được. Đặng Linh Linh cũng không thể nào chấp nhận được, giọng nói của Trương Cường quá lớn, lúc đó Đặng Linh Linh lại ngồi cách tôi không xa, chắc cũng nghe được mấy câu, thấy tôi gọi điện thoại xong liền nhíu mày: “Loại người kiểu gì thế không biết, sao lại ăn nói như vậy, chắc người kia không đồng ý phải không?”.

“Không đồng ý.”

Tôi nói, rồi kể lại chuyện lúc nãy, Đặng Linh Linh nói: “Loại người này không chấp nhận được đâu, biết đâu sau này còn xảy ra điều gì rắc rối.”

“Đúng thế, có điều... Haizz, thôi không nói cái này nữa, sao tự nhiên em lại muốn đến tìm chị vậy?”.

“Sao thế, bây giờ em không được đến tìm chị ư?”.

“Ồ, nhà văn lớn, bây giờ cũng đã biết hỏi ngược lại người ta rồi đấy. Con bé này, đương nhiên là nhớ đến chị rồi, nhưng mà, ôi... Tự nhiên lại đến tìm chị...” Tôi cười hắc hắc hai tiếng, “Khai thật đi!”.

Đặng Linh Linh quả là ngây thơ non nớt trong thế giới thứ ba, bị tôi nói như vậy, mặt mũi đỏ cả lên: “Em thì còn có việc gì nữa, ngày hôm qua, thái hậu của em lại dọn đến nhà em ở rồi.”

Trước đây đã từng nói, vì việc xem mặt của Đặng Linh Linh, thái hậu của nhà họ Đặng bắt đầu theo dõi sát sao trong suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, không còn cách nào khác, Đặng Linh Linh đành phải phục tùng, lúc đó thái hậu mới cảm thấy hỉ hả trong lòng mà quay trở về nhà, nhưng, chỉ là tạm thời mà thôi! Đặng Linh Linh xem mắt được nửa năm nay vẫn chưa có kết quả gì ra hồn, thái hậu lại không hài lòng, cho rằng Đặng Linh Linh không đủ nghiêm túc, không đủ thành tâm, thế nên lại dọn đến ở. Lần này nói kiểu cho hay thì là, Đặng Linh Linh không có được bạn trai thì bà sẽ không tha cho, nói kiểu không hay... Thái hậu có khả năng sẽ ở cho đến khi cô lấy chồng được mới thôi!

Mẹ ruột của mình, đó là người không đánh được, không chửi được, không cãi được, còn phải khuất phục như vậy nữa, Đặng Linh Linh quả thật đang rất đau khổ.

“Chị Hoàng, thật đấy, em đang muốn tìm đại một người nào đó để ghép đôi vào cho xong chuyện đi, nhưng... Mỗi lần gặp được người có thể ghép đôi, em lại chẳng muốn ghép đôi nữa. Thái hậu nhà em bảo em yêu cầu quá cao, thực ra em có yêu cầu cao gì đâu, chị nói xem, những người như Vương Thông, Trương Tường em đều đã gặp một lần hai lần ba lần, em còn có yêu cầu gì nữa đâu? Em chỉ muốn tìm cảm giác mà thôi! Bất kể anh ta làm nghề gì, bất kể anh ta kiếm được bao nhiêu tiền, bất kể anh ta cao gầy to béo ra sao, thậm chí chẳng thèm để ý đến nhân phẩm của anh ta, chỉ cần làm cho em có cảm giác... Hoặc là, chỉ cần làm cho em cảm thấy em có được thứ gì từ anh ấy! Nhưng mà, em thì có thể có được thứ gì từ những người đó chứ? Muốn tiền ư, em chẳng cần, muốn nhà ư, em có rồi, muốn thật thà tử tế... Em không có niềm tin anh ta sau này sẽ không thay đổi, muốn đáng vẻ bên ngoài, thế thì không bằng em đi lái phi công trẻ quách cho rồi... Cho nên, em chỉ muốn có cảm giác mà thôi, nhưng mà chị nói xem, gặp được một người có cảm giác, sao mà lại khó đến thế cơ chứ?”

Tôi nghe mà cảm thấy rầu rĩ trong lòng, mẹ kiếp, chị đây sống hai mươi bảy năm nay không phải mới gặp được một người có cảm giác sao?

“Đừng sốt ruột, thể nào cũng gặp được!”

“Thật sao?”

Trong đôi mắt của Đặng Linh Linh hiện rõ sự mong lung, tôi nhất thời nhanh mồm nhanh miệng: “Thật mà, chị đây còn gặp được, em đương nhiên là sẽ có khả năng hơn.”

Đặng Linh Linh ngay lập tức trở nên hào hứng, ngồi ào dậy: “Chị Hoàng đang yêu ă? Mau kể đi chị, mau kể đi!”

“Thì cũng có gì đâu.”

“Ái chà, chị nói đi mà, cho em nghe với.”

Tôi thấy tình hình không từ chối được, liền nói: “Thì cũng chẳng có gì cả, cũng là đi xem mắt, mới đầu chẳng có cảm giác gì, gặp hai ba lần bỗng nhiên lại có cảm giác, cảm thấy thích người này chết đi được.”

“Thế bây giờ thì sao? Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ... thì cũng thế đó...”

“Thế nào là cũng thế đó?”

Tôi chẳng muốn nói sâu vào vấn đề này, nhưng lại không biết làm thế nào để từ chối, trong lúc tôi đang bối rối khó xử, cửa mở ra, Thường Hữu bước vào, tôi phải nói rằng, người có tiền và người không có tiền hoàn toàn khác nhau, đây không phải là chê nghèo ham giàu - mặc dù bản thân mình thực sự rất yêu vàng, rất yêu bạc, rất yêu nhân dân tệ. Nhưng mà điều đáng nói ở đây là, khi có tiền rồi thì có thể chăm sóc đến bản thân mình tốt hơn. Ví dụ như Thường Hữu, tên đó trông không đến nỗi tệ, cũng chỉ ngang mức bình thường, đường nét trên khuôn mặt không xuất chúng gì cả.

Nhưng mỗi lúc tôi gặp hắn ta, hắn ta đều ăn mặc rất hợp thời trang, từ trên xuống dưới được “tút tát” rất gọn gàng. Hắn cao khoảng một mét bảy mươi hai, cho nên tôi chưa bao giờ thấy hắn mặc áo phom dài, áo khoác jean được mặc nhiều nhất, tóc cắt ngắn, tóc chia thẳng lên trên, vô hình trung làm cho hắn cao thêm vài xăng-ti-mét.

Người này tính tình nóng vội, vừa mở cửa đã nghe thấy giọng: “Chị Hoàng ơi...”

Làm thế nào để hình dung thái độ trong tích tắc này của Thường Hữu nhỉ?

Trong truyện Bồ già, lần đầu tiên Michael gặp Apollonia có cảm giác như bị sét đánh rất lâu, lúc đó, cơ thể Michael như nằm ở chín tầng mây, kích động đến nỗi hồn xiêu phách lạc cực kỳ xa rời thực tế.

Bởi vì cảnh đó quá ấn tượng - khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy, cứ ngỡ rằng cuối cùng cũng đã tìm được vị trí bị sét đánh. Cho nên, giây phút này đây lập tức liên tưởng đến Thường Hữu.

Nói tóm lại, trong vòng nửa phút đó, một người không lão luyện như tôi đây mà còn nhìn ra tên tiểu tử Thường Hữu này có ý với Đặng Linh Linh, ánh mắt lộ liễu như vậy, Đặng Linh Linh cho dù suốt ngày chìm đắm trong thế giới thứ hai, cũng có chút phản ứng, cảm thấy cực kỳ ngại ngùng.

“Phiêu Phiêu, chị có việc rồi, em đi trước đây.”

“A...”

“Thực ra tôi đến tìm chị Hoàng cũng chẳng có việc gì đâu.” Khi tôi còn đang do dự, không biết phải nói như thế nào, Thường Hữu đã cắt lời trước, hơn nữa còn chẳng đợi tôi phản ứng lại đã nói tiếp: “Chị Hoàng, đây là ai vậy, sao không giới thiệu một chút chứ?”

“Ồ, Linh Linh, để chị giới thiệu một chút nhé, đây là Thường Hữu, là khách hàng của bọn chị. Đây là Linh Linh, bạn của chị.” Tôi biết sự ngại ngùng của Đặng Linh Linh, tự động giấu đi thân phận của cô ấy, hơn nữa trong lòng tôi, cô ấy thật sự là bạn của tôi rồi. Tôi đã quyết định, sau này phải làm cửa ải trấn giữ giúp cho cô ấy, những người không xứng với cô nhất định không cho cô gặp mặt - mặc dù trước đây tôi cũng làm cửa ải của cô ấy, nhưng mà bây giờ tôi đã ra quyết định mới, cửa ải này nhất định phải nghiêm ngặt hơn một chút nữa.

“Xin chào, Linh Linh.”

Thường Hữu nói xong liền giơ tay ra, Đặng Linh Linh sững người, nói: “Tôi họ Đặng.”

“Thế cũng đâu có thể gọi em là Đặng tiểu thư được phải không, gọi thế chẳng hay chút nào, tôi và chị Hoàng đây quen biết nhau đã lâu, cô ấy gọi em Linh Linh, anh cũng gọi em là Linh Linh đi, em gọi anh là Tiểu Thường hay A Hữu đều được, nếu không gọi cả họ tên cũng được.”

Trong tích tắc, Thường Hữu điều khiển được không khí nói chuyện, tôi và Đặng Linh Linh hoàn toàn không phải địch thủ, tôi thấy cứ kéo dài như vậy không ổn, Thường Hữu có cảm giác với Đặng Linh Linh mặc dù không phải chuyện gì xấu xa, nhưng mà vì tôi vẫn không biết suy nghĩ của Đặng Linh Linh, cô ấy nhìn bề ngoài trông có vẻ trẻ trung, nhưng tuổi tác hoàn toàn vượt quá yêu cầu của Thường Hữu, đến lúc đó lại bảo không đẹp. Bởi vậy nói chuyện được vài câu, tôi tìm cớ đuổi Đặng Linh Linh đi.

Thường Hữu cùng tôi tiễn Đặng Linh Linh về, mãi cho đến khi Đặng Linh Linh đã vào trong thang máy rồi, mà cổ cậu ta vẫn giữ thẳng đơ, sau đó quay qua nói với tôi: “Chị Hoàng, chị thật chẳng chẳng ra làm sao cả!”

“Cái gì mà chẳng ra làm sao?”

“Đặng Linh Linh đó, Đặng Linh Linh chính là kiểu người em thích, vừa nhìn đã thấy rất nho nhã...”

“Ồ, cô ấy đúng là rất nho nhã, nhưng mà, cô ấy đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi rồi mà.”

19. Chương 19

Chương 19

Vừa nghe thấy tuổi tác của Đặng Linh Linh, Thường Hữu ngẩn người ra, sau đó khuôn mặt biến sắc thấy rõ, sau đó nữa thì trong lòng như có một cuộc đấu tranh đau khổ, qua một chốc, cậu ta mới lẩm bẩm một câu: “Trông có vẻ... chẳng giống chút nào.”

Tôi điềm nhiên uống trà.

“Chị Hoàng, chị không lừa em đấy chứ?”

“Chị lừa em làm gì? Điều kiện của em đâu có kém cỏi gì đâu, cô ấy lại chưa kết hôn, đến bạn trai còn chưa có, nếu như em không đưa ra một loạt yêu cầu kia, thì chị đã giới thiệu cho em từ lâu rồi.”

“Cô ấy chưa có người yêu?”

Mắt của Thường Hữu lại sáng rực lên, tôi vừa giận vừa cười nói: “Đúng thế, chưa có người yêu, thậm chí là chưa yêu ai bao giờ, nhưng mà thật sự là đã hai bảy hai tám tuổi rồi. Sinh ngày nào thì chị không biết, nhưng mà vừa qua sinh nhật hai mươi bảy tuổi.”

Tuổi tác của phụ nữ thường phải được bí mật, mặc dù hai mươi bảy hai mươi tám tuổi tuyệt đối không được chê già, đối với những người phụ nữ chưa kết hôn, cũng coi như là đã đến thời kì mắc cỡ rồi, nhưng vấn đề này, Đặng Linh Linh chẳng có ý giấu giếm gì tôi, nhưng tôi lại rất để ý đến điều này.

Đúng thế, Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây không chú ý đến vóc dáng, không chú ý đến ngoại hình, thậm chí không chú ý đến dáng vẻ của mình, nhưng mà từ nhỏ tôi đã rất để ý đến tuổi tác của mình. Còn nhớ một lần bị bệnh nằm lên mười tuổi, bác sĩ hỏi bao nhiêu tuổi, thái hậu nói luôn mười một tuổi, tôi kiên quyết khẳng định mười tuổi rưỡi!

Hồi mười tuổi đã chẳng muốn lớn thêm nữa tuổi tẹo nào, bây giờ đương nhiên là già thêm một ngày cũng chẳng muốn. Bởi vì liên quan đến công việc, tôi nhất thiết phải biết Đặng Linh Linh sinh vào năm nào, nhưng cụ thể là ngày nào thì tôi chẳng hỏi.

“Thực ra, cô ấy cũng đâu lớn hơn em bao nhiêu đâu...”

“Ừ, không phải chúng ta thường nói gái hơn hai, trai hơn một đấy sao?”

Thường Hữu không nói gì, hồn xiêu phách lạc ngồi ở đó một lúc rồi mới đứng dậy, khi đi về thậm chí còn quên mất chào hỏi tôi. Tôi đứng đằng sau nhìn theo bóng cậu ấy chỉ biết nhún vai, có chút ác ý nghĩ rằng, cứ để cho thằng bé này đề ra tiêu chuẩn này tiêu chuẩn nọ, đi mà tìm theo tiêu chuẩn, tìm đi, tìm đi xem nào!

Những ngày tiếp theo, tôi đột nhiên vừa rảnh rỗi, mà lại vừa bận rộn.

Rảnh rỗi là vì, La Lợi và Đặng Linh Linh đột nhiên biến mất, công việc lại chẳng có gì gấp gáp làm mình sốt ruột phải xử lý ngay. Còn bận rộn là vì, mỗi ngày tôi đều đi ra ngoài, mỗi ngày đều đi gặp Lưu Thụy Căn.

Chúng tôi đi xem hết các bộ phim mới ra, bất kể nó có hay hay không, rồi ngồi ngâm mình trong các quán cà phê, bất kể đồ ăn trong đó ngon hay dở. Cho đến tận lúc này, tôi mới phát hiện ra, cái thành phố chúng tôi đang ở đây đúng là chẳng có chỗ nào để mà đi chơi cả, còn cái thời tiết lạnh lẽo này cũng có thể làm ảnh hưởng đến việc đi chơi nữa.

Nếu như bây giờ thời tiết tạm được, chúng tôi có thể tùy tiện đi lang thang trên đường, cho dù đi từ khu Tây đến khu Đông cũng chẳng sao. Nhưng giờ đây, chỉ cần ở bên anh, tôi không sợ gió lạnh, nhưng mà bị lạnh công đến nỗi rằng đánh cằm cập vào nhau chẳng phải việc gì tốt đẹp cho cam.

Trong trường hợp này, chúng tôi bắt đầu đi dạo các siêu thị, cửa hàng, nhưng những nơi này chẳng thích hợp cho việc nói chuyện, cứ cho là chẳng phải phút giây nào chúng tôi cũng nói chuyện với nhau đi, nhưng mà vừa nói một hai câu đã phải lo tránh đường cho người khác... Cảm giác đó, chẳng kỳ diệu chút nào cả.

Hơn nữa của hơn nữa, mẹ kiếp chứ! Chị đây cũng biết mắc cỡ vậy!

Cứ cho là bây giờ tôi đã cầm tay với Lưu Thụy Căn đi, khoác tay nhau đi, những việc làm đó cũng chỉ tiến hành vào những lúc trời tối, đèn mờ, trăng lu, gió to thôi, chứ dưới ánh sáng rực rỡ chiếu rọi đất trời... Chị đây thật sự không dám thật mà mà mà mà!

Mỗi ngày đều gặp nhau, nhưng vẫn có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó; mỗi ngày đều nói chuyện với nhau, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ.

Tinh thần có chút thiếu thốn, tiền bạc cũng có chút gì đó chịu không nổi nữa rồi.

Một vé xem phim nếu mua theo đoàn cũng phải mất hai mươi lăm đồng, ngồi chơi trong quán cà phê ít nhất phải mất bốn năm chục đồng, đi taxi ít nhất cũng phải mất hai mươi đồng, chi phí ít nhất của một ngày cũng khoảng một hai trăm đồng. Một ngày hai ngày chẳng sao, một tháng mất hơn ba ngàn đồng!

Đây là còn chưa tính những số tiền khác. Đương nhiên, trong ba ngàn này tôi bỏ ra không đến một ngàn tệ, đa phần đều do Lưu Thụy Căn trả, nhưng cũng chính vì vậy, tôi mới cảm thấy chịu không nổi. Lương anh một tháng đâu có nhiều nhận gì, mỗi ngày lại chi ra ngần ấy, lấy đâu ra mà thuê nhà? Lấy đâu ra mà trả tiền điện nước? Lấy đâu ra mà ăn? Lấy đâu ra mà mua quần áo? Cứ cho là trước đây anh có chút tiền tiết kiệm đi, nhưng mà cũng đâu có được là bao?

Cuối cùng, lúc này đây, tôi mới hiểu được tâm tình của những cô gái đa đoan đã từng xuất hiện trên diễn đàn kia.

Một cô gái ngon lành thế kia, công việc tốt gia thế tốt dung mạo tốt, bạn trai lại không nhà không xe không tiền, thế là con gái nhà người ta liền mang xe, mang nhà, mang tiền tiết kiệm đưa ra hết, xong việc lại bị bạn trai bới móc đủ kiểu, gặt đủ các kiểu cực phẩm.

Khi tôi đọc những kiểu bài viết như thế, tôi đều suy nghĩ mãi mà không ra, luôn cảm thấy đầu óc cô gái đầy hình như có vấn đề. Các bạn nói xem, bạn trai mình cái gì cũng không có, bạn thích anh ta là được rồi, lại còn nói chẳng hiểu tại sao lại thích cơ!

Nhưng tại sao lại cần phải trợ cấp?

Bây giờ tôi hiểu rồi, không phải trợ cấp, mà là không muốn để anh ta phải khó xử, không muốn để anh ấy chịu cực khổ.

Hóa ra, không chỉ có con trai mới biết xót xa cho con gái, con gái đối với con trai, còn xót nhiều hơn nữa.

Ngày hôm nay, cuối cùng chúng tôi cũng đã coi hết toàn bộ phim chiếu ở rạp, đứng ở rạp chiếu phim, thật sự là khó xử chết đi được. Đi về nhà thì sớm quá, hơn nữa lại không đành lòng; không về nhà thì lại chẳng có chỗ nào để đi.

Sau này La Lợi cứ cười tôi suốt: “Cái gì mà không có chỗ nào để đi, phòng trà quán bar, mấy chỗ đi chơi cũng nhiều lắm chứ, mà muốn đến nhà người ta thì cứ nói thẳng đi, Hoàng Phiêu Phiêu, mà dở ở điểm này, đến chết rồi mà còn già mồm.”

Tôi từ chối bình luận về lời đánh giá của La Lợi, nói tóm lại của nói tóm lại, tôi đến nơi ở của Lưu Thụy Căn, vừa bước vào cửa, tôi bỗng hóa đá.

Khu dân cư nhỏ theo phong cách cũ, căn hộ được xây lâu đời lắm rồi, những việc này, tôi đều đã chuẩn bị trước tư tưởng, hơn nữa, tôi cũng chẳng phải tiểu thư xuất thân trong gia đình giàu có, trong hoàn cảnh như vậy, hoàn toàn không có áp lực gì. Nhưng mà căn nhà của Lưu Thụy Căn... Mẹ kiếp! Thế mà cũng gọi là nhà à?

Nói là bãi rác thì cũng hơi quá, nhưng mà nói là đồng rác, tuyệt đối sẽ không có người phản bác. Khắp phòng là vỏ hộp mì tôm, túi ni-lông vứt đầy trên mặt bàn, khăn giấy xài rồi quăng đầy trên nền nhà, không khí trong căn phòng cũng có mùi, mùi đủ kiểu quện lại với nhau, cũng may là mùi thuốc trong căn phòng này đủ nhiều, nếu không, cho dù là mùa đông, cũng chẳng ai ở nổi trong căn phòng này.

Tôi hồ nghi nhìn Lưu Thụy Căn, Lưu Thụy Căn ngại ngần sờ vào một bên khuôn mặt mình: “Không ngờ là em đến, nên không dọn dẹp gì, nếu không... Em vào trong phòng anh ngồi một chút đi?”.

“Trong phòng anh có ngồi được không?”.

“... Chắc là được.”

Dưới sự hướng dẫn của anh tôi đi đến phòng ngủ, thực sự là sạch hơn phòng khách một chút, nhưng mà cũng có giới hạn, tôi vút túi xách lên giường anh, cởi áo khoác ra: “Anh có túi đựng rác chứ hả?”.

Lưu Thụy Căn ngớ người ra, tôi lại tiếp tục nói: “Chối cũng có chứ, cây lau nhà cũng có chứ hả?”.

Sự thật chứng minh, Lưu Thụy Căn thực sự là một đứa trẻ lớn lên trong một gia đình nghèo khổ, mặc dù trong nhà bữa bộn như thế này, nhưng mà chắc là cũng có những món đồ này.

“Cởi ra đi.”

“Hả?”.

“Không cởi áo ra làm sao mà anh làm việc được?”. Tôi tự tin nhìn anh. Từ trước đến nay tôi luôn có chút sợ anh, kiểu sợ này không phải là khiếp sợ, mà là bởi vì quá thích cho nên mới dăm ra sợ hãi, sợ anh không vui vẻ, sợ anh không hạnh phúc, sợ anh cảm thấy tôi không tốt, sợ anh không cần tôi nữa.

Cho nên tôi cực kỳ rụt rè, cho nên tôi cực kỳ thận trọng, cho nên tôi cực kỳ bị gò bó khó chịu. Giống như Diệp Tiểu Mỹ trong phim hoạt hình “Ông và cô bốn lá”, trước mặt mọi người đều thể hiện mình tự do tự

tại, vui vẻ yêu đời, nhưng trước mặt Sâm Điền lại luôn gò bó đến khó chịu, gò bó... Thậm chí muốn đi toilet cũng ngại chẳng dám mở miệng nói.

Có điều khi đã thích một người, thì sẽ vô hình trung xem người đó như thần thánh, mặc dù cái tên Lưu Thụy Căn nghe què chết đi được, không nhà không xe, nhưng mà trong mắt tôi, anh đáng yêu chết đi được, ghê gớm không chịu nổi, nhất cử nhất động, đến cả việc ngẩng đầu lên, mẹ kiếp chứ, cũng thu hút chết đi được!

Bởi vì cảm thấy anh quá được, cho nên cũng luôn cảm thấy mình quá tệ, cho nên dù nhiều khi những đề nghị của anh tôi không hề thích cũng không muốn phản bác, càng không dám mặt nặng mày nhẹ. Nhưng giây phút này đây, những ánh hào quang quanh người Lưu Thụy Căn biến mất, tôi bỗng ý thức được rằng, à, hóa ra anh cũng là một người bình thường. Mặc dù tôi thích anh, vô cùng vô cùng thích anh, nhưng anh cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Anh có tình cảm và ham muốn, ăn đủ loại ngũ cốc, hơn nữa, cũng sẽ có lúc phạm phải sai lầm!

Lưu Thụy Căn hiển nhiên chẳng ngờ được tôi sẽ nói như thế, nhất thời ngẩn người ra, nhưng tôi đã nhét cây chổi vào trong tay anh: “Nào, ngoan, quét hết những hộp mì và túi ni-lông xuống đất, sau đó quét gom lại thành một đống. Làm đi thôi, cuộc hành trình ngàn dặm cũng phải đi bằng chân, mặc dù căn phòng này bẩn và bừa bộn, nhưng, chỉ cần anh quét, thế nào cũng trở nên sạch sẽ.”

Lưu Thụy Căn ngơ ngơ ngác ngác, nhưng vẫn làm theo lời tôi. Tôi vứt anh ở phòng khách, còn mình vào phòng bếp, ở đây sạch sẽ hơn ở ngoài kia nhiều, nhưng rõ ràng rằng, Lưu Thụy Căn rất ít khi sử dụng nơi này - đoán rằng cũng chỉ nấu nước sôi gì đó mà thôi. Có điều mặc dù như vậy, trên tường vẫn dính những vết bẩn lớn, có lẽ là người thuê trước anh làm bẩn. Tôi tìm quanh một vòng, không tìm thấy nước rửa chén, cũng chẳng tìm thấy miếng kem chùi nồi, suy nghĩ một lúc rồi bước ra ngoài, Lưu Thụy Căn đang quét túi ni-lông xuống nền nhà, khuôn mặt đắm chiêu.

“Cởi áo khoác ra đi, đừng để đến khi quét dọn nhà cửa xong phải đi giặt áo khoác, em đi ra đây một lát, chút nữa quay lại.”

Lưu Thụy Căn gật gật đầu, cũng chẳng hỏi tôi đi đâu, còn tôi cũng chỉ chạy vào một siêu thị nhỏ gần đây mua một ít đồ dùng cần thiết. Hai ba tiếng đồng hồ sau, khoảng thời gian đó trôi qua nhanh như bay, nói tóm lại, cảm giác của tôi lúc đó, vừa mới dọn dẹp được phòng bếp cho ra hồn, thì đã đến nửa đêm. Rác rưởi cuối cùng cũng đã được gom lại thành một đống, nền nhà cuối cùng đã nhìn thấy được màu sắc vốn có của nó, dùng hết cả thấy tám túi đựng rác. Bạn Lưu Thụy Căn, người có thể đi lang thang dạo phố với tôi hai ba tiếng đồng hồ mà mặt không đỏ, không thở dốc, giờ đây phải ngồi tựa vào ghế sofa.

“Mệt không?”.

Lưu Thụy Căn không nói, chỉ liếc mắt nhìn tôi.

“Dậy ăn cơm đi.”

Lưu Thụy Căn ngẩn người ra, tôi đã quay người đi vào bếp. Ở chỗ anh đây chẳng có gì cả, mà cái siêu thị nhỏ xíu kia cũng chẳng có nhiều đồ đặc gì, cho nên món tôi có thể nấu được, cũng chỉ là một nồi mì, một nồi mì mà đến hành lá cũng chẳng có, nấu bằng nước lã, một màu sắc nổi bật nhất, đó chính là cái món trứng chiên ở bên cạnh.

20. Chương 20

Chương 20

“Hôm nay em không có nhiều việc lắm hả?”.

“Em thì có việc gì đâu, cũng giống như bình thường vậy thôi. Anh thì sao?”.

“Anh cũng chẳng có việc gì, chỉ đi gặp gỡ khách hàng rồi ăn cơm thôi.”

“Có uống rượu không?”

“Uống một chút.”

“Không uống nhiều đấy chứ hả?”

“Em nghe giọng anh thấy anh uống nhiều lắm sao?”

“Nghe không ra, nhưng có thể uống nhiều mà em không nghe thấy được.”

“Anh ghê gớm vậy sao?”

“Anh không biết sao, anh ghê gớm chết đi được.”

“Ồ, ghê gớm ra làm sao?”

“... Ừm...”

“Nói đi, anh ghê gớm thế nào?”

“Muốn nghe thật à? Thế anh muốn em nói dối hay nói thật?”

“Đương nhiên là nói thật rồi.”

Cái đoạn nói chuyện chán ngắt, tẻ nhạt này là của tôi và Lưu Thụy Căn, từ lúc tôi đến chỗ ở của anh, dọn dẹp sạch sẽ cái chuồng heo đó, quan hệ giữa tôi và anh... nói là đột ngột tiến xa hình như cũng không chính xác lắm, nhưng quả thật là đã bước qua một giai đoạn mới.

Trước đây mỗi lần nhìn thấy anh, tôi đều cảm thấy ngại ngùng, cho dù đã từng nắm tay, tôi cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Nghĩ đến việc đi gặp anh, tự nhiên nhịp tim vô cớ đập nhanh thêm hai nhịp, có những lúc chỉ một động tác vô tình của anh cũng làm tôi trở nên căng thẳng.

Bây giờ những việc này không thể nói là đã hết hoàn toàn, nhưng mà thực sự là cũng đã bớt được nhiều rồi. Tôi đã không còn giống như trước đây nữa, mỗi lần muốn gọi điện cho anh đều do dự rồi lại chần chừ, gửi tin nhắn xác định anh không bận mới dám nhất nút gọi, tôi cũng không giống trước đây nữa, trước mặt anh chẳng dám nói gì cả, rõ ràng là dối muốn chết nhưng lại nói mình không dối, hoặc là đã ăn cơm rồi.

Bây giờ mỗi lúc anh sắp tan tầm, tôi sẽ gọi một cuộc điện thoại cho anh, hỏi anh buổi tối có việc gì không, sau đó ra chợ mua một ít thức ăn, rồi sau đó nữa sẽ đến gõ cửa nhà anh. Khi anh ăn cơm, tôi sẽ vừa gặm táo vừa nhìn anh bằng một ánh mắt cảm hận. Những lúc anh cầm miếng sườn non lên dụ dỗ, tôi sẽ quay mặt đi, nghiêng răng nghiêng lợi bảo rằng mình đang giảm béo. Mới đầu, anh nói tôi không cần làm như vậy, nhưng thấy tôi kiên quyết, anh cũng phải chiều theo tôi: “Thôi được rồi, em muốn làm thế nào cũng được. Nhưng nếu em muốn giảm béo thật, anh cũng không ngăn cản em đâu, nhưng mà đừng để bản thân mình xuống sức quá.”

Nghe anh nói như vậy, tôi lại có chút không an tâm: “Em... đang giảm béo thật mà.”

“Không phải em đã và đang giảm béo sao?”

...

Các bạn học sinh thân mến!

Các bạn học sinh thân mến! Các bạn học sinh thân mến! Các bạn học sinh thân mến... Ở đây tôi phải giải thích một chút, mặc dù tôi đã có thực đơn của La Lợi từ lâu, mặc dù tôi cũng đã hạ quyết tâm giảm béo từ lâu, nhưng trong vòng một tháng trở lại đây, thành quả của tôi... chỉ có một ki-lô-gam mà thôi!

Thật đó, không phải tôi không cố gắng, tôi đã rất cố gắng ăn sáng ăn trưa theo yêu cầu của La Lợi, cũng rất cố gắng kiềm chế cái miệng lại, tôi thề, trong khoảng thời gian một tháng năm ngày vừa rồi tôi đã không ăn những thực phẩm cấm kị như kẹo sô-cô-la, khoai tây chiên, bánh kem rồi.

Nhưng mà mẹ kiếp, bây giờ mỗi ngày tôi đều đi chơi với Lưu Thụy Căn, mặc dù chúng tôi không đến La Phúc Ký, nhưng mà chúng tôi hầu như ngày nào cũng ngậm mình trong quán cà phê, cho dù tôi không ăn bánh trứng, kem, cơm canh sườn hầm bắp, trà sữa, nhưng mà phải uống một ly cà phê chứ.

Thế là, vấn đề lại xuất hiện, tôi nên uống loại cà phê có đường và sữa, hay là loại cà phê có đường không sữa, hay là loại cà phê không đường có sữa đây?

Đừng nói với tôi cà phê đắng gì gì đấy, cái loại đấy thực sự chẳng phải dành cho người uống, lâu lâu tôi cũng uống một lần sau khi suy nghĩ bất khuất rằng mình không vào địa ngục thì ai vào, nhưng mỗi ngày đều uống... mẹ ơi, tôi thà rằng không giảm béo!

Không thể vì việc này mà nói tôi không có nghị lực, cũng không phải nói Lưu Thụy Căn không bằng cà phê đen, mà là... thực sự không thể nào!

Ngồi ở quán cà phê với Lưu Thụy Căn từ tám giờ đến mười một giờ, về đến nơi ở cũng đã đến thời gian tắm rửa và đi ngủ, cái gì mà còn tập luyện thêm Yoga, thế thì trừ phi chẳng cần mặt mũi xấu đẹp ra làm sao. Bây giờ cả người tôi từ trên xuống dưới, cái thứ đáng được tán thưởng nhất có lẽ chính là làn da trắng nõn nà, nếu như còn mọc thêm mấy cái mụn, hoặc là mấy nếp nhăn khô khan kia, thế thì có khác nào là tự phá hủy Vạn Lý Trường Thành.

Được rồi, được rồi, tôi biết là tôi đang tìm lý do lý trấu, nhưng bây giờ, tôi đã cố gắng cải tiến rồi. Chúng tôi không còn đến quán cà phê nữa, đương nhiên là tôi cũng không cần uống cà phê nữa, mặc dù ở chỗ của Lưu Thụy Căn đây vẫn không tiện lắm, nhưng mà tôi cũng có thể tranh thủ tập Yoga khi anh rửa chén, dọn dẹp nhà cửa – tôi đã mang tấm đệm tập Yoga đến nhà anh luôn rồi.

“Nếu như em muốn luyện tập thật, anh thấy em phải đến mấy phòng tập, để người có chuyên môn người ta hướng dẫn ột chút.”

“Không cần đâu, làm theo trong máy vi tính cũng được mà.”

Anh tưởng em không hỏi người ta hả? Buổi học ở phòng tập đều bắt đầu lúc sáu giờ rưỡi, tôi có thể nhân cơ hội đó tuyệt thực, nhưng mà còn việc làm sao mà mua thức ăn, làm sao mà gặp anh, làm sao để sang nấu cơm cho anh? Tôi thì thâm trong lòng, nhưng tuyệt đối không nói ra.

“Thực ra cân nặng này của em đâu có quá đáng, điều quan trọng là thịt của em không chắc. Em xem chân em xem, nhìn eo em xem... Em trốn cái gì?”

“Nhột, anh nói là được rồi, động tay động chân làm gì?”

“Anh muốn làm em có được cảm nhận một cách rõ ràng hơn, được rồi được rồi, sờ eo em em nhột, còn sờ chân em, em nhột cái gì?”

Tôi lẩn qua lẩn lại trên ghế sofa trốn tránh cánh tay của Lưu Thụy Căn, thực ra tôi cũng chẳng nhột gì cho lắm, nơi mẫn cảm nhất cũng là ở nửa thân trên, cái phần đùi thì cơ bản là chẳng mẫn cảm chút nào, nhưng tôi mẫn cảm với Lưu Thụy Căn, tay anh vừa giơ ra, tôi liền không kìm được và muốn trốn tránh, không phải là bài xích, mà là... không quen có sự tiếp xúc quá thân mật với người khác? Không quen có tiếp xúc quá thân mật với đàn ông? Tính hay mắc cỡ trời sinh của phụ nữ?

Tôi không biết là vì nguyên nhân gì, thực ra tôi muốn tôi và Lưu Thụy Căn có nhiều sự tiếp xúc hơn, tôi tưởng tượng ra mấy cảnh tượng thường chiếu trên ti vi, ôm lấy cổ và dựa vào lòng anh, tôi muốn cắn tai anh, thì thầm với anh những lời yêu thương, tôi muốn tay anh ôm lấy vòng eo của tôi, tôi muốn hơi thở của anh phả trên má tôi.

Trước đây khi xem phim, tôi luôn nghĩ hoặc, nghĩ hoặc hai người đứng gần nhau như vậy, thực ra trước đó đã có nhai kẹo cao su, nếu không, chẳng nhẽ chịu nổi hơi thở của nhau sao?

Không phải tôi thích bởi móc khuyết điểm của người khác, mà là buổi sáng ngủ dậy, bản thân mình có thể ngửi thấy mùi hôi miệng của mình. Quan hệ giữa tôi và La Lợi, anh Hai tốt như vậy, đứng sát gần nhau để cảm nhận hơi thở của nhau... Hai người họ thì tôi không biết, còn tôi chẳng muốn chút nào.

Còn bây giờ thì tôi đã hiểu rồi, không phải là trước đó họ có ăn kẹo cao su, trước đó họ không uống nước trà, càng không phải mỗi người đều thanh cao như những bông hoa lan trong tiểu thuyết kia, mà là, không

để ý. Thích một người đến như vậy, đến cả nước miếng của người ta còn muốn ăn vào, huống gì là một chút hơi thở đó.

Không ghét, nhưng mà sẽ căng thẳng. Thế là, cho dù bị va chạm vào phía bên ngoài của đùi cách một lớp quần leggings, tôi cũng cứ lẩn qua lẩn lại.

“Được rồi được rồi, không đụng vào em nữa đâu, đừng lẩn nữa, em mà lẩn nữa là rớt xuống nền nhà đó.”

Thực ra bây giờ nửa người của tôi đã ở trên mặt đất rồi, nhưng mà may có sự chỉ huy của tôi, Lưu Thụy Căn ngày nào cũng lau nhà quét nhà, cho nên cũng không làm bẩn áo quần của tôi. Tôi thở dốc dựa vào ghế sofa, giơ tay ra chọc vào người anh: “Cho anh thử này, cho anh thử này!”

Lưu Thụy Căn chỉ né vài lần rồi ngồi yên, tôi nghi hoặc hỏi anh: “Anh không thấy nhột sao?”

“Xi, ai mà thèm giống em?”. Giọng điệu quá ư là khinh khi. Các bạn học sinh thân mến, trí tuệ của tổ tông chúng ta rất vĩ đại, tạo ra những điển cố về thành ngữ rất thích hợp với thực tế, ví dụ như nói “Không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

Lưu Thụy Căn, ban đầu khi tôi gặp anh, anh đúng là một con búp bê thật thà, hình như nói chuyện cũng không lanh lợi là mấy. Thế nhưng ở với nhau lâu rồi tôi mới phát hiện, mẹ kiếp! Đó hoàn toàn là giả vờ, một khi đài phát thanh của đứa bé này được bật lên thì sẽ nói luôn từng tràng không ngừng nghỉ đó. Cái gì? Bạn nói một người học ngành tự nhiên tại sao lại nói nhiều hử? Mẹ kiếp! Bạn không biết những sinh viên học chuyên ngành tự nhiên đều là những nam sinh sống khép kín sao? Những nam sinh sống khép kín thì hàng ngày làm gì?

Chơi game, lang thang trên các diễn đàn, những người háo sắc một chút, có quỷ mới biết họ hàng ngày xem cái gì.

Đương nhiên, tôi và anh vẫn chưa nói chuyện về các vấn đề háo sắc gì gì đó, nhưng mà trong cảm giác của tôi, hình như tên này cái gì cũng biết. Tôi và anh nói đến truyện tranh, anh biết, tôi và anh nói chuyện về tình yêu hôn nhân anh cũng biết, nói chuyện với anh về tiểu thuyết lãng mạn, thì anh không biết lắm, nhưng cũng có thể nói mấy câu bình luận.

Cái gì? Phạm vi nói chuyện của tôi và anh quá hẹp? Mẹ kiếp! Chị cũng là một cô gái sống khép kín nha! Truyện tranh là sở thích, tình yêu hôn nhân là nghề nghiệp, tiểu thuyết lãng mạn là lịch sử của trước đây, ngoài những cái này ra thì bắt tôi nói những cái gì nữa hử? Thời sự ư?!

Khi mới quen nhau, tên này nhìn chín chắn biết bao, cái phong cách đó, làm tôi bị chấn động đến nỗi cứ muốn tôn sùng mãi. Còn sau khi quen hơn, thì mới biết mấy cái đó chỉ để làm hàng thôi. Ví dụ khi anh nói câu này, mắt liếc nhìn tôi, giống như một bé trai đang rất đắc ý, khi tôi còn chưa kịp phản bác lại, anh lại chậm rãi cười: “Thực ra anh cũng sợ nhột, nhưng mà anh kim được.”

Tôi chịu không nổi liền giơ tay ra đánh anh, anh quay người tránh đi, cười hắc hắc nói: “Chỉ cần anh kiềm chế một chút, em thọc léc anh vài cái, không thấy anh cười là em nản ngay.”

Anh liếc mắt qua tôi, nhìn tôi cười bảo: “Đúng không? Hử?”

Tôi vẫn không nói gì, anh nhích lại gần tôi: “Đúng không hử, ngoan nào.”

Tôi nhào qua một cái, hai tay xách tai anh: “Tại sao anh lại hư hỏng thế hử?”

Anh mím môi, giương mắt nhìn tôi, hất cằm lên: “Anh hư hỏng thế đấy, thì đã làm sao nào?”

“Chẳng sao cả, ai bảo em thích anh chứ.”

Rất bất ngờ, tôi đã nói ra câu nói ấy, khi nói câu này tôi chẳng có cảm giác gì cả, nhưng mà sau khi nói, tôi thấy tay chân cứ thừa thãi thế nào ấy, mặc dù tôi vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nhưng mà ánh mắt bắt đầu tìm kiếm nơi để trốn đi. Anh không nói gì, vuốt ve tóc tôi. Tôi cúi đầu, chỉ cảm thấy chẳng có sức lực để nâng hai cánh tay nữa.

Lần nói chuyện đó hình như không kéo dài, nhưng sau đó giữa hai chúng tôi vô hình chung lại càng thân mật với nhau hơn. Cái cảm giác thân mật đó làm tôi phần nào đến nỗi run rẩy, làm cho tôi mỗi ngày đều cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, cho đến khi anh đi Bắc Kinh công tác.

Xã hội bây giờ, chỉ cần không đi ra nước ngoài, chứ đi đâu cũng đều không mất sức lắm, nhưng mà hiển nhiên tôi không đi cùng anh được, thế là từ chỗ mỗi ngày đều gặp nhau chuyển sang mỗi ngày đều gọi điện thoại, thế là, những cuộc nói chuyện theo kiểu chậm phát triển trí tuệ đó chính là những cuộc gọi đường dài, được tiến hành để tạo ra những cống hiến to lớn cho ngành bưu chính viễn thông của Trung Quốc.

“Muốn nghe những lời nói thật à?”. Tôi nhìn vào đèn chùm ở trên trần nhà, ngại ngùng quay người đi.

“Mau khai ra!”.

Tôi cười hắc hắc: “Không nói cho anh!”.

“Cô em xấu xa!”.

21. Chương 21

Chương 21

Ngôn ngữ của loài người, có ngôn ngữ nào chuyên dùng để chửi người khác không?

Ngày còn nhỏ, khi chơi trò cảnh sát bắt ăn trộm, tôi nghĩ ăn trộm là từ để chửi, lớn lên một chút, tôi nghĩ rằng “vô lại” là từ dùng để chửi người khác, sau đó nữa thì là các từ “thằng khốn”, “đồ hư hỏng”, những từ ngữ để chửi bởi người khác tôi biết ngày càng nhiều hơn, mà càng ngày càng biết chửi người khác hơn, mặc dù chưa bao giờ chửi ai, nhưng tôi cũng biết làm thế nào để mắng cho người khác đừng vắng tục, làm thế nào để dùng những lời nói nịnh hót để đả kích người khác, làm sao để dùng những từ tốt đẹp để chửi xéo. Nhưng gần đây tôi mới biết, cho dù là những từ ngữ bậy bạ, tùy người nói, mà có thể nghe như những lời nói thân mật.

Ví dụ như cái từ “cô em xấu xa” mà Lưu Thụy Căn nói, rất chi là mượt mà, nghe có vẻ tình cảm tràn trề, làm tôi cứ cười khúc khích suốt.

“Nói mau!”.

“Cứ không nói cho anh đấy, cứ không nói cho anh đấy, cứ không... nói cho anh đấy...”

Câu nói cuối cùng, tôi giả giọng nói của Tiểu Long Nhân, Lưu Thụy Căn cười ở đầu dây bên kia: “Em cũng có nhiều bí mật nhỏ dữ ha.”

“Thì thế.”

“Thế em có mấy bí mật?”.

“Không nói cho anh.”

“Đây là hai cái rồi, người bình thường đều có hai cái phải không?”.

“Gì mà hai cái?”.

“Ừa, chẳng lẽ em có bốn cái[1]?”.

[1] Bí mật nhỏ: đồng âm với từ “núi đôi” của các nàng.

Đi với câu nói này là tiếng cười xấu xa của anh, tôi ngơ ngác, ngay lập tức tỉnh ngộ ra, lúc đó, tôi không biết trả lời thế nào... Không không không không không, nếu như đây là trên mạng, trên diễn đàn, tôi đã có thể chống chế ngay – chị đây có một trăm cái, mà có muốn đến xem không?

Nhưng mà bây giờ, tôi phải nói thế nào đây tôi phải nói thế nào đây nói thế nào đây tôi, mẹ kiếp, tôi phải nói thế nào đây trời!

Mãi tới sau khi mấp máy mấy lần, tôi nói với một giọng điệu mà tôi không thể nào tưởng tượng ra được là mình nói: “Thôi, không đùa với anh nữa đâu.”

Có ông trời làm chứng, thật sự tôi không cố ý, tôi thật sự cũng không thể nào ngờ được rằng tôi lại có tài năng này, tóm lại, sau khi tôi nói ra câu này, cả người tôi cũng nổi đầy da gà, thế là, tôi tắt điện thoại trong vô thức, xong xuôi cuộn tròn mình trong chăn.

Mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp!

Mất điểm, chị đúng là bị mất điểm quá rồi!

Tôi đánh bùm bụp vào cái gối, nhìn xuống ga giường có mấy con gấu nhỏ, ước gì lúc này bóp chết mình luôn đi. Làm sao mà tôi có thể nói kiểu đó được chứ? Nũng nịu? Cũng được thôi, tôi đang nũng nịu, tôi nũng nịu với Lưu Thụy Căn cũng không có gì to tát cả, nhưng mà...

Theo lý thuyết, tôi biết bản thân mình nói gì cũng đều bình thường, là điều nên nói, nhưng trên phương diện tình cảm, hình như tôi cảm thấy không chấp nhận được. La Lợi nói tôi hiền lành ít nói như khúc gỗ, anh Hai nói tôi giấu mình kỹ quá, thực ra tôi cũng không hiểu lắm những lời đánh giá của hai người về tôi, tôi cũng không biết dì Vương, chị Vu là hai người tương đối quen thuộc với tôi hơn nghĩ về tôi như thế nào. Nhưng tôi biết rằng, tôi thường không bộc lộ tình cảm của mình ra ngoài.

Tôi thích khoai tây chiên, thích bánh kem, thích bánh bao La Phúc Ký, những điều này tôi không kiêng kị để cho người khác biết. Nhưng mà sự rung động của tôi, sự đau khổ của tôi, sự đau lòng của tôi, tôi lại chỉ muốn để một mình tôi tiêu hóa mà thôi. Tôi hoàn toàn không ngờ rằng mình lại thích Lưu Thụy Căn, thế là, khi tôi còn chưa kịp làm gì để phản ứng thì đã bị rớt vào trong đó rồi. Thích anh như thế, trước mặt anh tôi luôn cẩn thận đề phòng, sau đó cho dù là đã tự nhiên hơn rất nhiều, nhưng tôi vẫn ít khi nói với anh những câu nói thân mật, cũng ít thể hiện những cử chỉ thân thương, mặc dù là tôi rất muốn, nhưng mà, tôi mở miệng không ra, làm cũng không được.

Tôi không quen, hơn nữa, tôi có chút sợ hãi.

Không, là rất sợ hãi.

Mãi cho đến tận bây giờ, Lưu Thụy Căn vẫn chưa từng nói thích tôi. Mặc dù anh mỗi ngày đều gặp tôi, đều nói chuyện với tôi, mặc dù anh phụ trách toàn bộ chi phí mỗi lần hẹn hò, mặc dù anh đã từng gọi tôi một cách rất thân mật, nhưng mà, anh chưa từng nói tiếng thích tôi.

Có người nói, con trai thường ít nói. Muốn xem chàng trai đó có thật lòng với bạn hay không, không phải nghe anh ta nói cái gì, mà là nhìn xem anh ta làm gì. Cũng có người nói, chàng trai tình nguyện tiêu tiền vì bạn chưa chắc đã yêu bạn, nhưng mà chàng trai không muốn tiêu tiền vì bạn chưa chắc là không yêu bạn. Còn có người nói rằng, một chàng trai thật lòng với bạn như thế nào, cứ xem anh ta dành bao nhiêu thời gian cho bạn.

Nếu như theo những tiêu chuẩn này, Lưu Thụy Căn rất thích tôi, Lưu Thụy Căn thật lòng với tôi. Nhưng mà, anh ấy rất cuộc thật lòng với tôi, hay là thật lòng với đối tượng kết hôn của anh ấy? Nếu như không phải tôi, mà là một cô gái chăm chỉ và tích cực, không trèo cao, anh ấy cũng sẽ làm như thế không?

Tôi biết bản thân mình suy nghĩ như thế rất tệ nhạt, tôi cũng biết vào lúc này đây yêu cầu nhiều hơn nữa là tự chuốc lấy đau khổ ỉn, nhưng, một vài suy nghĩ cứ tự động nhảy xổ ra. Tôi không biết anh thật lòng với tôi bao nhiêu, thế nên, tôi luôn không dám quá sỗ sàng trước mặt anh, luôn sợ rằng mỗi một cử chỉ của tôi có thể làm cho anh không vui. Tôi biết làm một người bạn gái phải tỏ ra nũng nịu trước người mà mình thích, nhưng mà, anh ấy có thích tôi làm nũng hay không đây?

Đúng thế đúng thế đúng thế đúng thế! Những cuộc nói chuyện chán ngắt chúng tôi cũng đã nói rồi, nũng nịu có là cái gì? Nhưng mà, trên lý thuyết tôi có suy nghĩ thông suốt như thế nào đi chăng nữa, trong lòng, cứ có chút gì không yên. Tôi đang cảm thấy không yên, thì điện thoại rung lên, mở ra, là tin nhắn của anh: “Đừng giận chứ, ngoan.”

Tôi hăm hở chui ra khỏi chăn, trả lời: “Giận cái gì?”.

Anh trả lời lại ngay: “Thế thì tốt, trễ rồi, em nghỉ sớm đi.”

Tôi có chút thất vọng, thở dài, rồi trả lời tin nhắn: “Dạ, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, mơ những giấc mơ đẹp.”

Tôi nhìn hai câu này đến ngơ ngẩn, tôi không muốn kết thúc cuộc trò chuyện như thế này, nhưng mà, chẳng biết phải trả lời như thế nào nữa. Tôi hơi hối hận, lúc này đáng lẽ không nên ngắt điện thoại như thế, lúc này gửi tin nhắn không nên nói nững nịu như thế, nhưng mà bây giờ, hiển nhiên là không thể nào dùng biện pháp gì để khắc phục hậu quả được nữa.

Liệu anh có nghĩ mình làm gì sai? Liệu có nghĩ mình nhỏ nhen? Liệu có nghĩ mình chẳng có gì hay ho? Liệu có nghĩ mình ít nói như khúc gỗ?

Cứ suy nghĩ như vậy, tôi có chút đau lòng, quanh mắt nóng bừng lên. Tôi với tay tắt đèn, trong bóng tối từ từ lấy lại bình tĩnh. Nhiều năm như vậy rồi, tôi đã khóc vì mọi người trong thế giới thứ hai, đã từng khóc vì bố mẹ mình, mà đây là lần đầu tiên, tôi đau lòng vì một người con trai như vậy, nhưng mà rõ ràng, anh ấy có làm gì đâu.

Người yêu trước là người thua trước, tôi thua một trận tại tả trước mặt Lưu Thụy Căn, mà điều bi ai là, tôi không để ý đến điều đó.

Vào lúc này đây, cuối cùng tôi cũng đã biết rằng, tại sao con gái bị con trai làm tổn thương hết lần này đến lần khác, lại vẫn có thể tha thứ hết lần này đến lần nọ. Không phải là không có lòng tự trọng, không phải là không biết anh ta không tốt, không phải là không biết về số phận trong tương lai, chỉ là, bởi vì quá thích.

Thích đến nỗi chẳng cần để ý gì cả, thích đến nỗi quên luôn cả lý do, thích đến nỗi nằm ngửa trên mặt đất, lộ ra cái nơi mềm mại nhất, cho dù người ta cầm dao, đâm xuống dưới này, cũng sẽ nhìn họ với ánh mắt kính cẩn nhất như một con chó con vậy.

Đây là bị điên ư? Đây là tình yêu say đắm ư? Tôi đã say đắm lắm rồi, còn Lưu Thụy Căn thì sao?

Có lẽ, anh mãi mãi sẽ không thích tôi như tôi thích anh.

Đêm nay, tôi ôm nỗi đau khổ trong lòng, lăn qua lăn lại chẳng ngủ được, cuối cùng bò dậy vẽ mấy con ỉn con, vẽ cho đến hai ba giờ sáng mới quay về giường. Tôi ngủ chập chờn không sâu, nhưng ngày thứ hai, tôi vẫn giống như mọi ngày. Buổi tối ngày hôm đó, Lưu Thụy Căn lại gọi điện cho tôi, tôi vứt hết mọi dự đoán, mọi lo lắng qua một bên, tiếp tục tìm niềm vui ngây ngô trong những cuộc nói chuyện thiếu chất dinh dưỡng với anh.

Chờ đợi cả một ngày, chỉ vì một cuộc điện thoại về đêm, thời gian trôi qua rất nhanh lại vừa rất chậm, chính vào hai ngày trước khi Lưu Thụy Căn về, tôi lại nhận được điện thoại của Đặng Linh Linh: “Phiêu Phiêu, có thời gian không?”.

Bây giờ Đặng Linh Linh không gọi tôi là chị Hoàng nữa, mặc dù chúng tôi chưa hỏi ngày tháng năm sinh của nhau, nhưng bắt đầu ngầm gọi tên của nhau.

“Sao thế, người đẹp?”.

“Chị này, cứ hay trêu em.”

Tôi cười ha hả, Đặng Linh Linh nói: “Còn cười à, em bị chị hại sắp chết rồi đây này.”

“Ê ê ê, không được nói năng linh tinh nha, gần đây hai chị em mình có gặp nhau đâu.”

Đặng Linh Linh ngồi thở dài ở đó, tôi thấy hình như không phải cô ấy đang đùa, thu lại nụ cười: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”.

“Thực ra cũng không thể trách chị, thì cái chàng Thường Hữu đó đó.”

Cái tên này tự nhiên xuất hiện ra ở đây, tôi còn ngớ hết cả người, nhưng ngay lập tức tỉnh ngộ ra: “Ha ha, lại thêm một kẻ nhiệt tình theo đuổi nữa hả? Việc tốt mà, cái chàng Tiểu Thường này không đến nỗi khiến nhả lắm đâu, cho dù em có thích anh ta hay không, cứ hưởng thụ bị theo đuổi cũng đâu có sao, cứ cho là lấy tài liệu cho em viết bài. Hơn nữa, em cứ qua lại với cậu ấy đi, biết đâu lại có thể tìm được cảm giác thì sao?”.

“Lại còn cảm giác ư, em suýt nữa đã tìm sợi dây thừng thắt cổ rồi đó, ôi, nói qua điện thoại không nói hết đâu, để em đi tìm chị, không không, chúng ta tìm một nơi nào đó gặp nhau đi.”

Giọng điệu của Đặng Linh Linh có cảm giác nghe như bị rấn cấn ấy, tôi không kiềm được cảm thấy vui mừng. Lưu Thụy Căn đến Bắc Kinh học bồi dưỡng, nơi học cách nơi anh ở cũng phải cả đoạn đường, nhiều khi phải đi ăn cơm với đồng nghiệp, với khách hàng, sau khi về còn phải tắm rửa rửa, lúc nào cũng phải sau mười giờ mới gọi điện cho tôi, không hề ảnh hưởng đến việc sau khi tan sở đi ăn cơm nói chuyện với Đặng Linh Linh.

Mấy ngày gần đây, việc giảm béo của tôi chẳng thấy thành quả là bao nhiêu, nhưng mà trình độ chăm sóc bản thân mình được nâng cao lên trông thấy, Đặng Linh Linh vừa nhìn thấy tôi, rõ ràng rất ngạc nhiên: “Phiêu Phiêu, chị càng ngày càng đẹp ra đó nha.”

“Ồ, em quan sát rất chính xác.”

Đặng Linh Linh cười khanh khách, sau đó liền thở dài: “Tại sao không có một người đàn ông như chị vậy nhỉ?”

“Cái gì, lại muốn kết đôi với chị à?”

“Quốc gia chúng ta phải cho phép người đồng tính kết hôn chứ nhỉ, em rất mong như thế.”

Tôi cười ha ha, không trả lời, nếu như là trước đây, tôi cũng chẳng bài xích làm gì. Đặng Linh Linh sống thật thà, tiền đồ mở rộng, có nhà cửa, lại tài ba, mặc dù nói đồng tính sẽ không có “dưa chuột”, nhưng mà mẹ kiếp, nghiên cứu khoa học không phải đã chứng minh rồi đó sao, dưa chuột của đàn ông bây giờ chẳng được trọng dụng phổ biến nữa, hơn nữa hiện nay các công cụ và thiết bị cũng rất phát triển, mặc dù chưa có diễn tập thực tế, nhưng trong tưởng tượng của tôi, hai chúng tôi chắc cũng rất hòa hợp.

Thử nghĩ mà xem, hai cô gái sống khép kín ở với nhau, cô ấy làm việc còn tôi nấu cơm, cô ấy đánh máy còn tôi thì vẽ tranh, không có bạo lực, không có xung đột, không thiếu những đề tài nói chuyện. Chúng tôi có thể cùng nhau đi vệ sinh, cùng nhau đi mua băng vệ sinh, tôi giảm béo thêm chút nữa, một cái áo hai người có thể mặc chung, còn có thể dùng chung một bộ mỹ phẩm, cho dù là về phương diện tình cảm hay phương diện kinh tế đều tốt hơn nhiều so với ở chung cùng đàn ông.

Nhưng mà bây giờ tôi đã có Lưu Thụy Căn, mặc dù chỉ là nói đùa, tôi cũng không thể hòa theo cô ấy được.

22. Chương 22

Chương 22

“Em yêu, hôn nhân đồng tính thì sao cũng được, quan trọng là con cái.” Tôi suy nghĩ, rồi nói: “Em có thật là quyết tâm cả đời này không cần con không đấy? Nói cách khác là không cần con của mình sao?”

Đặng Linh Linh thở dài, “Nói thật là, chị nói bây giờ em sinh con, đúng thật là phải suy nghĩ một chút, nhưng chị nói em cả đời này không sinh con... thì càng phải suy nghĩ nhiều hơn một chút nữa.”

Tôi gật đầu ra vẻ hiểu chuyện, một người như tôi trước đây chưa từng nghĩ sẽ kết hôn thì giờ không dám nói cả đời này không sinh con nữa rồi. Đối với đàn ông, sinh con luôn không phải vấn đề gì to tát, đến bốn mươi, năm mươi, thậm chí sáu mươi tuổi, đàn ông vẫn có thể sinh con. Nhưng phụ nữ thì sao, ba mươi lăm tuổi sinh con đã bị nói là quá già, bốn mươi lăm tuổi là quá quá già, mặc dù cũng có những ví dụ về những người hơn bốn mươi tuổi, thậm chí năm mươi tuổi sinh con, nhưng mà cực kỳ hiếm gặp, mà những đứa con như vậy cũng dễ xuất hiện vấn đề lắm.

Mà sinh con là một trong những thiên chức của người phụ nữ.

Có người nói, phụ nữ đến một độ tuổi nhất định, khi nhìn thấy con nít sẽ rất thèm thuồng, nhìn thấy các cục cưng đáng yêu mũm mĩm, trong lòng sẽ cảm thấy cực kỳ êm dịu. Tôi vẫn chưa có được cảm giác này, nhưng nếu như có ai đó nói với tôi, cả đời này không sinh con, có lẽ là tôi không thể nào chấp nhận được.

“Trước đây em cảm thấy đàn ông và phụ nữ đều thế cả, nhưng bây giờ thật sự em cảm thấy, đàn ông ưu việt hơn phụ nữ nhiều quá, nếu như em là một người đàn ông, làm gì mà có nhiều rắc rối thế này?!” Nói đến câu cuối cùng, đã có hơi hướng nghiêng răng nghiêng lợi rồi.

Tôi vỗ vỗ vào tay cô ấy: “Yên tâm đi, em yêu, chắc chắn em sẽ gặp được một người đàn ông tốt, người đàn ông đó nhất định vừa có trách nhiệm vừa dịu dàng vừa yêu em, hơn nữa em cũng sẽ rất yêu người đó.”

“Em biết chị an ủi em, nhưng tại sao nghe lại cảm động thế chứ?”.

Tôi cười, đang định trả lời thì điện thoại của Đặng Linh Linh đổ chuông, cô nhìn vào số điện thoại, kêu than một tiếng rồi nằm bò lên trên bàn.

“Sao thế?”.

“Thái hậu nhà em.”

“Oa” lên một tiếng, Đặng Linh Linh nói: “Thái hậu nhà em gọi điện, nhưng mà tám mươi phần trăm là nói chuyện về cái tên Thường Hữu đó.”

“Anh bạn Thường Hữu đó, rốt cuộc là làm sao mà tìm ra em vậy hả?”.

Việc Thường Hữu quấy rầy Đặng Linh Linh tôi chẳng lấy gì làm lạ, hôm đó nhìn thấy dáng vẻ của cậu ta, là đã dự báo trước rồi. Nhưng mà lúc đó cậu ấy và Linh Linh, thứ nhất là chẳng để lại điện thoại, thứ hai là chẳng để lại địa chỉ, cứ cho là thành phố này không bằng Bắc Kinh và Thượng Hải, đi xe từ đầu này đến đầu kia của thành phố cũng hết hai ba tiếng đồng hồ, nhưng thành phố rộng lớn như vậy, hai người chắc không khéo đến nỗi gặp nhau trên đường chứ.

“Là thái hậu nhà em...”

Đặng Linh Linh hiện nay mặc dù đã đăng ký ở trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi, nhưng thái hậu nhà cô vẫn không yên tâm về điều này. Vẫn cứ nhiệt tình tha thẩn đến các địa điểm, tổ chức mai mối truyền thống trong dân gian - chính là các công viên mà đi Vương hay lui tới.

Hồ sơ của Đặng Linh Linh thì vẫn còn ở đây, mà tình hình của Thường Hữu, chỉ có cái công việc kia mới làm người ta động lòng trắc ẩn thôi, cứ nói qua nói lại như thế, có người giới thiệu Thường Hữu cho thái hậu của gia đình nhà họ Đặng. Thái hậu vừa nghe người ta nói làm ở điện lực, trong lòng cảm thấy sục sôi nhiệt huyết, về nhà nói ngay với con gái cưng.

Lúc ấy Đặng Linh Linh cũng chẳng để ý gì nhiều đến Thường Hữu, thấy thái hậu nóng lòng như vậy, mặc dù vẫn chê bai tuổi tác người ta - đàn ông bình thường có lẽ thường hy vọng phụ nữ nhỏ hơn mình vài tuổi, phụ nữ cũng đều hy vọng người ta lớn hơn mình vài tuổi. Đặc biệt là trong xã hội hiện nay, đàn ông được nuôi nấng chăm bẵm kỹ quá, hơn ba mươi tuổi rồi nhưng có khả năng vẫn như một đứa trẻ. Đặng Linh Linh đã từng nói với tôi, cô hy vọng tìm được một người lớn hơn cô ba đến bốn tuổi, nếu như những mặt khác không có vấn đề gì, cho dù có lớn hơn sáu bảy tuổi, bảy tám tuổi cũng không đến nỗi là không chấp nhận được.

Nói tóm lại là Đặng Linh Linh đã đi gặp mặt rồi, mà qua lần gặp này là bị dính luôn. Nếu như ở chỗ tôi giới thiệu thì thôi cho qua, người đó không biết cách liên lạc với cô, nhiều nhất cũng chỉ quẩn lấy chỗ tôi đây thôi, nhưng đó là do thái hậu giới thiệu, thế là người ta không chỉ biết số điện thoại của cô, còn biết cả nơi ở của cô nữa. Điều đáng sợ hơn nữa là, thái hậu cực kỳ hài lòng về Thường Hữu, hài lòng đến nỗi ước gì có thể đóng gói gả đi ngay trong ngày hôm đó luôn.

“Thực ra, Thường Hữu cũng hay lắm, em... em thử qua lại với cậu ấy một thời gian xem sao.”

Đặng Linh Linh sững sốt, muốn nói gì đó, điện thoại của cô cuối cùng cũng tắt ngấm, nhưng ngay lập tức lại vang lên dồn dập. Đặng Linh Linh cười khổ sở với tôi: “Bây giờ em chưa biết cậu ta có hay hay không, nhưng mà em đã cảm nhận được sự nhiệt tình của cậu ấy... Giờ đây có thể xem là em cũng đã biết thế nào là bị theo đuổi rồi!”.

Mặc dù Đặng Linh Linh không cho tôi gọi cô là nữ nghệ sĩ trẻ tuổi, hơn nữa còn nói rằng mấy chữ này làm cô cảm thấy chán ngán, nhưng trong khí chất và hình tượng của cô luôn mang phong cách ấy, nói năng nhẹ nhàng nho nhã, cho dù gặp phải những người như Vương Thông, Trương Tường nhiều nhất cũng chỉ là oán

thán vài ba câu rồi thôi. Nhưng khi nói đến Thường Hữu lại có hơi hướng nghiêng rằng nghiêng lợi, điều này nếu xuất hiện trong tiểu thuyết văn học, e là sẽ có người cho rằng cô bước vào giai đoạn dậy thì.

Có điều tôi biết rằng Đặng Linh Linh đang rất bức mình với Thường Hữu, quả nhiên đã nghe cô lên tiếng: “Đã ba ngày nay em chẳng viết được chữ nào rồi! Không chỉ là chẳng viết chữ nào, mà còn chẳng có cảm hứng gì cả. Mỗi ngày mở mắt ra, là đã nghe thấy bản tình ca của mẹ em, trước khi ngủ, lại nghe mẹ em ca nhạc, đến cả giấc ngủ, cũng lo sợ bị làm phiền.”

Theo lời kể của Đặng Linh Linh, thời gian gần đây của cô đúng kiểu nước sôi lửa bỏng. Ngày hôm đó cô mặc kệ tất cả đi gặp Thường Hữu, mới bắt đầu cũng chỉ gặp mặt nhau sơ sơ, vài ngày sau, lại nhận được một bó hoa tươi, trong bó hoa tươi đó đính kèm một tấm thiệp: “Anh chấp nhận số phận, em chính là mục tiêu theo đuổi suốt đời của anh!”.

... Mặc dù nghe những lời nói này sẽ thấy nổi hết cả gai ốc lên, nhưng là một người con gái, đọc thấy những dòng chữ này vẫn cảm thấy thỏa mãn thối hư vinh trong lòng. Vừa mới bắt đầu, Đặng Linh Linh cũng muốn thử xem sao, đối với những người khác, cô có thể gặp một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần, Thường Hữu mở màn đặc sắc như thế, Đặng Linh Linh cũng có thể thuyết phục bản thân quên đi tuổi tác. Thế là, cùng nhau ăn một bữa cơm đầu tiên, sau đó ngay buổi tối hôm ấy cô nhận được tin nhắn: “Anh đã đi qua rất nhiều đền chùa và gặp gỡ với Phật tử, mới phát hiện ra rằng kiếp trước của anh là một ngọn đèn trước Đức Phật, bởi vì vào giây phút khi anh được thắp sáng anh liền hiểu ra rằng, lần gặp gỡ này, là sự trùng phùng sau nhiều năm cách biệt.”

“Dừng dừng dừng, câu nói này hay ra phết.”

Khi Đặng Linh Linh nói đến đây, tôi không kìm được chen ngang vào, Đặng Linh Linh lườm tôi một cái: “Chị nghĩ anh ấy viết thật à? Đó là câu nói của Bạch Lạc Mai.”

“Bạch Lạc Mai.”

“Ừa, một nhà văn, được biết đến như một phụ nữ tài năng ẩn dật. Chị đã từng nghe nói về quyển ‘Nếu như em bình an, bầu trời sẽ trong xanh’ chưa?”

“Nghe có vẻ quen quen.”

“Còn nữa, ‘Bông hoa sẽ không vì sự xa cách của em, mà sẽ thôi nở vào năm tới; Người ta sẽ vì sự bỏ lỡ của em, mà quay lưng đi vào con đường xa lạ’, ‘Đến nay, chúng ta đều không thể nào phân biệt được một cách chân thật, hoa rơi và nước chảy, rốt cuộc ai để tâm, ai vô tình? Nếu như nói theo cách vô tình thì chỉ là một cuộc gặp gỡ trong chốn hồng trần, đến ngày nào đó biệt ly, đều không để lại vết thương cho cả hai’, ‘Một chàng trai yêu một cô gái thật lòng, sẽ biết đưa cho nàng một ly nước khi nàng khát; sẽ mặc vào cho nàng một chiếc áo khi gió nổi lên; sẽ cho nàng một vòng tay ấm áp khi nàng cô đơn; vào những lúc sinh tử, để nàng sống, còn mình chết’...”

Lúc này đây, Linh Linh mặc một chiếc áo len màu trắng, tóc dài buông xõa, một tay cầm lấy cổ áo, một tay đặt trước bàn, đôi môi màu hồng nhạt chậm rãi mở ra, ánh mắt mơ màng. Từ trước đến nay, tôi biết Đặng Linh Linh rất đẹp, nhưng giống như trước đây tôi đã từng nói, vẻ đẹp đó của cô không hề phóng đại, rất tuyệt mỹ. Căn cứ theo kiểu gọi người đẹp một cách tùy tiện của thời nay, có người là người đẹp xã giao - người đẹp đó chỉ là một kiểu xưng hô, trước đây gọi nhau là đồng chí, tiểu thư, bây giờ đổi thành người đẹp và anh đẹp trai. Có người, là người đẹp thật, chính là kiểu người mà trong trăm người chọn được một người, trong ngàn người chọn được một người ấy, làm người khác cứ thấy sáng bừng trước mắt khi gặp mặt. Còn một kiểu khác, chính là kiểu có ưu điểm hơn người bình thường một chút, có thể là một người tương đối khá trong số mười người, nhưng nói cho cùng, cũng vẫn là một kiểu người bình thường.

Mà Đặng Linh Linh, chính là thuộc dạng người này. Nếu như nói có khác gì so với những người khác, cũng chỉ là hơn một chút về khí chất trong sáng mà thôi. Nhưng vào giây phút này đây, quanh người cô như được phủ lên một lớp hào quang, làm cho trong lòng một người có cùng giới tính như tôi đây cũng phải run rẩy lên.

“Những câu nói này đều là của Bạch Lạc Mai, rất hay, phải không?”

“Đúng thế, rất hay, hay vô cùng, Linh Linh, nếu như chị là đàn ông, chắc chắn sẽ cưới em!”.

Đặng Linh Linh ngại ngùng cúi đầu xuống: “Chị nói linh tinh gì thế?”.

“Chẳng nói linh tinh gì cả, em không thích chị cũng nói, thật đó, lúc này em thực sự là quá có phong cách! Làm chị mê muội đến nỗi mất cả hồn vía, thảo nào người ta cứ nói đàn ông thích tài nữ, hôm nay rốt cuộc chị cũng biết thật rồi.”

“Em có phải là phụ nữ tài ba gì đâu, những người như Lâm Huy Nhân[1], Trương Ái Linh[2] mới gọi là tài nữ.”

[1] Lâm Huy Nhân: Nhà thơ nữ, kiến trúc sư nổi tiếng của Trung Quốc

[2] Trương Ái Linh: Nhà văn nữ của Trung Quốc.

“Những người đó đều là tài nữ lớn, em là tài nữ nhỏ.”

Câu nói này nghe có vẻ như muốn nổi da gà, nhưng mà vào giây phút này tôi nói rất thật lòng. Đặng Linh Linh còn ngại ngùng hơn, đang định nói gì đó điện thoại cô rung lên, cô lại oán thán thở dài một cái, mới cầm điện thoại lên, có điều thần sắc lập tức thay đổi.

“Sao thế?”.

“Mẹ em ốm.”

“Hả?”.

Đặng Linh Linh đưa tay ra, sau đó tôi nhìn thấy mấy chữ: “Linh Linh, mẹ con ốm rồi, về ngay, bố.”

...

Rốt cuộc là nghệ thuật đi ra từ cuộc sống, hay là chúng ta học tập từ nghệ thuật, cái vấn đề này giống như con gà và quả trứng, mãi mãi không có kết luận xác định, có điều, hôm nay tôi thực sự đã gặp được một kiểu bất chúc kịch bản của phim truyền hình.

Tôi và Đặng Linh Linh đều biết, cơn bệnh này của thái hậu e rằng là có sự giao dịch nào đó, nhưng chúng tôi đều không dám khẳng định, Đặng Linh Linh nhất định là phải về nhà, tôi biết chuyện này rồi, cũng không thể đứng khoanh tay làm ngơ - nếu như thái hậu bệnh thật, có thêm một người cũng sẽ đỡ dần thêm được nhiều việc.

Ban đầu chúng tôi chạy về hướng nhà Đặng Linh Linh, nửa đường có điện thoại lại chuyển hướng về bệnh viện Nhân Dân, khi đến nơi thấy thái hậu đang ôm ngực kêu rên vật vã. Đau đến mức phải đến bệnh viện, Đặng Linh Linh không dám tỏ ra hồ hững, vội vàng hỏi tình hình, bố của Đặng Linh Linh vừa nhìn biết ngay là người thật thà, ấp úng mấy câu, liền nói: “Cũng, cũng chẳng có gì, chỉ là mẹ con... mẹ con lại bị bệnh cũ ấy mà.”

“Bệnh cũ của mẹ con?”.

Xem ra bình thường sức khỏe của thái hậu rất tốt, Đặng Linh Linh cảm thấy nghi hoặc.

“Dạ dày, dạ dày của mẹ con bị đau đó.”

Đặng Linh Linh càng không hiểu, thái hậu vốn đang nằm rên rĩ ở đó cất tiếng: “Lần này không phải chỉ có dạ dày thôi đâu, còn có bệnh tim... Ôi ôi, mẹ đau tim quá.”

Tiếng kêu đó vang vọng mãi, nói một câu bất kính, kiểu này cứ y như kiểu khóc trong phim truyền hình, tôi không kìm được, khóe miệng hơi nhướn lên, sợ bị người khác chú ý, vội vàng quay đầu đi, sau đó tôi nhìn thấy Thường Hữu.

23. Chương 23

Chương 23

Lúc này đây, hình tượng của Thường Hữu trông có vẻ hơi thô thả, áo quần xộc xệch, tóc tai bù xù, có điều, thô thả hơn nữa là thần sắc của cậu ấy, trên khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn ửng đỏ một cách không bình thường, nhìn thấy tôi, ánh mắt có chút bối rối, tôi bước qua: “Em nghĩ cô Đặng là con cóc hả?”

“Chị Hoàng...”

“Đừng đừng đừng, đừng gọi như thế, làm giống như chị cường bạo em không bằng. Chị đây mặc dù cũng đã từng đọc nhiều bộ truyện tranh đồng tính, nhưng đó chỉ giới hạn trong thế giới hai chiều, đối với thế giới ba chiều... Hoàn toàn không có việc tự sướng.”

“Chị Hoàng, đây không phải chủ ý của em.”

“Nhưng em phối hợp với họ.”

“Em...” Thường Hữu thở dài: “Bây giờ sự ủng hộ lớn nhất dành cho em chính là dì Lưu, dì Lưu có bảo em nhảy sông em cũng nhảy nữa.”

Dì Lưu, chắc là Thái hậu của Đặng Linh Linh rồi, tôi liếc mắt xuống: “Nhảy vào suối nước nóng ở Thanh Hoa Trì[1] ấy, nhảy sông à? Trời này không lạnh đến nỗi làm em bị chết còng đâu.”

[1] Hoa Thanh Trì: Là một hồ nước nóng trong cung Hoa Thanh thời Đường, nằm ở thành phố Tây An, tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc

“Nếu không chết còng em sẽ trèo lên lại, nếu chết còng thật thì em cũng chấp nhận.”

Câu nói này nghe có vẻ như thánh thiện lắm ấy, tôi không kìm được liếc nhìn cậu ấy, Thường Hữu nói: “Thật đó, chị Hoàng, em thích Linh Linh thật mà, chị cũng biết những điều kiện trước đây em đặt ra, ngày đó em về nhà, cũng bị dằn vặt dữ lắm. Lý trí nói cho em biết, em không nên chọn Linh Linh, cô ấy không phải là vợ hiền mẹ đảm trong lòng em... Em biết em biết, không phải em chê Linh Linh không tốt, mà là, em vốn dĩ cần một kiểu con gái khác, kiểu mà em có thể điều khiển được ấy, mà Linh Linh, cô ấy đương nhiên cũng là một cô gái tốt, nhưng suy nghĩ của cô ấy quá mạnh mẽ, em thật chẳng có niềm tin có thể điều khiển được cô ấy.”

Trước đây tôi chẳng có cảm giác gì đối với Thường Hữu, thậm chí còn cảm thấy trạng thái tâm lý của cậu ấy hơi nông nổi, nhưng sau khi nghe những lời này, tôi lại gờ ngón tay cái lên hướng về cậu ấy. Đặng Linh Linh trông có vẻ nho nhã yếu ớt, tay chân mảnh khảnh, nhìn đúng kiểu trời gà không chặt, nhưng những suy nghĩ trong lòng cô gái này, thật sự khó có nam sinh nào sánh kịp.

Cần phải biết rằng, cô gái này đã tự kiếm học phí, sinh hoạt phí để học đại học.

Ngày đó kiếm chưa được bao nhiêu tiền, đã âm thầm vay chỗ nợ mượn chỗ kia để mua một căn hộ, khi có chút tiền tiết kiệm, lại nhanh tay nhanh mắt mua một căn hộ mặt tiền dưới đất. Ngày đó tiền thế chấp mua nhà của cô mỗi tháng đã là bốn ngàn, bây giờ nhìn số tiền này thì thấy không nhiều lắm, nhưng vào thời gian đó mỗi tháng kiếm được hai ba ngàn đã được xem là lương cao rồi. Lúc đó tài lực của cô ấy còn chưa được dồi dào như bây giờ, cũng chưa tự tin như bây giờ, cũng chưa có đủ các kiểu điều kiện như bây giờ, nhưng cô cố gắng đè nén những áp lực lại, cày cuốc vất vả năm năm, để tạo bầu trời riêng ỉn như bây giờ. Có lẽ trong mắt những người kinh doanh thì những việc này chẳng thấm vào đâu, có lẽ trong mắt những người hàng năm tổng tiền lương lên đến con số mấy trăm vạn thì đây chỉ là một con số nhỏ. Nhưng đối với cô ấy, một người con gái không có ai nâng đỡ, gần như không có được bất kỳ sự giúp đỡ nào... Đối với những người mà tôi đã từng tiếp xúc, thật sự là quá giỏi giang.

Cho dù là xét về phương diện thế tục nhất, những kiểu người như Vương Thông, Trương Tường đều không xứng với cô.

Chúng tôi đã từng tranh luận vấn đề này, lúc đó Đặng Linh Linh trầm ngâm một lúc mới nói: “Phiêu Phiêu, nói thật lòng, em cũng chẳng muốn mình giỏi giang như thế này đâu, nếu như có thể được, em chỉ muốn khi rảnh rỗi thì đọc sách, nghe nhạc, viết lách đương nhiên là sở thích, nhưng, nhất định phải viết và thích viết gì thì viết hoàn toàn khác nhau. Em cũng đã từng nghĩ đến cuộc sống tiểu tư sản nhàn nhã kia. Mỗi ngày chậm rãi mở mắt ra trong ánh nắng mai chan hòa, ngồi dậy trên tấm ga giường trắng tinh, cuộn người bằng chiếc khăn tắm trắng muốt vuốt vuốt chải tóc trang điểm, chọn áo xống trong tiếng nhạc du dương, sau đó nhàn nhã ngồi ăn điểm tâm trong một quán cà phê gần đó. Ngủ trưa, sau đó buổi chiều tùy tiện làm việc

khoảng hai tiếng đồng hồ. Buổi tối, hoặc là đi tập Yoga, hoặc là đi bơi để vận động. Mỗi một ngày trôi qua theo một kiểu lãng phí như thế, nhưng mỗi một ngày đó đều có một kiểu nho nhã riêng.”

Lúc đó tôi nghe xong cứ thấy trong cổ họng chua chua, tôi trịnh trọng nói với cô ấy: “Cô nương, đây không phải là tiểu tư sản, chính là chủ nghĩa tư bản. Nếu như sống theo cách em nói, không nói đến Thượng Hải và Bắc Kinh, cứ tính trong thành phố này của chúng ta thôi, cũng phải có trên cả ngàn vạn tư sản rồi.”

“Ba trăm vạn.”

“Cái gì?”

“Em có tính toán trước rồi, nếu như không tính nhà cửa, ở thành phố chúng ta đây, có ba trăm vạn là đã có thể sống cuộc sống như thế rồi. Căn hộ mặt tiền giống của em đây bây giờ cũng phải gần cả một trăm vạn, có hai căn thì mỗi tháng sẽ có sáu ngàn, trong số sáu ngàn này, bình quân mỗi ngày là hai trăm. Ăn một bữa cơm trong quán cà phê, một người cũng phải hết ba mươi lăm đồng, một ngày hai bữa hết một trăm đồng là chắc chắn, như thế một tháng cũng chỉ mới hết ba ngàn, chưa tính đến việc ăn ở nhà hoặc là đi ăn cái khác. Ba ngàn còn lại có thể mua quần áo mỹ phẩm, tiền điện tiền nước. Căn còn lại là một trăm vạn, hai mươi vạn đã có thể mua một chiếc xe ô tô ngon lành, tám mươi vạn gửi ở ngân hàng, có thể tích góp tiền lời để đi du lịch.”

Đặng Linh Linh giơ tay ra tính toán cho tôi nghe, lúc đó tôi trở mắt ra dờ dẫm, cũng không kìm được mà suy nghĩ viễn vông, chết tiệt, điều này nghe ra đúng là quá tuyệt vời! Có điều ba trăm vạn, đừng nói tôi làm gì, cứ cho là Đặng Linh Linh thì cũng phải nhịn ăn nhịn uống mười năm mới có thể cố gắng có được – cái gì mà suốt ngày rêu rao sự tăng trưởng của GDP và CPI!

“Ba trăm vạn... Từ hôm nay chị em mình đi mua vé số đi!”

“Lại lạc đề quá xa rồi, thật sự mà nói, em không muốn mình tài giỏi, ngày còn nhỏ cứ thích tranh giành phần mạnh phần thắng với con trai, dần dần khi lớn hơn thì mới ý thức được, tranh giành cái gì với bọn con trai bây giờ? Tranh giành vinh dự? Tranh giành sự tôn nghiêm? Một người thành công, có nói lên được con gái đã áp đảo được con trai? Nữ cường nhân... Nếu như nói mình thích sự nghiệp, thích cảm giác thành tựu thì thôi cũng được. Nhưng mà em không phải... Cũng không thể nói là không thích, chỉ là nếu như có thể, em vẫn muốn có được một cuộc sống nhàn nhã như thế, cho dù không giống kiểu tiểu tư sản lúc này em nói, thì cũng phải là một cuộc sống thoải mái hơn, cuộc sống mà không có áp lực theo đuổi. Nhưng mà bây giờ thì sao? Người khác đều cho rằng em rất ổn, bản thân em cũng không thể nói em không ổn, nhưng mà em rất hoang mang. Ba mẹ em không có thể bảo hiểm y tế toàn phần, mặc dù có bảo hiểm cá nhân, nhưng chắc cũng chỉ thanh toán được từ bốn mươi đến sáu mươi phần trăm, hơn nữa có nhiều loại thuốc không được thanh toán, còn phải bỏ tiền túi ra trước, sau đó mới được thanh toán sau. Tình hình trong bệnh viện bây giờ chị cũng biết rồi đây, có người vào đây nằm, không chuẩn bị trước tám vạn mười vạn tiền mặt thì rất có thể mất mạng.”

“Sức khỏe của ba mẹ em bây giờ rất tốt, nhưng mà tuổi của họ ngày càng cao, tương lai phải có người chăm sóc suốt ngày, nhưng mà con cái thì chỉ có một mình em, cứ cho là em chẳng làm gì cả, cũng không thể chăm sóc được cả hai người, đến lúc đó đành phải thuê người. Mà kiểu giúp việc này hiện nay, rẻ nhất cũng phải hơn hai ngàn, cộng thêm những chi phí ăn ở khác, mỗi tháng mất bốn năm ngàn tệ là ít. Đúng thế, bố mẹ em đều nghỉ hưu, nhưng mà lương hưu của họ ở mức phổ biến nhất, nếu như em không chuẩn bị nhiều tiền trước một tí, đến lúc đó họ phải tự chịu thôi. Còn có con cái...”

“Đúng thế, bây giờ em chưa có con, nhưng chẳng nhẽ trong tương lai cũng không có sao? Bây giờ nuôi một đứa bé cần bao nhiêu tiền? Chúng ta khoan hãy nhắc đến kiểu giáo dục quý tộc kia, không bàn đến việc ra nước ngoài du học, chúng ta chỉ tính đến những chi phí phổ biến nhất, có nghĩa là những đứa trẻ bình thường có gì thì nó có cái ấy thôi. Từ khi chào đời, đã phải chuẩn bị sữa bột, cứ nói là sữa mẹ tốt, cũng phải cho nó uống dặm thêm thứ gì đó chứ, nhưng mà sữa bột trong nước chị dám cho con uống không? Những thực phẩm dinh dưỡng trong nước, chị dám cho nó ăn không? Nó bệnh rồi, không phải chị lo mà đưa ngay đến bệnh viện sao? Một mình chị chăm sóc không nổi, không phải nhờ người giúp sao? Nếu như điều kiện cho phép, ba mẹ hai bên có thể giúp đỡ, nhưng họ cũng già rồi, nhiều lúc em đi mát-xa, ở đó thường nghe mấy dì nói giúp đỡ con trai con gái chăm cháu nên đau vai, mỏi lưng. Cho nên, nếu như có khả năng, em muốn thuê một người chuyên chăm bà đẻ. Thế thì chi tiêu cho việc này hết bao nhiêu? Mà đây mới chỉ là

bắt đầu thôi đấy.”

“Khi nó lớn, chị phải cho nó đi học nhà trẻ, học tiểu học, học đại học và thạc sĩ khoan nói đã, chín năm nghĩa vụ phải hoàn thành chứ. Cứ cho là bây giờ không thu học phí, nhưng mà tiền ăn, tiền sữa, tiền nước, tiền đồng phục thì sao? Còn tiền học thêm... Em không tán thành việc bắt trẻ con học thêm, nhưng mà không học thêm nó có bị kì thị không? Có bị bài xích không? Còn mấy ngày nhà giáo, sinh nhật giáo viên, có phải quà cáp cho giáo viên không? Còn nữa, cho dù con cái không đi học thêm mấy môn trên lớp, cũng phải cho học thêm một cái gì đó cho ra hồn, ít nhất cũng tạo được hứng thú, để tương lai còn bồi dưỡng kĩ năng chứ, không nói đến việc giàu to, ít nhất cũng phải tự lực cánh sinh được. Nhưng mà bây giờ học cái gì mà không mất tiền chứ?”

“Em biết là em suy nghĩ quá nhiều, em cũng biết là em yêu cầu quá cao, người ta mỗi tháng kiếm được một hai ngàn, ba ngàn cũng sống được, cũng sinh con như thường, con cái uống nước cháo cũng lớn được mà, những bệnh vặt vặt không cần đi bệnh viện, những người già mùa đông không cần lò sưởi mùa hè không cần máy lạnh cũng không biết là có bao nhiêu. Nhưng mà, em không muốn để người nhà có một cuộc sống như vậy, em muốn cố gắng hết sức để có thể cho họ, cho bản thân mình sống thật thoải mái, không bàn đến chuyện giàu to, ít nhất, cũng không phải sống tạm bợ.”

Ngày đó nghe những lời nói này của Đặng Linh Linh, thật sự tôi chỉ muốn kiếm ngay một lỗ nẻ nào đó để chui xuống. Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây lớn ngần này rồi, bình thường cũng tự hào mình là một gốc cây quật cường không bị nghiêng ngả, nhưng so với Đặng Linh Linh, chẳng qua chỉ là một cây cỏ dại.

Đặng Linh Linh không chỉ chu toàn việc của bản thân mình, hơn nữa cũng đã chuẩn bị cho người nhà của mình, tôi thì sao, lại chỉ muốn ăn no không chết. Có điều tôi cũng không quá coi thường bản thân, bởi vì không phải tôi vô dụng, mà là Đặng Linh Linh quá tài giỏi.

Không nói đến chuyện những cực phẩm mà tôi đã gặp vì công việc, chỉ nói đến hai người bạn thân bên cạnh tôi mà thôi. La Lợi mặc dù cũng chuyển nhà ra ở bên ngoài, nhưng mà mỗi tháng cũng hết veo, anh Hai còn dựa dẫm vào bố mẹ. Theo như tôi biết, thế hệ của chúng tôi, sống không dựa dẫm gì vào bố mẹ, tự mình tạo lập bầu trời riêng mình thì thực sự không nhiều, rất nhiều người thậm chí chẳng có được ý thức này. Trong quan niệm của bọn họ, dựa dẫm vào bố mẹ là một việc làm đương nhiên, không có gì phải bàn cãi.

Ngay từ buổi ban đầu tôi đã có cảm tình với Đặng Linh Linh, nhưng thật sự làm tôi cảm thấy khâm phục, lại chính là những lời nói đó của cô, đương nhiên, không phải tôi đều tán đồng đối với những lời nói đó của cô, ví dụ như người chuyên chăm bà đẻ, bảo mẫu, nhưng mà, người có được năng lực như thế, có được chí khí như thế, tại sao lại không có được cuộc sống như thế chứ?

Có điều, nội tâm ấy của cô, không phải người đàn ông nào cũng có thể hiểu và ủng hộ cho cô. Những người đàn ông bình thường, có lẽ là bị dọa cho chết khiếp? Cảm thấy cô ước mơ viễn vông xa rời thực tế, cảm thấy cô không nghiêm túc?

“Nhưng chị Hoàng này, em thật sự thích cô ấy, thật đấy, thật mà, sau lần thứ hai em gặp cô ấy em cũng dần vật suốt mấy ngày, nhưng mà đến nằm ngủ em còn nằm mơ thấy cô ấy, chị nói em không chấp nhận số phận sao được?”

Tôi đang theo đuổi những suy nghĩ của mình, bỗng nghe tiếng nói của Thường Hữu, tôi bừng tỉnh, chớp chớp mắt: “Em, thế này... cũng không nói quá lên đấy chứ hả?”

“Em cũng cảm thấy những điều này không ổn, nhưng mà chị Hoàng này, chị có biết em đang ở trong trạng thái gì không? Em đã gọi điện thoại cho cô ấy rất nhiều lần, gọi nhiều đến nỗi có lẽ cô ấy cũng cảm thấy phiền phức, nhưng mà mỗi lần trước khi gọi điện cho cô ấy, em cứ do dự hết lần này đến lần khác, tự tìm mình vô số lý do mới bắt đầu bấm số của cô ấy, sau khi điện thoại đổ chuông, tim em đập nhanh khủng khiếp, tiếng chuông đầu tiên đổ xong tim đập nhanh hơn một chút, tiếng chuông thứ hai đập càng nhanh hơn, khi được kết nối, tim em như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Em mong chờ được nghe giọng nói của cô ấy, nhưng lại vừa sợ hãi, nhưng nếu như thật sự không nghe được giọng nói của cô ấy, em thực sự là buồn đến chết mất.”

24. Chương 24

Chương 24

Những lời này của Thường Hữu, nếu như nói vào hai tháng trước, tôi nhất định sẽ không thêm để ý, nhưng bây giờ, tôi suýt nữa thì bắt tay cậu ấy thật chặt nhận tri kỉ - mẹ kiếp, tôi và Lưu Thụy Căn cũng như thế này đây! Muốn gọi điện cho anh, muốn nghe giọng anh, nhưng lại sợ anh bực bội, sợ làm phiền đến anh, sợ anh không vui. Không nghe được tiếng anh lại cảm thấy khó chịu, mà nghe được rồi thì cứ ngậm ra, bây giờ tốt hơn nhiều rồi, nhưng mà mỗi lần nói chuyện vẫn còn rất căng thẳng!

Tôi không hoài nghi Thường Hữu nữa, bởi vì Lưu Thụy Căn bảo tôi nhảy sông, tôi sẽ nhảy thật – đừng nói tôi bị thần kinh, mẹ kiếp chứ tôi bị thần kinh thật!

Chúng tôi vừa nói, màn biểu diễn phía bên kia cũng lên đến cao trào, tôi chỉ nghe thấy giọng dì Lưu nói đứt quãng như sắp hết hơi: “Linh Linh... Linh Linh...”

“Mẹ, con ở đây mà.”

“Linh Linh, mẹ, chắc không qua khỏi...”

“Mẹ...”

“Điều mà mẹ yên không yên tâm nhất chính là con, con giỏi giang, thông minh, nhưng, nhưng con là một đứa con gái, là con gái thì phải, phải, phải...”

Nói đến đây, lại là một trận thở dốc, cô Đặng vội vàng nói: “Mẹ, mẹ, mẹ đừng như thế...”

Trong giọng nói đó nghe ra sự giằng xé giữa đau khổ và bất lực, tôi vốn đang muốn cười thành tiếng, nghe đến câu này, đành phải kìm nén nghiêm mặt lại, nhưng dì Lưu đang trên đà biểu diễn, tiếp tục run run kêu lên: “Thường Hữu, Thường Hữu ơi...”

“Dạ, dì ơi, dì ơi, cháu đến rồi đây.”

Thường Hữu hăng hái dừng cầm bước qua trong ánh mắt nóng rất không tán đồng của tôi, dì Lưu kéo lấy tay cậu ấy, lại run run kéo tay Đặng Linh Linh, tôi có thể nhìn ra thái độ không hề đồng ý của Đặng Linh Linh, nhưng dì Lưu vẫn cứ cố gắng hết sức đặt hai bàn tay của hai người lên nhau.

Tôi lặng lẽ quay người đi, sau đó lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh, lặng lẽ đi ra bên ngoài, lặng lẽ đi xuống dưới lầu, sau đó bắt đầu không kiềm chế được đâm thùm thụp vào thân cây, mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ ơi ơi ơi! CCTV tại sao không có mặt ở đó? MTV tại sao ko có mặt ở đó? Channel [V], SMG tại sao không có mặt ở đó? Cái gì mà diễn viên mới vào nghề xuất sắc nhất, diễn viên có kĩ năng diễn xuất hay nhất, diễn viên xuất sắc nhất... Tìm diễn viên làm gì hử, minh tinh ngay trong nhân gian này đầy thôi!

Tôi cười một lúc lâu mới ngừng lại được, bình tĩnh lại, tự nhiên lại cảm thấy buồn thay cho Đặng Linh Linh. Có lẽ cô vốn không phải có ác cảm hoàn toàn với Thường Hữu, nhưng bị thái hậu và cả gia đình làm quá lên như vậy... Sau này cho dù có qua lại với nhau thật, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Tôi nhìn đồng hồ, chưa đến chín giờ nên cũng chưa vội về nhà, ở cổng bệnh viện chắc không cần lo không gọi được xe, còn Đặng Linh Linh ở đây... Hay là tôi quay trở lại xem tình hình sao rồi. Mặc dù cô ấy mạnh mẽ, nhưng gặp phải việc này cũng đáng lo lắm chứ.

Tôi không muốn quay lại phòng bệnh lắm, tôi luôn cảm thấy cái nơi đó không được sạch sẽ cho lắm, nhưng bây giờ cũng quá lạnh, cứ đứng như vậy chắc cũng không ổn, tôi cứ đi men theo con đường nhỏ của bệnh viện. Thôi ngửa mặt lên trời thề rằng, lúc này đây tôi chỉ muốn làm cho cơ thể ấm lên, đồng thời giảm béo, tôi thật sự không nghĩ rằng sẽ vấp phải cái gì hoặc nhìn thấy gì đó - không phải là biểu diễn trên ti vi, nhưng mà thực sự quá trùng hợp, tôi nhìn thấy La Lợi, mới đầu tôi còn có chút nghi hoặc, nhưng bóng dáng ấy thực sự quá giống, tôi buột miệng kêu lên, mà La Lợi cũng quay người lại theo phản xạ có điều kiện.

“Hơ, là mày thật à, sao mày lại ở đây?”

“Phiêu Phiêu?!”.

“Hơ, khéo quá nhỉ, hai chúng ta gặp nhau ở đây, mày đến đây làm gì, không khỏe hử?”.

“A, không phải, tao... một người bạn của tao nằm viện, tao tới thăm anh ấy, mày thì sao?”.

“Tao á?”. Việc của Đặng Linh Linh quá phức tạp, tôi suy nghĩ một lúc, rồi cũng nói, “Tao cũng thế.” La Lợi phức tạp nhìn tôi, nhìn đến nỗi làm tôi ngớ người ra: “Sao thế?”.

“Phiêu Phiêu...”

“Hả?”.

“Mày thích Lưu Thụy Căn thì tao không nói nhiều nữa, nhưng mà mày nhất định phải chú ý giữ an toàn chứ.”

Tôi lại ngăn người ra, qua một chốc mới hiểu cô ấy nói gì, từ trước đến nay tôi thuộc dạng mặt dày, thế mà cũng cảm thấy có chút ngại ngùng: “Đừng nói tầm bậy, tao, tao...”

“Tóm lại, thực sự là có vấn đề rồi, đúng là làm con gái xui xẻo thật, lạnh quá, không nói với mày nữa đâu, tao đi trước đây.”

Nó đi một cách không thương tiếc, tôi lẻ loi đứng trên con đường nhỏ. Quan hệ nam nữ... hoặc là nói một cách rõ ràng hơn, tình dục giữa nam và nữ, tôi không phải là chưa từng nghĩ đến, nhưng mà tôi vẫn chưa nghiên cứu kĩ hơn - Mẹ kiếp! Chị đây giảm béo chưa thành công mà! Nếu như anh nhìn thấy từng miếng thịt trắng hếu đó của tôi, nhờ hết hứng thì sao đây!

Tôi biết suy nghĩ này có chút buồn cười, nhưng mà sự hiểu biết của tôi đối với việc này, ngoài những trang truyện tranh phóng đại lên, rồi những đĩa phim AV, những diễn đàn giáo dục trên mạng ra, còn ở trong những quyển tiểu thuyết lãng mạn nữa. Trong những quyển tiểu thuyết đó, “dưa chuột” của nam chính giống như thần khí, nhìn thấy nữ chính mà đã ngưỡng mộ trong lòng từ lâu liền cứng lên như thép, nhìn thấy nhân vật nữ phụ mà đáng ghét liền lạnh lùng vô tình.

Khuôn mặt này của tôi, vóc dáng này của tôi, Lưu Thụy Căn có lẽ bây giờ sẽ thuyết phục bản thân rằng chỉ chú ý đến vẻ đẹp nội tâm của tôi, nhưng mà nhờ khi trái dưa chuột đó không nghe lời thì sao? Mẹ kiếp! Nhờ khi chị đây trắng nõn nằm ra đây một cục, còn quả dưa chuột đó cứ mềm xèo ra thì sao? Thế thì chị khóc không thành tiếng khóc không thành tiếng khóc không thành tiếng khóc không thành tiếng hả?!

Tôi cứ thế khóc không thành tiếng quay trở về, trên đường nhận được điện thoại của Đặng Linh Linh, nói rằng ở bên này đã không có chuyện gì nữa rồi, tôi có thể về trước đi, lúc này đây tâm trạng tôi bình bình, cũng chẳng có tâm tư nào để ý đến cô ấy nữa, nghe giọng nói của cô ấy cũng rất bình tĩnh, thế là tôi liền gọi một chiếc xe để về.

“Không sao, việc này còn rất xa xôi, hiện nay hai người chỉ mới nắm tay, khoác tay nhau, còn chưa hôn nhau, đợi đến khi phát triển đến mức ấy, bạn cũng đã giảm béo được rồi, bạn nhất định phải cố gắng giảm béo đi!”.

Tôi chuẩn bị tâm lý cho tôi như thế, hai ngày hôm sau nữa, tôi càng có quyết tâm giảm béo hơn nữa, thời tiết lạnh lẽo cũng không thể nào ngăn cản tôi được nữa, sáu giờ sáng đồng hồ báo thức réo vang, tôi bò ra khỏi chăn đứng giờ, thay quần áo trong gió đông lạnh lẽo - mẹ kiếp, nếu ngày xưa chị đây đi học mà có được chí khí này, Thanh Hoa, Bắc Đại[1] gì gì đó chắc là cũng không khó!

[1] Thanh Hoa, Bắc Đại: Hai trường Đại học nổi tiếng của Trung Quốc.

Hai ngày sau, Lưu Thụy Căn về, tôi vốn định ra sân bay đón, nhưng bị anh ngăn lại: “Không cần thiết đâu, ngoan, hành lý của anh cũng không nhiều, em đi xe buýt ra cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ, anh đi cùng đồng nghiệp, biết đâu công ty cho xe ra đón.”

Câu nói sau cùng đã xóa sạch mọi ý định của tôi. Không phải là tôi không muốn gặp anh sớm hơn một chút, không phải tôi sợ đoạn đường ngồi xe mất nửa tiếng đồng hồ đó, mà là... Tôi sợ anh cảm thấy không tiện. Mãi cho đến tận bây giờ, Lưu Thụy Căn vẫn chưa để tôi gặp bạn của anh, anh nói anh cũng không có bạn bè gì nhiều lắm. Việc này thực ra cũng không có gì, anh cũng chưa gặp La Lợi, anh Hai. Tôi biết anh nói thật, bởi vì khi anh không đi công tác, hầu như mỗi ngày đều gặp tôi, không gặp nhau thì cũng gọi điện thoại, nếu như anh có nhiều mối quan hệ, làm gì có nhiều thời gian để đi chơi cùng tôi như thế?

Tôi không hề để ý lắm, nhưng mà tôi lại không tìm được mà nghĩ rằng, anh đưa tôi đi theo, không biết có làm anh mất mặt không? Nếu như tôi xuất hiện trước mặt bạn anh, liệu anh có cảm thấy xấu hổ? Đúng thế, có lẽ anh không để ý, khi anh đã tìm người như tôi đây, thì không thể nào mang tôi giấu đi cả đời được. Nhưng mà, tôi để ý.

Cho nên, tôi không đi. Chỉ là rửa sạch các loại rau, thái sẵn, chuẩn bị đầy đủ các loại gia vị, sau đó lấy một cái nồi hầm bằng đất mới mua ninh một nồi canh. Bây giờ trời lạnh, ở chỗ anh lại chẳng có lò vi sóng, muốn hâm lại, thứ nhất là không tiện, thứ hai là vị cũng không ngon. Nền nhà cũng đã được lau sạch sẽ, bàn ăn đã được chùi sáng bóng, ngồi trên ghế sofa nhìn đồng hồ treo tường, trong đầu tôi xuất hiện một vấn đề, nhảy vồ qua? Hay là không nhảy vồ qua?

Khi anh đi vào, tôi nên nhảy vồ qua chứ nhỉ, giống như trong ti vi ấy, nồng nhiệt chào đón, sau đó trao cho anh một nụ hôn? Nhưng mà nếu tôi nhảy vồ qua, anh có chống đỡ nổi không? Anh trông có vẻ rất khỏe mạnh, nhưng mà tôi cũng đâu có nhẹ.

Nghĩ đến việc anh bị ngã xuống đất vì tôi nhảy vồ qua, mặt tôi trở nên hắc ám, đang do dự, tôi nhận được điện thoại của anh: “Phiêu Phiêu, xin lỗi nhé, công ty có việc, anh về trễ một chút, em vẫn chưa rời khỏi công ty chứ hả?”

“... À, chưa ạ, em cũng có chút việc.”

“Thế thì tốt, anh sợ em đến chỗ anh trước thôi, bên anh bỗng nhiên có việc gấp, chắc là phải một hai tiếng nữa mới về được... Em ăn cơm trước đi nhé, lúc nào bên anh xong việc, sẽ gọi điện cho em.”

“Vâng ạ, em biết rồi.”

Tôi đang trả lời, bên kia anh đã ngắt điện thoại, xem ra chắc có việc thật. Tôi thở dài một cái, tiếp tục ngăn người ra, cũng không phải là khó chịu, nhưng có chút thất vọng. Giống như một đứa trẻ ngóng quần áo mới để đón Tết trước đó một tháng, nhưng mà sắp đến Tết rồi, lại nói với cậu bé rằng quần áo của con hai ngày nữa mới đưa cho con được, mặc dù trước sau cũng sẽ có, nhưng mà tâm tư tình cảm vốn được tích tụ chờ ngày bùng phát ngay lập tức bị đè nén lại.

Tôi lấy điện thoại ra, đang định chơi game trên mạng, nhưng làm cách nào cũng không chơi nổi. Đến cuối cùng, vẫn là ngồi ngẩn ngơ trên ghế sofa, ngẩn ngơ rồi lại ngơ ngẩn, tôi cảm thấy mí mắt trĩu xuống. Tại vì ngày hôm qua nhớ Lưu Thụy Căn suốt, chỉ ngủ được mấy tiếng đồng hồ, bây giờ đã hơi buồn ngủ rồi.

“Mình nhắm mắt một chút, dù sao ngủ trên sofa cũng không thể nào ngủ say được.”

Tôi nghĩ như thế, cả người tựa vào thành ghế sofa, cuối cùng tôi ngủ quên mất thật. Tôi không biết là mình đã ngủ được bao lâu, chỉ là bỗng nhiên cảm thấy trước mặt mình hình như có cái gì đó, mở mắt ra, liền nhìn thấy Lưu Thụy Căn.

Anh quì trước ghế sofa, đang chăm chú nhìn tôi, tim tôi bỗng nhiên đập mạnh, gần như là nhảy lên, cố gắng kiềm chế bản thân, đang định nói gì đó, đã nghe thấy giọng anh: “Phiêu Phiêu...”

“A... ờ... cái gì? Cái đó, cái đó...”

“Anh hôn em được không?”

“Hả?!”

Câu hỏi này hỏi đột ngột quá, tôi chưa chuẩn bị chút nào - Mẹ kiếp, bây giờ tôi đang suy nghĩ xem là anh về lúc nào? Làm sao mà tôi có thể ngủ say đến thế, đến tiếng mở cửa của anh mà tôi cũng chẳng nghe thấy? Mẹ kiếp! Tóc tôi không biết có bị rối lên không, có chảy nước miếng hay là ngáy hay là nghiêng răng hay không, điều quan trọng hơn nữa là, lúc này có nói mớ không!

Khóe mắt tôi có ghèn hay không, phấn son trên mặt không biết có lem ra hay không, trên mặt có vết lằn nào không...

Những điều tôi lo lắng nhiều quá, câu nói này mặc dù tôi nghe thấy rồi, nhưng hoàn toàn không thể hiểu được ý tứ trong câu nói đó, càng không thể nào mà suy nghĩ kĩ hơn nữa, anh cũng không để cho tôi suy nghĩ kĩ hơn, bởi vì cái chữ “hả” kia, tôi mới nói được một nửa, đã bị anh khóa môi rồi.

Hôn nhau rồi!

Hôn nhau rồi!

Hôn nhau rồi!

Hôn nhau rồi - chị đây đã nhìn thấy cảnh hôn nhau nhiều lần rồi, a, không đúng, trước đây chị đã đọc rất nhiều cảnh hôn nhau được miêu tả trong tiểu thuyết lãng mạn, trong khi nam chính và nữ chính hôn nhau, câu văn thường xuyên xuất hiện chính là, đôi mắt của nam chính thường trở nên sâu thẳm, cho nên, khi tôi ý thức được mình bị hôn, phản ứng đầu tiên, là nhìn vào đôi mắt của anh!

25. Chương 25

Chương 25

Con người của Lưu Thụy Căn rất đen, là màu đen thuần túy, trước đây chúng tôi đã từng thảo luận về vấn đề này, anh từng nói điều đó chứng tỏ anh mang huyết thống thuần chủng của người da vàng, mắt tôi hơi nâu, có nghĩa là người lai, mới đầu tôi không tin, trở về nhà tra cứu mới biết, người phương Đông chính gốc có da vàng tóc đen, hơn nữa lại là mắt một mí, điều này quyết định bởi huyết thống, cho nên trước đây trong tiểu thuyết, hình dung mắt của một người, đa phần là mắt phượng, mắt lá răm, mắt to tròn, hầu như từ trước đến nay chưa gặp tính từ nào miêu tả về mắt hai mí, mà trước đây, bức họa vẽ tượng Phật, cũng đa phần là mắt phượng...

Mẹ kiếp! Vào lúc này mà tôi còn nghĩ đến điển tích gì gì đó, tôi phải nhìn vào mắt anh, nhìn vào mắt anh chứ...

Nhưng mà thực sự tôi nhìn không ra, cái gì mà trước mắt tối sầm lại, cái gì mà đôi mắt mơ màng, cái gì mà ngọn lửa đỏ hừng hực cháy trong đôi mắt đen, tôi có nhìn thấy gì đâu, có nhìn thấy gì đâu.

Tôi đang suy nghĩ lung tung, môi anh lướt qua bên tai tôi: “Cô ngốc, nhắm mắt lại.”

Câu nói này thoảng qua bên tai tôi, làm tim tôi run lên, cơ thể tôi gần như mềm nhũn ra, sau đó, cảm nhận được một cách chân thực hơn đôi môi của anh.

Môi miệng quăn quýt, lưỡi anh còn đẩy sâu vào miệng tôi tìm tòi, tôi ngây người, có chút nghi hoặc, không biết phải làm như thế nào, cũng không biết nên làm như thế nào, thậm chí tôi còn chút do dự, đây chính là, hôn nhau ư?

Những quyển tiểu thuyết lãng mạn nói cho tôi biết, hôn nhau là một việc cực kỳ đẹp đẽ, đặc biệt là khi một người yêu sâu đậm một người kia, hôn nhau sẽ phóng điện ra, sẽ say đắm choáng, sẽ bị xúc động. Đương nhiên là tôi chẳng bài trừ gì nộ hôn của Lưu Thụy Căn, nhưng mà hình như, hình như không nồng nhiệt như thế, mặc dù cơ thể hình như có một khát khao gì đó nhiều hơn, nhưng mà không phải là không kiềm chế được.

Vào giây phút này đây, tôi chợt nghĩ đến một vấn đề: “Tôi có thích anh thật không?”

Ồ, tôi biết suy nghĩ này của tôi quá ư là chán ngắt, tiểu thuyết lãng mạn chỉ là tiểu thuyết mà thôi, nhưng mà mẹ kiếp! Quan niệm về tất cả tình yêu của chị đây đều học từ trong đó mà ra – cho nên, không nên đọc tiểu thuyết lãng mạn nhé!

“Nộ hôn đầu của tôi!”

Không biết qua bao lâu, đầu óc tôi mới quay trở lại với việc này, Lưu Thụy Căn đang chăm chú nhìn tôi, nghe câu nói này, cười lên một tiếng.

Tôi thẹn quá hóa giận, đâm vào vai anh: “Anh cười cái gì mà cười!”

Anh dựa vào bên tai tôi, chỉ cười, qua một lúc mới nói: “Làm thế nào bây giờ, nộ hôn đầu mắt rồi.”

Giọng điệu có chút giấu cợt, tôi trừng mắt, nhưng mà không nói nên lời.

“Phiêu Phiêu, cảm ơn em...”

“Hả?”.

Tôi ngẩn ngơ, dưới ánh mắt nhìn của anh, cả người tôi cứ không tự nhiên thế nào ấy, nhìn ngang nhìn dọc, tìm chuyện gì để nói, “Anh đói rồi phải không, em đi nấu cơm cho anh.”

Tôi nói rồi luồn người qua dưới cánh tay anh để ra, động tác linh hoạt, chẳng phụ công tôi tập Yoga cả thời gian vừa qua.

Trước đây tôi luôn cảm thấy cơ thể là cơ thể, tình cảm là tình cảm, ví dụ những nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết lãng mạn có thể đợi nam chính ba bốn năm, thậm chí là hơn mười năm, có con rồi mà tình hình vẫn như cũ, còn bây giờ thì tôi biết rồi, thật sự là lừa bịp, lừa bịp.

Khi đã có sự va chạm cơ thể, thì sẽ tự nhiên mà nghĩ đến việc tiếp tục va chạm. Không phải là sự thiếu kiềm chế về mặt sinh lý gì gì đó, mà là muốn thân mật hơn một chút với người đó, ví dụ bạn sẽ muốn nhéo tai anh, muốn cắn môi của anh, muốn vẽ vệt gì đó vào trong lòng bàn tay anh.

Đây không phải là vì cảm giác nồng cháy gì đó, không phải vì trong khi va chạm sẽ phát điện, mà là... muốn thân mật. Giống như kiểu của câu nói đó vậy, đập vụn con búp bê sứ của hai người, thêm vào một chút nước, nhào lại với nhau, trong anh có em, trong em có anh.

Mỗi ngày thời gian về nhà của tôi ngày càng trễ, mỗi lúc về nhà đều cực kỳ không đành lòng, nhưng mà không thể không về, bởi vì, Lưu Thụy Căn chưa bao giờ đề nghị tôi ở lại. Tôi có thể xác nhận là Lưu Thụy Căn chẳng có vấn đề gì cả, khi hai chúng tôi ôm nhau, có một số trạng thái không thể nào che giấu được, nhưng mà anh không đề nghị... Mẹ kiếp! Chị đây cũng không thể nào mà đề nghị trước được!

Được thôi, trên thế giới này, không có việc gì là tròn trịa cả. Tình cảm của tôi, cơ bản là cực kỳ hoàn mỹ, mà sự nghiệp thì... Được rồi được rồi được rồi, nói một cách chính xác là không phải sự nghiệp gì của tôi, mà chỉ là công việc. Công việc cũng rất thuận lợi. Mặc dù vẫn cứ gặp đủ kiểu cực phẩm, nhưng mà hiện nay tôi tràn đầy nhiệt huyết, trạng thái tinh thần đúng đắn, nghe đủ kiểu cảm râm, cũng không còn cảm thấy chán nản nữa, hơn nữa còn thành công tác thành ột đôi - chính là đôi của Mã Phương.

Có điều cái đôi của Mã Phương làm cho tôi có chút lo lắng, điều kiện của người đó nghe ra cũng tạm được. Ba mươi lăm tuổi, chưa từng kết hôn, ngày xưa có tham gia vào quân ngũ, sau khi giải ngũ xông pha một thời gian ở miền Nam, đã từng làm đầu bếp, bởi vì là con trai một trong gia đình, cho nên lớn tuổi quá nên bị gọi về, sau đó dưới sự giúp đỡ của người chị nên xin vào làm lái xe ở một công ty đầu tư.

Nói thật, từ trước đến nay tôi không biết công ty đầu tư kinh doanh cái gì, nhưng mà cái công ty đầu tư này rất nổi tiếng ở thành phố chúng tôi đây, đến tôi mà còn nghe tiếng nữa. Làm lái xe thì hình như chẳng có tiền đồ gì, lương bổng cũng bình thường, nhưng mà phúc lợi cực tốt. Theo như lời của chính Lý Trí nói, tiền lương mỗi tháng anh ta nhận được khoảng ba ngàn năm trăm, mà thưởng cuối năm ít nhất cũng phải một vạn, ngoài ra còn đủ kiểu phúc lợi như lễ tết, ngoài việc được phân nhà ra, còn lại đãi ngộ gần giống với nhân viên trong đó.

Sở dĩ anh ta muốn gặp mặt Mã Phương, theo như anh ta nói, thứ nhất, anh ta thích kiểu phụ nữ chừng chạc, thứ hai, Mã Phương có nhà.

Lý Trí nói anh ta là người ở đây, nhưng thực ra nhà anh ta ở Huyện Thành, người mẹ không có việc làm. Bố anh ta trước đây làm việc trong một nhà xưởng nhỏ, sau này cùng mẹ anh mở một cửa hàng nhỏ để buôn bán. Hoàn cảnh gia đình cũng tạm được, nhưng quan trọng là, họ có bốn người con, trên Lý Trí, còn có ba người chị gái.

Nuôi lớn bốn người con, cứ cho là ba người con gái có thể tự lực cánh sinh từ sớm, nhưng mà trong nhà cũng chẳng tích lũy được bao nhiêu, ba mẹ của Lý Trí đã chuẩn bị nhà riêng tại quê cho anh, nhưng mà anh nói kiểu gì cũng không muốn quay về đó, mà mua nhà ở thành phố này, anh ta không có khả năng, cho nên mục tiêu đầu tiên để anh ta gặp người ta chính là, phía đằng gái có nhà cửa.

Thái độ này của anh ta rất thành khẩn, nhưng mà nói thật là tôi có chút coi thường, không phải tôi yêu cầu phía đảng trai phải có nhà cửa, nhưng mà, mẹ kiếp chứ, làm một người đàn ông không có nhà cửa, tại sao yêu cầu phía đảng gái phải có?

Có điều mỗi người có một cách sống riêng, chúng ta không tán thành, không có nghĩa là suy nghĩ của người ta không hợp lý, cho nên, cũng thật có mấy người con gái có nhà cửa tiếp xúc với Lý Trí, có điều tiếp xúc một thời gian đều nói không được: “Người này mặc dù đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng mà giống như mới hơn hai mươi tuổi, thậm chí là hơn mười tuổi, chẳng thấy chững chạc chút nào.”

Họ không nói kĩ, tôi cũng không tiếp xúc nhiều với Lý Trí, chỉ là theo cảm giác của tôi, Lý Trí có chút nông nổi, lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, anh ta nói với giọng rất đặc ý, anh ta làm ở một công ty gì gì đó, thái độ ấy, giống như anh ta là tổng giám đốc của công ty ấy không bằng.

Tôi cũng đã từng đem những nghi ngại này nói với Mã Phương.

“Phiêu Phiêu, em có thể nói những lời này, chị cảm thấy rất vui. Chị biết, chị biết em muốn tốt cho chị, chị cũng hiểu rõ tình hình của Lý Trí, ba người chị gái của anh ấy... Nếu như hai anh chị đến với nhau được thật, những tháng ngày về sau của chị chắc là cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng mà nói gì anh ấy cũng chưa kết hôn, hơn nữa cũng chưa có con. Chị đã từng kết hôn, cho nên chị biết, lần đầu kết hôn, rất quan trọng đối với người khác. Những điều này đáng lẽ chị không nên nói ra, nhưng mà em không xem chị là người ngoài, chị cũng nói cho em biết những suy nghĩ sâu kín trong lòng.”

“Đối với lần đầu tiên, người ta thường rất thận trọng, chúng ta không biết phải làm gì, cho nên luôn rất cẩn thận, thường phải bỏ ra nhiều hơn, khi phạm phải sai lầm... Không phải chị không coi trọng lần kết hôn thứ hai, mà là, anh ấy chưa kết hôn, sẽ đối diện với cuộc hôn nhân này và con của chị với một thái độ chân thành hơn. Những lời nói này của chị chưa chắc là đã chính xác hoàn toàn, nhưng mà qua những lần anh chị gặp nhau, chị cũng có thể cảm nhận được anh ấy khác với những người đàn ông đã kết hôn khác.”

“Đương nhiên, anh ấy còn chưa chín chắn, hơn nữa, có cảm giác là anh ấy nhắm vào nhà cửa của chị. Nhưng mà chị cũng không phải con gái mười bảy mười tám tuổi nữa, chị sẽ không yêu cầu một tình yêu hoàn hảo, càng không nghĩ đến một tình cảm đơn thuần gì gì đó. Chị cần một người đàn ông, có thể em chưa cảm nhận được, bởi vì em chỉ có một mình, cũng chẳng có việc gì nhiều. Nhưng mà chị còn có con, lại mở cửa hàng kinh doanh, không có một người đàn ông chống lưng cho, thật sự là ai cũng muốn bắt nạt em.”

“Chị biết, anh ấy chưa chắc đã có thể làm chỗ dựa cho chị, nhưng mà, cho dù anh ấy là một con rối, cũng sẽ mạnh hơn chỉ có một mình chị. Anh ấy chưa đủ chín chắn, còn mang chút trẻ con, năng lực cũng bình thường, đây là những điều hạn chế của anh ấy. Chỉ cần chị kiếm được tiền mãi, chỉ cần chị không bị anh ấy lừa, anh ấy sẽ không rời xa chị. Tương lai nếu như bọn chị có con, cũng sẽ yên ổn hơn.”

Nói những lời này ra thực sự có chút gì đó tàn nhẫn, nhưng cũng rất thực tế, đến lúc này, tôi cũng chỉ biết chúc phúc cho chị mà thôi. Có điều, qua việc này, dì Vương đánh giá Mã Phương suy nghĩ quá đơn giản: “Bây giờ mặc dù người đàn ông đó có lẽ không dám làm gì xấu xa, nhưng mà năm năm mười năm sau thì sao? Lúc đó Mã Phương nghĩ rằng đã yên ổn rồi, người đàn ông đó mới bắt đầu buông thả chơi bời thì sao?”.

“Dì Vương, những lời nói này...”

“Những lời nói của dì không dễ nghe, nhưng mà cháu cứ từ từ mà cảm nhận.”

Tôi cũng không đánh giá cao Lý Trí cho lắm, nhưng thật sự không thích kiểu phán đoán này: “Dì Vương ơi, ý dì nói chị ấy nên tìm người đàn ông đã ly hôn và có con sao?”.

“Cũng không phải là như vậy, chỉ là, cái anh Lý Trí này, cháu đừng tưởng anh ta chưa kết hôn mà... Trước đây... haizz!”.

Tôi không nói gì nữa, thực ra trong lòng tôi cũng rõ rồi, Lý Trí làm ở miền Nam mười năm, nếu như toàn tâm toàn ý lập nghiệp, không nói thành tựu làm gì, ít nhất cũng phải có chút thành tích chứ. Nói là ba mẹ anh gọi về, nhưng mà nếu như có thể đứng vững lập nghiệp ở đó, ba mẹ anh ta tại sao không qua ở đó cùng anh?

Đàn ông ba mươi tuổi rồi, trước đây dựa dẫm vào bố mẹ, chị gái, bây giờ lại muốn dựa dẫm vào vợ...

Có điều, tôi và Mã Phương không thân quen gì nhau cho lắm, nói được đến đâu thì nói, cũng không dễ can thiệp quá sâu, nếu như là Đặng Linh Linh... Ồ, Đặng Linh Linh giờ đây cũng rất khó xử, sau khi thái hậu của cô biểu diễn đợt đó, cô ấy đành phải đồng ý qua lại với Thường Hữu rồi.

“Em không thấy khó chịu à?”

“Nói thật lòng là, thật sự chẳng dễ chịu chút nào.”

“Thế thì...”

“Nhưng mà, có thể làm gì được đâu? Lần này thái hậu giả đến bệnh viện cho em thấy, nếu như em không làm theo, lần sau có thể biểu diễn thêm một lần nữa thật, nói gì thì nói mẹ cũng sắp sáu mươi tuổi rồi, nhờ may mẹ có xảy ra chuyện gì thật...”

Nói đến đây, cô nặng nề thở dài, một câu nói đã ở ngay bên cửa miệng tôi, nhưng rốt cuộc tôi vẫn không nói ra – thái hậu nhà em, đúng thật là sướng mà không biết sướng, biết thế cho bà gặp một cô con gái mười mấy tuổi đã quấy phá tưng bừng, hơn ba mươi tuổi ly hôn n lần cho bà ấy biết!

26. Chương 26

Chương 26

“Không nói chuyện em nữa, chị chuẩn bị lúc nào cưới đây?”

Đặng Linh Linh đột nhiên chuyển chủ đề đến chuyện này, tôi nhất thời mông lung, không nói nên lời.

“Kết, kết hôn...?”

“Sao thế, còn muốn chối à, ngày đó em được biết là do chính miệng chị nói ra đấy nhé.”

“À...”

“Mà nhìn mặt chị hạnh phúc ngời ngời thế kia, nhất định là đã bước vào giai đoạn ngọt ngào của tình yêu nồng cháy rồi phải không?”

“Cũng có phải nồng cháy gì đâu mà...”

Tôi nói với vẻ bối rối, Đặng Linh Linh cười nhạt: “Xạo! Xạo! Em xem chị xạo đến bao giờ!”

Tôi cười ngốc nghếch cho qua chuyện.

Tôi thích Lưu Thụy Căn, nhưng mà trước lúc ấy, tôi hầu như chưa từng nghĩ đến việc sẽ kết hôn. Không phải là tôi không muốn gả cho anh, mà là kết hôn... Đó không chỉ là chuyện của hai người nữa, còn là chuyện của gia đình anh, và chuyện của gia đình tôi.

Bây giờ thì tôi đã biết rồi, trên anh còn có một chị gái. Giống như Lý Trí, nhà anh cũng ở Huyện Thành, một thành phố nhỏ khác ở Huyện Thành, bố là một thầy giáo dạy toán ở trường phổ thông cơ sở, mẹ ngày xưa là nông dân theo thời vụ, sau này cùng đến ở tại Huyện Thành luôn.

Người chị gái đó của anh hiện nay đang làm việc tại Quảng Châu, công việc tương đối tốt, hình như làm trưởng phòng ở một công ty lớn gì đó, đã kết hôn, bố mẹ đều qua đó chăm con cho chị gái.

Đây là một kiểu mẫu gia đình bình thường, mà lại rất đầm ấm, còn gia đình của tôi thì sao? Tôi không biết phải giới thiệu gia đình tôi như thế nào, con cái không chê cha mẹ xấu, người làm con cái suốt đời phải biết ơn bố mẹ, trong lòng phải hiếu kính suốt đời, nhưng mà đối với bố mẹ tôi, tôi chỉ muốn rời xa thật xa bố mẹ của mình.

Trong lòng tôi rối bời, sau khi chia tay Đặng Linh Linh, tôi gọi điện thoại cho La Lợi: “Em yêu, em đang ở đâu?”

Đến tôi mà còn cảm thấy giọng điệu của mình kỳ cục, ở bên kia La Lợi vội vàng trả lời: “Sao thế?”.

“Tao muốn gặp mày.”

“Bây giờ hả...”

“Không tiện à?”.

Thực ra tôi đã nghe ra ở phía La Lợi bên kia có vẻ không tiện rồi, nhưng mà bây giờ, tôi muốn tìm người nào đó để ca cẩm một chút, anh Hai đương nhiên cũng là một đối tượng nói chuyện tốt, nhưng mà căn cứ theo sự hiểu biết của tôi về anh, giờ này ngày này, anh đang ở bên bàn rượu, hơn nữa, nói thế nào đi chăng nữa, anh cũng là con trai, mặc dù nói giữa hai chúng tôi đã không có sự khác biệt về giới tính, nhưng mà xét cho cùng thì anh không có khả năng hiểu được tâm lý của con gái.

“Cũng không phải là không tiện lắm... Được rồi, mày cứ qua đây đi.”

La Lợi nói địa chỉ, không ngờ là khách sạn Tử Kinh cực kỳ kinh khủng ở thành phố chúng tôi đây, tôi đã vô số lần đi ngang qua đây, lại vô số lần... đi về qua đây. Kỳ thực, tôi cũng có nghe về giá cả ở trong đó, nhưng cũng không phải là không thể tưởng tượng được, Lưu Thụy Căn ngày xưa cũng đã từng đề nghị đến đây thử một lần, nhưng bị tôi kiên quyết can ngăn.

Đúng thế, nơi này có đắt như thế nào đi chăng nữa, ăn một bữa, cũng phải đến mấy ngàn - chỉ cần dừng chọn mấy món quá quý hiếm, mấy ngàn đồng, không phải là không trả nổi. Nhưng mà, đối với chúng tôi, hoàn toàn không cần thiết. Dừng nói là chúng tôi, đến cả anh Hai nghe nói đến nơi này còn lắc đầu quầy quậy. Bình thường tên đó luôn hiền lành để tôi và La Lợi bắt nạt, nhưng nghe đến nơi này liền kêu gào ầm ĩ: “Hai nữ hiệp khách, đợi lúc nào tôi trúng số năm trăm vạn, nhất định mời hai vị đến đây hưởng thụ các kiểu phục vụ ăn chơi, giải trí, mát-xa chân, mát-xa toàn thân, bây giờ, tha ấy miếng thịt trên người tiểu nhân này đi!”.

Rồi sau đó chúng tôi cùng cười ầm lên, sau đó có khi còn cá cược với nhau: “Hôm nay ai thua sẽ phải mời ở Tử Kinh nhé.”

Đương nhiên, từ trước đến nay cũng chưa ai mời. Nhưng bây giờ...

Tôi đến Tử Kinh với chút ngần ngại, với chút thấp thỏm không yên, sau đó, dưới sự dẫn dắt của phục vụ, tôi dễ dàng tìm đến chỗ La Lợi. Ngay sau đó, tôi lập tức gặp người ra.

Giây phút này, La Lợi mặc một bộ lễ phục màu đen, giống như trong phim truyền hình và phim ở rạp hay chiếu, hở vai trần ngực, trên cổ là một chuỗi ngọc trai, xem ra thật sự rất đáng yêu, nhưng mà, rõ ràng là bị gây đi.

Một tay cô chống cằm, nhìn về phía trước, ở đó, có một chàng trai trẻ mặc lễ phục đang đánh piano, đánh bài nhạc “Hôn lễ trong mơ” cực kỳ nổi tiếng.

Cảnh tượng này, không khí này làm cả người tôi cứ không tự nhiên, nhưng từ ngày xưa khi mặc bộ áo đồng phục đi làm, tôi đã tạo cho tôi có một khuôn mặt trở ra như khúc gỗ, cho nên dù giờ đây trong lòng tôi thấp thỏm không yên, nhưng vẫn bình tĩnh cất bước qua bên đó.

La Lợi ngẩng đầu, nhìn thấy tôi, đứng dậy: “Mày đến rồi à?”.

Tôi nhìn qua nhìn lại: “Mày trúng số thật à?”.

La Lợi lắc đầu nhìn tôi cười, gơ tay gọi phục vụ: “Để xem mày ăn cái gì?”.

Phục vụ đưa thực đơn qua, không ngờ là một cái máy tính bảng, lần đầu tiên tôi dùng thứ này, tùy ý bấm vào hai cái, nhìn qua giá cả trên đó, sau đó ngẩng đầu: “Mày không biết là tao đang giảm béo à?”.

“Ừ nhỉ, thế thì uống một ly cà phê đi, cà phê Cappuccino ở đây thật sự rất ngon.”

Nói rồi, không đợi tôi trả lời, liền tự động giúp tôi chọn, sau khi phục vụ đi, tôi nói: “La Lợi, thế này là thế nào, sao bị kích thích vậy?”.

“Kích thích gì?”.

“Mày...” Tôi quan sát lại nó một lượt, “Mày cứ lạ lạ thế nào ấy.”

La Lợi bĩu môi cười: “Lạ ở đâu? Áo quần của tao, hay là vì tao ngồi ở đây?”.

“Đều lạ cả, có điều kì lạ nhất vẫn là cảm giác mà mày gây ra cho tao.”

La Lợi lại bĩu môi, khi đang định nói gì đó, phục vụ đã bưng ly cappuccino ra, trên mặt bột sữa màu trắng là một bông hoa màu nâu, đẹp vô cùng, lần đầu tiên tôi nhìn thấy một ly cà phê đẹp như thế này, nhất thời quên cả La Lợi.

“Ném thử đi, ngon lắm ấy.”

Tôi thu lại ánh mắt: “Mày nói trước đi, chuyện này là sao?”.

“Cái gì mà chuyện này là sao?”.

“La Lợi, mày cứ như thế này, tao thật sự không quen.”

La Lợi cúi đầu, lại uống một ngụm cà phê, ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt mơ màng. Tôi đã từng nói, bản thân La Lợi không phải là một người đẹp xuất sắc, nhưng cô ấy rất biết cách chăm lo làm đẹp cho bản thân, sau khi làm đẹp, chắc chắn là kiểu người trong trăm người chọn được một ấy. Nhưng mà trước đây, cô ấy luôn thiếu thiếu một thứ gì đó, giống như một bức tranh được in ra từ máy in ấy, đẹp thì đẹp đấy, nhưng mà không có thần sắc. Mà bây giờ, khi ánh mắt cô ấy nhìn qua đây, tôi suýt chút nữa ngừng thở.

“Phiêu Phiêu, mày nói xem, tình yêu rốt cuộc là cái gì hả?”.

Tôi gơ tay lên thề, bây giờ tôi đã tin tưởng vào tình yêu lắm rồi, nhưng mà nếu như thay bằng một thời gian khác, một địa điểm khác, nghe thấy những lời nói này tôi nhất định sẽ cảm thấy ghê rợn, biết đâu đó lại châm chích vài ba câu. Nhưng bây giờ tôi bị chấn động bởi khí chất của La Lợi, tôi ngẩn người ra một lúc, sau đó thật thà trả lời: “Cái này, phải nói làm sao nhỉ... Khó nói lắm, thật sự rất khó hình dung.”

“Trước đây tao theo đuổi tình yêu, tao nghĩ rằng tình yêu là tất cả của tao, khi đã có được tình yêu mà tao muốn, tao có thể rửa sạch mọi sự xấu hổ của tao, tao có thể trở lại là chính tao, tao...” La Lợi càng nói càng xúc động, nói đến đây, cô ấy vốn định nói thêm gì đó, nhưng lại đột nhiên thở dài một cái, nghỉ một lúc mới nói tiếp: “Bây giờ tao đã có được tình yêu, có được kiểu tình yêu tao muốn, nhưng mà, tại sao tao lại không có cảm giác hạnh phúc? Tại sao tao lại cảm thấy khó chịu, cảm thấy mất mát như thế nhỉ?”.

“Mày...”

Tôi đang định hỏi cho kĩ hơn, đột nhiên nhìn thấy ở cửa ra vào có một bóng người, tôi có chút không tin, chớp chớp mắt, rồi nhìn lại, người đó vẫn còn ở đó?! Tôi nhìn La Lợi, sau đó nhìn lại về người đó, vỗ vỗ vào đầu của mình, không phải chứ, không có khả năng này chứ, hôm nay là ngày gì đấy nhỉ. Từ Kinh có ưu đãi lớn cho khách hàng ư? Tại sao La Lợi đến đây, Lưu Thụy Căn... cũng lại đến nơi đây?!

Lúc này, Lưu Thụy Căn cũng phát hiện ra tôi, nhìn thấy tôi, Lưu Thụy Căn sững người, ngay lập tức cười vẫy tay với tôi, sau đó nói với người đi cùng mấy câu, rồi bước qua đây: “Sao em lại đến đây?”.

“Em, em...”

Tôi nhìn sang La Lợi, nhất thời chẳng biết phải nói gì... Không, tôi không biết, tôi phải giới thiệu với Lưu Thụy Căn đây là La Lợi, nhưng mà bây giờ La Lợi quá đẹp. Mặc dù tôi rõ ràng biết rằng là không nên, nhưng tự nhiên lại cảm thấy lo lắng. “La Lợi ở đây, em đến đây chơi với cô ấy.”

Cuối cùng, tôi cũng đã nói ra, giọng nói của tôi rất tự nhiên, nhưng mà ánh mắt của tôi lại để ý vào mắt của Lưu Thụy Căn. Ánh mắt của Lưu Thụy Căn không hề có bất kỳ một sự thay đổi nào, chỉ là hơi nướn mắt lên, sau đó đưa tay ra: “Hóa ra là cô La Lợi, xin chào, tôi là Lưu Thụy Căn.”

“Chào anh.” La Lợi đứng dậy, nhìn tôi, “Phiêu Phiêu nhà tôi thích anh lắm đấy.”

“Tôi cũng rất thích cô ấy.”

Lưu Thụy Căn nói một cách tự nhiên, tôi lại bị chấn động mạnh, chỉ có cảm giác toàn bộ máu trong người dồn hết lên mặt. Xấu hổ, mừng vui, xúc động, còn có cả nhiều loại cảm xúc khó mà hình dung được đột nhiên kéo đến, tim đập nhanh đến nỗi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Vào giây phút này, trời đất giống

như biến mất rồi ấy, chỉ còn lại ba chúng tôi, không, phải nói là chỉ còn sót lại một mình tôi bay bay trên mây.

Thích...

Lưu Thụy Căn thích tôi?

Không ngờ anh ấy mà cũng thích tôi?!

Tôi cũng đã từng nghĩ rằng thực ra anh ấy thích tôi, theo cảm giác của tôi, anh sẽ không ghét tôi, nhưng mà, thích... Từ trước đến nay anh chưa từng nói, tôi cũng không dám đi chứng minh, mà bây giờ, anh ấy lại nói luôn trước mặt La Lợi.

Mẹ kiếp! Nhà cửa là cái thá gì chứ? Xe cộ là cái thá gì chứ? Tiền tiết kiệm là cái thá gì chứ? Cho dù có đặt tờ vé số năm trăm vạn trước mặt chị, chị cũng sẽ không đổi lấy giây phút này đâu! Cho cả thế giới tôi cũng không đổi, đưa cả vũ trụ ra, mẹ kiếp chứ tôi cũng chẳng đổi! Giờ này phút này, cuối cùng tôi cũng đã biết được, nếu bạn thích một người, anh ấy chính là cả thế giới của bạn, câu nói này rất cuộc là có ý nghĩa gì. Khi trong lòng bạn chỉ có anh ấy, những thứ gì khác, thật sự đã không còn quan trọng nữa.

Tôi phấn khích đến nỗi quên hết mọi việc, mặc dù người đó còn đứng đây, nhưng thực ra suy nghĩ của tôi đã hơi không tỉnh táo nữa rồi, lúc định thần lại đã nghe Lưu Thụy Căn nói: “Phiêu Phiêu, lần này anh đi theo khách hàng đến đây, không ở đây lâu được, hai em cứ ngồi đây nói chuyện, lát nữa anh sẽ gọi điện cho em.”

“Ồ ờ, anh cứ đi đi, anh cứ đi trước đi, đi trước đi.”

Tôi không lựa chọn ngôn ngữ, không biết phải nói gì, Lưu Thụy Căn cười với tôi, lại gật gật đầu với La Lợi, sau đó quay người bước đi, tôi nhìn thấy bóng dáng anh đi đến chỗ mấy người đang đứng ở đằng kia, sau đó bước lên lầu hai.

“Xem ra, anh ấy không phải là không có tương lai.”

Trong giọng nói của La Lợi có chút gì đó châm chọc, tôi ngẩn ngơ: “Cái gì?”

“Lầu hai của Tử Kinh không phải có thể tùy tiện lên được đâu, anh ấy có thể đến đây, lại còn lên lầu hai, cứ cho là đi cùng khách hàng đi, xem ra công ty cũng rất trọng dụng anh ấy.”

“Thế à?”. Tôi có chút hồ nghi nhìn lên lầu hai xem lại, “Phải để ý nhiều thế à? Tao chưa từng nghe anh ấy nói.”

La Lợi nhìn tôi không nói gì, bây giờ tôi mặc dù đang ở trong trạng thái hưng phấn, nhưng mà vẫn có chút gì đó không tự nhiên: “Hôm nay mày làm sao thế hả, cứ lạ lạ kiểu gì ấy.”

“Mày cẩn thận một chút, người này không đơn giản đâu.”

27. Chương 27

Chương 27

“Được rồi, nói đi, rốt cuộc là em muốn xem cái gì?”

Cùng với sự giới thiệu của người dẫn chương trình dự báo thời tiết, Lưu Thụy Căn quay đầu qua, cả người tôi theo quán tính tựa lui về phía sau một chút: “Anh không xem ti vi nữa à?”

“Không xem nữa.”

“Lát nữa có dự báo thời tiết đó.”

“Thế cũng không xem đâu, anh có thể lên mạng tìm.”

“Không có gì cả, anh cứ coi đi, coi xong rồi nói.”

Từ trước đến nay chưa có lúc nào như thời gian này, tôi có thể hiểu chủ nghĩa Mác Lê Nin đến như vậy, thật đó, không phải là tôi nịnh hót, mà là về quy luật phủ định của phủ định, hiện nay tôi đã có sự nhận thức sâu sắc về sự phát triển của sự vật, phát triển theo hình xoắn tròn ốc.

Khi vừa mới thích Lưu Thụy Căn, không biết nói gì với anh, chỉ cảm thấy mỗi lần nhìn thấy anh, trong lòng luôn cảm thấy đủ đầy. Sau đó quen rồi thì nói đủ chuyện từ Đông sang Tây, nội dung nói chuyện vừa tẻ nhạt vừa dài dòng nhưng lại nói một cách hào hứng. Còn bây giờ, vẫn cứ có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng lại không biết làm sao để nói với anh được. Những thứ bề nổi kia không muốn nói với anh nữa, còn những thứ sâu sắc, vẫn cứ có chút ngại ngùng không dám nói.

Gần đây, tôi nghĩ đến những nguyên lý triết học của Mác Lê Nin mà tôi vẫn còn nhớ rồi không tìm được mà than thở, mẹ kiếp chứ, điều này quả nhiên giống như lời tuyên truyền ngày xưa, triết học Mác Lê Nin đúng là bao la vạn tượng - Từ đó mới biết, thầy giáo hướng dẫn của chúng tôi ngày xưa cũng đã từng yêu.

Lưu Thụy Căn cầm lấy điều khiển tắt ti vi.

“Ừa, sao anh lại tắt rồi, em chẳng có việc gì thật mà.”

Tôi chỉ là đang suy nghĩ về câu nói đó của La Lợi. Lưu Thụy Căn không đơn giản, làm sao mà không đơn giản? Tại sao lại không đơn giản? Đúng thế, bây giờ thì tôi dám khẳng định, Lưu Thụy Căn và bề ngoài xem ra có vẻ không giống nhau lắm, người này không hề ít nói, không hề thật thà. Giống như tôi, khi làm mặt nghiêm cũng có vẻ cực kỳ ít nói, làm mặt nghiêm hơn nữa thì giống như ai thiếu nợ tôi ba ngàn vạn ấy. Nhưng mà khi quen với tôi hơn, thì sẽ biết khuôn mặt này của tôi lợi hại đến mức nào.

Xã hội bây giờ, người nào mà không phải giả vờ một chút?

Đúng thế, Lưu Thụy Căn đã đến Tử Kinh, nơi đáng lẽ ra anh không nên đến, nhưng mà xét cho cùng, Tử Kinh cũng không phải Trung Nam Hải[1] - Nghe nói Trung Nam Hải cũng không khó vào như tưởng tượng đâu, trong đội ngũ có chút xíu quan hệ thì có thể vào đó đi dạo một chút, Trung Nam Hải đã như thế, huống chi chỉ là một khách sạn. Hơn nữa, Lưu Thụy Căn cùng đi với những đồng nghiệp khác, có thể công ty anh mời được một khách hàng lớn, có lẽ đây là một cuộc làm ăn lớn, cũng có thể trước khi đi được gọi bổ sung vào cho đủ số người.

[1] Trung Nam Hải: là một quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, Trung Quốc, là trụ sở của Đảng Cộng sản Trung Quốc và chính phủ của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Tôi không cảm thấy Lưu Thụy Căn đến Tử Kinh thì có vấn đề gì, nhưng tôi cũng biết, so về ánh mắt nhìn đời, La Lợi sành sỏi hơn tôi gấp mấy lần. Cho nên mặc dù biết không có khả năng lắm, nhưng lúc này đây, tôi không tự chủ được mà nhìn Lưu Thụy Căn đến thất thần.

Người này chắc có vấn đề gì đó, anh quen với tôi chắc là có mục đích khác? Là muốn lừa tôi ư? Nhưng mà anh ta lừa tôi làm cái gì? Tiền bạc? Tôi có sao? Sắc đẹp? Càng không cần nói! Anh phí phạm thời gian và sức lực ở tôi, hoàn toàn có thể đi lừa một cô bé thiếu kinh nghiệm sống mà.

Lưu Thụy Căn nhìn tôi: “Nói đi, em nhìn anh nửa tiếng đồng hồ rồi đấy.”

“Làm sao anh biết được, không phải anh đang xem ti vi à?”

“Em ở bên cạnh anh, làm sao anh có thể toàn tâm toàn ý xem ti vi cho được?”

Mẹ kiếp! Đây là những lời nói khéo léo, đây là những lời nói ngọt tựa mía lùi, đây là những viên đạn có hình cái kẹ, thời gian gần đây, anh luôn luôn quan tâm đến thời sự, rất quan tâm mà, nhưng không thể nào che giấu được, những lời nói này làm tôi cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

“Hứ”, tôi lên tiếng: “Anh đừng đùa giỡn em nữa, khi anh xem ti vi chăm chú hơn khi nhìn em nhiều.”

“Thực ra khi anh xem ti vi anh đều nhìn em đấy chứ, chỉ là khi anh nhìn em... cứ ngại thế nào ấy.”

Anh ấy có ngại ngùng hay không thì tôi không biết, nhưng mà tôi biết, là tôi ngại ngùng trước. Thực ra tôi không hề để ý lắm, khi anh ấy cùng tôi xem ti vi, đối với tôi mà nói, chỉ cần được ở cùng với anh, tôi đã

cảm thấy mãn nguyện, chỉ cần anh đừng nhìn người phụ nữ khác khi anh đang ở với tôi, thì tôi chẳng có bất kỳ ý kiến nào.

Giống như lúc này tôi nói, không biết nói gì, chỉ cần có việc để làm, xem ti vi, còn có thể trao đổi với nhau, từ những lúc trao đổi với nhau như thế có thể hiểu rõ người khác hơn.

Nghe được những lời này, mặt tôi bỗng nhiên nóng bừng lên, đành phải giả vờ giả vịt: “Anh mà cũng biết ngại hả?”.

“Anh cũng là người mà, đúng không?”.

Tôi cố làm ra vẻ kinh ngạc, Lưu Thụy Căn cười: “Nói mau, đừng chuyển chủ đề nữa.”

“Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là lần trước La Lợi gặp anh rồi đó.”

“Ừ.”

“Anh có cảm giác gì?”.

“Cái gì mà cảm giác gì?”.

“Thì anh gặp La Lợi, anh có cảm giác gì?”.

Ngón tay của Lưu Thụy Căn dí vào trên đầu tôi: “Em suy nghĩ nhiều quá, có phải anh chưa thấy ảnh cô ấy bao giờ đâu.”

“Nhưng mà trong ảnh và người thật không giống nhau mà.”

“Được rồi, cô ấy rất đẹp, nhưng mà có tác dụng gì? Người đẹp đầy ra đấy, anh có đi tìm người ta hết được không?”.

Tôi nhìn anh không nói gì, Lưu Thụy Căn nói: “Em đừng suy nghĩ nhiều quá nữa.”

“Em có suy nghĩ gì nhiều quá đâu.”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi: “Chà, thực ra không ngờ lại gặp bọn em ở Tử Kinh.”

“Ý anh là sao?”.

“Cũng chẳng có gì cả... Nói như vậy cũng không đúng lắm, dù sao em chỉ nghe thôi là được rồi, đừng để trong lòng.”

Anh nhìn tôi với chút do dự, tôi gật gật đầu: “Anh nói đi.”

“La Lợi gọi em đến Tử Kinh phải không?”.

“Dạ.”

“Cô ấy gọi em đến để làm gì?”.

“Cũng chẳng có việc gì... Chỉ là nói chuyện thôi, không phải anh nói công ty anh có việc sao? Em rảnh rồi chẳng có việc gì làm, lại mấy ngày rồi không gặp cô ấy...”

“Em cảm thấy cô ấy đến đó có bình thường không?”.

“Có gì mà không bình thường chứ?”.

“Giá cả ở Tử Kinh chắc em có biết chứ, mà công việc của La Lợi, anh cũng biết, em cảm thấy với thu nhập của cô ấy có đến đó được không? Anh không có ý gì khác, chỉ là muốn nói, cho dù cô ấy đến đó, cũng không nên mặc loại quần áo kiểu đó.”

“Đó là kiểu quần áo thường ngày hay mặc sao?”.

Trong lòng tôi thực ra rất tán đồng với lời nói này của Lưu Thụy Căn, không cần anh nói, tôi cũng biết La Lợi có gì đó không ổn, nhưng La Lợi là bạn của tôi, người bạn thân nhất của tôi, trong ý thức của tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều lắm: “Bình thường cũng sẽ không mặc như thế, nhưng biết đâu người ta có hẹn ở đó, anh không biết đâu, cô ấy bây giờ tìm được một người bạn trai có điều kiện cực kỳ tốt.”

Lưu Thụy Căn gật gật đầu, không nói gì cả. Tôi nhìn anh: “Sao thế? Anh không đồng ý à?”.

“Không phải, em nói như thế này cũng có lý.”

Mặc dù anh nói như vậy, nhưng trong lòng tôi không dám chắc chắn lắm. Nói thật lòng, tôi rất sợ thái độ như thế này của anh, thái độ này làm tôi luôn cảm thấy mình ấu trĩ, mà đồng thời, lại cảm thấy mình cách xa anh hơn. Tôi không biết phải làm thế nào để đánh tan cảm giác này, chỉ biết cười ngô nghê với anh, làm ra vẻ đắc ý với anh: “Đó là điều đương nhiên, từ trước đến nay em nói năng luôn có lý.”

Anh cười cười: “Em có cảm giác gì?”.

“Cái gì?”.

“Không phải em nói La Lợi tìm được một người bạn trai có điều kiện cực kỳ tốt hay sao? Cảm giác của em thế nào?”.

Anh nói một cách tự nhiên, nhưng sao tôi lại cảm thấy trong câu nói này có ý giết người, có lẽ nói như vậy có chút phóng đại, nhưng tôi lại có thể khẳng định, Lưu Thụy Căn rất để ý đến vấn đề này. Tôi vẫn ngồi dựa vào ghế sofa, sau lưng đã cứng ngắc từ lúc nào, tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nói thật lòng nhé, theo tình hình chung thì mỗi cô gái... ít nhất thì là đa số các cô gái, đều hy vọng bạn trai của mình, ông xã của mình cực kỳ tuyệt vời. Phải có học thức, có tài, dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc, si tình mãi mãi. Giống như đàn ông các anh hy vọng bạn gái của mình xinh đẹp, dịu dàng, đáng chuẩn, hiểu ý của người khác, đúng không?”.

Lưu Thụy Căn chỉ cười cười, tôi tiếp tục nói: “Người bạn trai đó của La Lợi em chưa gặp, cũng không thể nào nói gì được, nhưng mà em muốn nói là, điều kiện là một chuyện, thích lại là một chuyện khác. Giống như điều kiện của Hoàng Dung tốt như thế, lại cứ đi thích Quách Tĩnh[2]. Người có điều kiện tốt như anh, không phải cũng dính người như em sao?”.

[2] Hoàng Dung, Quách Tĩnh: Hai nhân vật trong phim Anh hùng xạ điêu của Kim Dung.

Nói đến câu cuối cùng, tôi nằm bò ra trên ghế sofa mà cười, trong lòng lại thấy có chút chua xót và thấp thỏm không yên.

“Chỉ có em mới nói anh có điều kiện tốt.”

“Thì điều kiện của anh tốt hơn em thật mà.”

Lưu Thụy Căn cười, xoa xoa mái tóc của tôi: “Phiêu Phiêu...”

“Hả?”.

“Em đã rất tốt rồi.”

Giọng nói này quá dịu dàng, ngoài việc trầm ngâm, nhất thời tôi không biết phải trả lời thế nào.

“Ít nhất bây giờ cũng đã gây hơn hồi xưa.”

Tôi nhích về trước ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy nụ cười xấu xa của Lưu Thụy Căn, tôi nghiêng rằng: “Anh hãy đợi đấy, đợi em gây đi, em nhất định sẽ là một mỹ nữ cực hot, đến lúc đó, đàn ông theo đuổi em xếp hàng từ đầu bên này qua đầu bên kia thành phố, cho anh tức chết luôn!”.

“Được được được, anh sẽ đợi, đến lúc đó...”

Đến lúc đó thế nào anh không nói, chỉ để lại cho tôi một nụ cười khó mà hiểu được. Tôi cảm thấy đó là một nụ cười chế giễu, một nụ cười bất lực, một nụ cười yêu chiều, nhưng mà trong lòng, lại có chút gì đó không dám chắc chắn. Tôi không suy nghĩ nhiều, bởi vì từ sau khi tôi phát hiện ra tình cảm của mình, tự nhiên tôi trở thành một kẻ đa nghi như thế này đây.

Lời nói ngày hôm đó của La Lợi nhanh chóng bị tôi vứt ra khỏi đầu, hơn nữa thời gian cuối năm cũng đã gần kề, trung tâm môi giới của chúng tôi ngày càng bận rộn hơn. Trước đây phần lớn thời gian chỉ thấy phụ huynh sốt ruột, mà gần đây, giới trẻ cũng sốt ruột theo rồi, thậm chí còn xuất hiện việc bỏ tiền ra thuê một người làm người yêu của mình nữa.

Tôi bận, Lưu Thụy Căn còn bận hơn, thời gian gặp nhau của chúng tôi đương nhiên là cũng ít lại. Hẹn hò ít đi, trong lòng nhớ nhung thì cũng thể thôi, tôi chỉ lo lắng việc ăn uống hàng ngày của anh. Người này trông có vẻ đáng tin cậy vậy đó, nhưng mà những việc hàng ngày trong cuộc sống thì cũng linh tinh lắm. Ăn sáng chỉ ăn qua loa, buổi trưa ăn ở cơ quan, buổi tối không xác định phương hướng. Thời gian trước tôi qua đó, buổi tối anh ăn uống có qui luật hơn một chút, buổi sáng có thể hâm lại thức ăn tối hôm trước để ăn, mặc dù ăn thế cũng chẳng tốt gì, nhưng mà còn hơn ăn món quấy chiên ở bên ngoài.

Nhưng bây giờ tôi không đến chỗ anh được, trông mong vào việc anh nấu nướng chắc chắn là không thực tế. Bây giờ trời lạnh, một lần tôi có thể nấu nhiều hơn một chút, để anh ăn được nhiều lần. Đương nhiên, cũng chỉ làm được những món mà có thể hấp, để lâu được như sủi cảo mà thôi.

“Không cần phải phiền phức như thế này đâu, bên ngoài cũng có bán mà, anh ăn cái gì cũng được.”

“Được thôi, anh ăn mấy cái loại dầu chiên đi chiên lại đó cho nhanh chết!”. Tôi nói chuyện hùng dũng như thế, nhưng mà thực ra, trước đây tôi cũng ăn nhiều ở bên ngoài. Đối với một người thèm ăn, loại dầu bẩn hay mấy chất tạo màu thực phẩm gì gì đó cũng không thể nào mà ngăn cản được!

Ngày hôm đó, tôi mua một ít cà rốt và khoai, gọt sẵn thành từng khoanh để chuẩn bị hấp. Đang thái, bỗng nghe điện thoại bên ngoài đổ chuông. Con người ở thời đại này, điện thoại cố định hình như càng ngày càng ít khi được sử dụng, cái điện thoại này của Lưu Thụy Căn chủ yếu dùng để lên mạng cho thoải mái.

Người ta đều nói, bạn gái nên thường xuyên kiểm tra tin nhắn, điện thoại của người yêu gì gì đó, nhưng mà tôi lại chưa bao giờ làm chuyện này. Mặc dù tôi không đẹp, mặc dù trước đây cũng không có ai theo đuổi, nhưng mà trong thâm tâm, tôi vẫn có một chút gì đó gọi là kiêu hãnh. Tôi đã từng nói với Lưu Thụy Căn, nếu như anh thích người khác, hoặc không muốn quen với tôi nữa, cứ thẳng thắn nói với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không níu kéo anh, bất kể khi nào, tôi cũng sẽ ủng hộ anh.

Đúng thế, thực sự tôi lo lắng Lưu Thụy Căn không thích tôi, thực sự là tôi cũng không tự tin, nhưng mà tôi có lòng kiêu hãnh. Cho dù tôi có thích anh đến cỡ nào đi chăng nữa, khi anh muốn chia tay với tôi, tôi cũng sẽ không cầu xin anh.

Điện thoại đổ chuông từng tiếng một, mới đầu tôi giả vờ như không nghe thấy, nhưng sau khi điện thoại đổ chuông mười mấy lần liền, tôi bắt đầu lo lắng không biết có phải người ta có chuyện gì cần tìm anh gấp không, mà lại không gọi vào điện thoại di động được? Theo như tôi biết, người biết số điện thoại di động đều là người bình thường, nhưng mà biết số điện thoại cố định, e rằng là người tương đối thân thiết rồi.

Điện thoại đổ chuông hơn hai mươi tiếng, cuối cùng tôi cũng nhấc máy, tôi vừa a lô một tiếng, đầu dây bên kia đã truyền đến một âm thanh chói tai: “A, cuối cùng cũng nhấc máy hả?”.

“Xin hỏi... Chị là ai ạ?”.

“Em không phải là Lưu Thụy Căn hả?”.

“Em là bạn của anh ấy, xin hỏi...”

“Nó không có nhà hả? Bảo nó đến nghe điện thoại, tôi là chị của nó.”

Da đầu tôi bùng nổ, bà cô! Đất nước Trung Quốc từ năm ngàn năm trước đến nay, đã hóa giải được mối quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu, khó xử lý nhất vẫn là mối quan hệ giữa em dâu và các bà cô! Mà trong những tình huống bình thường, bà cô lớn khó chơi hơn các bà cô nhỏ! Phải biết rằng, đó là em trai của chị ấy, nếu như nói chị gái lớn như mẹ hiền, thì người đó cũng có quyền lực gần bằng một nửa mẹ của anh rồi.

Tôi nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, chỉ ấp úng: “Xin... chào chị, anh ấy... Em trai chị không có nhà ạ.”

“Không có nhà à?”.

“Vâng ạ, anh ấy đi làm rồi ạ.”

“Thế em là ai, tại sao lại ở nhà nó?”.

“Em, em là bạn của anh ấy...”

“Bạn gái à?”.

Tôi thực sự giống như một đứa trẻ con bỗng nhiên bị bắt vào phòng thi ấy, mặc dù trong lòng thấp thỏm không yên, nhưng mà vẫn cố gắng lấy hết dũng khí “dạ” một tiếng.

“Hơ, nó lại tìm người yêu mới rồi. Thôi được, em đã là người yêu của nó, lại ở trong nhà nó, vậy thì nói với em cũng như nói với nó vậy, nói nó nhanh chóng gửi hai vạn sang đây. Tôi không muốn kỳ kèo với nó vì hai vạn này, nhưng nó cũng là con trai của bố mẹ, lại còn là một đứa con trai, phải thực hiện hết những trách nhiệm cần làm, bố mẹ ở chỗ tôi đây, tiền ăn tiền uống tiền ở tiền đi lại tiền đi du lịch tôi đây gánh hết, việc này mà nó cũng chẳng suy nghĩ lấy một chút. Tôi nói cho em gái nhỏ bé nghe nhé, người đàn ông mà không hiểu thuận với bố mẹ thì không có khả năng sẽ đối xử tốt với vợ đâu, em đừng có mà xúi nó tiết kiệm cái tiền này lại, lúc đó xem cuộc sống sau này của bọn em có dễ sống không nhá!”.

Nói xong, ở bên kia gác điện thoại luôn, căn bản không hề cho tôi cơ hội mở miệng giải thích. Tôi ngẩn ngơ nhìn ống nghe, mặc dù không hiểu rõ ràng lắm, nhưng trong việc này hình như có vướng mắc gì trong vấn đề bố mẹ của Lưu Thụy Căn và chuyện phụng dưỡng? Theo như lời của chị gái này, Lưu Thụy Căn hình như không hiểu thuận lắm?

Mặc dù có câu tục ngữ nói rằng, có vợ quên mẹ, nhưng mà tôi thật lòng cảm thấy rằng, những người đàn ông hiểu thuận với bố mẹ mới đáng tin tưởng biết bao. Đương nhiên, cũng có kiểu bố mẹ cực phẩm, nhưng mà bình thường, bố mẹ nuôi dạy con cái thì cho dù bố mẹ có làm điều gì không đúng, con cái cũng phải hiểu thuận lại với họ.

Tôi thích Lưu Thụy Căn, nhưng mà thật sự tôi không chấp nhận được anh vì một lý do gì đó mà không quan tâm đến bố mẹ của mình, có điều, tôi cũng biết không nên chỉ nghe một chiều. Bởi vậy, ngày hôm đó, tôi không về nhà lúc tám chín giờ tối như mọi hôm, mà ngồi mãi cho đến hơn mười giờ, đợi đến khi Lưu Thụy Căn quay về nhà.

28. Chương 28

Chương 28

Lưu Thụy Căn nhìn thấy tôi, rõ ràng là có chút bất ngờ: “Em còn ở đây à?”.

Mỗi lần tôi đến nấu cơm cho anh, tôi đều quen không tắt đèn, không phải là tôi không tiết kiệm, mà là trong lòng tôi luôn cảm thấy rằng, đèn sáng, vô hình trung sẽ làm mình cảm thấy ấm áp, cho dù là trong căn phòng đó thực sự không có người nào.

Mặc dù đang có nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng mà tôi không muốn vừa mở miệng ra là đã chất vấn ngay, thực tình là tôi cũng chưa nghĩ ra cách phải hỏi như thế nào. Quan hệ giữa tôi và Lưu Thụy Căn... đương nhiên là đã rất gần gũi rồi, ít nhất trong lòng tôi là như vậy. Nhưng mà trên thực tế, chúng tôi mới quen biết nhau ba bốn tháng thôi, những va chạm cơ thể cũng chỉ mới có ôm hôn thăm thiết mà thôi. Việc này đối với tôi, cũng đã không dễ dàng gì rồi, nhưng mà đối với anh thì sao? Theo như tôi được biết, anh đã từng yêu một cô gái tám năm trời.

Tình yêu tám năm, trong xã hội bây giờ, cứ cho là tôi cũng biết đi, những việc cần xảy ra, có thể xảy ra thì nhất định là đã xảy ra rồi. Mà người con gái kia, anh vẫn yêu sâu đậm trong lòng, cho nên mặc dù tôi biết là tôi suy nghĩ quá nhiều, nhưng mà tôi cứ không kiềm chế được mà suy nghĩ rằng, những việc này rất quan trọng đối với tôi, đối với anh mà nói... e rằng chẳng là cái gì.

Thế thì, tôi cảm thấy những việc mà cần phải hỏi cho rõ ràng, có lẽ theo anh, thực ra cũng chẳng là cái gì ư?

“Sao thế, em không được ở lại ư?”.

Tôi ngẩng mặt lên, hỏi lại, Lưu Thụy Căn không nói gì, cứ đi thẳng qua đây, dọa cho tôi vội vàng lùi về phía sau để trốn, nhưng cuối cùng cũng bị anh ấn chặt trên ghế sofa.

“Anh, anh làm gì thế?”

“Em nói xem anh làm gì?”

Tôi không nói gì, cứ ngốc nghếch nhìn vào mắt anh, khóe môi anh nhướn lên: “Nửa đêm nửa hôm em ở lại nhà bạn trai, em nói xem anh ta còn có thể làm gì nào?”

Tôi lặng lẽ hít vào một hơi thật sâu, cả người cứng đờ ra ngay tại đó.

Tôi thừa nhận, thừa nhận, tôi thành thật thừa nhận! Thời gian gần đây, tôi và Lưu Thụy Căn đã bắt đầu bàn luận một số vấn đề nhạy cảm đó rồi. Vào những đêm hôm khuya khoắt vắng lặng, sau khi anh ăn xong bữa tối tôi nấu cho anh, khi nằm trên giường gọi điện thoại, có nhiều khi chúng tôi vô tình chuyển đề tài về chuyện đó.

Không nhìn thấy người đó, trong đêm bàn luận chuyện ấy, hình như cũng không đến nỗi làm ình cảm thấy xấu hổ, thậm chí tôi đã từng hỏi anh về việc một người bị trói... Tôi thề, về vấn đề này, thật sự tôi đơn thuần thảo luận theo kiểu học thuật, từ năm xưa khi đọc tiểu thuyết lãng mạn có đề cập đến vấn đề này, tôi luôn vô cùng tò mò - nếu như một người đàn ông bị trói cả tứ chi, sau đó hôn anh ta từ đầu đến chân, anh ta sẽ có những phản ứng gì nhỉ? Có thật là giống như trong tiểu thuyết viết, chịu đựng không nổi không?

Có thật là thú tính sẽ bộc phát không? Có thật là sẽ làm đứt luôn cả sợi dây thừng không?

“Tại sao em lại nghĩ đến việc này nhỉ?”. Tôi còn nhớ lúc đó Lưu Thụy Căn trầm ngâm một lúc mới mở miệng hỏi.

“Vì tò mò mà.”

“Tại sao lại tò mò cái này?”

“Tại vì chưa trải qua, nếu mà trải qua rồi còn hiếu kì làm gì nữa? Nếu không... lúc nào có cơ hội cho em thử trói anh xem sao?”

“... Ngoan, hai vấn đề này khác nhau mà.” Lưu Thụy Căn nói rồi ho lên hai tiếng.

“Ừm.”

“Ở đây phải xem người đàn ông kia, và người phụ nữ vừa trói anh ta có quan hệ gì với nhau. Có phải là người phụ nữ anh ta thích không, còn nữa, lúc đó còn ở trong tình huống nào nữa, còn phải xem cả tính cách của người đàn ông đó, tóm lại, phải phân tích một cách cụ thể.”

“Ồ, vậy nếu như là anh thì sao?”

“Cái gì?”

“Nếu như anh bị trói, sẽ có phản ứng như thế nào?”

Tôi có thể cảm nhận được sự im lặng của Lưu Thụy Căn ở đầu dây bên kia, phải qua một lúc anh mới nói: “Cái này anh thật sự không thể trả lời cho em được, anh đã bị trói lần nào đâu.”

“Thế nếu không, lúc nào cho em trói anh thử xem?”

“Thế em trói anh rồi, có phải cũng nên để anh trói em một lần chứ hả?”

“Anh lớn hơn em, anh phải nhường cho em chứ.”

...

Nội dung sau đó nữa là những câu chuyện vô vị mà lại không có nội dung gì, nói chuyện trên trời dưới đất, nhưng mà giống như là đã mở một con đường, những lần sau chúng tôi nói chuyện cũng sẽ đề cập đến vấn đề đó, mà Lưu Thụy Căn cũng đã nói nguyên nhân tại sao từ trước đến nay không mở miệng giữ tôi ở lại: “Thực ra, Phiêu Phiêu, em ở lại đây rất có lợi cho anh, ít nhất buổi sáng em có thể nấu đồ ăn sáng cho anh.”

“Điều đó thì chưa chắc đâu nha, em thích ngủ nướng lắm đó.” Mặc dù điều đó là đương nhiên, nhưng mà tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

“Được thôi, thế thì ít nhất anh cũng không phải gọi xe đưa em về trước rồi mới gọi xe đi về nhà mình, đi xe ban đêm phải trả thêm tiền đấy nhé.”

Về điểm này, tôi chẳng có gì để nói lại cả. Thời gian trước đây, mỗi lần tôi về, Lưu Thụy Căn đều tiễn tôi. Hành động này, thật sự là đã làm thỏa mãn thói hư vinh của tôi, mặc dù rất bực bội, từ khi học cấp hai, tôi đã thường xuyên bị bọn con trai sai khiến. Khi đang cùng chơi với các bạn, mấy bạn nam kia không tiện làm gì đó, liền gọi tôi đi tiễn mấy nữ sinh khác, nhưng mà mẹ kiếp chứ, chị đây cũng muốn có người nâng niu lắm chứ bộ! Mặc dù tôi không bao giờ cảm thấy đi bộ trong đêm sẽ nguy hiểm, cũng không nhất định bắt anh ấy đưa về, nhưng mà việc tôi có cần hay không và việc tôi được chăm sóc là hai việc hoàn toàn khác nhau.

“Nếu như em ở lại, có thể giữa hai chúng ta sẽ chẳng xảy ra chuyện gì. Nhưng có lẽ... sẽ xảy ra chuyện gì đó. Anh là một thằng đàn ông, một người đàn ông rất bình thường, anh không dám hứa nhất định sẽ kiềm chế bản thân, mặc dù nếu như muốn kiềm chế bản thân thì chắc chắn sẽ làm được, nhưng... cũng có khi, có thể cũng không suy nghĩ được.”

“Ừm, sau đó thì sao?”

“Sau đó... Có thể sẽ xảy ra một số việc.”

“Thế... sau đó nữa thì sao?”

“... Sau đó nữa... Phiêu Phiêu à! Anh sẽ có trách nhiệm! Đặc biệt là với lần đầu tiên của em, anh sẽ rất nâng niu em... Tình cảm này giữa hai chúng ta, anh cũng muốn nâng niu luôn. Nếu như anh tùy tiện làm chuyện đó với em, thế thì nói một câu hơi khó nghe, thực ra là không hề khó, xét cho cùng thì anh nhiều kinh nghiệm hơn em một chút, anh có cơ hội hơn.”

Tôi rất tán đồng với lời nói này, mặc dù tôi thường xuyên lên các diễn đàn, đã từng nghĩ rằng không cưới hỏi thì đừng hòng lên giường, cũng đã từng nghe một vài chàng trai nói rằng, khi đàn ông đã no xôi chán chè thì không muốn kết hôn lắm. Nhưng mà sau khi tôi quen Lưu Thụy Căn, tôi mới hiểu rằng, một vài cô gái chưa gì đã lên giường với bạn trai không phải là thật sự có tư tưởng phóng khoáng, ít nhất là không phải tất cả các cô gái đều như thế, sở dĩ các cô gái ấy đồng ý, âm thầm chấp nhận, chỉ bởi vì, quá thích chàng trai đó.

Không muốn để cho anh ấy thất vọng, không muốn để anh ấy buồn bã, khi anh dịu dàng gọi tên bạn, bạn sẽ nghĩ rằng, tất cả mọi thứ, đều không có gì là quan trọng nữa cả.

Rất ngọt, vô cùng ngọt, thế là, tất cả trái đắng cũng chỉ đành một mình ngậm bồ hòn làm ngọt. Nhưng mà giống như trong quyển “Thế giới đàn ông” nói, suốt cuộc đời chúng ta bắt buộc phải gặp ba người, người thứ nhất, anh ta sẽ làm tổn thương bạn, người thứ hai, bạn sẽ làm tổn thương anh ta. Sau đó, khi bạn biết được mùi vị làm tổn thương người khác và chính mình bị tổn thương, mới biết để trân trọng người thứ ba, bạn mới có thể cảm thấy nhẹ lòng.

Câu nói này không hoàn toàn chính xác, nhưng mà, khi bạn chưa trải qua, bất kể người khác có khuyên nhủ bạn thế nào, cho dù bạn có hiểu lý thuyết một cách sâu sắc như thế nào đi chăng nữa, cũng rất có khả năng, không chế không nổi bản thân.

Giống như tôi đây, tôi chưa từng nghĩ sẽ lên giường với Lưu Thụy Căn, tôi cảm thấy đó vẫn còn là một việc xa vời, nhưng, nếu như anh yêu cầu, đại khái cũng sẽ không từ chối đến cùng đâu.

“Thế anh... không muốn à?”

“Anh muốn chứ. Anh nói rồi, anh là đàn ông, sức chống đỡ của đàn ông về vấn đề này kém lắm, nhưng mà anh nói rồi, anh sẽ chịu trách nhiệm, nếu như có ngày xảy ra, anh nhất định sẽ có trách nhiệm với em.”

“Nghe câu nói này, giống như bây giờ anh không cần có trách nhiệm với em ấy.”

Lưu Thụy Căn khổ sở lắc đầu: “Không phải anh có ý như vậy, mà là... Phiêu Phiêu, tình cảm cũng có phân thứ bậc, anh đối với em, nếu như không xảy ra chuyện gì... Đương nhiên, anh cũng không hy vọng có chuyện

gì, nhưng mà có một số việc, đàn ông ngoài miệng cứ nói là không để ý, thực ra, họ vẫn để ý đấy. Nếu như chúng ta không thể cùng nhau đi đến đích, anh hy vọng, người chồng tương lai của em không có ý kiến gì về việc này của em.”

Nói thế nào nhỉ? Nếu như nói trước khi xảy ra chuyện này, tôi thích Lưu Thụy Căn theo cảm tính của mình, sau khi nghe câu nói này của anh, tôi có thêm sự cảm kích theo lý trí. Đúng thế, xã hội hiện nay, mở cửa đủ kiểu, thậm chí còn có người cho rằng, những người con gái còn trinh già nua kia rất cổ quái. Nhưng tôi thấy đa phần đàn ông xuất phát từ một tâm lý nào đó, vẫn cứ hy vọng mình là người đầu tiên của vợ mình. Nếu không, trên diễn đàn sẽ không có nhiều lời nhắn hỏi tôi có nhà cửa hay không, hay là những câu như có còn là con gái hay không...

Mà những cô gái đã từng trải qua chuyện đó cũng sẽ nói rằng, không còn là con gái cũng không giảm điểm của bạn, nhưng mà, nếu còn là con gái, bạn sẽ được thêm điểm. đương nhiên, cũng có một số đàn ông lại thích các cô gái có một chút kinh nghiệm, hy vọng cô gái đó có chút từng trải, nhưng mà đàn ông như thế, đương nhiên là sẽ không thích tôi.

Nếu như tương lai tôi và Lưu Thụy Căn chia tay, nếu như tôi bắt đầu có tình yêu mới, đối tượng của tôi chắc cũng là một người tương đối truyền thống. Có thể anh ta sẽ không để ý đến việc này, nếu như tôi là lần đầu tiên, có lẽ anh ta sẽ nâng niu tôi hơn một chút.

Có nhiều lúc, tôi thật sự rất may mắn, người mà mình thích là Lưu Thụy Căn.

Tôi nhìn vào mắt của Lưu Thụy Căn: “Em, em không có ý gì khác.”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi, sau đó cười lên ha hả, trong tích tắc tôi phải ứng lại ngay, lập tức ra tay trói chặt anh: “Anh là đồ tồi, anh chọc em phải không!”

“Nhìn dáng vẻ em lúc nãy...”

Lưu Thụy Căn bật cười lên ha hả, “Em nghĩ rằng anh làm gì em thật à?”

“Cũng không phải... chỉ là không quen.”

“Ồ, thế thì bây giờ em bắt đầu chuẩn bị đi, đó là một việc không xảy ra trước thì cũng sẽ xảy ra sau.”

“Chuẩn bị cái gì? Không phải anh nói phải suy nghĩ cho thận trọng sao?”

“Đúng thế, đợi anh suy nghĩ thấu đáo rồi, không phải em cũng đã chuẩn bị kĩ rồi sao?”

“Không nói với anh nữa, đã ăn cơm chưa?”

“Đương nhiên là... chưa. Anh biết là em nấu cơm cho anh, mà còn đi ăn bên ngoài sao? Hôm nay ăn gì đấy?”

“Tự đi mà xem, trễ như vậy rồi, ăn ít một tí rồi ngày mai tính.”

Tôi nói như thế, nhưng mà vẫn đi theo anh vào bếp, nhìn thấy anh múc một chén cháo đậu đỏ và một đĩa nấm xào, nấm tôi xào rất nhiều, ngày mai anh có thể hâm lên, rồi ăn sáng với cơm. Bình thường anh ăn cơm rất nhanh, cho dù tôi có nói, anh cũng chẳng thay đổi gì cả.

“Sao thế, ngày mai em không đi làm à?”. Anh vừa ăn, vừa nói.

“Không phải.”

“Thế thì có chuyện gì?”

“Hôm nay em nhận được một cuộc điện thoại, em vốn là không định nhắc máy, nhưng mà sợ có chuyện gì, là... là chị của anh gọi điện đến.”

Tôi có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, thái độ của Lưu Thụy Căn căng thẳng hẳn lên, sau đó im lặng một lúc: “Chị ấy nói chuyện tiền bạc với em à?”

Tôi chậm chậm, cẩn thận gật gật đầu.

Anh thả chén xuống: “Em thấy thế nào?”

“Em... em chẳng có gì cả, đây là việc của gia đình anh, em không nên nhiều chuyện, nhưng mà, em muốn nghe anh giải thích như thế nào.” Tôi do dự một lúc, rồi cũng cắn răng nói.

“Đại khái là, những điều chị anh nói, đều đúng.”

29. Chương 29

Chương 29

Đêm hôm ấy, tôi gần như là không ngủ, nằm lên giường lăn qua lăn lại, suy nghĩ về những lời nói mà Lưu Thụy Căn nói với tôi.

Không giống với những gì tôi tưởng tượng, gia đình của Lưu Thụy Căn không hề êm ấm hạnh phúc, cha mẹ hiền từ con cái hiếu thuận... Có lẽ là một góc độ nào đó thì cũng thế thật, nhưng cũng giống như bao gia đình khác, cũng có nhiều rắc rối. Lưu Tịnh Huệ, chị gái của Lưu Thụy Căn chỉ lớn hơn anh hai tuổi, từ một góc độ nào đó thì cũng rất tiện lợi, ví dụ như những thứ chị gái đã từng dùng, có thể tận dụng cho em trai dùng lại. Nhưng đối với những gia đình không mấy giàu có, lại sống trong những năm tháng mà tư tưởng trọng nam khinh nữ còn phổ biến khắp nơi, cái người làm chị, hình như cũng đã được xác định là sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi hơn rồi.

Đặc biệt là ngày xưa, khi mẹ của Lưu Thụy Căn còn chưa vào Huyện Thành, một mình ở lại với bố mẹ chồng ở nông thôn nuôi hai đứa con nhỏ. Khi có đồ ăn ngon, chắc chắn là đứa con trai Lưu Thụy Căn được ăn trước, có việc gì nặng nhọc, thì chắc chắn đó là việc của Lưu Tịnh Huệ.

“Phải nhường cho em trai, con là chị mà.”

Câu nói này, hình như là câu nói mà Lưu Tịnh Huệ cảm hận nhất. Điều làm chị ấy cảm hận hơn nữa là, mặc dù chị đã đến tuổi đi học, nhưng mà vì sự sơ suất của mẹ và ông bà nội, mãi cho đến năm chín tuổi, chị mới được đi học tiểu học.

“Con gái con đứa, đi học sớm mà làm gì?”.

“Chỉ cần biết hai chữ, để khi đi nhà vệ sinh khỏi đi nhầm là được rồi.”

Ngày nay mà nghe nói như thế, đúng là chuyện hài thật, nhưng mà vào lúc ấy, đó lại là sự thật. May mà lúc đó, chị em gia đình nhà họ Lưu đã vào Huyện Thành, cuối cùng chị gái cũng đã được giải thoát khỏi ông bà nội luôn mang nặng tư tưởng phong kiến trong đầu, nhưng lại tạo ra sự cô độc khi chị gái đi học tiểu học tại Huyện Thành.

Chín tuổi, tính tuổi mụ nữa là mười tuổi, mới vào lớp một, chị ấy lại phát triển sớm, rồi cộng thêm gen di truyền từ gia đình nhà họ Lưu, chị thường to lớn hơn những đứa trẻ cùng trang lứa với mình, so với những bạn cùng tuổi, chị thường cao hơn một chút, hưởng gì là những em bé nhỏ hơn chị ấy hai ba tuổi.

“Học sinh ở lại lớp!”.

“Con ngốc!”.

“Đồ ngu!”.

Cứ hình dung như thế, từ ngày đầu tiên chị ấy vào trường đã thường xuyên bị như thế. Trẻ con luôn ngây thơ, khi bọn nó kêu như vậy, chẳng qua là cảm thấy vui vẻ, cũng có lẽ chỉ vì người khác đều gọi như thế, thậm chí nhiều khi chỉ tùy tiện gọi thế thôi, nhưng mà, nếu như không có những trải nghiệm như thế, chúng ta mãi mãi cũng không biết được sự khó chịu ở trong lòng người bị gọi như thế.

Nếu như người khác bị gọi như thế chắc là đã suy sụp rồi, nhưng trong lòng Lưu Tịnh Huệ không phục, thế là, chị ấy không những không gục ngã, ngược lại, thành tích mỗi lần đều lọt vào top ba người nhất lớp. Còn Lưu Thụy Căn, dưới sự giám sát của ba mẹ, mới đạt đến trình độ đó.

Hai chị em cùng vào học tại trường cấp hai, cấp ba tốt nhất ở trong huyện, khi hai chị em cùng thi đại học, lại xảy ra sự cố. Mẹ của Lưu Thụy Căn ngã bệnh, viêm gan cấp tính, không phải là bệnh nặng gì, nhưng số tiền dùng cho ca phẫu thuật lần này phải cần hơn một vạn tệ.

Thế là, số tiền vốn định chuẩn bị học phí cho hai chị em không đủ. Nếu như vay mượn thêm, hoặc nếu như suy nghĩ thêm cách khác, có lẽ hai chị em sẽ được đi học đại học, nhưng vào lúc này, ông nội của họ lại lên tiếng: “Con gái, học đến đây là đủ lắm rồi, phải tìm chồng cho nó đi!”.

Câu nói này làm cho Lưu Tịnh Huệ sợ chết khiếp, mặc dù chưa bao giờ được nhìn thấy bầu trời cao rộng ở bên ngoài, nhưng tận sâu trong đáy lòng, chị ấy cực kỳ căm ghét cuộc sống ở nông thôn, thề sẽ không bao giờ giống như bố mẹ của mình. Thế là, chị ấy chẳng nói gì với bất cứ người nào, đêm hôm đó âm thầm chạy trốn, đi về miền Nam, mới gọi điện thoại về báo là đã đến nơi bình an.

Mười mấy năm trước, ở mảnh đất Quảng Châu vẫn đang có nhiều cơ hội lớn, Lưu Tịnh Huệ vừa tài giỏi vừa chịu thương chịu khó, lại còn có văn hóa hơn nhiều người làm công khác. Bốn năm sau, khi Lưu Thụy Căn tốt nghiệp đại học, Lưu Tịnh Huệ cũng đã tạo dựng được ỉnh một chút sự nghiệp.

Chuyện đến đây, đáng lẽ cả gia đình đều mừng vui, nhưng Lưu Tịnh Huệ lại không phải là nhân vật nữ chính trong câu chuyện, chị ấy cũng không phải là một người có tấm lòng bao dung. Đối với em trai của mình, cũng không phải là chị ấy căm hận, nhưng mà luôn luôn trách móc, điều làm cho chị ấy càng không hiểu nổi là, bố mẹ của mình bắt chị ấy phải có trách nhiệm với Lưu Thụy Căn như là một điều đương nhiên - Công việc, tiền đồ, thậm chí là gia đình?!

“Chị biết là những việc này không nên trách em, nhưng, chị là một người con gái còn làm được, em là một người đàn ông tại sao lại không làm được, em gây dựng sự nghiệp bằng chính bản lĩnh của mình cho chị xem nào!”. Đó là một buổi tối, Lưu Tịnh Huệ trốn mọi người, nói riêng với em trai mình như thế, cũng mãi cho đến khi đó, Lưu Thụy Căn mới biết trong lòng chị mình có hiềm khích nhiều với mình như thế nào.

“Đêm hôm đó, anh suy nghĩ rất nhiều. Anh nghĩ đến ngày xưa, anh ăn lòng đỏ còn chị ăn lòng trắng trứng gà, nghĩ đến việc mình có thể ăn bánh kem còn chị chỉ được liếm que kem mà anh ăn còn thừa lại, nghĩ đến việc những cây bút chì mới toàn dành cho anh viết, còn chị thì chỉ được dùng những mẫu bút chì ngấn ngùn... Trước đây chưa bao giờ anh cảm thấy việc này là bất bình thường, nhưng mà lúc đó anh mới biết, đối với chị, điều đó rất quan trọng. Một số việc, chỉ có người không có được nó trong tay, mới biết nó đáng quý nhường nào.”

Kể đến đoạn này Lưu Thụy Căn mới nói với tôi, tôi có thể nghe ra cảm xúc trong giọng nói của anh, đó thật sự là những hồi ức đau khổ, làm cho tôi cũng nhớ đến quá khứ của tôi. Tôi không có anh chị em ruột, nhưng cũng có một người anh họ, mặc dù không đến nỗi được cưng chiều như Lưu Thụy Căn, nhưng tôi cũng có thể cảm nhận được sự không công bằng trong đó, ví dụ khi còn nhỏ, một câu nói của bố tôi từng nói mà đã để lại cho tôi một ấn tượng rất sâu sắc, đó là: “Nếu như con là một đứa con trai thì tốt biết bao...” Mỗi lúc như vậy, tôi đều hận bản thân mình tại sao không phải là con trai, sau đó cảm thấy rất tự ti. Lưu Thụy Căn sau khi được Lưu Tịnh Huệ giảng giải như thế cũng rất muốn cố gắng, nhưng mà lúc đó, người yêu của anh vừa thi lên nghiên cứu sinh, đủ các kiểu chi phí, thế là tất cả tiền lương nhận được ở công ty, tiền làm thêm, đều cứ dần dần đội nón ra đi. Lưu Tịnh Huệ mất thời gian để có được sự công nhận của công ty nơi chị ấy làm việc, Lưu Thụy Căn lại mất thời gian ba năm để đưa người yêu qua Mỹ, mà hai năm sau khi người yêu qua Mỹ, còn gửi tiền tiêu vặt cho cô ấy không hề hối tiếc, mãi cho đến khi xác định cô ấy thật sự không còn thuộc về mình nữa.

“Có hối tiếc gì đâu, có điều anh nghĩ rằng, cô ấy cũng giống anh vậy thôi...” Nói đến đây, Lưu Thụy Căn cười, cười mỉm nhưng có chút mỉa mai, thực sự tôi không dám hỏi tiếp. Thực ra khi Lưu Thụy Căn vừa tốt nghiệp, giá nhà còn chưa khủng điên như bây giờ, lúc đó nếu như tiết kiệm được một nửa lương hàng tháng của anh thôi, cũng đủ để mua trả góp. Nhưng mà một mình anh kiếm tiền cho hai người tiêu, sau đó còn phải đưa người yêu sang Mỹ, đừng nói là tiết kiệm, còn phải vay mượn một ít nữa.

Mà cũng vào lúc đó, gia đình anh xảy ra hai sự kiện. Một chuyện mừng, Lưu Tịnh Huệ kết hôn, đối tượng kết hôn vô cùng tốt, là người chủ quản của một đơn vị đối tác của công ty, chức vụ tuy là không to, quyền lại không nhỏ, giúp đỡ rất nhiều cho sự nghiệp của cô; chuyện còn lại, chính là ba anh lại bị nhồi máu cơ tim, cần phải làm phẫu thuật.

Bệnh này dự đoán cũng phải cần đến bốn năm vạn, tiền phụ trợ, thuốc men sau khi phẫu thuật phải chi ra thường xuyên, mà đối với người nhà của bệnh nhân, điều quan trọng là phải chữa cho được. Lưu Tịnh Huệ là một người con có hiếu, mời chuyên gia ở Quảng Châu về làm phẫu thuật cho bố mình, sau khi phẫu thuật còn đón bố về Quảng Châu luôn.

Lưu Tịnh Huệ vô cùng cảm hận việc em trai mình nuôi dưỡng bạn gái vô điều kiện, khi đón bố mẹ đi, cô đã nói chuyện với anh lần nữa: “Chị không biết là em suy nghĩ như thế nào, nhưng chung qui vẫn là con của bố mẹ, không được không quan tâm chút nào tới ba mẹ mình. Như thế này đi, những việc lớn chị lo, mỗi tháng em gửi một ngàn tệ, ngoài ra những ngày lễ tết, sinh nhật ba mẹ em cũng phải gửi chút gì đó gọi là tiền mừng. Một năm, em cứ gửi một vạn sang đây đi. Ý chị là, việc này chúng ta giấu bố mẹ, đương nhiên nếu em muốn nói, thì cứ đi mà nói.”

“Thế tiền này...”

“Tiền này đáng lẽ năm nay phải gửi qua đó.”

Tôi gật gật đầu, im lặng một lúc mới dám mở miệng nói: “Gần đây, có phải anh không được dư giả lắm không?”

“Cũng tạm được.”

“Thế nào mà là tạm được?”

“Phiêu Phiêu, em không cần phải lo, tiền thưởng cuối năm sắp có rồi, ở đây anh vẫn còn chút ít, chắc cũng gom đủ.”

“Từ đây đến tết còn một tháng nữa.”

“Em yên tâm đi.”

Mặc dù anh nói như thế, nhưng mà làm cách nào tôi cũng không thể nào yên tâm được. Bởi vì tôi suy nghĩ thế nào cũng cảm thấy anh không gửi tiền đúng thời hạn là bởi vì tôi. Nếu như không phải hẹn hò với tôi, nếu như không phải đi xem những bộ phim kia, uống những ly cà phê kia, chắc chắn, anh đã gửi tiền đi từ lâu.

Hai vạn, so với bây giờ cũng chẳng phải là con số gì lớn lắm, những nơi vị trí tốt, một mét vuông của một căn hộ đã chừng đó, nhưng tôi rất hiểu rằng, đối với những người làm công ăn lương bình thường như chúng tôi đây rất khó có thể tiết kiệm được. Lấy tôi làm ví dụ, tiền lương mỗi tháng được khoảng bốn ngàn tệ, tiền thuê nhà, tiền điện nước hầu như không phải trả, tiền đi động cũng được thanh toán một ít, nhưng mà mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ tiết kiệm được khoảng hai ngàn. Trước đây tôi hầu như không mua quần áo, nhưng phải ăn cơm và tắm rửa, còn có những mối quan hệ qua lại - cuộc sống của tôi được xem là đơn giản, nhưng mà, bạn đại học cưới hỏi sinh con cái tìm bạn, bạn cũng phải tham gia chứ. Còn những buổi tụ tập với anh Hai và La Lợi, mặc dù chúng tôi thường xuyên bóc lột anh Hai, nhưng mà cùng nhau đi ra ngoài bốn lần, ít nhất thì chúng tôi cũng phải trả hai lần chứ. Mà bây giờ ở ngoài ăn một bữa cơm, hai ba trăm tệ thực sự là quá bình thường. Còn có bảo hiểm nữa. Mặc dù chị Vu đã có đóng bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp và bảo hiểm xã hội cho tôi, nhưng mà đó chỉ là sự đảm bảo cơ bản nhất, mặc dù tôi không hay lo xa về những lúc hoạn nạn khó khăn như Đặng Linh Linh, nhưng mà tôi cũng biết là mình không thể nào đổ bệnh được, không thể xảy ra tai nạn gì, cho nên lại mua thêm ỉnh một cái bảo hiểm thương mại, không phải là nhiều lắm, mỗi tháng lại mất hai ba trăm tệ.

Bên này một ít, bên kia một ít, có nhiều lúc chẳng tiết kiệm nổi hai ngàn, mà hai tháng nay, hầu như là tôi tiêu hết tiền lương - mỹ phẩm tốn tiền quá à à à à!

Tiền lương của Lưu Thụy Căn cao hơn tôi, còn có tiền thưởng cuối năm, nhưng mà chi tiêu cũng nhiều hơn tôi, mỗi năm hai vạn, đối với anh chắc cũng không dễ dàng gì. Có điều, tôi không thể nói Lưu Tịnh Huệ làm thế là không đúng, giống như chị ấy nói, đó cũng là bố mẹ của Lưu Thụy Căn, tiền ăn tiền ở tiền chữa bệnh tiền du lịch, Lưu Tịnh Huệ đã chi hết rồi, Lưu Thụy Căn mỗi tháng chỉ đưa hơn một ngàn tệ, sau đó lễ tết có chút tiền mừng cho ba mẹ, điều này cũng không có gì là quá đáng. Chỉ có điều, những tháng ngày về sau thì sao đây?

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa nghĩ đến kết hôn, nhưng, nếu như tôi kết hôn, người đó nhất định là Lưu Thụy Căn chứ nhỉ. Tôi không thể nào nói với anh, sau khi kết hôn đừng đưa tiền cho bố mẹ nữa, thế thì lương của hai chúng tôi gộp vào với nhau, sống thì cũng đủ sống, nhưng nuôi con mới là một vấn đề khó.

Nghĩ đến việc nuôi con, tôi càng đau đầu hơn, cơn buồn ngủ lúc này kéo đến giờ đây tan biến không chút tăm hơi, cuối cùng rốt cuộc cũng không ngủ được, đành phải ngồi dậy đi về con heo con nhỏ của tôi. Không thể phủ nhận, ngày xưa khi vẽ truyện tranh ở trên mạng, là muốn xuất bản thành tập thành cuốn để bán có tiền, nhưng sau đó suy nghĩ đó dần dần cũng bị dập tắt - cao thủ quá nhiều, nhân tài nhiều quá, trình độ này của tôi chẳng là cái gì. Vẽ đã không được, tình tiết câu chuyện càng không được, rõ ràng là tôi đưa lên mạng với tâm trạng cực kỳ xúc động, nhưng số lượng người xem mỗi lần chỉ có vài người, lại còn chẳng để lại một câu bình luận nào, làm tôi ở bên này luôn nghĩ mạng bị tắc nghẽn.

Có điều bởi vì tôi thích, cho nên cũng không bỏ đi được, tôi chẳng nghĩ về danh lợi song thu nữa, tự tìm niềm vui là chính nên không bao giờ trễ nải, mấy năm nay đều như vậy, cũng đã tích lũy được một vài độc giả, mà con heo nhỏ này, đã làm cho tôi có được thành tích mà từ trước đến nay chưa hề có - cuối cùng đã có hơn mười lời bình để tôi làm tiếp rồi!

Nếu như là trước đây, tôi tuyệt đối sẽ cực kỳ sung sướng mà làm tiếp rồi làm nữa, nhưng gần đây thực sự chẳng còn sức lực, lúc nào có hứng mới vẽ được vài ba nét, không ngờ hiệu quả càng rõ rệt hơn, ít nhất là tôi nhận được càng nhiều lời bình thúc giục làm sớm hơn!

Tôi vẽ heo đến nửa đêm, sáng sớm ngày hôm sau, tôi liền ra ngân hàng, sau đó để một vạn tệ lên bàn của Lưu Thụy Căn. Tối hôm đó, tôi không đến nhà anh nữa, tôi buồn ngủ quá đỗi, sau khi hết giờ làm, tôi bay lên giường, cơn buồn ngủ lần đầu tiên chiến thắng giấc đỗi.

Tôi ngủ quên trời quên đất, mãi cho đến khi bị điện thoại làm tỉnh giấc. Thói quen đã lâu làm tôi cứ cầm điện thoại lên theo phản xạ có điều kiện, nhưng sau khi nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, tôi có chút do dự. Tôi không muốn nhắc máy, nhưng điện thoại lại cứ không tha, cuối cùng tôi vẫn phải nhấn nút nghe.

“Em để phải không?”

Giọng anh từ bên kia truyền đến, tôi chẳng suy nghĩ gì cả liền phủ nhận: “Không phải.”

“Cái gì không phải, anh chưa nói là cái gì em đã biết rồi à?”

“Hôm nay em không qua chỗ anh, cho nên bất kể anh nói cái gì cũng đều không phải là em.”

“Phiêu Phiêu...” Lưu Thụy Căn ở đầu dây bên kia thở dài, nói với vẻ nghiêm túc: “Không đùa đâu.”

“Được rồi, là em để.”

“Cảm ơn! Anh biết nói như thế này hơi khách sáo, nhưng mà, vẫn phải cảm ơn em.”

Tôi cực kỳ ngại ngùng, thậm chí có chút mắc cỡ, tôi chẳng biết kiểu mắc cỡ này từ đâu ra, nhưng mà tôi cảm thấy mình đưa ra một vạn tệ, ngược lại cứ thấy có lỗi với anh sao đó, “hử” một tiếng: “Cảm ơn cái gì, em lấy tiền lãi mà, lãi của ngân hàng là 3.5, anh phải trả cho em 7.0!”

“Được, anh sẽ trả cho em 70.0 luôn.”

Tôi cười hắc hắc, biết được như vậy là anh nhận rồi, tự nhiên có cảm giác nhẹ nhõm trong lòng. Hai ngày sau, Lưu Thụy Căn báo cáo hết cho tôi tài chính của anh, lương mỗi tháng được khoảng bốn ngàn, có điều còn có thể nhận việc làm thêm, còn có chút phúc lợi, có tiền thưởng cuối năm, bình quân mỗi tháng cũng trên dưới sáu ngàn tệ, có nhiều lúc còn nhiều hơn, đương nhiên, hai năm trước chưa làm được con số này.

Bảy ngàn hai, ở thành phố chúng tôi đây, cũng không phải là giỏi gì lắm, nhưng cũng tính là khá rồi - nếu không ngày đó Trương Tường đã không hội vàng thể hiện như thế rồi. Mà trước khi Lưu Thụy Căn quen tôi, tiêu pha cũng không nhiều. Tiền thuê nhà, tiền điện, tiền nước khoảng một ngàn, ăn uống khoảng một ngàn nữa, giao lưu bạn bè và những việc phát sinh khác cũng khoảng một ngàn. Cứ tính như thế, mỗi năm ngoài việc gửi cho bố mẹ hai vạn, đáng nhẽ phải tiết kiệm được một hai vạn, mà sở dĩ anh không tiết kiệm được một hai vạn này là bởi vì, anh còn phải trả nợ cũ - món nợ cũ mà người yêu cũ của anh để lại.

“Bây giờ trong tài khoản còn khoảng hơn hai vạn nữa.” Lưu Thụy Căn nhìn tôi, “Xin lỗi, Phiêu Phiêu, không phải anh muốn giấu em, mà là sợ ảnh hưởng tình cảm của chúng mình, điều này nói cho cùng cũng liên quan đến cô ấy, anh sợ em suy nghĩ nhiều, nếu như em suy nghĩ nhiều...”

“Không sao, đó là chuyện của trước đây rồi.” Tôi nói như thế, nhưng mà chỉ mình tôi mới thấu hiểu được nỗi xót xa của chính mình.

30. Chương 30

Chương 30

Thích một người nào đó rốt cuộc là cái gì? Tình cảm rốt cuộc là cái gì? Tình yêu, rốt cuộc là cái gì?

Tôi thề, không phải tôi đang bắt chước theo kiểu của mấy cô nữ nghệ sĩ trẻ, cũng không phải sống lại thời lớp bảy của hai mươi năm về trước, mà là, sau khi tôi biết những chuyện đó của gia đình Lưu Thụy Căn, cảm giác của tôi đối với anh, bỗng nhiên thay đổi.

Trước đây mỗi ngày tôi đều nhớ anh, từng giây từng phút đều muốn gặp anh, những gì anh làm đều tốt, cho dù anh có lỗi thôi lệch thếch, anh không sạch sẽ lắm, anh lười biếng, anh không hoàn mỹ như thế, nhưng mà anh luôn rất đáng yêu. Những khuyết điểm của anh kéo gần tôi lại với anh hơn, chứ không phải trở nên xa cách hơn. Nhưng những việc đó của gia đình anh, lại làm cho trái tim tôi nguội lạnh đi. Tôi vốn đang giống như một que than đang cháy, vốn là sắp cháy đỏ lên, sau đó bỗng nhiên bị ném vào trong gió lạnh, không, nói như thế không đúng lắm, mà là, bị ném vào trong nước lạnh, mặc dù chưa bị dập tắt hoàn toàn, nhưng hình như, đã không còn độ ấm như ban đầu nữa.

Nếu như nói ánh hào quang của Lưu Thụy Căn trước đây đã biến mất trước mặt tôi, bây giờ thì, giống như bị cởi sạch quần áo, khuyết điểm của anh cứ lồ lộ ra trước mắt tôi không hề che đậy, mà con người của anh, càng trở nên đa chiều hơn.

Thế là, tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút gì đó hoảng sợ, không phải là hoảng sợ với Lưu Thụy Căn, mà là hoảng sợ ngay với chính bản thân mình.

Tôi thích anh như thế, thích như thế, đã từng cảm thấy rằng, cho dù anh tàn phế, trở nên ngốc ngếch, tôi cũng sẽ thích anh, nhưng mà tại sao, bây giờ mới chỉ biết một vài việc thế thôi mà tình cảm lại có sự thay đổi? Rốt cuộc là tôi thích Lưu Thụy Căn thật, hay là cảm giác thích đó chỉ là sự ảo tưởng của tôi? Bởi vì Lưu Thụy Căn phù hợp với những kỳ vọng vào một người bạn trai của tôi, cho nên tôi không ngừng thần tượng anh, cuối cùng cảm thấy bản thân mình thích anh ta thật?

Hoặc nói theo cách khác, tôi thích Lưu Thụy Căn thật, nhưng mà tôi thích một Lưu Thụy Căn phù hợp với yêu cầu của tôi, khi tôi phát hiện ra anh không phải như thế, tôi liền không thích anh nữa?

Tôi tự hỏi trong lòng, nếu như Lưu Thụy Căn không nợ tiền người khác, mà có hai trăm vạn tiền tiết kiệm, thì tình cảm của tôi đối với anh có thay đổi không? Liệu tôi có thích anh hơn không?

Bất kì lúc nào tôi cũng đều thừa nhận rằng, tôi yêu tiền, tôi yêu cuộc sống sung túc, tôi thích cuộc sống nhàn rỗi, tôi cũng đã từng ảo tưởng có những yêu cầu như La Lợi, một người bạn trai giàu có, đẹp trai, chờ đợi tôi một cách si mê, hết lòng hết dạ phục vụ tôi từ đầu đến cuối.

Nhưng, tôi thích Lưu Thụy Căn, thật sự chỉ bởi vì thích mà thôi.

Khi tôi quen anh, anh bình thường như bao người, có chút đẹp trai, nhưng lúc đó những điều kiện mà anh bộc lộ ra tương đối bình thường, nói năng thì lắp bắp, đối xử với người khác có chút gượng gạo - đương nhiên, điều kiện của tôi còn chán hơn. Nhưng điều tôi muốn nói là, tôi thích anh, đơn thuần chỉ vì thích mà thôi.

Mà nếu như bây giờ, nếu như tôi tự cho rằng có sự thay đổi này chỉ vì tiền bạc, thế thì, có phải tôi thích người ta không?

Tôi cảm thấy thật phiền phức với những vấn đề mà hồi lớp bảy gặp phải, đáng về ủ rũ, đến chị Vu mà còn phát hiện ra, bà chị này không hổ danh làm nghề môi giới hôn nhân, vừa nhìn đã biết ngay vấn đề của tôi: “Tình yêu gặp trở ngại rồi hả?”.

Tôi gật gật đầu.

“Muốn nói không?”.

Tôi vẫn trầm ngâm.

“Chiều nay cũng chẳng có việc gì, em đi Âu Nhã với chị một chút đi.”

Tôi ngẩng đầu, Âu Nhã là một quán cà phê ở thành phố chúng tôi, nổi tiếng vì địa điểm và giá cả, hai điều này làm nên tên tuổi của quán đó.”

“Lý Vĩ Trạch quay về thăm người thân, tranh thủ sắp xếp cho cậu ta gặp Tiểu Ngưu một chút, em đi ăn với chị một buổi đi, hôm nay đừng giảm béo nữa, thành quả giảm béo gần đây của em rất tốt, có thể tự thưởng mình một chút đi.”

Ý tốt của chị Vu, đương nhiên là tôi sẽ không từ chối, buổi chiều hôm đó tôi đi cùng với chị ấy. Lý Vĩ Trạch là người Đài Loan, bốn mươi bốn tuổi, đã ly hôn, có một con gái, hoạt động trong lĩnh vực chứng khoán, nghe bảo lương mỗi năm là mấy trăm vạn. Tôi đã từng thấy ảnh của anh ta, lúc đó cũng chẳng có cảm giác gì, bây giờ gặp mới thấy người thật vẫn còn rất phong độ, hơn nữa trông có vẻ không già là mấy. Còn Tiểu Ngưu năm nay chưa được hai mươi lăm tuổi, có nét gì đó giống Đặng Linh Linh, có điều trông hoạt bát hơn Đặng Linh Linh một chút. Hai bên vừa gặp mặt nhau đã có chút cảm tình với nhau, tôi và chị Vu ăn miếng bánh ngọt, rồi cáo từ.

“Xem ra hai người này chắc là có chút tình ý gì với nhau rồi đấy.”

Chị Vu nói sau khi ra khỏi đó, tôi đáp: “Chúc mừng Sếp! Tiền lì xì năm nay nhớ nhiều hơn chút nghe Sếp!”.

Chị Vu cười: “Em thấy Lý Vĩ Trạch thế nào?”.

“Trông có vẻ rất được, có phong độ, có nội hàm, lúc này còn tiền hai chị em mình xuống dưới lầu, em đi cùng người ta xem mắt nhiều lần rồi, nhiều nhất cũng chỉ đứng dậy chào cảm ơn một chút, tiền ra tận cửa thế này, thật sự là mới gặp lần đầu tiên. Người lớn tuổi quả nhiên khác hẳn với mấy cậu chàng choai choai mới lớn.”

“Không phải chỉ vì tuổi tác thôi đâu, em đã gặp người nào lớn tuổi chưa? Họ cũng giống với Lý Vĩ Trạch hả?”.

Tôi suy nghĩ, mà cũng đúng thế thật, mặc dù không nhiều, nhưng mà trong những tháng ngày tôi cùng đi với khách hàng, đúng thật là có những người tuổi tác tương đương với Lý Vĩ Trạch, thậm chí có người còn lớn hơn anh ta một hai tuổi. Đàn ông khi đã đứng tuổi, tự nhiên sẽ trở nên chín chắn hơn một chút, nhưng, đúng là có khác với Lý Vĩ Trạch.

“Thế Sếp nói là vì nguyên nhân gì?”.

“Thứ nhất, là bởi vì cách giáo dục của người ta bên kia khác hẳn với bên chúng ta đây. Em còn không chịu thừa nhận, ngành giáo dục trong nước của chúng ta có một vài phương diện còn không theo kịp Đài Loan. Năm ngoái chị qua bên đó, năm sáu giờ sáng đi tập thể dục, trên đường phố hầu như không có người, nhưng mà em bé khoảng năm sáu tuổi nhà người ta vẫn đứng đó chờ đèn đỏ, thử coi ở mình đây xem, đừng nói là con nít, người lớn còn vượt đèn đỏ.”

Tôi chưa đi Đài Loan, nên cũng không có ý kiến gì về việc này, may mà chị Vu cũng không đợi nghe ý kiến của tôi: “Có điều, điểm mâu chốt là, đàn ông có tiền và không có tiền đúng là khác hẳn nhau. Tiền của người đàn ông, giống như sắc đẹp của người phụ nữ vậy, mặc dù mọi người đều nói ngoài cửa miệng là vẻ đẹp nội tâm mới quan trọng hơn, sắc đẹp, tiền bạc chỉ là những thứ bên ngoài cơ thể, nhưng mà khi có rồi, không nói người khác, bản thân đương sự cũng cần phải có bản lĩnh. Em còn nhớ con bé Tiểu Hoa nửa năm về trước không?”.

Tôi gật gật đầu, Tiểu Hoa tên thật không phải là Tiểu Hoa. Sở dĩ gọi cô ấy như vậy, thứ nhất là có chút trêu chọc, thứ hai cũng là vì, cô gái này có sắc đẹp như một bông hoa.

Ở độ tuổi hai mươi ba, đúng là độ tuổi mà sắc đẹp có thể nói là trong trăm người chọn được một người ấy, khí chất ngọt ngào, từ trước đến nay không thiếu người theo đuổi, cần phải nói là không có liên quan gì đến trung tâm môi giới của chúng tôi, nhưng mà mục tiêu của người ta chỉ có một - tìm một người có tiền!

Chỉ một tiêu chuẩn thôi, có tiền, cần phải có nhiều tiền, càng nhiều tiền càng tốt, chỉ cần có tiền mà không biến thái, những điều kiện khác đều có thể xếp hàng đằng sau.

“Em nói xem, cô gái đó, ngoài đẹp ra còn có cái gì, nhưng mà cái khí chất của người ta... Phiêu Phiêu, không phải chị chê em, nhưng mà nói em học chắc em không học được.”

Tôi khóc thầm, chính xác là như vậy. Mặc dù tôi tốt nghiệp đại học hạng ba, nhưng cô Tiểu Hoa đó còn không bằng tôi, nói về những cử chỉ, lời nói, ứng xử đó... Thật sự là giống như trong bộ phim Thế giới đàn ông vậy, từ “Bỉ Tử Thái” mà có thể đọc nhầm thành “Phôi Tử Thái”[1]. Nhưng mà khi người ta đứng ở đâu, không khí ở đó khác hẳn, giống như tất cả mọi người đều phải nhường cho cô ấy vậy. Cái đó thực sự gọi là điệu đà một cách tự nhiên, đừng nói đàn ông, đến cả phụ nữ còn kìm lòng không đành liếc nhìn về phía cô ấy. Giống như kiểu trong bộ phim “Thế giới đàn ông”, cuối cùng để cô ấy chọn một người có tiền đã ly dị vợ thật, tháng ba gặp mặt nhau, tháng tám người ta đã lãnh giấy chứng nhận rồi!

[1] Bỉ Tử Thái và Phôi Tử Thái: Bỉ Tử Thái là một nhà văn mạng nổi tiếng của Đài Loan.

“Sắc đẹp của người phụ nữ là như vậy. Tiền của người đàn ông cũng là như vậy. Em thấy Lý Vĩ Trạch bây giờ như vậy, nếu như anh ta không có tiền, cho dù anh ta có một hành động tương tự như vậy, em sẽ thấy ngay, cảm giác sẽ khác nhau ngay...”

“Sếp, em chẳng thực tế như thế đâu, em có phải là lấy cho anh ta đâu...”

“Chị không nói em thực tế, mà là cảm giác về anh ta sẽ khác nhau. Em xem những người làm to ấy, trên bục phát biểu một kiểu, xuống bục lại là một kiểu, vì sao lại như vậy? Bởi vì khí phách. Con người chúng ta sống trên thế giới này, mỗi người đều có chút khí phách. Có điều có người khí phách được quyền lực chống đỡ, có người lại được tiền bạc chống đỡ, có người được tài hoa chống đỡ. Bọn trẻ con trời không sợ, đất cũng không sợ, là bởi vì có bố mẹ chống đỡ, mà bố mẹ nó lại luôn luôn làm theo ý chúng nó. Em xem bây giờ chị đi ra ngoài, sẽ được người ta gọi là bà này bà nọ, bản thân chị sống cũng có vẻ rất nhàn nhã, đó là bởi vì chị có một chút tiền, có sự nghiệp riêng của mình. Nếu như những thứ này đều không có... thì chị chỉ là một người mẹ già cả bình thường như bao bà mẹ khác, giờ này đang ngồi so đo giá cả của rau củ quả có phải lại tăng thêm hai ba hào rồi không.”

“Sếp ơi, nghe chị nói... Em thấy mình chẳng có khí phách gì cả.”

“Đúng là em không có.” Chị Vu liếc nhìn tôi một cái, “Bởi vì cái gì em cũng chẳng có cả.”

Mặc dù từ lâu tôi đã biết rằng, bản thân mình bình thường, nhỏ nhoi như hạt bụi nhỏ, nhưng bị đánh một đòn như thế... có chút chịu đựng không nổi, tôi cúi đầu, yếu ớt kêu lên một tiếng “Sếp ơi...”

“Phiêu Phiêu, em là một cô gái tốt, em rất lương thiện, mặc dù nhiều lúc chúng ta chẳng cần sự lương thiện này, nhưng mà chị rất trân trọng điều đó, bởi vì có một nhân viên như em, ít nhất chị không lo em cầm dao đâm sau lưng chị, mặc dù không hoàn toàn như thế, nhưng xem xét theo một phương diện nào đó, chị xem em như con của mình vậy.”

“Sếp ơi, em biết chị tốt với em...”

Những lời nói này không phải là những lời nói xu nịnh muốn nể da gà đâu, không nói những cái khác, chị Vu cho tôi ở lại ngay trong căn hộ này, thật sự đã tạo được thuận tiện và cho tôi một phúc lợi rất lớn. Đối với chị, có lẽ chẳng là cái gì, đối với tôi, ít nhất mỗi tháng tôi có thể tiết kiệm được thêm bảy tám trăm đồng.

“Giai đoạn này em thay đổi rất nhiều, mặc dù em không nói, nhưng mà chị và dì Vương đều biết, em đang yêu. Con gái mà, đang yêu là một việc vô cùng tuyệt vời, cho dù tương lai chẳng có kết quả gì, thậm chí còn bị tổn thương, một người con gái phải nên yêu một lần, chỉ có đã từng yêu, sau đó được yêu, chúng ta

mới có thể trở thành một người phụ nữ thật sự. Nhưng mà phụ nữ chúng ta không phải sẽ hoàn toàn sống vì tình yêu đâu. Có lẽ bây giờ chị nói những lời này, em nghe không vào đâu, nhưng cứ nghe trước đi, trong tương lai, đợi khi đầu óc em tỉnh táo lại, lúc đó hãy suy nghĩ về những lời chị nói ngày hôm nay.”

“Phụ nữ...”, chị Vu ngừng lại một chút, hình như đang suy nghĩ nên sắp xếp ý tứ như thế nào để nói, rồi mới chậm rãi nói tiếp: “Hoặc nói là con người, sống trong cuộc đời này, luôn cần phải có một thứ gì đó, giống như lúc này chị nói có khí phách ấy. Phiêu Phiêu, em không phải con cái trong gia đình giàu có, không phải con cái trong gia đình có ba mẹ làm to, cũng không đẹp ngời ngời như Tiểu Hoa. Thế thì, em muốn có một gì đó khác biệt với mọi người, em dựa vào cái gì để làm được điều đó? Cố gắng, chỉ có bản thân mình tự cố gắng. Bây giờ em đang yêu, có thể em cảm thấy người đó là toàn bộ của em, người đó là tất cả của em, em mất đi người đó, em thực sự là chẳng thể nào sống nổi nữa. Nhưng mà, nếu như em đánh mất bản thân mình, thế thì lúc đó em chẳng phải là em nữa.”

Tôi chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, sau đó mở miệng nói: “Sếp ơi, hình như em hơi hiểu một chút, nhưng mà hình như... lại có chút gì đó không hiểu lắm. Cái đó, là chị hướng dẫn em, đặt mình lên vị trí trên cùng, còn dạy dỗ em, phải cố gắng phấn đấu?”.

“Đều có, có điều cũng không phải hoàn toàn như thế.”

“Hả?”.

“Những lời nói đó chị không phải nói cho em ở thời điểm này nghe đâu, em bây giờ, phải có một kế hoạch, bản thân mình rất cuộc đang cần cái gì, sau đó, sống cuộc sống như thế.”

31. Chương 31

Chương 31

Bị một roi và những lời nói của chị Vu đánh cho thức tỉnh, tôi đã không cần phải suy nghĩ cái gì là tình yêu, thế nào là thích một người nữa rồi.

Ngày cuối cùng của năm 2011, tôi và Lưu Thụy Căn ngồi bên cạnh nhau.

Thật đó, thật đó thật đó, tôi vốn định sẽ bình tĩnh lại, bình tĩnh lại, điều càng quan trọng hơn nữa là, tôi muốn suy nghĩ thêm về lời nói của chị Vu. Mọi người đều nói nhân viên thường cảm hận sếp của mình, đương nhiên tôi cũng ôm nhiều nỗi oán hận với chị Vu lắm, ví dụ như trả lương rất chán, lừa gạt nữ thanh niên vô tội, nhưng từ một góc độ nào đó, tôi vẫn rất kính trọng chị ấy. Chị ấy lớn hơn tôi nhiều như thế, lại móc ruột móc gan nói với tôi những lời tâm tình như thế, chắc chắn sẽ có ích đối với tôi, nhưng mà điện thoại của Lưu Thụy Căn gọi đến...

Thế là, tôi hoàn toàn chẳng cần suy nghĩ nữa.

Cho dù tâm trạng không còn hừng hực như trước đây, tôi cũng vẫn thích anh, khi một cuộc điện thoại của anh gọi đến, tôi hoàn toàn không có cách nào để kháng cự, sau đó, tôi biết câu nói cuối cùng của chị Vu có ích đến mức nào - lên kế hoạch cho cuộc sống sau này.

“Em không có ý gì khác, nhưng em có một câu cần hỏi, anh có lấy em không?”. Ngày cuối cùng của một năm, câu nói này đáng lẽ phải nói theo kiểu rất lãng mạn. Nhưng khi tôi nói thì giống như đang họp ở một chi bộ Đảng nào ấy. Nói thật, tôi cũng chẳng muốn như thế, nhưng mà thú thực là tôi chẳng có chút kinh nghiệm gì về chuyện này, cho nên đành phải nói như thế thôi.

Lưu Thụy Căn ngẩn người, sau đó cười nói: “Phiêu Phiêu, việc cầu hôn đáng lẽ phải để đàn ông làm chứ.”

“Ai mà cầu hôn với anh chứ hả? Em nói chuyện đàng hoàng với anh mà.”

Lưu Thụy Căn thở dài: “Phiêu Phiêu, anh nói với em rồi, anh luôn xem em như đối tượng kết hôn của anh mà.”

“Thế cũng có nghĩa là, nếu như không xảy ra sự cố gì, anh sẽ kết hôn với em chứ?”.

Lưu Thụy Căn gật đầu.

“Rất tốt, em cũng như thế.”

Lưu Thụy Căn cười, tim tôi bỗng nhiên nhảy lên, có cảm giác trái tim đang khô cứng của tôi bỗng nhiên mềm dịu lại, mẹ kiếp chứ, thời gian trước tôi còn ngồi lo lắng kiểu trẻ con, không lẽ anh biết cả rồi sao? Có điều nếu không lo lắng làm sao chị Vu nói với tôi những điều như thế, thế thì giờ này tôi đã không ngồi ở đây thảo luận với anh những việc này rồi.

Tôi hắt đầu lên, than thầm một tiếng: “Mặc dù còn chưa dám chắc chắn, nhưng chúng mình đều đã có dự định kết hôn, nếu như không có sự cố gì xảy ra, chúng mình cũng nhất định phải sinh con, cho nên, để chuẩn bị cho những việc có thể xảy ra trong tương lai, bây giờ chúng mình, có nên lên một sổ kế hoạch trước hay không?”.

Cảm thấy thái độ của tôi nghiêm túc, Lưu Thụy Căn cũng ngồi thẳng người dậy: “Em nói đi.”

“Bây giờ mỗi tháng của anh là sáu ngàn, chi ra mất ba ngàn, mỗi tháng của em là bốn ngàn, chi ra mất hai ngàn, cho nên mỗi năm chúng ta có thể tiết kiệm được khoảng hai vạn, nếu như không xảy ra sự cố gì, trong vòng một năm anh sẽ trả hết nợ nần, sau đó năm thứ hai bắt đầu có tiền tiết kiệm riêng, có điều lúc đó anh đã ba mươi một tuổi mà em cũng đã hai mươi tám tuổi rồi. Em không nói thời gian này hơi muộn, mà là, chúng mình không thể đảm bảo sẽ không có sự cố ngoài ý muốn gì xảy ra đúng không? Còn nữa...”

Nói đến đây, tôi có chút ngại ngùng, nhưng mà vẫn cắn răng nói tiếp: “Giai đoạn sinh nở tốt nhất của người phụ nữ, mặc dù cần phải chuẩn bị tất cả cho tốt mới có thể sinh con, nhưng mà thời gian sinh con tốt nhất càng sớm càng tốt.”

Lưu Thụy Căn gật gù: “Thế ý em bây giờ là...”

“Tiết kiệm tiền!”. Tôi nắm tay lại thành nắm đấm, gần như nghiến răng nghiến lợi, “Chúng ta phải tiết kiệm từng xu từng cúc, đồng thời, phải cố gắng hết sức đi kiếm nhiều tiền hơn một chút!”.

Lưu Thụy Căn chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, tôi mặc kệ anh, nói ra phương án tôi suy nghĩ hai ngày hôm nay, cái phương án này đã vắt kiệt chất dinh dưỡng của bộ não tôi, trong đó bao gồm chi phí ổi bữa ăn sáng, kể cả tiền bạc, thời gian đi xe buýt từ nhà tôi đến chỗ anh như thế nào cho tiết kiệm nhất, đồng thời sau đó còn đưa thêm một vài suy nghĩ theo hướng mở rộng, ví dụ như ngày lễ tết đi giúp người ta sửa máy vi tính, còn tôi thì giúp người ta vẽ tranh minh họa.

Đối với nghề nghiệp của anh tôi không hiểu lắm, chỉ là đưa ra một vài suy nghĩ, còn đối với bản thân tôi, ngoài việc cố gắng tác thành cho nhiều cặp đôi ra, cũng chỉ có thể giúp người ta vẽ tranh mà thôi. Nói thế nào đi chăng nữa, tôi cũng đã vẽ rất nhiều năm rồi, mặc dù sáng tác các tình tiết truyện cũng bình thường thôi, nhưng khả năng vẽ vời thì tạm được, vẽ chính thì không được, nhưng mà giúp người ta vẽ những chi tiết nhỏ thì cũng vẽ được, mà tôi lang thang trên mạng lâu như vậy rồi, cũng có chút quan hệ, trước đây cũng đã có người cho tôi cơ hội này, nhưng mà bình thường tôi rất ít làm - tiền ít quá đi đi đi đi, một trang mà chỉ có hai đồng thôi, lại còn phải nghe đủ kiểu yêu cầu của người ta nữa chứ...

Mẹ kiếp, mặc dù tôi không giàu có, nhưng mà thật sự không cần thiết phải tự ngược đãi như thế này, nhưng bây giờ, tôi suy nghĩ thông suốt rồi, hai đồng, cũng là tiền mà!

“Phiêu Phiêu...”, Lưu Thụy Căn xem xong kế hoạch kia của tôi, nhìn tôi một cách nghiêm túc, “Thiệt thòi cho em quá.”

Tôi vốn chẳng có khái niệm thiệt thòi hay không thiệt thòi, nhưng khi nghe lời nói này, tôi lại có cảm giác như muốn khóc, tôi âm thầm thở dài: “Không có, trước đây em sống không theo một kế hoạch nào cả, từ nay về sau, em cần phải cố gắng làm việc, sống một cuộc sống có ý nghĩa, em không tin rằng, chúng mình đầu tắt mặt tối vất vả như thế, lại không thể không giàu có lên!”.

Lưu Thụy Căn cười lên hắc hắc, nhìn thấy tôi trừng mắt lên, anh làm mặt lạnh ngay lập tức: “Ừm, rất đúng, em nói đúng vô cùng.”

Một việc đúng đắn, khi bắt tay vào làm sẽ rất khó, khi lên kế hoạch, tôi chỉ nghĩ đến việc tiết kiệm, mà khi thật sự đi vào thực thi kế hoạch đó, tôi mới biết cuộc sống trước đây của tôi xa xỉ biết bao. Đào Bảo, nơi đó không cần đi nữa; trà xanh, có thể uống loại đóng gói trong giấy gói bình thường, siêu thị... Thực ra, thức ăn ở chợ bán rau và chợ nông sản tươi ngon hơn, giá rẻ hơn chứ, ngoài việc xa xôi và hoàn cảnh khắc nghiệt ra, chẳng có gì là không tốt cả.

Tôi mua một chiếc xe đạp cũ với giá một trăm đồng, mỗi ngày đều đạp xe ra chợ rau ở bên chỗ ở của Lưu Thụy Căn, mỗi ngày nấu cơm cho anh, mỗi ngày sau đó, tôi lại ra về sớm hơn. Cuộc sống của chúng tôi ngày càng thực tế hơn. Ngày xưa mỗi lần anh đưa tôi về nhà, khi quay về thường đi xe taxi, sau đó, anh cũng mua một chiếc xe đạp, thế là hàng ngày, hai chúng tôi đội mưa đội gió đến, rồi lại đội mưa đội gió về.

Có nhiều lúc, tôi cũng nghĩ rằng cuộc sống như vậy quá vô vị, giống như chẳng có bất kì một màu sắc tươi mới nào, chúng tôi giống như bước vào trạng thái cuộc sống của những đôi vợ chồng già, so với người yêu trước đây của anh, chắc là tôi thuộc dạng cực kỳ thô tục, nhưng mà, anh đạp xe với tôi mà không hề than phiền lời nào, cho nên tôi lại xua tan ngay những lo lắng đó.

Tôi có thể cảm nhận được một cách đầy đủ phụ nữ có thể sống theo cảm tính đến mức độ nào, chỉ cần bạn thích anh ấy, bạn chịu cực chịu khổ với anh ấy, nhưng mà vẫn cảm thấy ngọt như mía lùi, cuối cùng tôi cũng đã hiểu tại sao trên thế giới này lại có nhiều người phụ nữ già nua như thế. Có đôi khi tôi cũng suy nghĩ rằng, trong tương lai, liệu tôi cũng có trở thành một người như thế hay không. Bây giờ chịu cực chịu khổ với Lưu Thụy Căn, giúp anh ấy tiết kiệm tiền, mai này anh có tiền, anh có đi tìm người phụ nữ trẻ đẹp hơn tôi không?

Thật sự là tôi lo lắng như thế, nhưng lại không thể ngăn cản mình làm như thế. Thế là, khi tôi lo lắng như vậy, tôi chỉ biết suy nghĩ rằng, Lưu Thụy Căn sẽ không như thế.

Với tâm trạng đó, tôi không hề cảm thấy mệt, thấy khổ, suốt ngày quay cuồng đầu tắt mặt tối, cho đến khi anh Hai lao vào trong văn phòng của tôi.

Lâu lắm rồi anh Hai mới đến tìm tôi, điều này cũng rất bình thường, cơ quan của anh bình thường cuối năm rất bận, cho nên khi nhìn thấy anh, tôi cảm thấy kinh ngạc, có điều, anh còn kinh ngạc hơn cả tôi: “Phiêu Phiêu, em làm sao thế hả?”.

“Cái gì?”.

“Rốt cuộc là em bị làm sao thế hả?!” Anh Hai lắc vai tôi, hai mắt sắp đổ lên rồi: “Em, em, có phải em bị đau ốm gì không? Em... Em nói đi chứ! Phiêu Phiêu!”.

“Dừng dừng dừng dừng, bạn Hoàng Xuân Xuân, anh tránh xa em ra một chút.”

Hiếm khi anh Hai không có ý kiến gì về ba chữ Hoàng Xuân Xuân, vẫn nhìn tôi với ánh mắt như diễn viên trong phim Hàn Quốc, nhìn đến nỗi tôi nổi hết cả da gà.

“Phiêu Phiêu, cả tháng nay anh không gặp em, em, sao em lại ra nông nổi này...”

Tôi không thể nhịn thêm được nữa, giơ chân lên đá vào chân anh: “Hoàng Xuân Xuân, đủ rồi đấy!”.

“Dừng! Em chẳng có bất kì việc gì cả, sau đó, bây giờ nói xem anh đến đây làm gì?”.

“Em gây đi...”

“Bà đây đang giảm béo!”.

Anh Hai ngẩn người, tôi tiếp: “Mẹ kiếp, bà đây không được giảm béo sao?”.

Anh Hai nhìn tôi một lượt, rồi lại nhìn thêm một vòng, chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, mãi một lúc sau mới cất tiếng nói như đang mê sảng: “Giảm béo?”.

“Nói đi, rốt cuộc anh đến tìm em có việc gì?”.

“Giảm béo... ?”.

“Hoàng Xuân Xuân!”.

“... Giảm béo?”.

Tôi không nói gì nữa, nhào lên nhéo tai anh Hai, nhéo cho đến khi anh kêu ầm ĩ mới buông tay.

“Phiêu Phiêu, em giảm béo thật à?”.

“Trước mặt anh đây, là thành quả của việc giảm béo!”.

Tôi đứng thẳng lưng, ưỡn ngực ra. Anh Hai tặc lưỡi khen ngợi, nhìn từ trên xuống dưới mãi không thôi, tôi vốn cảm thấy rất tự hào, nhưng cứ bị anh soi mãi như thế, trong lòng chợt cảm thấy thiếu tự tin: “Có việc thì nói nhanh lên, không có việc gì thì rút mau, em đang bận chết đi được đây này!”.

Thật đấy, từ anh Hai mà tôi có thể cảm ngộ được tính chính xác của tiểu thuyết - thật sự có người khi sinh ra đã “M”[1], ví dụ như anh Hai, tôi cảm thấy mỗi lần tôi kêu gào lên với anh, anh sẽ càng như những tên xu nịnh, lần này cũng không ngoại lệ: “Đừng chứ, Phiêu Phiêu, anh có mang theo sô-cô-la Dove đây này.”

[1] “M” ý chỉ những người thích bị ngược đãi, viết tắt của từ Masochism.

“Để Dove lại, anh đi đi.”

“Em không giảm béo nữa à?”.

“Để lại tặng cho người khác không được sao?”.

Khuôn mặt anh Hai trở nên đau khổ.

“Đừng giả vờ nữa, rốt cuộc là anh có nói hay không?”.

“Nói, nói... em để anh suy nghĩ một chút đã nhé...”, anh Hai ngồi xuống ghế, trầm ngâm chốc lát, “Gần đây em có gặp La Lợi không?”.

“Thời gian gần đây cũng không gặp nhau thật, sao thế?”.

“Mấy ngày hôm trước anh nhìn thấy cô ấy ở Tử Kinh.”

“Ồ.”

“Thái độ của em là sao?”.

“Tin tức này của anh cũ quá rồi, một tháng trước, La Lợi đã lai vãng ở Tử Kinh rồi.”

Anh Hai đỡ đầu nhìn tôi, tôi nhú mày: “Sao thế, chỉ có anh mới được đến đó tiêu pha tiền công quỹ, không cho La Lợi đến đó uống rượu giải sầu à? Em nói cho anh biết, La Lợi có một người bạn trai cực kỳ tuyệt vời. Nói không chừng, sau này còn được gả vào một gia đình quyền quý nữa đó.”

“Em gặp rồi hả?”.

“Cái đó, em chưa gặp.”

“Thế em không cảm thấy kỳ lạ à?”.

Tôi chẳng nói gì, thực ra tôi thấy kỳ lạ từ lâu rồi, nhưng thời gian gần đây, thứ nhất là công việc bận, thứ hai là việc của Lưu Thụy Căn làm tôi cảm thấy đầu óc quay cuồng, mặc dù tôi luôn tự nhủ đi thăm La Lợi, nhưng thực sự là chưa thực hiện được.

“Anh nhìn thấy La Lợi ở tầng hai của Tử Kinh. Có thể em không biết tầng hai của Tử Kinh là nơi như thế nào đâu, thật sự đó không phải là nơi mà có tí tiền là có thể mon men vào được, anh cũng chỉ được bám càng theo cục trưởng mà thôi, không phải anh chê cái người bạn trai của La Lợi không tốt, mà là, chúng ta có phải nên làm cho rõ ràng không?”.

“Làm rõ bằng cách nào? Gọi La Lợi ra hỏi hả?”.

“Chỉ có một mình La Lợi e rằng không được, chúng ta cần phải gặp người bạn trai đó của cô ấy. Nếu như người bạn trai đó thật sự chẳng có vấn đề gì, anh ấy nhất định sẽ đồng ý gặp mặt chúng ta.”

“Chỉ vậy thôi mà anh chứng minh được điều gì hay sao?”.

“Không phải như thế, gặp mặt nhau thì phải nói chuyện chứ, từ cách nói chuyện của một người chúng ta có thể biết được rất nhiều thứ.”

Mặc dù bình thường tôi hay chê bai châm chọc anh Hai, nhưng mà tôi biết, nói về kinh nghiệm sống, có thể anh là người có nhiều kinh nghiệm nhất trong chúng tôi, xét cho cùng cũng do môi trường ở nơi làm việc cả.

Nghe nói chúng tôi muốn gặp bạn trai của cô, La Lợi chần chờ một lúc, có điều tôi đã được anh Hai nhắc nhở, cần phải vô cùng kiên trì, đồng thời nói bên đó có thể chọn thời gian, lúc này La Lợi mới thở phào: “Thế để tao hỏi anh ấy đã, ngày mai tao báo lại ày.”

Cuối cùng xác định ngày gặp vào một buổi chiều của hai ngày sau, địa điểm vẫn lại là ở Tử Kinh, khi bước vào cửa chính đó, tôi không khỏi âm thầm cảm thán thế sự vô thường, trước đây luôn cảm thấy nơi này xa xôi như đám mây ở tận chân trời, trừ khi trúng số độc đắc thì tuyệt đối không bước chân vào nổi nơi này, không ngờ đã được vào đây đến những hai lần.

Vẫn là quán cà phê đó, người rất ít, cho nên vừa bước vào đã nhìn thấy ngay La Lợi, một mình cô ấy ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

“Anh ấy có chút việc, sẽ đến trễ.” La Lợi hững hờ nói, “Các cậu xem thử đi, muốn ăn cái gì.”

Nói rồi cô ấy gọi người phục vụ đến, anh Hai đưa thực đơn cho tôi, tôi cứ giở tới giở lui mãi. Thời gian gần đây, tôi giảm béo rất có hiệu quả, đang ở trong giai đoạn tinh thần phôi phới, có sự kích lệ rất lớn, đối với việc ăn gì thật sự là chẳng có hứng thú mấy. Hơn nữa La Lợi bây giờ, cũng thật sự làm tôi hơi lo lắng. Mặc dù anh Hai dặn để anh ấy nói chuyện, nhưng có một vài việc anh đâu có tiện mà nói với La Lợi.

“Không sao đâu, Phiêu Phiêu, mày đừng nhìn giá nữa, chọn đại cái gì đi, cho dù có chọn hết, tao cũng mời nổi mà.”

La Lợi cười nói, trái tim tôi như bị ai đâm một phát. Thực ra những lời nói như vậy, trước đây chúng tôi thường xuyên nói, chị đây có tiền, chị đây bao mày. Người nói trêu chọc, người nghe cười ha hả, chẳng ai để bụng, nhưng giây phút này tôi lại cảm thấy không được thoải mái.

“Thật thế hả?”, tôi giả bộ làm ra vẻ kinh ngạc, “Việc này tao có thể làm thật đấy nhé.”

La Lợi chỉ cười hờ hững.

“Thế thì mỗi món ột đĩa đi.”

Phục vụ kinh ngạc nhìn tôi, tôi học kiểu cách của La Lợi: “Em không nghe cô gái ngồi đối diện nói mời ăn toàn bộ cũng không sao ư, sao thế, em nghĩ rằng chị ấy đùa với em sao?”.

“Phiêu Phiêu, em đừng quạu nữa.”

Anh Hai nhúu mày, tôi cũng không muốn làm quá, đang định nói lại, La Lợi đã nói trước: “Không sao đâu, cứ cho lên hết đi.”

“La Lợi!”.

“Thật sự không sao mà, Phiêu Phiêu muốn ăn thì cứ để cho nó ăn, ăn không hết có thể bỏ hộp mang về.”

“Hai đứa này...”

“Anh Hai...” Tôi kéo dài giọng ra, lắc cánh tay anh Hai, “Người ta thật sự thật sự thật sự muốn ném thử hết một lần các loại bánh ngọt ở trong Tử Kinh mà, người ta chỉ có một ước muốn nhỏ nhoi này thôi, anh không để người ta được thỏa lòng mong ước hay sao, với lại có bắt anh trả tiền đâu, phải không nè?”.

Anh Hai ôm lấy ngực run lên cầm cập, tôi lại nhìn sang La Lợi: “La tiểu thư, vô cùng vô cùng vô cùng cảm ơn tiểu thư!”.

Khóe miệng La Lợi giật giật, anh Hai đẩy ghế về sát cửa sổ: “Hoàng Phiêu Phiêu, sau này đừng nói là em quen anh đấy!”.

Tôi cứ tiếp tục kéo lấy cánh tay anh, chợt nhìn thấy ánh mắt của La Lợi khác, theo phản xạ quay đầu lại, sau đó, liền nhìn thấy một anh chàng ăn vận rất nghiêm chỉnh.

32. Chương 32

Chương 32

Làm thế nào để hình dung chàng trai này nhỉ?

Đẹp trai? Vô cùng đẹp trai?

Không phải, mặc dù mắt của anh ta rất đẹp, ngũ quan cũng cơ bản là chẳng có khiếm khuyết gì cả, nhưng mà cũng chỉ có thể nói là cũng được. Nhưng khi anh ta chậm rãi bước qua đây, cứ thế tự nhiên bộc lộ ra một phong cách riêng, một kiểu khí phách lớn mạnh hơn Lý Vĩ Trạch nhiều, “Đây chắc là bạn trai của La Lợi.”

Mặc dù chưa có bất kỳ sự giới thiệu nào, nhưng mà tôi đã biết là như thế. Quả nhiên, anh ta đi thẳng đến trước bàn của chúng tôi, gật đầu cười cười với La Lợi, sau đó nhìn qua chúng tôi: “Ngại quá, tôi đến trễ.”

Một bộ vest màu xanh đen, áo sơ mi màu trắng, phối hợp với chiếc váy hoa nhỏ li ti của La Lợi đang mặc bây giờ đây, thực sự giống như đang diễn một vở kịch về thần tượng. Mẹ kiếp, nó lại còn đóng vai con nhà giàu thật nữa chứ!

Anh Hai hiển nhiên cũng không thể nào ngờ được vai diễn này, hơi do dự một chút, La Lợi ở bên kia đã giới thiệu: “Đây là Joseph. Joseph, đây là Hoàng Phiêu Phiêu, đây là anh Hai.”

Joseph giơ tay ra: “Thường xuyên nghe Lợi Lợi giới thiệu về hai bạn, tôi cũng luôn muốn gặp mặt các bạn một chút, đều tại tôi cả, bận quá, mãi cho đến ngày hôm nay mới có cơ hội. Đã chọn món chưa? Đừng khách sáo làm gì cả nhé.”

Tôi bắt tay với anh: “Không khách sáo, em đã chọn tất tần tật các món có trên thực đơn rồi, lát nữa Joseph tiên sinh có thể chọn món mình chưa từng ăn để ăn thử xem sao nhé.”

Khóe môi của La Lợi và anh Hai giật giật, Joseph sững sờ, cười ha hả: “Phiêu Phiêu, em thật biết đùa.”

“Không đùa đâu ạ, lát nữa anh nhìn hóa đơn là biết ngay.”

Joseph hiển nhiên bị sự vô sỉ của tôi làm cho ngơ ngác, La Lợi nói: “Đúng thế đấy.”

Joseph ngược mắt lên, giơ ngón tay cái ra với tôi: “Phiêu Phiêu, em đã làm một việc mà tôi luôn muốn làm, được, lát nữa tôi sẽ chọn món nào chưa từng ăn để ăn thử.”

Mặc dù trước khi gặp người này, tôi đã cảnh giác với anh ta, mặc dù rất chán ghét việc anh ta vừa đến đã gọi tôi Phiêu Phiêu như đã quen biết từ lâu, mặc dù tôi không vui bởi vì rõ ràng người Trung Quốc đang ở trên đất nước Trung Quốc lại tự đi giới thiệu một cái tên tiếng Anh, nhưng tôi không thể nào không thừa nhận rằng cái phong độ của anh Joseph này, mẹ kiếp chứ lại có thể làm cho phụ nữ thích đến như vậy! Mấy kiểu chiêu trò này, đối nhân xử thế lạnh lẽo kiểu này, tôi và anh Hai cộng lại cũng không phải là đối thủ của anh ta.

Quả nhiên, sự việc tiếp theo xảy ra chính xác là như thế. Mặc dù anh Hai đã giở ra đủ chiêu trò, thăm dò nhiều thứ, nhưng Joseph vẫn đề phòng và không tiết lộ bất kỳ điều gì, đã không lộ ra điều gì, ngược lại còn hỏi tường tận về gia đình của anh Hai. Anh ta cũng định hỏi tôi, nhưng mà tôi cứ giơ cái mặt bánh đúc của tôi ra, ậm ậm ừ ừ cho qua chuyện, anh ta hỏi hai ba lần rồi thôi.

Nói chuyện khoảng hai ba chục phút, bánh ngọt, cà phê, trà cứ ra liên tục, xếp đầy một bàn, Joseph nhìn đồng hồ, dựa theo kinh nghiệm mai mối nhiều năm của tôi, đây là phản ứng về việc anh ta muốn rời khỏi nơi đây, tôi đặt dao nĩa xuống: “Joseph tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một câu không?”

La Lợi nhú mày, Joseph nói: “Đừng gọi kiểu khách sáo như thế, trực tiếp gọi tên tôi là được rồi. Phiêu Phiêu, em nghĩ cái gì, cứ việc hỏi đi.”

“Anh định lúc nào mới kết hôn với La Lợi?”

“Phiêu Phiêu!”.

Đôi lông mày của La Lợi nhíu lại càng chặt hơn, còn đá tôi một cái dưới bàn, tôi làm ra vẻ chẳng có cảm giác gì, tiếp tục gọt mặt bánh đúc ra hỏi: “Sao thế? Không có sự chuẩn bị này à? Chủ tịch nước đã nói rồi, tình yêu không lấy hôn nhân làm mục đích, đều là những người muốn giữ trò lưu manh.”

Anh Hai hình như không chịu nổi nữa ngoẹo đầu qua, Joseph muốn nói gì đó, tôi đã đi trước một bước: “Anh muốn giữ trò lưu manh hả?”.

La Lợi có chút chịu không nổi: “Phiêu Phiêu, mày đừng có như thế được không hả?”.

“Sao thế? La Lợi, mày muốn tìm một tình yêu chân chính, tình yêu chân chính không phải cứ yêu như thế rồi xong. Tình yêu là gì? Tình yêu là muốn chiếm hữu, nếu như mày yêu anh ta thật thì phải làm cho anh ta hạnh phúc, nhưng nếu như mày có thể cho anh ta hạnh phúc, tại sao lại phải đi nhường cho người khác? Nếu như hai người có thể sống với nhau đến đầu bạc răng long, tại sao chỉ đi lướt qua nhau rồi thôi? La Lợi, tao rất thô thiển, tao không hiểu lắm tình yêu của mày, tao cũng không biết thế nào là một tình yêu thuần túy, càng không thể nào cảm nhận được cảm giác chỉ cần anh ấy sống tốt, cho dù cuối cùng anh ở bên người khác cũng chẳng sao đó là cảm giác gì! Tao chỉ biết mày yêu anh ấy, thì phải lấy anh ấy, muốn mày và anh ấy sống đến đầu bạc răng long, muốn cùng anh đồng cam cộng khổ, muốn anh ấy quan tâm, yêu thương một mình mày, chẳng lẽ không phải thế hay sao?”.

La Lợi trừng mắt nhìn tôi, khóe mắt đỏ lên, sau đó bỗng nhiên đứng dậy bỏ chạy ra ngoài. Joseph vội vàng đứng dậy theo, định nói gì đó, tôi đã nói trước: “La Lợi đã bị mù mẫn đầu óc vì tình yêu, cô ấy thích anh thật, xin anh hãy có lương tri một chút.”

Joseph vứt bỏ phong thái lúc nãy, bực bội nói: “Tôi không biết em đang nói gì, tôi chỉ biết em chẳng nể mặt cô ấy chút nào, em có thật là bạn của cô ấy không?”

“Chính bởi vì là bạn của cô ấy, nên tôi mới có thể không nể mặt cô ấy.”

Joseph cười lạnh lùng, không nói gì nữa, quay người đi luôn, tôi bĩu môi, mắt lại nhìn theo bóng lưng anh ta, anh Hai thở dài ngay bên cạnh tôi: “Lúc này em cực đoan quá.”

“Nếu không thì phải làm sao, cứ nói kiểu như anh tiếp à, nếu thế thì chắc nói cả chuyện anh tám tuổi vẫn còn đái dầm ra giường luôn hả?”.

Anh Hai vội vàng lấy tay bịt miệng tôi, nhìn ngang nhìn dọc, thì thào: “Em hứa là không bao giờ nhắc chuyện này nữa mà!”.

Tôi kéo tay anh ra: “Được rồi, không ai đưa chuyện của anh Hai hơn mười năm về trước ra để cười anh nữa đâu.”

“Người khác thì không nhưng em thì có... Ôi chao, Phiêu Phiêu, em nói đi, tại sao tự nhiên em lại nói những câu đó, không phải chúng ta đã nói hôm nay chỉ thăm dò tình hình thôi sao?”.

“Đúng, đến bây giờ chúng ta vẫn chưa làm rõ xem tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào đây này, nhưng dựa vào việc anh ta ậm ừ lúc nãy, có thể xác định được anh ta đã có vợ hay chưa?”. Mặc dù lúc nãy chưa nói rõ ra, nhưng mỗi khi anh Hai hỏi về gia đình, hỏi về tương lai, Joseph đều cố ý lơ đi. Đương nhiên, nếu như chỉ có điểm này vẫn chưa thể nào xác định được, tay này đúng là cao thủ trong giao tiếp, nói chuyện cứ lấp lửng, nhưng mà chúng tôi và La Lợi thực sự quá quen nhau rồi, quen đến nỗi chỉ cần nhìn thái độ của cô ấy, đã có thể nhận ra sự khác biệt trong đó.

Những sự khác lạ này, kết hợp với những lời nói của Joseph, và cả thái độ của La Lợi trong thời gian trước, đã đủ để chúng tôi đưa ra một phương án mà chúng tôi đều không thích - Joseph, tám mươi phần trăm là một người đàn ông đã có vợ, cứ cho là không phải như thế, giữa anh ta và La Lợi, hình như đang có một tình yêu không có tương lai.

Chỉ yêu thôi có gì sai không? Không, nhưng nếu như làm người thứ ba, thế thì có chuyện rồi đấy. Hơn nữa, La Lợi là bạn của chúng tôi, từ một góc độ nào đó, chúng tôi đều không hy vọng cô ấy bị tổn thương.

“Em nói như thế, không biết La Lợi sẽ phản ứng như thế nào nữa đây.”

“Kệ mấy cái phản ứng của nó.”

“Phiêu Phiêu...”

“Anh đừng có nói nữa được không!”. Tâm trạng tôi rối bời, mặc dù trước khi đến đây đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi, nhưng mà thật sự là tôi không hy vọng kết quả sẽ như thế này, nhưng mà La Lợi thay đổi đến nỗi làm tôi không thể nào chấp nhận được. Tôi và La Lợi quen nhau gần tám năm, chúng tôi cùng tốt nghiệp một trường, cùng dắt tay nhau vào xã hội làm việc. Ngày xưa khi công việc của tôi không ổn định, đã không ít lần đến nhà nó ăn uống, khi tôi đi phỏng vấn, đã không ít lần nhờ nó trang điểm, tư vấn cách ăn mặc.

Chúng tôi cùng trêu ghẹo anh Hai, cùng nhau đi ăn bánh kem, cùng nhau bàn luận về cơ bắp của đàn ông, cùng nhau đi từ thời con gái qua thời thiếu nữ... Tôi và anh Hai không có gì phải kiêng kị, tôi và nó, còn hơn như thế nữa, có người nói tình bạn giữa phụ nữ không chắc chắn, nhưng mà tôi và nó thật sự như chị với em.

Đúng thế, thời gian này chúng tôi không liên hệ gì nhiều, đúng thế, thậm chí một hai năm gần đây, chúng tôi không dính lấy nhau như trước đây nữa.

Nhưng mà điều này không hề làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng tôi, tình cảm có được từ thời xưa của chúng tôi tuyệt đối vượt qua được thử thách của thời gian. Nhưng mà, không chịu được thử thách của tình yêu?

Tôi lại không lo vì việc này tuyệt giao với La Lợi, nhưng mà, thật sự tôi không muốn gây gổ với nó đến mức như vậy.

“Lúc này, đúng là em hơi xúc động.” Tôi nghĩ là như thế, đúng lúc đó lại nghe thấy một tiếng kêu ai oán của anh Hai.

“Được rồi được rồi, em sai rồi, lần sau sẽ không như thế nữa, đợi mấy ngày sau tâm trạng của La Lợi ổn định lại, em sẽ tìm La Lợi nói chuyện cho rõ ràng, xem thử rốt cuộc là chuyện gì.”

“Không phải đâu, Phiêu Phiêu...”

“Còn phải làm sao nữa?”.

Mặt mày anh Hai khổ sở: “Trước khi nói những điều này, tại sao nghĩ không ra để Joseph tính tiền xong cái đã?”.

.....

.....

.....

Mẹ kiếp chứ chứ chứ chứ chứ chứ!

Người ngoài hành tinh xâm nhập vào rồi, trái đất bị hủy diệt rồi, dải Ngân Hà biến mất, trong giây phút đó, trong lòng tôi sục sôi, đó không phải là ngày tận thế của thế giới là ngày tận thế của vũ trụ! Trong giây phút đó, tôi không biết bề ngoài tôi trông như thế nào, nhưng mà tôi rõ ràng biết được rằng, trong lòng tôi đã bị đâm thủng hàng trăm lỗ rồi.

Vào lúc này đây, tôi cuối cùng cũng đã biết được rằng, thế gian này việc gì bi ai nhất, không phải việc bạn nghe bạn trai mình vẫn đang trả nợ cho người yêu cũ, không phải việc cuộc đời bạn không có điểm dừng, không phải việc bình thường nhỏ bé, mà là việc bạn đã chọn cả bàn thức ăn ở Tử Kinh, mà người phải đứng ra trả tiền, mẹ kiếp, bỏ chạy rồi!!

Chiều hôm nay, tôi thật sự sống trong đau khổ, suýt nữa thì bị nổ tan ra thành bã, sở dĩ có thể đủ tay đủ chân sống sót trên cõi đời này, trước hết phải cảm ơn đầu bếp ở Tử Kinh không nhanh tay nhanh chân, chưa kịp làm hết những món trên thực đơn, tiếp đó phải cảm ơn anh Hai giao lưu rộng rãi, có quen biết với một người trưởng nhóm ở Tử Kinh, thứ ba phải cảm ơn anh Hai có thói quen mang kè kè thẻ ngân hàng ở trong người, nếu không, mẹ kiếp, tôi phải nhờ Lưu Thụy Căn đến giúp đỡ, nếu không tôi sẽ bị giữ lại ở Tử Kinh rửa chén bát rồi.

Nhưng cho dù người trưởng nhóm đó đã giúp tôi hủy những món trong thực đơn chưa kịp làm kia, cho dù anh Hai đã giúp tôi quẹt thẻ trả tiền cho những đồ ăn mà tôi đã chọn, nhìn một đồng bánh ngọt, trà, cà phê, nước trái cây ở trên bàn, tôi khóc không ra nước mắt.

“Ăn đi, ăn được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.” Anh Hai khích lệ tôi.

“Ăn không hết cũng phải mang về.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em không giảm béo nữa à?”

“Sáu ngàn tệ đó, bà già đây có béo đến chết cũng phải ăn cho sạch sẽ mới thôi!”

Nước mắt tôi tuôn trào, mẹ kiếp, một miếng bánh kem phô mai, bên ngoài đắt nhất cũng chỉ bán bốn mươi đồng, tại sao ở đây lại bán đến những chín mươi tám đồng hả hả hả hả hả hả?

“... Sáu ngàn tệ này cứ để anh trả cho.”

“Đừng đùa nữa.”

“Thật đó, Phiêu Phiêu, sáu ngàn này...”

“Em nói rồi, anh đừng đùa nữa.” Tôi ngẩng mặt lên từ đồng bánh kem đó, nghiêm túc nhìn anh, “Mấy thứ này do em chọn, em chộc tức cho La Lợi bỏ đi, cho nên, cứ để em trả. Được rồi, việc này chỉ bàn đến đây thôi, chị lấy máu mồi mọi người, hôm nay anh phải cố hết sức mà ăn cho em.”

Tôi nói với khí thế ngất trời, nhưng mà thật sự muốn phun ra máu. Khoảng thời gian này tôi tiết kiệm ăn uống, tiết kiệm chi tiêu, tính toán từng li từng tí một, không ngờ một lần lại phải chi ra nhiều đến ngần này, quả nhiên, cái sự xúc động đường đột này, mẹ kiếp, như một con quỷ ấy! Đêm hội giao thừa mùa xuân vẫn phải xem chứ!

33. Chương 33

Chương 33

Không cần nói, buổi tối của Lưu Thụy Căn ngày hôm đó được thêm hai miếng bánh kem của Tử Kinh, đối với việc này, anh cực kỳ kinh ngạc, nhìn ánh mắt anh nhìn tôi, có thể nói là ngạc nhiên đến cực độ.

“Nhìn gì mà nhìn, có để ăn, anh còn lựa chọn cái gì nữa?!”

Tôi chống nạnh, trừng mắt, Lưu Thụy Căn cúi đầu xuống ngay lập tức, qua một lúc mới nhìn tôi: “Phiêu Phiêu...”

“Không cần phải nói, không cần phải hỏi, em sẽ không tiết lộ cho anh bất kì điều gì cả!”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi một lát, rồi lại cúi đầu xuống, không hỏi, không nói gì nữa thật. Nhìn anh thờ ơ như vậy, tôi lại chịu đựng không nổi, đợi anh ăn xong hai miếng bánh kem đó, tôi khẽ hỏi: “Anh không hỏi gì... thật à?”

Lưu Thụy Căn ngẩng đầu, nở nụ cười: “Em muốn anh hỏi, anh sẽ hỏi, em muốn anh không hỏi, anh sẽ không hỏi.”

Lúc này đây, lòng tôi rối bời. Mẹ kiếp, thực sự là tôi muốn nói ra hết cho đỡ bức bối, nhưng mà thái độ của anh từ tốn, độ lượng như thế, tôi nói thế nào đây hả trời?!

“Thế thì, Phiêu Phiêu, có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Cho dù là chuyện gì, chúng ta cũng đều có thể giải quyết được hết, đúng không?”

Sống mũi tôi cay cay, suýt nữa thì chảy nước mắt, có nhiều lúc, sự dịu dàng của đàn ông có thể làm chết người là như thế đấy. Tôi cúi đầu, kể cho anh quá trình sự việc với thái độ của học sinh tiểu học khi nhận tội: “Mặc dù anh Hai nói để anh ấy trả, nhưng làm sao em có thể làm như thế được. Nếu như là sáu trăm

thì thôi em đành làm người mặt dày vậy, nhưng đó là những sáu ngàn tệ, cho dù Nhị ca ca không để ý lắm, em cũng không làm như thế được... Xin lỗi...”

“Em xin lỗi cái gì?”.

“Xin lỗi... Em đã từng nói là phải tiết kiệm tiền.”

“Mục đích của việc tiết kiệm tiền là tiêu tiền mà, bây giờ để em tiêu đi, có liên quan gì đâu?”.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh mỉm cười: “Hơn nữa, nếu như tính là nợ cũ, nợ của anh còn nhiều hơn em ấy chứ, thế có cần phải quỳ gối trên tấm ván giặt quần áo xin lỗi không nhỉ?”.

Tôi lắc lắc đầu, ôm lấy eo anh, cố gắng giấu mình vào trong lòng anh nhiều hơn một chút. Giây phút này đây, tôi không nghĩ đến người yêu cũ của anh nữa, cũng chẳng nghĩ gì về hiện thực trong tương lai nữa, chỉ cảm thấy rằng, hai chúng tôi ở bên nhau, thì người kia chính là cả đất trời của người này rồi.

Tôi có thể bỏ qua những khuyết điểm của anh, anh cũng có thể bao dung những lỗi lầm của tôi, đây chắc là kiểu mẫu tốt nhất về cách xử sự của hai người khi sống bên nhau.

Hai ngày hôm sau, khi tôi bình phục trở lại sau số tiền sáu ngàn tệ, khi tôi cho rằng La Lợi cũng đã có thể bình tĩnh trở lại sau chuyện đó, tôi gọi điện thoại cho cô ấy, tôi gọi ba lần liên, điện thoại đổ chuông hơn hai mươi lần mới có người nghe máy.

“Tao muốn gặp mày.” Tôi không đợi La Lợi trả lời, nói luôn, “Nhất định phải gặp, bây giờ mày có nhà không? Tao qua tìm mày.”

“Tao không...”

“La Lợi, tụi mình là chị em bao nhiêu năm nay, đừng nói những lời mất tình cảm như thế.”

“Thế mày có bao giờ nghĩ rằng mày làm tổn thương tình cảm của tao chưa hả?”.

“Mày biết rõ tại sao tao lại nói như thế mà.”

La Lợi trầm ngâm ở đầu dây bên kia, còn trái tim tôi thì thực sự đã rớt xuống vực sâu, cái sự trầm ngâm này, hoàn toàn có thể khẳng định những điều mà chúng tôi đã dự đoán.

“Tao qua tìm mày.”

“Tao không có nhà.”

“Thế mày nói địa điểm đi.”

“... Tử Kinh...”

Khóe miệng tôi giật giật: “Tao không muốn đến Tử Kinh.”

Mẹ kiếp chứ, cả đời này chị cũng không muốn đến đó nữa!

“Vậy thì đến Âu Nhã đi.”

Tôi há miệng định nói gì đó, có điều cuối cùng lại chẳng nói ra. Buổi tối, tôi và La Lợi gặp nhau ở Âu Nhã, công việc này của chúng tôi không có thứ bảy hay chủ nhật gì cả, cho nên đối với những ngày làm việc trong tuần tôi không hề miễn cảm chút nào, sau đi đến đó mới phát hiện ra, đã không còn chỗ ngồi nữa rồi. Tôi gọi điện cho La Lợi thông báo tình hình, La Lợi nói: “Không sao đâu, mày đợi tao một chút, tao tới liền.”

Cô ấy nói tới liền, quả nhiên là như thế, hơn nữa còn tự lái xe qua đây, một chiếc xe ô tô nhỏ màu đỏ, tôi nhìn không rõ hiệu gì, nhưng trông có vẻ rất đẹp.

“Chị có thể VIP ở cửa hàng bọn em, còn có phòng riêng dự phòng chứ hả?”.

La Lợi cầm ra một cái thẻ màu bạc, người phục vụ đó nhận thẻ rồi nói: “Chỉ còn phòng riêng lớn thôi.”

“Cũng được.”

“Giá thấp nhất của phòng riêng lớn là sáu trăm năm mươi tám tệ.”

La Lợi hồ hững gật đầu, tôi nghe nói đến số sáu trăm năm mươi tám tệ đang muốn ngăn cản, nhưng nhìn dáng vẻ của cô ấy, tôi không dám mở miệng.

“Nói trước nhé, lần này mày phải trả tiền rồi mới được bỏ đi đấy nhé.”

“Nói số tài khoản của mày cho tao đi.”

“Cái gì?”

“Lần trước chắc mày bán không ít máu, nói số tài khoản đi, tao chuyển qua ày.”

La Lợi cởi áo khoác ra, đứng tựa vào ghế sofa, hồ hững nói, tôi nhin rồi lại nhin, nhin, nhin nữa, nhin mãi, nhin cho đến cuối cùng không nhin được nữa: “La Lợi, mày thay đổi nhiều quá.”

“Đó là vì tao có tư cách để thay đổi.”

“Mày...”

“Chọn đồ ăn trước đi, giới thiệu ày ở đây có bánh kem quả việt quất, cho dù bây giờ mày đang giảm béo, cũng có thể ăn được.”

Nói thật là, bây giờ tôi rất muốn lấy thực đơn đánh vào mặt cô ấy, nhưng tôi nhìn thấy người phục vụ đứng bên cạnh, rốt cuộc tôi cũng nhin được: “Tùy thôi, chỉ cần mày trả tiền là được.”

Cái sự trơ lì của tôi, La Lợi hình như chưa nghe thấy gì, cô chọn một ấm trà hoa, hai phần bánh kem, sau đó là trái cây, rau, salad mỗi thứ một phần. Phục vụ ghi chép xong, đọc lại những món đã chọn một lần, sau đó nói: “Chị ơi, những món chị chọn vẫn chưa đến mức chi phí thấp nhất.”

“Chị biết, để lát nữa rồi tính.”

La Lợi khoát tay, người phục vụ đó đi ra ngoài.

“Rốt cuộc là mày định làm thế nào hả?”. Đối với La Lợi, tôi không cần phải giả vờ giả vịt, lần này cũng không cần vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề luôn.

“Cái gì mà định làm thế nào?”

“La Lợi, mày đừng giả vờ ngốc nghếch nữa, mày hiểu ý của tao, chẳng nhẽ đây chính là thứ tình yêu mày muốn sao? Mày cảm thấy đó thật sự là tình yêu sao?”

“Có gì đâu mà không phải là tình yêu?”

“Có gì đâu mà không phải?”. Tôi lạnh lùng cười lên hai tiếng, thở dài thườn thượt, không thể nào kiềm chế được nữa, tôi đánh mạnh vào mặt bàn, “Mày đọc tiểu thuyết lãng mạn nhiều quá đâm ra ngu si luôn phải không hả? Có phải mày nghĩ rằng, anh ta như nam chính trong tiểu thuyết, sẽ bị cảm động bởi sự si tình của mày? Mày yêu anh ta, rất yêu, rất yêu, thế là mày đợi anh ta một năm hai năm ba năm mười năm! Giúp anh ta nuôi con, con lớn lên trở thành thiên tài, tự đi tìm bố nó được. Sau đó khi bố nó đột nhiên phát hiện ra mình có một người con trai như thế, sung sướng muốn điên lên, sau đó nhớ lại ngày xưa, bỗng nhiên tỉnh ngộ, người mà anh ta yêu là mày? Mẹ kiếp, mày cảm thấy việc này có khả năng xảy ra không? Mười năm nay anh ta không biết là anh ta yêu mày, không nhớ đến mày, nhìn thấy con trai bỗng nhiên lĩnh ngộ ra? Được rồi, cứ cho là như thế thật đi, nhưng mà mười năm sau mày bao nhiêu tuổi rồi hả? Ba mươi bảy! Mẹ kiếp, nữ chính trong tiểu thuyết đều mang bầu lúc mười bảy tuổi, hai mươi bảy tuổi trùng phùng với nam chính! Mày muốn chơi trò này, trừ phi đầu thai chào đời lại.”

“Sẽ không như thế.”

Tôi nói một hơi, chỉ cảm thấy cổ họng khô không khốc, đang định uống miếng nước để có sức nói tiếp, La Lợi bỗng nhiên lên tiếng, tôi ngơ ngác, hỏi theo phản xạ: “Cái gì?”

“Sẽ không có con đâu.”

“Cái gì mà sẽ không có con, mày nghĩ tao nói về chuyện sinh con là thiên tài là thật...”

“Tao đặt vòng rồi.”

“Đặt vòng?”. Đầu óc của tôi đông cứng lại, nhất thời chỉ biết nói lại câu đó như một con vẹt.

“Đúng thế, cho nên, sẽ không có con đâu.”

Tôi há hốc mồm, lại há hốc mồm, nhưng cuối cùng, vẫn không hề phát ra âm thanh nào. Mặc dù tôi không hiểu lắm về mấy thứ này, mặc dù tôi không phải là một người y tá chuyên khoa nào đó, nhưng tôi cũng biết, loại vòng đó, không phải ai cũng đặt được đâu. Người đặt vòng, đại đa số là những ai nào? Là những người phụ nữ đã kết hôn, là những người phụ nữ đã sinh con rồi. Còn bình thường, những người chưa sinh con, lại đang chuẩn bị có con, sẽ không dễ gì đi đặt cái thứ đó trong người, nếu không trên diễn đàn, sao lại có nhiều topic trên diễn đàn than thở rằng, có nhiều biện pháp tránh thai, chưa kịp làm đã dính rồi, hoặc là bỗng nhiên xảy ra sự cố ngoài ý muốn, vội vàng uống thuốc ngừa thai khẩn cấp.

Tôi không biết đặt vòng rồi cuộc ảnh hưởng lớn như thế nào, nhưng tôi biết rằng chắc chắn là có ảnh hưởng, La Lợi mới hơn hai mươi tuổi, cô vẫn chưa kết hôn, chưa sinh con lần nào, điều này đối với cô ấy, chắc chắn là không tốt rồi. Một tia chớp lóe lên trong đầu, một cảnh tượng hiện ra lại trong trí nhớ của tôi: “Là ngày hôm đó... là ngày mà tao gặp mày trong bệnh viện ấy hả?”

“Là ngày hôm sau.” La Lợi tự cười chế nhạo, “Đặt vòng không phải là bệnh cần khám gấp, buổi tối không ai làm cho tao, cho nên buổi sáng hôm sau tao phải tới làm lại.”

Ước gì tôi có thể gõ vào đầu óc mình vài cái, tôi uống nhầm thuốc gì hay sao vậy trời? Rõ ràng ngày hôm đó đã cảm thấy La Lợi có gì đó không bình thường, tại sao không hỏi thêm vài câu? Nếu như lúc đó ngăn cản cô ấy...

“Mày có ngăn cản tao cũng vô ích thôi.” Tôi và La Lợi quen nhau quá, tôi đọc được suy nghĩ của cô ấy, đương nhiên là cô ấy cũng có thể đọc được suy nghĩ của tôi. Cô ấy uống một ngụm nước, lại chậm rãi cất tiếng, “Sớm muộn gì tao cũng phải đi đặt mày ạ.”

“Không cần thiết phải như thế mà, bọn mày có thể dùng các biện pháp khác mà.” Tôi đang nói, người phục vụ đẩy cửa bước vào, tôi đành phải đợi cô ấy để thức ăn xuống bàn đi ra ngoài, mới nói tiếp, “Bao giờ đi đấy, thuốc tránh thai gì gì đấy, thời kì an toàn gì gì đấy, chúng mày hoàn toàn có biện pháp khác mà.”

“Tao uống thuốc bị dị ứng, mà anh ấy, lại không thích dùng bao.”

... Tôi thề, nếu như bây giờ có Joseph ở đây, tôi nhất định sẽ hất đĩa bánh kem này lên mặt anh ta, nhưng mà bây giờ, trước mặt tôi chỉ có La Lợi mà thôi. Đối diện với cô ấy, bây giờ đến sức lực la hét tôi cũng chẳng có nữa rồi, tôi dở dãn khoét một thìa bánh kem, để mặc ùi vị ngọt ngào, béo ngậy lan tỏa trong miệng, khi cảm thấy trong miệng không đáng ghét lắm nữa mới mở miệng nói tiếp: “Có đáng không?”

“Tao cũng chẳng biết nữa.”

Tôi nhìn cô ấy, cô ấy nhìn tôi, qua một lúc, cô ấy lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá, rút ra một điếu, châm lửa. Trước đây La Lợi chưa bao giờ hút thuốc, vì việc này mà đã có lần cảm thán rằng: “Trong phim ảnh, thường xuyên xuất hiện người con gái ngồi hút thuốc một cách thanh lịch, thực ra cái sự thanh lịch đó đánh đổi sức khỏe của mình. Hút thuốc nhiều quá, tay sẽ vàng, răng sẽ đen, mày có gặp người con gái nào tay vàng răng đen mà thanh lịch chưa? Nói gì thì nói, tao tuyệt đối sẽ không bao giờ hút thuốc, cái sự thanh lịch đó có thể thể hiện ở rất nhiều phương diện khác mà.”

La Lợi sinh ra đã thích làm đẹp, nhưng mà cô ấy cũng rất chú ý đến sức khỏe của mình. Trong trí nhớ của tôi, cô ấy rất ít khi đi ngủ sau mười hai giờ, tôi có thể vì vẽ một quyển truyện tranh, hoặc là đọc một quyển tiểu thuyết đến thức đêm, còn cô ấy, cho dù nhảy nhót trong vũ trường, cũng sẽ về nhà lúc mười một giờ hơn, sau đó vệ sinh tắm rửa, và sẽ lên giường nằm ngủ lúc mười hai giờ. Cho dù là đi trễ bị trừ tiền thưởng, cô ấy cũng phải ăn sáng đã. Để giữ gìn vóc dáng, cô ấy không dám ăn nhiều, nhưng lại tuyệt đối sẽ không đối xử tệ bản thân. Nói theo lời của cô ấy là: “Tao ăn ít, nhưng tao ăn ngon, có chọn lựa.”

Việc duy nhất cô ấy làm mà có hại ỉn, e rằng chỉ có việc trang điểm, nhưng cho dù có như thế, cô ấy cũng sẽ cố gắng mua loại mỹ phẩm tốt: “Nói là thiên nhiên một trăm phần trăm, thực ra làm gì có loại nào mà thiên nhiên trăm phần trăm như thế, có điều viết ra trên sản phẩm như thế, vẫn luôn cảm thấy an toàn hơn một chút.”

Cô ấy kiếm tiền không nhiều như Đặng Linh Linh, nhưng cô chi tiêu rộng rãi cho bản thân mình hơn Đặng Linh Linh, và cũng biết làm thế nào để chăm sóc bản thân mình hơn Đặng Linh Linh. Mà giờ đây, cô ấy lại hút thuốc, hút thuốc trông rất thanh lịch, nhưng lại làm hại bản thân mình.

Tôi nhìn khói thuốc cô ấy nhả ra, không biết phải nói gì, trước khi đến đây, thực ra tôi có rất nhiều điều muốn nói với cô ấy, nhưng mà bây giờ, tôi phát hiện, thực ra không có tác dụng gì nữa rồi. Có lẽ là không phải cô ấy không biết, mà là, đã không thể nào không chế bản thân mình được nữa.

“Mày biết gần đây tao sống cuộc sống như thế nào không? Tao ở Tử Kinh, căn phòng đó một đêm một ngàn tám trăm tệ. Mỗi sáng ăn buffet ở Tử Kinh, lần đầu tiên tao biết rằng, đồ ăn tự chọn hóa ra có nhiều loại như thế, đồ ăn tự chọn hóa ra là có thể ngon như thế. Tao vào tiệm chăm sóc sắc đẹp ở đó mát-xa mặt, làm tóc, tao đẹp ra, đến bây giờ tao mới biết, kĩ thuật trang điểm của tao trước đây mới vụng về làm sao. Mày còn nhớ trước đây tụi mình đi ăn cơm Tây, mặc dù không nói ra miệng, nhưng đều luôn tính nhẩm xem chi phí hết bao nhiêu không? Nhưng bây giờ thì không cần, tao cũng sẽ không tính làm gì, tao có thể thoải mái boa cho phục vụ một trăm đồng. Mày nhìn thấy chiếc xe lúc nãy tao lái rồi đó, không phải là xe loại tốt gì, nhưng cũng phải hơn hai mươi vạn. Mày nói tao có đáng không? Cuộc sống này của tao bây giờ, có nhiều người chắc cả đời cũng chẳng có được cuộc sống này, cho dù tao có cố gắng hết sức, cả đời này cũng không thể nào đạt được mục tiêu.”

“Nhưng mà mày không vui.”

La Lợi lại nở nụ cười mỉa mai: “Vui vẻ là cái quái gì? Đáng được bao nhiêu tiền? Hơn nữa, mày làm sao mà biết được rằng tao không vui? Đi đâu tao cũng được bao nhiêu người tôn trọng, mày thấy đấy, đến việc đến nơi này, tao cũng có thể có được một phòng riêng rộng lớn này rất nhẹ nhàng. Được người khác tôn trọng, việc gì mà tao phải không vui cơ chứ?”

Tôi không nói gì cả, La Lợi ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Anh ấy còn nói mua nhà cho tao, mày cũng biết giá nhà bây giờ rồi đấy, nếu chỉ có mình tao, e rằng phải làm nô lệ cho nhà cửa hai ba chục năm nữa. Nếu như tao lấy một người chẳng có tài cán gì, chẳng có tiền đồ gì cả, biết đâu được, muốn làm nô lệ cho nhà cửa cũng làm không nổi nữa.”

“Mày đang thuyết phục tao hay là đang thuyết phục bản thân mày đấy?”

“Tao chỉ là đang kể lại sự thật mà thôi. Mày có biết trước đây vì sao tao luôn muốn có một tình yêu hoàn hảo không? Cho dù ngay cả bản thân tao cũng biết rằng điều đó thật nực cười và ấu trĩ, nhưng mà tao vẫn kiên trì, mày có biết không hả?”

Tôi lắc lắc đầu, nhìn chằm chằm vào cô ấy: “Tao không biết, nhưng mà tao tin là có lý do.”

“Đúng thế, lý do, một lý do mà ngay cả bản thân tao cũng thấy rất nực cười.” La Lợi dập tắt điếu thuốc trong tay, “Mày biết trước đây tao đã từng yêu một lần, nhưng mà mày không biết tình yêu trước đây của tao là một tình yêu như thế nào đâu, bây giờ nghĩ lại, lúc đó đầu óc mình như có vấn đề, suốt nửa thì trốn đi theo anh ta. Không, nói chính xác là bọn tao đã trốn đi với nhau rồi, có điều kết thúc trước thời hạn.”

La Lợi chậm rãi kể, một câu chuyện cũ rích, thường hay gặp. Câu chuyện hay xảy ra giữa nữ sinh xinh đẹp và nam sinh tài giỏi. Khi đó, La Lợi rất đẹp, rất thuần khiết mà lại rất vụng về, ngồi cùng bàn lại là một nam sinh cao to đẹp trai, học thể dục rất giỏi.

Nữ sinh và nam sinh ngồi cùng bàn với nhau lâu ngày như vậy, tự nhiên sẽ xảy ra chuyện gì đó, mà chút tình cảm đó, chắc chắn là cũng không thể nào qua mắt nổi thầy cô giáo và phụ huynh. Thế là, bị cảnh cáo này, bị cấm đoán này. Hai người bị đối chọi, để không thể nào có cơ hội tiếp xúc với nhau được nữa.

E rằng trong thế giới của những người trưởng thành cũng như vậy, những cặp đôi yêu thương nhau bị chia rẽ càng yêu thương người kia hơn theo bản năng, hướng chỉ là đôi bạn trẻ đang ở lứa tuổi yêu đương kia.

Đau khổ đã từng, bị dày vò cũng đã nếm trải, thế là bắt đầu bàn nhau bỏ trốn. Âm thầm chuẩn bị, cẩn thận che giấu tung tích, sau đó lợi dụng cơ hội đi học rời khỏi thành phố này. Nếu như cứ thế phát triển tiếp, hai người có lẽ đã trở thành một câu chuyện truyền thuyết, nhưng điều có thể xảy ra hơn nữa, sẽ trở thành một đôi uyên ương không hạnh phúc, bởi lẽ, ngay ngày thứ nhất bạn trai kia đã hối hận. Bạn trai đó hối hận bản thân mình quá lỗ mãng, hối hận về hành động của mình, hẳn ta cảm thấy mình thật sự là

đang đùa chơi cho vui.

34. Chương 34

Chương 34

“Một ngày, chỉ có một ngày. Tám giờ sáng ngày đầu tiên bọn tao rời khỏi trường, sáu giờ sáng ngày hôm sau, hẳn đã bỏ tao mà đi.”

Người bạn trai đó bỏ đi như một điều hiển nhiên, bỏ đi một cách tuyệt tình, giống như những lời thề non hẹn biển trước đây đều là nói cho vui ấy, giống như những kỉ niệm không dám nhớ về của ngày xưa đều là ảo tưởng ấy. Trước khi đi, còn nói với La Lợi, “Chúng ta làm vậy là sai rồi, cứ tiếp tục như thế này, không chỉ hủy hoại mình, mà cũng hủy hoại luôn cả cậu, có điều may mắn là, bây giờ chúng ta có thể kết thúc sự sai lầm này, sai lầm này của chúng ta cũng không to tát gì lắm.”

Bây giờ nghĩ lại, người bạn trai đó nói không sai tí nào, nhưng lúc đó La Lợi không thể nào kết thúc được. Đó là mối tình đầu của cô, trong khái niệm của cô, cho dù mối tình đầu này không đơm hoa kết trái, ít nhất cũng phải có một cái kết đẹp, đẹp một cách buồn thương cũng được.

Cô đã từng nghĩ đến việc bị bố mẹ tìm thấy, đã từng nghĩ đến việc họ gặp phải những áp lực từ phía xã hội, thậm chí đã từng nghĩ đến việc họ gặp sự cố ngoài ý muốn, duy nhất không nghĩ đến việc cậu bạn trai đó quay trở về, hơn nữa, lại quay trở về một cách chóng vánh như thế.

Việc bỏ nhà ra đi của hai người lần đó, kinh động cả trường học, phụ huynh, suýt nữa còn kinh động đến cả cục cảnh sát. Mà chính cái sự trở về của cậu bạn trai đó, được xem là điển hình của việc tình ngộ quay trở lại kịp thời khi đứng bên bờ vực thẳm. Bạn nam đó thành tích học tập tốt, quan hệ với bạn bè cũng tốt, cho nên được thầy cô và các bạn trong trường yêu mến, cho nên mặc dù cũng bị quát mắng một trận, nhưng rốt cuộc cũng dễ dàng vượt qua cửa ải.

Còn La Lợi, hoàn toàn ngược lại như thế.

Ngày đó thành tích học tập của La Lợi bình thường, chẳng để lại ấn tượng gì cho thầy cô giáo. Còn đối với các bạn trong lớp, không phải đều được lòng tất cả các bạn.

Không biết mọi người còn có ấn tượng này không, cái thời học sinh của chúng ta, đặc biệt là cái thời đầu cấp ba, nếu như có một bạn gái có bề ngoài nổi trội một chút, nếu như bạn gái đó cái gì cũng tốt, từ học tập cho đến thể thao, chan hòa với mọi người xung quanh, tuyệt đối sẽ trở thành thần tượng. Nhưng nếu như bạn gái đó có vẻ ngoài bình thường, những cái khác cũng bình thường, thế thì có vấn đề rồi đấy. Những nữ sinh như thế, bình thường sẽ rất được các bạn trai yêu mến, nhưng mà đối với các bạn gái, thì lại không được yêu thích lắm. Mà nếu như vào những lúc đó còn phạm phải những sai lầm như yêu đương gì gì đó, thì chắc chắn sẽ gây ra tội lỗi cực kỳ to lớn. Lúc đó, không chỉ các bạn gái coi thường cô ấy, các bạn trai cũng sẽ cho rằng cô ấy dâm dăng.

La Lợi, bị rơi vào hoàn cảnh này đây.

Chỉ vì cùng nhau bỏ trốn, cô ấy bị cho là đồ hư hỏng, bởi vì cô đã ở qua đêm với một người bạn trai ở bên ngoài - mặc dù chẳng xảy ra chuyện gì, nhưng đã được dán con tem hư đốn lên người. Ở nhà, cô bị ba mẹ chì chiết, đến trường, đi đâu cũng bị mọi người đối xử lạnh nhạt.

Cô gầy đi một cách nhanh chóng, ăn cơm không nổi, thậm chí ngửi thấy mùi thức ăn đã buồn nôn, thế là, tin đồn về việc cô mang thai nhanh chóng được truyền đi. Có lẽ vì nhiều người đồn quá, đến người bạn trai đó còn tưởng là thật, thậm chí có một hôm còn chạy đến tìm La Lợi.

Vào lúc này đây, La Lợi vẫn còn ôm mộng tưởng về cậu bạn trai đó, mặc dù rất căm hận, nhưng mà vẫn ôm ảo tưởng, cô kỳ vọng được người bạn trai này quan tâm, kỳ vọng nhận được sự an ủi từ người bạn trai đó, thậm chí còn kỳ vọng, người bạn trai đó có thể thay đổi suy nghĩ hiện nay của mình - giống như trong

tiểu thuyết lãng mạn ấy, làm việc gây tổn thương đến nữ chính, nữ chính âm thầm chịu đựng, một ngày, hai ngày, sau đó cuối cùng nam chính hối hận, nữ chính lại có được tình yêu sâu đậm của nam chính.

Lúc ấy La Lợi đã sắp sụp đổ đến nơi, người bạn trai đó chỉ cần năn nỉ cô tha thứ, cho dù cô không suy nghĩ, tình cảm của cô, lý trí của cô cũng sẽ đầu hàng. Nhưng mà không có, cái mà cô có được là cô càng bị tổn thương nhiều hơn, đến tận bây giờ, La Lợi vẫn còn nhớ rõ cuộc nói chuyện ấy.

“Em sao thế?”. Cực kỳ cẩn thận.

“Không có gì cả.” Gục ngã rồi nhưng vẫn gắng gượng cười.

“Em gầy đi nhiều quá.”

“Không liên quan gì đến anh đâu.”

“Ngày hôm đó... Chúng ta chưa làm gì với nhau cả.”

...

“La Lợi, em là một cô gái tốt, anh đã từng rất thích em, nhưng mà cái thứ tình cảm đó không chín chắn. Anh thích em cái gì chứ? Chỉ bởi vì em đẹp, tính cách của em, gia đình của em thì sao? Những điều này anh đều chưa hiểu rõ lắm. Mà giữa anh và em có tiếng nói chung không? Nói thật, anh chẳng thích mấy cái truyện tranh em nói. Anh thích đánh bóng chuyền không sai, nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến hai nhân vật Kaede Rukawa và Sakuragi Hanamichi[1] cả. Anh nghĩ em thật sự cũng không thích anh, em chỉ nghĩ anh là một nhân vật nào đó trong trí tưởng tượng của em, điều này thực sự không thực tế chút nào. Cái tuổi của chúng ta bây giờ, chủ yếu vẫn phải tập trung vào học hành, đợi mai này khi chúng ta bước vào xã hội, đương nhiên là phải tạo lập được ình một sự nghiệp riêng. Tình yêu gì gì đó... Thật sự không quan trọng.”

[1] Kaede Rukawa và Sakuragi Hanamichi: hai nhân vật chính trong bộ truyện tranh “Cao thủ bóng rổ” nổi tiếng của Inoue Takehiko, Nhật Bản.

Nếu như câu nói trước đó làm tan vỡ sự ảo tưởng của La Lợi, thì câu nói cuối cùng đã phủ quyết mối tình đầu của cô, thậm chí là quan niệm về tình yêu của cô, mà đối với một nữ sinh thời ấy, tình yêu, gần như là toàn bộ cuộc sống của mình.

“Anh nói đúng quá, thực sự em không thích anh thật, người mà em thích tại sao là anh được? Người mà em thích, là người con trai muốn có năng lực là có năng lực, muốn có tài hoa là có tài hoa. Anh ấy ít nhất phải nói được ba thứ tiếng, anh ấy phải tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng trên thế giới, anh ấy phải thành công, nổi tiếng lừng lẫy, anh ấy phải đẹp trai phong độ, anh ấy có thể làm cho tất cả phụ nữ phải ghen tị ngưỡng mộ em. Anh là cái gì chứ? Anh mãi mãi chẳng làm được điều đó!”.

Đối với người ngoài, những lời nói này giống như những lời nói trong lúc giận dữ, cậu bạn trai đó chỉ lạnh nhạt cười cười, trong nụ cười đó có mang chút gì tội nghiệp thay cho cô. Cái sự tội nghiệp đó đã kích thích La Lợi, làm cô cảm thấy, nếu như cô không làm gì đó, nếu như cô không đạt được những yêu cầu như cô vừa nói, đúng thật là, cô rất đáng thương.

Thế là, những lời nói trong lúc tức giận đó đã trở thành tiêu chuẩn của cô. Khi mới bắt đầu, hình như cô cũng thực hiện cho cậu bạn trai đó xem, sau đó, cô ép buộc mình phải như thế. Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, cô kiên trì với cái nguyên tắc mà trong mắt người khác có thể cảm thấy rất nực cười ấy. Cho dù có chàng trai rất tốt, cho dù có đối tượng rất phù hợp, có đánh chết cũng không đi gặp mặt, mãi cho đến khi gặp Joseph.

“Phiêu Phiêu, mày biết không? Khi anh ấy nói thích tao, tao còn nghĩ rằng cuối cùng, ông Trời cũng đã bắt đầu thấy thương xót tao, tao cứ nghĩ rằng sự chờ đợi của con người rồi cuối cùng cũng sẽ được đền đáp, tao nghĩ rằng... Tao thật sự nghĩ rằng, tao sẽ trở thành nữ chính. Mày không biết ban đầu tao sung sướng như thế nào đâu, cái gì anh ta cũng biết, cái gì cũng hiểu, đi đến đâu cũng được tôn trọng, sếp tổng của tao gặp anh cũng phải... Mày biết cái nơi tao làm việc rồi đấy, trước đây giám đốc một bộ phận bên tao hay khó dễ tao, nhưng mà bây giờ... Mày chưa trải qua nên mày không hiểu được, cái kiểu thích hư danh đó, phụ nữ thật sự không thể nào từ chối được, khi hai bọn tao đi hát, ông chủ của nhà hát đó còn phải lộ diện gặp mặt.”

Sự cuồng nhiệt hiện rõ trong đôi mắt La Lợi, tôi nhìn cô ấy, chậm rãi nói: “Khi nào thì mày biết anh ấy đã kết hôn rồi?”

“Biết từ rất lâu rồi.”

Tôi không nói gì, La Lợi cười mỉa mai: “Anh ấy vốn cũng không định giấu tao, thậm chí không hề che giấu là đang khác.”

“Rốt cuộc hai chúng mày bây giờ tính thế nào đây?”

“Tao cũng không biết nữa...”, La Lợi cúi đầu, “Mới đầu tao còn nghĩ rằng, tao hy sinh cho tình yêu. Nhưng sau này tao phát hiện, đây chẳng qua là một sự tự nguyện. Joseph mới đầu cũng chỉ muốn chơi với tao cho vui thôi, sở dĩ thành ra như thế này... Chỉ bởi vì tao vẫn là con gái. Trước đây tao nghe nói bán cái ngàn vàng là có tiền, bây giờ... cái ngàn vàng của tao bán được cũng không ít tiền đâu chứ.”

“La Lợi...”

Tôi cầm tay La Lợi. Tôi ghét người thứ ba, mặc dù xã hội hiện nay mở cửa đủ kiểu, việc đó của nam nữ còn chụp ảnh lưu niệm được nữa là, nhưng mà sao tôi vẫn cứ ghét người thứ ba. Bởi vì người thứ ba sẽ làm tổn thương đến người vô tội. Mặc dù việc này chưa chắc là người thứ ba sai - không có lửa làm sao có khói, nhưng mà người thứ ba, chung qui vẫn là tại người thứ ba!

Nhưng La Lợi là bạn của tôi, mặc dù ngay đầu tiên tôi có tỏ ra khinh thường cô ấy, nhưng cô ấy vẫn là bạn tôi.

“Buông tay đi mày...”

La Lợi không nói gì, tôi càng nắm chặt tay cô ấy hơn: “Buông tay đi, mày chẳng có bất cứ kết quả nào đâu. Anh ta chẳng qua thấy mày mới mẻ nên hiếu kì, cuộc sống bây giờ của mày hoàn toàn chẳng là gì đối anh ta, căn phòng một ngàn tám một đêm, chiếc xe hơn hai mươi vạn, đối với anh ta, có thể chỉ là tiền của một bữa ăn sáng, một buổi tối đánh bạc mà thôi. Mà mày thì lại đánh đổi bằng tình cảm, là sự kiên trì cả mười năm nay của mày. Thực ra, La Lợi, mày không phải muốn tìm một người như Joseph, mà là một thứ tình cảm như trong những quyển tiểu thuyết lãng mạn kia. Một lòng một dạ, kiên định, không hề bị ảnh hưởng bởi một việc gì, trải qua thời gian mười mấy năm, vẫn kiên trì yêu người đó. Người mà mày cần là như vậy đó, không phải là Joseph, tin tao đi, buông anh ta ra thực ra mày cũng sẽ không quá đau khổ đâu. Bởi vì anh ta hoàn toàn không phải là người mày cần.”

“Muộn rồi.”

“La Lợi!”

“Thật sự là muộn quá rồi.” La Lợi ôm đầu của mình: “Hiện nay tao không biết là tao sẽ yêu anh ấy hay không, thậm chí tao còn không biết tao kiên trì như thế này là để làm cái gì, nhưng mà tao cũng không biết là tao có thể quay về cuộc sống như ngày xưa được hay không nữa.”

“Được chứ, tại sao lại không được?”

“Tại sao ư? Mày còn nhớ trước đây tụi mình nói gì về Tử Kinh không? Chúng mình hay nói đợi lúc nào trúng độc đắc sẽ vào đó, nhưng mà bây giờ tao ngày nào cũng đi, muốn đi lúc nào thì đi. Trước đây chỉ vì một hộp phấn Dior, tao cứ do dự rồi lại do dự, nhưng bây giờ thì sao? Chỉ cần tao muốn mua, ngay lập tức đến quẹt thẻ. Mày còn nhớ Triệu Việt đứng cùng quầy thu ngân với tao không? Năm ngoái lấy chồng rồi, sau khi lấy chồng, suốt ngày cứ luôn miệng bảo tao ế chồng ế chơ này nọ. Nhưng mà bây giờ thì sao? Cô ấy gặp tao nói không nên lời, ánh mắt đổ kị đến độ muốn bốc cháy luôn. Với cái kiểu đánh giá con người qua bề ngoài, thân phận này của tao làm cho cô ta sợ hãi. Nếu như tao chia tay Joseph, không cần suy nghĩ tao cũng hiểu cô ta nghĩ gì.”

“Mày nói thế này...” Tôi lắc lắc đầu. “Tụi mày có ở với nhau suốt đời được không?”

“Tao cũng không biết nữa.”

“Anh ta sẽ lấy mày chứ?”, tôi tiếp tục hỏi thẳng, giọng nói thậm chí có phần khắc nghiệt.

“Không đâu.” La Lợi trả lời rất chắc chắn, “Vợ anh ấy du học ở Mỹ về, chơi đàn piano rất giỏi, trước đây còn học múa, đã từng xuất bản tiểu thuyết, nếu như không xảy ra sự cố gì ngoài ý muốn, anh ấy tuyệt đối sẽ không ly hôn. Cho dù có ly hôn, tuyệt đối sẽ không kết hôn với tao. Tao trang điểm lên một chút còn thấy đẹp, dáng cũng tạm được, lại còn là con gái, làm người tình của anh ta không vấn đề gì cả, nhưng nếu là làm vợ, có chút gì đó kham không nổi.”

“Vợ anh ta rất xấu à?”

“Tao có coi ảnh, rất đẹp.”

“Thế tính cách có vấn đề à?”

“Không nghe anh ấy nói, đối với vợ, anh ấy luôn khen ngợi.”

“Bây giờ anh ta với mày như vậy, thì tính là quan hệ gì đây?”

“... Vợ anh ta đang có thai, cho nên vào thời điểm này, tao tuyệt đối không được có con.”

Thật sự bây giờ tôi chẳng biết phải nói như thế nào nữa, tôi ngừng một lúc, cuối cùng vẫn nhịn không nổi, nói: “La Lợi, mày đã bao giờ nghĩ đến cảm giác của vợ anh ta chưa? Mày đã bao giờ nghĩ rằng vợ anh ta là người vô tội chưa? Khi mang thai cho chồng mình, lại gặp phải chuyện này... Được rồi, cứ cho là mày chẳng liên quan gì đến người phụ nữ đó, nhưng người đàn ông như thế này, đàn ông như thế này... Mày không cảm thấy ghê tởm à?”

35. Chương 35

Chương 35

La Lợi không nói gì, chỉ nhìn tôi, khóe mắt đỏ dần lên, cuối cùng ôm mặt bật khóc, mà cuộc nói chuyện của chúng tôi cuối cùng cũng chẳng bàn ra được vấn đề gì cả.

“Thực ra em không cần phải lo lắng như vậy.” Việc của La Lợi làm đầu óc tôi rối bời, bất giác muốn tìm người để nói chuyện, nhưng bên cạnh tôi lại chẳng có ai. Dì Vương và chị Vu có thể cho tôi một vài ý kiến của người lớn tuổi, nhưng việc này lại rất khó nói với họ. Thực ra tôi cũng không muốn nói với Lưu Thụy Căn, nhưng người này có một đôi mắt tinh nhanh, một cái miệng biết nói. Tất cả những việc trong lòng tôi, đều bị anh đọc được, hơn nữa, luôn bị anh hỏi đúng tâm sự, lần này cũng không ngoại lệ, “Người bạn đó của em biết mình cần cái gì.”

“Cô ấy hoàn toàn không biết, nếu như cô ấy biết, cô ấy đã không trở thành bộ dạng bây giờ. Anh đừng nghe cô ấy nói tốt như thế, xe hơi, túi da, mỹ phẩm gì gì đó, tương lai còn có nhà cửa. Nếu như cô ấy có ý định moi tiền chắc như đinh đóng cột, em lại không lo lắng cho cô ấy.”

“Có nghĩa là sao?”

“Là việc làm của cô ấy đó. Công việc của người khác là bán sức lực, bán trí tuệ, còn cô ấy bán thân, bán lòng tự trọng, bán lương tâm.”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi, tôi ngẩng đầu lên, “Em nói không đúng à?”

“Rất đúng, chỉ có điều anh không ngờ rằng em lại suy nghĩ như vậy.”

“Thế anh cảm thấy em sẽ suy nghĩ như thế nào?”. Tôi nhìn anh, “Anh nghĩ rằng em phải tán đồng chuyện này, hay là phản đối chuyện này đây?”

“Cũng không phải là tán đồng hay phản đối, bình thường chỉ cảm thấy em rất dừng dưng với việc này.”

“Mẹ kiếp, không dừng dưng thì biết làm sao đây, trong xã hội nhiều kẻ thứ ba như vậy, em có thể ăn tươi nuốt sống bọn họ hết không? Hay là em ăn tươi nuốt sống hết bọn đàn ông các anh luôn?!”

“Cái gì?”.

“Em nói làm người thứ ba rất đáng ghét, mấy người đàn ông tội anh đi tìm người thứ ba đó cũng đáng ghét luôn.”

“Không phải không phải, khi mới bắt đầu em nói cái gì?”.

“Cái gì mà cái gì?”.

Tôi lại vênh cái mặt bánh đúc lên nhìn anh, trong lòng đã thầm kêu khổ. Mẹ ơi, sao mình lại có thể buột miệng nói ra thế nhỉ? Mẹ kiếp, bình thường chỉ mắng chửi trong lòng thì thôi cũng được, tại sao lại nói ra trước mặt Lưu Thụy Căn? Hình tượng của tôi ời ời ơi - mặc dù tôi không thể hiện cái nét thanh lịch, tinh tế, đáng yêu, ngây thơ trong sáng, nhưng tôi có thể hiện hình tượng trung hậu đảm đang, thành thật chất phác mà mà mà mà!

“Ngoan, lúc này em nói gì, nói lại lần nữa xem nào.”

“Em quên rồi.”

Tôi quay đầu đi, định lờ đi cho xong chuyện, Lưu Thụy Căn cười khi khi, tôi nổi điên lên, chồm lên đâm đá vào anh túi bụi: “Cười cười cười, cười cái gì mà cười, không phải là chỉ chửi có một câu thôi sao? Em không tin bình thường anh không nói vậy.”

“Nói chứ, khi đàn ông bọn anh nói vậy, cái gì cũng nói cả.”

“Thế mà anh còn cười.”

“Không phải anh cười em, mà là, trước mặt anh, cuối cùng em đã không cần phải diễn này diễn nọ nữa.”

Tôi có chút ngơ ngác, anh sờ sờ đầu tôi: “Trước mặt anh, em rất không tự nhiên, mà bây giờ, cuối cùng đã có thể thoải mái hơn một chút rồi.”

“Thế ư?”.

“Rất thế.”

“Sao em không cảm thấy gì...”

Thật sự tôi cảm thấy, ở trước mặt anh, tôi đã rất thoải mái tự nhiên rồi.

“Ít nhất là cái từ ‘mẹ kiếp’, đó là lần đầu tiên anh nghe thấy đó.”

“... Cút... ngay...”

“Ồ, câu thứ hai rồi đó nha.”

Tôi và Lưu Thụy Căn đùa giỡn ầm ầm, tôi giơ tay ra, không ngừng cù vào nách anh, anh vừa trốn, nhưng cũng vừa giơ tay ra trả đũa tôi, hai chúng tôi cùng cười, cùng chửi bới, cái hiện thực gì gì đó vụt qua một bên, mà vào lúc này đây, tôi lại không khỏi nhớ đến La Lợi.

Cô ấy ở bên Joseph có như thế này không? Cô ấy có thể nói chuyện như thế này với Joseph không?

Đối với tâm lý của cô ấy, tôi hiểu được đôi chút. Nhìn bề ngoài, Joseph là mục tiêu mà cô ấy theo đuổi, nhưng mà thực chất, Joseph đã hủy hoại sự tồn tại của mộng tưởng ấy. Có lẽ cô ấy yêu Joseph, có lẽ cô ấy muốn yêu Joseph, nhưng mà có lẽ cô ấy đã yêu không nổi nữa. Cuộc sống hiện nay của cô ấy, dựa vào một mình cô ấy, có lẽ suốt đời cũng không thể nào có được, cho nên, có lẽ cô ấy muốn dựa vào cái này để thuyết phục bản thân, nhưng, lại không thể nào thuyết phục một cách hoàn toàn được.

Là một người bạn, tôi chỉ có thể ở một bên khuyên cô ấy mà thôi, nhưng mà tôi không thể quyết định thay cô ấy được.

“Em thử khuyên thêm người bạn đó xem, nếu như khuyên không nổi, thì em cũng đừng có lo quản lý việc của người ta nữa.”

“Em có quản lý cũng chẳng quản lý nổi.”

Lưu Thụy Căn lắc lắc đầu: “Em vẫn không hiểu ý của anh rồi.”

“Thế ý của anh là thế nào?”

Tôi nhìn anh với vẻ không hiểu, anh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Anh chỉ đưa ra ý kiến thể thôi, nếu như em không muốn, anh cũng không ép. Sau này em và La Lợi... gặp nhau ít thôi.”

“Vì sao?”

“Anh nghĩ là không sao, nhưng cũng sợ em bị ảnh hưởng.”

“Em bị ảnh hưởng cái gì? Cũng đi làm tình nhân của người khác hả? La Lợi làm được là vì cô ấy xinh đẹp, nếu là em... Cho dù có muốn làm cũng làm không nổi đâu.”

“Không phải là ý này, em đừng suy nghĩ linh tinh... Nhưng mà em cứ cặp kè bên cô ấy suốt ngày, ra khỏi nhà là lên xe hơi, đi đến đâu cũng quẹt thẻ, mua sắm không thèm nhìn giá cả, đến lúc đó, lúc đó suy nghĩ của em chắc chắn là cũng sẽ bị lệch lạc.”

“Không đâu, em biết vị trí của mình đang ở đâu mà.”

Tôi nói như vậy, nhưng trong lòng thực ra cũng có chút nghi ngờ. Mỗi ngày tôi thấy như thế, có thật là tôi sẽ có những suy nghĩ lệch lạc không? Sở dĩ La Lợi dứt ra không được, là bởi vì cô ấy không biết bản thân mình có thể thích ứng được với cuộc sống trước đây hay không, nếu như là tôi...

Có điều bất kể thế nào đi chăng nữa, khi La Lợi gọi điện thoại cho tôi, cơ bản là tôi vẫn cứ đi. Bây giờ cô ấy gọi điện thoại cho tôi còn nhiều hơn trước đây nữa, có lẽ là bởi vì mọi chuyện đã vỡ ra hết rồi, trước mặt tôi cô ấy cũng không giấu giếm gì nữa, đến cả những chuyện bí mật giữa cô và Joseph cũng kể cho tôi luôn: “Mày đừng thấy anh ta thường xuyên đi đến các phòng tập, cơ thể cân đối như thế, thực ra, ‘cái đó’ cứ mềm mềm chứ không cứng hẳn.”

“Có điều hẳn ta là cao thủ chơi gái, cho nên dù cái đó không cứng, nhưng cũng có thể đưa người ta lên đỉnh.”

“Mày xem anh ta đó, bề ngoài thì chải chuốt như thế, nhưng cũng phải đi tiêu đi tiểu, bình thường cứ nín nhịn, đến lúc thả bom, âm thanh thật sự rất to.”

...

Nghe mấy cái này, tôi vừa buồn cười vừa bi ai. Trước đây cứ nghĩ rằng Joseph là hình tượng trong phim ảnh, mặc dù là một tên khốn nạn, nhưng cũng là một tên khốn nạn điển hình. Mà bây giờ, không biết bởi vì sao, lại có thể chuyển qua vai chú hề được rồi.

Những lúc tôi ở chơi với La Lợi, có lúc cũng gặp anh ta, mỗi lần gặp nhau, ánh mắt không tự chủ được mà tập trung quan sát nửa người dưới của anh ta, mà cũng không biết có phải là ảo giác của tôi không, mỗi lúc như vậy, tôi đều thấy sắc mặt của anh ta cứ làm sao ấy - có lẽ, là bởi vì anh ta thiếu tự tin chăng?

Lưu Thụy Căn vẫn luôn lo ngại về việc tôi đi gặp La Lợi, tôi biết anh bị ám ảnh bởi việc này, mặc dù anh không kể tường tận, nhưng mà người yêu cũ trước đây của anh chạy theo một người có tiền. Về điểm này, nhiều lúc tôi cảm thấy anh cứ hay lo nghĩ, người yêu trước đây của anh, ngây thơ đáng yêu, học thạc sĩ, xuất ngoại, đương nhiên là bị người có tiền nhắm vào, mặc dù bây giờ tôi dễ nhìn hơn trước đây một chút, nhưng mà cũng thế cả, nếu trên đường có bị ai gọi là người đẹp, mặc dù sẽ không nghĩ rằng người ta gọi đến như trước đây nữa, nhưng cũng chỉ nghe cho vui vậy thôi.

Có điều trong lòng mỗi người đều có một cái bệnh, cái bệnh này của Lưu Thụy Căn cần phải có thời gian để xóa bỏ dần dần, mà hiện nay, tôi đang cố gắng hết sức để tạo cho anh cảm giác an toàn. Vì thế, mỗi lần nói chuyện xong với La Lợi, tôi đều về kể cho anh những gì chúng tôi đã nói với nhau, có nhiều lúc, không tránh khỏi nhắc đến Joseph, mà khi nghe những chuyện đó, vẻ mặt của Lưu Thụy Căn cực kỳ sinh động.

“Phản ứng của anh là có ý gì đấy?”

Tôi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cười không ra cười, khóc không ra khóc của anh, anh nhướn mày lên: “Cái gì cơ?”

“Em cứ thấy anh kì lạ sao đó.”

“Hóa ra con gái bọn em ở với nhau sẽ nói những chuyện như thế.”

“Chẳng nhẽ đàn ông các anh không nói?”.

Lưu Thụy Căn lắc lắc đầu, tôi lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Thôi đi anh, em chưa yêu bao giờ, không đồng nghĩa với việc em không biết mấy việc này. Bọn đàn ông các anh tụ tập với nhau, tám chín mươi phần trăm là nói chuyện về phụ nữ.”

“Điều đó có nghĩa là con gái tụi em ngồi với nhau, tám chín mươi phần trăm cũng là nói chuyện về đàn ông hả?”.

Tôi trầm ngâm, chỉ cười cười.

“Nói về cái gì của bọn con trai tụi anh vậy? Nói đi, ngoan.”

Tôi tiếp tục trầm ngâm, Lưu Thụy Căn hỏi tiếp, tôi cười gian xảo: “Nói về mộng của các anh.”

...

Tôi tiến lên phía trước néo vào mộng anh một cái: “Em gái, cặp mộng này của em mẩy quá, ngoan ngoan phục vụ ông đây, ông đây sẽ thưởng cho!”.

Lưu Thụy Căn bị tôi làm cho chấn động, mãi một lúc sau mới vô vọng cười lắc đầu, có điều từ khi đó, anh không còn bài xích việc tôi và La Lợi gặp nhau nữa, có lúc cũng sẽ hỏi: “Cái anh Joseph kia gặp em không có phản ứng gì cả à?”.

“Anh ta mà có phản ứng gì cơ chứ? Cái tên đó hay diễn lắm, cho dù trong lòng hận đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống em, nhưng bề ngoài vẫn phải nói một câu ‘Phiêu Phiêu đây à?’”.

Tôi nhái theo các kiểu dáng thể hiện tình cảm của Joseph, Lưu Thụy Căn cười, lắc đầu: “Gần đây công việc của em có bận không?”.

“Cũng tạm.”

“Thế nào mà gọi là cũng tạm?”.

“Thì đó, mặc dù cũng hơi bận, nhưng mà cũng quen rồi.”

Điều này giống như thời tiết vậy. Khi mới bắt đầu lạnh, mọi người đều chịu không nổi, nhưng đến cuối năm, hình như cũng chẳng còn cảm thấy gì nữa. Bây giờ mặc dù tôi cũng đang trong thời kì bận rộn, bận đến nỗi hầu như chị Vu đều phải đi làm cả ngày, nhưng mà ngày nào cũng như vậy, cho nên cũng chẳng cảm thấy gì cả. Dù sao cũng chỉ có chừng đó việc mà thôi, đồng ý, không đồng ý, đàn ông, phụ nữ.

Mà đến cuối năm, mấy cặp đôi đến được với nhau nhờ trung tâm của chúng tôi thường ghé qua tặng chút quà này nọ, không phải quà gì đắt tiền, nhưng mọi người đều rất vui mừng. Ngày hôm đó tôi tiếp đón Mã Phương, bây giờ chị ấy cơ bản đã sống chung cùng Lý Trí rồi. Khi chị ấy đến, đúng vào buổi trưa, ở trung tâm chúng tôi đang rảnh rỗi, chị Vu và dì Vương đều đã đi ra ngoài ăn cơm rồi. “Chị đang nghĩ chỗ em chắc cũng không có ai, chưa ăn cơm phải không, nào nào nào, thật đúng lúc, ăn chút bánh hạt dẻ này trước đi.”

Mã Phương nói rồi lấy một túi ni-lông từ trong túi xách ra, một mùi hương thơm ngọt tỏa ra, tôi nhìn thấy kiểu túi đó, biết ngay là mua ở cửa tiệm đối diện với bệnh viện Nhi Đồng. Thành phố này có rất nhiều cửa tiệm bánh hạt dẻ, nhưng chỉ có cửa tiệm đó mùi vị ngon nhất, nói là bánh hạt dẻ, cho nên có cho hạt dẻ vào đó thật. Thử nghĩ xem, hạt dẻ thơm ngọt dễ ăn như thế, xay nhỏ ra, dùng bột mì bọc lại, bên ngoài là một lớp vỏ dai, bên trong là bột mềm trộn lẫn với nhau...

Tôi chưa ăn cơm, nên hơi chảy nước miếng: “Chị Mã biết cách dụ dỗ em quá, em đang giảm béo đó.”

“Hơ, Phiêu Phiêu, lúc này chị đang định nói đó, bây giờ em đẹp lên nhiều rồi.”

“Cảm ơn, cảm ơn! Thế nào rồi chị, gần đây cuộc sống của chị tốt không ạ?”.

“Tốt lắm em à.”

“Thế thì tốt quá rồi, xem ra em sắp được ăn kẹo rồi đó nha.”

“Hơ, cái này phải xem lại. Em nói xem, chị lớn tuổi như vậy rồi, lại từng ly hôn, có con riêng, chẳng có gì là không thể nữa cả, nhưng mà kết hôn... đó lại là một chuyện khác.” Nói rồi, Mã Phương thở dài một cái, “Thời gian trước, chị luôn muốn tìm một người nào đó lấy quách đi cho xong, luôn nghĩ rằng có đàn ông cần mình, thì mình không phải thuộc dạng thất bại gì cho lắm. Anh Lý Trí kia, nói thật, lúc đầu chị còn muốn ở chung với anh ấy, một trong những nguyên nhân quan trọng đó là, anh ấy chưa từng kết hôn, em có hiểu ý của chị không?”

Tôi gật gật đầu, Mã Phương đã từng ly hôn, nếu như có thể tìm được một người chưa kết hôn, nếu nói ra, có chút gì đó rất vẻ vang đó chứ.

“Thời gian này, chị cũng dần bình tĩnh trở lại, chị đang suy nghĩ về cuộc hôn nhân trước đây của chị, cũng không phải chỉ có sai lầm của người chồng trước thôi đâu, có thể sau này anh ấy thực sự sai, nhưng khi mới bắt đầu, chính là bản thân chị sai. Chị hoàn toàn không yêu anh ấy, đến thích mà cũng chẳng thích bao nhiêu, chỉ là muốn tìm một bến đỗ che mưa che nắng, cho nên mới vội vàng vàng lấy chồng. Những năm nay, chị có được che chở nâng niu không? Không hề. Chị đã đánh mất tuổi thanh xuân của chị, thời gian của chị, và có lẽ là cả cuộc sống của chị nữa. Có điều, chị cũng có được một vài thứ, ví dụ như con cái, và sự nghiệp của chị. Chính bởi vì anh ta quá vô dụng, chị mới đành phải suy nghĩ tìm cách kiếm tiền, chính bởi vì anh ta quá không được, nên bắt buộc chị phải đứng ra làm trụ cột cho gia đình. Trước đây chị không biết việc này quan trọng nhiều đến mức nào, mà hiện nay chị đã biết rồi. Con của chị có thể làm thỏa mãn cho tâm hồn của chị được, mà sự nghiệp của chị, lại có thể... Không thể nói là sống tốt đến mức nào, nhưng ít nhất, có thể làm mình sống được, sống một cách đàng hoàng. Nếu như chị đi vay mượn tiền khắp nơi, năn nỉ van xin người ta, thế thì chắc là chị cũng trở thành dì Tường Lâm[1] mất.”

[1] Dì Tường Lâm: Nhân vật chính trong tác phẩm “Chúc Phúc” của Lỗ Tấn.

Tôi không nói gì, chỉ giơ một ngón tay cái về phía Mã Phương, tôi thật không ngờ sẽ được nghe thấy chị ấy nói về điều này, thực ra trước đây tôi không coi trọng lắm tình cảm trước đây của chị, mặc dù có chút không đạo đức, nhưng cũng nghĩ rằng, lần này không biết có phải lại là một sự thất bại khác của chị hay không?

Nhưng sự thực đã chứng minh, tôi đã coi thường người này quá rồi, nói thế nào đi chăng nữa, Mã Phương đã ở vào độ tuổi này, rồi tự mình mở cửa hàng kinh doanh nữa. Nhất thời mê muội thì có khả năng, chứ nếu như nói ngu ngốc, lại tuyệt đối không phải như thế. Mã Phương lắc đầu cười cười: “Phiêu Phiêu, em đừng cười chị nữa, thực ra chị đang khó xử lắm đây. Em đừng tưởng chị và Lý Trí như thế là đã gần như thành đôi rồi, nhưng thời gian này, chị giống như là làm mẹ anh ấy vậy, không phải chị có một đứa con trai, mà là có những hai đứa!”

Tôi không biết phải nói thế nào nữa, nếu như là Đặng Linh Linh, có lẽ tôi sẽ khuyên cô ấy, nhưng Mã Phương, thực ra tôi và chị ấy không thân thiết với nhau là mấy, suy nghĩ một lúc, chỉ biết nói rằng: “Mọi người đều nói trời sinh đàn ông thường nhỏ hơn đàn bà mấy tuổi, anh ấy lại lớn lên trong sự thương yêu chăm sóc như thế, một thời gian nữa chị điều chỉnh lại một chút là được.”

“Nếu như chị có bản lĩnh như thế chị đã không ly hôn rồi.” Mã Phương lại thở dài, “Làm phụ nữ, vẫn có gì đó khác với làm con gái. Phiêu Phiêu, em còn trẻ, có thể vẫn chưa có cảm giác gì, đến tuổi của chị đây, nhìn đàn ông, không phải chỉ nhìn vào bề ngoài của anh ta, có một vài thứ cũng rất quan trọng. Em nói cái đó của người đàn ông này nếu như không được, em sống với anh ta cũng sẽ không vui vẻ gì. Chị muốn có được kiểu này, cũng sẽ rất khó để muốn kiểu khác nữa, Lý Trí... ít nhất con người anh ấy rất cường tráng.”

Mẹ kiếp chứ! Những lời nói này của chị Mã, làm sao tôi có thể nói tiếp có thể nói tiếp có thể nói tiếp có thể nói tiếp đây?!

Còn nữa, tại sao cái vấn đề đó của đàn ông được hay không được, bây giờ chị lại nói ra ngay trước mặt tôi nhỉ? Mẹ kiếp chứ, chị đây vẫn đang là con gái chưa chồng mà!

36. Chương 36

Chương 36

Ở đây tôi phải tự khen thưởng mình một tiếng mới đúng, mặc dù trong lòng đã gào thét đến điên đảo, nhưng sắc mặt bên ngoài vẫn không hề thay đổi. Chị Mã vẫn ngồi đó oán thán tiếp: “Những người chưa kết hôn, đúng là có khác thật. Phiêu Phiêu, em chưa kết hôn phải không?”

“... Chưa.”

“Thế chắc có người yêu rồi chứ hả?”

“Dạ.”

“Có một câu không biết chị có nên hỏi hay không, em thử lần nào chưa?”

“Chị ơi, chị nói...”

“Thế là có thử rồi hả?”

“Dạ chưa. Thật sự là chưa.”

“Ừ, đúng là không được quá dễ dãi, để đàn ông chiếm được mình.”

Tôi cười gượng, Mã Phương tiếp tục nói: “Những người nên thử thì cũng phải thử một chút, đây mặc dù không thể nói là vấn đề chủ yếu, ít nhất cũng là một vấn đề thứ yếu, hơn nữa tuổi tác của em cũng ngày một già đi, cái vấn đề này mỗi lúc một quan trọng hơn. Có nhiều khi, nếu như chuyện này không có vấn đề gì thì những vấn đề khác đều chẳng là cái gì cả. Em đừng cười, thực ra hiện nay nhiều người ly hôn như thế, có rất nhiều người đều vì vấn đề này. Em nói xem, nếu như người phụ nữ rút hết sạch sẽ sức lực của anh ta, cho dù anh ta có ý đồ, cũng chẳng làm ăn được gì nữa, còn nữa, nếu như...”

Chị Mã hình như càng nói càng hăng, tự nguyện truyền đạt lý luận quan hệ vợ chồng cho tôi, đang định nói cho tường tận hơn nữa thì điện thoại di động của chị ấy đổ chuông, chị ấy nhìn số điện thoại một chút, rồi mới nhấn nút nghe: “Em đang ở chỗ của Phiêu Phiêu này, đến thăm người ta một chút, anh cũng đến à? Thế cũng được chứ sao.”

“Là anh Lý hả chị?”

“Ừ.”

“Em nói rồi mà, anh Lý này cũng thành tâm thành ý với chị quá.” Trong lòng lại chẳng mong đợi gì việc gặp Lý Trí cả, nhưng lúc này đây đương nhiên phải nặn ra cái gì đó nói cho lọt tai một chút, dù thế nào đi chăng nữa, Mã Phương cũng đã sống cùng anh ta rồi. Mã Phương cười cười, nụ cười đó ẩn chứa một điều gì khác, tôi ngơ ngác, có chút không hiểu lắm, nhưng mà theo bản năng, tôi biết rằng không nên nói về chuyện này nữa, khi Lý Trí qua đây, cuối cùng tôi cũng đã biết được lúc này tại sao Mã Phương lại cười. Anh Lý Trí này, không phải là đến đón Mã Phương, cũng không phải đến thăm tôi, anh ta đến để thể hiện mình.

“Phiêu Phiêu này, anh định qua đây từ lâu, nhưng mà công ty cứ bận suốt, em không biết cái công ty đó của bọn anh đâu... mỗi ngày không biết có bao nhiêu người đến tìm, em thấy mấy người kia cứ giả vờ đứng đắn thể thôi, nào là đến Tử Kinh mát-xa thư giãn, uống trà, đánh bài gì gì đó, trông có vẻ rất được đấy, nhưng thực ra ư, những thứ đó đều là giả vờ hết, đến cuối năm, đều lo chạy công ty của bọn anh, chỉ lo sang năm bọn anh không rót tiền cho họ! Bận lắm chứ, bận thật đấy!” Anh ta vừa nói vừa thở dài, giống như anh là sếp tổng của công ty đầu tư ấy không bằng, tôi rót cho anh một cốc nước, “VẬY HẢ ANH, EM QUANH NĂM SUỐT THÁNG CŨNG THỂ CẢ THÔI, ANH ĐẾN THĂM HAY KHÔNG CŨNG ĐƯỢC, CHỈ CẦN ANH VÀ CHỊ MÃ SỐNG VỚI NHAU CHO TỐT, LÀ EM MỪNG RỒI.”

“Phiêu Phiêu đúng là biết ăn nói quá, có điều, người làm mai cho anh chị nhất định là em rồi, anh tới vội vàng quá, cũng chẳng chuẩn bị gì cả. Có hộp bánh em cầm lấy, hôm nay sếp Lý của anh cứ bắt anh cầm cho bằng được, không nhận thì không xong với sếp.”

Anh đưa hộp bánh được gói rất đẹp, rất tinh tế về phía tôi, là hộp bánh của một cửa tiệm bánh cực kỳ nổi tiếng của thành phố chúng tôi, mặc dù tôi chưa từng đi xem xét giá cả ở đó, nhưng cũng biết rằng, hộp này

ít nhất cũng phải hai trăm đồng. Hai người họ đều đã đóng tiền rồi, Mã Phương đưa bánh hạt dẻ một hai chục tẻ ra thì sao cũng được, còn hộp bánh này tôi ngại nhận lắm, nhưng Lý Trí cứ một hai đưa cho tôi: “Cầm đi cầm đi, coi thường anh Lý này phải không, ủa...”

“Được rồi được rồi được rồi.” Tôi thấy sắc mặt của anh thay đổi, lại liên tưởng đến tính cách của anh, cũng không khách sáo nữa, “Thế thì em nhận nhé anh Lý, thật sự cảm ơn anh nhiều.”

“Không phải.”

“Phiêu Phiêu, hình như anh gặp em ở đâu đó rồi thì phải...”

Mã Phương ở bên cạnh cười nói: “Đương nhiên là anh đã từng gặp Phiêu Phiêu rồi.”

“Không phải, Phiêu Phiêu không giống.”

“Đương nhiên rồi, Phiêu Phiêu của chúng ta bữa nay đẹp ra mà.”

Lý Trí vẫn nhíu mày, khuôn mặt cứ dấn đo: “Đẹp thì đương nhiên là đẹp ra, nhưng hình như anh gặp ở... Thôi kệ, anh nhớ không ra. Em ăn bánh này đi, ăn ngon thì gọi điện thoại cho anh, ở chỗ anh Lý của em vẫn còn nữa.”

Tôi gật đầu cười cười, chẳng để chuyện đó trong lòng, tôi chỉ coi đó là những lời nói khách sáo. Hai người nói chuyện phiếm ở chỗ tôi mấy phút nữa, sau đó liền cáo từ, tôi tiễn họ xuống dưới lầu, nhìn họ bước lên một chiếc xe Audi.

Tôi không hiểu gì lắm về xe cộ, cũng không biết đó là A6, A4 hay là một loại khác, chỉ cảm thấy chiếc xe đó đường nét phóng khoáng, rất chịu chơi, có điều cũng tương đối đơn điệu, đây đương nhiên không phải là xe của Lý Trí. Chỉ nhìn chiếc xe này, cũng có thể biết được sếp của anh ấy là một người cẩn trọng, chỉ không biết là tại sao lại trọng dụng Lý Trí. Chẳng nhẽ, trước mặt sếp của mình, anh ta lại có một kiểu dáng khác? Suy nghĩ này lớn vồn trong đầu tôi một chốc, ngay sau đó bị vứt qua một bên.

Tôi chẳng có hứng thú gì với Lý Trí, đối với ông sếp của anh, tôi càng không có hứng thú - có hứng thú cũng chẳng được cái gì!

Bánh hạt dẻ tôi chia cho chị Vu và dì Vương cùng ăn, còn hộp bánh kia, tôi lại âm thầm đưa về bên nhà của Lưu Thụy Căn, đúng thế, tôi thật là không công bằng, cứ thiên vị cho người ngoài, nhưng mà hộp bánh này Lý Trí vốn dĩ là tặng cho tôi mà, tôi đưa về cho người yêu của mình ăn, chắc là không sao chứ hả - nếu mà có sao thì cũng làm được gì nhau nào?

Bây giờ chúng tôi đang ở trong giai đoạn cực khổ vì tiết kiệm, tôi còn đỡ, thứ nhất là phải giảm béo, thứ hai là có thể đi theo La Lợi ăn ké một chút, Lưu Thụy Căn thì lại không như thế. Mặc dù mỗi ngày tôi đều chuẩn bị thức ăn cho anh rất hợp lý, có thịt có trứng, nhưng mà tiền tiêu vặt lại bị quản lý nghiêm ngặt. Tôi vô cùng rõ ràng, việc không muốn tiêu và không được tiêu có sự khác nhau rõ rệt, con người đôi lúc cũng cho phép tiêu xài xa xỉ một chút, mới có thể điều chỉnh trạng thái tâm lý. Loại bánh này mặc dù không phải là thứ xa xỉ phẩm gì, nhưng mà bình thường chúng tôi cũng sẽ không ăn.

Tôi mang tâm trạng cố gắng hiến báu vật đến nhà anh, nhưng lại không ngờ, trong nhà anh cũng có hai hộp: “Hôm nay có một khách hàng nịnh nọt sếp tổng của bọn anh, anh đi theo cũng được cho hai hộp.”

Tôi ngẩng ngửa hộp bánh của anh, rồi lại ngẩng ngửa hộp bánh của tôi, cuối cùng đành phải than thở một câu: “Không ngờ bây giờ hộp bánh này lại trở thành một thời thượng để tặng quà cho nhau.”

“Xét cho cùng thì danh tiếng đặt vào đó cả, tặng ra ngoài không tốn kém bao nhiêu, lại được tiếng.”

“Làm thế nào bây giờ, có hạn sử dụng này, anh có bạn cần phải tặng quà không?”. Nếu là ngày xưa, tôi đã trực tiếp tặng cho La Lợi rồi, nhưng bây giờ, cô ấy tuyệt đối đã không có nhu cầu nữa, còn anh Hai, mỗi dịp lễ Tết, quà cáp ở chỗ anh có mà chất thành đống, chúng tôi chỉ việc giúp anh tiêu thụ thôi, chứ anh không cần chúng tôi đi tặng cho anh.

Lưu Thụy Căn lắc lắc đầu: “Những người bạn của anh thật ra đều là đồng nghiệp của anh, cũng ngại đi tặng lại lắm.”

“Thế thì... anh cố gắng mà ăn đi nhé?”.

“Mấy thứ này đâu thể ăn thay cơm được, lâu lâu nếm một hai miếng thôi. Nếu không... em gửi chuyển phát nhanh về đi.”

Tôi nhất thời chưa phản ứng lại kịp.

“Gửi chuyển phát nhanh về nhà em ấy.”

Đến rồi! Cuối cùng cũng đã đến rồi, thực ra tôi biết vấn đề này không thể nào mà giấu giếm mãi được, cứ cho là bình thường tôi né tránh được, nhưng mà sắp đến Tết rồi cũng sẽ bị phơi bày ra mà thôi. Nhưng vào lúc này đây, tim tôi đập nhanh một cái, tôi suy nghĩ một lúc, mới chậm rãi mở miệng: “Gia đình nhà em... không tốt lắm.”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi với một ánh mắt khích lệ, tôi âm thầm thở dài, cắn răng: “Ba mẹ em đã ở riêng nhiều năm rồi, họ không thèm để ý gì đến nhau cả, em cũng rất ít khi về.”

“Anh không hiểu lắm.”

“Tình cảm của họ không hòa hợp, thế là chia tay, sau đó mỗi người đều tìm người mới rồi.” Tôi cố gắng nói ra với giọng điệu nhẹ nhàng nhất, nhưng mà chỉ có mình mới biết cảm giác lúc này.

“Nhưng mà có liên quan gì đến việc em về hay không về?”

“Em về để làm gì? Em về thì có làm được gì đâu? Ba mẹ đều đã có gia đình riêng, trước đây em... chỉ có làm ngứa mắt họ mà thôi.” Tôi muốn mình bình tĩnh, nhưng hiển nhiên, tôi đã đánh giá bản thân mình quá cao, khi nói đến đây, tôi có chút không bình thường, Lưu Thụy Căn vỗ vỗ lên đùi tôi mấy cái, tôi miễn cưỡng cười với anh, “Không phải là em không muốn về, là em... không thể trở về được.”

Đây là lần đầu tiên tôi miễn cưỡng thừa nhận sự thật này trước mặt người khác. Cho dù trước mặt La Lợi hay anh Hai, tôi luôn nói rằng, là tôi không muốn quay về đó, tôi không thể nào tha thứ cho họ được. Nhưng thực ra, có gì mà tha thứ với không tha thứ cơ chứ? Tình cảm không hợp nhau, ở với nhau cứ cãi nhau hàng ngày, thật sự không bằng chia tay luôn cho rồi. Bởi vì đủ kiểu nguyên nhân không thể nào ly hôn triệt để được, đó cũng là tự do của hai người họ, còn việc tìm người khác... Đó lại càng là chuyện bình thường ở huyện.

Họ là bố mẹ của tôi, họ nuôi nấng tôi khôn lớn, họ đã cho tôi học xong đại học, họ đã hoàn thành trách nhiệm của họ. Tôi không thể nói bố mẹ của người khác thế này thế nọ, tôi cũng không thể nói con gái nhà người khác được chiều chuộng như thế nào.

Con người, từ trước đến nay không phải đều so sánh như thế cả hay sao, nếu như thật sự cần phải so đo như thế, vậy nếu so sánh với con gái nhà Bill Gates, chẳng phải cái sự so sánh đó sẽ đè tôi chết hay sao?

Những đạo lý này tôi hiểu rõ cực kỳ, nhưng mà tôi vẫn chưa dám nói với bản thân mình rằng tôi thật sự hoàn toàn không để ý, đặc biệt là mỗi khi Tết đến, cho dù tôi có vui vẻ tung hoành ngang dọc trên thế giới hai chiều, nhưng mà trong lòng vẫn có chút gì đó mất mát.

“Không sao đâu, em có thể đến chỗ anh đây.”

Lưu Thụy Căn ôm tôi, tôi ngẩng đầu lên, anh ôm tôi chặt hơn chút nữa: “Năm nay, hai chúng mình sẽ cùng nhau đón Tết.”

“Anh không đi Quảng Châu à?”

“Qua Tết rồi đi.”

“Không được đâu, anh phải đi...”

“Không phải, em đừng suy nghĩ quá nhiều, lúc này tàu xe Tết đông đúc lắm, công ty cũng cần người, hơn nữa, năm nay gia đình anh đang chuẩn bị đi du lịch ở nước ngoài, anh tới đó cũng chẳng có ai. Cho nên năm nay, chỉ có hai chúng ta đón Tết với nhau mà thôi.”

Nói đến cuối, trong giọng nói của anh pha lẫn tiếng cười, còn tôi, không kiềm chế được ôm lấy anh. Lúc này đây, tôi vô duyên vô cớ thấy phải cảm ơn người bạn gái cũ của Lưu Thụy Căn một chút, cảm ơn cô ấy đã bỏ rơi người đàn ông này. Người đàn ông như thế này, cho dù anh có nghèo, cho dù cả đời chẳng có nhà ở,

cho dù mười mấy năm sau trong tương lai vẫn phải lên từng chi tiết nhỏ để tiết kiệm trong cuộc sống, chỉ vì một phút giây này thôi, cũng xứng đáng lắm - hơn nữa, cũng chưa chắc là sẽ như thế, sự nghiệp vẽ tranh của tôi bây giờ rất có tiến triển!

Trong giây phút này, trong lòng tôi vô cùng nhẹ nhõm, cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra rằng, hóa ra trước đây tôi cứ bay bổng trên trời suốt, cho dù tôi đã thích Lưu Thụy Cẩn, cho dù tôi bắt đầu có chuẩn bị cho tương lai của hai chúng tôi, cho dù tôi bắt đầu lên từng chi tiết nhỏ cho kế hoạch đó, nhưng mà trong lòng tôi luôn có chút gì đó không dám khẳng định, nhưng hiện nay, cuối cùng tôi cũng đã cảm thấy yên ổn. Bất kể bên ngoài có bao nhiêu cám dỗ, bất kể tương lai sẽ gặp phải điều gì, tôi sẽ luôn nắm chặt tay người đàn ông này, để cùng nhau vượt qua.

Thật sự là tôi suy nghĩ như vậy, và cũng sẽ làm như thế thật, nhưng tôi không ngờ, có một vài việc, không phải muốn là có thể làm được.

Xét tới đặc thù công việc của chúng tôi, đợt Tết này, chúng tôi chỉ được nghỉ ba ngày, có điều chị Vu cũng rộng rãi, trả tiền tăng ca gấp ba lần, còn có cả quà Tết rất phong phú, tôi hí hửng ôm phần quà đó, chỉ làm cho La Lợi khinh bỉ mà thôi.

37. Chương 37

Chương 37

“Chút tiền này chẳng là gì so với mày, nhưng đối với tao thì lại khác, tiêu pha tiết kiệm một chút, tiền ăn sang năm đã không phải lo nữa rồi, tiền lương sang năm sẽ gửi tiết kiệm.” Mới đầu La Lợi còn khinh bỉ, tôi vẫn không có cảm giác gì, khi nói nhiều hơn nữa, tôi kìm không được phản bác lại, “Mày đừng quên rằng, tao vẫn đang là một người dân lao động nghèo khổ, đâu có giống mày.”

Những lời này vừa nói ra, tôi đã thấy tôi sai rồi, quả nhiên, sắc mặt La Lợi thay đổi ngay lập tức, với tay lấy hộp thuốc lá trong túi, tôi cắn vào môi dưới: “Xin lỗi, tao không có ý đó.”

“Có gì đâu mà phải xin lỗi, những lời mày nói là sự thật mà.” La Lợi cười chua xót, “Bây giờ tiền đến với tao quá dễ dàng, nếu như mày không chê bẩn, khi cần cứ đến tìm tao, nhiều thì tao không dám nói, mấy vạn đồng, không khó khăn gì lắm đâu.”

“La Lợi, mày đừng như thế nữa, tao xin lỗi thật mà.”

“Tao chẳng sao cả, một khi tao đã làm nghề này, là tao đã có sự chuẩn bị như thế, bây giờ chỉ có mày, trong tương lai bố mẹ tao mà biết, còn không biết sẽ nói như thế nào nữa đây. Nếu như bị vợ anh ta phát hiện ra, cũng có khả năng bị đánh đập ngay giữa đường giữa phố lắm. Nói không chừng có ngày mày đang đi trên phố, thì nhìn thấy tao bị người khác đánh đập, giày vò, bị người ta chửi con đĩ, con chó, đồ xấu xa, lúc đó mày nhớ đừng nhận tao nhé, nói thật đó, mày hãy để cho tao còn chút lòng tự trọng trước mặt mày.”

Tôi nghe mà cảm thấy xót xa trong lòng, La Lợi làm vậy không đúng, nếu như làm đúng theo yêu cầu của chuẩn mực đạo đức, lúc này đây tôi phải tránh xa cô ấy ra. Nhưng mà, cô ấy là bạn của tôi. Cô ấy không làm việc gì có lỗi với tôi cả. Cô ấy bán cả lương tri, cả lòng tự trọng, cô ấy biến thành kẻ bị người ta khinh bỉ, nhưng mà, cô ấy vẫn là bạn của tôi.

Trong lòng tôi cứ rối tinh rối mù lên, một mặt tôi biết cô ấy làm như vậy không đúng, nhưng mặt khác, tôi cũng không thể phủ nhận tình bạn giữa hai chúng tôi.

“La Lợi.” Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói, “Mày phải lên kế hoạch cho tương lai đi.”

“Tương lai gì?”

Có sự tuyệt vọng trong giọng nói của cô ấy, tôi nói luôn: “Tương lai gì ư? Tương lai phía trước chứ gì nữa! Bây giờ mày chưa đến ba mươi tuổi, mới đi được một nửa chặng đường của cuộc đời. Bây giờ mày... bây giờ

tao không biết phải nói thế nào, nhưng mà mày không thể nào cứ như vậy suốt được. Cho dù mày muốn, Joseph cũng không chịu, mày đừng trách tao nói khó nghe, đây là sự thật.”

“Nếu có thể cứ như vậy suốt đời, thế thì chắc anh ta cũng yêu tao mất rồi.” La Lợi lạnh nhạt nói, thái độ của tôi không giống bình thường – mặc dù tôi không nhìn thấy, nhưng tôi biết lúc đó thái độ của tôi nhất định là không bình thường, bởi vậy nên cô ấy cũng nói ngay, “Việc này đương nhiên là không thể nào kéo dài cả đời, đừng nói anh ta không làm được, ngay cả tao cũng không làm được.”

Tôi nghe những lời nói này có vẻ gì đó không bình thường lắm, nhưng nhất thời không hỏi kỹ, liền nói: “Nếu như thời gian ngắn thì khoảng ba đến năm tháng, thời gian dài thì từ ba đến năm năm. Bây giờ tiền đến với mày dễ dàng như thế, thế thì mày phải lên chương trình đi, bao nhiêu để tiêu, bao nhiêu để tiết kiệm. Nếu như anh ta có thể mua nhà ày, thì tốt nhất rồi, nếu như không mua được, mày xem tình hình rồi mua đứt luôn hoặc mua trả góp, tương lai cũng có chút cơ sở rồi. Nếu không thì, cũng có chút tiền vốn mà làm ăn.”

“La Lợi, như vậy là không đúng, trong lòng tao không tán đồng hành vi này của mày, nếu như Joseph chưa kết hôn, chưa có người yêu, cho dù tội mày yêu nhau không với mục đích kết hôn, cho dù mày được anh ta bao trọn gói... điều đó cũng chỉ có thể nói là việc riêng của hai bọn mày. Nhưng mà giờ đây, mày thật sự đã làm tổn thương người khác. Tao biết, không có mày thì cũng sẽ có người khác, nhưng không vì thế mà tao có thể nói mày làm đúng được. Nhưng mà, trong lòng tao thật sự muốn tốt ày. Tao thật lòng hy vọng sau khi mày trải qua thời gian này, mày có thể sống một cuộc sống khác. Mặc dù tao nói như thế này, có lẽ là những lời cũ rơ cũ rích, nhưng mà thật đấy, thế giới này rất rộng lớn.”

La Lợi nhìn tôi trong giây lát, rồi cúi đầu: “Cảm ơn mày.”

“Giữa bọn mình với nhau không cần nói câu này.”

“Cảm ơn mày thật đó Phiêu Phiêu à, thực sự tao biết là trong lúc mày bận rộn thế này không nên kêu mày ra, công việc của mày đang bận, lại bận bịu với Lưu Thụy Căn, tao làm thế này thực ra là quấy rầy mày, nhưng mà thật đó, ngoài mày ra, tao đã không thể tìm được người bạn khác nào nữa. Những người bạn trước đây của tao, mặc dù vẫn muốn giữ mối liên hệ với tao, nhưng hình như ánh mắt bọn nó nhìn tao cũng khác lạ rồi. Không biết là tán đồng hay phản đối, đều không giống với trước đây nữa. Còn những người quen biết khi đi với Joseph, không phải là những người như tao, họ đều là những người vợ đảng hoàng. Dạng người đầu tiên thì tao coi thường, dạng người thứ hai lại coi thường tao.” Nói đến đây cô ấy ngừng một lát, “Bản thân tao cũng coi thường mình lắm. Còn nhớ hồi nhỏ, mỗi lần xem ti vi, đọc tiểu thuyết, luôn cảm thấy một người phụ nữ vì tiền bạc, vì vàng bạc hy sinh tình yêu mới tầm thường làm sao, cảm thấy nếu như tao là bọn họ, khổ như thế nào tao cũng chịu đựng được, ai mà ngờ... Bây giờ tao cũng đã trở thành loại phụ nữ đó rồi.”

Thật sự tôi không biết phải tiếp lời như thế nào nữa, tôi im lặng một lúc mới nói: “Thực ra gần đây tao cũng chẳng có việc gì, công việc mặc dù bận, nhưng sau khi hết giờ làm cũng rảnh lắm. Thật đó, đến cuối năm rồi, anh ấy cũng thường xuyên tặng ca, mày cũng biết rồi đấy, trước khi quen biết anh ấy, lúc tao rảnh rồi cũng chỉ có ăn ăn uống uống rồi lên mạng, bây giờ đi theo mày, được thưởng thức nhiều món ăn ngon như vậy, tao cũng được thơm lây rồi đó.”

Nói đến đây, tôi cố ý nói bằng một giọng điệu khoa trương, làm La Lợi bật cười. Có điều cái này không tính là nói dối, bây giờ tôi thường xuyên đến Âu Nhã, Tử Kinh gì gì đó thật mà. Hôm nay được đến nơi này, nói với nhau là nơi uống trà, nhưng thực ra cũng có thức ăn, có điều chỉ có thức ăn chay. Nguyên liệu thức ăn cũng rất bình thường, cái gì mà cà tím xào, đậu tương xào, mầm tỏi xào, nhưng mà cách chế biến của họ rất ngon, đến cả tôi đang quyết tâm giảm béo, cũng không kìm được ăn thêm vài miếng.

Tôi luôn nghĩ rằng mình là một người ăn nhiều, trong thành phố này chỉ cần nơi nào có đồ ăn ngon, không kể là ngọt, hay là cay, hay là mặn, hay là nồng, tiệm lớn tiệm nhỏ, chẳng có tiệm nào là tôi không biết, bây giờ tôi mới biết, những tiệm ăn trước đây tôi biết, chỉ là những tiệm nhỏ bình thường ai cũng biết. Những người nhiều tiền một khi đã để ý đến ăn uống thì một tiểu thương dân như tôi đây khó mà theo kịp.

“Bình thường chúng mình nấu cơm cũng để ý đến mùi vị, ở đây, người ta chăm chút từ khâu trồng trọt cơ. Những quả cà tím, đậu tương này mày thấy không đẹp phải không, đó là bởi vì họ không bón bất kỳ một loại phân nào cả. Trứng gà ở đây đều là trứng gà tía, gạo đều được lấy từ vùng Đông Bắc, cũng không phải

gạo Đông Bắc mà bình thường mình hay ăn đâu, mà người ta trồng riêng trên một thửa ruộng ở Đông Bắc đó.”

Trước khi đến đây La Lợi nói với tôi, lúc đó đã làm tôi chảy một đồng nước bọt, bây giờ ném thử, quả nhiên danh bất hư truyền. Để chứng tỏ lời nói của mình không phải là giả dối, tôi lại vội vàng gấp thêm mấy đũa, La Lợi nói: “Nếu như mày thích, sau này bọn mình đến lại, mặc dù đến nơi này phải đặt chỗ trước, nhưng mà cũng chẳng sao cả.”

“Thôi đừng, ở đây chắc là cũng đắt lắm, lâu lâu đến một lần là được rồi, thường xuyên đến, là có việc thật rồi đấy. Lúc này tao nói rồi, mày phải có kế hoạch. Như thế này đi, tao hoạch định kế hoạch ày, nếu như mày không đi theo người nào đó, những nơi như thế này, một tuần đến một lần thôi, còn bình thường chúng mình gặp nhau hă, cứ đến những nơi như Pizza Hut, Kentucky gì gì đó đi, mày cũng phải để cho tao bán máu với chứ.”

La Lợi cười cười, không nói gì nữa, tôi vốn chỉ muốn đi dờ chủ đề lúc này mà thôi, chứ không phải bắt buộc cô ấy phải làm theo những gì mình nói, mặc dù tôi cảm thấy như thế mới đáng tin cậy, nhưng đều là người trưởng thành hết rồi, là bạn của nhau, tôi cũng chỉ biết đưa ra ý kiến mà thôi.

Hai chúng tôi ăn cơm, rồi uống thêm một bình trà, trước khi đi La Lợi còn bảo đóng hộp một phần cà tím xào với đậu tương, tôi cảm thấy ngại ngần làm sao ấy, nhưng nghĩ đến việc muốn cho Lưu Thụy Căn ném thử, thôi thì đành mặt dày vậy.

Ở đây không có sảnh chính, đều là phòng riêng. Ra khỏi cửa, La Lợi đi tính tiền, tôi xách túi đi tới đi lui ngắm nghía trong này. Nơi này cố ý tạo dựng đường đi theo phong cách cổ xưa, cho nên khắp nơi đều ình cảm giác gặp cây cối, tre trúc, cũng may mà lò sưởi ở đây cung cấp đủ độ ấm, nếu không với thời tiết này, ở đây chắc là lạnh cóng luôn.

Mỗi phòng riêng, người ta cũng đặt cho nó những cái tên riêng, phòng này là Phong Vũ Lầu, phòng kia là Tế Vũ Lầu, không phải tôi nhanh nhạy lắm với văn tự, đối với những bài thơ cổ, ca từ cổ hình như mỗi năm một tẻ hơn, nhưng mà tôi luôn cảm thấy những cái tên này hình như không được may mắn cho lắm. Tôi nghĩ lúc nào gặp Đặng Linh Linh phải hỏi thử xem sao mới được, không biết những cái tên này có phải có điển tích gì nữa hay không.

Tôi nhìn được hai căn phòng riêng, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một bóng người, đầu óc tôi còn chưa phản ứng lại kịp, theo phản xạ tôi đã buột miệng: “Anh Lý?”

Lý Vĩ Trạch ở phía trước quay người lại, ngơ ngác một lúc, tôi biết là chắc anh nhớ không ra tên của tôi, tôi vội vàng nói: “Em là Hoàng Phiêu Phiêu, trước đây em và chị Vu có gặp mặt anh một lần.”

“Ồ, đúng đúng, chủ yếu là cô Hoàng hôm nay bỗng nhiên xinh đẹp như thế này, làm tôi nhất thời không nhận ra.”

Tôi cười cười, tôi rất ấn tượng với Lý Vĩ Trạch, hơn nữa tôi cũng biết việc anh và Tiểu Ngưu cũng sắp thành rồi, bởi vậy liền nói: “Thời gian trước có nghe nói anh Lý sắp phải về rồi.”

“Đúng thế, tôi vốn là định trở về, có điều công ty có việc, đành phải ở lại thêm một thời gian nữa.”

“Thế thì tốt quá, anh có thể ở bên Tiểu Ngưu lâu hơn chút nữa.”

“Đúng thế, tôi... Cô Hoàng, ngại quá, tôi gặp một người bạn, lát nữa tôi quay lại ngay.” Lý Vĩ Trạch đang chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên nói sang vấn đề khác, theo phản xạ tôi cũng nhìn theo hướng đó, ngay lúc ấy tôi sững sờ, thật sự là sững sờ, bởi vì, tôi nhìn thấy Lưu Thụy Căn!

Tôi nhìn thấy anh, đương nhiên là anh cũng nhìn thấy tôi, sững sờ: “Phiêu Phiêu?”

“Căn... ừm... Thụy Căn.” Tôi nói một cách không tự nhiên chút nào. Từ trước đến nay, tôi không gọi Lưu Thụy Căn theo một cái tên cố định nào cả, anh gọi tôi là Phiêu Phiêu, anh gọi tôi một cách tự nhiên - cũng cái tên đó, bị người ta gọi hơn hai mươi năm nay, thật sự chẳng thấy mắc cỡ hay xấu hổ chút nào, trừ phi anh gọi với giọng điệu mờ ám, nếu không tôi thật sự chẳng có cảm giác gì cả, nhưng mà tôi thì sao? Gọi anh là Căn Căn?

Tư tưởng của tôi thật sự chẳng thuần khiết chút nào, nhưng mà, mỗi lần gọi như thế, tôi không kìm được mà lại nhớ đến “gốc rễ” của người đàn ông...

Cũng may bình thường chúng tôi không hay gọi tên của nhau, mỗi lần nói đương nhiên là nói cho người kia nghe rồi, đột nhiên gọi trước mặt người ngoài, lại có chút gì đó không tự nhiên.

Lý Vĩ Trạch cũng không nghĩ ra là như thế này, thái độ còn kinh ngạc hơn trước: “Sao thế, hai vị quen nhau à?”.

Tôi cười gượng, Lưu Thụy Căn nói: “Phiêu Phiêu là bạn gái của tôi.”

Làm sao để hình dung thái độ của Lý Vĩ Trạch nhỉ? Mặc dù nói hơi quá, tôi cảm thấy anh ta giống như những khuôn mặt vô tội đối mặt với cơn sóng thần cao ngất như thác nước trong bộ phim 2012. Anh ta nhất thời cũng không nói nên lời, môi giật giật mấy cái mới tìm lại được giọng nói của mình: “Hóa ra là như vậy, thảo nào, thảo nào...”

Thảo nào cái gì anh ta không nói, tôi cũng không hỏi, đúng vào lúc này, La Lợi đi đến, nhìn thấy Lưu Thụy Căn cũng sưng sờ. Có điều, đối phó với những tình huống như thế này, La Lợi nhanh nhẹn hơn tôi mấy trăm lần, tìm được cách ứng xử ngay lập tức. Nói vài câu, Lý Vĩ Trạch mời chúng tôi vào phòng riêng, tôi biết họ có việc cần bàn nên từ chối luôn.

“Anh và anh Lý phải bàn một chút chuyện, em về nhà đợi điện thoại của anh.”

Lưu Thụy Căn nói thế khi tiễn tôi ra ngoài, lòng rối bời, tôi gật đầu, sau đó gần như là gấp gáp, bước lên xe của La Lợi.

“Mày không hiểu kì à?”. Lái xe được một lúc, La Lợi mới hỏi.

“Hiếu kì... cái gì?”.

“Phiêu Phiêu, có nhiều chuyện không phải mày giả vờ ngu ngốc, là có thể qua chuyện được.”

Tôi không nói gì, La Lợi ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Lần trước tội mình ở Tử Kinh cũng gặp anh ta phải không? Lần này lại là ở đây. Nơi đó mày cũng biết rồi đó, bên ngoài chỉ nói là bán trà, không phải người quen không vào nổi, cho dù có quen biết, cũng phải gọi điện thoại để đặt trước. Nếu như anh ta mỗi tháng kiếm được ba ngàn năm trăm thật thì...”

“Sáu ngàn.” La Lợi ngắt người, tôi thật thà nói: “Anh ấy bây giờ mỗi tháng kiếm được sáu ngàn, có thể sẽ nhiều hơn như thế một chút nữa.”

“Phiêu Phiêu, mày biết mà, đây không phải là vấn đề về tiền bạc.”

“Tại sao lại không phải? Được rồi, sáu ngàn không tính là cái gì, sáu vạn thì sao? Sáu mươi vạn thì sao? Sáu trăm vạn thì sao? Thực ra nói đến cùng, cũng chỉ là vấn đề tiền bạc mà thôi! Mẹ kiếp cái vấn đề tiền bạc vấn đề tiền bạc!”.

Chỉ một câu nói, mà tôi lại nói rất vất vả, cuối cùng phải thở liên tục, một khoảng thời gian, trong xe chỉ có tiếng hít thở nặng nề của tôi. Khi dừng đèn đỏ ở một ngã tư đường, La Lợi vỗ vỗ vào tay tôi, tôi cắn chặt răng, không để phát ra tiếng động nào nữa. Tôi sợ tôi không kiềm chế được, tôi sợ tôi chết mất!

“Tao biết, mày là người hiểu chuyện, chuyện lần này, mày phải giải quyết luôn cho rõ ràng, xem thử anh ta rốt cuộc là như thế nào, đừng để... giống như chuyện của tao.”

Trái tim tôi, lạnh ngắt. Mặc dù Joseph không cố ý giấu giếm, nhưng khi mới bắt đầu, La Lợi cũng không nghĩ sẽ làm người thứ ba, làm người tình, nếu như cô ấy biết ngay từ đầu, theo như tiêu chuẩn trước đây của cô, chắc chắn cô sẽ từ chối, hỏi chúng tôi còn đi học, cũng có những bạn trai gia đình có điều kiện tốt theo đuổi cô ấy, nhưng mà đến nhìn cô ấy cũng chẳng thèm nhìn. Được rồi, có thể điều này chẳng chứng minh được điều gì, nhưng nếu như cô ấy cố ý muốn làm người thứ ba, thì chẳng cần đợi đến tận bây giờ mới làm.

Không phải tôi biện bạch cho cô ấy, mà là nói rằng, có những lúc, thời gian rất quan trọng, giống như những điều mà người ta hay nói, một tình yêu may mắn là vào một thời điểm quan trọng gặp được đúng người mình mong chờ. La Lợi không gặp được, còn tôi, cũng không gặp được hay sao?

Lưu Thụy Căn nói sẽ gọi điện thoại cho tôi, nhưng mà tôi không hề chờ điện thoại của anh, mà trực tiếp đến thẳng nơi ở của anh luôn. Bất kể như thế nào, tôi cũng phải làm cho rõ ràng. Đợi từ chín giờ đến mười giờ, lại từ mười giờ đợi đến mười một giờ, tôi nhìn chăm chăm cửa ra vào, nhưng lại không có cảm giác vô vị.

Khuôn mặt của Lưu Thụy Căn, La Lợi, Joseph không ngừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi suy nghĩ rất nhiều, nhưng mà, nhưng mà rốt cuộc tôi chẳng biết được rốt cuộc mình đang suy nghĩ cái gì.

Mười một giờ bốn mươi lăm, cuối cùng bên ngoài cũng đã vọng đến tiếng mở cửa, tôi ngồi yên không động đậy, trong tích tắc, khuôn mặt của Lưu Thụy Căn xuất hiện ở bên ngoài.

“Anh sao thế?”. Tôi buột miệng hỏi, khuôn mặt của Lưu Thụy Căn lúc này, trắng bệch đến sợ.

“Em đến rồi à?”.

Anh cố nhếch khóe môi, sau đó bước thấp bước cao đến chỗ tôi, tôi vội vàng chạy qua đỡ lấy anh, “Rốt cuộc là anh bị làm sao thế?”.

“Không có việc gì, chỉ là...” Anh vuốt ngực, “Chỉ là có chút không thoải mái, có chút, có chút khó chịu...”

Nói rồi, mồ hôi lạnh bắt đầu rịn ra trên đầu anh, đôi môi cũng trắng bệch, tôi sợ đến nỗi muốn gọi 120.

38. Chương 38

Chương 38

Tôi bên này đã lấy điện thoại ra rồi, Lưu Thụy Căn ở bên kia nói: “Đừng, đừng sợ, anh nghĩ là anh uống nhiều trà quá.”

Tôi bỗng nhớ ra câu chuyện của Lưu Thụy Căn từng kể, đó là lần đầu tiên chúng tôi đi uống trà, lúc đó chúng tôi đang ở trong giai đoạn dở dở ương ương, có nghĩa là, mặc dù đã xác định quan hệ rồi, nhưng mà lại chẳng hiểu gì, chẳng tiếp xúc với nhau nhiều lắm, nhưng trong tim tôi, anh đã trở thành hình tượng một người phát ra ánh hào quang lấp lánh lắm rồi. Hồi đó còn chưa đi sâu một chủ đề cụ thể nào đó, sau một thoáng trầm ngâm và xấu hổ, Lưu Thụy Căn chỉ vào bình trà nói: “Trà là một loại nước uống tốt, nhưng không được uống quá nhiều, nếu không sẽ mất mạng đấy.”

“Không phải chứ?”.

“Thật đó. Anh nghe người ta nói như vậy, đã từng có hai bảo vệ của một xưởng trà, ban đêm gác xưởng trà chẳng có việc gì làm nên ngồi đánh bài, ai thua phải uống một ly trà. Hai người chơi thế cả đêm, khi về cả hai người đều thấy trong người không ổn, nhưng chẳng ai nghĩ ngợi gì nhiều. Thực ra lúc đó họ đã say rồi, say thật rồi, gọi là say trà.”

“Hơ, còn có việc say trà hả, trò này nghe có vẻ nho nhã nhỉ?”. Tôi cũng vui vì có nội dung và nói chuyện, vội vàng nói tiếp, “Vây say rượu và say trà khác nhau nhiều lắm nhỉ?”.

“Còn phải xem tình hình, say trà đương nhiên là vẫn tỉnh táo, nhưng nếu xử lý không tốt, còn ghê hơn uống rượu nhiều. Lúc này anh nói mất mạng không hề nói quá đâu. Hai người bảo vệ đó, một người có vợ, sau khi về nhà, vợ thấy chồng mình có gì đó không ổn, giết một con gà hầm canh, rồi bắt chồng uống nên chẳng có việc gì xảy ra. Còn người kia, trở về nhà gục luôn, không dậy nữa.”

Đó là lần đầu tiên tôi nghe nói uống nhiều trà có thể mất mạng, thật sự có chút gì đó không tin lắm, Lưu Thụy Căn lại nói: “Bình thường chúng ta đều hay nói uống trà vào xót ruột, nói theo cách của người dân hay nói là, chất nhầy trong bao tử bị trà rửa sạch hết, nên không tốt. Còn nếu như nói theo khoa học, uống nhiều trà sẽ làm cho các chất điện giải trong cơ thể không giữ được cân bằng, làm ột vài chất trong cơ thể cũng mất cân bằng theo.”

Tôi nghe anh nói có đầu có đuôi như thế, nên tin luôn: “Thế uống bao nhiêu mới gọi là uống nhiều nhỉ?”.

“Yên tâm đi, một bình nhỏ này của chúng ta, uống thế nào cũng không say được.”

Lúc này đây, tôi vừa nghe anh nói uống nhiều trà quá, nên lập tức hiểu ra ngay vấn đề, vội vàng nhảy đến kiểm tra tủ lạnh, nhưng thời gian gần đây tôi hay đi với La Lợi, Lưu Thụy Căn cũng bận, tôi cũng chỉ nhét vào tủ lạnh toàn thứ đơn giản như trứng gà, bắp cải, không hợp để dùng cho bây giờ lắm. Có một thứ duy nhất có thể dùng tạm, chính là xúc xích để trong ngăn đá tủ lạnh. Đó là quà Tết mà chị Vu đã phát cho tôi, tôi vội lấy ra hai cái, bật lửa to lên cho vào nồi hấp, sau đó liền vớt lấy nước mỡ do xúc xích chảy ra đó, đổ vào miệng Lưu Thụy Căn, sau đó cắt xúc xích ra thành từng khúc nhỏ, đút cho anh ăn.

Lưu Thụy Căn ăn được một cái, sau đó không muốn ăn nữa: “Phiêu Phiêu, anh đỡ nhiều rồi.”

“Thật không?”

“Thật mà.” Tôi nhìn sắc mặt anh, quả nhiên hồng hào hơn lúc nãy một chút, nhưng vẫn có chút gì đó không yên tâm: “Ăn thêm một chút nữa đi.”

“Phiêu Phiêu, thật sự rất ngấy.”

Anh nói với vẻ tủi thân, tôi nổi điên lên: “Anh còn dám nói ngấy hả, có phải là anh không biết đau, trà không được uống quá nhiều mà! Uống vào nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao?”

“Anh...”

“Anh cái gì mà anh? Người ta có vợ làm gà nấu canh à ăn, còn anh thì sao? Nếu như hôm nay em không đến, có phải là anh đã thiệt mạng ở đây rồi không? Cảm thấy người không khỏe, còn không biết đường mà đến bệnh viện hả? Anh ba mươi tuổi rồi đấy, anh nghĩ anh mới mười ba tuổi hả? Cho dù là đứa trẻ mười ba tuổi cũng đã biết đau thì đến bệnh viện, cho dù là đứa bé ba tuổi khi đau cũng biết kêu mẹ. Anh thì được lắm, cảm thấy không ổn còn về nhà, trong nhà không có ai, anh chết mà cũng không biết tại sao mình lại chết nữa!”

Tôi càng nói càng tức, còn cảm thấy sợ hãi nữa. Nếu như hôm nay tôi không tìm anh hỏi cho rõ ràng, nếu không, e là tôi đã nhờ La Lợi chở về nhà rồi. Mặc dù tôi quen nói chuyện qua điện thoại với anh, nhưng biết anh có việc, buổi tối cũng sẽ gửi tin nhắn cho anh.

Nếu như không gặp, bây giờ tôi không ở nơi này, thế thì, có lúc nào đến sáng mai tôi sẽ nhận được tin xấu không? Nghĩ đến đây, tôi rung mình một cái, Lưu Thụy Căn vội vàng ôm lấy tôi: “Phiêu Phiêu, anh sai rồi, anh sai rồi, lần sau anh sẽ không dám như thế nữa.”

Anh ôm tôi chặt hơn, tôi không còn rung mình nữa, ngẩn ngơ trong chốc lát: “Buông em ra.”

“Phiêu Phiêu...”

“Trong lòng em đang rất rối rắm, hôm nay em đến đây là có chuyện muốn hỏi anh, nhưng mà bây giờ em... Em cũng không hỏi nữa đâu, anh buông em ra, em đi rửa mặt.”

“Em sẽ không đi chứ?”

“Em đi rồi, nhớ khi anh có việc gì thì sao?”

Anh buông tay ra, tôi đứng dậy, anh lại gọi theo tôi ở phía sau: “Phiêu Phiêu.”

Tôi quay đầu lại.

“Anh biết em muốn hỏi cái gì, Phiêu Phiêu, thực ra anh luôn muốn nói cho em biết, anh làm việc ở Hợp Nhuận.”

“Cái công ty đầu tư đó ư?”

“Ừ. Việc đó... Ngày xưa anh có nói rồi, nhưng em không để ý, sau này anh phát hiện ra điều này, cho nên không nhắc lại nữa.” Nói đến đây anh cảm thấy ngại ngùng, “Khi mới bắt đầu, anh cứ thấy việc này cứ giống như khoe khoang thế nào ấy, không hay lắm, sau đó nữa, sau đó... muốn thử xem thế nào.”

“Thử cái gì.”

“Thử em.” Anh buột miệng nói, ngay sau đó anh cắn răng, “Nói thật, Phiêu Phiêu, vết thương lòng lần trước... quá sâu, cho nên anh luôn cảnh giác một chút với phụ nữ. Ngày đầu tiên quen em, anh đã nói với em như thế, bởi vì em an toàn. Nhưng sau đó thì không phải như thế nữa, anh thật sự đã thích em mất rồi.”

Nói đến đây, anh ngừng một lúc, tôi nghiêm mặt không nhìn anh.

“Khi đã thích rồi, những việc trước đây không để ý bỗng nhiên phải để ý. Anh rất sợ em sẽ thay đổi như cô ấy...”

“Là thế nào?”

“... Tham vàng bỏ ngãi...”

“Cho nên anh muốn thử xem em có thể sống cực sống khổ với anh được không chứ gì?”

Anh gật gật đầu, tôi ngẩng đầu nhìn trần nhà, ở trong góc tường, phía bên trên, còn có một vết màu đen. Thực ra tôi không phải là người cuồng sạch sẽ, mặc dù cũng giống như đa số các bạn gái khác, cũng có hơi hướng yêu thích sự sạch sẽ, nhưng cũng không đến mức chịu không nổi một vết bẩn nào cả. Cho nên, cái vết màu đen ấy, khi tôi phát hiện ra không còn sức để xử lý, đã giao nó lại cho Lưu Thụy Căn, mà Lưu Thụy Căn lại có đủ kiểu để đùn đẩy công việc này: “Ồi dào, đừng có nhìn vào đó là được. Được rồi được rồi được rồi, ngày mai anh làm.”

Đến tận bây giờ cái vết đen vẫn còn ở đó, mà tôi cũng đã quen rồi. Bây giờ nhìn thấy nó, đột nhiên tôi có một kiểu cảm giác rất hoang đường. Lưu Thụy Căn đang thăm dò tôi, tất cả những thứ này, đều là giả dối ư?

“Cái chỗ đó...” Lưu Thụy Căn nhìn theo ánh mắt của tôi, “Phiêu Phiêu, anh thề ngày mai, không, bây giờ anh sẽ đi xử lý!”

Nói rồi anh đứng dậy, bởi vì đứng dậy quá nhanh, suýt nữa thì té ngã, tôi nói: “Thực ra anh có rất nhiều tiền?”

“Hả?”

“Rốt cuộc là anh có bao nhiêu tiền?”

“Anh không có bao nhiêu cả.” Nói xong, anh lại lập tức nói tiếp, “Thật đó, anh không lừa em chuyện tiền lương của anh, chỉ là anh còn có chút cổ phần, hơn nữa em cũng biết rồi đây, tương lai phát triển của Hợp Nhuận là rất lớn, mặc dù anh làm bên mảng kỹ thuật, nhưng tương lai chắc chắn là ngày một tốt hơn.”

“Anh không có tiền?”

“Cũng không phải là hoàn toàn không có, còn có một chút tiền tiết kiệm...”

“Thế rốt cuộc anh muốn thăm dò em cái gì?”. Tôi có chút bức mình, nói: “Nếu như anh giả nghèo, thế thì anh giả nghèo từ lúc nào hả? Có phải bắt đầu khi quen em không? Giả vờ rằng mình ở tại nơi này? Nhưng mà nếu như anh không nghèo, tại sao anh lại ở nơi này? Nếu như không phải anh giả vờ, anh lo lắng cái gì? Anh thăm dò cái gì hả?”

“Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu.” Anh bước qua ôm lấy tôi, “Ngoan nào, ngoan nào, nghe anh nói đã. Anh không phải là người có tiền gì cho lắm, nhưng mà anh là nhân viên ở Hợp Nhuận, điều này có thể cộng thêm điểm cho anh, giống như viên chức vậy. Nhưng xét trên một vài phương diện nào đó, nhân viên của Hợp Nhuận và viên chức giống nhau lắm, trước đây còn nói là thua việc được phân nhà cửa, nhưng anh biết là bây giờ công ty đã bắt tay vào việc mua đất đai rồi...”

Anh nói từng tí từng tí một, tôi cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Cũng có nghĩa là tôi đọc tiểu thuyết lãng mạn, xem phim truyền hình về những anh chàng giàu có nhiều quá, vừa nghe những lời anh nói tôi đã suy nghĩ theo hướng đó, thực ra anh có sai gì đâu, anh là nhân viên của Hợp Nhuận, rất giỏi giang, cũng chỉ là một nhân viên bình thường về máy tính.

Còn sự lo lắng của anh cũng rất thực tế. Tôi làm nghề này, biết rằng mỗi lần nghe thấy người ta nói là viên chức, cho dù những mặt khác người ta vô cùng bình thường, cũng sẽ cảm thấy người ta ưu tú. Mà Hợp Nhuận, từ một phương diện nào đó, cũng giống như viên chức vậy.

Bình thường mà nói, khi biết người đó là viên chức nhà nước, đều không có yêu cầu gì nhiều về lương bổng của người ta, điểm tốt nhất của viên chức nhà nước là ổn định và phúc lợi, hơn nữa thời gian công tác càng dài, các kiểu đãi ngộ càng tốt, cho nên dù mới bắt đầu có thể nghèo một chút, nhưng cũng có thể kiên trì mà ôm mộng tưởng về một tương lai tươi sáng. Hợp Nhuận ở chỗ chúng tôi đây cơ bản cũng giống như thế - nếu không một người tài xế như Lý Trí đã không hí ha hí hửng như thế rồi. Nghĩ đến Lý Trí, tôi bất giác nghĩ đến hộp bánh kia, sau đó có suy nghĩ muốn chửi mình một trận, bạn nghĩ xem sự việc rõ ràng đến mức ấy, tại sao tôi lại không nghĩ ra cơ chứ?

Nghĩ xa xôi quá, nói tóm lại là, bạn Lưu Thụy Căn không an toàn cực độ, cho nên sau khi phát hiện ra tôi không biết anh làm ở đâu, liền bắt đầu có ý đồ giấu giếm, ví dụ như lần trước không cho tôi ra sân bay đón!

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi thực ra là đã thoải mái hơn nhiều, chỉ cần Lưu Thụy Căn thật sự không phải là người có tiền là được rồi. Tôi nói như thế này sẽ có người cảm thấy giả tạo, còn có người nói điều nữa cơ.

Tôi yêu tiền, điều này từ trước đến nay tôi chưa hề phủ nhận, tôi cũng không muốn sống một cuộc sống cực khổ. Tôi muốn đi đâu cũng có xe hơi đưa rước, trong nhà có điều hòa trung tâm suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Nhưng mà tôi thật sự sợ Lưu Thụy Căn quá có nhiều tiền, trước mặt anh, bây giờ tôi vẫn còn có chút tự ti, nếu như anh cực kỳ có tiền, tôi phải làm sao đây?

Hơn nữa nếu như anh thật sự rất có tiền, thế thì cần bạn gái kiểu gì mà chẳng có? Với tôi, đó cũng chỉ là những tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết lãng mạn mà thôi - ăn thịt ăn cá nhiều quá, đổi qua ăn rau ăn cháo chơi cho vui. Mà anh lại không như thế, anh chỉ có một chỗ làm tốt, vấn đề tiền lương anh cũng không lừa tôi.

“Thế tại sao hôm nay anh lại xuất hiện ở đó?”

“Ồ đó? Ồ, là do anh Lý yêu cầu, anh ta muốn ăn thanh đạm một chút. Ồ, đúng rồi, em quen với anh Lý, công ty của anh ấy có mấy hạng mục hợp tác với công ty anh, anh là người hỗ trợ về kỹ thuật. Chết rồi, anh phải gọi điện thoại cho anh Lý, hôm nay anh ấy cũng uống rất nhiều trà, đừng nói là cũng có chuyện gì chứ.”

Nói rồi, anh lấy điện thoại ra gọi luôn, nhưng mà bên kia đã tắt máy, anh nhíu mày: “Chắc là không có chuyện gì chứ...”

“Anh có biết anh ấy ở đâu không?”

“Không rõ nữa. Chắc là không sao chứ nhỉ, anh Lý mập hơn anh nhiều, mỡ trong người chắc cũng nhiều hơn...”

Tôi suy nghĩ một lúc rồi lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của Tiểu Ngưu, bởi vì việc của họ trên cơ bản là xác định quan hệ xong xuôi rồi, chị Vu đưa số điện thoại của Tiểu Ngưu cho tôi, để tôi có thể nắm bắt được tình hình, tôi cũng đã nói chuyện qua điện thoại với Tiểu Ngưu hai lần rồi, bây giờ vẫn còn lưu lại trong máy, khi tôi nhấn số gọi điện thoại, tay tôi hơi run run, không phải tôi lo cho Lý Vĩ Trạch, mà là tôi bỗng nhiên nghĩ ra, thực ra đây là một cơ hội để kiểm tra xem những lời nói ban nãy của Lưu Thụy Căn có phải là thật hay không, vào lúc này đây, anh căn bản không hề có cơ hội để thông đồng với người ta!

39. Chương 39

Chương 39

Điện thoại đổ chuông từng tiếng, từng tiếng một, tôi bắt đầu cảm thấp thấp thỏm không yên, không biết có làm phiền người ta hay không nữa? Không biết tôi như vậy có làm Tiểu Ngưu cảm thấy không vui không?

Hơn nữa có lẽ Lý Vĩ Trạch vốn chẳng có chuyện gì, tôi gọi điện qua thế này, biết đâu ngược lại sẽ làm cho cô ấy lo lắng?

Mặc dù suy nghĩ như vậy, nhưng tôi vẫn kiên trì cầm lấy điện thoại. Tôi muốn tin tưởng anh, cũng tin tưởng anh, nhưng lúc này đây, tôi vẫn cần chứng minh một vài điều! Không biết là đã đổ chuông bao nhiêu lâu, bên kia truyền đến giọng nói của một cô gái: “Số thuê bao quý khách vừa gọi không có người nghe máy...”

Tôi thả điện thoại xuống, có cảm giác nhẹ cả người, đang định nói với Lưu Thụy Căn gì đó, điện thoại bỗng đổ chuông, đúng là của Tiểu Ngưu gọi lại: “Làm phiền chị Hoàng quá...”

“Không không không, là chị làm phiền em, em chưa ngủ chứ hả?”

“Chưa ạ, anh Lý không khỏe, em đang ngồi cạnh anh ấy truyền nước.”

“À, không việc gì chứ hả...”

“Haizz, cũng chẳng sao cả, chỉ là uống nhiều trà quá, chị Hoàng chị có biết uống trà nhiều quá cũng không tốt không? Đúng rồi, em nghe anh Lý nói những người cùng uống trà với anh ấy hình như còn có cả người yêu của chị, anh ấy không sao chứ hả?”

“Không sao cả, không sao cả, cũng hơi không khỏe lắm, nhưng bây giờ đã đỡ rồi, lúc này chị cũng có gặp anh Lý, cho nên không kìm được phải gọi điện thoại hỏi thăm, bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói theo dõi thêm một thời gian nữa là được.”

“Thế thì chị cũng yên tâm rồi.”

...

Chúng tôi lại nói thêm vài câu về vấn đề uống trà nữa, sau đó ngắt điện thoại. Tôi nói lại cho Lưu Thụy Căn tình hình Tiểu Ngưu vừa kể, Lưu Thụy Căn nói: “Việc này thật sự có chút khó xử đây, ngày mai chắc anh phải xin lỗi anh Lý rồi.”

“Anh xin lỗi? Việc uống trà lần này là do anh đề nghị hả?”

“Cũng không thể nói là anh, nhưng việc này, công ty bọn anh phải xin lỗi trước mới đúng.”

Anh nói một cách nhẹ nhàng, nhưng tôi nghe lại cảm thấy rất day dứt, không kìm được quay qua vò đầu tóc anh. Hợp Nhuận và công ty của Lý Vĩ Trạch hợp tác không biết bên nào cao hơn bên nào thấp hơn, nhưng bên này anh là chủ, Lý Vĩ Trạch xảy ra chuyện, Hợp Nhuận phải thăm hỏi một chút. Nhưng hỏi thăm thì hỏi thăm, xin lỗi thì phải để những nhân viên bình thường như Lưu Thụy Căn đây đảm đương. Lúc này đây, tôi bỗng nhiên hận mình không có năng lực, nếu như tôi là một người phụ nữ thành đạt giỏi giang, tuyệt đối sẽ không để Lưu Thụy Căn phải chịu sự thiệt thòi này.

Khi ý tưởng này xuất hiện, tôi lại nghĩ rằng, những người phụ nữ thành đạt giỏi giang kia có lẽ không yêu sự nghiệp, sở dĩ họ cố gắng như thế, bạt mạng như thế, gian khổ như thế, gặt hái được sự thành công mà người khác khó có thể có được như thế, có phải họ cũng có một người cần bảo vệ không? Trong mắt người khác, những người phụ nữ này quá nam tính, thực ra chỉ vì họ quá ư là phụ nữ mà thôi.

“Em suy nghĩ gì thế?”

Tôi lắc đầu, ôm lấy cổ anh, kéo anh đến trước ngực mình. Lưng của Lưu Thụy Căn bỗng nhiên cứng đờ: “Phiêu Phiêu...”

“Hả?”

“Em không trách anh nữa hả?”

“Còn một chút. Cho nên, ngày mai anh phải mời em đi ăn ngon một chút. Hóa ra anh là nhân viên ở Hợp Nhuận, thế thì từ nay về sau em sẽ không khách khí nữa đâu.”

Lưu Thụy Căn ngăn người, sau đó ra sức ôm chặt lấy tôi. Trong vòng tay anh, tôi có thể cảm nhận được sự cảm kích và nâng niu, tôi cũng ra sức ôm chặt lấy anh, cảm nhận hai trái tim đang đập cùng nhịp của hai chúng tôi.

Sau đó, khi đầu óc tôi tỉnh táo lại, không tìm được nghĩ về món nợ của người yêu trước đây của anh, và cả hai vạn mỗi năm anh phải gửi cho gia đình, nhưng mà tôi không hỏi nữa, tôi không muốn sự việc rắc rối hơn nữa. Khi tôi đã yêu người đàn ông này, thế thì tôi nên tin tưởng anh.

Khi biết Lưu Thụy Căn là nhân viên của Hợp Nhuận, kế hoạch của tôi có chút thay đổi, trước đây tôi lên kế hoạch đi thuê nhà cả đời. Đương nhiên nói như vậy cũng có lẽ hơi quá, nhưng mà thật sự tôi nghĩ như vậy thật, chỉ dựa vào chúng tôi, cho dù là căn hộ giá rẻ, ba bốn năm nữa cũng không cần phải suy nghĩ làm gì. Căn hộ giá rẻ ở thành phố chúng tôi đây, giá cả phổ biến hiện nay khoảng hơn ba ngàn một mét vuông, cứ cho là ba ngàn một mét vuông đi, dù là căn hộ bảy mươi mét vuông cũng đã lên đến hơn hai mươi vạn rồi, trả trước ba mươi phần trăm, cũng đã cần bảy tám vạn rồi, sau đó phải sửa sang lại điện nước, bố trí nội thất vân vân, cho dù là không làm lại nội thất, nền nhà cũng phải trải lát đá lại, phải quét vôi lại, sau đó phải mua thêm một ít đồ dùng gia đình, nếu như không có hai ba chục vạn chắc chắn là không lo nổi. Hơn nữa số tiền này là đã tính ít đi rồi đấy, tôi đã nghe hơn n người nói, trước khi làm nội thất dự tính hai vạn, kết quả sau đó đội lên tận bốn vạn!

Mà tôi và Lưu Thụy Căn cứ ột năm dành dụm được bốn vạn, thì cũng phải đến ba bốn năm sau mới có được số tiền đó. Nhưng đến lúc đó, chẳng nhẽ chúng tôi vẫn chưa cần sinh con hay sao? Cho nên tôi vốn là muốn mua nhà giá rẻ. Đương nhiên điều này nhiều lúc có chút thần thoại như trong bản tin thời sự vậy, nhưng mà chúng tôi làm ngành này, không thể tiếp cận được với những người ở ngành khác, cũng có thể có một cơ duyên nào đó gặp người quản lý nhà đất, đến lúc đó tôi quả cáp nịnh nọt người ta một chút, nói không chừng có thể có được một suất mua nhà, đến lúc đó là đã có thể giải quyết vấn đề lớn này rồi.

Đương nhiên, nhà giá rẻ diện tích nhỏ, nhưng mà trong thời gian ngắn tôi và Lưu Thụy Căn cũng không cần sử dụng diện tích gì quá lớn, về việc con lớn rồi làm thế nào... Nói gì thì cũng là việc của tám năm, mười năm sau, nói không chừng lúc đó giá nhà không còn sốt như hiện nay nữa. Có điều bây giờ đã khác rồi, mặc dù bây giờ Lưu Thụy Căn không có tiền, nhưng trong tương lai không xa... Đương nhiên là cũng không thể nói có tiền, nhưng chắc chắn là sẽ dư dả thoải mái hơn so với kế hoạch trước đây, tôi biết là không nên lấy tiêu chuẩn kết hôn là phải có nhà, nhưng mà ý của tôi là, có một căn nhà thật sự nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Về quan điểm này, suy nghĩ của Lưu Thụy Căn và tôi giống nhau, điều khác nhau là, anh cho rằng khi đã mua, thì phải mua một căn hộ mới ở vị trí đẹp một tí, còn tôi mặc dù cho rằng vị trí rất quan trọng, nhưng mà cảm thấy nhà cũ là được rồi. Về quan điểm này, hai chúng tôi thường xuyên bàn luận với nhau: “Mua nhà mới, anh cũng không thử nghĩ về giá cả của nó xem, cứ cho là tám ngàn một mét vuông... Tám ngàn chưa chắc đã có một vị trí tốt, tám mươi mét vuông đã là sáu mươi bốn vạn, trả trước là hai mươi vạn rồi! Hai mươi vạn, chúng tôi phải dành dụm đến lúc nào?”.

“Đừng tính như thế mà, Phiêu Phiêu, em cần biết rằng, công ty bọn anh việc tăng lương và trả trước tỉ lệ thuận với nhau, nếu như anh được thăng chức, lương thì có lẽ lên không nhiều lắm, tiền chia cổ phần cuối năm lại hoàn toàn khác nhau rồi. Hơn nữa điều lợi hại nhất ở chỗ bọn anh là thông tin, có một chút thông tin thì nó đáng giá ngàn vàng đấy.”

“Anh bán thông tin lấy tiền hả?”. Nghĩ đến những quy định của pháp luật, tôi hoảng sợ ngay lập tức “Anh đừng làm tầm bậy nhé, mua nhà hay không không quan trọng, nếu như anh ngồi tù, em, em...”

“Em nghĩ đến tận đâu tận đâu thế hả, anh nói là anh biết được một vài thông tin, có thể đầu tư vào đó trước. Ví dụ như bọn anh biết về một vài thông tin của một doanh nghiệp nào đó, có thể mua trước hoặc là bán trước cổ phiếu của bọn họ. Một ví dụ khác nữa là, chính phủ của mình sắp có những động thái gì, có thể mua trước miếng đất ở mấy nơi đó.”

Tôi mở to mắt: “Có thể làm như thế được à?”.

“Cũng chưa chắc mỗi lần làm đều đúng, chung qui lại là tốt hơn người bình thường một chút.”

“Cho dù là thế em cũng cảm thấy không cần phải mua nhà mới, chẳng qua chỉ là một nơi ở mà thôi, chính sửa lại cho tốt thì cũng sẽ thoải mái. Căn hộ mới đắt như thế, mỗi tháng trả góp là đủ một rồi, tương lai còn phải sinh con, trẻ con bây giờ, bình quân mỗi tháng chi tiêu cho bọn nó hai ngàn là còn ít đó.” Mỗi lần nói đến đây, tôi không tìm được lại phản nản thêm về ngành sửa của nước nhà. Nói ra thì đối với ngành sửa của Trung Quốc, tôi đã từng trải qua phương pháp duy vật biện chứng của chủ nghĩa Mác.

Ban đầu, tôi ủng hộ, hơn nữa cực lực ủng hộ nhãn hiệu Tam Lộc có liên quan đến tỉnh thành của chúng tôi - mặc dù nhãn hiệu này không phải sản phẩm của tỉnh thành chúng tôi, nhưng mà bởi vì nhãn sữa này hình như có phân xưởng ở tỉnh chúng tôi, cho nên tôi cảm thấy đây là nhà máy của quê hương, nhưng kết quả thì thế nào, bị tổn thương đến nỗi máu chảy ròng ròng đó!

Sau đó nữa, có một khoảng thời gian nản lòng, rồi các tập đoàn sữa lớn đồng loạt nhảy ra, nhãn sữa này nhận sai, nhãn kia thì nói sắp đứng không vững trên thị trường, nói đến là thương cảm, tôi cảm thấy phải cho người ta một cơ hội - bị vấp ngã một lần đau như thế rồi, chắc là phải nhớ đến lỗi lầm này mà tránh chứ.

Ai ngờ sự giáo huấn của lần vấp ngã đó không phù hợp với tình hình đặc biệt của đất nước chúng tôi, mẹ kiếp, ngành sữa xuất hiện nhiều vấn đề như thế, quốc gia lại chẳng có một biện pháp thực thi nào có hiệu lực cả, nào là nói không dễ dàng giải quyết, khổ nạn thế chứ! Chị đây làm ở một công ty chuyên môi giới hôn nhân cho người khác còn biết phải giải quyết như thế nào, những nhân vật tài giỏi ở Quốc Hội chẳng nhẽ không biết? Không biết, ừ thì thôi cũng được, chị đây nói cho các người biết, giết! Chỉ cần phạm sai lầm về vấn đề an toàn thực phẩm, sau khi điều tra làm rõ sẽ xử lý người đại diện, đồng thời thu giữ hết toàn bộ gia sản, tôi không tin sẽ không chấm dứt được!

Nói nhiều quá rồi, nhưng mà thực sự là, sữa bột của nước... giá cả cao quá!

Về vấn đề mua căn hộ mới hay căn hộ cũ, chúng tôi chưa có một kết luận thống nhất, tôi thường vào các trang mạng bán đồ cũ của thành phố chúng tôi, còn anh thường lấy một vài tờ rơi về mấy chung cư, rồi chỉ cho tôi xem mô hình và bảo rằng nó đẹp biết bao. Hai chúng tôi tranh luận như vậy, sao mà không vui cho được, có điều đều là mâu thuẫn trong nội bộ nhân dân, dù sao cũng không phải là mua bây giờ, biết đâu được sang năm giá nhà sẽ hạ!

Tôi nói việc này với La Lợi, La Lợi nghe rồi chỉ cười mà thôi.

“Sao thế, mày cảm thấy giá nhà sẽ không giảm à? Thực ra tao cũng cảm thấy như thế, cho dù giới đầu tư chống đỡ không nổi, ngân hàng cũng sẽ bắt họ phải chống đỡ, mà đằng sau lưng các ngân hàng của đất nước chúng ta lại là những ông trùm kia... Có điều con người sống thì phải có ước mơ chứ.”

“Không phải.” Cô ấy lắc đầu, lại thở dài, “Mày không thấy kì lạ à?”.

“Kì lạ cái gì?”.

“Mày không cảm thấy rằng, anh ta thay đổi nhanh quá à?”.

Tôi không nói gì cả, thực ra vấn đề này, đến tận bây giờ tôi vẫn chưa làm rõ ràng hết được. Trước đây tôi cảm thấy tôi hiểu Lưu Thụy Căn, nhưng mà bây giờ tôi mới phát hiện, anh ấy luôn không giống với tưởng tượng của tôi, có lúc nghĩ đến anh ấy, tôi thậm chí có cảm giác xa lạ, nhìn khuôn mặt của anh, có lúc tôi cũng đặt một câu hỏi như thế: “Đây là Lưu Thụy Căn ư? Đây có thật là anh không? Tại sao lại không giống người mà tôi gặp ngày xưa?”.

Nhưng cho dù có sự nghi hoặc như vậy, nhưng việc tôi thích anh không hiểu sao lại có thể rõ ràng đến như thế. Những sự va chạm trên cơ thể, những lúc thẹn thùng ngẫu nhiên, rõ ràng nhiều lúc không bằng lòng nhưng vẫn có ý thức không muốn làm cho anh không vui, những việc này làm cho tôi nhận ra điều này một cách rõ ràng.

Cho nên, có một vài nghi ngờ tôi cũng không hỏi nữa, cho dù anh có đang thử lòng tôi.

“La Lợi, bây giờ tao mới thật sự ý thức được một cách rõ ràng, tại sao người ta nói tình yêu không có sự tồn tại của lòng tự trọng.”

La Lợi cười, mĩa mai nói: “Cũng không có sự tồn tại của tiền bạc.” Bây giờ La Lợi rất thích nói với giọng điệu kiêu này, tôi biết, thực ra cô ấy đang khinh bỉ bản thân mình, đối với kiểu ăn nói này của cô ấy, tôi thật sự không thích, nhưng tôi cũng không biết làm thế nào để khuyên can cô ấy, bởi vì nhất định cô ấy sẽ nói: “Không phải như thế sao? Mày nói bây giờ tao còn có lòng tự trọng không hả?”.

Giả vờ như không nghe thấy lời cô ấy nói, tôi tiếp tục: “Cuối cùng tao cũng đã biết được rằng, tại sao người ta nói người nào yêu trước sẽ thua trước, thực ra không ai tranh giành với mày cả, mày chỉ thua bản thân

mày mà thôi, niềm kiêu hãnh của mày, nguyên tắc của mày, sự kiên trì của mày trước tình cảm này sẽ tự động rút lui, những sự việc mà mày vốn cho rằng rất quan trọng, bây giờ đây, đều không quan trọng nữa rồi.”

La Lợi nhìn tôi một cái, rồi cười cười, tôi có chút nghi hoặc nhìn cô ấy: “Sao thế?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy mày có được tình yêu này, bất kể trong tương lai có như thế nào, cũng thật sự là rất tốt.”

“Tao cũng nghĩ như thế đấy, có điều, mày đừng có mà nguyên rủa tao đấy nhé.”

“Không nguyên rủa đâu, tao đã chuẩn bị phong bì rồi đây, chỉ chờ để đưa ày nữa thôi.”

“Phong bì của mày nhất định phải thật dày vào nhé.”

Cứ nói qua nói lại như thế, sau đó chúng tôi cùng cười phá lên.

Nhắc đến tết, chẳng mấy chốc mà đến cuối năm. Cũng sắp đến ngày được nghỉ, chị Vu đột nhiên tìm tôi bàn chuyện công việc, đến gần cuối năm, việc làm ăn của chúng tôi có vẻ lắng xuống, nhưng mà qua năm mới vẫn còn có mấy ngày trong thời kì vàng, chúng tôi phải nắm bắt thời gian để tuyên truyền. Mà nội dung tuyên truyền, ngoài cách truyền tai nhau như trước đây ra, càng phải cố gắng đầu tư trên mạng.

“Sếp ơi, em đã quảng cáo trên các diễn đàn của thành phố chúng ta, em vẫn thường xuyên lên đó cập nhật thông tin mà.”

“Chị biết, chị biết mà, có điều lần này chúng ta phải làm sao cho bắt mắt một chút.”

Tôi hoài nghi nhìn chị ấy.

“Chúng ta mời tất cả những cặp đôi chúng ta làm mai thành công đến đây, sau đó mời họ kể về quá trình yêu nhau của họ, em thấy thế nào?”

Mặc dù chị ấy hỏi ý tôi như thế nào, nhưng mà ngữ khí đó, nghe có vẻ đã hạ quyết tâm, lần này tôi biết rằng việc này chắc chắn là phải làm rồi. Tôi suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Thế họ... chưa chắc đã bằng lòng.”

“Có gì mà bằng lòng với chẳng không bằng lòng? Chúng ta có thể tặng một ít quà, cứ nói là chúc phúc cho họ, chúc họ sớm sinh quý tử, hạnh phúc đến đầu bạc răng long.”

“Sếp không hổ danh là sếp.”

Tôi gơ ngón tay cái về phía chị, cũng không hoàn toàn là vì nịnh nọt, mặc dù cách làm này cũ rích, nhưng việc này khả năng thành công là tám mươi phần trăm, một thời gian trước thành phố tổ chức một lần phát rau xanh miễn phí, những thứ không đáng giá mười đồng, nhưng mà người xếp hàng dài dằng dặc.

“Em đừng có múa mép khua môi với chị nữa, em viết một bản kế hoạch, chúng ta lập tức hành động, thời gian không còn nhiều, cũng không cần quá chi tiết, đại khái là lên những việc chính là được. Những người bằng lòng đứng ra để nói, chúng ta sẽ chụp một bức ảnh đẹp vào, những người mà không muốn đăng hình, chúng ta chỉ nói tên thôi, những người mà ngay cả tên cũng không muốn nêu ra, thì chúng ta cứ viết là anh A chị B nào đó cũng được, đương nhiên, không cần đăng ở vị trí tốt.”

Dăm ba câu nói như thế, chị Vu gần như đã cho tôi một cái sườn bài cụ thể, ở chúng tôi đây không phải là một công ty gì lớn cho lắm, những nội dung cần viết sau đó nữa cũng không nhiều, quan trọng là phải tìm ai. Việc muốn đưa ai đó lên diễn đàn, không chỉ cần người khác bằng lòng, mà còn phải đưa một người điển hình lên. Giống như mấy bộ phim thần tượng trên phim truyền hình, những diễn viên nam đẹp trai và những diễn viên nữ đẹp gái ở trên đó cứ yêu nhau đến chết đi sống lại, nhưng mọi người vẫn muốn xem, còn hai người bình thường cứ ở đó anh yêu em em yêu anh, vì tình yêu mà dằn vò nhau chết lên chết xuống, đảm bảo không có ai xem.

Trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi mặc dù nhỏ, nhưng mà mấy người chúng tôi đều dựa vào nó để sống, trong vòng một năm những cặp đôi được tác thành thành công cũng không ít, mặc dù không phải cặp nào cũng đều đi với nhau đến cuối cùng, nhưng đại đa số là đều đã tay trong tay. Tôi lôi danh sách ra, sau đó gọi điện thoại cho từng người, người thứ nhất, tôi gọi cho Đặng Linh Linh, mặc dù cô ấy không phải là

hội viên của chúng tôi, nhưng mà Thường Hữu lại đã đóng phí ở đây rồi, điều kiện của hai người lại tốt như thế, đưa lên đó, đảm bảo có thể nâng cao hình tượng trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi lên.

Đặng Linh Linh nghe điện thoại rất vui vẻ, nhưng khi nghe tôi nói việc đó, liền tỏ ra do dự.

40. Chương 40

Chương 40

“Không sao đâu, Linh Linh, việc này không cần phải miễn cưỡng, em không muốn thì thôi vậy.” Tôi vừa nghe cô ấy trả lời với vẻ miễn cưỡng, tôi lập tức nói. Tôi biết cô gái này, thực ra ở một phương diện nào đó có chút tấm lòng bao dung của Đức Mẹ, cho dù là mình có khó xử đi chăng nữa, nhưng bởi vì ngại từ chối người khác cũng sẽ miễn cưỡng đồng ý. Tôi thật sự xem cô là bạn, mặc dù chị Vu nói nếu như kế hoạch này mà có cả cô ấy thì sẽ càng tốt hơn, nhưng cũng không nên vì thế mà ép cô ấy.

“Không phải là không muốn, chị Hoàng, việc này chẳng là gì cả... Haizz, nói ra thì tội em cũng đã mấy ngày rồi không gặp nhau, em mời chị đi uống trà nhé.”

“Thôi, để chị mời em đi, lúc nào cũng để em trả tiền chị ngại lắm.”

“Hơ, hai chị em mình ai trả mà chẳng được.”

Chúng tôi nhanh chóng xác định thời gian vào buổi tối, nói thật lòng, tôi bây giờ chẳng có hứng thú gì với việc uống trà. Thứ nhất, nhiệm vụ của chị Vu giao cho tôi vẫn chưa hoàn thành, cho dù sau khi hết giờ làm không cần phải dốc hết sức ra mà làm, nhưng tôi cũng muốn ở bên cạnh Lưu Thụy Căn lâu hơn; thứ hai, tôi vẫn đang giảm béo, mặc dù gần hơn trước đây nhiều, nhưng mà vẫn nặng 60.5 ki-lôgam với chiều cao 1m65! Người ta cao 1m70 cân nặng 60 ki-lô-gam còn bảo mình béo, huống gì tôi chỉ cao có 1m65, không giảm đến được 55 ki-lô-gam, còn mặt mũi nào mà gặp người khác đây?

Bạn thử nói xem, đang trong quá trình giảm béo, mà ngày nào cũng theo người ta uống trà ở đây, uống cà phê ở đằng kia, làm sao không đau khổ cho nổi! Có điều giống như Đặng Linh Linh nói, hai chúng tôi đã lâu không gặp nhau rồi, tôi cũng rất nhớ cô ấy, hơn nữa, tôi cũng nghe ra hình như Đặng Linh Linh có gì đó cần nói với tôi.

Đặng Linh Linh đến sớm hơn tôi, nhưng mà, ở cái bàn đó, ngoài cô ấy ra, còn có Thường Hữu.

Tôi đã có nói, cái cậu Thường Hữu này trông rất có sức sống, Đặng Linh Linh lại là một người đẹp rất có phong cách, hai người ngồi với nhau không thể nói là một sự kết hợp hoàn hảo, nhưng cũng cảm giác có chút gì đó chói mắt, nhưng mà bây giờ, hai người ngồi đối diện với nhau, không khí có chút kỳ cục. Đặng Linh Linh ngồi chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, còn Thường Hữu lại không ngừng cắn hạt dưa, vừa cắn vừa nhìn Đặng Linh Linh.

“Chị Hoàng đến rồi à?”

Thường Hữu nhìn thấy tôi trước, lập tức đứng dậy, Đặng Linh Linh cũng quay đầu lại, tôi kinh ngạc, chẳng suy nghĩ gì cả buột miệng hỏi luôn: “Sao em lại gần đến thế này hả?”

Đặng Linh Linh dùng tay ôm vào hai bên má: “Thế à?”

Tôi nhìn cô ấy không nói gì, cô ấy cười: “Thế thì cũng tốt quá rồi, cuối cùng em cũng đã giảm béo được!”

Thường Hữu nói: “Chị khuyên cô ấy đi, lại nhắc đến giảm béo, chị nói xem cô ấy có béo không? Cứ hôm nay giảm kiểu này, mai giảm kiểu kia, em và dì Lưu nói cô ấy đều không nghe, bảo cô ấy tập thể dục nhiều vào, cô ấy lại bảo phải viết cho kịp bản thảo. Không phải em nói là không cần viết bản thảo, mà nói chung qui là sức khỏe vẫn quan trọng hơn. Hơn nữa, cô ấy kiếm tiền kiểu này cũng quá vất vả, cần bản là không cần thiết phải như vậy. Cô chú cũng đều đã nghỉ hưu rồi, lương của bên em cũng không ít. Em muốn thế

này này, không có việc gì thì cô ấy cứ nghỉ ngơi, ngủ nướng, đi chăm sóc sắc đẹp, khi muốn viết thì viết chơi cho vui, lấy đó làm niềm vui thôi, chị Hoàng nói như thế có đúng không?”.

Đúng không ư? Đúng thế chứ gì nữa!

Đây hoàn toàn chính là ước mơ năm nào của Đặng Linh Linh, nhưng những lời này được nói ra từ miệng của Thường Hữu, tôi nghe mà cứ chối tai làm sao ấy, nhưng mà tôi cũng ngại phản bác, tôi cười ha ha lên hai tiếng: “Sao thế, hai em đã được nghỉ rồi đấy à?”.

“Đâu có chị. Đến cuối năm bọn em cũng bận, hôm nay em còn phải làm ca đêm, có điều em nghe Linh Linh nói đi gặp chị Hoàng, em nghỉ lâu rồi cũng không gặp chị, cho nên cố gắng tìm người làm thay, rồi chạy ra đây.”

“Ôi trời, thế thì phiền phức quá, em cứ đi làm đi, đi làm đi.”

“Thế em đi trước đây, chị Hoàng, chị khuyên Linh Linh giúp em.”

Tôi gật đầu đồng ý, Thường Hữu lại nói với Đặng Linh Linh: “Linh Linh, em ăn nhiều vào, em không mập thật mà, thật đó, cho dù em có như chị Hoàng đây, anh cũng thích em.”

Mẹ kiếp! Tôi thế nào hả tôi thế nào hả tôi thế nào hả?! Chị đây giảm béo rồi! Mẹ kiếp cậu không nhìn thấy hả? Không nhìn thấy hả không nhìn thấy hả không nhìn thấy hả không nhìn thấy hả?

Cái chân phải tôi động đây, tôi muốn giơ chân lên cho thằng bé này một đạp, cũng may thằng bé này đi nhanh, nếu không, tôi thật khó có thể kiềm chế được bản thân mình.

“Chị Hoàng đừng giận, anh ấy cứ luôn như thế.”

Sau khi Thường Hữu đi, Đặng Linh Linh an ủi tôi, tôi ngồi xuống, lắc lắc đầu: “Chị biết cậu ta trước em, cái thằng bé này...”

Nói ra thì Thường Hữu không phải là người xấu gì, nếu như nói cậu ta có vấn đề gì, thì chắc chỉ có cuộc sống này của cậu ta quá thuận lợi, nếu không ăn nói chắc không đến nỗi này. Mặc dù có chút bực bội, nhưng sau khi uống ngụm nước rồi cũng thôi, dưới sự hướng dẫn của Đặng Linh Linh, tôi chọn một ấm trà: “Nói đi, em gặp chuyện rắc rối gì?”.

Đặng Linh Linh cười, tôi nói: “Em đừng khách sáo với chị, chị còn không hiểu em sao? Mặc dù cũng nói vài tiếng giảm béo, nhưng mà từ trước đến nay em không hành động như vậy.”

Cũng như nhiều cô gái khác, Đặng Linh Linh cũng cảm thấy bản thân mình hơi mập, nhưng mà dáng của cô ấy đã tương đối chuẩn rồi, nếu như nói có gì đo không đẹp, cũng chỉ là thiếu tập luyện cho nên có vẻ yếu ớt, nếu mập thì không mập. Mà cô ấy lại là một cô gái sống khép kín, cũng rất khó có thể mà đi giảm béo – vận động thì không cần nói làm gì, hạn chế ăn uống... cô ấy viết lách suốt, ăn không đủ sẽ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, ngồi xuống thôi cũng đã có vấn đề, còn viết được gì nữa.

Mà tôi mới không gặp cô ấy vài ngày, cô ấy đã, ít nhất gầy đi năm ki-lô-gam! Đặng Linh Linh cười khổ một chút: “Phiêu Phiêu, bây giờ em cảm thấy mình, thật sự rất kỳ lạ.”

“Là thế nào?”.

“... Chị biết ước mơ của em mà.”

Cô ấy do dự một chút rồi nói, tôi gật gật đầu: “Ừ, lúc này Thường Hữu có nhắc lại kia.”

“Đúng thế, sau khi quen biết với anh ấy em mới biết, phúc lợi của ngành điện lực mới nhiều làm sao, trước đây em luôn cảm thấy số tiền bản thân mình kiếm được... cũng không thể nói là nhiều, nhưng so với mức những người cùng tuổi ở thành phố của chúng ta, đã là tốt lắm rồi, nhưng mà đúng là mình như ech ngồi đáy giếng, trước đây tầm mắt của mình đúng là hạn hẹp quá.”

“Ừ, sau đó thì sao?”.

“Thường Hữu đối xử với em rất tốt... cũng có thể nói là hết lòng, trước đây em nghĩ rằng tìm được một người tốt với em như thế này rất khó, nhưng mà Thường Hữu đối xử với em, còn tốt hơn người đó đối xử với em nữa. Anh ấy vừa kết thúc buổi làm ban đêm là về mua thức ăn sáng cho em, buổi tối nào cũng gọi điện

thoại cho em đúng vào mười một giờ, nhắc nhở em ngủ. Bây giờ còn chưa đến sinh nhật của em, nhưng mà những ngày như kỉ niệm tròn một tháng quen nhau, kỉ niệm một tháng xác định tình yêu, cả ngày sinh nhật của mẹ em tháng trước nữa, anh ấy đều nhớ, hơn nữa cũng đều có tổ chức kỉ niệm.”

“Như vậy không phải rất tốt hay sao?”. Mặc dù lúc này cái tên Thường Hữu đó đặc tội với tôi, nhưng câu nói này tôi thấy vẫn cần phải nói ra.

“Đúng thế, rất tốt, vô cùng tốt, nhưng mà, Phiêu Phiêu... Chị có biết không? Mới đầu em còn thấy cảm động, nhưng mà bây giờ, em cảm thấy sắp thở không nổi nữa rồi, em thấy bây giờ em đâu cũng như bị trói buộc ấy. Em phát hiện ra anh ấy quản lý từng cử chỉ lời nói của em, từ việc mặc quần áo gì thì phối với giày dép nào, sau đó, đến cả việc mỗi ngày lúc nào phải dậy, lúc nào phải ngủ, lúc nào phải ăn, em biết, em hiểu được, anh ấy làm như vậy là muốn tốt cho em, nhưng mà, thực sự em chịu đựng không nổi kiểu này. Chị cũng biết rồi đó, em sống khép kín thế này, cũng chẳng có bạn bè gì nhiều, thực sự cũng chẳng có nhiều mối quan hệ, thỉnh thoảng có liên lạc với những người bạn học cũ, anh ấy cũng đều đi theo, nếu như có người bạn trai nào ở đó, anh ấy nhất định cứ ngồi ở đó chẳng chịu đi đâu. Đến cả hôm nay đi gặp chị, anh ấy cũng nhất định phải ngồi đó cho đến khi gặp được chị, anh ấy thực ra sợ em hẹn với người nào khác chị.”

“... Cậu ấy chẳng qua là quá để ý đến em thôi mà.”

“Phiêu Phiêu, trước đây em đọc tiểu thuyết lãng mạn, nam chính đối xử tốt với nữ chính thế này em cảm thấy rất tốt, còn nghĩ rằng chàng trai này lo lắng cho người con gái này như vậy, mới thật sự yêu cô ấy. Nhưng mà khi rơi vào trường hợp của em, em lại cảm thấy không thể nào chấp nhận được. Mẹ em còn bắt em và anh ấy xác định ngày cưới đi, nhưng mà em lại hoàn toàn không có ý định này, cứ nghĩ đến việc phải sống như vậy cả đời, em thực sự nghĩ rằng thà xuất gia làm ni cô còn hơn.”

“Ai cha chà...”

“Đương nhiên là em cũng chỉ nói thế mà thôi, bây giờ làm ni cô cũng đâu có dễ, nhưng mà Phiêu Phiêu, thật sự em đã có ý định bỏ đi đến một nơi thật xa. Cho nên, không phải là em muốn giúp chị, mà là tình hình của em hiện nay thật sự không thích hợp với nội dung mà chị đang làm, không cần thận trọng lại lại làm trò hề cho người ta xem.”

“Bên phía chị thì cũng không sao cả, nhưng mà bây giờ em phải làm thế nào?”.

“... Qua Tết đã, qua Tết, rồi xem tình hình ra sao, nếu thật sự không được, em sẽ bỏ đi một thời gian.”

Tôi chỉ biết gật đầu: “Thế thì em xem lại như thế nào, còn nữa, em cũng không cần phải quá cam chịu, có suy nghĩ gì cứ nói ra. Em không nói ra, không chừng cậu ấy còn tưởng em thích như thế.”

Đặng Linh Linh thở dài một cái: “Đâu phải em chỉ nói một lần đâu cơ chứ, mà thôi, chúng ta nói chuyện khác đi.”

Tình cảm của hai người bạn gái bên cạnh mình không thuận lợi như thế, càng làm cho tôi cảm thấy tình cảm của tôi và Lưu Thụy Căn thật đáng quý, những sự bất an trong lòng, lần nữa bị tôi nhét xuống tận sâu trong tim - những việc mà Lưu Thụy Căn giấu giếm tôi, anh ấy nhất định sẽ nói với tôi, bây giờ anh không nói, có thể là không dễ nói lắm, cũng có khả năng chưa đến lúc để nói.

Tôi tự nhủ như vậy, nhưng trong lòng cũng đã hiểu rất rõ, đến lúc này rồi mà anh vẫn không nói, nguyên nhân lớn nhất có khả năng là vì, anh vẫn chưa đủ yêu tôi, có điều điểm này tôi đã chuẩn bị từ trước, mặc dù có chút gì đó xót xa, nhưng xét cho cùng vẫn chấp nhận được.

Đặng Linh Linh không bằng lòng, thế nào cũng có người bằng lòng, khi biết được chụp hình sẽ được tặng quà tốt hơn, không ngờ đại đa số đều bằng lòng cho chụp ảnh, điều này làm cho tôi cảm thấy rất bất ngờ, nhưng La Lợi giải thích cho tôi khỏi thắc mắc: “Mày đừng có cổ hủ nữa, bây giờ con người ta thoáng hơn nhiều rồi, ảnh nóng còn tung lên mạng được, huống gì là nói về giai đoạn ngọt ngào của người ta, họ muốn còn không được nữa là.”

Người đồng ý nhiều quá, đến cuối cùng lại phải ngồi lựa chọn lại. Trai đẹp gái xinh, công việc tốt lương cao, còn phải mang một ý nghĩa điển hình, hai điều kiện trước thì ổn rồi, còn điều kiện sau, có chút đặc biệt, ví dụ như những người kết hôn lần hai, những người có tình yêu nơi đất khách...

Mà những người kết hôn, tôi tìm Mã Phương, Mã Phương hơi do dự với việc đăng ảnh lên mạng, nhưng Lý Trí lại cực kỳ hân hoan vui mừng: “Đây là một việc tốt đấy, cứ cho lên, cứ cho lên, cứ cho lên, nhất định là phải cho lên, Phương Phương, đây không chỉ ủng hộ cho công việc của Phiêu Phiêu, cũng là đăng quảng cáo miễn phí cho cửa hàng công nghệ thông tin của em mà.”

Tôi nhìn thấy được rằng, Mã Phương có chút không bằng lòng, nhưng Lý Trí lại nhiệt tình như thế, cho nên chị ấy cũng nửa đồng ý nửa không. Thời gian gấp, ở Trung tâm môi giới hôn nhân này của chúng tôi, người có thể làm được việc này cũng chỉ có mình tôi mà thôi, cuối cùng, tôi đành phải mang tài liệu về nhà của Lưu Thụy Căn tặng ca. Lưu Thụy Căn đi làm về, nhìn thấy tôi bận rộn với đồng tài liệu đó, liền nói: “Công việc em bận như thế thì không cần phải chạy đến đây đâu.”

“Anh không muốn gặp em à?”

“Em nói gì thế, có điều không muốn em phải vất vả thế này.”

Tôi vắn vẹo cái eo: “Cố gắng thêm hai ngày nữa là được nghỉ rồi, đến lúc đó em làm món củ sen chiên để ăn nhé.”

Lưu Thụy Căn liếm môi dưới: “Anh chờ đấy nhé.”

“Đến lúc đó anh cũng không được ngồi chơi, anh phải dọn dẹp căn phòng này cho sạch sẽ, cái gì phải dọn dẹp thì cũng dọn dẹp luôn đi, mặc dù nói là nhà thuê, nhưng mà cũng phải dọn dẹp cho sạch sẽ để đón Tết.”

“Được được.” Lưu Thụy Căn vừa nói vừa đi đến chỗ tôi, “Em đi nghỉ trước đi, để anh làm cho em.”

“Cũng còn mấy cái nữa thôi, để mình em làm là được rồi, em để cơm chiên ở trong bát, anh đi hâm lại đi.”

“Không cần phải vội đâu, ủa, người này, là hội viên của bên em à?”

“Đúng thế, anh ấy là Lý Trí, đúng rồi, làm việc cùng công ty với anh đó!”

41. Chương 41

Chương 41

Nói đến đây, tôi gần như muốn giơ tay đánh vào đầu mình vài cái, tại sao tôi lại quên mất Lý Trí cơ chứ? Tôi muốn biết việc của Lưu Thụy Căn, gọi một cuộc điện thoại không phải là xong hay sao? Có điều ý nghĩ này cũng chỉ thoáng hiện ra một chút rồi thôi, sau đó liền bị quăng sang một bên. Thực ra cho dù không có Lý Trí, nếu như tôi thật sự muốn kiểm tra, thì có gì mà kiểm tra không ra chứ? Không cần phải âm thầm theo dõi, cứ quang minh chính đại đến Hợp Nhuận tìm anh, cũng có thể dò la ra sự thật mà.

Nhưng mà tôi không làm như thế, thậm chí nghĩ đến việc sẽ đến nơi đó, bản thân tôi sẽ không thoải mái trước tiên, tôi không hiểu tại sao lại như vậy, nhưng thực sự tôi có bài xích công ty của anh.

“Ừ, hình như là ở công ty bọn anh, có điều không quen lắm.”

“Nghe nói anh ấy lái xe ột lãnh đạo công ty anh, lái một chiếc Audi.”

“Ồ, xe của lãnh đạo công ty anh đa số đều là Audi, nghe bảo rằng loại xe này có đẳng cấp, nhưng không quá phô trương, làm nghề này của bọn anh thực ra không cần thiết phải thể hiện gì lắm. Em cứ làm đi, anh đi ăn cơm đã.”

Công việc nhập dữ liệu không hề phức tạp, hàng ngày tôi lang thang trên mạng, tốc độ đánh máy cũng nhanh, làm xong ngay tối hôm đó, ngày hôm sau đưa qua cho Tiểu Trương, người ngày xưa thiết kế trang mạng cho chúng tôi, đến nay vẫn luôn giúp chúng tôi bảo trì trang mạng đó, tác phong làm việc của Tiểu Trương cũng nhanh nhẹn, buổi chiều đã đưa hết lên mạng.

Hai ngày sau, chúng tôi chính thức nghỉ Tết, tôi đưa đồ dùng hàng ngày qua nhà của Lưu Thụy Căn. Khi dọn dẹp những thứ này tôi có chút thẹn thùng, nhưng cũng không phải là ngại ngùng gì nhiều lắm. Đầu tiên là vì, Lưu Thụy Căn luôn rất quân tử, cứ cho là một vài phản ứng của anh đã không che đậy được nữa, nhưng mà cuối cùng anh cũng đã kiềm chế lại được; thứ hai, trong lòng tôi vốn cũng đã có sự chuẩn bị nhất định. Trên diễn đàn còn có anh chàng nói rằng, trước khi kết hôn, các cô gái không được lên giường với con trai, bởi vì con trai một khi đã tỏ đường đi lối về, thì sẽ không muốn kết hôn nữa.

Tôi tin tưởng câu nói này, những thứ mình có được luôn luôn là tốt nhất. Nhớ lại những lúc tôi và Lưu Thụy Căn ở bên nhau, tôi cảm thấy nếu dè dặt một chút, có lẽ anh càng nâng niu tôi hơn, sẽ dành tình cảm cho tôi nhiều hơn một chút. Cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra rằng, tại sao người ta nói rằng con gái nên yêu nhiều lần vào, thật sự là chỉ khi đã từng yêu, bạn mới biết được phải làm như thế nào. Điều này không chỉ làm mình có được nhiều lợi ích nhất, cũng có thể làm tăng thêm hứng thú, thúc đẩy tình cảm giữa hai người.

Nhưng mà tôi và Lưu Thụy Căn đã như thế rồi, cho dù tôi biết là phải làm như thế nào, thì tôi không thể nào quay về như trước đây được nữa, hơn nữa những cách làm đó, những lời nói đó, những việc mong muốn có được mà vẫn phải từ chối đó, tôi làm thế nào cũng không thể hiện ra với anh được nữa. Mà trong quá trình đó, cuối cùng tôi cũng đã biết được tại sao mỗi tình đầu có thể làm cho người ta khó quên như thế, bởi vì đó là những tình cảm trong sáng nhất, chân thành nhất, bạn chẳng giữ lại bất cứ cái gì ỉn, chẳng hề che đậy điều gì, trao luôn cả trái tim nóng hổi cho người ta.

Tôi chẳng có thiệt thòi hay là có tâm lý cam chịu gì cả, chỉ là khi tôi càng hiểu rõ điều này, tôi lại càng cảm thấy chua xót, bởi vì, tôi càng biết được một cách rõ ràng hơn, tình cảm của Lưu Thụy Căn dành cho người yêu cũ, tôi biết rằng tình cảm này sẽ đi theo anh đến suốt cuộc đời, cho dù trong tương lai có lấy vợ sinh con, mười mấy năm sau, cũng có khả năng anh ấy sẽ không kìm được mà nhớ đến thời gian tốt đẹp của họ ngày xưa. Cũng giống như tôi vậy, cho dù sau này có chia tay với anh, đối với anh, tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên.

Hôm nay đã là hai mươi tám Tết rồi, năm nay lại không có ngày ba mươi, tối ngày mai đã là đêm giao thừa, nhưng Lưu Thụy Căn đến mai mới được nghỉ, cho nên mọi việc trong nhà tôi đều phải làm trước một mình. Chỉ có hai người, nên cũng không cần phải chuẩn bị gì nhiều lắm. Nhưng mà cần phải có bánh bao, chung qui cũng phải làm mấy cái, cho nên vừa vớt đồ xuống, tôi liền vội vàng chạy ngay đến siêu thị.

Giống như câu nói đó, không đến Trung Quốc thì không biết người đông, dòng người lắc lư trong siêu thị ấy, đặc biệt là khi tính tiền, xếp hàng dài dằng dặc, thực sự làm cho người ta tuyệt vọng. Đứng trước tôi là một bà mẹ ôm con nhỏ, sắp đến lượt mình tính tiền đến nơi rồi, đứa bé đó bỗng nhiên ị đùn ra, điều làm cho người ta muốn bùng nổ luôn là đứa bé đó không đóng bỉm, thế là, cái chất vàng vàng ấy cứ thế là rớt ra...

Của em bé, thực ra cũng chưa thối lắm, nhưng mà nhìn thấy rồi nên cảm thấy nôn nao trong lòng, mọi người đứng gần đó vội vàng lấy tay bịt mũi, người mẹ đó cũng rít xin lỗi, không xếp hàng nữa, quay người đi vào trong nhà vệ sinh, nhưng cái đồng trên nền nhà ấy thực sự làm người ta khóc không ra nước mắt.

Tôi đứng đó, lơ mơ nhìn những người xếp hàng dài dằng dặc xung quanh, đành phải tiếp tục đứng đó thôi, tôi không còn nhớ là mình đã xếp hàng xong như thế nào, nói tóm lại là sau khi ra khỏi siêu thị, tôi chỉ có một cảm giác, đó là tìm lại được bầu trời để sống.

Khi tôi về đến nhà đã là hai giờ chiều rồi, tôi không dám nghỉ ngơi, vội vội vàng vàng nhào bột, làm nhân, chiên thịt, thái rau, những thứ này nói ra thì không nhiều, nhưng buổi tối mãi cho đến khi Lưu Thụy Căn trở về, tôi vẫn chưa làm xong.

“Phiêu Phiêu, em vất vả quá rồi.”

Tôi néo tai anh: “Biết là tốt rồi, ngày mai phải đưa em ra phố.”

“Chắc chắn rồi. Có điều, em muốn mua gì nào?”

“Câu đối chắc chắn là phải mua rồi, em còn muốn mua hai chậu hoa, còn cả... dù sao cũng đợi đến lúc ấy rồi tính, chưa biết chừng đến lúc đó còn muốn mua thêm cái gì nữa.”

Lưu Thụy Căn hoàn toàn không có ý kiến gì. Đêm hôm đó, chúng tôi, hoặc có thể nói là sự ngưng ngừng lớn nhất của tôi cũng đã đến rồi. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần hết cả rồi, nhưng mà thật sự khi đến lúc này, tôi mới biết tưởng tượng và sự thật có khác nhau, có khác nhau đấy.

“Phiêu Phiêu, thật sự là anh sẽ không thể nào em đâu.”

“Em biết... em còn chưa tắm.” Nói xong câu nói này, tôi trầm ngâm một lúc, nhảy lên trên giường, “Em không tắm nữa.”

Lưu Thụy Căn lắc đầu cười cười, đi vào nhà vệ sinh, nhưng mà khi anh đi ra với mái tóc ướt và bộ quần áo ngủ, tôi trở nên căng thẳng. Lưu Thụy Căn giở chăn ra, nằm xuống bên cạnh tôi: “Phiêu Phiêu, em ngủ chưa?”.

Tôi giả vờ làm ra vẻ đã ngủ rồi, nhưng mà hàng lông mi không kiềm chế được cứ rung rung mãi. Lưu Thụy Căn cười khi khi mấy tiếng, tôi thẹn quá hóa bức mở mắt ra, giờ nắm đấm ra: “Anh cười cái gì?”.

“Không phải, không phải, chủ yếu là anh thấy em rất đáng yêu.” Tôi thu tay về, anh nói tiếp: “Tối nay em đừng có mà không ngủ được đấy nhé!”.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, anh lại nói: “Ngủ không được cũng không sao, anh sẽ hầu em nói chuyện phiếm.”

“Chỉ nói chuyện suông hả?”.

“Ừ.” Tôi bật cười khi khi, một lúc sau, tôi nói: “Hình như trên người em có mùi?”.

Tôi chun chun cái mũi ngửi thử, cảm thấy so với mùi thơm tho của anh, thì tôi đúng là hơi hám bẩn thỉu.

“Để anh ngửi xem.” Anh tiến qua cọ cọ vào cổ tôi, tôi căng thẳng, cả người căng cứng lên.

“Đúng là có mùi thức ăn, có điều nó khơi dậy niềm đam mê ăn uống, cứ tưởng tượng em là cá viên chiên để anh ăn luôn đi cho rồi nhỉ?”.

“Thôi đi anh.”

Tôi đẩy anh ra sau đó bật cười lên cùng anh. Buổi tối hôm đó, cuối cùng tôi cũng đã có thể chìm vào giấc ngủ, có điều ngủ không ngon, mấy lần thức giấc vì lạnh, sau đó ngồi ngẩn ngơ một lúc lâu, lúc này đây tôi mới chú ý đến khuôn mặt của Lưu Thụy Căn, hồi tưởng lại tại sao tôi và anh lại có thể phát triển đến giai đoạn này rồi.

Vào lúc này, tôi không có được niềm hạnh phúc ngọt ngào như trong tiểu thuyết lãng mạn, cũng chẳng còn căng thẳng, thẹn thùng của ban ngày, tôi rất bình tĩnh, giống như tôi và anh đã bước vào trạng thái của những cặp vợ chồng già.

Ngày hôm sau, chúng tôi tỉnh dậy trong tiếng pháo giông già, chúng tôi ăn uống đơn giản một chút, sau đó đi ra phố. Khi thật sự đặt chân ra phố mới cảm thấy người không đông lắm, nhưng mà xe taxi vẫn rất khó đón, cũng may mà tôi và Lưu Thụy Căn không gấp, thông thả đi dạo trên phố, chúng tôi sà vào bên đường mua một cặp câu đối trước, sau đó, mua một đôi bột, đó là một đôi bột làm bằng da bò màu trắng, thực ra tôi đã chấm đôi bột này mấy ngày rồi, nhưng mà mãi vẫn không dám mua. Thứ nhất, giá cả hơi cao; thứ hai, cũng là muốn cùng đi mua với Lưu Thụy Căn.

Thời gian hai chúng tôi ở bên nhau cũng đã lâu, đã cùng nhau đi ăn cơm, cùng nhau đi xem phim, nhưng mà chưa đi mua quần áo cùng nhau bao giờ. Không phải là tôi muốn anh phải trả tiền cho tôi, mà là, tôi muốn có kỉ niệm như thế này. Đôi bột với giá năm trăm tám mươi sáu đồng, đối với tôi đây là một cái giá đắt đỏ, nhưng, cứ xem như khích lệ ổi tình đầu của tôi, cũng nên có một đôi như thế này chứ, đúng không? Đôi bột này ở trên còn viên lông chồn, trông rất đáng yêu.

“Anh thấy thế nào?”.

“Em thích là được rồi.” Lưu Thụy Căn nói, rồi bước qua quầy tính tiền, tôi kéo anh lại, nói: “Để em tự trả.”

Anh quay đầu lại: “Em có cần phải tính toán rạch ròi với anh vậy không, vậy anh có cần trả tiền chợ lại cho em không?”.

Tôi ngẩn người, buông tay ra. Cô nhân viên bán giày ăn nói rất ngọt ngào, vừa giúp tôi gói đôi giày cũ lại, vừa nói nào là người yêu của chị thật đẹp trai, nào là người yêu của chị đối xử với chị thật tốt... , rõ ràng, tôi biết rằng đây chẳng qua chỉ là những lời nói khách sáo, nhưng mà tôi cảm thấy ngọt ngào ở trong tim, đi trên đường, tôi luôn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời, mặc dù vào lúc này đây, trong tay tôi đang xách hộp đựng giày, còn Lưu Thụy Căn thì đang ôm hai chậu hoa lan.

Vào lúc này, tay tôi đang nằm trong túi áo khoác của anh, giống như một đứa trẻ được bố mẹ dắt đi chơi ấy, đi sau anh một tí, để tôi nhìn thấy bóng dáng của anh, nhắm mắt nhắm mũi đi theo anh. Sau đó mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng này, tôi luôn cảm thấy đó là hình ảnh hạnh phúc nhất của tôi, nhưng, cũng bởi vì quá hạnh phúc, cho nên tình hình đột nhiên thay đổi.

Tôi nhìn thấy Mã Phương, hoặc là nói Mã Phương nhìn thấy tôi, cô ấy bước từ trong chiếc xe Audi màu đen đỏ ra, nhiệt tình mời tôi lên xe, nhất quyết phải tiễn tôi một đoạn đường.

“Không cần đâu, phiền phức quá.”

“Đây là xe của sếp anh Lý, đã báo cáo xin phép lãnh đạo rồi, cho dù có gặp phải lãnh đạo của công ty cũng chẳng vấn đề gì.”

Mã Phương vừa nói, vừa đi qua xách lấy túi của tôi, không biết làm thế nào nên đi theo cô ấy lên xe, “Chị Mã, không ngờ chị còn biết lái xe.”

“Haizz, trước đây chán quá nên đi học lái cho vui, không ngờ có ngày phải dùng đến. Hai người đi đâu? Ồ, ở đó cũng không xa lắm. Hai người đi mua sắm à? Chị cũng vừa ở siêu thị ra này, hôm qua anh Lý được phát thẻ ưu đãi mua hàng ở siêu thị trị giá một ngàn tệ, em nói xem, phúc lợi ở Hợp Nhuận tốt không, quà tết cũng đã phát trước đó rồi, bây giờ còn có thêm khoản này, chỉ là có hạn sử dụng. Chị đoán Hợp Nhuận và siêu thị này, chắc là có hợp tác với nhau!”

Tôi nghe cô ấy nói như vậy, quay qua nhìn Lưu Thụy Căn, Lưu Thụy Căn lắc lắc đầu, tôi cũng không hỏi nữa. Lý Trí là tài xế của lãnh đạo công ty, có lẽ là có một vài phúc lợi đặc biệt.

“Công ty Hợp Nhuận ấy à...” Mã Phương còn muốn nói tiếp gì đó, điện thoại của cô bỗng đổ chuông, cô ấy nghe điện thoại, nói vài câu, có chút ngại ngùng nói: “Ngại quá, tôi phải qua đón con trai trước một chút.”

“Không sao đâu ạ, chị Mã có việc, để chúng em xuống ở đây là được rồi, cũng không còn xa nữa đâu.”

“Thế làm sao được, em cứ ngồi yên đây, chỗ chị muốn đến rất tiện đường với bọn em.”

Nói rồi, cô ấy lái xe vào một con đường khác, quả nhiên như lời cô ấy nói, chưa đến hai phút đã đến chỗ đó, sau đó tôi nhìn thấy Lý Trí, và con trai của Mã Phương. Nhìn từ xa, một người lớn một trẻ nhỏ, có chút gì đó còn xa cách, thái độ không phải quá cứng nhắc, phối hợp với nhau cũng tạm tạm.

Một thời gian dài sau đó, mỗi lần nhớ lại chuyện này, hồi ức đó không thể nào nối liền với nhau được, tất cả mọi thứ đều biến thành những bức ảnh nhảy nhót trong đầu tôi.

Lý Trí mở cửa xe;

Lý Trí nhìn thấy tôi;

Lý Trí nhìn thấy Lưu Thụy Căn;

Lý Trí nói: “Sếp tổng Lưu...”

Sếp tổng Lưu... Không phải là anh Lưu, không phải là Tiểu Lưu, không phải là Lưu đệ, mà là sếp tổng Lưu; Không phải là nói với kiểu thân thiết, mà là nói với giọng điệu kính ngạc và sợ hãi. Làm thế nào để nói hết được tâm trạng của tôi lúc ấy đây? Khó chịu, bi ai, kính ngạc? Hình như đều là không phải. Nhưng mà hình như tôi thấy được một cách vô cùng rõ ràng, nhưng lại giống như đang xem phim, tôi ngồi đó, nghe Lý Trí nói với Mã Phương: “Đây là sếp tổng Lưu mà anh đã từng nói với em đó, sếp Lưu trẻ mà có tài, danh tiếng lừng lẫy ở công ty anh. Sếp Dương, sếp Tiết đều rất tôn sùng sếp Lưu.”

Sau đó, rốt cuộc tôi cũng nghe được giọng nói của Lưu Thụy Căn, trong giọng nói mang theo ý cười mà xa cách: “Tiểu Lý, những lời này không được nói tầm bậy đâu nhé, ở trong công ty, tôi chỉ là nhân viên quèn mà thôi.”

“Ôi trời ơi, anh mà là nhân viên quèn, thì em là cái gì đây? Em là lái xe của sếp Dương, mỗi ngày đều đi với sếp Dương, về điểm này em là người rõ ràng nhất.”

Sau đó nữa, họ còn nói gì đó, nhưng mà tôi đã không nhớ nổi. Tôi vẫn còn nhớ rằng, lúc ấy tôi ngồi đó, cảm giác sâu sắc xác thực nhất chính là, cuối cùng cũng đã đến rồi, cuối cùng bức màn sự thật cũng đã được vén lên...

Tôi không nhớ là tôi đã xuống xe như thế nào, đã lên nhà với Lưu Thụy Căn như thế nào, chỉ nhớ rằng khi tôi định thần lại được, tôi đã ngồi trên ghế sofa, mà trước mặt tôi, là một tách trà Bích Loa Xuân.

“Uống ly nước trước đi.” Tôi cầm lấy ly nước để sưởi ấm bàn tay, trà Bích Loa Xuân này là Lưu Thụy Căn đưa về, nói là của công ty phát, lúc đó tôi cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy trà này không giống với trà mua ở siêu thị, nhưng mà cũng có khen phúc lợi của Hợp Nhuận tốt, hoàn toàn cũng không suy nghĩ rằng tại sao Hợp Nhuận lại phát cả trà, đối với những nhân viên bình thường, nên phát những thứ thực dụng như dầu ăn, bột mì, thẻ ưu đãi mua hàng ở siêu thị hơn chứ.

“Phiêu Phiêu...”

“Không, anh khoan nói gì đã, để em bình tĩnh lại một chút.” Rất ngạc nhiên, vào lúc này đây, giọng nói của tôi sao lại có thể bình tĩnh đến như vậy.

Lưu Thụy Căn quả nhiên không nói gì nữa, chỉ là ngồi bên cạnh rút một điếu thuốc ra hút. Tôi nhìn anh thuần thục nhả khói thuốc ra, không tìm được mà nghĩ rằng, con người này rốt cuộc là có mấy gương mặt? Tôi luôn cho rằng, anh không biết hút thuốc.

Ly Bích Loa Xuân trong tay tôi lạnh đi, cuối cùng tôi cũng đã tìm lại được lý trí của mình: “Tại sao?”

Lưu Thụy Căn không nói gì, tôi nhìn anh: “Vẫn là thử lòng?”

“... Xin lỗi.”

Tôi muốn vứt ly trà trong tay đi, tiến về phía trước cắn lấy anh, cắn anh cho chảy máu ra, tôi muốn cho anh một cái tát, nhưng cuối cùng, tôi chẳng làm gì cả, tôi chỉ chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài, chậm rãi mở cửa.

“Phiêu Phiêu...”

Anh gọi tôi ở phía sau, tôi không thèm để ý, mà cứ từng bước từng bước đi ra ngoài. Tôi không biết mình phải đi đâu, tôi chỉ biết là cần phải rời khỏi nơi này, rời xa con người này, nếu như có khả năng, đời này kiếp này, đều không có liên hệ gì với con người này nữa...

“Phiêu Phiêu! Phiêu Phiêu! Phiêu Phiêu...”

Giọng nói ở đằng sau có vẻ như hơi run lên, nhưng điều đó với tôi, có còn liên quan gì với nhau đâu?

42. Chương 42

Chương 42

Buổi chiều ngày hai mươi chín Tết, tôi lang thang trên đường phố vắng người, buồn bã như lời nhạc trong mấy bài hát, nhưng mà thật đấy, chỉ có ai rơi vào hoàn cảnh này, mới biết được mùi vị của nó. Ban đầu, tôi có chút tê tái, tôi đau đến nỗi không còn biết thế nào gọi là đau nữa. Mãi cho đến khi có một tiếng nổ vang ngay bên cạnh tôi, tiếng pháo đing tai như oc đó mới làm tôi tỉnh táo lại, tôi ngây dại nhìn đứa bé nghịch dại đang hí hửng đó, va bống khóc òa lên. Tôi khóc rõ to, khóc như mưa, khóc đến nỗi đứa bé đó sợ chết khiếp.

“Cháu không cố ý, cháu không cố ý mà.”

Đứa bé đó vừa chạy vừa hét, còn tôi chỉ biết khóc mà thôi. Tôi khom người xuống, tay xiết chặt lấy túi xách, vào lúc này đây tôi mới biết rằng, những diễn viên trong tivi tại sao cứ ôm lấy gốc cây mà khóc, bởi vì vào lúc này đây, bạn thật sự cần một cái gì đó để nâng đỡ cả người bạn.

Nhưng mà vào lúc này đây, bên cạnh tôi chẳng có gì cả, tôi đành phải xiết chặt lấy túi xách của tôi, xiết chặt vào bề mặt da trên đó: “Lưu Thụy Căn, Lưu Thụy Căn... đau quá... đau quá...”

Kiểu đau đó, giống như toàn bộ xương khớp trong người bạn đều bị lộ ra bên ngoài ấy, trái tim giống như bị ai đó khóa chặt lại, gân trong người giống như bị ai đó rút ra, giống như vừa có một con dao, đâm vào phía sau lưng của tôi, sau đó tung hoành bên trong cơ thể tôi.

Tôi khóc, tiếng khóc càng ngày càng nhỏ lại, hơi thở càng lúc càng không ổn định, cuối cùng, tôi ngồi bệt trên mặt đất. Nhưng tôi vẫn còn khóc, khóc đến run rẩy. Cuối cùng tôi cũng đã biết được một người có thể chịu đựng được cơn đau đến mức nào, cuối cùng tôi cũng đã biết được, thế nào là đau rồi.

Hóa ra không phải là gõ vào một cái, đụng vào một cái, không phải là kim đâm vào thịt, không phải là bị gãy xương... Những kiểu đau đớn này tôi đã từng gặp, nhưng lúc này đây, những thứ này đều chẳng là cái gì. Hóa ra nỗi đau đớn thật sự, có thể làm bạn có ý định đâm đầu vào đâu đó để chết quách đi cho rồi, vào lúc này đây, đó không phải là tự làm mình thành tàn phế, mà là giải thoát.

“Mẹ ơi, mẹ ơi...” Tôi kêu lên, nhưng mà tôi không có mẹ, mẹ của tôi sẽ chẳng đến cứu tôi vào lúc này đâu.

“Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu...”

Không biết qua bao nhiêu lâu, tôi cảm thấy có người ôm lấy tôi, hốt hải gọi tên tôi, tôi ngẩng đầu lên, hoảng hốt nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Phiêu Phiêu! Phiêu Phiêu!”

Người đó vẫn tiếp tục gọi, thần trí của tôi đã quay trở lại đôi chút, tôi mở miệng ra, nhưng không tài nào nói được.

“Phiêu Phiêu, mày không sao chứ hả, mày sao thế Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu!”

Người đó vẫn gọi, chuẩn bị lấy điện thoại ra, cuối cùng tôi cũng đã có thể cất giọng nói: “La Lợi...”

“Trời ơi, mày rốt cuộc bị gì thế hả!”. La Lợi thở dài cái thượt, “Tết nhất đến nơi rồi, mày thế này là... mày thế này là... Thôi không nói nữa, đi theo tao cái đã, đi nào.”

Tôi đứng dậy không nổi, cuối cùng La Lợi phải vừa dìu vừa đỡ, tôi mới có thể đứng thẳng dậy. Hai chân tôi cứ mềm nhũn ra, bước lên xe của cô ấy, thần thờ một lúc mới tỉnh táo lại: “Không đến nhà mày được đâu.”

“Đương nhiên là tao biết rồi, để mẹ tao biết thì năm nay khỏi ăn Tết luôn, tao tìm ày một nơi ấm áp.”

Một nơi ấm áp chính là Tử Kinh, vào lúc này đây tôi đã không còn suy nghĩ được là đồng ý hay phản đối, cũng không nghĩ rằng thấy tiếc tiền phòng đó nữa. Đến nơi rồi, nhìn thấy những nội thất sang trọng bên trong đó cũng không có cảm giác gì, chỉ là làm theo chỉ huy của La Lợi, từng bước một, từng động tác một, uống nước, tắm rửa, sau đó cuộn lấy áo ngủ ngồi ngơ ngẩn trên chiếc ghế sofa rộng và mềm mại. Trận khóc lúc nãy, hình như là đã rửa trôi hết những đau đớn và phiền muộn của tôi, bây giờ, chỉ còn lại sự đỡ đỡ mà thôi.

La Lợi cũng không hỏi tôi là đã xảy ra chuyện gì, chỉ bật ti vi lên, để cho từng tiếng chúc năm mới được lan tỏa đến từng góc phòng.

“Mày về đi.” Không biết qua bao nhiêu lâu, tôi mới có sức để nói lại như vậy.

“Không sao đâu, tao ở lại với mày.”

“Về đi, Tết nhất đến nơi rồi, không nên để cho cô chú lo lắng.”

La Lợi có chút do dự, tôi nói tiếp: “Tao không sao đâu, thật đấy.”

“Phiêu Phiêu...”

“Tao không sao thật mà, bây giờ tao chỉ là, chỉ là không muốn nói chuyện, mày để tao yên tĩnh một lúc thì tốt hơn.”

La Lợi khó xử nhìn tôi, tôi lại thở dài: “Mày nói xem tao còn có thể làm gì nữa hả? Tự tử ư? Tao sợ đau lắm. Khi tao sẽ không làm chuyện này, cái việc mày ngồi đây với việc không ngồi đây có khác gì nhau đâu. Đi về nhà đi, đợi đến khi tao bình tĩnh trở lại, tao sẽ kể ày là đã xảy ra chuyện gì.”

“Được rồi, có điều trước khi tao về, mày phải ăn chút gì đi đã!”

La Lợi gọi cho tôi một đĩa sủi cảo, nhân cá thu, tôi chưa bao giờ từng ăn loại bánh này, mùi vị rất được, tôi vừa ăn vừa nghĩ, thực ra thất tình cũng chỉ như thế này mà thôi, tôi vẫn còn có tâm trạng nhàn rỗi ngồi ăn sủi cảo. Nhìn thấy tôi ăn hết đĩa bánh sủi cảo, La Lợi cảm thấy yên tâm rồi, sau đó lại gọi thêm cho tôi một ít bánh ngọt và trà sữa mới rời khỏi nơi này.

Sau khi cô ấy đi, tôi ngồi trên ghế sofa một lúc, ngắm nhìn đĩa bánh ngọt được làm một cách khéo léo trước mặt, nhớ lại vào giờ này ngày hôm qua tôi còn đang bận rộn trong nhà của Lưu Thụy Căn. Muốn cho anh ăn món củ sen chiên giòn mà ngồi đó lấy từng chút bùn trong củ sen ra, sau đó dùng dao gọt hết vỏ đi, nghĩ đến việc rõ ràng tôi mệt đến nỗi không thở nổi nữa nhưng cũng không dám chậm trễ một giây phút nào. Tôi lại nhớ đến trước đây, để tiết kiệm tiền, khi tôi nấu cơm ở nhà anh, không dám dùng nước nóng, không dám bật máy điều hòa. Mười ngón tay lạnh buốt vào tận trong tim, tôi vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Tôi đạp xe đạp đi đi về về, lượn lờ ở chợ rau chọn từng món, mặc cả với người bán hàng từng xu từng hào, mặc cả đến nỗi một dì lớn tuổi đứng bên cạnh nhìn tôi với một ánh mắt nghi ngờ. Để tiết kiệm tiền, chiếc xe đạp đó tôi cũng mua đồ cũ, nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng khi đạp lại rất nặng, mỗi lần đạp, tôi mệt đến nỗi mồ hôi ướt hết cả người, mấy ngày đầu còn mệt đến nỗi hai chân cứ run lên.

Trước khi quen biết với Lưu Thụy Căn, mỗi tháng tôi chi tiêu cho bản thân mình khoảng một ngàn tám trăm tệ, tôi sẽ đi ăn những món ăn ngon, tôi sẽ đi xem triển lãm những nhân vật trong phim hoạt hình, khi thời tiết không tốt, tôi còn đi xe taxi; nhưng sau đó, tôi chi tiêu ỉnh không đến tám trăm. Mỗi ngày tôi đều đến nấu cơm cho anh, còn bản thân mình lại không ăn tối, ăn sáng ăn trưa cũng tùy tiện lắm, nói là để giảm béo, nhưng mà cũng là vì tôi không dám tiêu tiền. Tôi tiết kiệm từng xu, chỉ vì muốn trong tương lai có thể sinh con hoặc là mua một căn hộ cũ.

Tôi lấy tiền dành dụm trước đây của tôi ra, chỉ vì để cho anh trả nợ cho người yêu cũ.

Anh Hai trước đây đối xử tốt với tôi như thế, tôi chưa lần nào báo đáp lại anh; La Lợi là người bạn thân thiết của tôi, tôi cũng chưa bao giờ đối xử với cô ấy như thế, thậm chí là bố mẹ của tôi, cũng chưa bao giờ được tôi chăm sóc như vậy. Cả đời này, Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây chỉ tốt với một người như vậy, nhưng cuối cùng, còn sót lại là sự lừa dối mà thôi.

Không cam lòng phải không? Tủi thân phải không?

Nhưng mà tôi không thể oán thán cái gì cả, bởi vì đây đều là do tôi tự nguyện. Lưu Thụy Căn không yêu cầu tôi, không ép buộc tôi phải như thế, cho nên tất cả những việc này đều bởi vì tôi ngu dốt tôi ngốc nghếch, mỗi lần tôi phát hiện ra có việc gì đó không hợp lý, tôi không tra hỏi cho đến cùng, mỗi lần tôi cảm thấy sự việc có gì đó không đúng, tôi lại nhẹ nhàng cho qua, thậm chí ngay cả khi anh đã lộ ra manh mối, tôi còn ngốc nghếch không nhận ra. Tôi cảm thấy chẳng sao cả, tôi cảm thấy thế nào cũng được, tôi nhắc nhở mình từng lần từng lần một, Lưu Thụy Căn sẽ không như thế.

Tôi thật sự cảm thấy, Lưu Thụy Căn sẽ không như thế!

Làm sao mà anh có thể là kẻ lừa bịp được? Anh ấy lừa tôi cái gì? Tôi có bao nhiêu tiền? Bề ngoài của tôi có xinh đẹp không? Thậm chí là có bao nhiêu tình cảm? Tôi không có tiền, tôi không có sắc đẹp, thậm chí tình cảm của tôi cũng ít ỏi lắm, tôi chưa yêu lần nào, tôi không biết phải bày tỏ tình cảm của mình như thế nào, tôi không biết làm thế nào để lấy lòng người khác, tôi không biết phải hôn người ta như thế nào, không biết làm sao để tỏ ra gần gũi, thân mật với anh, trước mặt anh, tôi cứ nhắc, hay e thẹn rụt rè là thế.

Mặc dù tôi đã cố gắng hết sức, nhưng mà điều đó nhất định chẳng là cái gì cả, chắc chắn có người còn làm tốt hơn tôi nữa.

Cho nên, dù sự thật có bày ra trước mắt, tôi cũng muốn che giấu lại. Tôi còn ngồi đó nghĩ xem đón Tết như thế nào, làm thế nào để làm món củ sen chiên giòn, mua loại câu đối nào, còn nghĩ cả việc sẽ nói gì với anh vào đêm giao thừa. Trong siêu thị, tất cả những người khác đều chuyển sang xếp hàng ở nơi khác, chỉ có tôi khó xử đứng lại nơi đó, chỉ bởi vì tôi muốn về nhà sớm một chút để nấu cơm cho anh; trước Tết, taxi khó gọi, trên đường mười mấy người đứng chờ, tôi đi bộ qua hai bến xe, cuối cùng mới chen chúc lên được trên xe buýt. Trong hoàn cảnh người người chen lấn lẫn nhau, tôi một tay xách đầu ăn bột mì, một tay xách rau thịt cá, bị người ta chen lấn, hai tay tôi phải giơ lên cao, lòng bàn tay bị lấn lên nhưng trong lòng vẫn thầm cảm thấy may mắn vì thức ăn không bị hỏng.

Trừ đôi bốt ấy ra, tôi chưa để cho anh mua bất cứ thứ gì cho tôi, bất kể vào lúc nào, cho dù là sau khi tôi biết anh làm ở Hợp Nhuận, tôi cũng chưa từng nghĩ bắt anh mua sắm thứ gì, mỗi ngày mua rau vẫn phải tính toán cho thật kĩ, hay là lấy tiền của mình ra bù vào. Tôi thương anh, tôi không muốn làm cho anh khó xử một chút nào cả.

Tại sao tôi lại có thể ngốc nghếch đến mức độ này cơ chứ, tại sao tôi vẫn có thể tỏ ra ngu dốt không biết gì sau khi biết được việc anh làm ở Hợp Nhuận cơ chứ? Làm sao mà tôi có thể như thế được?

Lưu Thụy Căn, em yêu anh yêu anh đến nhường này, tại sao, tại sao anh lại có thể lừa dối em như vậy?

Cuối cùng không kiềm chế được nữa, tôi lao vào nhà vệ sinh, nôn sạch những thứ vừa ăn lúc nãy. Tôi không muốn lãng phí lòng tốt của La Lợi, nhưng mà tôi không chế không nổi nữa rồi.

Tôi nôn ra mật xanh mật vàng, ngẩng đầu lên, trong gương là một khuôn mặt phờ phạc của một cô gái với đôi mắt đỏ hoe, sưng vù lên, trên mặt vẫn còn dấu vết của nước mắt, khuôn mặt đó nhếch miệng lên: “Hoàng Phiêu Phiêu, mày còn suy nghĩ gì nữa? Với khuôn mặt này của mày, mày còn hy vọng người ta thích mày sao? Người ta vừa có năng lực vừa có tiền vừa có chiều cao vừa có sắc đẹp, thích mày cái gì? Người ta bỏ ra nhiều công sức thế để lừa mày, coi như là đã giữ thể diện ày lắm rồi!”.

Đúng thế, giữ thể diện rồi, rất giữ thể diện rồi, mối tình đầu của tôi có thể trao cho người này, kể ra cũng rất oai đấy chứ. Nhưng mà, tại sao Lưu Thụy Căn lại lừa tôi? Tại sao lại lừa tôi? Tại sao lại lừa tôi?!

Từ đêm giao thừa cho đến sáng mùng một Tết, hai ngày đó, tôi cũng không biết là đã trôi qua như thế nào nữa, nhưng mà đến ngày mùng ba Tết, tôi lại có mặt đứng giờ ở trung tâm môi giới hôn nhân. Quả nhiên như lời của nói Diệc Thư[1], công việc là tất cả, cho dù bạn thất tình hay bị ốm, công việc sẽ không chờ bạn.

[1] Diệc Thư: Nhà văn nữ nổi tiếng về tản văn và tiểu thuyết của Hong Kong.

Sắc mặt của tôi cực kỳ tệ, tệ đến nỗi chị Vu tha thiết nói với tôi: “Phiêu Phiêu, còn trẻ ham vui chị có thể hiểu được, nhưng mà cũng đừng có ham vui đến điên cuồng như thế này chứ.”

Tôi chỉ biết cười khổ, tôi có thể nói với người khác thế nào đây? Sắp đón Tết thì tôi thất tình, không chỉ là thất tình, lại còn bị lừa dối, đến nỗi tôi suýt nữa đâm đầu tự tử cho xong. Không, những lời này nhất định không được nói ra, nhất định phải giữ cho được vẻ bề ngoài như thế này.

Có điều giữ được vẻ bề ngoài như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng chẳng có tâm trạng, cũng may hôm nay chẳng có ai, tôi ngồi ngơ ngẩn ở đó cũng chẳng sao cả. Buổi chiều, chị Vu bảo tôi đóng cửa sớm, tôi ngồi trong căn phòng nhỏ của tôi, ngơ ngác nhìn xung quanh, mới phát hiện ra, có rất nhiều đồ đạc của tôi đều để ở chỗ của Lưu Thụy Căn.

Khăn mặt của tôi, bàn chải đánh răng của tôi kem dưỡng da của tôi, cả bảo vật làm ấm tay của tôi nữa. Khi ở Tử Kinh thì không sao, nhưng bây giờ, không có những thứ này tôi cảm thấy thật phiền phức. Tôi ngồi đó, ngẩn ngơ suy nghĩ, rốt cuộc tôi có nên lấy những thứ này về không.

Nên, tôi không muốn gặp lại người đó;

Không nên, tại sao tôi lại phải tốn tiền mua nữa?

Nhờ La Lợi đi lấy giúp tôi, không cần thiết phải làm phiền cô ấy nữa. Tôi nghĩ tới nghĩ lui mà vẫn chưa đưa ra được kết luận, điện thoại bỗng đổ chuông.

43. Chương 43

Chương 43

Điện thoại của Lưu Thụy Căn gọi đến. Tôi nhìn thấy màn hình điện thoại không ngừng chớp sáng, tôi vẫn cứ ngồi yên như thế. Rất kì lạ, vào lúc này đây tôi không hề cảm thấy phần nộ, chủ yếu là cảm thấy tê dại đi mà thôi, cả người tôi cứng đờ, ngồi đó suy nghĩ xem cuộc điện thoại này, tôi có cần phải nhắc lên nghe không?

Đồ đạc của tôi còn ở chỗ của anh, tôi vẫn còn rất nhiều nghi hoặc, từ khi tôi và anh ấy quen nhau, đến kết cuộc cuối cùng, suy nghĩ kĩ lại thì có rất nhiều nghi vấn, cho nên tôi có cần gặp lại anh ấy một lần không?

Nhưng mà, những đồ đạc đó không hề có giá trị. Mà những nghi hoặc đó... Tôi cần gì phải đi hỏi cho rõ ràng?

Anh lừa tôi, lừa tôi chảy máu ròng ròng, làm tôi mất đi tình yêu, mất đi tiền bạc. Những tốt đẹp, ngọt ngào, tương lai tất cả đều được xây dựng trên nền tảng lừa dối, thế thì, những nghi ngờ trong đó có cần thiết phải đi hỏi cho rõ ràng không?

Tôi cố gắng suy nghĩ, nhưng cuối cùng cũng chẳng nghĩ ra được một kết luận nào cả, nói cách khác, tôi thậm chí chẳng biết mình đang suy nghĩ cái gì. Điện thoại lại đổ chuông, cuối cùng rồi lại tắt máy. Nhưng rất nhanh sau đó, điện thoại lại có tin nhắn: “Phiêu Phiêu, nhắc điện thoại, anh có chuyện cần phải nói với em cho rõ ràng.”

Dòng chữ này đập vào mắt tôi, trong tích tắc, tôi bỗng nhiên cảm thấy phần nộ không nói ra được. Anh bảo tôi nghe điện thoại là tôi sẽ nghe, anh nói có việc cần nói thì sẽ nói? Tại sao tôi lại không thể không được nhắc máy? Tại sao tôi không thể không nói? Anh lừa dối tôi, tôi ngu tôi ngốc tôi đần, tôi nhận hết! Tôi thừa nhận rồi không được hay sao? Tôi cam tâm tình nguyện nhận thua rồi còn không được sao?!

Tình cảm vừa qua tôi dành cho anh, chẳng ai ép buộc tôi cả, là tôi tình nguyện, là tôi tình nguyện làm những việc đó, là tôi tình nguyện lao đầu vào đó. Tôi có đi tìm anh làm ầm lên không? Tôi có đi tìm anh khóc lóc không? Tôi có đi kể lể bắt anh bồi thường không? Thậm chí tôi còn không đi tìm anh đòi lại một vụn tẻ!

Đúng thế, những ngày tháng trước đây của tôi cũng không đến nỗi là khó khăn, tôi cũng không tiết kiệm được mấy, thật sự có thể nói rằng chút tiền đó là tiền mà tôi chắt chiu từng chút để dành tiết kiệm, tôi là một người thích ăn uống như thế, không ăn bánh kem, không ăn sô-cô-la, kìm hãm sự thèm thuồng của mình lại, mới tiết kiệm được chút tiền đó, là dành để đề phòng xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Lưu Thụy Căn, tôi không thể nói rằng trên thế giới này tôi là người yêu anh nhất, nhưng mà thật sự đã là như vậy, tôi đã yêu anh với toàn bộ sức lực của tôi rồi!

Tôi nhìn sắc mặt của anh, tôi đi theo bước chân anh, anh vui làm tôi cũng thấy vui theo, anh buồn làm tôi cảm thấy lo lắng. Tôi chưa từng yêu bao giờ, tôi không biết phải nói như thế nào, tôi chỉ biết bày tỏ tình cảm theo cách mà mình nghĩ, không biết anh có cảm nhận được không, chắc là không rồi, nếu không tại sao anh lại có thể lừa tôi như vậy? Làm sao anh có thể lừa tôi đến mức này rồi vẫn có thể hùng dũng ra yêu cầu với tôi như thế?

Tại sao anh lại có thể làm như thế? Tại sao anh lại có thể làm như thế?! Điện thoại lại vang lên, lần này tôi không còn do dự, trực tiếp nhắc điện thoại lên.

“Phiêu Phiêu?”

Giọng anh từ phía bên kia truyền đến, vẫn cứ ngọt ngào như thế, tôi không trả lời.

“Phiêu Phiêu, anh biết lần này em nhắc máy nhưng trong lòng không vui về gì, thực ra anh phải đợi thêm chút nữa, nhưng mà anh...” Nói đến đây, anh ngừng một lúc, hình như có chút đau lòng, tôi vẫn tiếp tục im lặng. “Chúng ta ra ngoài gặp nhau một chút, được không? Em vẫn còn một ít đồ đạc ở chỗ của anh.”

“... Thời gian, địa điểm?”.

“Thời gian... bây giờ nhé? Bây giờ được không? Anh qua đón em.”

“Không cần đâu, anh nói địa điểm đi, tôi tự qua.”

“Tử Kinh được không, chúng ta tìm một phòng riêng để nói chuyện.”

Tôi không nói gì, anh lại nói: “Thế thì hoặc là ở Âu Nhã?”.

“Cứ ở Tử Kinh đi, còn nữa, phiền anh mang giúp tôi mấy thứ đó qua luôn.”

“... Được.”

Tôi tắt điện thoại, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài. Ngày mùng ba Tết, vẫn rất khó gọi taxi, nhưng mà tôi không sốt ruột, tôi đi trong gió, đi một cách chậm rãi, nhìn thấy những làn hơi thở trắng của mình tan vào trong gió, đầu óc tôi cũng vì thế mà có thể từ từ bình tĩnh trở lại.

Một chiếc xe hơi dừng ngay trước mặt tôi, tôi không để ý, cửa xe của chiếc xe hơi màu đen đỏ mở ra, Lưu Thụy Căn từ trong đó bước ra: “Anh biết hôm nay không dễ gọi xe, cho nên qua đây đón em.”

Tôi nhìn anh. Hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác màu nâu hạt dẻ, cổ quàng một chiếc khăn len kẻ ca rô, đứng trong gió lạnh, trông rất phong độ, tôi bất giác cười. La Lợi chỉ gặp anh một lần đã nói anh là người không đơn giản, cũng chỉ có tôi ngu ngốc như con ỉn ỉn mới nghĩ rằng anh thật sự là một người bình thường, nói cho cùng, vẫn là chưa được tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài. Nếu như là người như chị Vu thử xem, chắc chắn sẽ biết được, một người có khí chất, thần thái như thế này nhất định là có khí phách, không thể nào dễ dàng bị lừa được.

Mình không bằng người ta, bị thua cũng không oan ức lắm đâu.

“Em đừng hiểu lầm, anh chỉ đến để xem thử...”

“Thế thì, tôi có thể lên xe được chưa?”.

Lưu Thụy Căn ngăn người ra, vội vàng nói: “Đương nhiên, đương nhiên!”.

Hình như anh nói mà không cần suy nghĩ, rồi anh chạy qua bên này trước, giúp tôi mở cửa xe ra, tôi lên xe, anh lại giúp tôi cài dây an toàn, khi anh cúi người qua đây, tôi không xúc động, trong lòng cũng không thổn thức nữa. Trước đây cả người tôi cứ căng cứng lên, tim đập nhanh, rồi tôi cứ luống cuống ca luống cuống thế nào ấy, còn bây giờ, tôi không như thế nữa.

Cài xong dây an toàn, anh nhìn qua tôi, hình như có chút tổn thương, tôi làm ra vẻ như không nhìn thấy. Xe chạy đến Tử Kinh, bảo vệ chạy qua giúp tôi mở cửa xe, vừa bước qua khỏi cửa xoay, vị giám đốc ở bên kia sảnh tiếp tân vội vàng qua đón: “Chào anh Lưu.”

Vị giám đốc này tôi đã từng gặp khi đi với La Lợi qua đây rồi, tất cả những khách quen thường xuyên đến đây, cô ấy đều ra đón tiếp, lúc này đây cũng không nói lên thân phận của Lưu Thụy Căn không phải là hiển hách gì cho lắm, nhưng ít nhất cũng biết được, người ta thường xuyên đến đây.

Lưu Thụy Căn nhìn tôi, sau đó nói: “Phòng của tôi đã chuẩn bị xong rồi phải không?”.

“Xong rồi xong rồi, mời anh Lưu qua bên này.”

Người giám đốc đó vừa nói vừa lấy máy bộ đàm ra thông báo, khi bước vào phòng, ở đó đã có hai cô tiếp tân mặc áo xường xám đứng đó đợi rồi, chúng tôi vừa ngồi xuống, liền bắt đầu bưng ra nào là hạt dưa, hạt hạnh nhân, hạt dẻ cười, Lưu Thụy Căn giúp tôi chọn nước trái cây, rồi cho hai cô gái ra ngoài.

“Thực ra trước đây anh cũng đã muốn đưa em đến đây, nhưng mà cứ luôn cảm thấy chưa tiện lắm, không ngờ khi chúng ta ngồi ở đây lại là ở trong tình cảnh này.”

Lưu Thụy Căn thử thăm dò cát lờ, tôi nhìn anh, không nói gì cả.

“Phiêu Phiêu, xin lỗi, vô cùng vô cùng xin lỗi, đáng lẽ anh nên nói sự thật với em sớm hơn, nhưng mà... anh cũng không tìm lí do ỉn ỉn nữa, nói tóm lại là cho anh xin lỗi. Có điều có việc này anh phải nói rõ với em, mặc dù anh lừa em, nhưng mà cho anh thanh minh một chút, từ đầu đến cuối anh không hề có ý định lừa

cột em. Anh qua lại với em với một ý định chân thành, cũng thật sự nghĩ rằng muốn kết hôn với em để cùng em đi nốt quãng đường còn lại của cuộc đời.”

Tôi lại nhìn anh: “Đồ đạc của tôi đâu?”.

“Xin lỗi, anh chưa thu dọn xong... Anh cố ý không thu dọn đấy, anh nghĩ rằng, chúng ta không thể chia tay như thế này được.”

“Lưu Thụy Căn... đây là tên của anh hả?”.

“... Đúng.”

“Ít nhất là anh cũng không lừa tôi cái này.”

“Anh xin...”

Lưu Thụy Căn còn định xin lỗi, nhưng mà tôi đã ngắt lời của anh: “Từ đầu đến cuối anh không nói với tôi là anh nghèo, cho nên, việc này nhiều nhất cũng chỉ là giấu giếm thôi, chứ không phải lừa gạt.”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi, ánh mắt thâm sâu lại có chút ngạc nhiên, anh ngừng một lúc mới nói: “Việc đã xảy ra rồi anh không cách nào vặn hỏi lại được, nhưng mà trong tương lai, trong tương lai anh nhất định sẽ không giấu giếm em bất cứ điều gì nữa. Anh không hứa là anh sẽ nói cho em hết mọi việc, nhưng mà nếu như việc gì em muốn biết, chỉ cần em hỏi anh, anh nhất định sẽ nói rõ cho em nghe.”

Anh nói một cách thành khẩn, tôi cũng tin tưởng là anh nói thật, cho dù bây giờ ở trong hoàn cảnh này, tôi cũng phải thừa nhận rằng, Lưu Thụy Căn, anh luôn là một người đàn ông. Mặc dù anh lừa tôi, còn lừa cả một vạn của tôi, nhưng mà nếu như tính toán lại cho kỹ, khi chúng tôi còn ở bên nhau, anh cũng đã chi tiêu gần mấy ngàn tệ, mà đối với một người như anh, một vạn có thể chỉ là một bữa ăn sáng. Nhưng, đó lại là tiền ăn ở sinh hoạt của tôi những nửa năm cơ đấy!

“Lưu Thụy Căn, cảm ơn anh.” Tôi chậm rãi trả lời, không thèm nhìn ánh mắt có thể nói là kinh ngạc của anh, “Thật sự cảm ơn anh, trước khi gặp anh, tôi chưa từng yêu lần nào, tôi chưa từng yêu ai, tôi không biết một người lại có thể thích một người nào khác mà không có cùng huyết thống với mình. Cảm ơn anh đã cho tôi cảm giác như thế, cảm hơn anh đã có tôi có được trải nghiệm này, cho dù cuối cùng chỉ là một cú lừa ngoạn mục, tôi cũng cần phải cảm ơn anh!”.

Nói rồi, tôi đứng dậy cúi người cảm ơn anh, sau đó quay người bước ra cửa.

“Phiêu Phiêu!”.

Anh kéo lấy tôi, tôi không quay đầu lại, “Xin anh, để cho tôi ra khỏi đây với lòng tự trọng.”

“Phiêu Phiêu...”

“Cảm ơn!”.

Nói rồi, tôi bước ra ngoài, tôi có thể cảm thấy được tay của anh trượt trên cánh tay tôi, tôi có thể cảm thấy hình như anh muốn cầm tay tôi chặt hơn, nhưng cuối cùng tôi vẫn rút ra được khỏi tay anh, đi thẳng ra ngoài. Sóng lưng tôi thẳng đứng, trên mặt tôi không hề có một biểu cảm nào cả.

Tôi đi mãi, đi xuống khỏi lầu hai, đi ra khỏi Tử Kinh, đi ra đến đường cái.

Một thứ gì đó lạnh lạnh rơi trên mặt tôi, tôi ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra tuyết đã rơi tự lúc nào. Những bông hoa trắng muốt bay đầy trời, biến mất vào bức màn màu đen đặng xa kia. Tôi ngơ ngẩn đứng ở đó, chậm rãi đưa tay lên ôm lấy ngực, hóa ra, vẫn còn đau như thế này.

Hóa ra, tôi vẫn còn thích anh như thế.

Tôi không biết mình đã quay về bằng cách nào, không biết mình đã đi vào giấc ngủ, đêm hôm đó cứ ngủ chập chờn, mãi cho đến tận sáng ngày hôm sau tôi cũng không biết là mình rốt cuộc đã ngủ hay chưa nữa, tôi không phân biệt được những hình cảnh cứ hiện lên trước mắt tôi đó là sự tưởng tượng của tôi hay là ở trong mơ nữa.

Tôi cứ dờ dẩn lấy ngón tay đánh răng, dờ dẩn vốc nước lạnh lên rửa mặt, sau đó giống như mọi ngày, ngồi trước máy vi tính. Buổi sáng hôm nay, chị Vu và dì Vương đều không đến, trung tâm môi giới hôn nhân cũng chẳng có ai, tôi cứ ngồi thần thờ trước bàn.

Buổi chiều, dì Vương đến, vừa bước vào đã than thở: “Sao lại lạnh thế này nhỉ? Ôi trời ơi, Tiểu Hoàng, sắc mặt cháu sao lại như thế?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn dì, dì bước qua sờ vào trán tôi: “Trời đất ơi, sao cháu lại sốt đến thế này! Không được không được, vào bệnh viện, phải vào bệnh viện ngay.”

Dì nói xong qua xác tôi đứng dậy, tôi có chút phản ứng không kịp, có điều nhìn dáng vẻ sốt sắng của dì, tôi cũng muốn đứng dậy, mãi cho đến lúc này mới phát hiện hai chân của mình chẳng có sức lực nào cả, cả người cứ mềm nhũn ra, nhất thời không thể nào đứng dậy được.

“Trời ơi, cháu cũng phải cử động đi một chút chứ, con bé này...”

Dì Vương cứ nghĩ rằng tôi thờ ơ, càng thúc giục tôi nhiều hơn, tôi mở miệng ra, định nói với dì ấy đừng lo lắng, kết quả là chưa kịp nói thành tiếng, trước mắt tối sầm lại, sau đó cái gì cũng không biết nữa.

44. Chương 44

Chương 44

“Tại sao em không nói cho anh biết?”.

“Nói cái gì?”.

“Phiêu Phiêu đang yêu, anh lại chẳng biết!”.

“Tại anh không để ý đấy thôi.”

“ Em...”

“Tên Hoàng béo u kia, em nói cho anh nghe, anh mà còn cứ rụt cổ như rùa thế này, sớm muộn gì Phiêu Phiêu cũng trở thành người của người ta, cho dù nó có sống cô độc một mình đến già, cũng chẳng thêm để ý tới anh đâu.”

“Không cần em phải lo!”.

“Ai thêm lo cái chuyện con con đấy của anh, đàn ông con trai mà như thế này, thật là thảm thương.”

“Anh thảm thương, bộ em tốt đẹp lắm chắc?”.

...

Tôi chưa mở mắt ra, đã nghe một trận tranh cãi như vậy rồi, giọng nói nghe có vẻ rất rõ ràng, chỉ có điều thần trí tôi vẫn chưa phục hồi lại, cho đến khi giọng nói của hai người này mỗi lúc một to, tôi mới bừng tỉnh, à, đây không phải là giọng của La Lợi và anh Hai hay sao?

Với suy nghĩ như vậy, tôi liền mở mắt ra, sau đó nhìn thấy hai người đang giương to bốn mắt nhìn nhau, giống như hai con bò đực đang kinh nhau, “ha” một tiếng, tôi bật cười lên.

“Phiêu Phiêu!”.

“Em tỉnh rồi à?”.

Hai người nối tiếp nhau hỏi, điều không giống là, La Lợi chỉ kêu lên một tiếng, anh Hai đã chạy qua trước giường tôi, một đôi mắt chớp chớp nhìn tôi, giống như một con chó bị ruồng rẫy, tôi kim lòng không đành, muốn xoa xoa đầu của anh.

Có điều tôi gơ tay lên được rồi, nhưng chẳng có sức lực nào để xoa, anh Hai quả không hổ danh là người bạn thân khác giới của tôi, vừa nhìn thấy động tác này của tôi liền biết ngay suy nghĩ của tôi: “Em đừng gây chuyện nữa, người đầu vừa tỉnh dậy đã muốn bắt nạt anh rồi.”

“Em làm sao?”

“Cũng chẳng có gì, chỉ là trải qua những việc mà những người thất tình phải trải qua thôi.” La Lợi lạnh nhạt nói: “Người ta thất tình đều dầm mưa, mảy dầm tuyết; người ta thất tình đều hôn mê, mảy thì bị sốt cao.”

Anh Hai không hài lòng: “Em còn có lương tâm không hả, sao lại ăn nói như thế?”

“Những lời em nói đều là sự thật.”

“Sự thật cũng không được...”

La Lợi chẳng thèm để ý đến anh Hai, chỉ nhìn tôi: “Mày khóc cũng đã khóc rồi, ngất cũng đã ngất rồi, cũng dầm tuyết rồi, cũng lãng mạn rồi, không phải tao nói mày quên chuyện này đi, nhưng mà sau này, phải tiếp tục sống cho thật tốt vào.”

Anh Hai không nói gì nữa, tôi trầm ngâm nhìn La Lợi, La Lợi nói: “Tao biết là mày rất đau khổ, ngày xưa tao thất tình cũng thế, chỉ muốn chết quách đi cho xong, thậm chí tao hận đến nỗi muốn cả thế giới này phải bị chôn cùng với tao, nhưng mà rồi, cứ từng năm từng năm trôi qua như vậy, tao cũng đã quên đi cảm giác đó rồi, chỉ là cái nỗi ám ảnh đó vẫn còn ảnh hưởng đến tao, mà sự việc sau này, mày cũng biết rồi đấy.”

“... Tao không biết.” Tôi chậm chậm cất tiếng, ra vẻ không hề biết gì. Tôi hiểu ý của La Lợi, nhưng tôi không biết tôi có thể làm được như thế không, tôi không biết lúc nào tôi mới có thể triệt để quên được người kia. Hai ngày trước, tôi vẫn chưa có cảm giác gì, mặc dù tôi đau đớn, nhưng giống như là một cơn mơ hơn, cho dù tôi và anh đi gặp nhau, nói những lời nói như thế, tôi luôn có cảm giác hốt hoảng. Mà bây giờ đây, khi tôi tỉnh dậy, đầu tôi vẫn nặng trĩu, nhưng cũng đã tỉnh táo hơn trước nhiều rồi, tôi rõ ràng cảm thấy được cảm giác lưu luyến và không đành lòng với một người nào đó.

Tôi ngồi đó, nghĩ đến việc phải quên anh, tự nhiên lại có cảm giác khó thở.

“Quên được chứ, thời gian là liều thuốc tốt nhất, cái gì cũng có thể quên được.”

La Lợi nói, anh Hai ở bên cạnh gật đầu rất mạnh: “Cái loại cặn bã đó, em sẽ quên được ngay ấy mà, sau này, ngày nào anh cũng đến chơi với em.”

Anh Hai nói như thế, và rồi cũng đã làm như thế thật, từ sau ngày đó, mỗi ngày anh đều đến tìm tôi, cho dù anh thật sự rất bận, cũng sẽ dành thời gian lướt qua chỗ tôi một lát, hơn nữa mỗi lần đến đều mang cho tôi thức ăn ngon, sô-cô-la, khoai tây chiên, thạch rau câu, chỉ cần là những thứ ngày xưa tôi thích ăn, anh đều mang đến. Mà tôi cũng không từ chối, mẹ kiếp, chị đây đang thất tình, chẳng nhẽ không cho tôi ăn nhiều hơn một chút? Nhưng mà không biết vì tâm trạng của tôi không tốt hay là ăn không đúng kiểu cách, mặc dù tôi đã không ít lần ăn thứ này, nhưng thể trọng không quay trở về như lúc trước, tôi đứng trước gương nhìn cái cằm nhọn của mình, ôi, cái nỗi buồn đó...

Tôi biết nói ra những lời này rất dễ bị đánh, nhưng thật sự là tôi cảm thấy rất phiền, bởi vì điều đó có nghĩa rằng, thực sự tôi vẫn chưa quên được Lưu Thụy Căn. Có lẽ, tôi cũng chưa quên anh ấy thật, tôi cũng không có cách nào quên được anh ấy, bởi vì anh ấy đã trở thành hội viên của chúng tôi.

Mẹ kiếp chứ mẹ kiếp chứ mẹ kiếp chứ mẹ kiếp chứ!

Có nhiều tiền ghê gớm thật đấy, có nhiều tiền dư giả kinh khủng thật đấy, có thể trở thành hội viên VIP khủng khiếp thật đấy, mẹ kiếp, làm gì có kiểu dẫn vật người ta như thế này cơ chứ.

Đúng thế đấy, Lưu Thụy Căn trở thành hội viên VIP của chúng tôi, cũng là khách VIP đầu tiên trong lịch sử từ trước đến nay của trung tâm môi giới hôn nhân Hữu duyên Thiên lý tương ngộ của chúng tôi, đến cả chị Vu còn cảm thấy kinh ngạc vì điều này, bởi vì tầm thế VIP đó, mất những tám vạn tệ!

Tám vạn!

Mẹ kiếp, có thể đến Malaysia, Singapore, Thái Lan du lịch mười lần, có thể đi du lịch bốn lần ở năm nước châu Âu, có thể mua visa công vụ đến New Zealand, chỉ cần không ăn cắp không ăn cướp, không bị ghi vào

sổ đen, hai năm sau đã có thể lấy thẻ cư trú đưa cả gia đình di dân qua đó, thậm chí có thể mua trả góp một căn nhà bình thường ở gần ngoại ô thành phố! Anh có tiền này, có thủ đoạn này, cần kiêu con gái nào mà chẳng có, còn mua cái thẻ VIP nhằm nhĩ này làm gì cơ chứ!

Dì Vương và chị Vu còn ngồi trao đổi với nhau rất lâu về vấn đề này: “Cái cậu Lưu Thụy Căn này chắc không phải là một tên lừa đảo đâu nhĩ?”.

“Tám vạn cơ đấy, cậu ta lừa bao nhiêu người mới đủ chứ? Tám mươi vạn? Những cô gái ở chỗ chúng ta đây, có mấy cô có điều kiện tương đương cơ chứ? Hơn nữa, cậu ta làm ở Hợp Nhuận, cho nên rất dễ dò la tình hình, chúng ta hình như cũng có một hội viên làm ở Hợp Nhuận phải không? Gọi người đó đến hỏi là rõ ngay mà. Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu, hội viên làm ở Hợp Nhuận đó tên gì ấy nhĩ? Cái người mà làm tài xế ấy.”

“... Lý Trí.” Tôi rất muốn làm ra vẻ như không biết gì, nhưng mà việc này tôi có lưu lại, chỉ Vu chị cần tìm tốn chút thời gian là có thể tìm thấy ngay.

“Đúng rồi, đúng là cái cậu Lý Trí ấy, em gọi điện hỏi xem sao.” Tôi gọi điện thoại qua, Lý Trí nhiệt tình quá, làm tôi căn bản không có cơ hội mở miệng: “Em Hoàng à, anh đang định đi tìm em đây, thực ra đã định từ lâu rồi, anh vừa ở quê vào. Ái chà chà, em giấu giếm anh làm cho anh khổ sở hết sức, quen nhau lâu như vậy rồi mà không biết sếp Lưu là người yêu của em. Em nói coi, em giấu kĩ như thế... Ái chà chà, anh chẳng biết nói sao nữa. Thôi, khỏi nói gì nữa đi, anh và Tiểu Phương, lát nữa qua đó thăm em.”

Anh ta nói xong, liền ngắt điện thoại, chị Vu thấy tôi gọi điện thoại xong, vội vàng hỏi: “Thế nào, thế nào rồi?”.

“Anh ta nói lát nữa qua đây.”

Dì Vương và chị Vu hoài nghi nhìn tôi, sắc mặt tôi không hề thay đổi.

Lý Trí nói sẽ đến ngay, quả nhiên đến ngay sau đó, trên tay hai người còn xách theo cả đồ đạc, chị Vu và dì Vương mặc dù đều ở đó cả, nhưng họ vừa vào cửa đã quay qua tôi chào hỏi trước, làm cả tràng như chúc Tết, chúc mừng năm mới. Tôi không nói gì, nhưng dì Vương và chị Vu đều là những cao thủ trong giao tiếp hàng ngày, người này một câu người kia một câu làm cả văn phòng cứ rộn ràng hết cả lên.

“Tiểu Lý này, chị tìm em là muốn hỏi thăm em một chuyện, công ty Hợp Nhuận của bọn em có ai tên là Lưu Thụy Căn không?”. Hàn huyên một lúc, chị Vu cất tiếng hỏi.

Lý Trí nhìn tôi một cái, sau đó gật đầu thật mạnh: “Có chứ chị, chính là sếp tổng Lưu của bọn em mà.”

“Sếp tổng Lưu? Cậu ta còn là một sếp tổng?”.

“Sao lại là không phải? Chị đừng thấy anh ấy trẻ, nhưng mà năng lực của anh ấy, tất cả nhân viên từ trên xuống dưới ở Hợp Nhuận đều phục anh ta sát đất. Những cái khác thì em khó nói lắm, trong ba sếp tổng, sếp tổng Lưu ít nhất cũng được xếp thứ hai đó!”.

Những điều này làm chị Vu ngạc nhiên đến chết khiếp: “Tiểu Lý này, chị nói là Lưu Thụy Căn ấy. ‘Thụy’ trong từ ‘tường thủy’, ‘Căn’ trong từ ‘thụ căn’. Ba mươi tuổi, cũng không phải là trẻ lắm.”

Lý Trí cười phá lên: “Sếp Vu này, chị nói thế là không đúng lắm đâu nhé, sinh viên ba mươi tuổi đúng là không trẻ lắm thật, nhưng sếp tổng ba mươi tuổi, mà còn là sếp tổng của Hợp Nhuận, trẻ quá chứ còn gì nữa! Chính là Lưu Thụy Căn đó đó, công ty của bọn em cũng chẳng bao giờ nghe có ai tên là Lưu Thụy Căn nữa cả. Nếu như em Hoàng còn không yên tâm, thì đến công ty bọn anh một chuyến, một mình anh nói dối được, chẳng nhẽ cả công ty đều nói dối được ư?”.

Chị Vu hiểu nhầm nên nói: “Để Tiểu Hoàng đi, có được không?”.

“Người khác đi có thể là có chút phiền phức, em Hoàng mà đi thì có vấn đề gì đâu cơ chứ, đến lúc đó à, đích thân sếp tổng Lưu đưa cô ấy đi, ai dám nói tiếng ‘không được phép’ nào?”.

Chị Vu và dì Vương quay qua nhìn tôi một cái, nói: “Ý của Tiểu Lý làm người ta chẳng hiểu mô tê gì sất, tại sao chị lại có cảm giác là có sự hiểu lầm trong đây nhĩ?”.

“Hiểu lầm ư? Không có! Một chút cũng không thể! Em Hoàng này, anh nói cho em nghe, sếp tổng Lưu của bọn anh là con rể rùa vàng đấy nhé, điều kiện cá nhân thì anh không cần nói làm gì, nhân phẩm cũng cực kỳ tốt, nói thế nào đi chẳng nữa, anh vào làm ở công ty này lâu như vậy rồi, chưa bao giờ nghe anh ấy có tai tiếng gì cả, ngoài việc qua lại kết bạn với em ra, anh chưa bao giờ thấy anh ấy đi với một cô gái trẻ đẹp nào cả! Người như thế, em Hoàng còn không lo mà giữ cho chặt vào, để mai này trong tương lai anh còn được núp bóng quan lớn với chứ.”

Cuối cùng, Lý Trí nói đùa một câu, ánh mắt của dì Vương và chị Vu đều dồn hết lên khuôn mặt của tôi, tôi tiếp tục chường cái mặt bánh đúc ra, mẹ kiếp, cái khác thì chị không biết, chứ cái chiêu này, chị đã luyện từ hồi còn nhỏ rồi!

Lý Trí và Mã Phương để lại một đồng quà rồi về, chị Vu nhìn tôi, tôi nhìn dì Vương đứng bên cạnh đang hí ha hí hửng, chấp nhận số phận thôi, thở dài một cái rồi nói: “Em và anh ta chia tay nhau rồi.”

Thật sự là, không phải tôi nói khoác, trong tích tắc, tôi nhìn thấy khuôn mặt của chị Vu và dì Vương giống hệt như bông hoa quỳnh, bung cánh nở rộ trong tích tắc, trong mắt của hai người ánh lên những tia sáng lấp lánh rất đặc biệt, giống như đột nhiên tôi biến thành một đồng vàng vậy. Dì Vương kéo tay tôi: “Nào, từ từ nói cho dì nghe coi, rốt cuộc là đã có chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì cả ạ, chỉ là đã chia tay rồi thôi.”

“Ái chà, chia tay thì cũng phải có nguyên nhân chứ, không lẽ bọn cháu vô duyên vô cớ chia tay nhau?”

Chị Vu cũng nói: “Tiểu Hoàng, việc chia tay thực ra cũng chẳng có gì to tát cả. Em xem anh ta như thế này, rõ ràng là còn tình cảm với em, nếu như không có chuyện gì tình cảm này chúng ta nên kinh doanh, hơn nữa phải kinh doanh cho tốt vào.”

“Đúng thế đúng thế, Tiểu Hoàng, nói câu này hơi thô thiển một chút, điều kiện này của anh ta có đốt đuốc cũng khó mà tìm thấy, cháu làm việc ở đây cũng đã biết mấy chàng trai đến đây như thế nào rồi đấy. Có người lương tháng năm sáu ngàn đã tự cảm thấy mình giỏi giang ghê gớm, có người bề ngoài xấu xí mà cứ cảm thấy mình đẹp trai ngất trời. Người giống như cậu ta vừa đẹp, vừa cao ráo, lại còn có tiền, thì đúng là bạch mã hoàng tử chứ còn gì nữa!”

Dì Vương nói đến đây mặt mũi đỏ hết cả lên, giọng nói thì cao vút, cực kỳ giống với mấy bà mối trên ti vi, làm tôi bật cười lên khi khi.

“Cháu cười cái gì mà cười, dì cũng chỉ muốn tốt cho cháu mà thôi!”. Dì Vương có chút bực bội, chị Vu cũng nói: “Tiểu Hoàng, những lời nói của dì Vương mặc dù hơi thô thiển một chút, nhưng mà thật sự là như vậy đấy, chị nói một câu đáng lẽ ra là không nên nói, có thể hai em không đến được với nhau, nhưng mà em yêu cậu ấy một lần cũng chẳng có gì là xấu cả.”

Tôi nhìn chị, chị Vu nói tiếp: “Tình yêu này có thể mở rộng tầm mắt của em ra đấy, mở rộng mối quan hệ bạn bè của em, có thể người yêu tiếp theo của em là một trong những người ở tầng lớp mà em thường xuyên tiếp xúc đấy.”

45. Chương 45

Chương 45

Tôi nghe một cách hào hứng, muốn nói ra theo trực giác của mình: “Chẳng nhẽ chỉ yêu một lần thôi, mà có thể làm cho chim se sẻ biến thành phượng hoàng sao?”

Có điều lý trí nói cho tôi biết, những điều chị Vu nói cũng có mấy phần đúng, cũng giống như các ngôi sao tạo scandal vậy, mượn cơ hội đó để nổi tiếng, bạn cũng thấy rồi đấy, những ngôi sao mới nổi tạo scandal, đảm bảo sẽ trở thành một ngôi sao nổi tiếng lừng lẫy, ít nhất cũng phải nổi tiếng hơn anh, vì sao ư? Thứ nhất là người ta có sức ảnh hưởng hơn, thứ hai cũng là nâng thứ hạng của mình lên. Tìm một người chẳng

có tiếng tăm gì cả, người khác không biết thì không nói làm gì, tự mình làm ồn ào lên cũng chẳng hay ho cho lắm.

Mà tại sao các ngôi sao nữ lại thường có duyên với con của các đại gia, điều thứ nhất là bởi vì người ta xinh đẹp. Nhưng những người con gái xinh đẹp lại rất nhiều, nhưng chưa chắc là ai cũng có thể trở thành ngôi sao, mà cũng không phải là mỗi ngôi sao đều đẹp vô cùng đâu nhé, có rất nhiều người chỉ có thể nói là thanh tú, có cô thì cũng tạm được, hoặc có cô thì biết trang điểm, cho nên điều quan trọng vẫn là, người ta có cơ hội!

May nhờ có La Lợi ban phước, tôi bây giờ không nói là hiểu được hết tất cả những người có tiền, nhưng từ Joseph, tôi cũng biết được chút ít. Họ có tiền, cho nên khi đứng trước mặt người khác, họ có thể ung dung hơn, sang trọng hơn, phong độ hơn. Bất kể anh ta có bao nhiêu tiền, bất kể anh ta biết nói mấy thứ tiếng, bất kể anh ta có phong độ ngời ngời như thế nào đi chăng nữa, anh ta cũng chỉ là một con người. Cũng phải ăn cơm, cũng phải đánh răng, cũng phải tiểu tiện, cũng có lúc cứng cũng có lúc mềm! Cho nên lâu ngày họ cũng nảy sinh tình cảm với nhau, cũng sẽ cảm động, cũng sẽ thay tâm đổi tính, cũng sẽ biết chửi bậy.

Trong đó, cái việc thay tâm đổi tính có thể làm điêu luyện hơn người bình thường một chút, đương nhiên là điều này không cần phải thảo luận ở đây.

Nói tóm lại, ý của chị Vu chính là, tôi và Lưu Thụy Căn quen biết nhau thì cuối cùng cho dù không có kết quả gì, nhưng trong quá trình này, thế nào tôi cũng quen biết được một vài người giàu có, thế nào cũng làm quen được với những nhân vật mà trước đây không thể nào làm quen được, nếu như tôi có đủ thủ đoạn để nắm bắt cơ hội đó, không được như cá vượt vũ môn, nhưng cũng là dự tính ình trước một con đường. Nhưng quan trọng là, cả người từ trên xuống dưới của Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây, có chỗ nào thể hiện được việc tôi có thủ đoạn đây?

“Sếp ơi, chị đánh giá em cao quá.”

Cuối cùng, tôi cũng chỉ có thể kịp thời thổ lộ ra câu nói này, chị Vu trừng mắt nhìn tôi, dĩ Vương ở bên cạnh nói: “Phiêu Phiêu, cháu cũng không còn nhỏ nữa.”

Tôi trầm mặc, ẩn ý của câu nói này tôi hiểu rõ lắm chứ, cháu cũng không còn nhỏ nữa rồi, không phải lứa tuổi có thể thích làm gì thì làm nữa rồi, phải trưởng thành, phải biết dùng thủ đoạn. Những điều này đều không sai, nếu như vào thời gian khác, đổi một cách làm khác, có lẽ tôi đã không bài xích cách làm này. Tôi cũng biết điều kỳ diệu của tiền bạc, tôi cũng biết sự thoải mái của những tháng ngày xông xênh. Hơn nữa, tôi chỉ có yêu người ta một lần thôi, mấy năm gần đây, các bé ở trường mầm non cũng đã bắt đầu biết yêu, học sinh cấp hai mới mười ba tuổi đã bắt đầu chê bai bản thân mình già rồi. Người hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, đừng nói là yêu một lần, chỉ cần chưa có chồng chưa có bạn trai, cho dù có đến mấy quán bar tìm tình yêu một đêm thì đã sao nào? Đó cũng là sở thích cá nhân của tôi!

Nhưng mà tôi không thể, tôi không thể làm như thế này, thậm chí khi tôi nghĩ đến việc, tôi có cảm giác buồn lòng không thể nói ra được. Chị Vu nói: “Phiêu Phiêu, chị biết giữa hai bọn em chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, bây giờ chị cũng không biết khuyên em thế nào, nhưng mà, có những việc, khi mình đã bỏ lỡ, có khả năng vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nữa.”

Tôi tiếp tục chường cái mặt bánh đúc của tôi ra, khi đối diện với chị Vu cũng như thế này, khi đối diện với Lưu Thụy Căn cũng như thế này.

“Nói như thế tức là anh hy vọng một nửa còn lại của anh là một cô gái có chiều cao khoảng một mét sáu mươi lăm, cân nặng từ năm mươi đến năm mươi ba ký, tốt nghiệp đại học, khoảng hai mươi bảy tuổi, biết nấu nướng, chịu đựng được cực khổ, làm việc ở văn phòng phải không?”.

Tôi cầm lấy quyển sổ ghi chép lúc này, đọc to rõ ràng đằng hoàng một lượt, Lưu Thụy Căn ngồi đối diện với tôi gật gật đầu, nói với vẻ mặt cũng rõ là đằng hoàng: “Tốt nhất là làm công việc môi giới hôn nhân.”

“Tôi cảm thấy yêu cầu này hơi khó, trung tâm môi giới hôn nhân ở thành phố này mặc dù không ít, nhưng những người làm văn phòng ở đó đều là phụ nữ đã có chồng, nếu như anh muốn dạng phụ nữ này, có thể vào mấy trang web lớn, ví dụ như zhenai , Duyên lành thế kỉ.”

“Như vậy không đúng thì phải, hình như em đang giới thiệu anh ra nơi khác?”, Lưu Thụy Căn cố ý tạo ra thái độ kinh ngạc.

Trong lòng tôi cười nhạt, âm thầm hít thở một hơi, mới không để bộc phát ra ngoài: “Anh suy nghĩ nhiều quá, anh Lưu à, làm sao tôi có thể giới thiệu anh qua nơi khác được chứ? Tôi chỉ nói cho anh tình hình bây giờ thôi, ví dụ như anh nói muốn tìm một tiếp viên hàng không, thế thì tôi chỉ có thể khuyên anh đến công ty hàng không sẽ dễ dàng hơn một chút. Một ví dụ khác nữa nếu như anh nói anh muốn tìm một người đồng tính, thì ngoài Thái Lan ra, tôi chỉ có thể giới thiệu cho anh mấy quán bar thôi. Còn nữa, nếu như anh muốn tìm những đối tượng biến thái, thế thì tôi khuyên anh nên vào những trang mạng sex bạo lực, lên đó nói chuyện sẽ tốt hơn đây.”

“... Không cần phải như thế đâu, anh tự cảm thấy rằng bản thân mình vẫn rất bình thường.”

“Việc đó, anh Lưu này, tôi đành phải chỉnh đốn lại anh một chút thôi. Chẳng nhẽ đồng tính luyến ái là không bình thường sao? Khoa học chứng minh, đồng tính luyến ái chỉ là bị đột biến gene, không phải là họ không bình thường, thực ra có rất nhiều người bị đột biến kiểu này, căn cứ theo sự nghiên cứu của nước ngoài, năm mươi phần trăm phụ nữ có khuynh hướng đồng tính, sở dĩ họ không lấy được những người đồng tính chỉ bởi vì họ không có cơ duyên, bởi vì sự hạn chế của xã hội, mà theo như sự phát triển của xã hội hiện nay, tin tôi đi, đồng tính luyến ái sẽ ngày càng nhiều, nếu như anh còn giữ cái tư tưởng như bây giờ đây, mười năm hai mươi năm sau chắc chắn anh sẽ bị liệt kê vào hàng ngu lạc hậu, hoặc bị nói là người bất thường rồi đấy. Về việc biến thái... có người thích ăn tỏi, có người thích ăn ớt, anh nói thử xem, người thích ăn ớt bất bình thường hay là người ăn tỏi bất bình thường nào? Thực ra đều không phải, mà là anh suy nghĩ nhiều quá, khi vận động trên giường, có người thích phụ nữ nằm trên có người thích đàn ông nằm trên, có người thích làm từ phía sau, có người thích liếm người ta từ đầu đến chân, có người chỉ thích tấn công một bộ phận nào đó, mà còn có những người thích những cách rất đặc biệt nữa kìa, đây là bản năng của một con người. Chỉ cần họ không vi phạm pháp luật, không ép bức, không liên quan đến đạo đức, thế thì những điều này đều bình thường, chỉ là quan niệm truyền thống của nước ta còn trói buộc con người nhiều quá, cho nên người khác vừa nghĩ đến chuyện này là cố gắng bài xích nó, thực ra, để theo đuổi niềm vui, miễn sao đừng làm tổn thương người khác thì có việc gì mà lại không làm được cơ chứ?”

Tôi nói xong, uống một ngụm trà, chậm rãi tổng kết: “Anh còn giữ những quan niệm đó, anh Lưu này, anh sẽ mất đi rất nhiều niềm vui đấy.”

Lưu Thụy Căn thực sự bị kinh ngạc, mồm miệng anh há hốc hết cả ra, cũng chẳng nhớ để giả vờ giả vịt nữa, mãi một lúc sau mới nói: “Phiêu Phiêu, anh không biết là em, em, em... lại có khiếu ăn nói như thế này.”

Tôi thầm cười nhạt trong lòng, điều anh chưa biết còn nhiều lắm đấy, chuyện nhỏ, chị đây ngày nào chẳng lang thang trên thế giới hai chiều, lý luận kiến thức đâu phải để cho loại người ở thế giới ba chiều như anh có thể so bì được? Đừng nói đàn ông hay là phụ nữ, đến cả người thú, mẹ kiếp, chị đây cũng gặp rồi!

“Cô Hoàng! Anh Lưu, mong anh hãy gọi tôi như thế, bây giờ chúng ta đã không có bất kỳ quan hệ nào nữa rồi, xin anh đừng gọi tôi theo kiểu thân mật như thế nữa, nếu không, tôi sẽ hiểu lầm đó.”

“Tôi sẽ hiểu lầm rằng anh không biết điều.”

Câu nói này không hề khách sáo chút nào, ánh mắt Lưu Thụy Căn tối sầm lại, trên mặt thể hiện rõ sự đau khổ, một lúc sau mới thở dài: “Được rồi, cô Hoàng, cô nói thế nào thì cứ làm như thế ấy.”

“Quay trở lại với vấn đề ban đầu. Tôi sẽ cố gắng sắp xếp cho anh gặp gỡ một vài đối tượng, nhưng mà anh phải biết rằng, người hoàn hảo một trăm phần trăm là không có, cho nên có một vài đối tượng có thể là sẽ không hợp ý anh cho lắm, theo cá nhân tôi thì tôi kiến nghị anh nên thử gặp hết mấy người đó. Bởi vì có rất nhiều ví dụ người đến đây đưa ra yêu cầu một kiểu, nhưng cuối cùng lại tìm được một người hoàn toàn chẳng có gì giống với những yêu cầu mình đưa ra, trước khi ăn thử, làm sao mà anh biết được con cua có ngon hay không? Cũng giống như thế, trước khi qua lại với nhau, làm sao mà anh biết được người đó có hợp với anh hay không, đúng không nào?”

Lưu Thụy Căn trầm ngâm một lúc, sau đó mới khó khăn nói ra hai chữ: “Được rồi.”

“Thế lúc nào anh có thời gian?”

“Gần đây sau khi tan tầm, tôi đều có thời gian.”

“Thế thì mỗi ngày tôi sắp xếp cho anh gặp một người được không? Đương nhiên, tôi cũng chỉ giả thiết thế thôi, bởi vì anh có thời gian nhưng chưa chắc người ta đã rảnh rỗi.”

“Được, có điều tôi có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi, nhin cười, bỗng dưng cả người tôi run lạnh hết cả lên, quả nhiên, đã nghe anh nói: “Khi tôi đi gặp mấy người đó cô đều đi theo tôi có được không? Tôi biết trung tâm môi giới của quý cô có cung cấp dịch vụ này.”

... Thế giới này tốt đẹp bao nhiêu, tôi lại thiếu kiên nhẫn bấy nhiêu, như thế này không được, không được, không được, không được...

Tôi nói thầm một lèo mười mấy lần liền chữ không được, lúc đó mới cố gắng kiềm chế không đập cái ly trà vào mặt anh, ngón tay tôi bị kẹp chặt trong lòng bàn tay, miễn cưỡng nở ra một nụ cười: “Đương nhiên là được rồi, anh là khách VIP của chúng tôi, nhất định sẽ được chăm sóc một cách toàn diện nhất, một cách kĩ lưỡng nhất, một cách chu đáo nhất!”

Tôi cố gắng nhấn mạnh vào mỗi từ “nhất”, không cần soi gương tôi cũng biết được rằng giờ phút này trên khuôn mặt tôi hung ác như thế nào, còn Lưu Thụy Căn giống như nhìn thấy một viễn cảnh tốt đẹp hiếm có, nhìn chăm chăm vào mặt tôi một lúc, mới ung dung nở nụ cười: “Thế thì tôi chờ tin tức tốt đẹp của cô Hoàng đấy nhé.”

Cái chữ nhé đó, anh cố ý kéo cao giọng lên, giọng điệu có chút đùa cợt, suýt nữa đã làm tôi phun ra lửa, câu nói đó đã kích thích tôi giận dữ một cách triệt để, không đợi anh ta bước ra khỏi trung tâm môi giới hôn nhân, tôi liền mở dữ liệu ra, tìm đối tượng gặp mặt cho anh liền.

Lưu Thụy Căn, em thừa nhận rồi! Thật sự em muốn thừa nhận lắm rồi. Bị anh lừa gạt, bị anh che giấu, bị anh kích động, bị anh làm tổn thương, những điều này đều là do em can tâm tình nguyện mà, em chẳng muốn làm thế nào cả, em cũng không thể nào làm gì anh. Nhưng mà chú nhin được chứ thím không nhin được! Anh cứ lớn vồn trước mặt em, đến chọc tức em, bắt kể anh đến vì mục đích gì, em đều không chịu đựng nổi nữa đâu.

Em cảm thấy anh buồn nôn chết đi được! Em cảm thấy anh buồn nôn chết đi được! Em cảm thấy anh buồn nôn chết đi được! Em cảm thấy anh buồn nôn chết đi được được được được được được!

Thời gian tiếp theo đó, những việc tôi làm, thành thật mà nói, thật sự là có chút không đạo đức gì cho lắm, không phải là đối với Lưu Thụy Căn, mà là đối với những cô gái kia. Tôi tìm rồi lôi tất tần tật những trường hợp khó giải quyết ở trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi ra để đó.

Những trường hợp khó giải quyết này phân ra làm hai loại, một loại là điều kiện thật sự không được tốt cho lắm, hoặc là gia đình cực kỳ khó khăn, hoặc là ngoại hình có chút gì đó không khoa trương cho lắm; còn loại kia, thì luôn tự đề ỉnh quá. Theo như nhận định của tôi, kiểu người thứ hai càng khó tìm hơn kiểu người thứ nhất, hơn nữa, qua lại lâu dài với nhau sẽ thật sự làm ỉnh cảm thấy khó chịu.

Ví dụ cái cô tên là Dương Tuyết ấy, cô gái này điều kiện cơ bản thì cũng được, giáo viên thể dục tiểu học, ông bố ngày xưa là nhân viên kinh doanh của một nhà máy lớn ở thành phố chúng tôi, mặc dù nhà máy lớn này đã giải thể từ lâu rồi, nhưng mà nhà máy đó vào những năm đó rất đình đám, mà bố cô ta lúc ấy cũng đã kiếm được một ít tiền, khi thành phố này chưa phát triển đã mua được hai căn biệt thự nhỏ ở khu biệt thự, một căn để ở, một căn thì cho cô con gái của mình.

Có bao nhiêu tiền tôi không rõ lắm, nhưng mà chỉ hai căn biệt thự này thôi cũng đã phải đến mấy trăm vạn rồi. Cho nên cô gái này thật sự là cần gì có nấy, cần công việc có công việc, cần nhà cửa có nhà cửa, nhưng mà... đáng về bên ngoài của cô gái này thì thật sự là rất bình thường.

Dáng người gần giống như tôi trước đây, còn khỏe mạnh hơn tôi trước đây nữa, hơn nữa không biết có phải vì lý do dạy thể dục không, mở miệng ra là chữ thể, đúng thể đúng thể đúng thể, tôi cũng biết chữ thể vậy, nhưng trong những tình huống bình thường, tôi chỉ âm thầm gào thét trong lòng mà thôi, còn cô gái này,

nói ra thật luôn. Mở miệng ra là “mẹ kiếp” này, ngậm miệng lại là “bà mày” này. Đương nhiên, cái này chẳng là cái gì cả, có mấy cậu thanh niên ham điều kiện của cô ấy, sau này đều lần lượt nói với tôi: “Thật sự rất nghi ngờ, cô ấy không biết có phải con gái không nữa, ngang nhiên ngoáy mũi trước mặt tôi.”

Lần đầu tiên tôi nghe thấy cũng chẳng biết nói làm sao, tôi cho rằng tôi đã đủ mạnh mẽ, đủ trình độ không chú ý đến bề ngoài, ai mà ngờ còn có thêm một người như thế nữa! Bạn thử nói xem bạn chửi thề còn có thể nói bạn thẳng tính, còn cái việc ngoáy mũi... cũng thoải mái quá mức cho phép thì phải.

Sau đó cô gái này nói với tôi, là cô ấy cố ý làm như thế: “Tôi biết mấy người đó muốn gì mà, chẳng phải là chỉ ham nhà, ham tiền của tôi thôi ư? Tôi có tiền có nhà có tất cả thì cũng chỉ là của mình tôi thôi, là của ba tôi thôi, họ muốn có, thì ít nhất họ cũng có chút gì đó đã chứ. Hơ, anh ta là nhân viên văn phòng lương tháng ba bốn ngàn, cả đời này còn khó mà mua được một căn hộ ở thành phố này, bây giờ nói là kết hôn với tôi rồi ở biệt thự, làm gì có chuyện dễ ăn như thế? Tôi có biệt thự, anh ta cũng phải có chứ, không có biệt thự thì cũng phải có tiền, không có tiền thì cũng phải có lòng tự trọng một chút, cái gì cũng chẳng có, thì phải thể hiện cái thái độ ân cần ra với tôi chứ. Tôi ngoáy mũi thì đã sao nào? Cho dù tôi có phun nước miếng lên mặt anh ta, anh ta cũng phải đón nhận lấy, biệt thự mấy trăm vạn mà lường gạt tôi bằng dăm ba câu ngon ngọt kia thôi mà dọn vào ở đấy được ư? Chê bai tôi hả? Sao không tự tề ra một bãi mà soi lại bản thân mình xem sao nhỉ?”.

Những lời nói đó thực sự quá mạnh mẽ, tôi nghe xong cũng đành phải câm nín luôn. Cô Dương đó nói có lý không? Nếu như dựa vào lương tâm thì nói rằng có, nhưng mà cũng quá là chua cay. Bởi vì theo như quan điểm của chị Vu, khi tính cách, ngoại hình không cộng thêm điểm cho bạn, gia thế tốt thực ra là một điều kiện để được cộng thêm điểm. Người khác đến với bạn chỉ vì gia thế, bản thân việc này không sai, quan trọng là anh ta làm như thế nào? Nâng niu chiều chuộng bạn một chút, đây là điều đương nhiên, nhưng mà người ta đến đây để tìm vợ, chứ không đến tìm bà hoàng. Thật sự người mà có thể cúi lưng xuống làm nô lệ, miễn là có chút chí khí e rằng cũng khó tìm, mà loại người có thể làm được việc đó, trong một trăm người thì có đến chín mươi chín người là không có nhân cách rồi. Nếu thật sự tìm người như thế, anh ta có được gì từ bạn thì còn tốt một chút, không kiếm chác được gì, hãy cứ ngồi đó mà chờ anh ta xử lý bạn. Mà kiểu đàn ông đó, dễ gì mà bị các cô gái bình thường chinh đốn cơ chứ?

Khi chị Vu nói những lời này tôi vừa mới vào trung tâm môi giới hôn nhân làm không lâu, trong thâm tâm tôi còn ôm mộng tưởng về một tình yêu – đương nhiên, tôi cũng cứ ôm mãi trong lòng, chỉ là lúc đó tôi suy nghĩ quá đơn thuần về hôn nhân, tình yêu, cho nên tôi vẫn đưa ra một nghi vấn: “Tình yêu chân chính chẳng nhẽ không nên thuần túy ư? Chẳng nhẽ không nên vì một điều kiện bên ngoài nào đó, mà đơn thuần thích người này thôi sao?”.

Lúc đó chị Vu và dì Vương đều cười phá lên, dì Vương nói: “Làm gì có chuyện đơn thuần thích một người nào đó hả cháu?”.

“Chẳng nhẽ không có ư?”.

Chị Vu nói: “Người đó có nghĩa là gì? Không bao gồm dung mạo của anh ta ư? Không bao gồm chiều cao của anh ta ư? Không bao gồm khí chất và phong độ của anh ta ư?”.

“Nếu như thích thật, thì không nên để ý đến dung mạo, chiều cao, khí chất và phong độ chứ?”

“Thế thì em thích cái gì?”.

46. Chương 46

Chương 46

Bị chị Vu hỏi như thế này, tôi thực sự bị hồ đồ luôn rồi, suy nghĩ một lúc mới dám trả lời: “Thì là, thì là người đó đó.”

“Cái gì của người đó mới được chứ?”.

“Tất cả.”

“Thế thì tại sao em lại thích người đó vậy?”

Tôi không biết phải trả lời như thế nào nữa, tội nghiệp tôi lúc đó chưa yêu lần nào, còn nếu như nói thích, ồ, tôi lại biết cái gì gọi là thích đấy nhé, ví dụ tôi luôn không quên được bánh bao của La Phúc Ký, nhưng mà tại sao lại thích, đó đương nhiên là bởi vì ngon, về việc tại sao tôi cảm thấy ngon, đó đương nhiên là vì tôi có một khẩu vị giống với số đông người bình thường. Về việc tại sao lại như thế, trời ơi, giảng cho tôi một tia sét để tôi chết luôn cho rồi!

“Được rồi, Phiêu Phiêu, em chưa có kinh nghiệm về việc này, thế em có thích ngôi sao nào không?”

“Dạ có.”

“Ai?”

“Lưu Đức Hoa.”

“Tại sao em lại thích Lưu Đức Hoa?”

“Bởi vì anh ta nói, anh ta làm từ thiện là vì tin tưởng vào việc ác giả ác báo, ở hiền gặp lành, em cảm thấy anh ta nói rất chân thành.”

“Thế sau việc anh ta giấu giếm hôn nhân của anh ta bị bại lộ, em còn thích anh ta không?”

“Cũng không thể nói là không thích, nhưng mà...”

“Nhưng mà bị trừ điểm rồi đúng không?”

Tôi không còn cách nào để trả lời, chị Vu nói: “Đấy, cái sự thích của em cũng có nguyên nhân đấy nhé, bởi vì anh ta chân thành nên em thích, nếu như anh ta không chân thành như thế nữa, cho dù anh ta vẫn cứ là anh ta, tình cảm cũng như thế này. Một người con gái thích một chàng trai, nhất định là phải có nguyên nhân nhất định nào đó. Có lẽ là bởi vì bề ngoài, có lẽ là bởi vì nhân phẩm, có lẽ là vì rất nhiều nguyên nhân khác. Đương nhiên, cái sự thích này cô ấy cũng không nói rõ ra được. Chúng ta cũng thường nói, thích mà hiểu tại sao thích thì không phải là thích nữa. Thế thì chúng ta nói ngược lại, nếu như người đàn ông này chua cay, hà khắc, bề ngoài xấu xí, bản thủ không giữ vệ sinh, lòng dạ hẹp hòi, em cảm thấy, có người con gái nào thích anh ta không?”

“Thế thì có vẻ khó khăn rồi đó.”

“Nhưng nếu như người đàn ông này có tiền thì sao? Không nói là cực kỳ có tiền, nói chung là có thể làm cho người ta có một cuộc sống thoải mái, em nói xem có cô gái nào muốn thử một lần hay không?”

Tôi thật thà gật đầu: “Chắc là cũng sẽ có, có điều chắc là chỉ nhắm vào tiền của anh ta, khó có thể yêu anh ta thật lòng.”

“Nhưng mà nếu như người đàn ông này rất yêu trẻ con, đối xử với vợ cũng rất tình cảm? Một năm hai năm, ba năm năm năm sau, vợ của anh ta liệu có thích anh ta thật không?”

Tôi cứng họng, cảm thấy trường hợp này quả thật có chút truyền kỳ, chị Vu lại nói tiếp: “Ở đây hơi mâu thuẫn một chút, nhưng mà kiểu mâu thuẫn này chưa chắc là không xảy ra với một người nào đó. Chúng ta hãy quay trở lại với vấn đề đầu tiên. Nếu như một người có bề ngoài có thể thêm điểm cho anh ta, thế thì tại sao điều kiện gia đình lại không được? Ví dụ bây giờ chị là một người đàn ông, chị cũng sẽ tìm một người có cơ sở kinh tế nhất định, vì sao ư? Bởi vì thứ nhất, điều đó có thể làm cho chúng ta sau này có một cuộc sống tốt hơn; thứ hai, điều đó có nghĩa là một phần quá khứ của cô ấy. Có thể bản thân cô ấy không có khả năng kinh tế, nhưng mà gia đình cô ấy có, điều này sẽ tạo điều kiện cho các mối quan hệ xã hội trong tầng lớp ấy. Những mối quan hệ xã hội đó có thể có lúc chị sẽ cần tới, thế thì cuộc sống của chúng mình mới có thể tốt hơn. Khi chị có thể hưởng thụ cái sự nhàn rỗi ngồi uống trà đọc báo, chị sẽ không thêm đi suy nghĩ rằng mình lấy cô ấy có sai hay không, hoặc là rất ít khi sẽ nghĩ như vậy. Nhưng mà nếu như ngược lại, điều kiện của cô ấy cực kỳ tệ hại, mỗi ngày chị đều phải chạy ngược chạy xuôi lo toan cho cuộc sống, một ngày hai ngày một năm hai năm, ba năm năm năm sau không biết chị có suy nghĩ như này hay không, nếu như ngày xưa lấy một cô có điều kiện kinh tế một chút, cuộc sống của mình đã khác với bây giờ rồi hay không?”

“Nếu như cô ấy chăm sóc, dịu dàng, nhẹ nhàng với mình, thế thì chị có thể sẽ không suy nghĩ gì, mặc dù nghèo, nhưng mà từng ngày trôi qua trong ấm áp, nhưng mà với tình hình như thế cô ấy cũng sẽ lơ là, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, cũng sẽ cảm thấy không công bằng, có thể cô ấy cũng sẽ trút giận lên người chị, thế thì bọn chị sẽ cãi nhau. Đến lúc đó, làm sao mà sống cho qua ngày đây?”.

“Nhưng nếu như chị thật sự thích cô ấy...”

“Thích không thể ăn thay cơm, gia đình nghèo khó vợ chồng sẽ gặp đủ chuyện khó khăn. Đây là kinh nghiệm được đúc kết từ bao nhiêu năm nay, chị không đủ tự tin để cảm thấy mình sáng suốt hơn các bậc tiền bối của chúng ta, chị cũng chẳng đủ tự tin để có thể có một trạng thái tâm lý hơn họ. Trừ phi chị đủ mạnh. Nếu như bây giờ chị có mấy ngàn vạn, thậm chí là vài tỉ, thế thì sao cũng được, đừng nói đến kinh tế của cô ấy, cho dù cô ấy không có việc làm cũng chẳng sao cả. Nhưng mà lúc ấy chị sẽ chọn người khác. Cô ấy bề ngoài có đẹp không, dáng có chuẩn không, có dịu dàng với tôi không. Có hay chẳng những bộ phim như công tử nhà giàu yêu một cô gái bình thường? Có chứ, nhưng mà cô gái bình thường đó chắc phải có một hai điểm xuất chúng, giống như bộ phim Hoa viên gì đó mới chiếu vừa rồi ấy, chị nhớ không rõ nữa, nhưng mà cái cô diễn viên chính đó ít nhất cũng rất kiên cường đấy thôi? Bây giờ trong phim toàn diễn những kiểu như thế, trong thực tế tại sao chúng ta lại có thể không so sánh, không suy nghĩ được?”.

Đây là bài giảng đầu tiên mà chị Vu đã giảng cho tôi, từ một góc độ nào đó đã làm dao động quan niệm về tình yêu của tôi, mãi cho đến sau khi tôi gặp Lưu Thụy Căn, mặc dù không để trong đầu, nhưng khi không có việc gì tôi lại sẽ nghĩ lại về những câu nói đó. Tôi thích Lưu Thụy Căn, thích kiểu không nói ra được, tôi rất khó kết luận tôi rốt cuộc đã thích anh vì cái gì. Nhưng nếu như anh keo kiệt, nếu như anh tính toán từng li từng tí, nếu như anh ăn ở bẩn thỉu, thế thì, tôi có động lòng trước anh hay không? Nếu như không có, làm sao tôi có được những niềm vui tiếp theo sau đó được?

Trong số những người qua lại với cô Dương, tôi phát hiện, thực ra có mấy đối tượng cũng được lắm, trong đó có một viên chức nhà nước, cậu ấy trông có vẻ có khí chất, tính tình cũng rất nhẹ nhàng, theo tôi thấy, nếu như ghép đôi với cô Dương thì hơi tội nghiệp cho cậu ấy, người ta cũng nói thẳng: “Bố mẹ em thực ra công việc cũng rất tốt, nhưng mà gia đình em có bốn anh em, em là người nhỏ nhất, ba người anh trai của em đều đã kết hôn, ba mẹ em hết khả năng để lo lắng cho em rồi, cho nên em muốn tìm một người con gái có điều kiện kinh tế khá một chút, đương nhiên là em vẫn qua lại tìm hiểu người ta với một tấm lòng chân thành.”

Chàng trai đó nói như vậy đấy, và cũng làm như thế thật, theo như tôi được biết, trong hai tháng qua lại giao du với cô Dương, đa phần đều do cậu ấy trả tiền. Đương nhiên có thể điều này cũng chẳng nói lên được điều gì cả, nhưng ít nhất cũng đã nói rõ, có thể điều kiện của người ta không tốt lắm, nhưng mà cũng không muốn ăn cơm chùa.

Theo tôi, nếu như cô Dương đang hoàng kinh doanh lần tình cảm này, biết đâu được sẽ có một người chồng hiền, cuộc sống trong tương lai thực sự có thể dự đoán là hạnh phúc ngọt ngào. Nhưng mà hai tháng, chỉ hai tháng mà thôi, cuối cùng vẫn là chia tay, mà nguyên nhân, vẫn lại là do cô Dương - cô ấy dí mắt của mình vào mặt của cậu ấy, rồi đánh rắm một cái.

Tôi còn có thể nói gì? Tôi còn có thể nói gì? Thật sự là tôi suýt nữa ra buột miệng nói: “Cô Dương, đầu óc cô có vấn đề à!”.

Đúng thế, trên diễn đàn hình như tôi cũng có đọc ở đâu đó có cô gái nào đó làm như vậy, nhưng mà người ta nếu như không phải là bạn thanh mai trúc mã, không phải là tình nhân quen nhau đã lâu, quen thuộc đến nỗi thuộc lòng từng cọng lông trên người của người ta, nhưng mà hai người, chắc vẫn chưa đến mức độ ấy chứ hả?

Nhưng mà người ta, cô Dương lại không cho rằng như vậy, người ta nói: “Nếu như anh ấy thật lòng thích tôi, cái đó có là cái thá gì?”.

Tôi thật sự không biết phải nói thế nào, sau đó gần như là không giới thiệu cô ta cho ai nữa, trừ phi là người ta yêu cầu, nếu không tôi thật sự không đành lòng làm hại những chàng trai trẻ vô tội. Có điều cô Dương cũng không quá để ý, chỉ là người nhà cô ấy lâu lâu lại gọi điện thoại đến hỏi thăm, đối với việc đó tôi cũng đã trả lời như thế này: “Cô Dương muốn tìm người có công việc tốt, ngoại hình đẹp, trông cao ráo,

cháu cũng đang sốt ruột đây ạ, cũng có mấy người như thế, nhưng mà người ta lại muốn tìm những cô gái hai hai hai ba tuổi ấy ạ.”

Có lẽ bố mẹ cô Dương cũng biết vấn đề lớn nhất của cô con gái nhà mình là tính tình, bởi vậy, thời gian gần đây cũng ít gọi điện thoại cho tôi, có điều, khi tôi gọi điện thoại cho cô Dương, đầu dây bên kia vội vàng nói: “Cô Hoàng, có người như em yêu cầu rồi à?”.

... Đối với cách xưng hô của cô ấy, tôi thật sự rất oán hận, bạn nói thử coi, tôi cùng lắm chỉ lớn hơn cô ta hai tuổi, kêu chị là được rồi, kêu là cô, đừng hết cả tóc gáy đó đó đó đó đó! Có điều đối với cô ta, tôi cũng quen rồi, ngay lập tức giới thiệu về tình hình của Lưu Thụy Căn cho cô ta nghe.

“Thật hay giả đó, cô Hoàng, Hợp Nhuận hả, Hợp Nhuận thiệt hả?”.

“Thật mà, đã đi chứng thực rồi.”

“Tốt quá tốt quá tốt quá, bây giờ em sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ em liền, cô chờ điện thoại của em nghe.”

Ở bên kia chắc Dương Tuyết tìm người để dò la một chút, xác nhận có chút đáng tin tưởng mới gọi điện thoại lại cho tôi, rất nhanh sau đó chúng tôi xác định địa điểm và thời gian gặp mặt. Sau đó, lần đầu tiên chúng tôi tiến hành gặp mặt ba bên.

Thời gian vào lúc bảy giờ tối.

Địa điểm, Tử Kinh. Mẹ kiếp, tôi rất muốn thay đổi lại, nơi đây thực ra không phải là Tử Kinh, mà là Dico's, McDonald's hoặc là KFC!

Ba chúng tôi ngồi bên cửa sổ gần hồ nước, ngày hôm nay nam nữ đôi bên đều tỏ ra cực kỳ long trọng. Lưu Thụy Căn mặc một bộ đồ vest màu xám bạc, ngồi ở đó mà giống như diễn phim thần tượng vậy, làm chấn động cô Dương, cô Dương hôm nay rõ ràng cũng có làm tóc, trang điểm, căng thẳng đến nỗi cứ nắm chặt lấy tay tôi suốt thì thôi.

Trước đây đã nói rồi, cô Dương lúc nào cũng rất táo bạo, nhưng mà lần này nào là then thùng này, nào là dịu dàng này, thực sự làm tôi cứ nghĩ rằng thực ra người hôm nay đến đây là người em gái sinh đôi của cô ta. Lưu Thụy Căn không nói nhiều, nhưng luôn gọi mở câu chuyện rất đúng lúc, làm cho buổi gặp mặt không đến nỗi nhạt nhẽo, làm cho anh trông có vẻ rất thành thực. Tôi ngồi đó, không mở miệng cũng chẳng tỏ thái độ gì, chỉ có chậm rãi nhâm nhi ly nước chanh của tôi, đợi đến khi uống gần hết sẽ đứng dậy cáo từ.

Tôi vừa mới đứng dậy, Lưu Thụy Căn cũng đứng dậy luôn: “Cực kỳ xin lỗi, trước khi hai cô đến đây tôi có một cú điện thoại, công ty có việc gấp, không thể để chậm trễ quá lâu, lần này thực sự là rất xin lỗi, lần sau sẽ bù lại, nói chuyện với hai cô rất vui, hy vọng còn có cơ hội tiến hành đi sâu vào giao lưu hơn nữa.”

Lưu Thụy Căn nói xong, gọi người phục vụ đến dọn vài câu, sau đó lại quay qua xin lỗi chúng tôi một thôi một hồi, ngay sau đó lập tức rời đi.

“Cô Hoàng, chính là anh ấy chính là anh ấy chính là anh ấy! Em đợi lâu như thế này, cuối cùng cũng đã đợi được một người như vậy!”. Dương Tuyết quả thật nói với giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn cô ta, ngoài im lặng ra, cũng không thể nào có một thái độ khác nữa rồi.

Theo như suy nghĩ của tôi, giới thiệu cặp đôi này với nhau, cho họ thoải mái dẫn dắt nhau, Lưu Thụy Căn là thứ chẳng ra gì, Dương Tuyết cũng gian xảo quỷ quyệt. Được rồi, tôi biết thừa mục đích của Lưu Thụy Căn còn giới thiệu Dương Tuyết cho anh là thực sự có chút không đạo đức, nhưng mà nếu như thật sự phân tích theo góc độ đạo lý, so với những người con trai khác, Lưu Thụy Căn càng có khả năng an toàn hơn một chút.

Thứ nhất, anh sẽ không lừa tiền của Dương Tuyết; thứ hai, chắc là không đến nỗi sẽ lừa sắc đẹp cô ấy; thứ ba... Nói như thế này có thể là hơi bày đặt, nhưng mà tôi thật sự cảm thấy, Dương Tuyết có được sự giáo huấn lần này, về sau sẽ càng dễ dàng nhận biết được thực tế hơn.

Nhưng mà câu này phải nói như thế nào nhỉ? Chủ nghĩa tư bản luôn đâm máu, nhà tư bản trời sinh đều là những con quỷ hút máu người, một cô gái béo ú sống khép kín như tôi không phải là đối thủ đâu, Lưu Thụy Căn nói một câu thôi mà đã làm cho tôi bị chìm xuống tận dưới nước.

47. Chương 47

Chương 47

“Trong giai đoạn hiện tại, hay là cô Hoàng cùng đi tới đây với cô Dương đi, như thế này, chúng tôi mới có thể yên tâm hơn.”

Đây là câu nói của Lưu Thụy Căn khi tôi sắp đặt cho hai người họ gặp nhau lần thứ hai, tôi vốn không thêm để ý, trực tiếp nói thời gian và địa điểm cho Dương Tuyết nghe, nào ngờ một lát sau Dương Tuyết lại gọi điện thoại qua cho tôi: “Cô Hoàng ơi, hay là cô Hoàng đi với em đi, em sợ...”

Giây phút đó, tôi ngen ngào khóc không ra nước mắt.

Em Dương ơi là em Dương ơi, em đã từng ở trong đội tuyển judo của trường cơ mà, em đã từng tiêu diệt gọn hơn hai mươi chàng trai đến xem mặt với em cơ mà, em đã từng đánh rắm để đuổi chàng chuyên viên của ngành công an đi cơ mà, em bây giờ phải sợ cái cóc khô gì nữa!

“Tiểu Dương này, em không hiểu thật hay giả vờ không hiểu thế, hai bọn em hẹn hò riêng với nhau mới có cơ hội, chị mà đi thì còn ra thể thống gì nữa.”

“Nhưng mà em sợ thật mà.”

Giọng nói nghe có vẻ thổn thức hơn trước đây nữa, tôi phải dùng tay vịn vào bàn để gồng người lại không té về phía bên kia.

“Chị không đi được thật mà.”

“ Cô Hoàng...”

...

Lần đó cuối cùng tôi cũng không đi thật, mà buổi hẹn đó cũng kết thúc rất sớm, sau hôm đó Dương Tuyết trách móc tôi một trận: “Gọi cô đi thì cô cứ đi đi mà, thêm một người bọn em cũng dễ nói chuyện hơn.”

“Chị đi thì thật sự không thích hợp cho lắm.”

“Có gì mà thích hợp với chả thích hợp, cô không biết anh ấy là kiểu người truyền thống à? Anh ấy bảo trước hết làm bạn với em đã.”

Đến đây, tôi phục Lưu Thụy Căn sát đất, cô Dương mặc dù EQ vốn không cao, IQ thì vẫn có một chút – người ta dù gì cũng tốt nghiệp đại học. Nhưng bây giờ anh ngang nhiên phủ nhận trí thông minh mà người ta vốn dựa vào đấy để mưu sinh, hơn nữa phủ nhận một leo hơn mười ngày. Đúng thế, trong mười ngày hẹn hò sau đó, tôi đã làm bóng đèn trên ngọn hải đăng, làm bóng đèn bên đường, làm đèn ốp tường trong phòng ngủ, đèn sạc điện những khi mất điện, nói tóm lại là sáng lắm sáng lắm sáng lắm sáng lắm!

Không chỉ sáng, còn mãi mãi không bị tắt ngúm, động lực chính là cái thứ gọi là vĩnh hằng, gần giống như năng lượng hạt nhân vậy!

Mà cô Dương lại mặc nhiên cảm thấy tôi sáng đúng nơi đúng chỗ, sáng một cách cực kỳ tốt, trong cảm giác của cô ấy, tình cảm của cô ấy tiến triển rất tốt, có thể chọn ngày để đính hôn lập gia đình được rồi! Trong trường hợp này, cho dù trước đây tôi vốn không đánh giá cao Dương Tuyết cho lắm, nhưng mà lúc này đây tôi cũng không thể nào để cô ấy cứ như thế này mãi được, thế là có một hôm tôi gọi điện thoại cho cô ấy nói kĩ hơn về chuyện này, tôi lấy thực tế và lý thuyết ra để nói, từ tình yêu tay ba chẳng có kết quả tốt đẹp gì cho đến việc làm vợ bé sẽ rất bị kịch, nói cho cô ấy một cách toàn diện, kiểu qua lại giữa cô ấy và Lưu Thụy Căn như thế là không được. Tôi gần như đã nói thẳng với cô ấy, Lưu Thụy Căn đối xử với cô ấy không chân thành. Suýt nữa thì tôi trực tiếp nói cho cô ấy luôn, Lưu Thụy Căn làm thế chỉ vì tôi, mặc dù anh ta xối xử với tôi cũng chẳng chân thành, nhưng mà đối xử với cô ta còn không chân thành hơn nữa!

Nhưng mà Dương Tuyết nghe không lọt tai: “Cô Hoàng, em biết trong lòng cô khó chịu, nhưng mà người như kiểu anh Lưu đây rất khó tìm. Hàng ngày cô gặp những người kia, đến khi gặp những người xài sang

như chúng tôi đây đương nhiên là bị kích thích, nhưng mà, những việc khác cô có thể tự mình đưa ra lựa chọn, duy nhất chỉ có ba mẹ, hoàn cảnh gia đình, là do trời định, là sự tích lũy từ nhiều kiếp trước. Có điều cô Hoàng à, cô cũng đừng bi quan quá, mặc dù hoàn cảnh gia đình không khá giả, công việc cũng không tốt, nhưng mà thời gian gần đây cô đã gầy đi một chút rồi đấy, thực ra em thấy con gái không cần gì cứ phải giảm béo, việc gì phải khổ cực như thế, vì người khác mà dày vò bản thân mình. Thực ra theo những quan điểm bình thường, hình như em cũng phải giảm cân thêm một chút, nhưng mà em luôn cảm thấy, nếu là của mình sẽ là của mình. Cô xem, không phải là em đã đợi được anh Lưu hay sao?”

“Có điều cái này cô có học cũng không học được đâu, môn đăng hộ đối rất quan trọng, em và anh Lưu sống trong cùng một tầng lớp, có nhiều vấn đề chung cần nói, nếu là cô, tuyệt đối là không được. Có điều nghĩ đến công lao của cô giới thiệu anh Lưu cho em, em cũng sẽ để tâm xem trường em có thầy giáo nào thích hợp không. Thật đấy, cô Hoàng à, như công việc này của cô không ổn định thì phải tìm một người có công việc ổn định, mặc dù cái nghề giáo viên này con gái làm thì tốt hơn, nhưng mà chắc là cô cũng không dễ lựa chọn được người như vậy đâu.”

Nghe những lời nói này tôi cũng không biết là nên cười hay là nên tức, nói tóm lại là tôi á khẩu. Sau khi La Lợi biết, cười tôi: “Mày nói xem, mày giày vò mày như vậy để làm gì?”

“Không phải tao, là anh ta, nếu như anh ta không đến gây chuyện, làm gì có nhiều việc như thế này?”

“Được được, là anh ta, nhưng mà... Phiêu Phiêu, nói câu này có thể mày không thích, nhưng mà, mày không suy nghĩ lại được thật à?”

Tôi nhủ mày một cái, La Lợi nói: “Đúng, là anh ta lừa mày, nhưng mà mày nói xem anh ta lừa mày cái gì? Mày cũng nói rồi, giữa hai bọn mày chưa xảy ra chuyện gì cả, cho nên anh ta cũng đâu có lừa cơ thể mày. Sau đó, mày cũng chẳng có tiền để anh ta lừa phải không? Đừng nói đến một vạn đó, mày mà mở miệng ra đòi, anh ta sẽ trả ày ngay lập tức, hơn nữa, không phải anh ta cũng đã dùng cách khác để trả ày rồi đấy ư?”

Chính xác là như vậy, Lưu Thụy Căn đã đưa cho tôi rồi, mặc dù anh không tận tay nhét vào tay tôi, nhưng mà anh đã làm một thẻ VIP, chị Vu hiển nhiên là biết điều đó, thảng trước, đã thưởng cho tôi hai vạn. Khi nhìn thấy hai vạn đó, tôi thật sự đỏ mặt tía tai, không biết là phần nộ, ngượng ngùng hay là cái gì khác.

“Anh ta lừa tình cảm của mày, thực ra điểm này tao lại thấy không thể nói anh ta lừa, mày cảm thấy anh ta không có cảm tình với mày thật à? Bọn mình khoan hãy nói về việc dành bao nhiêu tình cảm, cũng không nói giữa hai bọn mày ai bỏ ra nhiều hơn, nhưng mà chẳng nhẽ không hề có một chút tình cảm nào thật ư?”

“Anh ấy có không nhỉ?”

“Nếu không có, thế bây giờ anh ta đang làm gì? Thẻ VIP kia khoan hãy nói đã, anh ta bây giờ ngày ngày cứ đi gặp người khác, không phải vì mày còn có thể là vì cái gì đây? Vì vui? Vì hay? Nói một câu không dễ nghe nhé, anh ta có thời gian đi gặp mặt mấy người bạn kia uống trà, đánh麻雀 còn có hiệu quả hơn việc này nhiều.”

Tôi nhìn chằm chằm vào ly trà trước mặt, không nói gì.

“Hơn nữa, Phiêu Phiêu, chẳng nhẽ mày không cảm thấy ở anh ta có nhiều điểm nghi ngờ hay sao? Đúng thế, việc đó xem ra có vẻ như là trùng hợp, nhưng mà chẳng nhẽ anh ta không biết mày và Mã Phương, Lý Trí thực ra có quen biết nhau ư?”

“... Anh ấy biết.” Tôi nói trước mặt anh không chỉ một lần, hơn nữa, chúng tôi còn nói chuyện với nhau một lần về việc này nữa mà.

“Anh ta đã biết, thế thì tại sao lại còn để chuyện trùng hợp này xảy ra, mày không cảm thấy anh ta hoàn toàn có thể vẫy tay để ngăn chuyện đó lại ư? Còn nữa, mày không cảm thấy ngày hôm đó, sự xuất hiện của tao cũng quá đúng lúc hay sao?”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, môi run run: “La, La Lợi...”

Người bạn tốt nhất của tôi, người tri kỷ của tôi... mặc dù lý trí của tôi bảo rằng không thể, nhưng mà bây giờ tôi như một con chim sợ cành cong, sợ đến nỗi run rẩy lên, cũng may La Lợi kịp thời đập vào tay tôi:

“Mày thấy đấy, mày lại suy nghĩ quá nhiều rồi. Không phải như mày suy nghĩ đâu, là anh ta gọi điện thoại cho tao, anh ta nói bọn mày cãi nhau, cũng không nói gì cho rõ ràng cả, sau đó tao thấy bộ dạng đó của mày nên cũng không hỏi. Sau đó nữa tao đã biết xảy ra chuyện gì, cũng không tiện nói. Phiêu Phiêu, thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, chúng ta bình tĩnh phân tích một chút được không?”

“Lưu Thụy Căn lừa mày chẳng qua cũng chỉ giấu giếm thân phận của anh ta mà thôi, việc này đương nhiên là anh ta sai rồi, nhưng mà tại sao anh ta lại làm như vậy, mày cũng đã nói rồi đấy, anh ta bị thương một lần rồi, anh ta có bệnh, thế nên anh ta cảm thấy không thể tin tưởng bất kỳ người nào khác, đối với những người phụ nữ xinh đẹp lại càng không tin tưởng. Nói một câu không dễ nghe cho lắm, mày và anh ta có thể kết bạn với nhau, ban đầu có lẽ là vì tao, nhưng chung qui lại vẫn là bởi vì anh ta có tâm bệnh này. Anh ta cảm thấy mày không đẹp, thật thà, giản dị, là một người con gái có thể quản thúc được mày, cho nên anh ta mới muốn tiếp cận với mày. Mà trong quá trình tiếp xúc với nhau, anh ta dần dần phát hiện ra ưu điểm của mày, sau đó thì sao nhỉ, cũng có cảm tình với mày. Nhưng mà anh ta có bệnh, bất kể thế nào, anh ta vẫn là một người có bệnh trong người. Cho nên theo bản năng anh ta muốn thăm dò mày. Anh ta giả nghèo, giả vờ nợ nần tiền của người khác, anh ta đang thử nghiệm nhân cách của mày, thử nghiệm đạo đức của mày, thử nghiệm tình cảm của mày, mà kết quả lại làm cho anh ta rất hài lòng, cho nên anh ta quyết định sẽ đi đến với mày, cho nên anh ta mới bóc trần màn kịch này. Được rồi, có thể không nên nói là bóc trần, nhưng ít nhất, anh ta thấy cháy mà đổ thêm dầu, để ày biết sự thật luôn.”

Tôi lại cúi đầu xuống lần nữa, La Lợi ngừng một chút rồi nói: “Mày còn yêu anh ta không?”

“... Tao cũng không biết nữa.”

“Mày có yêu, làm sao mà mày có thể không yêu cho được? Người đàn ông như thế này, đừng nói mày, tất cả phụ nữ trên thế giới này đều muốn yêu, cho dù biết anh ta lừa dối nhưng làm sao có thể rời đi một cách nhanh chóng như vậy? Nếu như mày không yêu, tại sao bây giờ lại đau khổ day dứt như thế? Nếu như không yêu, bây giờ mày việc gì lại phải dằn vặt vì nhiều như thế này? Nếu như mày hạ quyết tâm, nghĩ việc luôn, chẳng nhẽ không đến nơi khác làm việc được sao?”

“Nhưng mà tao không biết người tao yêu có phải là anh ấy không?”. Bị La Lợi nói từng câu từng câu như vậy, tôi cũng bùng phát ra luôn: “Tao biết Lưu Thụy Căn như thế này, nhưng thực tế lại không phải như vậy, anh là một người khác hẳn, hoặc là kiểu người nào tao cũng không biết nữa. Cũng giống như mày đến siêu thị ấy, mày mua một thùng táo mà mày thích, mày thích chết đi được, kết quả lại phát hiện ra nó là một thùng đào... Có thể thùng đào đó đắt hơn, ngon hơn, nhưng mà đó không phải là loại táo mày cần mua, hơn nữa mày không biết mày ăn đào có bị dị ứng hay không nữa.”

“Nhưng mà anh ta là một con người, không phải là trái cây. Mày đã thích rồi, không thể nào vì anh ta biến thành một người khác mà tự nhiên mày lại không thích, hơn nữa, không phải bây giờ anh ta cũng đang thể hiện mặt khác của anh ta ày xem đấy sao?”

Tôi cũng không biết phải nói thế nào nữa, vỗ vào đầu: “Bọn mình đừng nói chuyện này nữa, gần đây mày thế nào?”

“Tao thì còn có thể thế nào nữa.” La Lợi mĩa mai nhếch miệng lên, “Vợ anh ấy sắp sinh rồi, anh ấy về rồi. Có điều cuộc sống của tao thì chẳng thay đổi gì cả, xem ra bây giờ anh ta vẫn không đá tao đâu, cũng phải thôi, vợ anh ấy phải nằm ổ hai tháng mà.”

Tôi nhất thời chẳng biết phải nói thế nào, La Lợi uống một ngụm trà rồi nói: “Nói chuyện của tao còn chán nản hơn, thôi được rồi, không nhắc đến Lưu Thụy Căn, anh Hai đó, mày chuẩn bị thế nào?”

Tôi than thầm một tiếng, gần như là khóc không ra nước mắt.

Anh Hai! Đúng thế, tôi vẫn còn một người anh, anh Hai!

Cuộc sống gần đây của tôi không chỉ có Dương Tuyết, Lưu Thụy Căn, còn có cả anh Hai! Trước đó tôi đã có nói rồi đó, thời gian gần đây anh Hai rất hay lui tới chỗ tôi, mà gần đây anh cũng không còn bận rộn lắm, đến còn nhiều hơn nữa. Đầu tiên anh đã giới thiệu cho tôi rất nhiều đối tượng ưu tú cho trung tâm môi giới hôn nhân của chúng tôi, suýt nữa thì bây giờ đã trở thành đồng nghiệp của tôi rồi. Mà so với trước đây, trong từng lời nói, cử chỉ của anh bây giờ cứ có ý tứ gì đó, ví dụ mặc dù vẫn gọi tôi là Phiêu Phiêu, nhưng mà cái giọng nói ấy cứ kỳ cục thế nào ấy, ánh mắt anh nhìn tôi thì, quả thật có thể đi diễn hài kịch

được ấy - mẹ kiếp, cái kiểu ngăm nhìn người khác nếu để lên khuôn mặt anh, đặt vào trong mối quan hệ của hai chúng tôi, thế thì thật sự là chỉ làm cho người ta rất nực cười, nực cười lắm ấy!

Nếu như là trước đây, tôi đã cho anh một cái bạt tai, nhưng bây giờ...

“Ý của anh ấy tao nghĩ là mày hiểu mà, nếu như mày không còn quan tâm đến Lưu Thụy Căn nữa, thì nên suy nghĩ đến anh ấy, hai tụi mày hiểu nhau đến từng chân tơ kẽ tóc, anh ấy sẽ không lừa mày đâu.”

Khóe miệng tôi gật gật: “Nhưng mà tao ở bên anh, tao sẽ có cảm giác loạn luân.” La Lợi nhìn tôi, tôi chường mặt ra chậm rãi nói: “Khẩu vị của tao không nặng như thế đâu.”

48. Chương 48

Chương 48

La Lợi bị tôi làm cho nghẹt thở, trầm ngâm nhìn tôi, tôi cũng nhìn cô ấy, qua một lúc lâu, La Lợi mới nói: “Phiêu Phiêu, tao không biết là mày có thể tuyệt tình như thế.”

“Không phải là tao tuyệt tình, mà là tao không muốn gặp phiền phức.”

“Anh Hai, thực ra anh ấy... Thôi khỏi nói, ý của mày tao cũng hiểu rồi, bọn mình thôi đừng nói chuyện này nữa.”

“Không chỉ bây giờ không nói, việc này, sau này cũng không cần thiết phải nói nữa.”

La Lợi nhìn tôi: “Tại sao? Phiêu Phiêu, mày đừng trách tao nhiều chuyện, nhưng mà để kết hôn, anh ấy hợp hơn Lưu Thụy Căn, hoặc là có thể nói rằng anh ấy là ứng cử viên thích hợp nhất. Mày nhìn thử coi, công việc của anh ấy ổn định, gia đình... Mặc dù thái hậu nhà anh ấy ghê gớm, nhưng mà anh có nhà riêng, chắc chắn là bọn mày sẽ không ở chung với ba mẹ anh ấy, với tính cách của mày, những cái thiệt thòi nhất thời chắc cũng chẳng thành vấn đề gì. Đương nhiên điều quan trọng nhất là bọn mày đã rất hiểu nhau rồi. Trước mặt anh, mày không cần phải ngụy trang làm gì cả, ở trước mặt mày anh ấy cũng không... Thực ra trước mặt mày anh ấy vẫn còn giả bộ này nọ đó, nhưng mà đó là bởi vì anh ấy thích mày, Phiêu Phiêu, bây giờ không cần tao phải nói, việc này mày cũng biết rồi đó.”

Tôi gật gật đầu.

La Lợi dựa vào thành ghế, rút ra một điều thuốc, chậm rãi phả ra những vòng khói thuốc: “Về lĩnh vực tình yêu, vẫn cứ nên tìm người yêu mình hơn mới thoải mái được. Tao không thể nói là anh Hai thích mày nhất, nhưng mà anh ấy nhất định sẽ thích mọi thứ của mày. Cho dù mày béo hay mày gầy, mày ăn ở bẩn thỉu hay là mày nhanh nhẹn, mày không tìm được việc làm hay là làm công việc tạm thời rồi chờ anh tiếp tế, hay là một nhân viên chỉ có một ít tiền tiết kiệm, anh ấy đều có thể chấp nhận...”

Nói đến đây, La Lợi lại trầm ngâm một lúc, sau đó mới nhìn thật lâu vào tôi: “Mày có biết như vậy hiếm có lắm không?”

Tôi biết, nếu như trước đây tôi không biết, qua tình yêu lần này, tôi đã biết được rồi. Cho dù là những lúc tôi và Lưu Thụy Căn ngọt ngào nhất anh cũng không yêu hết tất cả mọi thứ thuộc về tôi... ví dụ, anh còn vòng vo nhắc nhở tôi cơ thịt vẫn còn nhão, vẫn còn nhắc nhở tôi một cách hàm súc để chỉnh lại những tật xấu nhỏ của tôi.

Điều này đương nhiên là ý tốt của anh, với tôi cũng là một kiểu thúc đẩy mình tiến bộ hơn, nhưng nói cho cùng, anh vẫn cảm thấy không vừa mắt với những cái đó. Điều này đương nhiên là không sai, nhưng mà một thói quen hình thành bấy lâu nay rồi, muốn sửa đổi quả là hơi khó khăn một chút, đặc biệt là mỗi khi bạn suy nghĩ rằng những tật xấu nhỏ đó chẳng quan trọng gì cho lắm lại trở thành vấn đề trong mắt người yêu của bạn, bạn sẽ cảm thấy xấu hổ và đau lòng.

Điều này thực ra là chẳng có gì không tốt cả, điều không hay nằm ở chỗ, khi anh đưa ra vấn đề này, bạn sẽ không tự chủ được mà nghĩ rằng, anh ta đánh giá bạn như thế nào vậy, có phải là anh ta đã không thích bạn rồi không, hoặc là nghĩ rằng có phải từ đầu đến cuối anh ta đều không thích bạn không?

Cái kiểu bất an này, nó vẫn mãi mãi tồn tại trong quá trình tôi và Lưu Thụy Căn quen nhau, kể cả một hai tiếng đồng hồ khi anh gọi điện thoại cho tôi mỗi đêm. Nói thực, Lưu Thụy Căn không phải là người trong cuộc, trong quá trình tôi và anh ở bên nhau, không phải là không phát hiện ra những mối nghi ngờ đó, nhưng mà cho dù những nghi ngờ đó có phơi bày ra trước mắt tôi, tôi cũng đều nhẹ nhàng cho qua. Không phải là tôi thật sự đơn thuần đến mức ấy, mà là sợ hãi.

Tôi sợ nếu cứ gắng hỏi sẽ làm cho anh càng cảm thấy phiền phức, sợ việc hỏi cho ra nhẽ này sẽ làm cho anh không thích, sợ anh nghĩ tôi nhiều chuyện, sợ anh không thích tôi, sợ anh không thể thích ứng, tôi sợ nhiều thứ quá, từ đó dẫn đến việc tôi làm gì cũng ngó trước ngó sau, mãi cho đến khi những lời nói dối bị bóc trần, việc tôi sợ nhất cũng đã đến.

Nhưng mà nói một cách nghiêm chỉnh, tôi thật sự có chấp nhận hết mọi điểm tốt xấu của anh không? Có thật là không để ý đến tất cả những tật xấu, vấn đề của anh không? Hình như cũng không được, tôi cũng sẽ thúc giục anh quét nhà, thúc giục anh gấp chăn, thúc giục anh dọn dẹp vệ sinh. Tôi lại luôn để người yêu cũ của anh hiện hữu ở trong lòng, đối với những khoản nợ kia của anh, cũng không phải là không lo lắng – giá cả của mọi thứ bây giờ, với mức lương hiện nay của chúng tôi, hai người lớn thì sao cũng được, nhưng khi có con rồi thì sẽ phải làm như thế nào đây?

Nhưng mà anh Hai lại không như vậy, không chỉ anh Hai không như vậy với tôi, mà tôi cũng không như vậy với anh. Điều này có thể nói là vì chúng tôi quen nhau quá, quen đến nỗi đã quen với tất cả mọi thứ của nhau. Nhưng mà anh đối xử với tôi không giống với việc tôi đối xử với anh.

Trong mắt tôi, anh Hai là người bạn thân thiết, những tật xấu nhỏ đó là vấn đề của anh và người vợ tương lai của anh, hơn nữa, ngoài những tật xấu nhỏ đó, cho dù là gia đình hay là quá khứ của anh đều không có bất kỳ vấn đề nào.

Còn tôi thì sao?

Không nói đến việc anh suy nghĩ về tôi như thế nào, nhưng quá khứ trước đây của tôi, thực ra là rất có vấn đề - ít nhất là trong suy nghĩ của tôi, có chút gì đó mà không dám mở miệng ra nói với người khác. Những việc đó mặc dù tôi chưa từng nói với anh Hai, nhưng mà quen biết nhau lâu như thế, anh cũng sẽ có cảm giác chứ, nhưng mà anh chưa hề nói gì, thậm chí là anh cũng chẳng hỏi lấy một câu.

Nếu kết hôn với anh Hai, cuộc đời còn lại của tôi có thể sẽ rất thoải mái. Đơn vị công tác của anh, thậm chí anh không cần cả lương của tôi, mặc dù không phải nói tôi đừng làm việc nữa, nhưng mà cơ bản là có thể xem việc làm là một trò chơi. Còn về vấn đề thay lòng đổi dạ, mặc dù không thể nói là tuyệt đối không có khả năng, nhưng chúng tôi quen nhau lâu như vậy rồi, nếu như anh ấy thay đổi thật, thì anh cũng sẽ không ngược đãi tôi đâu.

Đối tượng kết hôn thích hợp nhất, điều này không cần La Lợi nói tôi cũng biết, nhưng mà...

“Nhưng như thế thì không công bằng với anh Hai. Nếu như là người khác, có lẽ là một năm nữa, hai năm, ba năm nữa, khi tao quên hẳn Lưu Thụy Căn, tao sẽ suy nghĩ, nhưng đối với anh Hai, tao mãi mãi sẽ không bao giờ suy nghĩ.”

La Lợi thở dài: “Cái tính này của mày... tùy mày thôi.”

La Lợi đã bảo tùy tôi, nhưng mà anh Hai lại hoàn toàn chẳng có ý thức gì về điều này. Cho dù tôi có nói xa, nói gần, anh Hai vẫn cố chấp xuất hiện ở văn phòng chúng tôi, cố chấp dùng ánh mắt ấy nhìn tôi, đến cả dì Vương cũng bắt đầu trêu ghẹo tôi: “Quả nhiên là con gái mà được con trai theo đuổi cũng khác nhau quá ha, Phiêu Phiêu của chúng ta thật sự càng ngày càng đẹp ra, như vậy mới đúng chứ, như vậy mới đúng là con gái chứ.”

Lời ca ngợi này làm tôi đỏ khốc đỏ cười, không biết trả lời thế nào. Mấy ngày hôm sau, đến cả chị Vu cũng lên tiếng: “Phiêu Phiêu, chị biết, thời gian được theo đuổi là thời gian hạnh phúc nhất, đặc biệt là có hai

người khác giới trở lên theo đuổi, có điều việc này không thể kéo dài được đâu, cuối cùng, cẩn thận kẻo lắm mỗi tối nằm không đó.”

“Sếp ơi, không phải em...”

“Em không cần phải giải thích, chỉ là đối với sếp Lưu ấy, em cũng đừng có quá đáng, mặc dù em muốn trả thù cậu ta, nhưng mà lấy người khác ra để trả thù, có chút gì đó không đạo đức cho lắm, phải không?”

Tôi cắn cắn vào môi dưới: “Em chỉ mới sắp xếp cho anh ta gặp Dương Tuyết, nhưng mà anh ta yêu cầu phải gặp người khác...”

Mặc dù mới đầu tôi đã chuẩn bị cho Lưu Thụy Căn một đội ngũ xem mắt có thể nói là hùng hậu, nhưng mà sau đó tôi không hề thực hiện ngay. Một trong những nguyên nhân đó là vì Dương Tuyết gây áp lực cho tôi quá, ngoài ra một nguyên nhân nữa đó là để tôi bình tĩnh trở lại, làm như vậy cứ cảm thấy có lỗi với mấy cô gái đó làm sao ấy.

Mặc dù những cô gái này đều có vấn đề, không nhiều thì cũng ít, nhưng mà những vấn đề đó cũng chỉ là theo nhận xét của ánh mắt người đời. Ví dụ như công việc không tốt, ví dụ như ngoại hình quả thực là quá tệ, đây là sự thật, nhưng việc này không thể nói đạo đức người ta có vấn đề gì, người ta vì tôi, vì Lưu Thụy Căn nên mới bị trêu đùa một lần như thế, mặc dù họ không biết rốt cuộc là có chuyện gì, mà chuyện đi xem mắt vốn không phải là đi lần nào là có thể thành công lần đấy.

Nhưng mà Lưu Thụy Căn yêu cầu được gặp người khác, tôi cũng không thể không sắp xếp cho anh. Bởi vì trong thời gian gặp mặt, có một số cô gái vì bị nâng niu quá mà giật mình, có cô cũng chịu khó trang điểm inh giống như Dương Tuyết vậy, cũng có một số cô gái nghe rồi còn bán tín bán nghi, cứ để mặt mộc thế mà đi, đương nhiên cũng có một số cô gái sau khi nghe tôi nói xong liền trực tiếp từ chối: “Chị Hoàng, em tin tưởng vào trung tâm môi giới hôn nhân của các chị, nhưng người có điều kiện như vậy chắc là không có khả năng để ý đến em đâu, cho dù anh ấy có nói như vậy, em cũng chẳng thấy tự tin chút nào cả, đi rồi mất công mất mặt lắm.”

Mỗi lần nghe thấy những lời nói này, là mỗi lần tôi lại vừa xấu hổ đến toát cả mồ hôi, lại vừa hổ thẹn áy náy, nhìn xem người ta tỉnh táo như thế chứ, nhìn xem tư tưởng suy nghĩ của người ta kìa, mẹ kiếp, ngày xưa sao tôi lại có thể ngốc nghếch đến mức độ này hả trời!

Mà sau khi gặp mặt Lưu Thụy Căn, đa số mọi người đều rút lui: “Anh Lưu rất tốt, nếu như anh ấy thật lòng yêu tôi, chắc tôi hạnh phúc chết mất, nhưng mà tôi cảm thấy anh Lưu chỉ khách sáo và rất lễ độ với tôi mà thôi, mà con người như anh ta... thật sự không phải là kiểu người tôi có thể điều khiển được, tôi thật lòng chỉ muốn kiếm người để kết hôn mà thôi. Cho dù tôi muốn moi một ít tiền, e rằng với một người như thế, không phải tôi nói moi là moi liền được đâu.”

Đương nhiên những lời người ta nói không hoàn toàn giống nhau, có điều nói chung là đều có ý này cả, nghe rồi làm tôi càng cảm thấy khâm phục, quả nhiên với xã hội bấy giờ, đúng là chẳng có mấy ai ngốc nghếch. Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể suy nghĩ một cách rạch ròi như thế được, hoặc nói cách khác, cũng chẳng có mấy người có đầu óc đơn giản như tôi nữa. Cho nên đến tận bây giờ, còn có ba cô gái, rất có ý muốn gặp Lưu Thụy Căn.

Ba cô gái này, một cô công việc rất tốt, làm ở một đơn vị như của anh Hai vậy; một người mặc dù hơi mập, nhưng ngũ quan lại rất xuất sắc; còn một cô lại đi theo con đường trí thức, mặc dù không giống với Đặng Linh Linh lắm, nhưng mà thật sự cũng rất có khí chất.

Thực ra mấy cô gái này, những điều kiện của bản thân họ xem ra cũng không có gì là khó khăn, quan trọng là yêu cầu của họ, đương nhiên điều này cũng không thể không cho các cô ấy đưa ra yêu cầu, chuyện cả đời người, luôn phải tìm cho được người thích hợp. Quan trọng nữa là khi các cô gái ấy đưa ra yêu cầu, người ta cũng lại đưa ra yêu cầu với các cô gái ấy, thế nên bây giờ mới có chuyện để nói.

Chị Vu nói: “Cậu ấy đưa ra yêu cầu, cậu ấy đương nhiên sẽ yêu cầu như vậy, có điều ý đồ thật sự của cậu ấy là cái gì chẳng nhẽ em không biết? Chị không nói là em không được sắp xếp cho anh ta lần xem mắt khác, nhưng em cũng biết là sẽ có hậu quả như thế nào rồi đấy.”

Đối với ba cô gái này tôi không có ý kiến gì cả, sau khi phát hiện ra ba cô gái này có ý muốn tiếp cận với Lưu Thụy Căn, tôi càng thấy xấu hổ, bây giờ nghe chị Vu nói như vậy, mặt tôi đỏ bừng lên.

“Thực ra có người như cậu ấy, là một việc tốt đối với chúng ta. Nhưng mà chị không dám lợi dụng thế này đâu.” Chị Vu thận trọng nhìn tôi: “Em đừng có chơi quá quắt quá nhé.”

Tôi trả lời lí nhí, đi ra khỏi văn phòng liền nghĩ cách làm sao để nói với ba cô gái đó đây... Không, quan trọng là làm thế nào để biện minh với Lưu Thụy Căn đây, nếu không có ba cô gái này thì cũng sẽ không có ba cô gái khác, không có chuyện này thì cũng sẽ xảy ra chuyện khác.

Thực ra tôi nói như vậy có lẽ là bởi vì tôi đánh giá quá cao về bản thân tôi, một người như Lưu Thụy Căn, bởi vì không cam tâm tình nguyện, áy náy hoặc là vì một nguyên nhân tầm bậy tầm bạ nào khác nhất thời đeo bám lấy tôi thì cũng qua chuyện cho rồi, có thể đeo bám lấy tôi suốt cuộc đời không? Nhưng anh lại có thái độ như thế này, không bao giờ từ bỏ trước bất kỳ một khó khăn nào, thật sự làm tôi có chút sợ hãi.

Tôi ngồi trước bàn, suy nghĩ lâu thật lâu, gọi một cuộc điện thoại, đây là cô gái mặc dù hơi béo, nhưng mà ngũ quan xuất sắc, theo như kết hoạch đã định, cô ấy muốn gặp mặt Lưu Thụy Căn lần nữa. Bây giờ để tôi từ chối cho rồi, mà hôm nay, tôi cũng sẽ nói chuyện với Lưu Thụy Căn.

Tôi suy nghĩ đầu vào đấy rồi, ai nào ngờ, buổi tối gặp nhau, lại trở thành một nồi cháo - lại còn là cháo Bát Bảo[1]!

[1] Cháo Bát Bảo: một loại cháo ăn liền nổi tiếng của Trung Quốc, được nấu từ gạo và đủ các loại đậu.

49. Chương 49

Chương 49

Thời gian: Bảy giờ tối.

Địa điểm: Âu Nhã.

Bây giờ tôi cảm thấy thờ ơ đối với những nơi này, bởi vì thường xuyên đến, cho nên những người phục vụ ở đây cũng đã trở thành người quen, tôi đã có thể cảm nhận được một phần nào đó ánh mắt thân thiết nhìn tôi như nhìn một người bạn của họ, hơn nữa còn cảm nhận thấy họ có suy nghĩ rằng không thể trông mặt mà bắt hình dong - mẹ kiếp, thực ra chị đây cứ nhìn vào là biết liền à nhìn vào là biết liền à, chỉ với khuôn mặt của chị đây thôi cũng đã biết được rồi, nhưng mà chỉ vì thế sự khôn lường mà thôi!

Tôi đến trước năm phút, Lưu Thụy Căn đã đến rồi, ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, nhìn thấy tôi chỉ có một mình, anh cũng không kinh ngạc, ngược lại còn mỉm cười, đứng dậy, giúp tôi kéo ghế ra: “Em đến rồi à, ngồi đi.”

“Tôi có việc cần nói với anh.”

“Muốn uống gì không? Đã ăn cơm chưa?”.

“Lưu Thụy Căn, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Anh biết rồi, em có thể đến đây một mình làm anh rất vui, có điều trước hết chúng ta phải ăn cơm đã, em nhìn kia, phục vụ đã đến đây rồi kia.” Nói xong anh chớp chớp mắt, trái tim tôi run lên.

Mẹ kiếp chứ mẹ kiếp chứ mẹ kiếp chứ!

Tôi ước chi có thể ỉnh hai cái bạt tai thật mạnh, bây giờ đã đến nước này mà tôi vẫn còn bị sắc đẹp mê hoặc như thế? Có phải tôi chưa gặp người đẹp trai bao giờ đâu, tại sao khi gặp Lưu Thụy Căn lại có thể mất mặt như thế này?

Tôi âm thầm hít thở, làm cho bản thân cố gắng bình tĩnh trở lại, tôi làm tốt lắm, tôi tin rằng giây phút này đây, trên khuôn mặt tôi không lộ ra ý gì khác, cho dù anh ta có nhìn chăm chú vào tôi, tôi cũng chẳng hề có ý định nhân nhượng.

“Phiêu Phiêu, nếu như em không nhìn vào ngực anh, mà nhìn mặt anh sẽ tốt hơn đấy.”

Cô gái chờ chúng tôi chọn món ăn đứng bên cạnh không kiềm chế được bật cười, tôi giận đến nỗi muốn hất cái bàn lên, mẹ kiếp! Chị đây không muốn nhìn mặt anh, được chưa? Phong độ trí thức của anh nằm ở đâu? Khả năng kiềm chế tình cảm của anh nằm ở đâu? Anh vội vàng vạch trần tôi ra như thế là có ý gì có ý gì có ý gì?

“Anh lại nói sai rồi, xin lỗi nhé, bữa cơm này anh mời, em muốn ăn cái gì cứ chọn, chọn tất cả các món cũng được.”

Giây phút đó thật sự là tôi cũng muốn như vậy thật, nhưng mà nghĩ đến khả năng kinh tế của tên này nên lại rút lui, vì vậy, tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Một ly nước chanh.”

“Giờ này chắc em chưa ăn cơm phải không, bánh Pizza ở đây cũng rất ngon.”

“Tôi chỉ cần uống nước là được rồi.”

“Phiêu Phiêu, em không cần giảm béo nữa.”

“Tôi thích.”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi một lúc, cuối cùng thở dài một cái: “Được rồi, một ly nước chanh, một bánh Pizza, cho thêm một đĩa trái cây, một chén súp bắp. Chúng ta ăn cơm trước rồi nói chuyện được không? Cho dù em không ăn, anh cũng phải ăn cái đã.”

Tôi nhìn anh, anh nghiêm túc nói: “Anh biết, những điều chúng ta sẽ nói chắc chắn là chẳng vui vẻ gì, anh không muốn ảnh hưởng đến bữa ăn, anh thề, anh sẽ ăn rất nhanh.”

Nói đến nước này rồi, tôi cũng không thể không để cho anh ăn được, chỉ biết miễn cưỡng gật đầu mà thôi.

Rất nhanh sau đó, đĩa trái cây đã được đưa lên, mà vào giây phút phục vụ quay người rời đi, tôi nhìn thấy cô Chung.

Cô Chung, Chung Bình, là một trong ba đối tượng của Lưu Thụy Căn sắp tới. Nói thật là, cô gái này nếu như sống ở đời Đường, thì tuyệt đối sẽ là một mỹ nữ, cô ấy sẽ giống mấy câu nói hay miêu tả về người đẹp thời đó như da trắng như trứng gà bóc, đôi mắt như nước hồ thu, răng đều như hạt bắp. Làn da của cô ấy giống như có thể vắt ra nước ấy, ánh mắt nhìn bạn thì cứ gọi là đông đầy cảm xúc, cho dù là phụ nữ với nhau cũng khó tránh khỏi làm bạn run rẩy, suối tóc đen dài óng ả mượt mà. Khuyết điểm duy nhất chính là, cô ấy béo quá.

Tôi và cô ấy cao như nhau, nhưng ít nhất phải nặng hơn tôi mười ki-lô-gam, đây là tôi đoán thế thôi, chứ tôi thật sự rất ngại đi hỏi cô ấy xem rốt cuộc cô ấy nặng bao nhiêu. Nhưng cho dù như thế, cô ấy vẫn rất đẹp, cả người cô ấy từ trên xuống dưới đều có thể suy luận ra thế nào gọi là người đẹp phi nhiều.

Cô gái này nếu như không béo quá, nếu như gia thế thực sự không quá tệ cho lắm, nếu như không yêu cầu cao quá, bây giờ chắc con cái cũng đã vào học trường mầm non rồi. Mà vừa nhìn thấy cô ấy, tôi bỗng dưng có chút gì đó lúng túng, nhất thời không biết phải làm như thế nào.

Đúng là đầu heo, đúng là đầu heo, đúng là đầu heo! Vào lúc này đây tôi đã vô số lần muốn rằng dùng búa đánh mình chết luôn đi cho rồi, đã thông báo với cô Chung là không gặp mặt nữa, tại sao lại không thông báo với Lưu Thụy Căn đổi thời gian khác, địa điểm khác? Thực ra tôi không phải là không nghĩ đến vấn đề này, tôi cầm điện thoại lên rồi, nhưng cuối cùng lại thôi. Tôi nói đổi địa điểm, chẳng qua cũng chỉ lấy danh nghĩa của cô Chung mà thôi, cho nên không gọi nữa, mặc dù chúng tôi đều biết thực ra anh không phải muốn gặp cô Chung, nhưng mà cô Chung giống như là một miếng vải che giấu sự xấu hổ của tôi, thực ra cái lớp vải mỏng mỏng đó cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng quan trọng là bản thân tôi có cái an ủi.

Đúng thế đấy, tôi ngại lắm, tôi sợ mất mặt, mà giờ đây, tôi thật sự được đẹp mặt rồi đấy!

“Tiểu Chung, cũng đến đây ăn cơm à?”.

Tôi gượng gạo mở miệng, Chung Bình chẳng thèm liếc nhìn tôi một cái, trực tiếp nhìn Lưu Thụy Căn với ánh mắt dạt dào cảm xúc ấy: “Thiên lý Hữu duyên thông báo cho em hôm nay đổi thời gian gặp mặt, em nghĩ rằng hôm nay lại không được gặp anh Lưu rồi, nhưng mà không ngờ rằng, vẫn có thể gặp được anh.”

“Thực ra là có thay đổi, có điều có việc đột xuất nên gọi cô Hoàng ra đây nói chuyện một chút.”

Lưu Thụy Căn mỉm cười, làm một tư thế mời với cô Chung, sau đó từ tốn ung dung nói, thái độ này của anh rất tự nhiên thoải mái, cô Chung đâu phải là đối thủ, ngay lập tức bị ăn quả lừa ngay, đành phải quay qua nhìn tôi, tôi cũng chỉ có thể mỉm cười một cách gượng gạo, xác nhận sự thật quả là như thế.

“Không biết là anh Lưu muốn nói chuyện gì với chị Hoàng thế?”

Cô Chung ngồi xuống liền mở miệng hỏi, xem ra mặc dù cũng đã bị lừa, nhưng vẫn phải hỏi cho ra lẽ, tôi chỉ biết than thầm trong lòng. Tôi làm ở trung tâm môi giới hôn nhân lâu như vậy rồi, có rất nhiều người thực sự rất có niềm tin vào bản thân mình. Người ta đồng ý gặp mình, chưa hẳn là người ta đã thích mình, cho dù người ta thích thật thì cũng chưa phải là sâu sắc gì cho lắm, vào lúc này đây, thực sự là không thích hợp để hỏi cho ra ngọn ngành, hoặc là cứ tự tình đã là bạn trai hoặc là bạn gái của người ta rồi.

Tình huống bây giờ, đừng nói đến dụng ý khác của Lưu Thụy Căn, cho dù anh thật sự có cảm tình với cô Chung, nghe hỏi như vậy cũng sẽ cảm thấy không thoải mái. Đương nhiên, cô Chung bị lừa gạt như vậy cũng có lý do để phẫn nộ, hơn nữa việc này ngay từ đầu tôi đã sai, để tránh việc Lưu Thụy Căn nói ra những lời làm cho em Chung khó xử, tôi vội vàng nói: “Tiểu Chung, em ăn cơm chưa? Cùng ăn đi.”

“Không phải hai người có việc cần bàn à? Tôi mà ở đây sẽ làm phiền hai người đó.”

Đúng là có làm phiền thật, nhưng mà nhìn em với bộ dạng này là chưa muốn đi đâu. Tôi nhìn Lưu Thụy Căn, muốn thăm dò ý kiến nào qua thái độ của anh, nhưng sự thật minh chứng là tôi phải thất vọng, mà đúng vào lúc tôi thu lại ánh mắt, tôi nhìn thấy Dương Tuyết.

Nếu như nói nhìn thấy Chung Bình tôi chỉ hơi sững sờ, thế thì khi nhìn thấy Dương Tuyết, da đầu tôi tê dại luôn. Vào giây phút đó, tôi chỉ cảm thấy sau lưng mình cứng ngắc, mồ hôi trong lòng bàn tay túa ra. Nếu tôi đủ dũng mãnh, nếu như tôi đủ khả năng, vào giây phút này đây, tôi nhất định đè đầu Lưu Thụy Căn xuống để giấu anh đi, nhưng mà lúc này đây, cho dù tôi có ý định như thế cũng không kịp nữa, Dương Tuyết đã nhìn thấy chúng tôi rồi.

“Hoàng – Phiêu – Phiêu!”

Từng chữ từng chữ một, giọng nói của cô Dương đằng đằng sát khí, tôi không khỏi hoài nghi rằng nếu như âm thanh có thể giết người, vào lúc này đây tôi đã chết không chỗ chôn rồi!

“Tiểu Dương, việc này thực ra là...” Tôi đứng dậy giải thích, cô Dương đã phi một bước qua chỗ của chúng tôi, sau đó tôi nghe thấy một tiếng bạt tai giòn tan vang lên, tôi theo phản xạ có điều kiện quay đầu qua, sau đó mới phát hiện trên mặt mình chẳng có cảm giác gì cả.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó phát hiện ra có một dấu tay rõ ràng trên khuôn mặt của Chung Bình.

Tôi ngây người ra, cô Chung còn ngây ngốc hơn tôi nữa, sau khi Dương Tuyết hét tên tôi kiểu đó, bỗng nhiên lại cho cô Chung một cái bạt tai trên mặt? Khuôn mặt bánh đúc của tôi cuối cùng cũng đã tránh đòn thành công, tôi há hốc miệng ra ngơ ngẩn nhìn cô Dương, muốn hiểu rõ xem là đã xảy ra chuyện gì, mà Dương Tuyết cũng không làm tôi thất vọng, lập tức lại giơ tay ra, mà vì bị nổi đau đón hành hạ, Chung Bình cũng tỉnh lại ngay lập tức, không đợi cho Dương Tuyết qua đây, cô ấy đã lùi về phía sau, vừa trốn vừa hét lên: “Chị làm sao thế hả, khi không lại đánh người!”

“Tôi làm sao à, tôi phải đánh chết cái loại rác rưởi như cô mới được!”

Cô Dương không nhân nhượng, đang bùng bùng tức giận, nếu như Lưu Thụy Căn không chạy qua kéo cô ấy lại, tôi nghĩ rằng chắc cô ta sẽ xé xác Chung Bình ra mất.

“Đừng kéo tôi! Đồ rác rưởi! Đồ đê tiện! Con đi! Cướp trai của người khác, đồ không biết xấu hổ!”. Mặc dù bị kéo, nhưng mà miệng cô Dương vẫn không ngừng nghỉ, nhìn chằm chằm vào Chung Bình chửi bậy một tràng cực kỳ hung hãn. Chung Bình cũng bị chọc giận: “Cô chửi ai? Cô chửi thêm một câu tôi xem nào?”.

“Con đi! Con đi! Mày chính là con đi!”.

“Mày mới là con đi!”, Chung Bình không tỏ ra yếu thế, tôi nhìn thấy dáng vẻ của cô ấy tôi thật sự thấy lo cho cô ấy, vội vàng kéo cô ấy lại, ai nào ngờ cô ấy òa khóc lên thành tiếng, “Tại sao lại có thể chửi tôi như thế chứ, cái gì mà con đi với con điếm chứ, tại sao cô có thể chửi như thế được chứ.”

“Mày chính là con đi, con đi thối tha, con đi bẩn thỉu, cướp đàn ông của người khác, mày phải bị đày xuống ba tầng địa ngục.”

“Tôi cướp đàn ông gì cơ chứ!”. Chung Bình ôm lấy mặt, đôi mắt chớp chớp, rồi lại chớp chớp, da cô ấy vốn đã trắng, giờ đây vừa kích động vừa phẫn nộ nên mặt đỏ lên, tôi đứng một bên mà cũng có ý định lấy khăn tay giúp cô ấy lau nước mắt.

“Không phải cô đến cướp đàn ông hả? Anh Lưu, anh ấy, chính là người đàn ông của tôi!”.

Lời tuyên bố này lần nữa làm tôi bị chấn động, trong phút lơ đãng hình như tôi nhìn thấy Dương Tuyết cầm một thanh gương lớn, đứng trước mặt Lưu Thụy Căn, hét lên với toàn thể giới: “Đây là người đàn ông của tôi, không ai được cướp đi cả!”.

Rất oai phong, rất có phong cách, nhưng... tại sao Lưu Thụy Căn lại trở thành người đàn ông của cô ấy chứ?

Tôi kinh ngạc, Lưu Thụy Căn còn kinh ngạc hơn, môi anh mấp máy, nhưng rồi không kìm được, nói: “Cô Dương, có phải cô đã hiểu lầm cái gì rồi không?”.

Dương Tuyết đang tức giận bừng bưng, nghe câu nói này xong, nhất thời thay đổi thái độ, làm ra vẻ như tủi thân lắm ấy: “Thụy Căn, anh nói em hiểu lầm cái gì cơ, chẳng nhẽ mọi người ở đây, không phải là để xem mắt à?”.

“Cho dù chúng tôi làm cái gì, cô Dương đều hiểu lầm rồi, tôi vẫn chưa phải là người đàn ông của cô, quan hệ giữa tôi và cô, cũng chỉ mới dừng lại ở mức độ bạn bè bình thường mà thôi.”

Giây phút này, thái độ của Dương Tuyết thay đổi ngay, trước hết là cô ấy kinh ngạc, rồi giận dữ, sau đó trở nên tội nghiệp, đôi môi cô ấy run rẩy: “Anh Lưu... Chúng ta đã gặp mặt nhau nhiều lần rồi, chúng ta đi xem mắt rồi quen biết với nhau, mục đích của chúng ta rất rõ ràng mà. Em muốn đi tìm một người bạn trai, còn anh muốn đi tìm một người bạn gái, nếu như chúng ta không vừa lòng với nhau, nhiều nhất cũng gặp nhau ba bốn lần rồi thôi, nhưng mà chúng ta, chúng ta đã gặp nhau tám lần rồi, chúng ta đang qua lại với nhau để yêu nhau mà.”

50. Chương 50

Chương 50

Đây có lẽ là một đêm náo nhiệt nhất của Âu Nhã từ khi khai trương đến nay, chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, cuộc nói chuyện của hai người trở thành tình tay ba, rồi lại trở thành tranh chấp giữa bốn người, biểu diễn một loạt tiết mục kinh điển như bạt tai, những người phụ nữ chưa ngoa đánh đá chửi nhau, vợ đi đánh ghen với người tình của chồng, vợ cả rồi cả vợ bé...

Những người đến Âu Nhã bất kể là có đẳng cấp thật hay đẳng cấp giả, bất kể là có tiền thật hay là đến đây để đi la cà như tôi đây, mọi người đều cổ mà giả vờ giả vịt một tí, nhưng vào lúc này đây, những cảm giác hình thành trong quá trình sống đó đã bị bản tính trời sinh đè bẹp, có những người không khỏi tò mò đứng dậy luôn, có người cố giữ gìn hình tượng thì chỉ ngóc đầu qua xem.

Phục vụ và trưởng nhóm trực ban cũng đã qua hết đây, mà vào lúc này đây, Dương Tuyết lại nói như thế...

Cái gì mà gọi là cảm rót xuống dưới đất, cái gì gọi là mắt kính rót xuống bể tan tành, vào lúc này chính là sự thể hiện rõ ràng nhất, tất cả mọi người chúng tôi đều nhìn cô Dương, ánh mắt cũng đồng nhất đến thế -

cô gái à, chỉ gặp mặt nhau mấy lần mà đã khẳng định là yêu nhau, thế thì khi nắm tay có phải là sắp sinh em bé rồi không?

Tôi nói rồi, cô Dương không ngu ngốc... Được rồi, nói cách khác là cô ấy không ngốc như mọi người tưởng đâu. Sau khi phát hiện ra mọi người xung quanh có thái độ như thế, cô ta làm ra vẻ đáng thương: “Anh Lưu, thật sự là em thích anh lắm luôn lắm luôn lắm luôn lắm.”

“... Cảm ơn, nhưng mà cô Dương này, chúng ta thật sự là chưa yêu nhau, cô thấy đấy, chúng ta còn chưa nắm tay nhau mà.”

Ánh mắt Dương Tuyết di chuyển về bờ vai của mình, Lưu Thụy Căn vội vàng buông tay, sau đó ngượng ngáp cười cười với cô. Dương Tuyết muốn khóc đến nơi: “Nhưng mà anh Lưu, chúng ta đã gặp nhau tám lần rồi, anh không vừa lòng thì anh cứ nói thẳng đi, anh lại không nói, sau đó lại đi xem mắt người khác, anh, anh...”

Cô ôm lấy mặt, khóc òa lên, mọi người xung quanh “ồ” lên một tiếng, khi chuyển qua nhìn Lưu Thụy Căn, ánh mắt đó liền có sự thay đổi. Nói thật ra là, khi chưa xác định quan hệ với nhau, gặp thêm mấy người cũng chẳng có gì sai cả, ở trong tay tôi, vẫn có ví dụ một lúc đi xem mắt sáu người mà. Nhưng trong quan niệm đạo đức của mọi người, điều đó vẫn có gì đó không được tốt cho lắm.

“Cái cô gái này, với tính cách này của cô, cho dù anh Lưu không hài lòng cũng làm sao mà dám nói với cô chứ?”. Chung Bình mở miệng nói, “Không cần thận ấy à, cho luôn một cái tát lên mặt người ta ấy chứ.”

Mọi người lại đồng loạt “ồ” lên.

Cô Dương giận dữ: “Mày nói bậy.”

“Tôi có nói bậy hay không mọi người đều biết mà.”

“Cái con đĩ này! Mày có ngon thì cứ chờ đấy.”

Chung Bình cười khẩy, nụ cười đó thực sự đã chọc giận Dương Tuyết, cô chẳng thêm để ý Lưu Thụy Căn có đứng bên cạnh hay không nữa, cũng chẳng thêm để ý đến mọi người xung quanh nữa. “A” lên một tiếng, sau đó liền chồm người qua, tôi có nói rồi, cô Dương luyện tập thể dục, hơn nữa còn luyện Judo nữa. Mặc dù đã lâu không động tay động chân, mặc dù có khả năng ngày xưa tập không chuyên tâm lắm, nhưng mà cũng không phải đối thủ mà em Chung có thể chống chọi lại được, cho dù bởi vì có liên quan đến tải trọng, nên cô Dương không cách nào cho em Chung trồng cây chuối được, nhưng cũng đã đè em Chung lên trên bàn.

Trong chuyện này, có lẽ tôi là người không nhanh nhẹn gì cho lắm, nhưng tôi là người hiểu cô Dương nhất, nhìn thấy thái độ của cô Dương có phần không đúng là tôi đã có sự chuẩn bị rồi, đến lúc cô ấy động tay động chân là tôi đã tránh qua một bên, khi em Chung bị đè bẹp lên trên bàn, tôi đi đến đằng sau Lưu Thụy Căn: “Anh mau rời khỏi đây đi.”

“Hả?”.

Nhìn dáng vẻ của Lưu Thụy Căn hình như đang định chạy lên kéo hai người ra, tôi vội vàng níu lấy tay áo anh: “Anh ở đây càng thêm rắc rối hơn nữa, anh còn không mau đi đi.”

“Thế em thì sao?”.

“Hai người này đều là khách hàng của tôi, thế nào tôi cũng không đi được.”

Trên mặt của Lưu Thụy Căn lộ rõ sự do dự, tôi thúc giục lần nữa: “Anh đừng lo cho tôi làm gì, nhanh đi đi nhanh đi đi, anh mà còn ở đây sẽ phiền phức hơn đấy!”.

“Thế... Em cần thận một chút.”

“Ừm.”

“Thực ra là không được, em cũng đi đi, chỗ của chị Vu, anh sẽ giải thích sau.”

“Đi nhanh đi.”

Thấy Dương Tuyết định nhìn sang bên này, tôi vội vàng đẩy anh đi, còn mình thì bước về phía trước: “Hai em hai em, có chuyện gì từ từ nói...”

Sau đó nữa, đúng thật là một cảnh hỗn loạn, Lưu Thụy Căn đi rồi, hai cô gái quăng luôn cả sĩ diện, đánh nhau khó phân thắng bại, may mà bảo vệ kịp thời chạy đến, hai người mới không bị xây xước mặt mày, nhưng cho dù như thế vẫn son phấn tèm lem, đầu bù tóc rối hết cả, sau khi rời nhau ra còn thở phì phò nhìn trừng trừng vào người kia. Bên này thì chữ con đĩ, bên kia thì cười khẩy, tôi nhìn mà muốn đau hết cả đầu, không biết làm cách nào đành phải lén lút gọi điện thoại cho chị Vu.

“Em rời khỏi chỗ đó đi.”

“Hả?”.

“Em đứng đó có tác dụng gì đâu, để lát nữa hai cô gái đó cùng quay sang đánh em hả?”.

“Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, nói đến dang trời chúng ta cũng có lý lẽ để nói lại được. Đừng nói là Lưu Thụy Căn chưa yêu người nào, cho dù cậu ta đã yêu một người nào đó, anh ta muốn đi gặp người khác chúng ta cũng có thể giới thiệu người khác cơ mà. Vì một chàng trai mà đánh nhau tới mức ấy thì đúng là xấu hổ thật.”

Mặc dù chị Vu nói về cô Dương và cô Chung, nhưng chẳng hiểu tại sao tự nhiên tôi lại cảm thấy có chút bối rối, lúc đó không dám nói nhiều nữa, chậm chậm đứng dậy, nhân lúc chẳng ai để ý chậm rãi bước ra ngoài. Quán Ấu Nhã này nằm bên hồ, phong cảnh xung quanh rất đẹp, nhưng mà ít nhiều cũng có chút cảm giác đất rộng người thưa, gọi một chiếc taxi cũng không dễ, tôi chậm rãi đi ven theo con đường bên hồ, chỉ cảm thấy đầu óc mông lung. Một ánh đèn chiếu ngay trước mặt tôi, tôi nhìn thấy xe của Lưu Thụy Căn, bây giờ đây, tôi đã quen với xe của anh rồi.

Do dự một lúc, rồi cuối cùng tôi vẫn bước về phía ấy, Lưu Thụy Căn mở cửa ra: “Để anh tiễn em.”

Lúc này đây tôi cảm thấy cả người mệt mỏi, mà tôi cảm thấy cứ làm ra vẻ kèn kiệu chẳng có ý nghĩa gì nữa, vì vậy ngồi lên xe chẳng do dự gì, anh giúp tôi cài dây an toàn. Xe hơi xé toang hư không, lao vào đêm đen, lướt đi bon bon.

Anh không nói gì, tôi cũng không hé răng. Sau đó, trong một lần dợt đèn đỏ, anh cười khì khì thành tiếng, mới đầu tôi còn chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, sau đó, trong tiếng cười của anh, tôi cũng không tự chủ được mà cười theo.

“Chưa bao giờ anh mất mặt như thế kia.”

Anh nói khẽ, tôi cười hờ hờ: “Chắc không đấy?”.

“Thật sự chưa bao giờ có, lần này thực sự là lần đầu tiên.”

“Khi phòng anh ngập rác thế kia anh cảm thấy rất vinh dự hả?”.

Tiếng cười không ngớt, qua một lúc sau, anh mới chậm rãi nói: “Phiêu Phiêu, phải làm thế nào em mới tha thứ cho anh?”.

Tôi không hé răng, mà anh cũng chẳng nói gì nữa. Anh đưa tôi về tận dưới lầu, tôi nhanh nhẩu mở dây an toàn ra trước anh, anh gọi tôi lại: “Phiêu Phiêu, anh biết anh sai quá nhiều, nhưng mà, chúng mình không thể chia tay như thế này chứ?”.

Sau lưng tôi căng cứng lại, nhưng tôi không quay đầu lại, bỗng nhiên tôi như chợt nghe thấy tiếng thở dài của anh, rơi xuống, có cả sự đau khổ trong đó, trái tim tôi thất lại, kiểu đau như bị rút gân, làm cho tôi muốn chảy nước mắt.

Chia tay, chia tay hẳn, không quay đầu lại, tuyệt đối không quay đầu lại.

Lý trí nói như thế với tôi, nếu như chuyện này rơi vào người khác, thậm chí tôi còn sẽ trả lời như thế này: “Rất tốt, chàng trai này rất tốt, vừa đẹp trai lại vừa kiếm ra tiền, nếu như mày muốn nữa cuộc đời còn lại của mày không phải âu lo về cái ăn cái mặc, thì nhanh chóng lấy anh ta thôi, nhưng mà mày muốn chàng trai này một lòng một dạ suốt đời, thì cả đời này đừng có mơ nữa, đừng nói là một lòng một dạ, e rằng là

công bằng cũng chẳng có ấy chứ. Anh ta có tiền, anh ta đẹp trai, anh ta ở với mày đã xem như là bố thí ày rồi đấy, mày đừng hy vọng là anh ta sẽ đối xử với mày như người cùng đẳng cấp. Trước mặt mày anh ta luôn ưu tú hơn, tự tin tuyệt đối, mãi mãi là như vậy. Đương nhiên là cũng chẳng có gì, nhưng mà chẳng nhẽ mày cứ xin anh ta bố thí ày suốt đời thật ư? Lòng tự trọng của mày đâu? Cô gái ơi, nếu như ngay cả bản thân cô còn chẳng tôn trọng, cô còn hy vọng người khác tôn trọng cô làm gì?”

Không cần ai phải nói với tôi cả, những lời này tôi biết rồi. Không cần ai phải nói với tôi cả, những triết lý trong lời nói đó tôi cũng đã biết hết rồi. Nhưng mà tình yêu, triết lý, lý trí không thể nào giải quyết được cả. Trước một tình yêu đáng chết như thế này, lòng tự trọng, mẹ kiếp, chỉ là đồ bỏ đi mà thôi!

Tôi đã hiểu rõ như vậy rồi, trái tim tôi sao lại còn đau thế này;

Tôi đã thấu hiểu lắm rồi, tình cảm này tại sao vẫn khó có thể dứt ra đến thế.

Giây phút này đây, tôi thật sự cảm thấy hận Lưu Thụy Căn, tại sao còn đến quấy rầy tôi? Tôi đã nói là cắt đứt rồi, tôi đã nói là chẳng còn để ý gì nữa rồi, tại sao anh lại không tha cho tôi? Tôi thích anh, tôi yêu anh, tôi thật lòng thật lòng yêu anh, nhưng mà kiểu tình yêu này làm cho tôi cảm thấy sợ, làm cho tôi cảm thấy khủng hoảng, làm cho tôi cảm thấy tương lai chẳng còn nơi nương tựa. Tôi không muốn mất đi lòng tự trọng của mình, tôi không muốn mất đi lòng kiêu hãnh của mình, tôi không muốn tôi không còn là tôi nữa.

Tôi thật sự không muốn như vậy, tôi...

“Thế mày nghĩ như thế nào?”. Đợi tôi tâm sự xong, La Lợi hỏi lại một câu, “Nếu như anh ta buông tay thật, thì mày sẽ hài lòng, vui vẻ phải không?”.

“Cũng không phải vui vẻ hài lòng gì, nhưng chung qui lại...”

“Chung qui lại là mày sẽ thấy tiếc nuối.” La Lợi thở dài, “Phiêu Phiêu, mày biết tao học hỏi được cái gì sâu sắc nhất từ Joseph không? Đó chính là, không giận dữ. Đừng để vì tranh giành một cái gì đó mà làm những việc không có lý trí, không thực tế hoặc là không rõ ràng, không có lợi gì cả.”

“Tao và Lưu Thụy Căn ở bên nhau chính là có lý trí sao?”.

“Thế nào cũng là một chuyện thực tế mà lại có lợi, hơn nữa, mày yêu anh ta, lúc này mày vừa nói đấy thôi, mày rất yêu rất yêu anh ta. Nếu như mày đánh mất anh ta, mày có còn khả năng tìm được người mày yêu hơn hay không? Cho dù mày tìm thấy đi chăng nữa, mày có dám đảm bảo người đó không lừa mày, không có khuyết điểm nào khác nữa không?”.

“Nhưng mà...”

“Phiêu Phiêu, có một vấn đề, mày và Lưu Thụy Căn bây giờ chỉ là đang yêu nhau mà thôi, có phải bọn mày phải kết hôn ngay đâu, mày đừng có nghĩ về trọn đời trọn kiếp này nữa, thế giới bây giờ, có mấy cặp trọn đời trọn kiếp đâu. Joseph và vợ anh ấy chắc cũng được gọi là kim đồng ngọc nữ rồi đấy, nhưng mà mày nhìn xem, trong hiện thực là cái gì đây? Mẹ kiếp, hiện thực là sự tàn khốc, vô vị, tanh tưởi, xấu xa! Bây giờ mày còn yêu được, yêu một cách không vụ lợi, đây chính là cái phúc của mày, hãy yêu đi, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“... La Lợi, mày không sao đấy chứ?”.

“Không sao cả, cái tên khốn kia lại sắp quay về rồi.”

Tôi không biết phải nói gì nữa, với tình trạng hiện nay của La Lợi, chẳng còn chỗ cho tôi chen ngang nói vào nữa rồi. Sau một đêm day dứt, ngày hôm sau, đứng trước mặt chị Vu tôi còn day dứt hơn nữa - đêm hôm qua, máy di động của tôi không bị hai cô Chung - Dương hun thành khói.

“Thưa sếp, em sai rồi ạ.”

Chị Vu thở dài: “Phiêu Phiêu, đối với chị, em còn trẻ lắm, bởi vì sau này em vẫn còn nhiều thời gian, con đường phải đi vẫn còn rất dài, nhưng mà so với thế giới này thì em đã không còn trẻ nữa rồi, thói đời đã bắt đầu ép em phải hoàn thành một vài việc rồi, nếu như em giống Đặng Linh Linh thì còn tốt một chút, nhưng mà em có phải là cô ấy không?”.

51. Chương 51

Chương 51

“Phiêu Phiêu, em phải nghĩ cho sau này nữa chứ.”

Chị Vu không đổ lỗi hết cho tôi, nhưng mà câu nói này làm cho tôi cảm thấy buồn trong lòng. Tôi luôn cảm thấy mình không phải là một người không biết suy nghĩ cho tương lai. Tôi luôn luôn tích cực đóng tiền bảo hiểm xã hội, cho dù là những khi tôi không có tiền, cũng sẽ cố gắng nộp ở cái mức thấp nhất ấy. Tôi cũng luôn tính toán để cố gắng có tiền gửi tiết kiệm, mặc dù không phải là một con số lớn, nhưng với mức lương của tôi vẫn có thể có ngân ấy tiền tiết kiệm như thế, tuyệt đối có thể nói rằng là đã cố gắng hết sức rồi đấy.

Trước đây tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều lắm, nhưng mà tôi cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ kết hôn, tôi muốn mình làm ví dụ điển hình về việc một người được ăn no cả nhà sẽ không thấy đói, tôi chỉ có việc chăm sóc bản thân mình cho tốt là được rồi. Nhưng chị Vu lại làm cho tôi có ý thức rằng, đây chỉ là sự tưởng tượng của bản thân mình mà thôi.

Sắp hai mươi tám tuổi, mặc dù sau này còn cả đồng thời gian, nhưng xã hội đã đưa ra yêu cầu đối với tôi rồi, một là phải kết hôn sinh con đẻ cái, hai là phải tạo dựng được cơ nghiệp ình. Rất chính xác, đúng là tôi có thể không thèm để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, nhưng mà cứ tiếp tục như thế này, lúc nào mới là điểm cuối cùng?

Làm ở trung tâm môi giới hôn nhân từ năm này qua năm khác, tôi có thể đạt đến trình độ như chị Vu không? Không làm nghề này, tôi còn có thể làm được nghề gì nữa đây? Bây giờ chị Vu cho tôi ở ngay trong trung tâm môi giới hôn nhân, cho nên cuộc sống nhỏ bé của tôi cũng có thể nói là dễ chịu, nhưng nếu như chị Vu không muốn như thế nữa, hoặc là bởi vì một nguyên nhân nào đó, chị Vu chuyển văn phòng thì sao?

“Phiêu Phiêu, chị coi môi giới hôn nhân chính là sự nghiệp của chị, nhưng mà chị cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi. Mấy năm gần đây, chị có thể cảm thấy rất rõ sức khỏe của mình mỗi năm một yếu đi, chưa biết chừng một lúc nào đó thì chị muốn nghỉ ngơi hoàn toàn cũng nên, đến lúc đó phải sang nhượng lại trung tâm môi giới hôn nhân này, di Vương của em thì không sao cả, di ấy nghỉ hưu cũng đã có ít tiền tiết kiệm, lại còn có con trai con gái, nhưng mà em thì sao? Em thì làm thế nào đây?”

Thế nào đây? Tôi hoàn toàn không biết. Thực ra khi mới đến trung tâm môi giới hôn nhân này, tôi cũng chỉ muốn làm tạm thời trong lúc tìm việc khác mà thôi, trong tư tưởng của tôi, vẫn có chút ngại ngùng thế nào ấy với cái công việc làm mai làm mối cho người ta. Khi mới bắt đầu, tôi cũng thường hay xem những thông báo tuyển dụng, cũng thường xuyên âm thầm đến tham gia tuyển dụng của những công ty khác, cũng có một hai công ty chọn tôi vào làm việc, nhưng mà những công ty đó, phúc lợi bình thường thì cũng không nói làm gì, tương lai cũng chẳng có gì tươi sáng, tôi đem hai bên ra so sánh, cảm thấy ở lại nơi này vẫn tốt hơn, thế là ở lại đây từ ngày này qua ngày khác, từ tháng này qua tháng khác, cuối cùng lại tìm thấy niềm vui trong công việc này.

Về tương lai, có nhiều lúc tôi cũng suy nghĩ chứ. Nhưng mà luôn cảm thấy nó xa xôi đối với tôi quá, sau khi quen với Lưu Thụy Căn cũng cảm thấy rằng, suy nghĩ những việc đó cũng thấy không cần thiết lắm. Tôi không có tham vọng lớn lao như việc trở thành một người nổi tiếng, cũng không có những hoài bão như phải gây dựng một sự nghiệp đồ sộ, cứ thích lang thang trong thế giới hai chiều như tôi đây, chỉ cần có đồ ăn thức uống là đã mãn nguyện rồi. Nhưng mà sau khi quen biết với Lưu Thụy Căn thì sao, tôi lại đem cả tương lai xây dựng hết trên người anh, cho dù là nhà cửa hay con cái, những thứ tôi vẽ ra đều là cuộc sống chung của hai chúng tôi.

Mà giờ đây, cái cuộc sống chung của hai chúng tôi đã sụp đổ rồi, tôi thì sao, có giống như trước đây không?

Nói thật ra, tôi không hề cảm thấy cuộc sống trước đây của tôi không có gì là không tốt, nhưng mà ngay cả tôi cũng không thể nào biết được cuộc sống có như thế này mãi hay không? Thực ra trước đây chị Vu cũng đã từng nói với tôi những lời như thế, có điều lúc đó tôi đang lạc vào chốn yêu đương, đầu óc u mê, mỗi ngày đều ở bên Lưu Thụy Căn, có suy nghĩ đến cái khác đâu, mặc dù biết chị Vu nói đúng thì cũng chỉ là

nghe thế rồi thôi. Đương nhiên là bây giờ tôi vẫn chưa thoát ra khỏi bóng hình của Lưu Thụy Căn, có điều bây giờ đầu óc đã tỉnh táo hơn trước đây nhiều lắm rồi.

“Tôi phải tạo ình một con đường lùi.”

Mặc dù tôi vẫn chưa thấy rõ đó sẽ là một con đường như thế nào, nhưng mà tôi đã có ý thức như vậy rồi. Có điều hiện nay, tôi phải giải quyết những rắc rối từ phía Lưu Thụy Căn đã. Tôi gọi điện thoại, hỏi xem anh có ưng ý với cô nào trong số những lần xem mặt ở trung tâm môi giới hôn nhân chúng tôi giới thiệu hay chưa.

“Phiêu Phiêu, anh không hiểu ý của em lắm.”

“Anh Lưu này, sự việc hôm qua anh cũng nhìn thấy tận mắt rồi đấy, mặc dù anh là khách VIP của chúng tôi, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này cũng không hay ho gì lắm, nếu như anh có cảm tình với cô gái nào, hay là anh cứ thử tiếp xúc với từng cô một xem sao?”

“Anh chỉ muốn được tiếp xúc với em thôi.”

“Cũng có nghĩa là trước mắt anh đều không hài lòng lắm với những cô gái ấy phải không?”

“Mấy cô gái đó chẳng có quan hệ gì với anh cả.”

“Tôi hiểu ý của anh rồi, tôi sẽ nói rõ với người ta như thế.”

Tôi nói rồi định ngắt điện thoại, Lưu Thụy Căn gọi tôi lại: “Đợi đã, Phiêu Phiêu, em làm cho anh rối hết cả lên, anh cảm thấy, chúng ta nhất thiết phải ngồi nói chuyện đằng hoàng với nhau một lần, thực ra anh có rất nhiều suy nghĩ muốn nói với em, nhưng mà...”

“Anh cho tôi thời gian.”

“Phiêu Phiêu?”

“Anh cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ nói chuyện với anh, nhưng mà trước tiên anh hãy cho tôi một chút thời gian đã.”

Nói xong, tôi ngắt luôn điện thoại, sau đó gơ tay lên ra dấu hiệu cổ vũ cho bản thân mình. Cứ thế này mà tha thứ cho Lưu Thụy Căn tôi không cách nào làm được, nhưng mà nếu từ nay về sau, thật sự không có bất kì một sự tiếp xúc nào với anh nữa, quả thật là tôi cũng... không đành lòng.

Tôi không muốn mình dễ tiện như vậy, nhưng mà thật sự là rất khó chịu, tất cả những gì mà tôi có thể làm, trước hết cũng chỉ có thể là để bản thân mình bình tĩnh trở lại mà thôi.

Một tháng.

Tôi nói với mình, nếu như sau một tháng tôi vẫn còn thích Lưu Thụy Căn như thế này, nếu như sau một tháng anh vẫn còn cố chấp muốn nói chuyện với tôi, thế thì tôi sẽ nghe thử, nếu như anh thật sự có thể thuyết phục được tôi... Tôi suy nghĩ như thế, thực ra trong lòng tôi đã rõ, nếu như sau một tháng, chúng tôi đều rơi vào trạng thái như thế này, chắc là tôi cũng sẽ chấp nhận số phận thôi.

Lưu Thụy Căn đột nhiên biến mất khỏi cuộc sống của tôi, mới bắt đầu tôi thật sự có chút không quen lắm. Mấy tháng trước đây, mỗi ngày tôi không nghĩ làm thế nào để gặp anh, nấu món gì cho anh, thì cũng nghĩ đến việc làm sao sắp xếp cho anh gặp xem mắt ai, đợi xem chuyện cười của anh, mà giờ đây, đều chẳng có gì nữa, thời gian sau khi tan tầm đều trở nên rất trống trải, cho dù đôi lúc cũng sắp xếp cho người khác xem mắt, thế nhưng đó cũng chỉ là một phần công việc thôi. Tôi không biết phải giải thích như thế nào, đại loại là, mặc dù bạn đang làm một việc gì đó, nhưng mà lại không cần tập trung tinh thần. Cũng giống như việc ngồi nghe giảng bài trong lớp, chăm chú lắng nghe và phân tán tư tưởng là hai trạng thái hoàn toàn khác nhau.

Trước đây, tôi chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống như vậy có gì là không tốt, nhưng bây giờ khi được rảnh rỗi như thế này, tôi lại cảm thấy đứng ngồi không yên, chỉ cảm thấy có cái gì đó muốn phát tiết ra ngoài, nhưng mà lại không biết phải phát tiết ra như thế nào cả.

Vào những lúc này, tôi chỉ biết tập trung tất cả sức lực vào con heo nhỏ của tôi, đồng thời kiên trì học tiếng Anh ba mươi phút mỗi ngày. Thời còn đi học tôi luôn cảm thấy học môn này chẳng có tác dụng gì cả. Học ngữ pháp hử, thực ra người nước ngoài đâu có học ngữ pháp, ngữ pháp của tiếng Anh là do người Trung Quốc phát minh ra chứ đâu. Còn khẩu ngữ hử, có mấy sinh viên Trung Quốc có thể nói chuyện rôm rả với người nước ngoài đâu, cho dù có đạt được cấp bốn, cấp sáu, thì cũng là hiện tượng người ta nói mình không hiểu, mình nói người ta cũng lắc đầu.

Cho nên đối với môn học này, tôi luôn thi cử một cách đối phó. Nhưng mà qua mấy lần phỏng vấn xin việc, tôi đã thấu hiểu, đây là môn học cực kỳ hữu ích, cũng giống như tấm bằng đại học vậy, thời đại học có thể là bạn chẳng học được gì, nhưng nếu không có tấm bằng này, thì bạn cũng chẳng có cơ hội để gõ cửa nơi nào cả.

Mà sở dĩ tôi học môn này, cũng bởi vì đây là một môn học mà không cần phải có khiếu, cho dù tôi có hơi ngốc một chút, học lâu ngày thế nào cũng sẽ học được thôi mà.

Việc làm thêm của tôi vẫn đang tiếp tục, mặc dù được trả tiền rất ít, nhưng mà thực sự được luyện tay nghề, khi vẽ con heo nhỏ của tôi, dưới mỗi bức tranh sẽ càng có nhiều lời tán dương hơn: “Kỹ năng của chủ top đúng là một ngày đi vạn dặm đó nha.”

“Trước đây chỉ cảm thấy ý tưởng rất tốt, bây giờ xem ra tay nghề vẽ vời cũng khá lên rồi.”

“Chủ top cố gắng lên, mình rất kỳ vọng vào bạn!”.

...

Những lời khen này làm cho tôi cảm thấy tự tin lên rất nhiều, mặc dù vẫn chưa thấy hiệu quả kinh tế gì cả, nhưng mà có cảm giác là cuối cùng bản thân mình cũng đã lưu giữ lại một thứ gì đó trên thế giới này. Thế giới của tôi bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, tốt đẹp và hài hòa, cho dù Joseph có quay trở lại, Đặng Linh Linh làm âm ỉ lên đòi chia tay, anh Hai đến thăm đều không thể làm cho tôi phải lặn tẩn suy nghĩ gì nữa. Tôi giống như một người khách đứng xem, ở bên cạnh nhìn họ cãi nhau, sau đó, Lưu Thụy Căn gọi điện thoại đến cho tôi.

“Phiêu Phiêu, một tháng rồi.”

“Hả?”.

“Bây giờ, anh có thể nói chuyện với em rồi chứ?”.

“Được rồi.”

Lưu Thụy Căn hẹn thời gian và địa điểm, không phải Tử Kinh, cũng không phải Âu Nhã, mà là một quán cà phê tương đối nổi tiếng ở thành phố của chúng tôi, nhưng cũng lại tương đối bình thường. Tôi suy nghĩ một lúc, chợt nhớ ra đó chính là nơi mà lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, mà thời gian, hình như cũng giống với lần đó.

Vị trí ngồi cũng giống, thời gian gặp sau buổi chiều cũng giống, đến cả thời tiết, hình như cũng giống luôn. Lưu Thụy Căn cũng ngồi ở vị trí đó như lần trước, nhìn thấy tôi, mỉm cười, vầng trán dần ra, giống như một bông hoa bỗng nhiên bung cánh nở rộ, tôi đột nhiên có cảm giác giống như chóng mặt.

Tôi thâm hít vào một hơi, để cho tâm trạng ổn định lại, lúc này mới chậm rãi bước qua đó. Anh đứng dậy giúp tôi kéo ghế, lúc cúi người xuống, anh nói: “Hôm nay em rất đẹp.”

“Cảm ơn.”

“Muốn uống cái gì?”.

“Nước chanh.”

Anh nhìn tôi, gọi hai ly nước chanh, tôi nghĩ rằng người phục vụ đó nhất định là cảm thấy rất chán nản, hôm nay tôi và anh đều rất chảnh chuốt, anh thì không nói làm gì, cho dù ngày xưa khi lừa dối tôi, vợ đại một cái áo nào đó mặc vào cũng đã thể hiện ra phong độ rồi, hôm nay đặc biệt chọn quần áo để mặc, ngồi vào nơi đây, cả người như được phủ lên một vòng hào quang, người khác thì tôi không biết thế nào, nhưng

mà cái bệnh cũ của tôi lại bắt đầu tái phát rồi - mẹ kiếp, tôi đâu dám nhìn anh ta, tôi đâu dám nhìn anh ta đâu!

Còn tôi, mặc dù hôm nay không có ý định làm tóc như Dương Tuyết, nhưng cũng đã có lựa quần áo để mặc, rồi trang điểm lên, đứng ở đây, mặc dù không thể nói là đẹp rạng ngời mà không chói lóa, nhưng ít nhất cũng sẽ không có người lén lút chụp hình tôi, đưa lên mạng weibo nói rằng phát hiện ra sinh vật lạ nữa rồi.

Hai chúng tôi nói thế nào cũng là một đôi trai gái thành niên, chỉ chọn có hai ly nước chanh, thực sự là ảnh hưởng đến doanh thu của quán cà phê này...

“Xin lỗi.”

Tôi ngẩng đầu lên, Lưu Thụy Căn nhìn tôi, nói tiếp lần nữa: “Xin lỗi em. Bất kể anh có lý do gì, anh đều không nên lừa dối em, tất cả đều là lỗi của anh.”

Tôi không nói gì, chỉ lơ đãng nhìn anh, cuối cùng tôi cũng đã nghe một câu như thế này rồi ư, chỉ có điều tại sao tôi vẫn cảm thấy có chút gì đó không thật lắm.

Lưu Thụy Căn cười chế nhạo mình: “Một tháng trước anh luôn muốn tìm em để giải thích, muốn được em tha thứ, còn bây giờ, anh đã không muốn làm như thế nữa... Anh chỉ muốn nói với em về tâm lý ngày đó của anh mà thôi. Anh sợ, sợ em như cô ấy, anh suy nghĩ một cách bệnh hoạn, muốn tìm một lý do bất kỳ nào đó, cho dù là nghèo kiết xác, nợ nần tiền bạc không thể cho em một cuộc sống ổn định, người ấy cũng vui lòng sống bên anh suốt đời. Anh không ngừng thử lòng em, luôn nghĩ rằng nếu như em biết được sự thật rồi em cũng sẽ tha thứ cho anh, anh không phải kiểu người không có tiền cố giả làm người có tiền, mà là người có tiền giả vờ làm người không có tiền. Anh cũng đã từng nghĩ sẽ mua nhà cửa cho em, mua xe ô tô, mua kim cương, anh đã suy nghĩ rất nhiều, thậm chí mấy ngày trước đây, anh vẫn suy nghĩ như vậy. Nhưng mà hai ngày trước bỗng nhiên anh phát hiện ra rằng mình đã sai, sai một cách kỳ cục, sai lầm lớn nhất của anh không phải là lừa dối, mà là anh đã luôn đánh giá em quá thấp.”

52. Chương 52

Chương 52

Ánh nắng mặt trời buổi chiều thật là rực rỡ, chiếu xuyên qua cửa sổ rọi thẳng lên bàn tạo ra hai khu vực sáng tối rõ rệt. Giọng nói của Lưu Thụy Căn trầm thấp, giống như một bài hát hoài niệm nào đó, ánh mắt của tôi lướt qua quần áo của anh, rồi di chuyển lên khuôn mặt anh, sau đó di chuyển lên mắt anh, có một khoảng thời gian anh ngừng lại, sau đó cười: “Anh lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, khi anh từng bước từng bước đi đến gần với thành công, cũng là lúc anh tạo nên sự tự tin, đến cuối cùng, thậm chí là có chút tự đại. Mặc dù có lẽ là anh không thể hiện ra, nhưng mà trong lòng anh, cũng có thể có suy nghĩ coi thường những người giàu thế hệ thứ hai và mấy người bình thường, đối với người trước anh cảm thấy họ ngồi mát mà lại được ăn bát vàng, đối với người sau, anh cảm thấy họ không có năng lực, họ không thông minh, họ không chịu cực chịu khổ. Đối với em, Phiêu Phiêu, trước đây anh cũng luôn cảm thấy anh và em khác nhau.”

Nói đến đây, anh lại ngừng lại một lúc, phát hiện ra trên khuôn mặt tôi không có biểu hiện nào đặc biệt mới nói tiếp: “Anh đang nói về tâm lý trước đây của anh, thực sự là rất khốn nạn, cái đó, em nghe rồi cũng đừng để ý quá nhé.”

“Anh nói đi, không sao đâu.”

“Phiêu Phiêu, em là một cô gái tốt, em hiền lành, chân thành, anh đã từng nói rồi, em là cô gái ngây thơ hiếm có trong xã hội này, cái ngây thơ này không phải nói em cái gì cũng không biết, mà là, em vẫn chưa bị ảnh hưởng những thói hư tật xấu của xã hội. Nhưng mà em lại không có đủ năng lực, em không biết làm thế nào để phát huy năng lực của em, em không biết phải làm thế nào để người ta có cảm tình với em. Em xem lại coi, em đã lớn tuổi như vậy rồi, công việc cũng chẳng có thành tích gì, mà làm một người con gái... trước đây, em cũng chẳng biết cách làm đẹp hình nữa. Đường nhiên không thể nói em như vậy là không tốt,

giống như em tự nói về bản thân mình ấy, trong thế giới hai chiều em sống rất vui vẻ, nhưng mà trong thế giới thực tại, không thể nói là em thất bại, cũng không thể nói là em đã thành công.”

Tôi gật đầu: “Tiếp tục.”

“Thực ra chẳng có gì để tiếp tục nữa, anh đánh giá em với một kiểu nhìn quá tầm thường, luôn cảm thấy bản thân mình ưu tú hơn em, luôn cảm thấy em sẽ không bao giờ rời xa anh. Thật đấy, cho dù khi em nói chia tay với anh, anh cũng luôn có cảm giác rằng anh có thể níu kéo em lại, chỉ cần anh có thái độ thành khẩn, chỉ cần anh bỏ chút thời gian, tâm tư. Nhưng mà hai ngày trước anh chợt nhận ra, thực ra anh và em không giống nhau, em cáu giận, buồn lòng anh không chỉ vì anh lừa dối em, mà còn vì không tôn trọng em.”

Tôi nhìn anh, một lúc sau mới mở miệng nói: “Thế bây giờ thì sao?”.

Anh nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt sâu thẳm lúc ẩn lúc hiện cái gì đó, “Cho phép anh làm quen em lần nữa nhé.”

Làm thế nào để hình dung cảm giác của tôi lúc ấy nhỉ? Tủi thân? Cảm động? Vui mừng? Nhẹ nhõm? Hình như đều đúng, mà hình như cũng đều không đúng, nói tóm lại là tôi chỉ biết giơ tay lên che lấy hai mắt mình, vào lúc này đây, đáng lẽ là tôi khóc, nhưng mà thật sự tôi không muốn để anh nhìn thấy.

“Phiêu Phiêu?”.

“Để em suy nghĩ đã, hãy để em suy nghĩ một chút đã.” Tôi nằm bò trên mặt bàn, giọng nói có chút mơ hồ.

“Thế là sau cái suy nghĩ một chút của mày là đồng ý luôn hả?”.

La Lợi trêu chọc nhìn tôi, tôi xấu hổ đỏ hết cả mặt mày: “Có phải tao chẳng khá lên được chút nào phải không?”.

La Lợi lắc đầu cười cười: “Trước đây khi anh ta không có tiền bạc cũng không có quyền lực gì mà mày và anh ấy yêu nhau đến nỗi uống nước cũng thấy no, bây giờ thì... tao chờ để uống rượu mừng của mày đấy nhé.”

“Còn quá sớm để nghĩ đến chuyện đó.”

“Không sớm nữa đâu, mày sắp hai mươi tám tuổi rồi. Bây giờ kết hôn, va chạm tiếp xúc với nhau một chút, năm hai mươi chín tuổi sinh con là được rồi, vẫn còn kịp thời kỳ sinh nở tốt nhất đấy nhé. Cả đời này của tao chắc không có khả năng có con nữa rồi, mày phải sinh một đứa con để cho tao làm mẹ nuôi đấy nhé.”

“Mày đừng nói tầm bậy, cuộc đời của mày còn dài lắm mà.”

La Lợi lạnh lùng cười, vầng trán càng lộ rõ sự đả kích hơn nữa, tôi cũng không biết phải nói gì nữa. Joseph quay trở lại, mà La Lợi, lại nói năng ngày càng trở nên chua cay như thế này. Bận bịu lâu năm như vậy rồi, tôi không sợ nghe những câu nói khó nghe của cô ấy, nhưng mà mỗi lần vào những lúc này, tôi đều cảm thấy La Lợi như đang dùng dao đâm vào cơ thể của mình ấy.

Tôi thật sự không muốn cô ấy như thế này, nhưng mà tôi cũng chẳng còn cách nào khác, thậm chí đến cả một người để có thể trao đổi ý kiến cũng không có. Chị Vu và dì Vương thực ra là một đối tượng tốt để trao đổi, nhưng mà việc này của La Lợi, làm sao mà tôi có thể nói với họ được? Anh Hai cũng đã biết rồi, nhưng mà dạo này tôi toàn trốn anh Hai thôi, không thể tìm anh ấy được nữa. Cho nên cuối cùng, vẫn là chỉ có thể nói với Lưu Thụy Căn mà thôi, Lưu Thụy Căn nghe xong an ủi tôi: “Em yên tâm đi, cô ấy sẽ ổn thôi.”

“Nhưng sao em có cảm giác là cô ấy bây giờ ngày càng tệ hơn ấy.”

“Bây giờ thì như vậy, có điều tương lai chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Tôi hồ nghi nhìn anh, anh nói: “Cô ấy không thể nào sống suốt đời như vậy được, đợi cô ấy thoát khỏi môi trường này sẽ tốt lên thôi.”

“Nhưng mà đến lúc nào cô ấy mới thoát ra được cơ chứ, cái tên Joseph đó cũng chẳng hiểu thế nào nữa, có người vợ tốt thế rồi mà còn ngoại tình, anh...” Tôi vốn định nhân tiện nhắc nhở luôn Lưu Thụy Căn, nhưng

mà đang định nói ra thì suy nghĩ lại, không nói nữa, “Anh nói em có nên tìm vợ của Joseph tố cáo anh ta không?”.

“Em cảm thấy làm thế có thích hợp không?”.

“Không thích hợp lắm, nhưng mà làm như thế La Lợi mới có thể thoát được hoàn cảnh này...”

“Nếu như cô ấy muốn thoát khỏi, chắc chắn sẽ thoát được.”

Tôi cắn vào môi dưới, không nói gì nữa.

“Em cũng chỉ có thể ở bên cô ấy nhiều hơn thôi.” Anh nói rồi, vỗ vỗ vào vai tôi, “Được rồi, vấn đề của La Lợi chấm dứt tại đây thôi, chúng mình nói chuyện của chúng ta đi.”

Tôi nhìn qua anh: “Nói chuyện gì cơ?”.

“Nói... mà thôi, cứ từ từ vậy.”

Tôi không nói gì nữa, thực ra anh không nói thì tôi cũng biết, giữa hai chúng tôi có vấn đề thật. Mặc dù nói là làm lại từ đầu, nhưng mà giữa hai người vẫn có một tầng khoảng cách nào đó ngăn lại, trước đây thân mật đến thế, hai người trừ bước cuối cùng chưa làm thôi, còn chuyện gì cần xảy ra cũng đã xảy ra rồi, bây giờ ở bên nhau cứ như là hai người bạn. Nói là không tốt thì cũng không hẳn là không tốt. Nói là tốt thì cũng không giống hai người yêu nhau cho lắm. Tôi cũng biết rằng như vậy không đúng lắm, nhưng mà cũng thật sự không biết làm cách nào để có thể quay trở lại với anh như trước đây nữa.

Tôi đúng chính xác là một người dân bình thường, tôi biết rau cải ngày xưa năm hào một bó bây giờ tăng lên một đồng hai hào một bó, tôi biết ngồi xe buýt số 4 có thể vào trung tâm thành phố, có thể đưa tôi đến những nơi quan trọng trong thành phố, tôi còn biết muốn mua căn hộ giá rẻ hoặc căn hộ trả góp cần phải có những điều kiện gì. Nhưng mà tôi thật sự không biết xe hơi mở cửa tự động hay không tự động, nội thất xe hơi sang trọng hay không sang trọng, và cách phân biệt các nhãn hiệu xe nữa. Lưu Thụy Căn trước mặt tôi không hề thể hiện ra anh có tiền này nọ, thế lực của anh thế nào thế nào, nhưng mà tôi cũng không biết nói với anh những cái gì nữa. Trước đây tôi vẫn hay than vãn với anh về giá nhà đất, về sự tăng giá âm ảm của nhiều mặt hàng, bây giờ không cần thiết phải than vãn như thế nữa - mặc dù tôi vẫn muốn than vãn, nhưng mà tôi biết rằng anh nhất định sẽ nghĩ rằng điều đó chẳng sao cả.

Về ngôi nhà đó tôi cũng đã từng hỏi anh, anh nói đó là căn nhà của anh thật, có điều trước đây anh thuê, sau này anh mua luôn, đương nhiên, anh còn có một căn hộ ở nơi khác, anh hỏi tôi có muốn đến đó xem không, tôi chẳng thèm suy nghĩ, cự tuyệt luôn.

“Thế bình thường anh ở bên kia hả?”. Nhớ đến hiện trạng thảm hại khi lần đầu tiên đến căn nhà đó cùng anh, tôi cũng chỉ có thể đoán được như thế thôi, chắc là không phải muốn thăm dò tôi mà cố ý bày ra như thế, nếu mà như thế thật, sự hy sinh của anh cũng lớn lao.

“Cũng không phải, căn nhà đó từ khi mua đến nay hầu như không ở mấy.”

Tôi hồ nghi nhìn anh, anh có chút ngại ngùng: “Trước đây, đa phần là anh ở trong khách sạn.”

Tôi không nói gì nữa, sau đó quay lưng lại, cười khì khì thành tiếng.

“Nhưng mà bây giờ thì anh ở đó, em có cần qua xem không?”.

Tôi quay qua nhìn anh, sau đó, bỗng nhiên bật cười: “Không cần.”

Lần nói chuyện này đã kéo gần khoảng cách giữa tôi và Lưu Thụy Căn, suy nghĩ ngăn cách giữa hai chúng tôi cũng ít hơn một chút. Chúng tôi bắt đầu có thể nói chuyện với nhau tự nhiên hơn, cùng ăn cơm, cùng đi xem phim. Có điều, lần này, cho dù tôi có muốn gặp anh đến thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ phải làm cho xong bài tập trước đã, đối với việc này, anh chẳng có ý kiến gì, chỉ có đôi lúc sẽ nói xa nói gần với tôi rằng, không cần thiết phải vất vả như vậy.

“Anh ta nói cũng có sai đâu, khoan hãy nói đến chuyện mày vẽ tranh kiếm được bao nhiêu tiền, cứ cho là kiếm được rất nhiều tiền đi, cũng có kiếm được nhiều hơn anh ta không? Còn cái môn Anh văn của mày kia, mày học rồi để xuất ngoại thật à?”.

“Xuất ngoại, thế ít nhất tao phải dành dụm được mười vạn cái đã, mày cảm thấy tao có thể dành dụm được chừng đó hả?”.

“Thế ý mày là sao hả?”.

“Ồ... nói một cách chính xác, là tao muốn có một cái gì đó của tao. Mặc dù công việc ở trung tâm môi giới hôn nhân của tao rất tốt, nhưng mà đó hiển nhiên không phải là sự nghiệp của tao, tao chẳng hề có ý định sẽ cống hiến cho nó cả đời, nhưng mà về vời thì tao lại thích, thậm chí cuộc sống cho dù có gian khổ như thế nào đi chăng nữa tao cũng bằng lòng làm việc đó. Trước đây tao cho rằng công việc đó chỉ là một sở thích của tao, nhưng mà tại sao bây giờ tao lại không thể làm tốt hơn một chút nữa cơ chứ?”.

“Thế thì mày sẽ vất vả lắm đấy.”

“Đúng thế, nhưng mà tao cảm thấy cuộc sống rất có ý nghĩa.”

Đoạn đối thoại này xảy ra khi chúng tôi đang có cuộc hẹn giữa ba người, giữa chừng Lưu Thụy Căn đi vào nhà vệ sinh. Tôi muốn vẽ tranh, muốn học tiếng Anh, thời gian gặp mặt của Lưu Thụy Căn và tôi đương nhiên là sẽ ít lại, mà tình hình bây giờ của La Lợi tôi cũng không yên tâm, thế là sau lần lần gặp ngẫu nhiên đầu tiên, rất nhanh sau đó sẽ có lần gặp thứ hai, rồi lần thứ ba. Trước đây, chỉ vì anh mà tôi gần như gác lại tất cả mọi công việc, mà bây giờ đây, cho dù tôi có muốn gặp anh như thế nào đi chăng nữa, có muốn được ở riêng bên anh như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ làm cho xong việc của mình trước đã.

“La Lợi...”

Tôi đang định nhân cơ hội này thuyết phục cô ấy luôn, nhưng cảm thấy sắc mặt cô ấy không bình thường lắm, ngẩng đầu lên xem, liền nhìn thấy Lưu Thụy Căn - đương nhiên, nhìn thấy anh là chuyện rất bình thường rồi, quan trọng là bên cạnh anh còn có Joseph! Hơn nữa, hai người vừa đi vừa nói chuyện với nhau, nói chuyện trông có vẻ rất vui, nhìn thái độ và kiểu nói chuyện rõ ràng không phải là lần gặp đầu tiên!

Chúng tôi cùng nhìn về hướng đó, cho nên Joseph cũng nhìn thấy chúng tôi, ngay lúc ấy, sắc mặt cũng có chút thay đổi.

“Gặp được một người quen, Phiêu Phiêu, đây là anh Triệu Thụy Đạt. Đây là bạn gái của tôi, Phiêu Phiêu, đây là bạn của cô ấy, cô La Lợi.”

...

Mẹ kiếp chứ mẹ kiếp chứ mẹ kiếp chứ!

Giây phút này, ngoài việc không ngừng gào thét ra, tôi thực sự không biết làm cách nào để có thể diễn đạt tâm trạng của mình trong giây phút này nữa. Dân số Trung Quốc có hơn một tỉ tư, ở chỗ của chúng tôi đây nhiều lắm chỉ là thành phố của một tỉnh, thế giới rộng lớn đến như vậy, tại sao lại liên tục gặp người quen, gặp người quen cơ chứ, hơn nữa lại trong tình trạng này, lại đứng ở nơi này.

Thực ra sau này suy nghĩ lại, tôi thấy điều này cũng bình thường mà, mặc dù thành phố của chúng tôi đây không nhỏ lắm, nhưng mà có khoanh vùng mà. Joseph và Lưu Thụy Căn ở trong cùng một vùng, quen biết nhau là điều đương nhiên, trước đây trước mặt tôi, Lưu Thụy Căn còn phải giả vờ, như vậy mới không bị lộ, bây giờ không cần thiết phải né tránh tôi nữa, người quen của anh sẽ ngày càng nhiều hơn mà thôi. Khó khăn nhất vẫn là Joseph, khỉ thật với cái tên tiếng Anh gì gì đó! Ngay từ đầu anh ta nói với chúng tôi là anh ta họ Triệu tên Tồn gì gì đó đi, quê cha đất tổ của anh là ở đâu hả? Anh chào đời ở đâu hả? Anh lớn lên ở đâu hả? Anh yêu đương cưới hỏi ở đâu hả? Tại sao lại rơi vào trường hợp khó xử như thế này hả?

Ừa? Joseph có nói là anh ta tên là Triệu Tồn không ha? Thôi kệ xác anh ta đi, dù sao anh ta cũng bảo với chúng tôi anh ta tên là Joseph, đều là lỗi của anh ta!

“Thực ra tôi và cô Hoàng quen nhau từ lâu rồi.” Không biết có nên nói người ta mặt dày không, chứ trong trường hợp này mà vẫn giữ được một phong độ hoàn mỹ như thế, anh ta còn vỗ vỗ vào tay của La Lợi, cười ha ha, “Tôi và bạn của cô La đây, cũng là bạn cũ với nhau cả mà.”

53. Chương 53

Chương 53

Hai cặp tình nhân, phía nữ hai bên là bạn cực thân của nhau, đáng lẽ buổi gặp gỡ này sẽ tự nhiên và vui vẻ, nhưng mà khi rơi vào trường hợp này của chúng tôi, ngoài việc cảm thấy kì cục ra thì cũng chỉ có kì cục mà thôi. Lưu Thụy Căn và Joseph thì chẳng nói làm gì, hai người đều lẫn lộn trên thương trường, trong tình huống này vẫn có thể cười nói như không có chuyện gì xảy ra, tôi và La Lợi lại không ổn.

Sự xuất hiện của Joseph làm sắc mặt của cô ấy không hề tốt chút nào, mà tôi lại lo lắng nên cứ nhìn cô suốt.

Trước đây, còn có thể nói La Lợi là người rất sôi nổi hoạt bát, nhưng từ sau khi ở cùng Joseph, cô ấy ngày càng trở nên đanh đá, sống trầm lại hẳn, chỉ một chuyện nhỏ thôi mà có thể làm cô không tự chủ được, một câu nói cũng có thể làm cho cô ấy suy nghĩ vẩn vơ suốt, mà với tình huống bây giờ đây, tôi thật sự không biết là cô ấy đã suy nghĩ đến tận đâu tận đâu rồi.

“Quả nhiên khi ở bên cạnh sếp Lưu, con người ta sẽ khác hẳn đi, lần đầu tiên tôi gặp cô Hoàng, khác với bây giờ lắm nhé.”

Joseph lắc lư cái ly với tôi, hành động mặc dù hoàn mỹ, nhưng mà những lời nói đó nghe rất trịch thượng, đáng ghét quá. Sắc mặt của La Lợi trông còn khó coi hơn nữa, tôi nhú mồm, đang định mở miệng thì Lưu Thụy Căn đã nói: “Phiêu Phiêu có thay đổi, tôi ở bên cạnh cô ấy mãi, nên cũng thay đổi theo. Hai người ở bên nhau, thể nào người này cũng thay đổi vì người kia mà thôi.”

Anh nói rồi gấp vào bát cho tôi một miếng đào, tôi chỉ biết nhìn anh cười.

Joseph chớp chớp mắt: “Đúng thế đúng thế, là như vậy đó, tôi và Lợi Lợi sau khi ở bên nhau, tôi cũng có thay đổi rồi đấy, ha ha ha.” Anh ta vừa cười vừa gấp cho La Lợi một con tôm to: “Đúng không Lợi Lợi?”

La Lợi miễn cưỡng cười với anh ta, sau đó không nhìn về phía chúng tôi lần nào nữa, mấy lần tôi ra hiệu cho cô ấy đi vào nhà vệ sinh với tôi, nhưng cô ấy đều không có phản ứng gì, thậm chí cô ấy còn không thèm trả lời tin nhắn của tôi.

Sau đó, từ chỗ của Lưu Thụy Căn tôi được biết rằng, anh và Joseph thực ra không quen thân nhau lắm, chỉ là gặp nhau mấy lần ở những nơi công cộng, hai bên cũng chỉ gọi là biết nhau mà thôi.

“Phiêu Phiêu, anh mà biết xảy ra tình huống này, tuyệt đối sẽ không dẫn anh ta qua đây, cho dù anh...”

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Tôi nhìn anh, anh chỉ thở dài: “Được rồi, anh ta là tổng giám đốc của Thụy Đạt, làm quen với anh ta, sẽ rất tốt cho anh.”

“Thụy Đạt?”. Tôi có chút hồ nghi nhìn anh, đương nhiên tôi chẳng phải là người nắm bắt thông tin nhanh nhạy, cũng không biết nhiều về thương trường, nhưng mà đã là người trong thành phố này thì ít nhất không biết nhiều thì cũng biết ít về những cơ quan lớn, công ty lớn chứ, ví dụ như tôi biết Nhuận Hợp, còn đối với Thụy Đạt, công ty đó tôi không có ấn tượng gì cả.

“Có thể em không biết, nhưng mà trong giới bạn anh, Thụy Đạt cũng là một công ty có tiếng tăm lắm, một công ty có vốn đầu tư nước ngoài, vào thời đó là một trong những công ty đầu tiên tiến vào thị trường trong nước chúng ta, được chào đón với nhiều chính sách đãi ngộ, luôn được các quan anh đứng sau chống lưng cho.”

“Thế Thụy Đạt đó rốt cuộc làm cái gì?”

“Công nghiệp nặng.”

Tôi chớp chớp mắt, Lưu Thụy Căn cười nói: “Chính là những thứ như máy xúc đất cát chẳng hạn.”

Tôi chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt lần nữa, nhất thời cảm thấy không cách nào có thể gắn kết Joseph và máy xúc đất cát lại với nhau được.

“Phiêu Phiêu, xin lỗi nhé.”

Đột nhiên anh nói, trong lòng tôi phát hoảng: “Cái gì?”.

“Anh không thể hứa với em lần sau không gặp Joseph nữa.”

Tôi khoát tay: “Ôi, cái này chẳng sao đâu, em còn không dám chắc là lần sau không gặp anh ta nữa là, huống gì là anh.”

Lưu Thụy Căn nhìn tôi: “Hơn nữa, anh còn có khả năng phải hợp tác với anh ta, đương nhiên, hợp tác trên cơ sở của cả hai bên.”

Nói thật là tôi không thích cái anh chàng Joseph đó, nhưng mà tôi không thể vì cái sự không thích đó mà bắt Lưu Thụy Căn không hợp tác với anh ta. Hơn nữa nhiều lúc tôi cũng có nghe Lưu Thụy Căn nhắc đến Hợp Nhuận, cũng biết công ty của anh ấy bây giờ trông có vẻ rất hoành tráng, nhưng mà quan hệ với phía chính phủ còn rất yếu kém, nói như thế nghĩa là, Joseph là một đối tượng hợp tác cực kỳ tốt.

“Không sao đâu mà, chỉ là La Lợi...”

“Cô ấy vẫn không thèm để ý đến em à?”.

Tôi thở dài một hơi, lắc lắc đầu, từ sau ngày đó, La Lợi cắt đứt quan hệ với tôi, gọi điện thoại không nhắc máy, nhắn tin không trả lời, tôi thử mấy lần rồi, cũng không dám làm phiền nhiều quá, đành phải lấy cớ đến thăm bố mẹ của cô ấy rồi dò la tình hình, biết cô ấy vẫn ổn nên cũng yên tâm.

“Yên tâm đi, rồi dần dần cô ấy cũng sẽ suy nghĩ lại thôi.”

Tôi có chút do dự nhìn Lưu Thụy Căn, cũng chỉ có thể hy vọng như thế thôi. Ngoài La Lợi ra, mọi thứ trong cuộc sống của tôi đều rất tốt, số lượng người ủng hộ heo nhỏ của tôi ngày càng nhiều, còn có người nói nếu như tôi in sách chắc chắn sẽ mua, mặc dù tôi biết việc này chẳng thực tế chút nào, nhưng khi nghe những lời này, tôi thật sự rất vui mừng. Anh Hai đi công tác ở thành phố khác, mặc dù trước khi đi anh cũng lưu luyến không rời, cũng tâm sự với tôi một thôi một hồi, nhưng mà chung qui lại là, anh ấy đi rồi.

Còn công việc, thời gian này chúng tôi đang ở trong giai đoạn tương đối ổn định, mặc dù vẫn còn có đủ các vở bi hài kịch, nhưng mà sau khi xảy ra sự kiện của hai nàng Dương Tuyết và Chung Bình, tất cả những việc này thực sự chẳng đáng là cái gì cả, ở đây, tôi vẫn phải lên tiếng tán thưởng một câu, đúng là gừng càng già càng cay, hai nhân vật Chung Bình và Dương Tuyết, đặc biệt là Dương Tuyết như thế kia mà cũng đã được chị Vu thu phục ngon lành hết cả rồi, đúng là thủ đoạn quá cao siêu, tôi cứ nghĩ thầm trong lòng thế nào bọn họ cũng tìm tôi làm âm mưu mọi chuyện lên nữa cơ đấy.

Tôi và Lưu Thụy Căn cũng đã bước vào giai đoạn tình cảm nồng thắm hơn, không buồn lo như ban đầu nữa, mà cũng không giống như ngày xưa, gần như mỗi giờ mỗi phút đều nhớ nhung, nhưng mà ổn định, hòa bình. Tôi biết anh là người như thế, sau đó, biết sẽ có hậu quả như thế nào.

Giờ đây trong cuộc sống của tôi, điều lo lắng lớn nhất chính là Đặng Linh Linh, trải qua giai đoạn chịu đựng, chịu đựng thêm chút nữa, thích nghi, thích nghi thêm chút nữa, rồi cuối cùng chịu đựng và thích nghi không nổi nữa nên chia tay với Thường Hữu luân. Lần này là chia tay thật sự, mặc kệ cho thái hậu nhà cô có dùng luôn cả thủ đoạn nhảy lều, cũng chẳng thay đổi được quyết định của Đặng Linh Linh.

“Tư tưởng của em giờ thông suốt rồi, Phiêu Phiêu, đây là cuộc sống của em, em không thỏa hiệp vì bất cứ một người nào đâu.” Khi nói câu này, trên khuôn mặt của Đặng Linh Linh thể hiện rõ sự tự tin và vui vẻ, khác hẳn với lần gặp nhau vừa rồi.

“Em chuẩn bị tư tưởng như thế là tốt rồi.”

Đặng Linh Linh cười, nhìn thần thái đó của cô tôi thật sự muốn chúc mừng, có điều chắc tôi không được chúc mừng cô ấy rồi, bởi vì thái hậu nhà cô đã đuổi qua tận bên này. Đây là lần thứ hai tôi gặp thái hậu nhà Đặng Linh Linh, lần thứ nhất, tôi được chứng kiến khả năng diễn xuất giả vờ của bà, mà lần này, tôi lại chứng kiến thêm được khả năng diễn thuyết của bà: “Phiêu Phiêu, bác gọi cháu như thế này, cháu không có

ý kiến gì chứ, Linh Linh nhà bác suốt ngày cứ ở lì mãi trong nhà, ngoài mấy người bạn học cũ ra thì chẳng có bạn bè nào nữa cả, con bé nhà bác có thể làm bạn với cháu, thật sự bác cảm thấy rất vui, đặc biệt là cháu đã giới thiệu Tiểu Thường cho nó! Thật đó, đối với Tiểu Thường có thể nói là bác vừa lòng đến nỗi không thể nào vừa lòng hơn được nữa. Khoan hãy nói về công việc của cậu ta, đến cả con người của cậu ấy cũng thật thà, đáng tin cậy nữa chứ. Cháu biết sao không, Tết vừa rồi cậu ấy còn đến nhà bác làm bánh sủi cảo nữa đó. Cậu ấy còn đưa bác đi mát-xa, xoa bóp chân, biết đốt sống cổ của bác không tốt, nó còn mua cả máy mát-xa cho bác cơ, cháu nói thử xem, con trai dứt ruột để ra cũng chẳng quan tâm được như nó nữa là.”

“Đương nhiên rồi, nếu cậu ấy thật sự không thích hợp với Linh Linh, cậu ấy có moi trái tim ra cho bác cũng sẽ không ép uống Linh Linh đâu. Nhưng mà cậu ấy chiều chuộng Linh Linh hết sức đó cháu. Cháu nói xem, điều kiện của Linh Linh mặc dù cũng không tồi, nhưng mà cũng đâu phải là hoa hậu, người đẹp đại diện gì ột nước đâu, công việc lại không ổn định, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, bây giờ mà tiếp tục tìm, nó có tìm được ai thích hợp hơn thế không? Bác biết tuổi trẻ bọn cháu bây giờ, nào là cần phải có tình cảm, nào là cần phải có cảm xúc, những cái này chắc chắn là các cháu hiểu rõ hơn bác, cháu giúp bác khuyên Linh Linh vài câu, bây giờ bác nói gì nó cũng chẳng nghe nữa cháu ạ.”

Cũng không biết có phải là đã được sắp xếp trước rồi hay không, thái hậu nhà Đặng Linh Linh qua đây, Thường Hữu cũng tìm đến chỗ tôi luôn, lần này cậu ấy trông chẳng phần phấn chấn như những lần trước đây nữa, quần áo thì nhăn nheo, râu ria thì lởm chởm, trông có vẻ rất bê bối, “Chị Hoàng, chị nói xem, rốt cuộc là em không tốt ở điểm nào chứ?”

“Không phải là em không tốt, chỉ có thể nói là không hợp thôi.”

“Không hợp thì em cũng có thể sửa mà, em sửa làm sao cho hợp là được chứ gì? Đến cả cơ hội để sửa cô ấy còn không cho em nữa, việc này... dù sao việc này là không đúng!”

Thực ra đáng lẽ tôi đừng nên nói gì nữa, đây là việc của Đặng Linh Linh và Thường Hữu, nhưng mà nói kiểu gì thì Thường Hữu cũng là khách hàng của tôi, hơn nữa tôi thật sự cũng chẳng có ác cảm gì với cậu ta cả, bởi vậy, sau khi suy nghĩ một lúc tôi mới nói: “Chị hỏi cậu, nếu như Linh Linh ngồi ăn cơm với một người con trai khác, em có cảm giác thế nào?”

Sắc mặt Thường Hữu thay đổi ngay lập tức: “Người con trai nào mới được?”

“Một chàng trai trạc tuổi cô ấy, trông có vẻ là một người rất thành đạt đấy.”

“Tại sao Linh Linh lại phải ăn cơm với chàng trai đó?”

Tôi nhún vai: “Có thể là bạn học cũ của cô ấy, cũng có thể là một người bạn cũ của cô ấy. Giữa họ chẳng có điều gì mờ ám cả, chỉ là gặp mặt nhau rồi nói chuyện, những tình huống đó có phải nhất định em phải biết, thậm chí có phải là em nhất định phải tham gia vào không?”

“Chị Hoàng à, Linh Linh ngày nào cũng ở nhà, cô ấy quá ngây thơ...”

“Chị hỏi em là có phải như vậy không?”

Thường Hữu nhún mày, sau đó mới chịu nói: “Em biết rồi, cô ấy chê em quản lý cô ấy quá nhiều, sau này em sẽ cố gắng hết sức để không hỏi về việc của cô ấy, như vậy là được chứ gì, chị Hoàng này, chị giúp em thuyết phục cô ấy thêm đi, năn nỉ chị đó.”

Tôi thở dài một cái, cuối cùng chỉ còn cách hứa với cậu ấy nói với Linh Linh lần nữa, đương nhiên đó không phải là vì cậu ta, mà là vì Đặng Linh Linh. Mặc dù tôi cảm thấy Đặng Linh Linh ung dung từ tốn, cũng rất thanh lịch, nhưng mà cũng không thể không thừa nhận rằng xã hội này rất phức tạp. Đặng Linh Linh bây giờ sống một mình chẳng sao cả, nhưng mà qua hai năm nữa, ba năm nữa, năm năm nữa sẽ thế nào đây? Không biết sẽ có người nào nói cô ấy tội nghiệp hay không, không biết có người nào nói cô ấy có vấn đề gì hay không, thậm chí không biết có người nào cảm thấy cô biến thái hay không nữa.

Mặc dù Thường Hữu có nhiều tật xấu, nhưng mà người sau này cô ấy tìm được, có chắc chắn sẽ tốt hơn Thường Hữu không?

Khi tôi gọi điện thoại cho Đặng Linh Linh, tôi cũng cảm thấy bản thân mình đã thay đổi, nếu như là trước đây, không biết tôi có suy nghĩ nhiều như thế không, sau khi Đặng Linh Linh đưa ra quyết định chắc chắn, tôi cũng chỉ có thể ra sức ủng hộ mà thôi. Nhưng bây giờ, sau khi trải qua chuyện của tôi và La Lợi, một vài quan điểm của tôi đã được thay đổi.

La Lợi thì không nói là gì, chỉ có Lưu Thụy Căn, theo như người ngoài đánh giá, anh cái gì cũng tốt, tôi tìm được một người bạn trai như vậy quả đúng là gặp vận may lớn, còn có phước hơn cả việc trúng số độc đắc năm mươi vạn nữa, trước mắt tôi và anh cũng chẳng có vấn đề gì nữa. Nhưng mà, tôi không nhìn thấy được tương lai giữa tôi và anh.

Tôi vẫn cứ thích anh như vậy, anh vẫn cứ rất tốt với tôi như thế, nhưng mà, tôi và anh liệu có thể nào sống chung với nhau được không? Liệu có thể nào cưới nhau được không? Liệu có thể nào tạo thành một mái ấm gia đình được không? Tôi không dám suy nghĩ, cũng không cách nào suy nghĩ được. Tôi giống như hòa thượng ở trong chùa chiền ấy, chẳng qua là hàng ngày cứ đi đánh chuông cho có vậy thôi.

Bởi vậy, rõ ràng là biết Đặng Linh Linh không thích, nhưng mà tôi vẫn gọi điện thoại cho cô ấy, bởi vì giống như lời của thái hậu nhà cô nói, sau này liệu cô có tìm được một người nào khác thích hợp hơn Thường Hữu không? Nếu như không tìm thấy, qua mấy năm sau, liệu cô có hối hận hay không?

54. Chương 54

Chương 54

“Phiêu Phiêu à, em cứ tưởng lần này chị sẽ không gọi điện cho em đâu.”

Giọng nói nghe gần như là than thở, tôi bỗng đổ mặt tía tai, cảm thấy như mình đã phụ lại lòng tin của cô ấy.

“Mẹ em và anh ấy đến tìm chị rồi phải không?”.

“Ừ, nhưng mà chị...”

“Nhưng mà chị gọi điện thoại là vì em phải không?”.

Mặc dù chính xác là như vậy, nhưng mà khi nghe Đặng Linh Linh nói như thế, tôi lại cảm thấy cực kỳ ngại ngùng, mà Đặng Linh Linh ở bên kia không cần tôi phải trả lời, nói luôn: “Thế mà em cứ hy vọng, thực ra là chị không thoái thác nổi. Phiêu Phiêu ơi, em vốn cho rằng chị hiểu em, em đang chờ sự ủng hộ của chị nữa chứ, bây giờ tự nhiên chị làm như vậy...”

“Chị cũng định ủng hộ cho em đấy chứ, nhưng mà...”

“Sao thế?”.

“Bây giờ em có thời gian không?”.

“Em thì lúc nào mà chẳng có thời gian hay là không có thời gian, chị có việc gì cứ nói đi.”

“Nếu như có thời gian, chị em mình gặp nhau một chút đi, chị em mình nói chuyện của chị.”

Hai chị em hẹn ở một nơi cách cả hai không xa lắm, buổi chiều nên vắng khách, tôi và Đặng Linh Linh chọn một bình trà, cắn hạt dưa, bắt đầu buôn chuyện. Đương nhiên là chủ yếu tôi nói còn cô ấy nghe, mới đầu cô ấy liên tục tỏ ra thích thú, khi nghe đến thân phận thật của Lưu Thụy Căn, cô ấy nhú mày, rồi lại kinh ngạc than thở, mà khi nghe tôi nói xong, cô ấy chỉ ngồi trầm ngâm mà thôi.

“Em biết sao không, đối với hôn nhân ngày xưa chị chẳng có thái độ gì cả, mặc dù chị cũng biết bản thân mình thế nào rồi cũng phải kết hôn, nhưng mà xét cho cùng thì cưới ai, tìm một người chồng như thế nào, thì chị không xác định một cách rõ ràng được. Chị cũng đã từng nghĩ anh ta là một người có nhà cửa, có công việc ổn định, mà chị cũng từng nghĩ mình phải có cảm tình với anh ấy, nhưng mà đa phần chị nghĩ

rằng chị sẽ không lấy chồng. Mà sau khi thích anh ấy, đến lúc đó chị mới cảm thấy rằng, tất cả những người chỉ vì lấy chồng cho xong nghĩa vụ mà kết hôn thì đúng là ngốc chết đi được. Phải sống với nhau cả đời đấy, thế nào cũng phải tìm một người mà mình thích đã, cho dù anh ta nghèo một chút cũng chẳng sao, cho dù tương lai anh ấy mờ mịt, nhưng mà một khi bản thân mình đã thích, mấy thứ đó có là cái gì? Một phần bỏ bít tét năm trăm đồng và một bát mì năm đồng cũng đều có thể làm ta no cái bụng mà, con người sống trong cuộc đời này, xét cho cùng không phải vì cảm xúc sao? Khi em và Thường Hữu ở bên nhau, thực sự là chị muốn khuyên em cứ chờ thêm xem sao đã, đợi sự xuất hiện của một người mà em thích thật sự.”

Đặng Linh Linh cười nói: “Lúc đó mà chị nói ra để bị đánh lăm đó.”

“Đúng thế, cho nên chị không nói.” Tôi cười lắc đầu, “Có điều lúc đó chị cảm thấy bản thân mình rất may mắn, rất hạnh phúc, khi niềm hy vọng sắp bị dập tắt lại có thể tìm được người đó, trong hàng ngàn hàng vạn người, có được tình yêu của người đó, so với điều đó, lúc ấy nhà cửa, xe cộ đều cứ thế nào ấy... nói chung là không là gì cả.”

“Thế bây giờ thì sao? Bây giờ chị có còn thích anh ấy không?”

“Có chứ, chị vẫn thích anh ấy, thực sự chị cũng chẳng hiểu nổi nữa, anh ấy gần như là đã trở thành một người khác, nhưng mà chị vẫn thích anh ấy. Nhưng chị rất mệt, trước đây chị cũng cảm thấy rất mệt, nhưng mà chị cảm thấy cái sự mệt đó là mệt trong niềm hạnh phúc, cho dù là nhớ anh đến nỗi cả đêm không ngủ được mà chị cũng cảm thấy rất khỏe cơ mà. Linh Linh, cái này là nói cho em nghe đấy nhé, nếu như bây giờ cho chị lựa chọn lại, chắc chắn là chị sẽ do dự.”

Đặng Linh Linh nhìn tôi, tôi uống một ngụm trà, thở ra một hơi: “Chị bây giờ, thời điểm nào cũng có thể chuẩn bị chia tay được.”

“Em... không hiểu lắm.”

“Đừng nói là em, bản thân chị đây cũng mâu thuẫn lắm. Có điều bây giờ chị cuối cùng cũng đã hiểu ra rằng, tại sao mọi người nói yêu nhau thì dễ, ở được với nhau mới khó. Đúng là không thể nói rằng, người mà mình thích thì đó chính là đối tượng thích hợp để kết hôn, mà hôn nhân, thực ra cũng chỉ có chừng đó chuyện mà thôi.”

Đặng Linh Linh ngồi ngẩn người ra một lúc lâu, sau đó cười khổ: “Phiêu Phiêu, em bị chị làm ất phương hướng mất rồi. Chị nói như thế có nghĩa là chị vẫn còn ôm cục tức vì sự lừa dối của anh ấy trước đây hả?”

“Không thể nói là hết hoàn toàn được, nhưng mà đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu.”

“Thế cái gì mới là nguyên nhân chủ yếu vậy?”

“Chủ yếu là cho dù em có gặp được một người mà điểm nào cũng tốt, lại là một người mà em thích, anh ta cũng chưa chắc là một đối tượng thích hợp để kết hôn.”

Nói xong câu này, tôi và Đặng Linh Linh bốn mắt nhìn nhau, sau đó nở nụ cười đau khổ cùng một lúc. Khi chúng tôi còn độc thân, chúng tôi hy vọng tình yêu sẽ đi đến hôn nhân, nhưng mà cuối cùng, sẽ có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Cuộc nói chuyện lần này đã xác định sẽ không có kết quả gì cả, tôi cũng chẳng muốn có kết quả, tôi chỉ muốn nói cho cô ấy một vài cảm nhận của tôi, đã là bạn bè, tôi cảm thấy đây là nghĩa vụ của tôi, sau này chị Vu biết được, lắc đầu nói: “Những điều em nói thì không sao, nhưng mà ít có tác dụng lắm.”

“Em cũng chưa từng nghĩ là sẽ có bao nhiêu tác dụng, thực ra em cũng cảm thấy Thường Hữu không hợp với cô ấy lắm, lòng ham muốn kiểm soát của cậu ta quá lớn, thích hợp với một cô gái yếu đuối đúng nghĩa ấy.”

“Không phải cái này, mà là Đặng Linh Linh đã hạ quyết tâm không ngược đãi bản thân mình nữa, thế nên cô ấy không yêu một lần cô ấy sẽ không cam tâm, có điều việc này đối với cô ấy ngược lại là một chuyện tốt, yêu đương một lần sẽ càng làm ình hiểu rõ về bản thân mình hơn, yêu vài lần cũng chẳng sao cả.”

“Sếp à, sao em cứ cảm thấy sếp có kiểu đối xử khác nhau thế nhỉ?”

“Thì vốn dĩ là như thế mà, nếu như em là cô ấy, việc của em và Lưu Thụy Căn, chị sẽ không nói thừa một chữ nào.”

Tôi ngơ ngác nhìn chị, chị Vu cười cười: “Thực ra trạng thái trước đây của cô ấy rất có vấn đề, lớn tuổi rồi nên giới thiệu ai cũng đều đồng ý đi gặp, bởi vì xã hội, bởi vì gia đình, bởi vì đủ kiểu nguyên nhân cho nên gần như là có suy nghĩ lấy một người nào đó cho xong chuyện. Em thử nghĩ xem nếu như lấy đại một người nào đó, kết quả sẽ như thế nào, nghĩ theo hướng tốt một chút thì cô ấy sẽ khổ tâm, chịu thiệt thòi suốt đời, nghĩ theo hướng xấu thì chỉ có thể là ly hôn mà thôi. Nhưng mà nếu như em không để cho cô ấy lấy đại ai đó cũng không được, điều kiện của Đặng Linh Linh tốt như thế, người xứng với cô ấy thật sự không nhiều. Người ở trung tâm môi giới của chúng ta sẽ phải nói như thế nào nhỉ? Cô gái ơi, cô cứ thoải mái mà chờ đợi, thế nào cô cũng đợi được một người xứng với cô mà thôi. Em nói xem, nếu như cô ấy đợi được thì cũng coi như xong, nếu như không chờ được một người như thế, cuối cùng người sai là ai. Cho nên, việc này nhất thiết cần phải có lòng quyết tâm của cô ấy.”

Tôi chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt: “Nhưng mà sếp ơi, trước đây chị còn...”

Chị Vu cười: “Chị mở trung tâm môi giới hôn nhân, không phải mở trung tâm từ thiện. Em ngốc như thế, cô ấy lại có thể dễ dàng đi được như thế, chị còn có thể nói gì được nữa đây?”

Khi nói câu này, chị Vu thực sự là khí thế vô song, tác phong muôn vẻ, ngơ ngác vài giây sau cũng chỉ có thể nở ra một nụ cười ngốc nghếch - mẹ kiếp, trứng mà đòi khôn hơn vịt, chị Vu ăn cơm sớm hơn tôi mấy chục năm, thì đúng là nói cái gì có lý cái đó cả!

Sau này khi Lưu Thụy Căn biết chuyện, có đưa ra một lời bình luận về chị Vu: “Sếp này của em, đã thành tinh rồi.”

Tôi trầm ngâm, sau đó nói: “Em thấy anh cũng đâu có thua kém gì chị ấy.”

Lưu Thụy Căn giờ nắm đấm lên: “Quá khen quá khen, anh còn phải tu luyện dài dài.”

“Anh còn muốn tu luyện kiểu gì nữa?”

“Song tu.”

“Song tu cái gì?”

“Tối đây, anh nói cho em nghe trong Mật Tông có đôi nam nữ song tu...”

“... Anh thôi đi!”

Tôi nói rồi đẩy vai anh ra, chúng tôi cùng bật cười. Mặc dù tôi thấy tương lai rõ là mịt mờ, mặc dù tôi nói những lời đó với Đặng Linh Linh, nhưng mà tôi và Lưu Thụy Căn khi ở bên nhau rất vui vẻ, rất thoải mái, khi ở bên nhau thì không muốn chia tay, khi chia tay rồi vẫn còn nhung nhớ. Tôi không biết cuối cùng hai chúng tôi sẽ đi đến đâu, nhưng tôi cũng đã không muốn suy nghĩ về vấn đề này nữa rồi. Tôi cứ mơ hồ ở bên anh, vui vẻ một cách ngây ngốc, cố gắng học tiếng Anh và vẽ những bức tranh của tôi. Sau đó, một tháng sau, tôi gặp lại La Lợi, lần này là bởi vì Joseph. Hình như Lưu Thụy Căn và Joseph có hợp tác với nhau rồi, cụ thể là hợp tác làm về cái gì thì tôi không biết, chỉ thấy hai người lâu lâu cứ qua lại hỏi thăm nhau, có nhiều lúc Lưu Thụy Căn gọi điện thoại bảo rằng đang ăn cơm với Joseph, hỏi tôi có qua đây luôn không, đương nhiên là tôi sẽ không đi, đừng nói là anh ta, những buổi gặp gỡ của Lưu Thụy Căn và bạn bè của anh ấy tôi cũng không tham gia, có điều lần này tôi lại đến.

Bởi vì Lưu Thụy Căn nói, lần này là một bữa tiệc chúc mừng nhỏ, Joseph sẽ đưa La Lợi đến tham gia, chúng tôi gặp nhau ở lầu hai. Bây giờ tôi đã biết lầu hai và lầu một ở đây có gì khác nhau rồi. Giống như lầu một, chỉ cần bạn có tiền là tới được, cho dù kiểu người thực ra không có bao nhiêu tiền như tôi, chỉ cần có đủ quyết tâm không hối hận tình nguyện cho người ta chặt chém một lần, cũng có thể vào đó ngồi thử cho biết. Nhưng mà lầu hai thì phải kiểm tra thân phận của bạn mới được vào. Khi lần đầu tiên biết kiểu qui định này, thật sự kiềm chế không nổi cắn nhả một lúc - mẹ kiếp, tôi đã gặp những tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết lãng mạn rồi đấy, đã gặp rồi đấy!

Lầu hai nhiều chuyện như vậy nên đương nhiên là cũng xa hoa hơn lầu một một chút, xung quanh đài phun nước ở giữa không chỉ có người đàn piano, còn có người kéo violon nữa. La Lợi ngồi ở đó, u sầu hơn trước

đây, càng có phong thái hơn trước đây, nhưng mà cũng gầy hơn trước đây nữa.

“Mời được em Hoàng ăn cơm khó thật đấy, mấy lần tôi muốn mời em ăn một bữa cơm, nhưng mà có mời được em đâu.”

Tôi và Lưu Thụy Căn vừa đến, Joseph đã cất lời, tôi cười, “Có thật à, tại sao em lại không biết nhỉ?”

“Ái chà, hóa ra không phải là anh chưa đủ tầm để mời em, mà là Tiểu Lưu không nói cho em à, Tiểu Lưu này, em làm vậy là không được đâu đấy nhé, sao vậy hả, chẳng nhẽ sợ anh ăn luôn cả em gái hả?”

“Chủ yếu là vì anh đẹp trai quá, nên em lo lắng ấy mà.”

Lưu Thụy Căn trả lời, Joseph bật cười ha hả. Sau đó đương nhiên là vũ đài của Lưu Thụy Căn và Joseph rồi, tôi chỉ phụ trách ăn uống và nhìn La Lợi thôi, La Lợi vẫn không muốn nói chuyện với tôi lắm, nhưng chung qui lại vẫn không hoàn toàn từ chối tôi, ăn đến nửa chừng, cô ấy đứng dậy, tôi cũng vội vàng đứng dậy bước qua bên đó: “Không thềm làm bạn với nhau nữa phải không?”

La Lợi liếc mắt nhìn tôi, tôi nói: “Sao thế hả, chỉ vì một người đàn ông, vứt luôn tình cảm bao nhiêu năm nay giữa hai bọn mình hả?”

La Lợi chớp chớp rèm mi: “Chỉ là tao không biết phải đối diện với mày như thế nào cả.”

“Đối diện với tao cái gì? Trước đây mày gặp tao như thế nào? Có phải là ngày đầu tiên tao biết mày làm người thứ ba đâu.” Tôi nói không chút khách sáo, thực sự là trong lòng tôi cũng hơi bức, “La Lợi, có điều này phải nói rõ một chút, chúng ta là bạn bè, cho nên tao mới lo lắng cho cảm giác của mày, nhưng mà điều đó không có nghĩa rằng làm người thứ ba là tội nghiệp, là có thể thông cảm, không ai ép mày cả, bây giờ mày như vậy đều là do mày tự chuốc lấy, tự làm tự chịu thôi.”

La Lợi bị chấn động, giọng nói run run: “Phiêu Phiêu...”

Trái tim tôi nhũn ra, vỗ vào cô ấy: “Được rồi, những điều cần nói tao đều nói hết cả rồi, nghe lọt tai hay không lọt tai mày cũng phải nghe, bất kể như thế nào đi chăng nữa, mày vẫn là bạn của tao, điều này không bao giờ thay đổi là được rồi. Đạo này mày thế nào?”

“Thì cũng thế đó, có điều tiền tiêu vặt của tao nhiều hơn, trình độ quẹt thẻ của tao cũng lên rồi.”

“Ồ, lên trình rồi hả, mày cứ tiếp tục như thế, há chẳng phải là thay thế cho chính cung rồi sao?”

La Lợi cười khổ: “Có điều, đều nhờ phúc của mày cả đấy.”

Tôi nghi hoặc nhìn cô ấy, La Lợi nói: “Anh ta có một khoản tiền đầu tư bên Hợp Nhuận, có mày ở đó có lẽ sẽ không lời, ít nhất cũng sẽ không lỗ.”

Tôi chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt: “Đó là đâu hả là đâu hả, tại sao có tao sẽ không lỗ, tao có quản tiền của anh ấy đâu, cứ cho là do Lưu Thụy Căn quản đi, thì có liên quan gì đến tao đâu?”

55. Chương 55

Chương 55

“Lưu Thụy Căn rất để ý đến mày.”

“Hả?”

“Mà quan hệ giữa tao và mày lại rất tốt.”

Tôi nhìn La Lợi, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Câu nói sau tao vẫn không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng mà câu trước... anh ta làm sao mà nhìn ra được?”

Tôi và Lưu Thụy Căn cơ bản là rất ít khi xuất hiện trước mặt anh ta, làm thế nào mà anh ta biết được Lưu Thụy Căn để ý đến tôi hay không? Chẳng nhẽ dựa vào việc hôm nay anh gấp thức ăn cho tôi, chỉ thế thôi mà đã xác định được ư?

“Khoảng thời gian này tao với anh ấy có gặp người đó của mày mấy lần, lúc thì anh ta đến một mình, nếu không thì đi đến cùng với trợ lý, chưa từng thấy anh ta đưa theo một cô gái nào.”

Tôi cười hắc hắc: “Đó là đương nhiên rồi, anh ấy biết là sẽ gặp mày, cho nên chắc là không đưa đi theo đó, mày nói xem, nếu như Joseph dám đưa người phụ nữ nào đến, tao nhất định sẽ...” Tôi định nói là nhất định sẽ làm cho Joseph biết mặt, nhưng rồi suy nghĩ lại, nhớ khi người ta đưa bà xã của người ta đến thì sao? Khó xử quá đi mất, tôi đành phải giả bộ ho lên một tiếng: “Dù sao đi chăng nữa quan hệ giữa hai chúng ta, thế nào họ cũng phải né tránh đi chứ.”

La Lợi cười lắc đầu: “Họ không cần phải né tránh đâu.”

“Cái gì?”.

“Anh ta có ôm người phụ nữ khác trước mặt tao đi chăng nữa, tao cũng chỉ có thể đứng đó gương mặt lên nhìn thôi.”

Đúng lúc ấy, tôi cảm thấy sự phẫn nộ bỗng nhiên trào ra từ các huyết trên cơ thể, gần như là muốn hét lên một tiếng! Ưc hiếp người quá đáng! Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh bây giờ đành phải cố mà nén cục tức xuống, có điều cho dù là như thế, tôi vẫn nhìn chăm chăm vào La Lợi: “Có cần thiết phải như thế không? Bây giờ rốt cuộc là mày vì cái gì hả, đây chính là tình yêu của mày ư?”

Mặc dù trước mặt Lưu Thụy Căn tôi đã không giữ thể diện, không để ý đến lòng tự trọng nữa rồi, nhưng nếu như anh dám làm như vậy, tôi nhất định sẽ lấy một cái đĩa đập vào mặt anh, từ đó sau này cho dù anh có đứng trước mặt tôi quỳ mười ngày mười đêm tôi cũng không quay lại.

La Lợi cười khẩy một tiếng: “Tình yêu, đó là cái gì? Phiêu Phiêu, mày cảm thấy tao như thế này mà vẫn có chỗ đứng để nói về tình yêu sao? Tình yêu trước đây của tao là vì giận dữ, tình yêu sau này là vì sĩ diện hão. Bây giờ, bây giờ tao chẳng có tình yêu.”

“Thế mày vì cái gì cơ chứ?”.

“Vì tiền thôi.” La Lợi nói thẳng luôn, “Không phải vì tiền thì còn có thể là vì cái gì bây giờ? Chắc chắn là không thể nào vì lòng tự trọng, vì có thể diện rồi, cho dù mấy đứa phục vụ bây giờ cung kính với tao như thế nào đi chăng nữa, tao chẳng qua cũng chỉ là một con chó mà thôi. Mày không cần phải an ủi tao, tao rất hiểu vị trí của tao bây giờ. Anh ta tìm một thứ đồ chơi, tao thì vì tiền, hai chúng tao ai cũng có được thứ mình cần, thế cũng công bằng rồi còn gì. Còn tao, cũng xem như là đã giải thoát.”

Tôi nhìn La Lợi, không biết nói gì, mặc dù những lời cô ấy nói đều là sự thật, nhưng trong lòng tôi lại như có dao cứa. Người bạn tốt nhất của tôi, người đã từng ngây thơ mơ mộng rằng bản thân mình nhất định sẽ có được một tình yêu hoàn mỹ, bây giờ lại thành ra như thế này.

Tôi phải nói gì bây giờ đây? La Lợi tự làm tự chịu? Đúng thế, không ai ép buộc cô ấy cả, ngày đó cô không đến nỗi không có cơm để ăn, đáng lẽ cô có thể như bao người khác, chịu khó kiếm một công việc, bị đủ các tầng lớp bóc lột một cách thật thà, rồi thiếu tiền nhưng mà có thể sống những tháng ngày nhẹ nhõm. Đáng của cô ấy chuẩn, bề ngoài lại đẹp, lại có phong thái đẹp đẽ mà tôi không cách nào có được, đáng nhẽ có thể cặp đôi với những anh chàng vô cùng yêu cô - trong cuộc sống của cô, luôn không thiếu những chàng trai như vậy.

Nhưng cô ấy đã lựa chọn con đường này, rõ ràng là biết mình sai, mà vẫn còn cố dấn thân vào cho đến tận ngày hôm nay. Mặc dù đẹp hơn trước đây, có phong cách hơn trước đây, nhưng mà bây giờ đứng đây đã mang theo hơi hướng đời bại rồi.

Đều là sai lầm của cô ấy, cô ấy không đáng được đồng tình!

Tôi hiểu rõ điều này lắm, nhưng mà, tôi vẫn không kìm lòng được, bước qua ôm cô ấy vào lòng: “Rồi sẽ qua thôi, tất cả rồi sẽ qua cả thôi. Chúng ta sai, chúng ta sẽ sửa, sau này toàn làm những việc đúng thôi, đây

có phải là việc giết người phóng hỏa gì đâu, chắc chắn họ sẽ ày một cơ hội để sửa sai. Chúng ta sẽ sửa, sửa nha này, sửa nha...”

Tôi vỗ vào lưng của La Lợi, không ngừng vỗ về cô, La Lợi dựa vào người tôi, nhưng mà cổ của cô rất cao, tôi có thể cảm nhận được cả cơ thể của cô ấy đang run lên, cũng có thể cảm nhận được suy nghĩ rối như tơ vò trong lòng cô.

“Tao vẫn còn có thể sửa sai được sao?”.

Qua một lúc, cô ấy mới chậm rãi mở miệng nói, tôi vội vàng trả lời: “Được chứ! Chắc chắn là được mà! Thật sự là chỉ cần mày muốn, tất cả mọi người đều ày cơ hội này, mày cũng không cần phải suy nghĩ nhiều quá, cùng lắm thì chúng ta dừng làm công việc trước đây làm nữa, cùng lắm thì chuyển qua thành phố khác, con người bây giờ cũng nhanh quên lắm, hai năm nữa rồi người ta sẽ chẳng nhớ mày là ai. Đến cả kẻ giết người người ta còn quên được nữa là, huống chi là mày?”.

“Nếu như tao không muốn thì sao?”.

Cơ thể tôi cứng lại, La Lợi tự ti cười nhẹ, trái tim của tôi, như rút xuống vực sâu.

Buổi gặp gỡ tiếp theo đó, tâm trí tôi cứ như bay đến tận đâu tận đâu, trong đầu không ngừng suy nghĩ một câu nói, tại sao lại như thế này? Tại sao lại ra nông nổi này cơ chứ?

Mặc dù tôi biết La Lợi làm kẻ thứ ba từ lâu, mặc dù tôi luôn cảm thấy cô ấy làm vậy là không đúng, nhưng mà tôi luôn cảm thấy cô ấy làm như vậy là bởi vì còn ôm mộng tưởng đối với Joseph. Bởi vì Lưu Thụy Căn biết, khi bạn thích một ai đó, những điều kiện, những ràng buộc, những nguyên tắc đều sẽ thay đổi. Còn nhớ ngày xưa khi tôi đọc tiểu thuyết lãng mạn của Đài Loan, những nhân vật nữ chính thường bị nam chính hành hạ, ngược đãi, ngược đãi đến nỗi làm cho tôi khóc lên khóc xuống, mỗi lần đều cảm thấy không cho nam chính này chết vài lần thì không thể hết tức được. Nếu như nam chính không làm những việc như tự dày vò bản thân mình, hoặc vứt bỏ hết tài sản mà nhận được sự tha thứ của nữ chính, tôi lại càng cảm thấy ảm ức, bức bối hơn nữa, thậm chí là tôi còn có ý muốn nhảy vào tát cho nữ chính hai cái bạt tai luôn.

“Cô khùng hả, cái loại đàn ông như vậy cô không cho anh ta một bài học thì sau này anh ta sẽ chẳng nề nang gì cô nữa đâu. Cô yêu anh ta hả? Cô yêu anh ấy có được cái gì không? Ồ, người ngợm thì tàn tạ, danh lợi mất luôn, còn nuôi không con trai cho anh ta nhiều năm như vậy, lúc này chỉ một câu nói anh sai rồi của anh ta là cho qua được sao? Mẹ kiếp, giết anh ta rồi có phải là cũng chỉ cần một câu xin lỗi là xong chuyện không?”.

Nhưng mà với Lưu Thụy Căn tôi biết rằng, không phải là lòng tự trọng không quan trọng, không phải là đầu óc chưa phân tích, mà là khi bạn thật sự rất muốn ở bên anh ta, cho dù chẳng còn sự rung động hoặc dây dưa ngày xưa, thậm chí cho dù giữa hai người chẳng còn chuyện gì để nói với nhau nữa, chỉ cần có anh ở bên cạnh, ngắm nhìn anh, bạn cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Bị mê hoặc bởi sắc đẹp ư?

Về ngoài của Lưu Thụy Căn trông rất được, nhưng xét cho cùng anh chỉ là người trong hiện thực chứ không phải nam chính trong tiểu thuyết lãng mạn. Anh chẳng có cơ bụng sáu múi, anh chẳng có làn da căng mịn trắng trẻo, anh cũng biết đánh rắm, cũng biết nấc cụt, khi ăn tối, trong miệng cũng có mùi hôi vậy.

Bị người ta mê hoặc, là bởi vì sự hoàn mỹ của người ta. Giống như chúng ta sùng bái các ngôi sao vậy, sở dĩ chúng ta cảm thấy họ luôn tốt đẹp, luôn kì diệu, là bởi vì chúng ta vĩnh viễn chỉ thấy được những mặt tốt nhất của họ, nếu như chúng ta nhìn họ râu ria lởm chởm đầy mặt, hai mắt dính ghèn, quanh mắt đen như gấu mèo, mộng tưởng có đẹp đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ bị xuống hạng - nhưng mà cho dù Lưu Thụy Căn có xuất hiện trước mặt tôi với bộ dạng như thế, tôi vẫn cứ cảm thấy anh rất đẹp.

Cho nên tôi không trách cứ La Lợi nhiều, mặc dù tôi không tán đồng cách làm này của cô, nhưng mà tôi luôn cảm thấy rằng cô ấy cũng không làm chủ được bản thân, nhưng bây giờ như vậy rồi mà cô ấy còn không muốn sửa sai, thực sự tôi không biết phải nói thế nào với cô ấy nữa. Thậm chí tôi còn có cảm giác rằng cô ấy dường như đã trở thành một con người khác, chúng tôi quen biết nhau đã gần mười năm, những năm tháng đó, cho dù là trên giảng đường đại học hay là khi đã bước chân vào xã hội, chúng tôi đều thân

nhau đến mức không có khoảng cách, cho dù trong cuộc sống của tôi và cô ấy có những biến động gì, tôi đều cảm thấy chúng tôi luôn hiểu và thông cảm với nhau.

Tôi không biết phải hình dung cái cảm giác đó như thế nào, nếu như thật sự phải diễn tả bằng ngôn ngữ, thì đó chính là người mà bạn vốn cho là bất kỳ lúc nào cũng đều có thể nương tựa, là tri kỉ đột nhiên trở thành một người khác hẳn. Mặc dù có thể những lúc bạn khó khăn cô ấy vẫn có thể giang tay ra giúp đỡ, mặc dù cô ấy có thể là người bạn thân thiết nhất của bạn, nhưng có một vài thứ, thực sự là đã có thay đổi rồi. Mượn một câu nói trong tiểu thuyết lãng mạn của Đài Loan, đó là một phần trái tim tôi bỗng trở nên quá trống trải.

Trong trường hợp này, tôi đành phải chủ động liên hệ với anh Hai, anh Hai nhận được điện thoại của tôi vốn rất hào hứng, nhưng khi nghe tôi nói chuyện của La Lợi thì bỗng nhiên thở dài liên tục, nghe tôi nói xong, anh khuyên: “Phiêu Phiêu, em đừng để ý tới cô ấy nữa.”

“Anh nói cái gì vậy?”

“Em quan tâm tới cô ấy có tác dụng gì nữa không? Nếu như em nói mà có thể thay đổi tư tưởng của cô ấy, hay là đánh cô ấy một trận thì hãy nói.”

Tôi không biết phải trả lời như thế nào, anh lại nói: “Gần đây em thế nào rồi?”

“Cũng tạm tạm vậy đó.”

“Em và anh ấy lại về với nhau rồi à?”

“... Dạ.”

“Nhanh thật đó.” Anh Hai lại thở dài một tiếng ở đầu dây bên kia, “Anh không có cơ hội nào rồi phải không?”

“Cho dù không có anh ấy, hai anh em mình cũng không có khả năng đến với nhau được đâu.” Câu nói này vừa nói ra khỏi miệng, tôi cảm thấy nhẹ hẫng cả người, mặc dù anh Hai luôn không nói cho tôi biết nguyên nhân anh đi công tác bên ngoài, nhưng mà việc này luôn đè nặng lên trái tim tôi, bây giờ nói ra được như thế này, cũng coi như là giải quyết được một khúc mắc trong lòng.

“Thật thế ư?”

“Anh Hai, em luôn...”

“Đừng đừng, không cần em phải phát thệ chứng nhận làm người độc thân tốt bụng cho anh đâu.” Tôi chưa nói xong, anh Hai đã vội vàng ngắt lời, mặc dù rõ ràng biết rằng không nên, nhưng tôi vẫn bật cười khi khi: “Xin lỗi, không phải là em cười anh đâu, chỉ là...”

“Anh biết, chỉ là chân em vừa trúng một mũi tên mà thôi.” Anh Hai đùa giỡn, “Có điều, chọc được em cười, anh cũng thỏa mãn rồi.”

Tôi bỗng cảm thấy trong lòng trĩu nặng, tôi mở miệng ra, định nói mình vừa tham ăn, vừa lười biếng, vừa béo ú vừa ngốc nghếch, muốn nói mình chẳng có gì tốt đẹp cả, trong tương lai nhất định anh sẽ tìm được một người vợ tốt hơn em gấp trăm lần, nhưng mà bỗng nhiên tôi cảm thấy nói những điều này chẳng có ý nghĩa gì nữa, anh Hai không cần kiểu an ủi này, bây giờ tôi chỉ còn biết ngồi than thở tại sao người mình thích không phải là anh? Nếu như là anh, trong tương lai chắc chắn tôi sẽ rất hạnh phúc, yên ấm và thanh thoi.

“Không cần phải cảm thấy có lỗi với anh đâu, nói thật ra thì cũng tại anh... Thôi, nói những cái này cũng chẳng còn có tác dụng gì, tóm lại, sau này em không cần phải trốn tránh anh nữa đâu, mối gian tình lâu năm của chúng ta không được vứt bỏ kiểu này.”

“Thế anh cũng không được nhìn em kiểu đó nữa, em suýt nữa thì nghĩ hai anh em mình không phải là gian tình mà là bạo hành tình yêu rồi.”

Ở phía bên kia anh Hai bật cười: “Không phải em và La Lợi thường hay nói phải thường xuyên sử dụng bạo hành trong tình yêu mới có thể làm tình cảm sâu đậm hơn sao?”

“Đồ quỷ, nói cho vui thể thôi, chứ nếu thật sự rơi vào mình, không phải anh bị bạo hành đến phát điên luôn à?”.

Anh Hai bật cười hắc hắc, mặc dù anh không nói gì, nhưng mà tự nhiên tôi lại đỏ mặt tía tai, mặc dù mỗi cọng lông trên người đều cảm thấy xấu hổ, nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy rất vui, La Lợi có vấn đề, nhưng mà cũng may là ở bên anh Hai này ấm lòng hơn một chút.

Mấy ngày sau, anh Hai quay trở về, tôi đặc biệt xin nghỉ phép để ra sân bay đón anh. Anh Hai nhiều lần đi công tác, nhưng mà đây là lần đầu tiên tôi đi đón anh, anh Hai biết tôi có ý định này, kinh hãi kêu lên: “Phiêu Phiêu, em làm như vậy sẽ làm anh cảm thấy xấu hổ đấy nhé.”

“Anh mà còn biết xấu hổ à?”.

“Tự nhiên được quan tâm nên anh bị thất kinh chứ sao, xử lý không tốt là sẽ suy nghĩ không biết bản thân mình có xảy ra chuyện gì không, nếu không tại sao đột nhiên em lại đối xử với anh tốt như thế?”.

“Xùy, anh cứ suy nghĩ lung tung nữa đi, nói thật cho anh biết nhé, chẳng qua là em đi tiễn người khác, nhân tiện đón anh luôn mà thôi.”

“Khéo thể cơ à?”.

“Chứ sao!”.

“Thế... em tiễn ai đấy?”.

“Không nói cho anh biết đâu.”

56. Chương 56

Chương 56

Tôi cứng đầu không nói cho anh Hai, thực ra tôi không hề đi tiễn ai cả, mà là bỗng nhiên ý thức được rằng, những tình bạn mà bạn cho rằng nó sẽ luôn tồn tại, cũng sẽ có khả năng bị biến dạng.

Nếu bỏ lỡ thời kì ngắm hoa nở, sang năm hoa sẽ còn nở lại, nhưng bỏ lỡ một vài người, thì sẽ không bao giờ gặp được người ta nữa.

Câu này, không chỉ nói về người yêu, cũng có thể nói về bạn bè đấy chứ.

Tôi và La Lợi tình cảm tốt đẹp như thế, nói thay đổi là sẽ thay đổi luôn, mà với anh Hai... thực ra tôi biết rằng vào lúc này không nên quá thân mật với anh Hai, mặc dù hai chúng tôi nói thẳng ra hết rồi, nhưng mà những tình cảm đó không phải chúng tôi nói cho qua là cho qua được. Nhưng vào lúc này đây, thực sự tôi có chút sốt ruột, bất an.

Trước đây lẩn lộn trong thế giới hai chiều, tôi chưa bao giờ biết mình có nhu cầu gì về tình cảm, hoặc là mặc dù đã ý thức được rồi, nhưng cũng không có cảm giác mãnh liệt lắm. Tôi có hai người bạn tri kỉ có thể nói những chuyện sâu kín nhất, còn có cả cộng đồng mạng có thể nói chuyện một cách vô tư, điều đó làm cho tôi cảm thấy quá đủ rồi.

Nhưng bây giờ tôi phát hiện ra những điều này đã không đủ để làm cho tôi thỏa mãn nữa rồi. Khi tôi đọc trên diễn đàn, người khác nói ba mẹ mình cho bao nhiêu của hồi môn, khi thấy người khác nói ba mẹ người ta yêu người ta biết nhường nào, trong tôi luôn xuất hiện một sự nuối tiếc không kiềm chế lại được – sự nuối tiếc này đã lâu lắm không xuất hiện trong tôi.

Mà bây giờ tôi cũng bắt đầu cảm thấy được sự đáng yêu của con trẻ, cho dù là trên tivi hay là trên xe buýt, khi nhìn thấy bọn chúng, bọn chúng vẫy những đôi tay bé xíu, thấy chúng cười, tôi liền muốn đến nhéo chúng một cái.

Trước đây từng nghe người ta nói rằng, khi đến tuổi, sẽ có khát vọng về một mái ấm gia đình, tôi không tin lắm, bởi vì trong ký ức của tôi, thật sự chẳng có bao nhiêu gia đình yên ấm hạnh phúc cả. Mà bây giờ thì tôi tin lắm rồi, con người là loại động vật quần cư, chúng ta cần đồng loại của mình, chúng ta cần một người bạn đời gần gũi với mình.

Tôi không muốn đẩy xa mối quan hệ giữa tôi và anh Hai, mặc dù đây là nhu cầu xa xỉ của tôi, nhưng mà tôi vẫn muốn chúng tôi được như trước đây. Tôi nói với Lưu Thụy Căn, Lưu Thụy Căn nói: “Tại sao em đột nhiên lại muốn đi đón anh ấy?”

Cho dù tôi có ngây thơ như thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không nói với Lưu Thụy Căn những điều đó, chỉ nói: “Cũng không phải là đột nhiên nghĩ rằng sẽ đi đón, mà là đột nhiên cảm thấy, có thể ở với một người bạn quen nhau đã lâu là cực kỳ hiếm hoi, đặc biệt là với tình bạn từ thời đi học như bọn em, sau này sẽ làm bạn suốt đời với nhau.”

“Ừm, cũng thực sự là như vậy đấy, sáng ngày hôm đó anh có chút việc, không đi với em được, để anh điều cho em một chiếc xe.”

“Không cần đâu, em đi xe buýt là được rồi.”

Lưu Thụy Căn cười ngất: “Em đi đón người ta, đi xe buýt chẳng ra làm sao cả.”

“Thế thì em bao một chiếc taxi vậy.”

Lưu Thụy Căn lắc lắc đầu: “Phiêu Phiêu, em là bạn gái anh, anh chăm sóc em là điều bình thường mà, anh có cho em một chiếc máy bay đâu... Thật ra nếu mua cho em một chiếc máy bay trực thăng cũng không mất bao nhiêu tiền đâu, chỉ có thủ tục hơi rắc rối thôi, một chút khoảng cách gần như vậy, mua cũng hơi lãng phí.”

Tôi biết rằng tôi không nên tỏ ra quê mùa quá, nhưng mà vẫn kìm lòng khôngặng hỏi một câu: “Anh có máy bay trực thăng?”

“Anh không có, có điều máy bay trực thăng cũng không mất bao nhiêu tiền, loại rẻ một chút thì là một hai trăm vạn, loại đắt một chút thì cũng chỉ có ba bốn trăm vạn, đương nhiên đó là những kiểu bình thường, nếu như có thêm yêu cầu gì sẽ đắt hơn, em không cần phải há miệng to ra đến thế đâu, có con gì nó bay vào miệng rồi kìa.”

... Mẹ kiếp chứ mẹ kiếp chứ mẹ kiếp chứ!

Tôi thở phào ra một hơi thật dài, tôi biết là giữa tôi và Lưu Thụy Căn có khoảng cách, nhưng mà bây giờ rồi cuộc là tôi cũng đã biết rằng khoảng cách đó lớn chừng nào. Đúng thế, máy bay trực thăng không đắt lắm, cứ cho là những căn hộ, biệt thự cao cấp ở thành phố này của chúng tôi cũng có giá này đi. Nhưng mà là máy bay trực thăng cơ mà! Cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa được ngồi máy bay lần nào đây này! Còn nhớ năm xưa khi đang học tiểu học, trên trời nếu có máy bay, cả lớp sẽ nháo nhào hết cả lên, nếu như đúng lúc đang học môn thể dục, các bạn trong lớp đều ngẩng mặt lên trời, kêu lên những tiếng kinh ngạc.

Đương nhiên bây giờ tôi sẽ không làm như thế nữa, nhưng mà trong suy nghĩ của tôi vẫn luôn cảm thấy đó là sản vật của một thế giới khác, nhưng mà giọng điệu này của Lưu Thụy Căn, có nghĩa là nếu như muốn có, thì đó chỉ là việc làm trong vài giây mà thôi!

Bỗng nhiên, trong đầu tôi xuất hiện hai giọng nói, một người có đôi cánh màu đen nói: “Hoàng Phiêu Phiêu, đây chính là một chàng trai kiệt xuất, có được anh ta thì cả đời này cái gì cô cũng có tất! Cô có thể lái máy bay, có thể ngồi du thuyền, có thể đi du lịch đến các nước trên khắp thế giới! Sau này cô có thể có cuộc sống thoải mái, thích gì làm nấy. Cô nhất định phải giữ anh ta lại, cho dù anh ta có đánh cô, có chửi cô, có nhục mạ cô, có khinh bỉ cô, cô cũng cố gắng mà nhẫn nhịn. Cô đi tìm việc làm không phải cũng bị mấy sếp bóc lột như thế ư? Cô đi làm việc gì ở chốn công quyền không phải cũng bị “hành là chính” đó sao? Nói chung là cô luôn bị người ta bắt nạt, bây giờ chỉ có một người bắt nạt thôi, đó chính là hạnh phúc đó, hạnh phúc đó! Hơn nữa người này lại chính là chồng của cô, trong tương lai đứa con của cô sẽ được thừa kế gia sản của anh ta, cô có thể mượn danh anh ta ra ngoài xã hội dọa dẫm người khác.”

Ngoài ra, một người có đôi cánh màu trắng nói rằng: “Hoàng Phiêu Phiêu, anh ta có nhiều tiền như thế nào đi chăng nữa cũng là việc của anh ta, cô ở bên anh ta chỉ là bởi vì cô thích anh ta. Cô có thể vì tiền mà

làm một việc gì đó, cho dù làm vợ bé người ta như La Lợi, nhưng mà tuyệt đối không thể vì tiền mà bán đứng tình yêu.”

Hai bóng hình này đánh nhau mãi không dứt ra được, tôi nhất thời có cảm giác muốn điên lên. Nhưng mà tôi thừa nhận, Hoàng Phiêu Phiêu tôi vẫn đúng là một người trần tục, khi bỗng nhiên bị một miếng bánh lớn đập vào trước mắt, tôi vẫn thật sự là... thật sự là vẫn không khá lên nổi.

Lưu Thụy Căn điều cho tôi một chiếc Audi, tài xế chính là Lý Trí, có một việc ngoài dự kiến của tôi, đó là ột người quá giang, Đặng Linh Linh.

Mặc dù Đặng Linh Linh đã đưa ra quyết định, nhưng mà thái hậu nhà Linh Linh quyết không từ bỏ, thật sự là ba bữa gây sự một lần, năm bữa lại cãi nhau một trận âm ỉ, gặp ai cũng phải cố sống cố chết tường thuật, kể khổ cho người ta nghe một lượt, khả năng cảm rằm đã vượt mặt thím Tường Lâm luôn rồi. Tính tình của Đặng Linh Linh có tốt đến đâu cũng không thể chịu đựng được nữa, là mẹ ruột của mình nên cũng không thể phản ứng quá mạnh, chỉ có bỏ đi cho rồi. Dù sao công việc này của cô ở đâu cũng có thể làm được, đổi chỗ khác biết đâu lại có thể tìm được chút cảm xúc thì sao.

Bởi vì lần bỏ đi này của cô ít nhất cũng phải hai ba tháng, cho nên gọi điện thoại tạm biệt tôi, tôi vừa nghe thấy thời gian bay của cô, liền đập vào đùi một phát rồi cười lên - hóa ra là cùng một ngày với anh Hai, hơn nữa lại đều là buổi chiều, anh Hai hai giờ đến, cô ấy ba giờ đi. Ngay lúc đó tôi rủ rê cô ấy đi cùng với tôi, cô ấy còn có chút ngại ngùng, tôi phải không ngừng vận động, cuối cùng cũng đồng ý đi cùng tôi đến sân bay. Bởi vì anh Hai đến trước, cho nên tôi và cô ấy cùng ngồi đợi ở sảnh đến.

Lần đầu tiên tôi ra sân bay, mặc dù không phải được đi máy bay, nhưng mà tôi cực kỳ phấn khích, từ sáng sớm đã đứng ngồi không yên rồi. Lý Trí cũng rất ân cần, lúc mười một giờ đã đến đây điểm danh với tôi, sau đó qua đón Đặng Linh Linh, khi chúng tôi đến sân bay vẫn chưa đến mười hai giờ. May mà tôi và Đặng Linh Linh đi với nhau, hai chúng tôi vừa ăn kem ốc quế vừa nói chuyện linh tinh, cho nên cũng không đến nỗi chán lắm.

“Ai cũng nói thành phố Lệ Giang đó tuyệt đẹp, lần này em đến đó một mình, khi quay về phải nhớ là đi hai mình đấy nhé.”

Tôi phát hiện ra rằng, tôi làm bà mai lâu quá cũng không tốt, vào lúc này cũng không tránh khỏi bệnh nghề nghiệp, Đặng Linh Linh liếc nhìn tôi: “Mang theo một quả bóng hả?”.

“Trời...” Tôi đang định nói tiếp chuyện đó, nhưng lại phát hiện ra người trước mặt cực kỳ quen, đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ, tôi đã buột miệng hét lên, “La Lợi!”.

La Lợi không hề nhúc nhích, mà người đàn ông bên cạnh cô lại quay đầu lại, là Joseph!

Joseph nhìn thấy tôi thì sững người lại, nhưng mà ngay lập tức nở nụ cười rồi đi về phía tôi: “Hóa ra là em Hoàng ư?”.

Khi hai người đến gần, tôi cũng phát hiện ra, hóa ra đó không phải là La Lợi. Mặc dù rất giống với La Lợi, nhưng mà, có khí chất hơn La Lợi nhiều. Tôi luôn cảm thấy Đặng Linh Linh là cô gái có phong thái nhất mà tôi đã từng gặp, khi Đặng Linh Linh ngồi ở đây, cô ấy toát lên vẻ tao nhã, làm cho bạn không khỏi nghĩ đến những từ như điềm đạm, dịu dàng, đảm thắm. Nhưng mà so sánh với cô gái trước mắt... nói chung là vẫn bị so sánh tiếp. Cô gái này vừa quay người, liền làm cho tôi nghĩ ngay đến một câu thơ: Phúc hữu thi thư khí tự hoa[1].

[1] Phúc hữu thi thư khí tự hoa: Con người có học thức thì thần thái luôn tỏa sáng.

Một chiếc áo cài nút vải may kiểu thời Đường màu đỏ, bên dưới là một chiếc quần suông vải thô màu xanh dương, tóc buông ngang vai không hề mang một phụ kiện trang sức nào, có một nếp nhăn nhỏ nơi khóe mắt, nếu như xét về ngũ quan thì thật sự không tinh tế như La Lợi, nhưng phong cách này, làm một người con gái như tôi mà cũng phải ngắm đến gần cả người ra.

“Phu nhân à, đây là em Hoàng, cũng là bạn gái của sếp tổng Lưu bên Hợp Nhuận. Em Hoàng, đây là phu nhân của tôi, Jannet, có phải rất giống với người bạn thân La Lợi của em không?”.

“À, đúng thế đúng thế.” Đầu óc tôi nhất thời ngưng trệ, phản ứng theo kiểu con vẹt đang học nói, “Giống quá, giống thật đấy, nếu không lúc này làm sao em nhìn nhầm được?”.

Thực ra là bây giờ tôi thật sự muốn hỏi một câu, chị Jannet, không biết chị có chị em sinh đôi nào không, chị và La Lợi chắc chắn là có một người bị người ta ôm đi mất, nếu không tại sao lại giống nhau đến mức này? Mà cũng vào giây phút này, trong đầu tôi lại xuất hiện một loạt các tình tiết khôn kiếp.

Ví dụ như nguyên nhân Joseph chọn La Lợi, ví dụ như các kiểu mâu thuẫn giữa Joseph và Jannet, ảo tưởng này từ trong tiểu thuyết lãng mạn chuyển qua đạo đức, sau đó phát triển đến những bộ phim giả tưởng biến hóa từ người nọ sang người kia. Vào lúc này đây tôi chỉ muốn ngẩng mặt lên trời xanh hét thật to: Mẹ kiếp, trong cuộc sống còn khôn nạn hơn cả tiểu thuyết nữa trời ạ! Hai người không thân thích không họ hàng giống nhau đến mức này thì cũng không nói làm gì, lại cùng vướng vào một người đàn ông như vậy, mẹ kiếp, đây quả đúng là đang diễn kịch mà!

“Giống thật đến thế cơ à?”, Jannet mở miệng, giọng nói của cô không phải hay cực kỳ lắm đâu, nhưng mà lại đặc biệt nhẹ nhàng, để cho tôi nói như thế chắc là không nói được, nếu thật sự bắt tôi phải miễn cưỡng hình dung ra được, thì đó chính là giọng nói của cô hình như cũng có phong cách riêng.

Tôi gật đầu rất mạnh.

“Thế thì phải gặp nhau một lần xem sao.”

Đúng lúc đó tôi không biết phải nói tiếp như thế nào nữa, ngược lại Joseph đứng bên cạnh lại trấn tĩnh hơn tôi, anh cười nhạt, “La Lợi đã là bạn của em Hoàng, thế nào cũng có cơ hội gặp nhau thôi.”

Vào lúc này tôi thực sự muốn nhảy dựng lên, đấm cho người đàn ông này một phát, mẹ kiếp, ông kiêu bồ nhí thì mặc kệ ông, tìm bồ nhí lại tìm đúng người giống vợ như thế, đúng là đồ không biết xấu hổ!

Tôi và Joseph cũng chẳng có gì để nói, anh ta đối với tôi cũng thế, cho nên hàn huyên vài ba câu rồi cáo từ. Họ vừa đi, Đặng Linh Linh thở dài: “Làm phụ nữ, phải làm được như kiểu của Jannet thế này này.”

“Nghĩa là sao?”.

“Khó nói lắm, nhưng mà em cảm thấy như vậy mới là phụ nữ, mà cũng chỉ có người phụ nữ như vậy, mới có thể đẹp mãi cho đến già.”

Tôi cười lạnh lùng, “Đẹp đến già có được cái gì đâu?”.

Đặng Linh Linh hoài nghi nhìn tôi, tôi nói: “Thôi, không nói nữa, nói tóm lại một câu, đánh giá đàn ông, quan trọng nhất vẫn là nhân cách, haizz, mặc dù chị không có bao nhiêu lập trường để nói như vậy, nhưng mà thật đấy, nhân phẩm rất quan trọng.”

Bị gián đoạn như thế, cũng ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện của tôi và Đặng Linh Linh, có điều chúng tôi đều hay lang thang trên thế giới hai chiều, cho nên cũng tìm ra ngay chuyện để nói. Hai giờ, chuyến bay của anh Hai hạ cánh đúng giờ, hai giờ mười lăm, anh bước ra từ cổng kiểm tra an ninh, tôi nhìn thấy anh ngay, nhưng vào giây phút đầu tiên liền bị choáng váng - anh Hai gầy hảnh đi, gầy thấy rõ luôn!

57. Chương 57

Chương 57

Khuôn mặt của anh Hai gầy hảnh đi, người còn gầy hơn, đặc biệt là vùng eo của anh, rõ ràng là nhỏ hơn một vòng, nếu như tôi không thấy anh từ người gầy trở thành người béo, bây giờ chắc chắn tôi không dám nhận anh rồi, nhưng mà với dáng vẻ này của anh, tôi vẫn không tìm được thắc mắc: “Anh Xuân Xuân à, em nghe anh nói đến đảo Hải Nam hưởng thụ, chứ đâu có nghe anh đến Ethiopia để bị bỏ đói đâu nhỉ?”.

“Thì tại anh đến đảo Hải Nam mới gầy như vậy đó.”

“Là sao?”.

“Em nghĩ coi, biển rộng bao la, trời xanh mênh mông, mỹ nữ đẹp mắt, toàn là mỹ nữ có ba vòng cực chuẩn, anh không gầy đi sao được?”.

“Trời nóng, gặp mỹ nữ còn nóng hơn, cho nên anh gầy đi hả?”.

“Chuẩn không cần chỉnh!”.

Tôi vỗ vỗ vào vai anh: “Đồng chí tốt, chỉ có gầy đi thôi, chứ chưa đến nỗi kiệt sức mà chết.”

Đặng Linh Linh đứng bên cạnh không nhịn được cười, khuôn mặt của anh Hai trở nên méo xẹo: “Ê ê ê, bên cạnh còn có người khác nữa kia, em chú ý chút kéo ảnh hưởng người ta chứ.”

“Hơ, chuyện này Linh Linh biết từ lâu rồi, còn anh... Cần gì phải ảnh hưởng nữa nhỉ? Giới thiệu một chút, đây là Đặng Linh Linh, nhà văn lớn, đây là Hoàng Xuân Xuân, bạn thân của chị.”

“Chào anh! Phiêu Phiêu nói tầm bậy đấy, em chẳng qua chỉ kiếm sống bằng nghề viết lách, còn lâu mới được làm nhà gì đó.”

“Xin chào xin chào, thực ra anh tên là Hoàng Xuân, nếu như em không chê bai, cứ gọi anh một tiếng anh Hai là được rồi, chỉ có điều đừng bao giờ gọi anh là Hoàng Xuân Xuân.”

Đặng Linh Linh cười: “Dạ được ạ, anh Hai, anh cũng gọi em là Linh Linh đi.”

Anh Hai dùng cùi chỏ húc tôi một cái: “Nhìn thấy chưa hả, người ta thế này mới gọi là có phong thái của một nhà văn lớn chứ, em lo mà học theo người ta đi.”

Tôi liếc xéo anh một cái: “Đặng Linh Linh cả một bồ sách trong bụng, trong bụng em á, chỉ có chuyện ăn chơi trác táng của các cô các cậu thôi, cả đời này không thể nào có khí chất đó được.”

Chúng tôi tán phét một lúc, sau đó cùng tiễn Đặng Linh Linh lên máy bay. Khi đi ra, anh Hai nhìn thấy chiếc Audi, lập tức lắc đầu: “Phiêu Phiêu, em đúng là một bước lên tiên nha.”

“Lên gì mà lên, mà có lên cũng không phải là của em.”

Lý Trí ngồi đằng trước nói: “Xe này là của công ty phân cho sếp tổng Lưu, của sếp tổng Lưu thì không phải là của em Phiêu Phiêu chắc?”.

Tôi biết Lý Trí đang lấy lòng tôi, nhưng mà lúc này đây tôi cũng khó khăn khỏi cảm thấy khó xử, cũng may Nhị ca ca không nói gì nữa, chỉ có điều không khí trong xe có vẻ không được tự nhiên cho lắm, mãi đến khi tôi bắt đầu hỏi anh về tình hình phong cảnh con người ở đảo Hải Nam, anh mới hoạt bát trở lại.

Đường từ sân bay về rất tốt, trên đường đi thuận lợi cả, chúng tôi nhanh chóng trở về thành phố. Xe chạy vào tận dưới tòa nhà của anh Hai, tôi để Lý Trí đứng ở dưới chờ, sau đó giúp anh Hai xách một túi đặc sản Hải Nam đến trước cửa nhà anh: “Lúc này quên nói, chào mừng anh trở về.” Anh Hai mở cửa, cười nói: “Cảm ơn, Phiêu Phiêu...”

“Hả?”.

“Em luôn có thể quay trở về đây tìm anh.”

Tôi ngẩn người, anh tiếp tục nói: “Có thể là, anh không thể chờ em mãi được, nhưng mà em phải biết rằng, em luôn có một người bạn là anh, bất kể khi nào, em cũng đều có thể đến tìm anh.”

Anh thản nhiên nói, nhưng tôi cảm thấy trái tim mình bỗng đập nhanh hơn, khóe mắt nóng lên, sống mũi bắt đầu thấy cay cay, tôi muốn nói một cái gì đó để phá vỡ bầu không khí này, nhưng mà chẳng nói được câu nào. Có lẽ anh Hai chỉ nói ra những suy nghĩ trong lòng mình, nhưng mà anh không biết rằng, những điều này lại quan trọng với tôi biết nhường nào.

Khi tôi đứng giữa ngã ba đường, khi tôi không nhìn thấy con đường trước mắt, khi tôi muốn phát triển nhưng không biết đi như thế nào, có một người nói với tôi, anh ấy sẽ mãi mãi làm hậu thuẫn cho tôi... Nếu như nói anh Hai có thể thay thế ba mẹ tôi, điều đó đương nhiên là không xác đáng cho lắm, nhưng mà thật

sự là như thế, trong lòng tôi cảm thấy yên tâm hẳn. Tôi thật sự rất muốn ôm chầm lấy anh Hai, ôm hết sức mình, giờ đây, chỉ làm như vậy mới có thể diễn đạt được một chút tâm trạng của tôi lúc này.

Vào lúc này đây tôi có chút oán hận đối với anh Hai, tại sao anh không thổ lộ với tôi sớm hơn chút nữa, nếu như anh nói những lời này với tôi sớm hơn, chắc chắn tôi sẽ chấp nhận. Tôi và anh sẽ trở thành một cặp xứng đôi nhất. Bất kể chúng tôi béo lên hay là gầy đi, bất kể chúng tôi có tiền hay là không có tiền, chúng tôi đều hiểu về nhau, đều thương xót lẫn nhau. Nhưng mà bây giờ thì đã không được nữa rồi, vĩnh viễn không thể nào được nữa rồi. Sau khi tôi biết được thế nào là tình yêu, sau khi tôi biết được thế nào là thích một người, tôi không thể nào đến với anh được nữa.

Rất hạnh phúc, nhưng trái tim tôi lại rất đau, trái tim tôi như bị ai bóp chặt lại, nhưng không phải là vì tình ái.

Tôi không biết là đã rời khỏi chỗ ở của anh Hai như thế nào nữa, chỉ biết rằng tâm trạng của tôi ngày đó không bình thường lắm, đương nhiên là Lưu Thụy Căn phát hiện ra, nhưng anh không nói gì cả.

Chỉ vì anh Hai, tôi quên mất cả chuyện gặp Jannet, mãi cho đến tận ngày hôm sau tôi mới nhớ ra, liền cầm điện thoại gọi cho La Lợi.

“Tao biết rồi.”

“Hả?”

“Mấy hôm trước anh ấy nói với tao là vợ anh ấy sắp đến.”

“Ồ, thế, thế mà...”

“Tao hả? Tao thì biết làm thế nào nữa? Chính cung đến rồi, người làm bồ nhí như tao đương nhiên là phải trốn đi thôi chứ biết làm sao nữa.”

Tôi không biết phải nói gì nữa, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cái cô Jannet đó... rất giống mày, lần đầu tiên nhìn thấy, tao còn nhầm nữa là.”

“Tao biết rồi.”

“Hả?”

“Trong ví của anh ấy có một tấm hình của vợ, mới đầu tao còn cứ tưởng là tao, sau này mới biết là vợ anh ta. Mày nói có buồn cười không cơ chứ, trên thế giới này lại thật sự có một người giống như đúc mình vậy, ngay ngày hôm ấy tao còn chạy đi hỏi thái hậu nhà tao nữa đấy.”

Tôi không biết phải nói gì nữa, còn La Lợi ở phía bên kia thì cứ như đang đọc bản tin thời sự, tiếp tục nói: “Mới đầu tao còn hỏi dò, sau đó tao hỏi thẳng luôn, thái hậu nhà tao gơ tay lên trời thề chỉ sinh một đứa là tao thôi, nếu như thật sự giống đến mức ấy, thì nguyên nhân chắc là con cháu của hai gia đình đi lạc, mày cũng biết đấy, thời đó binh mã loạn lạc, không biết chừng một đồng bào, anh chị em nào đó thất lạc thì sao? Thực ra mày thấy Jannet giống tao, chi bằng nói tao giống Jannet, mày không cảm thấy bây giờ tao trang điểm ăn mặc giống cô ấy sao? Bọn tao trước đây, cũng không giống đến mức như bây giờ đâu.”

Nghe cô ấy nói nhàn nhạt, nhạo báng như thế, tôi nghe mà cảm thấy hoang mang, cuối cùng cũng chỉ biết lặng im không nói gì.

Ngày hôm nay tương đối nhàn rỗi, tôi ngồi đó không tìm được lại suy nghĩ lại những việc đã qua. Tôi nghĩ về La Lợi, nghĩ về bản thân mình, nghĩ về Đặng Linh Linh, nghĩ về chị Mã, còn suy nghĩ về những cô gái đã từng được tôi giới thiệu thành công hoặc thất bại. Suy nghĩ một vòng, tôi kinh khủng phát hiện ra, những người ôm ước mơ theo đuổi một tình yêu đều gặp đủ kiểu không như ý muốn, ngược lại mới bắt đầu đã xác định được mục tiêu, mong muốn có được cái gì, mặc dù không được mười phần vẹn mười, nhưng mà từ một góc độ nào đó thì cũng là đạt được cái mình mong muốn.

Giống như chị Mã, Lý Trí đương nhiên không phải là người hiền lành gì cho lắm, nhưng mà trông họ có vẻ rất hòa thuận. Điều này rất cuộc là vì sao? Có phải là họ tìm được người mà ông Trời đã an bài cho họ, hay là vì chúng tôi có quá nhiều yêu cầu? Nhưng mà Lưu Thụy Căn đã vượt qua cả những mong đợi của tôi từ ngày xưa, tại sao tôi lại vẫn cứ hoang mang như thế này?

Đúng thế, hoang mang, mặc dù tôi không thể hiện ra, nhưng mà thật sự là tôi luôn lo sợ. Đặc biệt là gần đây, anh thay đổi một cách cực kì không bình thường, khi nói chuyện với tôi thường lơ đãng tận đầu tận đuôi, hỏi anh có việc gì, anh chỉ nói là quá mệt, hỏi nữa thì bảo là em cứ yên tâm.

Đối với việc này tôi chỉ cảm thấy vô vọng, tôi lại không lo lắng về việc anh ngoại tình, bởi vì thực sự anh không có tính đó, ngoại trừ việc chúng tôi luôn ở bên nhau ra, người như anh đây cũng không cần phải lừa tôi ở cái vòng này. Điều làm tôi khó chịu là khoảng cách giữa hai chúng tôi, tôi thì gần như đã trải lòng hết với anh rồi, còn anh, vẫn giống như đóa hoa và ánh trăng trên mặt nước.

Không biết từ khi nào, tôi bắt đầu mất ngủ, ban đêm thường không ngủ được, đếm cừu không tác dụng, đếm sủi cảo cũng thế, tôi đành phải ngồi dậy vẽ tranh, chỉ có không ngừng vẽ tranh mới có thể làm tôi nhẹ nhõm, chỉ khi tôi dồn hết tinh lực của mình vào từng nét vẽ, từng chi tiết trên đó, tôi mới cảm thấy được vẫn có cái gì đó thuộc về mình.

Tôi bước qua thời gian ấy một cách dờ dẩn, thời gian hình như rất dài, mỗi ngày tôi đều cảm thấy khó chịu, nhưng hình như thời gian cũng rất ngắn, chớp mắt một cái là đã hết một ngày, buổi tối có thể gặp mặt hoặc gọi điện thoại cho Lưu Thụy Căn, sau đó, mỗi tối lại trôi qua như thế.

Đại khái là vào lúc thời tiết lạnh dần và bắt đầu phải mặc áo khoác, tôi gặp lại Jannet lần nữa. Nói thật là, tôi đã quên người này rồi, thời gian đó tôi rất ít khi gặp La Lợi, chủ yếu là tôi không biết phải đối diện với cô như thế nào, còn cô ấy, có thể là cũng không biết làm cách nào để đối diện với tôi. Trong tiềm thức của tôi là phải tránh cái mối quan hệ này của họ đi, cho nên khi Jannet gọi điện thoại cho tôi, tôi cảm thấy cực kỳ bất ngờ. Mà khi Jannet hẹn tôi ra gặp mặt, trái tim tôi suýt nữa thì nhảy ra ngoài, trong đầu quay tới quay lui cũng chỉ có một suy nghĩ trong đầu: lộ bí mật rồi! Việc của La Lợi và Jannet đã bị Jannet phát hiện ra rồi! Bây giờ La Lợi như thế nào? Bị đánh đập rồi, hay là bị tạt a xít rồi, hay là bị lôi ra bên ngoài đường rồi?

Cái sự căng thẳng và lo lắng đó của tôi, chỉ muốn ngay lập tức gặp được La Lợi để xác định tình hình, lại vừa muốn trốn đi thật xa ngay lập tức, cuối cùng, tôi vẫn phải gắng gượng đi đến Âu Nhã. Jannet ngồi trước cửa sổ, mặc một bộ quần áo cách điệu thời Đường màu trắng, loại quần áo này có chút trung tính, nhưng mà cô ấy mặc thì lại toát ra vẻ rất quyến rũ.

“Em Hoàng.” Cô ấy gật gật đầu với tôi.

“Chào chị Jannet.” Tha thứ cho tôi, tôi thật sự là đã quên mất tên tiếng Hoa của cô ấy rồi, “Thật sự là không ngờ chị sẽ gọi điện cho em.”

“Chị cũng không ngờ nữa là.”

Cô ấy lạnh lùng nói, tôi lúng túng mỉm cười, không biết phải nói tiếp như thế nào nữa, may mà phục vụ đã qua đến đây, tôi chọn đại một tách cà phê.

“Chị vốn không muốn nói với em đâu, nói cách khác, vốn dĩ là chị chưa hề nghĩ là sẽ có cuộc nói chuyện ngày hôm nay.”

Tôi tiếp tục cười gượng, trong trường hợp này nếu như là người khác, tôi tuyệt đối sẽ nói rằng tôi và chị có cái gì đáng để nói với nhau cơ chứ, nhưng mà vì La Lợi, đừng nói là Jannet tìm tôi để nói chuyện, cho dù cô ấy bắt tôi phải nhận một cái tát thay cho La Lợi, tôi cũng sẽ chịu đựng mà chấp nhận thôi.

“Chị luôn cảm thấy phụ nữ không nên quản chuyện của đàn ông, phụ nữ có chuyện của phụ nữ, đàn ông có việc của đàn ông, hai bên không nên can thiệp lẫn nhau, như thế mới có thể sống bên nhau được. Nhưng có một số việc, không quản lại không được ấy chứ.”

“Tôi nhất định sẽ về khuyên cô ấy, tôi nhất định sẽ về khuyên cô ấy!”. Tôi gần như là nghiêng răng nghiêng lợi, hạ quyết tâm, cho dù việc này đến tai ba mẹ La Lợi cũng phải làm cho cô ấy rút lui, trước đây sợ cô ấy mất mặt, nhưng mà người ta bây giờ đã tìm đến tận tôi đây rồi, nếu như không ngừng lại thì còn không biết là mất mặt cỡ nào nữa ấy chứ! Cái cô Jannet này nhìn lạnh lùng như thế, trông có vẻ thanh cao, thoát tục, nhưng mà một con người càng như thế càng ghê gớm, hơn nữa một khi xảy ra rắc rối thật, không cần suy nghĩ tôi cũng đã biết là Joseph đứng về bên nào rồi.

Tôi nói như thế, Jannet lại có chút kinh ngạc: “Xem ra em Hoàng đã biết chị sắp nói điều gì rồi thì phải?”.

“Em biết, việc này thật là xin lỗi chị, đáng lẽ em phải sớm... Chà, nói chung là chị cứ yên tâm, nhất định em sẽ giải quyết bên phía cô ấy!”.

Jannet nhìn tôi trong chốc lát, mỉm cười: “Em Hoàng nói như thế là chị yên tâm rồi, xem ra David đã tìm được một người phụ nữ thích hợp với anh ấy. Chúc hai người hạnh phúc!”.

Cô ấy nói rồi, giơ tách cà phê lên, tôi bị cô ấy làm cho ngốc nghếch mất rồi, David? Đó là ai? Không phải chúng tôi đang nói về La Lợi sao?

58. Chương 58

Chương 58

Người yêu cũ của Lưu Thụy căn, mối tình đầu của Lưu Thụy Căn, tình yêu số một của Lưu Thụy Căn...

Về người con gái ấy, tôi đã từng suy nghĩ rất nhiều, mặc dù Lưu Thụy Căn không nói quá nhiều, nhưng tôi luôn luôn cố gắng sắp xếp những mảnh ghép về cô trong đầu. Xinh đẹp, thông minh, có tri thức, thích thể hiện... và nhấn tâm.

Đó chắc chắn là một người con gái cũng sắc sảo, đó nhất định là một người con gái mãi mãi chẳng biết mình cần gì. Còn về việc gặp mặt với cô ấy, tôi cũng đã từng nghĩ rồi, đương nhiên, nếu có thể được, cả đời này kiếp này tôi đều không muốn gặp cô ấy, nhưng tôi biết nhiều lúc thế giới này rất nhỏ, hơn nữa căn cứ theo một cái định luật đáng chết nào đó, giả dụ một sự việc nào đó có thể sẽ phát triển theo chiều hướng xấu, thế thì nhất định sẽ phát triển theo chiều hướng ấy. Vì thế cũng có thể nói rằng, nếu như tôi có khả năng gặp người yêu cũ của Lưu Thụy Căn, thế thì nhất định sẽ gặp thôi, mặc dù có thể là vào n năm sau.

Tôi có nghĩ về cảnh tượng đó, tôi đã từng nghĩ trong dòng người tấp nập, Lưu Thụy Căn đang dạo phố với tôi bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt dờ dẩn nhìn về phía trước, mà bên kia, cũng là một người con gái xinh đẹp đang nhìn anh, vào giây phút đó, trong thế giới của họ chỉ có hai người mà thôi, thế là cho dù tôi có đau lòng như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ có thể đứng một bên mà nhìn thôi.

Đương nhiên là tôi cũng đã từng suy nghĩ, rất nhiều rất nhiều năm sau, tôi và Lưu Thụy Căn dắt cháu nội dạo mát trong khuôn viên gần nhà, một bà già tóc bạc trắng ăn mặc cực kỳ chỉnh chu đi đến trước mặt chúng tôi, bà ấy và Lưu Thụy Căn nhìn nhau chăm chăm, sau đó chào hỏi nhau, Lưu Thụy Căn mời bà ấy về nhà chơi, bà ấy chỉ cười rồi từ chối. Sau khi bà ấy đi, tôi sẽ hỏi đó là ai, Lưu Thụy Căn bình thản nói với tôi rằng, chính là người đó người đó người đó đó.

Lúc ấy, chắc là tôi sẽ nhéo tai anh, rồi cười anh, nhưng mà trong lòng lại chẳng có chút bận tâm nào cả.

Tình huống bình dị, tình huống khó đỡ, tình huống đau thương, tình huống vui vẻ, khi tôi cảm thấy chán chường, khi tôi ngủ không được, khi tôi nghỉ ngơi trong lúc về tranh, khi tôi suy nghĩ linh tinh bậy bạ tôi đã suy nghĩ không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng mà duy nhất, tôi chưa từng nghĩ tới hình huống trước mắt đây.

Khi Jannet nói về David, làm thế nào tôi cũng không nghĩ được người cô ấy nói là Lưu Thụy Căn, đang ngồi đó do dự không biết có nên hỏi cho rõ ràng ra hay không, Jannet hình như là đoán được tôi không hiểu, cười nói: “Sao thế, em không biết tên tiếng Anh của anh ấy[1]à?”.

[1] Trong tiếng Hoa, cô ấy và anh ấy phát âm giống nhau, khi Jannet nói về anh ấy (Lưu Thụy Căn), Phiêu Phiêu lại nghĩ về cô ấy (La Lợi), nên xuất hiện tình huống ông nói gà, bà nói vịt như ở đây.

Tôi ậm ậm ừ ừ trả lời, tên tiếng Anh ư? Họ tên trên chứng minh nhân dân của La Lợi ghi rõ là La Lợi Lợi, không giả một chút nào, nhưng mà cái tên La Lợi chắc cũng không phải là tên tiếng Anh của cô ấy. Hơn nữa, La Lợi và David có điểm tương đồng nào trong tiếng Anh hay không?

“Chính là Lưu Thụy Căn đó.”

Lúc ấy trong đầu tôi hoàn toàn là nghĩ về La Lợi, đột nhiên nghe thấy cái tên này, thậm chí tôi còn chưa kịp phản ứng lại, mà sau khi đã có phản ứng lại tôi lại càng cảm thấy khó hiểu hơn, Lưu Thụy Căn? Liên quan gì đến anh ấy? Đúng thế, quả thực là anh ấy biết thân phận của La Lợi, nhưng anh ấy đâu quen thân với La Lợi đâu!

Jannet cúi đầu xuống: “Em Hoàng hình như không biết chị đang nói gì phải không?”

“Đúng rồi ạ, chị nói một lúc làm em chẳng biết đường nào mà lần.”

“Thế em nghĩ là chị đang nói chuyện gì?”. Tôi cười gượng, không biết phải trả lời như thế nào, Jannet dò xét nhìn tôi từ trên xuống dưới, bỗng nhiên cười nói: “Em Hoàng đúng thật là người có tâm huyết!”

“Chị Jannet khách sáo quá, khách sáo quá, khách sáo quá...” Giọng nói của tôi càng lúc càng nhỏ, nhưng tiếng kêu gào trong lòng ngày càng lớn, mẹ kiếp, cái gì mà người có tâm huyết? Cái gì gọi là người có tâm huyết? Mẹ kiếp, giải thích cho tôi nghe xem, cái gì gọi là người có tâm huyết khó đỡ thế này cơ chứ?

Lúc này tôi có chút ngượng ngập với Jannet, chỉ vì La Lợi, cho nên tự nhiên tôi cứ cảm thấy có lỗi với cô ấy, gặp cô ấy là tôi thấy chột dạ, cô ấy nói gì tôi cũng đều cảm thấy đúng. Nhưng mà thật sự tôi không thích kiểu ta đây có quyền phán xét người khác như thế đúng rồi thế này.

Thực ra cái kiểu ta đây cũng chẳng có gì, khí chất người ta hơn mình, học lực cao hơn mình, xinh đẹp hơn mình, cái gì cũng hơn tôi một cái đầu, vốn đã cao hơn tôi rồi, nhưng mà tôi cứ cảm thấy không thoải mái, tôi cũng không nói rõ được là không thoải mái ở điểm nào, sau này nghĩ lại, có lẽ, cái này có lẽ là do kẻ thù tự nhiên chẳng?

“Hóa ra em Hoàng nghe chị nói từ nãy đến giờ, là nói về người bạn gái đó của em hả?”

Tôi nhìn cô ấy, chớp chớp mắt, sau đó, lại chớp chớp mắt.

“Em Hoàng coi thường chị quá, đừng nói là cô bạn tên La gì đó của em có thể uy hiếp chị được cái gì, cho dù có uy hiếp được, chị cũng chẳng đưa chuyện này ra nói làm gì. Joseph là một người đàn ông thực thụ, anh ấy biết việc gì thì nên làm, còn việc gì thì không nên làm, về điểm này, thời gian trôi qua cũng không ít mà David vẫn chưa bằng anh ấy.”

“Chị Jannet, đúng là chị nói gì em không hiểu thật luôn ấy.”

Jannet liếc nhìn tôi tỏ vẻ tội nghiệp: “Chị cứ nghĩ là David đã có thể vứt bỏ được quá khứ, nhưng bây giờ xem ra...”

Cô ấy ngừng lại, chuyển ánh mắt về phía cửa sổ, hai mày hơi nhíu lại, hình như đang suy tính điều gì đó, bỗng nhiên tôi cảm thấy lòng dạ rối bời, càng nhìn cô ta càng thấy ngứa mắt, sau đó có một suy nghĩ hơi độc ác là, cô ta cứ làm ra vẻ uyên thâm như thế này, chẳng trách Joseph đi ngoại tình là phải.

Tôi biết suy nghĩ như vậy là không đúng, nhưng mà bây giờ tôi giống như đã phát hiện ra nguy cơ gặp phải một loài động vật nguy hiểm nào đó. Đợi thêm một chút nữa, thấy cô ấy vẫn không nói gì, cuối cùng, tôi ngồi không yên nữa: “Chị Jannet gì ơi, em còn có việc...”

“Thôi thì nói cho em nghe vậy.” Jannet thở dài, “Điều này có vẻ là sẽ rất phũ phàng với em, nhưng mà một khi em đã bị cuốn vào đây thì cũng có quyền được biết, đừng đi vội, tin chị đi, những điều chị sắp nói tuyệt đối sẽ quan trọng hơn việc em sắp phải đi làm đó.”

Tôi sắp bị bùng nổ đến nơi, nhưng rồi vẫn cố gắng ngồi xuống.

“Giới thiệu lại nhé, chị tên là Jannet, tên tiếng Trung là Lưu Thực Anh, Joseph là chồng hợp pháp của chị bây giờ. Bốn năm trước chị về làm vợ Joseph, nhưng mà trước anh ấy chị đã từng yêu một người con trai, đó chính là David, Lưu Thụy Căn, nói như thế, em đã hiểu chưa?”

Rất bất ngờ, khi tôi nghe thấy câu nói này, tôi không hề có những cảm giác đại loại như bị làm cho kinh ngạc, bị chấn động, tôi chỉ đỡ dần suy nghĩ, à, cuối cùng cũng đã đến rồi.

“Chị và David yêu nhau tám năm, đó là một tình yêu rất đẹp. Nhưng mà tình yêu có đẹp đến mức nào đi chăng nữa, khi đến hồi kết thúc cũng sẽ kết thúc mà thôi, sau khi chị quyết định không liên lạc với anh ấy nữa, thì không hề có dây mơ rễ má gì với anh thật, thậm chí chị chưa bao giờ nói về anh ấy với người khác.

Đương nhiên, chị biết rằng David không thể nào chấp nhận, nhưng mà thời gian là liều thuốc tốt nhất. Chị cứ ngỡ rằng thời gian có thể mang đi tất cả, có điều... Thôi không nói nữa, không nhất thiết phải nói với em những điều này nữa. Bây giờ Lưu Thụy Căn đang làm một việc rất nguy hiểm đối với Joseph, việc này cho dù có thành công hay không cũng đều không mang lại lợi ích gì cho anh ấy. Hôm nay chị hẹn em ra đây, vốn là muốn em khuyên nhủ anh ấy, nhưng mà bây giờ chị phát hiện ra, em thậm chí còn không biết thân phận anh ấy, chị không biết điều này có nghĩa là gì, nhưng mà vẫn mong em nhấn dùm với anh ấy hai câu. Thứ nhất, Joseph không phải là một thằng ngốc; thứ hai, bây giờ chị đã là bà Triệu rồi, là phu nhân của Joseph rồi."

"Tại sao chị không tự nói với anh ấy?". Giây phút này, sự khổ luyện nhiều năm của tôi cuối cùng cũng đã có lúc dùng đến, mặc dù trong đầu tôi trống rỗng, dây thần kinh và toàn bộ máu huyết của cả cơ thể đều đang đan mắc vào nhau, nhưng mà khi nói câu này ra tôi vẫn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi có chút lạnh lùng, "Những lời này chị nói với anh ấy không phải càng tốt hơn sao?".

"Chị đã thử rồi, nhưng mà thực sự là anh ấy không thể nào nói chuyện một cách bình tĩnh với chị được, chị thật sự là không nghĩ được anh ấy sẽ như thế."

Tôi không nói gì nữa, Jannet tiếp tục nói: "Chị biết, anh ấy nghĩ rằng vì tiền mà chị rời bỏ anh ấy, cho nên anh ấy muốn làm cho Joseph bị sạt nghiệp. Chị rất vui vì sự thành công ngày hôm nay của anh ấy, nhưng chị thật sự không muốn anh ấy sử dụng cái thành công đó vào việc này, em cũng không muốn mà, đúng không?".

Tôi không trả lời, chỉ biết nói: "Em sẽ nói với anh ấy, chị còn việc gì nữa không?".

Jannet do dự nhìn tôi, nói tiếp: "Chị thật sự hy vọng em và David có thể sống với nhau đến bạc đầu, anh ấy quả đúng là một người đàn ông tốt."

"Cảm ơn, còn gì nữa không ạ?".

Jannet lắc đầu, tôi đứng dậy: "Thế thì, em đi trước đây." Tôi cầm lấy túi, ưỡn thẳng lưng bước ra ngoài, tôi dám cá độ, từ thuở sinh ra đến giờ, chưa bao giờ tôi bước đi với một sống lưng thẳng đến như vậy, cũng chưa bao giờ có khí thế như thế này. Tôi đi xuống dưới lầu với một chí khí như thế, trả tiền một cách có chí khí, bước ra ngoài Âu Nhã cũng rất có chí khí.

Tôi đi mãi, đi mãi, đi mãi...

Mỗi một con đường đi qua tôi đều biết, mỗi chiếc xe chạy qua tôi đều đọc được biển hiệu của nó, nhưng mà đi về đâu thì tôi lại không biết. Tôi chỉ biết rằng phải tiếp tục đi, nếu như có thể được, thì cứ đi mãi như thế này.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mặt trời rực rỡ, gió thổi nhẹ nhẹ, lá cây xào xạc đung đưa trong gió, ở những khoảng đất trống rộng rãi còn có người đang thả diều, đừng nói là mưa, ngay cả một đám mây đen cũng không có. Hình như mọi người đều đang rất vui, mà chỉ có tôi, đang đi một cách không có mục đích, xót xa, khó chịu, thậm chí có chút không biết tại sao lại đau đớn đến thế này nữa kia.

Tôi cảm thấy cuối cùng mình cũng đã đợi được kết quả mà mình luôn muốn có, nhưng mà, tôi lại không biết cái kết quả đó là gì, hình như tôi đã tìm thấy đáp án, nhưng mà đầu óc bả đậu này của tôi không làm cách nào để làm rõ những việc này được.

"Hoàng Phiêu Phiêu." Tôi nói với mình, "Hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh!".

Có gì to tát lắm đâu, thế giới này sẽ không bị hủy diệt đâu, mà cho dù có bị hủy diệt thật, hơn sáu tỉ người trên thế giới này sẽ cùng chết với mình cơ mà!

Cứ suy nghĩ như thế, cuối cùng tôi cũng đã có thể khống chế được cơ thể mình, sau đó, dừng lại trước một quán KFC, tôi bước vào, chọn một ly cà phê, rồi ngồi ngẩn ngơ ở đấy. Tôi muốn suy nghĩ mọi việc cho rõ ràng một chút, nhưng mà đầu óc không thể nào tập trung được, mãi đến khi Lưu Thụy Căn gọi điện cho tôi, tôi cũng chưa nghĩ ra được cái gì.

"Ở đâu vậy?". Trong điện thoại vọng đến tiếng của anh, giọng nói kéo dài ra, đó là một thú vui nho nhỏ của chúng tôi trong thời gian gần đây. Thú vui đó là nói chuyện với nhau với đủ kiểu trêu đùa như giả vờ

tỏ ra ngây ngô, nói thẳng nói thật, nói kéo dài giọng ra, việc chỉ cần nói trong vòng mười giây thì chúng tôi có thể kéo dài ra thành ba mươi giây, mãi cho đến khi người kia bật cười lên một trận mới thôi. Tôi do dự một lúc, bên kia lại nói: “A lô? A lô?”.

“Ừm.”

“Sao thế?”.

Ở bên kia anh vẫn tiếp tục đùa, vào lúc này, tôi thật sự cũng chẳng biết xử sự như thế nào, chỉ tiếp tục “ừm”, lần này cuối cùng anh cũng đã phát hiện ra tôi không như bình thường, giọng nói trở lại bình thường: “Sao thế cưng, gặp phải chuyện gì không vui à?”.

“Anh...” Tôi đành hắng một tiếng, cố gắng nói với một giọng bình thường, “Hôm nay anh có bận gì không?”.

“Còn có một chút việc, có điều không quan trọng, em nói đi.”

“Không có gì, anh cứ xử lý công việc của anh trước đi.”

“Em ở đâu? Anh qua tìm em?”.

Tôi định nói là anh cứ làm cho xong việc của mình đi rồi tính tiếp, nhưng mà vào lúc này đây, thậm chí đến cả sức lực để giả vờ thôi tôi cũng không có, nhìn một lúc khung cảnh nơi đây, mới nói cho anh địa điểm.

Hỏi cho ra nhẽ đi, bất kể thế nào, hỏi cho ra nhẽ... rồi tính sau.

59. Chương 59

Chương 59

Kết thúc cuộc nói chuyện với Lưu Thụy Căn, tôi tiếp tục ngồi ngơ ngẩn. Khi tôi đến đây đứng vào buổi chiều, còn ít người lắm, nhưng lúc này đây lại trở nên quá ồn ào.

Bên phía tay trái tôi là một gia đình nhỏ, một đôi vợ chồng và một đứa con nhỏ, bên phải là hai cặp thanh niên đang gặp mặt nhau, hai đôi nam nữ cười nói vô tư xả láng ở đó. Trên bàn là một đồng hồ ăn, chỉ có tôi, trên bàn mỗi một ly cà phê, phục vụ đã đến hỏi tôi hai lần có cần phải dọn đi hay không.

Vào thời gian vàng như thế này, một mình tôi chiếm một bàn, quả là tội lỗi!

Thật lạ lùng, vào lúc này đây mà tôi còn suy nghĩ mấy thứ này, không, phải nói là vào lúc này, trong đầu tôi cứ suy nghĩ toàn những thứ linh ta linh tinh. Tôi biết là tôi nên suy nghĩ về Lưu Thụy Căn, tôi nên sắp xếp lại một lượt trình tự từ lúc tôi gặp Lưu Thụy Căn cho đến nay. Tôi không nên ôm bất kỳ một mối ảo tưởng nào nữa, phải suy nghĩ một cách thực tế nhất về những lời nói, cử chỉ của Lưu Thụy Căn, tôi nên nghiêm túc dò xét lại chuyện tình cảm này, cho dù thế nào cũng không thể tiếp tục giả ngây giả ngô được nữa.

Tôi biết chứ, những điều này tôi đều biết hết, nhưng mà...

Còn nhớ hồi nhỏ khi xem tivi, lần đầu tiên nghe người ta nói giang hồ thường không làm chủ được bản thân, cảm thấy rất oách, rất có ý tưởng, sau này nghe nhiều rồi cảm thấy người ta cứ giả vờ thế nào ấy. Mẹ kiếp, cái gì mà không làm chủ được bản thân, nếu bạn muốn làm gì, ai có thể ngăn cản được bạn cơ chứ? Trừ phi bạn không muốn bỏ ra những hy sinh đó mà thôi. Làm đi mà còn nêu cao lý do là vì không làm chủ được bản thân. Mà bây giờ thì tôi biết được rồi, không làm chủ được bản thân, thực ra chỉ là không muốn làm mà thôi. Lý trí là một chuyện, phân tích là một chuyện, muốn hay không lại là một chuyện khác.

Nếu như có khả năng, thật sự là tôi muốn tìm một nơi để khóc một trận cho thoải mái, không phải khóc cho tình yêu này, mà là khóc cho bản thân mình quá ư là đáng thương.

Lưu Thụy Căn đến rất nhanh, theo cảm giác của tôi, sau khi ngắt điện thoại chưa bao lâu thì anh đã xuất hiện. Chắc là anh vừa hợp hành gì đó, mặc một bộ đồ vest màu xanh nhạt, không thắt caravat, áo sơ mi

tùy tiện mở ra hai cốc. Anh đẩy cửa bước vào một cách tự nhiên, nhưng mà trong phút chốc, cả quán KFC dường như trở nên im lặng hẳn, đương nhiên, cũng có lẽ là vì tôi bị anh làm cho sững sờ. Tôi ngồi ở vị trí cách cửa không xa, anh vừa bước vào là nhìn thấy tôi ngay, ngay lập tức bước qua: “Vì sao lại nghĩ ra đến đây vậy?”.

Những quán ăn giống như KFC thế này, trước đây tôi thường hay đến, nhưng từ sau khi tôi hạ quyết tâm giảm béo thì thật sự là ít khi đặt chân đến đây nữa.

Lưu Thụy Căn kéo ghế ngồi xuống: “Sao thế, buồn miệng à?”.

Tôi nhìn anh không nói gì, anh nghiêng đầu qua: “Sao thế? Vì sao có cảm giác là em không được vui lắm, chẳng giống em thường ngày chút nào cả.”

“Em gặp Jannet rồi.”

Tôi chậm rãi mở miệng, nghe thấy cái tên này, sắc mặt anh bỗng nhiên thay đổi hẳn. Sự thoải mái nãy giờ biến mất, thay vào đó là sự không tự nhiên, hai mắt âm u, hung dữ nhìn tôi: “Cô ấy nói gì với em?”.

Tôi không trả lời. Anh hít vào một hơi, tỏ ra thoải mái hơn lúc nãy một chút: “Em đừng suy nghĩ nhiều quá, em không biết cô ấy như thế nào đâu, cô ấy... Anh không muốn nói cô ấy cái gì cả, nhưng mà những lời của cô ấy em đừng tin tưởng tuyệt đối làm gì.”

Cô ấy nhờ em nhắn lại với anh hai câu.”

“Cái gì?”.

Tôi nói lại hai câu mà Jannet nhờ tôi nhắn lại, anh cười nhạt: “Anh cũng nghĩ là như thế, cô ấy đánh giá bản thân mình cao quá, cô ấy còn nói với em những gì?”.

Tôi mím môi không nói gì nữa, Lưu Thụy Căn nhìn tôi trong chốc lát, lần nữa nở nụ cười: “Thôi được rồi, chúng ta không nhắc đến cô ấy nữa, em chưa ăn cơm phải không, muốn ăn gì không?”.

“Lưu Thụy Căn?”.

“Sao vậy?”.

“Em có một câu muốn hỏi anh, xin anh, không, cầu xin anh trả lời thật cho em biết.”

“Phiêu Phiêu, em... Được rồi, em nói đi.”

Mặc dù anh đã bảo tôi nói đi, nhưng tôi lại không nói liền ngay lập tức, mà là ngồi nhìn anh thật lâu. Có lúc, tôi cảm thấy Lưu Thụy Căn cũng chỉ tầm tạm mà thôi; có lúc, tôi cảm thấy anh đẹp trai vô cùng; có lúc, tôi cảm thấy anh rất sáng chói; có lúc tôi cảm thấy cả người anh toát lên hào quang; như vừa nãy đây thôi, tôi còn bị anh làm cho sững sờ cơ mà.

Nhưng mà nếu như nhìn thật kĩ, những điều đó đều biến mất. Trước mặt tôi đây, cũng chỉ là một khuôn mặt, một con người mà thôi.

Tôi không nói gì, anh cũng không nói gì, chúng tôi cứ thế bốn mắt nhìn nhau, giống như là rất tình cảm, mà cũng giống như là rất xa cách.

“Anh yêu em không?”. Cuối cùng tôi cũng đã cất tiếng hỏi, tôi đã từng nghĩ rằng tôi vĩnh viễn sẽ không hỏi vấn đề này, tôi luôn cảm thấy việc này không cần hỏi, hoặc là vấn đề này không được hỏi. Nếu như người đó yêu bạn, thế thì cho dù anh ta không nói bằng miệng, anh ta cũng sẽ dùng hành động để thể hiện. Nếu như người đó không yêu bạn, hỏi người ta thì có được gì đâu cơ chứ? Cho nên, cho dù là những khi tình cảm đang dạt dào, tôi cũng chỉ néo tai anh hỏi anh có nhớ tôi không mà thôi.

Nhưng mà hôm nay tôi lại hỏi, một vấn đề giống những cô gái kia thường hay hỏi. Chỉ có điều khi người khác nói, có thể là hỏi một cách nũng nịu, cũng có thể hỏi một cách hờn giận, cũng có thể hỏi với một cách hoài nghi, còn tôi, lại là hỏi với một cách tự ti như thế này đây.

Anh yêu em không? Lưu Thụy Căn, anh đã từng yêu em bao giờ chưa? Anh ở bên em rốt cuộc là vì cái gì?

Bởi vì em thật thà? Bởi vì em đáng tin tưởng? Bởi vì anh cần một người vợ không phản bội lại anh? Bởi vì trong cả cuộc đời em chưa từng xuất hiện một người đàn ông nào khác ư? Đều được, những nguyên nhân này đều được cả! Nhưng mà anh có yêu em không?

Em có thể chịu đựng được sự lừa dối của anh, có thể chịu đựng được cái việc thăm dò em của anh, có thể chịu đựng được sự thâm trầm của anh, nhưng mà, Lưu Thụy Căn ơi... Em và anh ở bên nhau chỉ vì em thích anh, chỉ vì em yêu anh, cho nên, em cũng chỉ có thể cho phép anh yêu em...

“Anh...”

“Nói cho em biết sự thật, anh hãy nói cho em biết sự thật. Có thể là em không hiểu gì về nhân tình thế thái, nhưng mà, em là một người con gái. Về vấn đề này, người con gái nào cũng có thể phân biệt được những lời anh nói là thật hay là giả.”

“Tin anh đi, Phiêu Phiêu, hôm nay tâm trạng em đang không ổn định, chúng ta bàn vào ngày khác được không? Thực ra anh cảm thấy chuyện này chẳng có gì to tát cả.”

Tôi không nói gì, ngoan cố nhìn anh, anh có chút bất lực, thở dài: “Được rồi, Phiêu Phiêu, em biết quá khứ của anh. Đối với tình yêu, thật sự là anh có chút sợ hãi, cho nên thật sự là anh không thể nói với em là anh yêu em hay không. Thực ra tình yêu là cái gì? Yêu rồi và không yêu có gì khác nhau không? Anh biết suy nghĩ của em, nhưng mà thật đấy, có một số việc khi em trải qua, thì em sẽ biết việc đó chẳng có gì cả... Được rồi, những lời này đáng lẽ anh không nên nói ra. Nhưng mà Phiêu Phiêu, em tin anh đi, thật sự là anh thích em, nếu như em cần chứng minh, thì kết hôn được không? Ngày mai chúng ta có thể đi đăng ký trước, hai tháng sau tiến hành hôn lễ, đây là việc trọng đại trong đời em, cho dù anh có nhà rồi, nhưng vẫn cần phải chuẩn bị một chút.”

Những lời nói này thật sự là cực kỳ thành khẩn, nếu như tôi biết được kết cục thì sẽ không nên hỏi nữa, Lưu Thụy Căn ơi, sếp tổng Lưu à, điều kiện nào cũng hợp với tôi rồi, tôi gả cho anh ấy, ngay lập tức có thể sống một cuộc sống như Đặng Linh Linh mong mỏi. Từ đó về sau, tôi có thể xem Tử Kinh như nhà ăn của mình, xem Âu Nhã như phòng trà của mình. Nếu có đi tham gia các buổi hội họp với bạn học, với bạn bè quen trên mạng, chắc chắn sẽ làm cho toàn thể mọi người bị chấn động. Đến cả cái cô Jannet kia...

Ồ, đương nhiên là cô ta sẽ không bày tỏ sự ngưỡng mộ, nhưng mà tôi hoàn toàn có thể làm cho cô ta phải cảm thấy buồn nôn chết đi được!

Đúng thế, những điều đó tôi đều biết, nhưng mà giây phút này đây, chiếm cứ đầu óc tôi không phải là lý trí, cũng không phải là tình cảm, tôi không biết là gì nữa. Nhưng mà tôi lại vẫn nhìn anh chăm chăm: “Ngay từ ban đầu khi anh tiếp xúc với em chỉ với nguyên nhân là em thật thà sao? Nói một cách khác, ngay từ ban đầu anh gặp mặt La Lợi, lại là vì lý do gì?”

Lưu Thụy Căn không trả lời, tôi tiếp tục nói: “Anh luôn muốn trả thù đúng không? Thực ra em và La Lợi đều là công cụ của anh phải không?”

“Không được nói tầm bậy.”

“Có thật là em nói tầm bậy không? Nếu như không có lý do gì, tại sao anh đi gặp mặt La Lợi? Nếu như cô ấy không giống với Jannet, liệu anh có muốn đi gặp cô ấy không? Anh rõ ràng biết rằng em không phải là La Lợi, nhưng mà anh mãi không chịu nói, đó là bởi vì sao?”

Lưu Thụy Căn lắc đầu, cười nói: “Em nghĩ là vì sao?”

“Em không biết. Lưu Thụy Căn, em không hiểu hết về anh. Em đã từng cho rằng em rất hiểu anh, nhưng mà bây giờ em phát hiện ra em hoàn toàn không hiểu gì về anh cả, không chỉ là không hiểu gì, mà trước mặt anh em như một đứa trẻ con, giống như một con... rồi vậy. Nhất cử nhất động của em đều bị anh khống chế, mỗi một phản ứng của em thực ra anh đã dự đoán trước được. Mới bắt đầu là thăm dò em, nghiên cứu em, sau đó nữa là có kế hoạch công bố thân phận của mình. Thực ra không phải là anh trái lòng nói thật với em, mà là, mà là...”

Đến rất gần rồi, tôi cảm thấy mình đã đến rất gần với câu trả lời rồi, nhưng mà tôi không nói ra được, tôi biết là có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng mà cũng chỉ cách nhau có một lớp giấy mỏng nữa mà thôi. Chính vào lúc này đây, tôi đột nhiên nhớ đến một câu nói của La Lợi, đó là ngay từ ban đầu, tôi và cô ấy

bàn luận về Joseph: “Mày đừng nghĩ mấy người có tiền đó là người ta sung sướng đâu nhé, thực ra cũng chẳng có gì. Bệnh đa nghi người nào cũng có, đến cả vợ con mà người ta cũng phải đề phòng.”

Giống như một tia chớp lướt qua trong đầu, tôi đều đã tìm ra được lý do của tất cả mọi việc. Đa nghi! Sự đa nghi của Joseph! La Lợi đã từng nói về mình rằng, nước lên thì thuyền cũng lên là bởi vì Lưu Thụy Căn để ý đến tôi, Lưu Thụy Căn để ý đến tình cảm này nên sẽ không làm bừa, nhưng mà làm sao Lưu Thụy Căn có thể đảm bảo La Lợi và Joseph nhất định sẽ có gì đó với nhau nhỉ?

Jannet!

Có cả Jannet cơ mà, La Lợi và Jannet giống nhau như thế. Nếu như Joseph là một người đàn ông chung tình thì gặp rồi cũng sẽ chẳng có gì, nhưng mà nhìn Joseph là biết ngay người này chẳng hay ho gì, trước La Lợi không biết đã chọc ghẹo qua bao nhiêu cô gái nữa, gặp La Lợi, cho dù là vì mối lạ hay là cái gì khác cũng đều sẽ có hứng thú. Mà người đàn ông như thế này, muốn làm La Lợi rung động có gì mà khó cơ chứ?

Lưu Thụy Căn bị Jannet làm tổn thương, cho dù anh ấy muốn xem mắt để lập gia đình cũng sẽ không tìm một người như La Lợi thế này đâu, anh đồng ý gặp mặt La Lợi chắc chắn là có nguyên nhân, mà cái nguyên nhân này, cũng chỉ có thể là để trả thù như Jannet đã từng nói!

Khi nghĩ đến tất cả những điều này, bản thân tôi cảm thấy rất sững sờ, đột nhiên tôi có giác như mình đang xem phim viễn tưởng, Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé, chẳng có ai chống lưng cũng chẳng có gia đình máu mủ gì cả, thậm chí chẳng có lấy một người thân thật sự thân thiết, làm sao lại bị cuốn vào việc này được cơ chứ?

Việc này chắc chắn là giả rồi, thực ra tôi là một cô bé Lọ Lem có được sự ưu ái bất ngờ của hoàng tử. Đây nhất định là do tôi suy nghĩ nhiều quá rồi, nhất định là vì tôi đọc quá nhiều truyện tranh. Tất cả sai lầm này đều do Jannet mà ra cả, là do cô ấy kéo nhầm tôi vào đây. Người phụ nữ này chắc chắn là đang trả thù, bởi vì tôi và La Lợi là bạn bè, bởi vì La Lợi cướp chồng của cô ấy, còn bởi vì Lưu Thụy Căn bây giờ ở bên tôi, cho dù cô ta có đá Lưu Thụy Căn đi chẳng nữa, nhưng mà thực tế là vẫn thích anh.

Tôi thử thuyết phục bản thân mình, nhưng trong đầu lại hiện ra ngày càng nhiều cảnh tượng ủng hộ cho lý lẽ này của tôi. Ví dụ như Lưu Thụy Căn gần đây cứ như người mất hồn, ví dụ như sự trùng hợp ngẫu nhiên khi tôi phát hiện ra thân phận của anh, ví dụ nữa là lúc này khi anh nhìn tôi với một ánh mắt mơ hồ...

Nếu như anh ấy có cảm tình với tôi, tại sao lại nhìn tôi với ánh mắt đó?

60. Chương 60

Chương 60

Lúc này chìm đắm trong những suy nghĩ của mình nên vẫn chưa có cảm giác gì, lúc này đây hồi tưởng lại, cảm thấy toàn thân lạnh ngắt. Người đàn ông này, rõ ràng lúc này còn thân mật gọi tôi là cưng, mà giây phút này đây, lại có thể nhìn tôi như thế!

Anh ta rốt cuộc xem tôi là cái gì?

“Phiêu Phiêu, em cảm thấy anh có thể mưu đồ cái gì từ em cơ chứ?”

Hình như anh cảm thấy có chút bất lực rồi thở dài, tôi nhìn anh, sau đó cúi đầu, cười lên, có lẽ là vì tôi cười quá âm ỉ, anh nói: “Đúng thế, có thể anh không thể khẳng định là anh yêu em, nhưng ít nhất, anh có thể khẳng định là anh thật lòng.”

“Thật lòng lợi dụng em à?”. Khuôn mặt anh trở nên sững sờ, tôi cười nói: “Lúc này em nghĩ ra một khả năng, anh thử nghe em nói xem đúng hay không nhé? Anh muốn trả thù Jannet hoặc Joseph suốt, nhưng mà anh thiếu một cái cơ hội tình hợp lý để tiếp cận họ... Không, thực ra là anh cũng có, nhưng mà anh cần một cơ hội tốt hơn, mà vào lúc ấy anh phát hiện ra La Lợi. Sở dĩ anh đồng ý đi gặp La Lợi không phải là bởi vì anh muốn xem mắt, mà là bởi vì anh phát hiện ra cô ấy và Jannet rất giống nhau.”

Tôi không đợi anh trả lời, tự mình điều chỉnh lại mạch suy nghĩ rồi nói tiếp: “Từ lâu anh đã để ý Joseph, anh biết rằng anh ta không hề chung thủy với Jannet, mà anh, cũng có khả năng nghĩ ra được khi La Lợi xuất hiện trước mặt Joseph sẽ có kết quả như thế nào. Nhưng mà anh không ngờ rằng, người đi xem mắt với anh là em. Có điều việc này cũng không quan trọng lắm, bởi vì em có thể đi gặp anh, ít nhất cũng nói lên được rằng em và La Lợi có quen nhau, anh chỉ cần đánh lừa em rồi thế nào cũng được gặp La Lợi, hơn nữa là có được cách thức gặp nhau một cách tự nhiên. Mà sau đó tình hình cũng phát triển theo những gì mà anh tưởng tượng, thậm chí tự bản thân La Lợi đã làm quen được với Joseph. Cho nên vào lúc này đây anh chỉ còn gặp phải một vấn đề khó khăn, đó chính là làm sao để em biết được thân phận của anh. Đương nhiên anh có thể tự mình nói cho em biết, nhưng mà như thế thứ nhất là khó tránh khỏi việc không phù hợp với hình tượng mà anh đã tạo dựng trước đây, cho nên anh cần một cơ hội tự nhiên hơn, cơ hội này không hề khó tìm, không có Lý Trí thì cũng sẽ có người khác thôi, phải không anh?”

Lưu Thụy Căn có chút kinh ngạc nhìn tôi, một lúc sau mới nói: “Phiêu Phiêu, anh biết em thích vẽ truyện tranh, nhưng không biết là em lại còn có thể viết kịch bản truyện như thế.”

“Em cũng hy vọng câu chuyện này không đúng, nhưng mà...” Bỗng nhiên tôi không nói tiếp được nữa, có vật gì đó cứ chặn cổ họng tôi lại. Nhưng mà Lưu Thụy Căn ơi là Lưu Thụy Căn, rất có khả năng đây là một câu chuyện có cốt truyện gần giống với sự thật nhất đó anh. Ánh mắt của tôi dần trở nên mơ hồ, nước mắt tự nhiên chảy ra. Lần trước tôi khóc là vì Lưu Thụy Căn, lần đó tôi cảm thấy trời đất thay đổi luôn cả màu sắc, lần này vẫn lại là vì anh, nhưng mà tôi đã không biết làm thế nào để hình dung cảm giác của mình nữa.

“Phiêu Phiêu...”

“Lưu Thụy Căn!”. Tôi bỗng nhiên cao giọng, mọi người hai bên đều nhìn tôi, nhưng vào lúc này đây tôi đã chẳng thèm để ý gì nữa, “Em xin anh, xin anh đừng có lừa gạt em nữa, cho dù anh lừa gạt được em, nhưng mà em không thể nào có thể lừa gạt bản thân mình nữa. Thực ra anh căn bản không cần phải đi xem mắt, thực ra anh có thể tìm thấy được rất nhiều người không ham tiền, cho dù người ta yêu tiền của anh, vào lúc này đây anh sẽ không bị người ta từ bỏ đâu, thực ra anh, thực ra...”

Tôi ngừng lại, chỉ cảm thấy trái tim mình đau đến nỗi không thể nào chịu đựng nổi nữa, cuối cùng tôi cũng biết thế nào là đau giống dao cứa, cuối cùng tôi cũng biết được rằng thế nào là đau đến nỗi muốn chết quách đi cho xong. Nhưng mà cho dù như thế, tôi vẫn cố gắng cắn răng nói: “Thực ra anh vẫn còn yêu cô ấy, vẫn còn yêu Jannet.”

“Không hề.”

Anh phản bác lại ngay lập tức, mà sau khi nói ra câu nói này, hai chúng tôi đều im bật. Chúng tôi cứ thế nhìn nhau, lần này, tôi nhìn thấy sự khựng hoảng trong mắt anh. Tôi không tìm được bật cười, hình ảnh người đàn ông này trước mặt tôi lúc nào cũng rất mạnh mẽ mà. Lúc nào cũng điềm tĩnh như không, giải quyết công việc lúc nào cũng rất thành thực, lúc nào cũng tự tin, cho dù lần đầu tiên dẫn tôi đến căn nhà cũ đầy rác, có chút tạm bợ kia, cũng không hề có chút ngại ngùng nào.

Thế mà bây giờ, anh lại sợ hãi, chỉ vì Jannet.

Tiếng cười của tôi mỗi lúc một lớn hơn, ngay từ ban đầu tôi đã biết rằng, trong trái tim anh, người yêu cũ của anh mãi mãi là một đóa hoa hồng trắng, ngày đó tôi còn cảm thấy đau lòng, tôi còn thấy xót xa cho sự si tình của anh, cho sự đau khổ của anh. Tôi không biết tôi yêu anh không hề suy nghĩ như thế này có liên quan gì đến điều đó không. Phụ nữ thường sống theo cảm tính, luôn cảm thấy anh có thể yêu một người không hề suy nghĩ như thế, thì cũng có khả năng yêu một cách không hề suy nghĩ với người tiếp theo. Nhưng mà bây giờ tôi đã biết rồi, tình yêu như thế này, thực sự làm hao tổn tình cảm, sức lực của người ta. Khoan hãy nhắc đến chuyện anh yêu say đắm tám năm, tôi và anh đây này, mới chỉ có tám tháng thôi...

Tôi không thể nào nói rằng tôi sẽ không yêu bất kỳ người nào nữa, nhưng mà tôi rất khó có thể đi yêu người khác giống như đã từng yêu anh.

“Phiêu Phiêu, hôm nay chúng ta đều có chút không bình tĩnh, anh đưa em về nhà trước, hai ngày sau, đợi chúng ta bình tĩnh lại, rồi nói tiếp được không?”

“Được.”

Anh nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh, cuối cùng, chúng tôi không nói gì nữa, cùng đứng dậy khỏi chỗ đó. Xe chậm chạp chuyển bánh trong dòng xe qua lại trên đường, bên ngoài đủ các kiểu đèn neon trang trí, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ rằng, đây có lẽ là lần cuối cùng tôi ngồi xe của anh, điều kì lạ là, vào lúc này đây tôi không hề cảm thấy khó chịu, chỉ có chút hoảng hốt mà thôi.

Lúc này đang là giờ cao điểm, tới mỗi ngã tư, xe đều phải dừng lại. Mà mỗi lần như thế, chúng tôi đều có thể nhìn thấy ngoài cửa xe nhiều thanh niên với thần sắc tươi tỉnh, từng cặp từng đôi tình nhân, các cô gái kéo tay các chàng trai, các chàng trai ôm lấy eo của các cô gái, một cái kem ốc quế mỗi người ăn một miếng, cũng có người chỉ chỉ trỏ trỏ vào xe của chúng tôi. Tôi biết họ đang nói gì, bởi vì trước đây, tôi nhìn thấy những chiếc xe này cũng rất ngưỡng mộ, nhất là những khi mệt, những khi trời lạnh mà không gọi được xe hơi, tôi luôn nghĩ rằng, có thể lái một chiếc xe như thế này thì tốt biết bao nhiêu.

Nhưng mà bây giờ, tôi lại ngưỡng mộ họ.

Nghĩ đến đây, tôi lại cười, không ngờ được rằng, Hoàng Phiêu Phiêu tôi đây cũng có ngày có thể giả vờ được như thế này.

“Về nghỉ ngơi đi cho khỏe, đừng suy nghĩ nhiều quá, thật sự có một vài sự hiểu lầm giữa hai chúng mình.”

Xe chạy đến nơi tôi ở lúc nào không hay biết, lúc Lưu Thụy Căn giúp tôi mở cửa xe đã nói như vậy, tôi gật gật đầu.

“Phiêu Phiêu, em phải tin tưởng anh, anh thật lòng muốn cưới em.”

Tôi tiếp tục gật đầu.

“Em, thôi được rồi... Em lên nghỉ ngơi đi.”

Tôi mỉm cười gật đầu, mỉm cười bước lên nhà, vào phòng của tôi, tôi liền đặt lưng xuống giường ngay, nhưng mà tôi lại không biết rốt cuộc là mình đã ngủ được giấc nào hay chưa. Mà ngay ngày hôm sau, tôi liền tìm chị Vu xin nghỉ việc, chị Vu hoàn toàn không có sự chuẩn bị về việc tôi xin nghỉ việc, nhìn tôi một lúc lâu: “Phiêu Phiêu, em phải biết rằng trốn tránh không thể nào giải quyết được vấn đề.”

“Xin lỗi sếp!”

“Bây giờ em nghỉ việc rồi sẽ đi đâu? Những đồ đạc kia của em có chỗ để không?”

Tôi cúi đầu không nói gì.

Chị Vu thở dài một cái: “Thôi được rồi, cho em nghỉ bảy ngày phép, sau bảy ngày, chúng ta sẽ tính tiếp.”

Tôi cảm thấy bảy ngày không đủ, nhưng mà vào lúc này đây tôi chẳng có sức lực nào mà tranh cãi với chị Vu nữa. Không biết là rốt cuộc những điều tôi đoán có đúng không, nhưng tôi thật sự không có đủ dũng khí để đi xác nhận, tôi thu dọn đồ đạc của tôi với một tốc độ nhanh nhất, buổi chiều ngày hôm đó đã có mặt ở bến xe đường dài.

Tôi chưa nghĩ ra là sẽ đi đâu, chỉ mua một vé của xe sắp chạy, mãi cho đến khi xe chạy ra khỏi thành phố, tôi mới dần dần định thần lại, sau đó, liền nhớ ngay đến La Lợi. Tôi suy nghĩ một lúc rồi vẫn gọi điện thoại cho La Lợi, có lẽ tất cả những thứ này đều do tôi suy đoán ra, nhưng mà cũng phải để cho cô ấy đề phòng.

“Tao biết rồi.”

Nghe tôi nói những việc đó xong, La Lợi lại cực kỳ bình tĩnh, tôi “À” lên một tiếng, cô ấy lại nói: “Mày yên tâm đi, tao chẳng sao đâu. Hai người họ có tiền đấu đá với nhau, nhiều nhất thì cũng lấy tao ra làm công cụ thôi. Từ trước đến nay chỉ nghe rằng tội phạm giết người bị bắn chết, chứ có bao giờ nghe thấy bắn khẩu súng của tội phạm giết người đâu?”

Tôi cảm thấy có chút kỳ cục khi nghe những lời nói này, nhưng mà nhất thời không nghĩ ra được rốt cuộc là kỳ lạ ở chỗ nào, sau khi lại “À” một tiếng, tôi nói tiếp: “Thế mày cần thận một chút nhé!”

“Mày cũng thế nhé... Phiêu Phiêu...”

“Hả?”

“Xin lỗi mày.”

Tôi ngẩn người ra một lúc mới có phản ứng lại: “Mày nói gì thế, quan hệ giữa hai chúng ta có cần phải nói những câu này không?”

“Ừ. Bảo trọng.”

Ở đầu dây bên kia của cô ấy truyền đến một câu như vậy, sau đó tắt điện thoại. Tôi nhìn điện thoại ngẩn ra một lúc, sau đó, nhắm mắt lại. Trong đầu của tôi giờ đã trở thành một mớ hỗn độn, tôi ra sức không nghĩ về Lưu Thụy Căn, nhưng mà anh ấy cứ hiện ra trong đầu óc tôi. Tôi cố gắng hết sức để không nghĩ về những việc xảy ra gần đây, nhưng lại không khống chế nổi bản thân.

Tôi cảm thấy mình vừa có một giấc mơ, ban đầu giấc mơ này cũng rất bình thường, rất phổ biến, sau đó là truyền kỳ lộng lẫy, mà đến cuối cùng, lại trở nên hoang đường. Tôi dựa người vào cửa sổ, mặc kệ cho xe khách lắc lư, máy điện thoại trong túi không ngừng rung lên, tôi cũng chẳng có ý định lấy ra xem nữa.

Mãi cho đến khi xe dừng hẳn, tất cả mọi người đều xuống xe, tôi mới tỉnh người lại, sau đó phát hiện ra rằng, tôi đã bước lên chiếc xe khách về quê mình lúc nào không hay biết.

“Đây chính là bản năng của con người sao?”

Tôi cười nhạo về suy nghĩ đó, khoác túi lên vai đi ra khỏi bến xe. Chắc là phải hai ba năm tôi chưa về quê rồi, nhưng mà quê hương cũng chẳng có thay đổi gì lớn cả, bên ngoài bến xe vẫn là những cảnh đồ nát như vậy, đường xá vẫn không tốt hơn là mấy, chỉ có nhiều xe hơi xịn ở trên đường hơn mà thôi.

Tôi không biết đi về đâu, ở đây tôi cũng có nhà, nhưng mà cũng xem như là không có, suy nghĩ một lúc, tôi cứ đi theo con đường lớn trước mắt. Tôi đi mãi cho đến khi vào trung tâm thành phố mới dừng lại, tại đây, cuối cùng tôi cũng đã phát hiện ra sự thay đổi - ở đây có thêm hai siêu thị mà trước đây không có.

Tôi ngồi nghỉ một lúc ở một trong hai siêu thị đó, sau đó lại bắt đầu đi, lần này tôi đến khu phía Tây, ở đây sự thay đổi càng rõ ràng hơn một chút, nhiều nhà cửa mọc lên. Tôi cứ như thế, từ bến xe về đến trung tâm thành phố, rồi lại qua khu phố phía Tây, giống như hoài niệm, nhưng nhớ nên đi khắp thành phố một vòng, giống như tôi đang tìm kiếm lại kỉ niệm của quá khứ, thực ra, tôi không biết là phải làm gì nữa.

Tôi mơ màng tìm một khách sạn bình dân, nằm rong rã suốt hai ngày không biết trời biết đất là gì trong căn phòng giá đặc biệt, hai ngày hôm đó tôi cách ly với thế giới bên ngoài, ngoài việc đi ăn một bữa ăn sáng miễn phí ra tôi chẳng làm gì cả. Điện thoại mới đầu còn đổ chuông, sau đó chắc là hết pin nên cũng chẳng còn nghe thấy âm thanh nào nữa.

Phòng đặc biệt không khác lắm với phòng bình thường, chỉ là không có cửa sổ, tôi bật đèn, để cảm thấy mỗi giây mỗi phút đều vẫn như thế. Mãi cho đến ngày thứ ba, tiền tôi để ở quầy tiếp tân hết rồi, lúc này tôi mới có ý thức, bò dậy đi tìm ví tiền.

“Chị cho em hỏi chị còn ở tiếp phải không ạ?”

“Ừ.”

“Thế chị cho em hỏi chị định ở thêm mấy ngày ạ?”

Còn ở thêm mấy ngày nhỉ? Tôi cảm thấy tôi phải ở hẳn tại đây luôn, bây giờ đầu óc tôi nặng trĩu, cả người nhức mỏi, tay chân rã rời, ngoài việc nằm ở đây tôi còn có thể đi đâu cơ chứ, nhưng mà, tôi ở lại thì có làm được gì đâu?

“Hai ngày đi.”

Cuối cùng, tôi nói như vậy, sau đó quẹt thẻ. Khi trở về, tôi bị hình ảnh trong thang máy dọa cho hết hồn, đó là tôi đấy ư? Khuôn mặt sưng lên, thần sắc tiêu tụy, cho dù ngày xưa khi tôi béo đến nỗi bị người ta khinh bỉ, cũng không đến nỗi như thế này!

Tôi nhìn mình trong gương, chỉ cảm thấy kinh ngạc.

61. Chương 61

Chương 61

Trước đây xem phim truyền hình, thường thấy người ta khi thất tình thể nào cũng trở nên tiêu tụy, tôi sẽ cần nhân người ta viết kịch bản chẳng có chút mới mẻ nào. Đúng thế, thất tình sẽ rất khó chịu, là rất thất vọng, nhưng mà người ta cứ nhất định phải thể hiện ra hay sao? Tại sao người ta không thể biến đau thương thành sức mạnh, tại sao người ta không thể che giấu, tại sao người ta không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nhỉ? Cứ bày ra một bộ dạng thảm thương như thế cho ai nhìn đây? Cho dù người khác có thấy thật, người ta có cảm thấy tội nghiệp thật hay không? Biết đâu người ta cảm thấy mặt mũi bạn rất đáng ghét, trong lòng càng không thích bạn hơn thì sao.

Nhưng mà bây giờ tôi đã biết rồi, không phải người ta viết kịch bản không sáng tạo, mà là khi sự việc này xảy ra ở bạn, bạn sẽ có một bộ dạng như thế. Mà khi mình là đương sự, cũng không phải là để cho ai nhìn thấy, mà là không điều khiển được bản thân mình.

Vào lúc này đây, tôi cảm thấy cái gì cũng không còn quan trọng nữa, cái gì cũng mặc kệ, cho dù là trái đất có bùng nổ vào lúc này, bạn cũng chẳng buồn nhướng mí mắt lên nhìn nữa. Tôi nhìn bản thân mình trong gương, nhìn đến ngơ ngẩn.

“Mày không thể như vậy được, mày không thể tiếp tục như vậy được, mày không được hủy hoại mày vì một người đàn ông như thế! Mày mới hai mươi bảy tuổi thôi, vẫn chưa đến hai mươi tám tuổi, mày chưa đón sinh nhật hai mươi tám tuổi cơ mà, tương lai của mày vẫn còn dài lắm. Lưu Thụy Căn là cái thá gì cơ chứ? So sánh với cuộc đời của năm mươi năm tới trong tương lai, anh ta chả là cái cóc khô gì cả!”

Tôi gần như là nghiện rằng nghiện lợi nói với mình như thế, nhưng mà trong lòng vẫn đau đến run rẩy, trong lòng như có một giọng nói đang hét to: “Đúng thế, anh ta là cái gì cơ chứ, bản thân mình quan trọng hơn anh ấy, sức khỏe quan trọng hơn anh ấy, thời gian quan trọng hơn anh ấy, tương lai của tôi quan trọng hơn anh ấy, nhưng mà tôi muốn lấy tất cả những thứ này để đổi lấy anh ấy. Chỉ cần anh ấy yêu tôi, chỉ cần anh ấy yêu tôi thật lòng, cho dù chỉ có một năm? Hay là một ngày?”

Tôi nhếch miệng lên, hình ảnh tôi cười ở trong gương thật quá kinh khủng. Thang máy ngừng lại, một cặp tình nhân đang định bước vào, nhìn thấy bộ dạng này của tôi thì ngừng bước, tôi bật cười khi khi thành tiếng. Tôi cứ cười mãi, cười không dứt, cười cho đến khi tôi bước chân quay về phòng rồi mà vẫn còn cười, cười mãi cho đến khi tôi gần như là muốn nôn khan ra.

“Được rồi, Hoàng Phiêu Phiêu, mày cũng đã mãn nguyện rồi. Người cần mắt cũng đã mất rồi, muốn yêu cũng đã yêu rồi, muốn khóc cũng đã khóc rồi, muốn thảm thương, muốn suy sụp, đều trải qua cả rồi. Bây giờ, mày phải làm sao cho giống một người đàn ông hoàng lại xem, mày phải làm cho cuộc sống của mày quay trở lại quỹ đạo bình thường thôi!”

Mặc dù là nói như thế, nhưng mà thực ra tôi không hề có động lực này, có điều tôi vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy, tắm rửa một cách kĩ càng và chậm rãi. Trong quá trình tắm, tôi bị chóng mặt mấy lần liền, cuối cùng phải đứng dựa vào tường mới tắm xong.

Thoa kem, sấy tóc, đợi máy thông hơi hút hết hơi nước trong phòng đi, tôi nhìn thấy cơ thể mình trong gương. So sánh với những người mẫu kia thì không thể nói là xinh đẹp được, chỉ có điều những lớp mỡ tròn tròn quanh eo trên người như những chiếc phao bơi đã không còn nữa, nhưng mà da dễ khô quá, sờ vào chẳng những không có một chút đàn hồi nào, hơn nữa lại trông có vẻ cứ nhão nhoét thế nào ấy.

Tôi cười một chút, sau đó chậm rãi mặc quần áo vào, khi gỡ túi xách ra bỗng nhiên phát hiện túi trang điểm nằm trong đó, đây quả đúng là một bất ngờ, bởi vì khi tôi xin chị Vu nghỉ việc, tôi hoàn toàn không nghĩ đến quần áo mỹ phẩm, thậm chí còn chẳng thêm suy nghĩ về những hành lý đó của tôi nữa, tôi chỉ nhớ mang theo ví tiền, thẻ ngân hàng và chứng minh nhân dân.

Nhìn túi trang điểm này, tôi chợt mỉm cười, tôi thực sự không muốn bản thân mình trông có vẻ thê thảm như thế này, nhưng mà tôi còn nhớ tại sao tôi lại mua túi trang điểm này, tôi còn nhớ tại sao tôi lại có cái túi trang điểm này.

Tôi vỗ vỗ vào mặt, lấy mấy thứ trong đó ra, cẩn thận, tỉ mỉ trang điểm inh, sau đó không hề chậm trễ, tôi cầm lấy túi và đi ra khỏi phòng.

Không hề có cảm giác đó, nhưng mà tôi biết rằng mình phải ăn một cái gì đó, vì thế tôi cố gắng ăn hết hai bát cháo, còn ăn thêm một quả trứng gà. Ăn xong mấy thứ này, tôi ngồi lại trong quán cháo một lúc, sau đó lại đứng dậy lần nữa. Tôi không biết là phải đi đâu, nhưng mà tôi biết rằng nhất định phải tìm việc gì đó để làm, cuối cùng tôi đi tìm bố mẹ của mình, tôi không tìm được bố của tôi, căn nhà của chúng tôi trước đây vẫn ở đó, nhưng bố đã chuyển nhà rồi. Rất nhiều năm không đến đây rồi, những người hàng xóm gần đó hầu như là đã không còn nhận ra tôi nữa, nghe tôi hỏi thăm còn tỏ ra có chút do dự, đợi cho đến khi tôi nói tôi chính là con bé mập mạp ngày xưa ở đó mới nhớ ra: “Ôi chào, hóa ra là cháu à, quả nhiên là con gái khi dậy thì có nhiều thay đổi, lần thay đổi này, thay đổi đến nỗi... Bố cháu à, giàu to rồi, chuyển qua ở bên khu phía Tây rồi, cụ thể là ở đâu thì thật sự là không biết, cháu không có cách gì liên lạc với ông ấy à? Ủa, mà thế này là sao nhỉ, nghe nói ông ấy mua hai căn hộ ở bên khu phía Tây, thế nào mà chẳng có một căn của cháu, hay là thế này đi, để bác hỏi thăm người khác cho cháu nhé?”

Bác hàng xóm cũ đã từng là chủ nhiệm ủy ban rất nhiệt tình, khi nói câu này ra ánh mắt lấp lánh, tôi cười và chối từ. Số điện thoại từ trước đến nay chưa bao giờ thay đổi, đến cả chuyển nhà mà bố cũng không báo cho tôi, tôi không biết rốt cuộc là trong đó có bao nhiêu nỗi rắc rối, nhưng mà tôi biết, tôi không nên làm phiền ông nữa.

Tôi ôm tâm trạng mất mát đi tìm mẹ tôi, khi bà nhìn thấy tôi, bà có chút thẳng thốt kinh ngạc, nhưng mà phần nhiều là mừng vui: “Con à, sao tự nhiên trở về thế hả, sao không gọi điện thoại trước, mẹ không chuẩn bị gì được cả. Sao, sao... Sao con gầy như thế này hả, chào ôi, lần này cũng không kịp nữa rồi, đi, đi thôi, đi ăn bánh bao trước cái đã, giờ này chắc vẫn còn chỗ ngồi.”

“Mẹ, không cần đâu, con vừa mới ăn xong.”

“Cái gì mà mới ăn xong hả, mẹ còn không biết mày ư, cái bụng này, ăn không bao giờ biết no.”

“Mẹ, con đang giảm béo mà.”

“Giảm béo cái gì hả? Giời ơi, con đừng có học mấy con bé tuổi teen bây giờ nhé, mẹ nói cho con hay, em gái con có một người bạn học cùng lớp, trong nhà có nhiều tiền, mẹ nó ở Mỹ hay gửi thực phẩm chức năng về cho nó, con bé đó chỉ ăn những thực phẩm chức năng đó thôi, con biết một thời gian sau đó như thế nào không? Suy thận rồi đấy! Em gái con trước đây cũng bảo giảm béo, nhưng mà gần đây chẳng nghe nói năng gì nữa, hơn nữa, là con gái thì phải có da có thịt một chút mới đẹp. Đi nào, hôm nay đúng lúc mẹ không muốn nấu cơm, con này, ẹ làm biếng một chút đi.”

Mẹ nói xong liền kéo tôi ra khỏi cửa, mấy ngày vừa rồi tôi cũng không ăn cơm, mặc dù lúc này mới ăn hai chén cháo, nhưng mà tay chân vẫn chẳng có chút sức lực nào, cứ thế bị mẹ kéo đi, mẹ vừa đi vừa nói: “Con nhìn cái tay con gầy này, lần này về phải ở lâu một chút đi, để mẹ tắm bổ cho con, đúng rồi, hành lý của con đâu rồi?”

“Ở khách sạn.”

“Con bé này, về đây rồi mà còn ở khách sạn, lát nữa đi trả phòng đi.”

Tôi chỉ cười không nói gì. Quán bánh bao mà mẹ tôi nói chính là bánh bao Hoàng Gia cực kỳ nổi tiếng ở thành phố chúng tôi, khi tôi còn nhỏ tôi rất muốn tiệm Hoàng Gia này có mối quan hệ bà con gì đó với gia đình họ Hoàng nhà chúng tôi, lúc ấy tôi có thể thoải mái vô tư ăn bánh bao được rồi. Sau này sở dĩ thích ăn bánh bao La Phúc Ký, thật ra là bởi vì liên quan rất lớn đến cái này.

Giống như bánh bao La Phúc Ký, vào giờ cơm, quán bánh bao Hoàng Gia lúc nào cũng đông khách, cũng may là Hoàng Gia không truyền thống như La Phúc Ký, mở bảy tám chi nhánh ở thành phố chúng tôi, cho nên mặc dù người đông nhưng vẫn chưa bao giờ phải xếp hàng dài dằng dặc. Chúng tôi đến đó rất sớm, mặc dù đã có rất đông khách rồi, nhưng mà vẫn còn mấy chỗ trống.

“Cho một đĩa mộc nhĩ xào, dưa chuột trộn trứng bắc thảo, một tô canh dưa chua nấu thịt, một tô súp bắp, bánh bao, cho bốn xúng đi.”

Phục vụ mang thực đơn đến, không cần hỏi tôi, mẹ liền trực tiếp chọn món luôn, tất cả những món này đều là món mà chúng tôi thường xuyên ăn trước đây. Đúng thế, trước đây, trước đây đã rất lâu rất lâu rồi, khi tôi còn nhỏ, ba mẹ tôi thường dẫn tôi đến đây ăn bánh bao. Lúc đó chúng tôi thường chọn những món này, không phải là không có tiền chọn mấy món thức ăn nóng, mà là ăn bánh bao như thế này vốn không cần phải ăn kèm với thức ăn nóng.

“Phiêu Phiêu, còn cần thêm gì không? Bốn xứng đủ chưa?”

Tôi lắc đầu, sau đó nói: “Mẹ, bây giờ con không ăn nhiều như vậy nữa đâu... Thực ra trước đây con cũng đâu ăn hết bốn xứng.”

“Không ăn hết bốn xứng thì chẳng nhẽ không ăn hết ba xứng à? Được rồi, nếu con ăn không nổi thật thì mẹ không ép con đâu, cố gắng ăn đi.”

“Nếu không, chọn thêm hai món nữa, gọi chú và em gái tới ăn luôn?”

Mẹ tôi lắc đầu: “Con đến đây rồi, mẹ muốn nói chuyện riêng với con thôi.”

Tôi ngẩn người, nhất thời không biết phải nói như thế nào. Trong ký ức của tôi, mẹ tôi luôn là một người phụ nữ mạnh mẽ, bởi vì mạnh mẽ, bà đã bỏ luôn công việc mà trong mắt người khác cho rằng là một công việc cực tốt ấy, bởi vì mạnh mẽ, bà đã làm công việc mà vào thời buổi ấy người khác đều không dám làm, đó là buôn bán, cũng bởi vì mạnh mẽ, cho nên bà cố gắng hết sức lực tập trung cho công việc buôn bán ấy. Cuối cùng, bà và bố tôi chia tay nhau. Khi bố mẹ chia tay nhau tôi vẫn còn rất nhỏ, lúc ấy tôi đi theo bố, tôi còn nhớ lúc ấy bố hét to lên với bà rằng: “Tại bà không lo chăm sóc cái gia đình này mà ra cả! Con gái theo tôi, đi theo bà có mà hư người!”

Lúc đó tôi cảm hận bà lắm, bà đến cổng trường học thăm tôi, tôi không thèm để ý đến bà. Nhưng mà sau đó, bố tôi lại tìm được vợ mới ỉnh, sau đó, vị trí của tôi liền trở nên khó xử. Bà nội nói với tôi rằng tôi nên đi tìm mẹ, bởi vì tôi là con gái, là xác định phải theo mẹ rồi đấy.

Tôi không hiểu những điều này lắm, tôi chỉ biết rằng tôi không muốn lắm, nhưng mà chẳng có ai để ý đến việc tôi muốn hay là không muốn cả, tôi bị đẩy qua bên này, mà vào lúc đó bà cũng đã tìm được người đàn ông bây giờ. Thế là, vị trí của tôi lại càng khó xử hơn nữa.

Trong mấy năm đó, tôi như một quả bóng, ở bên này vài ngày, sau đó lại bị đá qua bên kia ở vài ngày. Khi mới bắt đầu, tôi còn rất cảm hận mẹ tôi, nhưng sau đó tôi cảm hận bố tôi nhiều hơn, tôi cảm thấy ông phản bội tôi, mà khi tôi dần dần trưởng thành, sự cảm hận đó cũng dần dần biến mất. Tôi dần biết rằng, tôi không có lý do gì để cảm hận, chẳng qua họ chỉ đi kiếm tìm hạnh phúc của họ mà thôi, họ không cần phải lấy lý do vì tôi mà miễn cưỡng sống chung với nhau.

Lý lẽ thì tôi ngày càng hiểu rõ, nhưng mà sự mất mát trong tim lại mỗi lúc một nhiều hơn. Có lúc tôi nghĩ rằng, nếu như họ cứ yên phận làm việc ở nhà máy đi, không biết gia đình tôi có khác thế này hay không? Cho dù cuối cùng có bị thất nghiệp, cho dù một năm tôi không thể đến ăn bánh bao Hoàng Gia một lần?

“Có việc này mẹ luôn muốn nói với con, nhưng mà cứ ngại nói ra, bây giờ nhìn con... Mẹ và bố con, ly hôn rồi.”

Tôi ngơ ngác, gần như là có chút không dám tin. Thực tế là tôi luôn hoài nghi lại sao hai người họ lại ly hôn, hai người họ đều đã có cuộc sống gia đình riêng của mình rồi tại sao lại cứ dây dưa với nhau? Hai người cứ bám lấy nhau như thế, trước đây còn làm cho tôi ôm ảo tưởng, hy vọng họ sẽ tái hợp, hy vọng ba chúng tôi lại có thể tạo thành một gia đình, cái mùi vị lúc được lúc mất ấy, làm tôi đã vô số lần muốn hét to lên với họ rằng, bố mẹ cứ dứt khoát ly dị đi, ly dị quách cho xong.

Nhưng mà bây giờ họ đã ly hôn rồi? Ly hôn thật sao?

“Mẹ và bố con, tranh giành với nhau cả đời, rõ ràng biết rằng không thể nào ở được với nhau, nhưng vẫn cố mà tranh giành, tranh đến cuối cùng, không chỉ khổ mình, khổ người khác, mà còn khổ cả con.”

62. Chương 62

Chương 62

Quán bánh bao Hoàng Gia người ra vô tập nập. Tiếng oản tù tì, tiếng khóc, tiếng la hét, tiếng đòi hỏi của trẻ con không ngừng vang lên bên tai, giọng nói của mẹ mang chút buồn buồn, truyền đến bên tai tôi, bỗng nhiên, sống mũi tôi cay cay.

Tôi vội vàng cúi đầu xuống, lặng lẽ thở dài một cái: “Mẹ nói gì mà lạ thế, con thì có gì mà khổ với chả không khổ đâu cơ chứ, con ở với bố mẹ mập đến như thế, đâu có giống như lời mẹ nói đâu mà.”

Mẹ vỗ vỗ vào tay tôi: “Hồi nhỏ con không mập đâu, cũng chỉ là sau này... Chao ôi, chung qui lại đều là lỗi của mẹ và bố con. Khi đó mặc dù nói là đã làm bố mẹ của con rồi, nhưng cũng có biết gì đâu, còn trẻ mà. Mẹ thì, từ nhỏ là đã không muốn thua người khác rồi. Nhìn người ta kiếm được tiền thì nghĩ rằng bản thân mình cũng có thể kiếm được tiền. Nhìn thấy bố con đi ra ngoài khiêu vũ, thân mật với người đàn bà khác, mẹ cũng muốn mình phải như thế. Thực ra hai vợ chồng đâu thể nào cứ tranh đua với nhau như thế được? Sau đó mẹ thường xuyên nghĩ rằng, nếu như lúc đó mẹ không căng thẳng với bố, mà tìm cách giải quyết khác, có lẽ là sẽ không ra nông nổi như bây giờ đâu.”

Tôi nhìn bà, nhìn khuôn mặt bà nức nở. Chỉ nói về dung mạo, mẹ của tôi không phải là người đẹp, bây giờ lại lớn tuổi như vậy rồi. Triệu Nhã Chi là người đẹp đến sáu mươi tuổi rồi vẫn còn đẹp, nhưng mà Trung Quốc cũng chỉ có một người là Triệu Nhã Chi đó mà thôi.

Có điều trên khuôn mặt mẹ luôn toát ra vẻ tự tin, có điều kiểu tự tin này là kiểu tự tin kiên cường, bây giờ đã nhu thuận đi rất nhiều, nhưng mà vẫn có cảm giác không kém cỏi gì so với đàn ông. Nhưng khi nói ra câu này, lại cảm thấy mẹ vẫn còn rất nhiều nỗi thương cảm.

Tôi nhìn bà, không tìm được cất tiếng: “Mẹ, có phải mẹ... vẫn còn yêu bố không?”

Bà sững người, sau đó cười khì khì thành tiếng: “Yêu à, đó là cách nói của mấy đứa thanh niên tụi con, lớn tuổi như mẹ thì...”

“Mẹ à, tình yêu không phân biệt tuổi tác đâu.”

“Quả nhiên là con gái mình, thôi được rồi, cho dù không phân biệt tuổi tác. Nhưng mà mẹ của con đã hơn năm chục, gần sáu chục tuổi rồi, làm gì còn sức lực mà yêu với đương hả con? Yêu một người phải đầu tư vào đó rất nhiều thứ, thời gian của con, tình cảm của con, tinh lực của con. Khi con yêu người ta, giây phút nào con cũng nghĩ đến người ta, con nhìn thấy bất kì thứ gì cũng muốn chia sẻ với người ta, trên cơ thể người ấy có gì bất thường con đều cảm thấy căng thẳng. Con nói mẹ lớn tuổi như thế này rồi còn làm được mấy thứ đó nữa không? Cứ cho là được đi, thì cũng phải tập trung sức lực mà lo cho con và em gái con mới phải.”

Tôi gật đầu mà cứ cảm thấy canh cánh trong lòng.

“Có điều mẹ và bố con, cái thời còn là vợ chồng trẻ con ấy, hai người đều là người đầu tiên trong cuộc đời của người kia, cho nên, cho nên bố mẹ đều có một cảm giác đặc biệt với nhau, cái cảm giác đặc biệt này bố mẹ có thể là không nhận biết được một cách rõ ràng, nhưng mà trong tiềm thức, trong sâu thẳm nhất nơi trái tim thì biết là như thế. Thế là, cho dù bố mẹ có gây ra chuyện, vẫn không muốn ly hôn thật. Bố mẹ nói là vì tiền, vì có một số tài sản không thể chia được, điều này cũng không thể nói là sai. Nhưng... bố con như thế nào thì mẹ không biết, nhưng mà mẹ, mấy năm trước thực sự là có ý định muốn hàn gắn lại với bố con.”

“Mẹ...”

Tôi nhìn mẹ với chút kinh ngạc. Những điều này bà chưa từng nói với tôi bao giờ. Tôi cũng không ngờ được cái gia đình mà tôi cảm thấy khó xử đó lại có tầng lớp quan hệ như thế này.

“Nhưng mà gây nhau đến mức này rồi làm sao mà hàn gắn lại được? Trước đây người ta nói gương vỡ lại lành, có thể là lành thật rồi đấy, nhưng làm sao mà không có vết nứt được cơ chứ? Mấy năm gần đây mẹ không buôn bán nữa, ở nhà nghỉ ngơi, chẳng còn tâm huyết đi nghĩ mấy chuyện kia nữa, lúc đó mới suy

ngiht sáng suốt được như thế này. Sau khi suy nghĩ được sáng suốt rồi mới biết yêu thương người bên cạnh mình, mẹ và bố con ly dị hồi đầu năm ấy. Lúc đó cũng định nói cho con, nhưng mà...”

“Con biết mà, mẹ, con biết mà.” Tôi không hiểu được hoàn toàn, nhưng cũng có thể suy nghĩ được một vài thứ, họ cố gắng chịu đựng nhiều năm như thế, phải ly hôn, hình như là nên nói với tôi, nhưng mà đối với tôi, họ luôn mang một tâm trạng phức tạp. Thực ra đối với bố mẹ, chẳng phải tôi cũng như thế sao?

Lúc này ngồi ở đây, tôi và mẹ giống như là cực kỳ thân mật lắm, nhưng cũng có chút gì đó không thoải mái. Những ngăn cách giữa chúng tôi quá nhiều, cho dù trong lòng muốn gần gũi hơn nữa với người kia, cũng không biết là phải bắt đầu từ đâu để có thể gần gũi hơn nữa.

“Chung qui là mẹ và bố con đều có lỗi với con. Bây giờ nói những điều này đã quá muộn rồi... Bên chỗ bố con đã chuẩn bị cho con mười vạn, bên mẹ thì đã chuẩn bị cho con một căn nhà, chính là căn nhà cũ của chúng ta đây. Nếu như con muốn ở, lúc nào vào ở cũng được. Nếu như con không muốn ở, thì bán đi, rồi mua một căn hộ mới ở khu phía Tây thì cũng gần đủ rồi đấy. Mẹ thì không muốn con bán, vì vị trí căn hộ đó quá đẹp, nếu như con không ở thì con cho thuê, cổng vào nhà riêng biệt, khuôn viên riêng biệt, căn nhà hai tầng, cho thuê một tháng bảy tám trăm thì dư sức, con tìm thêm việc gì đó làm, sẽ đủ chi tiêu cho con rồi đó.”

Tôi từng người luôn, trước khi đến đây tôi hoàn toàn không nghĩ sẽ được nghe những việc này. Chỉ là tôi không có việc gì để làm, lại không có người để nói chuyện, cho nên mới đến tìm họ với tâm trạng muốn xua tan sự cô đơn, vì thế khi không gặp được bố, tôi cũng chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc, còn mẹ đối xử như thế này với tôi, thực sự là làm cho tôi cảm thấy ngạc nhiên đến cực độ. Còn về nhà cửa, tiền bạc gì đó...

Từ nhỏ tôi đã biết gia đình tôi không nghèo, nhưng mà tôi luôn không có khái niệm là con cái của một gia đình giàu có. Bởi vì mỗi lần khi tôi cần tiền hai người đều phải góp vào, mà mỗi lần như vậy, hai người sẽ cãi nhau. Cho nên tôi luôn cố gắng hạ mức chi tiêu của mình xuống thấp nhất có thể, mỗi lần nhắc học phí và tiền sinh hoạt tôi đều nhắc với một thái độ thận trọng và dè dặt. Mà sau khi tốt nghiệp đại học, cho dù tôi nghèo đến nỗi phải dọn đến nhà của Nhị ca ca ăn nhờ ở đậu, cũng không dám mở miệng nói với họ.

Tôi sợ lắm.

Tôi sợ bố mẹ sẽ nói: “Mày lớn như thế này rồi, phải tự nuôi sống bản thân mình đi chứ.”

Tôi sợ bố mẹ sẽ nói: “Chúng tôi nuôi cô lớn như thế này là đã trọn tình trọn nghĩa rồi, bây giờ cô tự lo cho cuộc sống của mình đi.”

Những lời nói này đều rất đúng, chẳng sai chút nào cả, nhưng mà tôi vẫn cứ sợ, những lời nói đó làm tôi cảm thấy tôi là gánh nặng của họ thật - thực ra tôi cũng luôn có ý thức như thế, nhưng một khi bị nói như vậy, có nghĩa là điều đó đã được khẳng định.

Vì thế, tôi không để cho người hàng xóm cũ, không để ẹ liên hệ với bố của tôi, thậm chí tôi chưa từng nghĩ là sẽ thử nhấn số gọi điện thoại cho ông.

“Mẹ...”

Tôi đã không biết phải nói gì nữa, chỉ biết khẽ gọi mẹ một tiếng, bà lại vỗ vỗ vào tay tôi: “Trước đây... đều là lỗi của mẹ, sau này... sau này có việc gì con cứ đến tìm mẹ, chuyện gì mẹ cũng sẽ gánh vác dùm cho con.”

Tôi gật đầu thật mạnh.

Bốn xúng bánh bao đó rốt cuộc chúng tôi cũng không ăn hết, mặc dù tôi đã cố gắng ăn rất nhiều, nhưng mà chưa kể đến việc tôi vừa ăn cháo, với tâm trạng này bây giờ của tôi thì không thể nào mà nhồi nhét vào nổi nữa. Từ quán bánh bao đi ra màn đêm đã bao phủ, gió đêm thổi tới, bỗng nhiên tôi rùng mình, nhưng mà cảm giác của tôi lại ấm áp hơn trước nhiều. Hóa ra cho dù bạn có đau lòng như thế nào, biết được bên cạnh luôn có người ủng hộ mình, bạn sẽ cảm thấy khá lên rất nhiều. Mà từ mẹ tôi, tôi cũng rút ra được kinh nghiệm rằng, con người đúng là không được quá cố chấp.

Nếu như ngày đó bà không cố chấp như thế, có lẽ là bà và bố tôi sẽ không làm ầm ĩ đến nước này đâu, sau đó nếu như bà buông tay ngay từ đầu, cũng sẽ không dây dưa nhiều năm như thế. Đương nhiên, cho dù tôi

có hiểu rõ điều này đến thế nào đi chăng nữa, những thứ đáng buồn thì nó vẫn cứ sẽ buồn mà thôi. Chỉ có điều tôi sẽ không thể bay bổng đi như thế rồi.

Tôi không theo mẹ về nhà như lời mẹ bảo, sau khi lang thang trên phố một vòng, tôi vẫn quay về khách sạn bình dân đó. Nhìn thấy điện thoại, tôi do dự một lúc, nhưng vẫn không động vào nó, chỉ bật máy tính trong khách sạn lên.

Không lên QQ, cũng không lên weibo, nhưng lại vào cái diễn đàn mà tôi thường xuyên lên, tôi cũng không đăng nhập, chỉ tìm vào topic heo nhỏ của tôi, bên dưới đã có một loạt các lời nhắn thúc giục: “Chủ topic chạy đi đâu rồi?”.

“Đưa hình lên tiếp đi, năn nỉ đấy!”.

“Ái chà, đang đoạn hấp dẫn!”.

“Ngừng mấy ngày liền, chẳng giống phong cách của chủ topic tí nào.”

...

“Phiêu Phiêu, anh là anh Hai, liên lạc với anh gấp, La Lợi xảy ra chuyện rồi.”

Tôi xem từng lời nhắn, vì thế mà khoe môi cứ nhướn lên, mặc dù trong đó có cái thì thúc giục tôi, có cái thì chê bai, nhưng mà được mọi người quan tâm như thế, tôi thực sự cảm thấy rất hay, huống hồ đa phần lời nhắn đều là tán thưởng và khen ngợi, cho nên tôi xem rất kỹ, mà vào lúc tôi đang cười sung sướng thì đột nhiên thấy lời nhắn này. Tôi sững người ra, nhất thời không biết phải làm gì, sau đó mới lập tức nhắc điện thoại trong phòng lên.

Số điện thoại của anh Hai chưa bao giờ thay đổi, gọi mấy năm rồi cho nên không cần phải học thuộc cũng nhớ lâu lâu, chỉ có điều gọi điện thoại trong khách sạn có chút phức tạp, tôi phải nhấn hai lần mới gọi được.

“Là em!”, vừa nghe thấy tiếng của anh Hai, tôi liền cất tiếng.

“Phiêu Phiêu, trời ơi, cuối cùng em cũng đã liên lạc với anh, anh...”

“La Lợi làm sao thế?”.

“Em về đây trước đi đã.”

“Rốt cuộc là nó bị làm sao?”.

“Em về đây đã rồi nói sau! Về đây cái đã!”.

Anh Hai rất ít khi tỏ ra kiên quyết trước mặt tôi như thế lắm, mặc dù tôi rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng cũng đành phải buông xuôi thôi, mà đồng thời, nỗi lo lắng trong lòng tôi càng dâng lên. Nếu như vấn đề của La Lợi không nghiêm trọng, anh Hai đâu cần phải nói không rõ ràng như thế, thế thì, cô ấy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Tôi thử gọi vào điện thoại của La Lợi, nhưng không liên lạc được, không biết tình hình như thế nào, tôi cũng không dám làm phiền bố mẹ cô ấy, định thần lại một chút, tôi nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc của mình, không thềm trả phòng, liền chạy đi luôn. Vào lúc này đây tôi thầm cảm ơn vì tôi không đi đâu quá xa, cảm ơn là vì mặc dù tôi không tìm thấy chiếc xe khách đường dài nào, nhưng mà vẫn có thể gọi được taxi, cảm ơn con đường cao tốc của thành phố mới làm xong, cảm ơn việc gọi xe taxi ở thành phố này không khó.

Suốt cả con đường tôi thấp thỏm không yên, luôn muốn tìm anh Hai hỏi cho rõ ràng, nhưng mà không biết làm cách nào vì điện thoại hết pin, cuối cùng đành phải mượn điện thoại của chú lái xe taxi, nhưng mà anh Hai vẫn không nói cho tôi biết, chỉ hẹn địa điểm gặp mặt với tôi mà thôi.

“Rốt cuộc là La Lợi bị làm sao thế hả?” - đây là câu nói đầu tiên khi tôi gặp anh Hai.

“Lên xe trước đi đã.”

“Hoàng Xuân Xuân!”.

“Lên xe!”.

Anh Hai trừng mắt, thực sự là có phần hơi ngang ngược, nhưng vào lúc này tôi cũng không thềm cấn nhẫn nữa, vội vàng lên xe, chỉ cảm thấy tay chân của mình cứ run lên. Đủ kiểu tình huống xấu lần lượt xuất hiện trong đầu tôi, làm cho tôi gần như không thở nổi nữa.

“Không sao đâu, không sao đâu, La Lợi nhất định sẽ không sao...”

Tôi cứ tự an ủi mình như thế, nhưng cái sự an ủi này cũng quá mong manh, thậm chí là tôi không thể nào lừa dối được bản thân mình. Cái hướng mà anh Hai đang lái xe chạy về phía đó, ngày càng làm cho tôi cảm thấy khủng khiếp hơn.

“Phiêu Phiêu, em đừng sợ, La Lợi vẫn đang trong quá trình cấp cứu, hy vọng vẫn còn rất lớn...”

Có lẽ vì sắc mặt tôi quá khó coi, có lẽ là không thể không nói cho tôi được nữa, anh Hai chậm rãi lên tiếng, trong đầu tôi ong ong, gần như là thất thanh kêu lên: “Rốt cuộc là cô ấy bị làm sao?”.

63. Chương 63

Chương 63

La Lợi tự tử.

Tôi không biết được tình hình cụ thể như thế nào. Tôi chỉ biết rằng nếu như cô ấy không vừa nhận nuôi một con mèo, thế thì bây giờ, tôi đã không được thăm cô ấy ở trong phòng bệnh nữa rồi.

Trên giường bệnh, sắc mặt của cô tái nhợt đi, cánh tay đang truyền nước ấy gầy đến nỗi có thể bóp một cái là vỡ vụn, còn cánh tay kia, là một vết thương cắt chéo khủng khiếp dài khoảng hơn mười centimet, cho dù bị khâu lại rồi, nhìn vết thương đó vẫn lớn, vẫn rất đáng sợ, nhìn vết thương đó mà tôi run hết cả người lên. Làm sao mà cô ấy có thể làm được? Cô ấy làm như thế nào? Cô ấy là một người sợ đau như thế, là một người yêu thích cái đẹp như thế.

“Thật sự không hiểu nổi tại sao mấy cô gái khi tự tử cứ phải cắt cổ tay, như vậy không đẹp chút nào hết.”

“Đã tự tử rồi thì còn lo đẹp với chẳng không đẹp.”

“Đương nhiên rồi, phụ nữ, được sinh ra là để làm đẹp, cho dù chết cũng phải chết một cách đẹp đẽ, ngày nào mà tao tự tử, tao bảo đảm sẽ không cắt cổ tay của mình.”

“Mày cứ hay nói tầm bậy tầm bạ.”

“Mày cứ đợi đấy!”.

...

Tao đợi rồi đấy, tao đợi rồi đấy, La Lợi! Mày để tao đợi như thế này đây hả?

“Mày là đồ lừa đảo, mày là đồ lừa đảo, mày là đồ lừa đảo!”.

Tôi không biết là tôi đang lầm lẫn cái gì, sau đó tôi nghĩ rằng, suy nghĩ trong khoảng thời gian gần đây của tôi rất hỗn loạn. Hỗn loạn đến nỗi tôi không biết rõ được rốt cuộc là tôi nên suy nghĩ điều gì, chỉ có từng cảnh tượng, từng cảnh tượng một cứ lướt qua trong đầu tôi.

“Cái tên này của mày thật sự chẳng giống gì với con người của mày cả nhỉ!”. Đây là câu nói khi tôi gặp cô ấy lần đầu tiên, lúc ấy tôi cảm thấy cô gái này chẳng thành thật chút nào cả.

“Mày ăn ít lại một chút.” Đây là lần đầu tiên chúng tôi cùng nhau ăn cơm, ngẫu nhiên gặp nhau ở căn tin, lúc đó tôi chỉ cảm thấy cái con người này quá nhiều chuyện.

“Mày có phải là con gái không hả?”. Đây là lần đầu tiên chúng tôi cùng đi dạo phố với nhau, bởi vì là hoạt động tập thể của ký túc xá, nên cho dù có không thích cũng phải tham gia, lúc nghe câu nói đó suýt nữa tức giận bỏ đi.

“Hoàng Phiêu Phiêu, bài tập kia mày làm chưa, cho tao mượn chép cái coi!”

“Hoàng Phiêu Phiêu, mày giúp tao chiếm một chỗ ở phòng thực tập đó nhé!”

“Hoàng Phiêu Phiêu, khi thi hai bọn mình nhớ bổ sung cho nhau nha.”

...

Lúc ấy thật sự là rất phiền phức với cô ấy, luôn cảm thấy con người này cứ kiểu gì ấy, tại sao cứ làm như về thân quen nhau lắm rồi, quan hệ giữa tôi và cô không hề tốt lắm phải không? Nhưng cho dù trong lòng có không vui như thế nào đi chăng nữa, nhưng mà bởi vì ở chung một ký túc xá, bởi vì chưa đến nỗi căng thẳng lắm, những việc này tôi cũng đã làm một cách khiên cưỡng, sau đó, vào ngày thi hôm ấy, cô ấy không những chép bài thi của tôi, còn giật luôn tờ giấy làm bài của tôi - có nghĩa là nhân lúc thầy giáo không để ý, cô ấy chộp luôn tờ giấy làm bài của tôi, làm cho tôi sợ đến nỗi tim muốn nhảy luôn ra ngoài, mãi cho đến khi thầy giáo đi lướt qua đây lần nữa, da đầu của tôi vẫn đang còn tê dại. Sau đó thì cực kỳ thảm hại, cả hai chúng tôi đều bị thầy giáo tóm cổ.

“Thầy ơi, thầy đừng trách bạn ấy, là em cứ cố lấy qua đấy ạ!”

Khi đứng đối diện với thầy giáo coi thi, cô ấy thừa nhận toàn bộ việc làm của mình, còn lúc đó tôi chỉ biết ngẩn ngơ đứng đó đến ngây ngốc. Đúng thế, quả thật là cô ấy cứ giật bài làm qua, quả đúng là lỗi của cô ấy, nhưng cô ấy nhận hết trách nhiệm về mình như thế, làm cho tôi cảm thấy cứ có cảm giác tội lỗi.

Sau đó nữa, tôi rụt rè đến tìm cô ấy, muốn nói gì đó, nhưng lại không mở miệng ra được.

“Nhìn cái tướng ngốc nghếch của mày kìa, sao thế, cảm thấy ngại ngùng hả, í, mày cũng dễ bị bắt nạt quá ha. Thôi được rồi, nếu cảm thấy ngại thì mời tao đi ăn cơm đi, đừng có lừa gạt tao tới căn tin của trường nhé, tao muốn ăn món bánh kem mùi trà của hãng Goldlion.”

Chúng tôi cùng đi ăn bánh kem mùi trà, sau đó, cứ thế rồi chẳng hiểu vì sao lại trở thành bạn của nhau. Cô ấy luôn ép tôi làm những việc mà tôi không thích, ví dụ như kéo tôi vào cửa hàng, tìm quần áo thích hợp với tôi bắt tôi mặc; ví dụ như kéo tôi cùng đi xem biểu diễn ca nhạc của một ca sĩ nào đó, mỗi một tấm vé vào cửa là một trăm tệ, người ta nghe thì như đắm như say, còn tôi nghe làm sao mà trong lòng cứ run rẩy hết cả lên. Đương nhiên, cũng không hoàn toàn là những việc như vậy. Ví dụ khi một chàng trai nào đó muốn theo đuổi cô ấy, người ta sẽ luôn đút lót cho tôi, hoặc là mỗi lần cô ấy từ nhà đến, mang theo cái gì cũng chuẩn bị cho tôi phần riêng.

Tôi béo, nhìn bề ngoài lại có vẻ như khô khan cứng nhắc, mặc dù ở trong trường đại học không bao giờ xuất hiện những trò chơi kiểu vút cặp sách, dán kẹo cao su lên ghế ngồi như ở tiểu học và trung học cơ sở, nhưng lâu lâu cũng bị ức hiếp, mà vào những lúc đó, La Lợi luôn luôn đứng trước hứng đạn cho tôi.

“Người ngốc như mày bị một mình tao bắt nạt là được rồi, không thể để người khác bắt nạt nữa, mày chịu không nổi đâu.” Đây là nguyên văn của cô ấy, lúc ấy tôi không tỏ thái độ gì cả, nhưng trong lòng đã gào thét lên như hàng trăm con ngựa cỏ đang phi rồi.

Chúng tôi cùng nhau đi qua bốn năm đại học như thế. Trong bốn năm đó, đương nhiên là tôi không có bạn trai, cô ấy cũng từ chối tất cả những anh chàng theo đuổi cô, mặc dù còn có cả anh Hai, nhưng cũng có một vài tin đồn về tôi, lúc ấy chúng tôi nghe rồi cũng chỉ cười mà thôi.

“Tiếc quá hà tiếc quá hà, chị đây là một người đàn ông thì nhất định sẽ cưới mày.”

Ngày đó cô ấy nâng cằm của tôi lên trên đầu, tôi liếc xéo cô ấy một cái: “Muốn lấy thì cũng phải để cho tao lấy nghe có vẻ tốt hơn, tao có vẻ chắc khỏe hơn mày.”

“Mày nuôi tao nổi không?”

Tôi trầm mặc, không chịu để thua, nói lại: “Thế mày nuôi nổi tao không?”

“Xùy, ày hai cái bánh bao là đuổi mày đi được ấy mà, dễ nuôi bỏ xừ.”

...

Mà sau đó, quả nhiên cô ấy nuôi tôi như vậy thật, đương nhiên, không chỉ có hai cái bánh bao thôi không. Lúc đó chúng tôi đều có việc làm, cô ấy vẫn còn ở cùng với gia đình, còn tôi thì thuê một căn phòng ở bên ngoài để ở, thế là cứ mỗi hai ba ngày cô ấy liền chạy đến chỗ tôi một lần, nói là không chịu nổi sự cảm râm của gia đình, thực ra là lại đưa tôi đi ăn cơm, mà lúc ấy, trứng gà, mì sợi, thậm chí là hành tỏi gừng trong phòng tôi đều do cô ấy mang từ nhà đến cả.

“Ái chà, bố mẹ tao không ăn nhiều đến thế đâu, để đó rồi cũng hỏng à.”

“Tết nhất đến nơi nên được người ta tặng, không có ai ăn cả.”

“Tao ăn cái này dị ứng, mày ăn hộ tao đi.”

“Mày nhìn quả táo này nè, sao hình dạng kì cục vậy, tao nhìn là thấy khó chịu, ày đó!”

“Nè, công ty tao phát phiếu giảm giá đó, tao chẳng thèm đi đâu, mấy thứ này ăn một hai lạng mà béo lên cả ký, chỉ có người phụ nữ nhưng không phải là phụ nữ như mày mới thích thôi.”

...

Sau đó tôi vẫn thường hay nghĩ rằng, nếu như không có cô ấy, không có anh Hai, tôi sẽ như thế nào? Đương nhiên là không phải sống không nổi, nhưng mà chắc chắn là tôi sẽ càng không biết phải làm thế nào, càng cảm thấy mông lung mất phương hướng. Lúc ấy tôi vừa chân ướt chân ráo từ trong nhà trường bước ra ngoài xã hội, so với bây giờ càng không biết gì về sự đời nữa, không biết bị va đập đến đập đầu chảy máu như thế nào nữa. Đương nhiên, có lẽ là tôi sẽ bị kích thích mà quyết chí vươn lên, nhưng mà tôi thật sự thích bản thân tôi bây giờ, thật sự thích quãng thời gian đó.

Có người nói tình bạn giữa đàn bà con gái với nhau sẽ không được lâu bền, có người nói rằng tình bạn giữa con gái với nhau không chịu nổi thử thách, nhưng mà tôi và cô ấy, đã không chỉ đơn thuần là tình bạn, mà chúng tôi là chị em một nhà. Có một thứ là thời gian đã gắn kết hai chúng tôi lại với nhau, cho dù chúng tôi có xảy ra mâu thuẫn gì, cho dù chúng tôi có va chạm với nhau, chung qui cũng là máu chảy ruột mềm cả thôi.

Mặc dù anh Hai không muốn, nhưng mà việc này thực sự là quá nghiêm trọng, cho nên không giấu được bố mẹ của La Lợi. Bố mẹ của La Lợi hoàn toàn không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện như thế, hai ông bà cứ giống như là bị sét đánh ấy. Bố La Lợi là một người cao to như thế, khi ở cơ quan không có việc gì thường sẽ đi đánh bóng rổ với mấy thanh niên, bỗng nhiên lên cơn đau tim. Còn dì Lưu nhìn yếu đuối thế, nhưng mà chịu đựng được nỗi đau, chỉ có điều nước mắt cứ như mưa.

“Phiêu Phiêu, rốt cuộc là có chuyện gì hả cháu, rốt cuộc là có chuyện gì, cháu chơi thân với La Lợi như thế, cháu có biết tại sao La Lợi lại làm vậy không? Cái con bé này rốt cuộc là không vừa lòng cái gì thế không biết, nó sắp chết đến nơi rồi, mà những người làm bố mẹ như dì đây còn không biết!”

Tôi không biết phải trả lời như thế nào nữa. Mặc dù tôi vẫn không biết tình hình cụ thể về việc tự tử của La Lợi, nhưng mà chắc chắn là có liên quan đến Joseph, mặc dù cô ấy ngoài miệng cứ nói rằng không yêu Joseph, mặc dù nói bản thân mình bây giờ chỉ vì tiền mà thôi, mặc dù nói bản thân mình không thể thoát ra khỏi cuộc sống hiện tại, nhưng mà thật sự có đúng là như vậy không?

Có thể thực sự là cô ấy vì tiền, có thể thực sự là cô ấy không thể thoát ra khỏi cuộc sống bây giờ, nhưng mà Joseph là người đàn ông mà cô mong chờ đã lâu, cho dù sau khi cô tiếp xúc với người đàn ông này cô phát hiện ra anh ta hoàn toàn không như thế, cứ cho người đàn ông này là một cọng cỏ độc, nhưng mỗi ngày đều tiếp xúc, hằng ngày đều gặp mặt, làm sao có thể nói không yêu là không yêu được?

Giống như tôi và Lưu Thụy Căn, khi tôi yêu anh, rõ ràng biết anh là một người khác hẳn trước đó, nhưng mà không phải tôi vẫn cứ trượt ngã vào đấy, vẫn đau khổ, vẫn khốn đốn đấy ư? Nghĩ đến những điều này, tôi càng cảm thấy hối hận đến nỗi đau hết cả tim gan.

Tại sao tôi lại có thể ngốc như thế? Tại sao tôi có thể tin vào lời của cô ấy? Tại sao trước khi đi tôi lại gọi điện thoại nói về việc đó cho cô ấy? Sau khi đi, tại sao tôi có thể không nghe điện thoại, máy di động hết pin tại sao không chịu đi sạc?

Trước khi tự tử, nhất định cô ấy sẽ nhớ đến tôi, nhất định là muốn nói chuyện với tôi đấy, nếu như lúc ấy tôi nghe điện thoại của cô, nếu như lúc ấy tôi phát giác ra điều gì bất thường, tôi nhất định sẽ ngăn cô ấy lại!

“Không sao đâu, không sao đâu mà dì, La Lợi nhất định sẽ khỏe lại, nhất định sẽ khỏe lại thôi.” Tôi ôm lấy dì Lưu, liên tục nói như thế, để an ủi dì, cũng là để an ủi bản thân mình. Nhưng mà, mặc dù tôi nói như vậy rồi, đêm hôm đó La Lợi vẫn có một khoảng thời gian rơi vào tình trạng khẩn cấp, tôi nhìn những người bác sĩ kia bận rộn đi ra đi vào, trong lòng tôi chỉ có một suy nghĩ - giết cái tên Joseph đó! Giết tên đó đền mạng cho cô ấy!

“Không sao đâu.” Anh Hai kéo tay tôi.

Tôi gật đầu, không nói năng gì, mãi cho đến rất lâu sau đó, tôi mới ý thức được là anh Hai cứ nắm lấy tay tôi suốt, tôi vô cùng cảm động, sự căm thù trong lòng tôi cũng vơi đi nhiều. Sau đó anh Hai nói cho tôi biết rằng, lúc đó nhìn mặt tôi đờ đờ sát khí, anh thật sự sợ rằng tôi sẽ gây ra chuyện ngốc nghếch nào đó.

Cứ như thế qua nửa ngày sau, cuối cùng La Lợi cũng tỉnh lại, khi cô ấy mở mắt ra, tôi suýt nữa thì ngất luôn.

“La Lợi, La Lợi...”

Tôi quỳ bên cạnh giường cô ấy, nắm lấy ngón tay của cô gọi cô từng lần một. Mấy chục tiếng đồng hồ rồi, dì Lưu đã bị chúng tôi ép đi nghỉ ngơi, mặc dù dì khó có thể mà ngủ được, nhưng sau khi biết La Lợi đã thoát khỏi cơn nguy kịch, dì mới chịu rời khỏi đó, bà biết được rằng vào lúc này đây bà không được suy sụp. Cho nên, vào lúc này chỉ có tôi và anh Hai. Tôi làm cách nào cũng không thể ngủ được.

La Lợi có chút mơ màng nhìn tôi, tôi nhếch môi lên muốn cười với cô ấy, nhưng mà nước mắt cứ thế là lăn ra: “Không sao nữa rồi, đều chẳng có việc gì nữa rồi, qua hết rồi.”

“Phiêu Phiêu...”

Giọng nói của cô ấy có chút nghi hoặc, tôi vội vàng gật đầu: “Tao đây, tao đây này!”

“Mày phải lấy anh Hai...” Cô ấy nói với vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng để nói: “Lấy anh Hai đi, trò chơi của mấy người đó, chúng ta... chúng ta chơi... chúng ta chơi không lại...”

Tôi sững sờ nhìn cô ấy, cô ấy nhìn tôi với ánh mắt kiên định. Đột nhiên, tôi có một cảm giác xót xa không thể nào nói nên lời. La Lợi, La Lợi mà luôn tin tưởng vào tình yêu, La Lợi mà có thể tự tử vì tình yêu đó, sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên nói với tôi, là câu này.

Tôi không thể nào hình dung được cảm giác của tôi lúc đó, tôi chỉ biết gật đầu thật mạnh, gần như là gào khóc lên: “Tao sẽ lấy, tao sẽ lấy...”

64. Chương 64

Chương 64

Đối với tôi, những ngày tháng đó rất hỗn loạn. Sau này suy nghĩ lại, không hề nhớ ra được cảnh tượng gì mà có liên quan với nhau cả, chỉ có một vài phân đoạn mà thôi.

Ví dụ gia đình ba người của La Lợi ôm nhau khóc lóc một cách đau khổ; ví dụ tôi cầm bát súp gà đút cho La Lợi; ví dụ nữa là thư kí của Joseph tìm đến bệnh viện.

Trước khi thư kí của Joseph đến đây, không ai trong chúng tôi nhắc đến người này cả, thậm chí không ai hỏi tại sao La Lợi lại tự tử. Dì Lưu chỉ ôm La Lợi nói tới nói lui: “Lợi Lợi, con còn có mẹ mà, con còn có bố mà, lúc nào con cũng có thể tìm về mẹ và bố con mà.”

“Mẹ, con xin lỗi, con xin lỗi, con xin lỗi, con xin lỗi, con xin lỗi...”

La Lợi trả lời liên tục, sau này La Lợi nói với tôi: “Thật đấy, Phiêu Phiêu, tao tự tử, không phải vì tao quá đau khổ. Đương nhiên là cũng có, có điều, có thể là đau khổ đến nỗi có chút tê dại đi, chủ yếu là tao cảm thấy chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Bỗng nhiên tao không nhìn thấy được con đường trước mắt, bỗng nhiên tao cảm thấy cứ sống từng ngày từng ngày như thế, cứ như một cục thịt biết đi ấy, là gánh nặng, hoặc nói cách khác chính là... Mà biết không? Đến cả tao mà còn coi thường tao nữa, đến bản thân tao mà còn cảm thấy nếu cứ tiếp tục sống như vậy thì chẳng có ý nghĩa gì nữa. Nhưng mà mẹ tao khóc như thế...”

“Đột nhiên tao cảm thấy tao đúng là một đứa con khôn nạn.” Cô ấy ngừng lại một lúc, nghiêng răng trèo trẹo nói ra một câu, “Trước đây tao luôn muốn đi tìm kiếm một tình cảm hoàn hảo, mà thực ra lại không cảm nhận được một tình cảm hoàn hảo nhất, tình cảm mà khi tao vừa chào đời đã có ấy.”

Tôi cầm tay cô ấy, không nói gì, cô ấy lại nói tiếp: “Mày yên tâm đi, sau này tao sẽ sống thật tốt, ở đây mà không sống được, thì tao đến nơi khác ở, bây giờ tao đã tích lũy được không ít tiền rồi.”

Đúng thế, La Lợi đã tích lũy được không ít tiền, chỉ tính tám chi phiếu mà sau này thư kí của Joseph đưa đến thôi đã là mười vạn rồi, đối với tám chi phiếu ấy, chúng tôi không hề xé nát như trong phim truyền hình thường chiếu, mặc dù thực sự là chúng tôi cũng có những suy nghĩ nông nổi như thế, nhưng mà sự thật lại rất phù phàng.

La Lợi nhìn thấy tám chi phiếu đó cũng chẳng xúc động, chỉ lạnh nhạt nở nụ cười, nói với thư kí rằng: “Sếp Triệu quả là hào phóng, tôi tuyệt đối sẽ là một người thức thời.”

Đương nhiên, chúng tôi giấu bố mẹ La Lợi tám chi phiếu này, có thể họ đã biết được một chút tình hình rồi, nhưng mà không hề nói một câu nào, chỉ có khi La Lợi xuất viện, chúng tôi mới biết, bố mẹ La Lợi đã bán nhà rồi.

“Tháng sáu này bố nghỉ hưu rồi, ở mãi cả đời tại thành phố này cũng chán ngấy rồi, mọi người đều nói Vân Nam tốt, bố và mẹ con đều muốn đến đó xem sao.”

Ông La nói như thế, mà ba người của gia đình họ La, hình như cũng đã có sự chuẩn bị như thế thật, tôi lén lút hỏi La Lợi: “Thật sự là không quay trở về nữa hả?”.

“Họ sống ở đây cả đời rồi, làm sao mà có thể nói không về là không về được chứ? Cứ cho là thật đi, thì thế nào cũng muốn quay trở về đây thăm thú một chút.”

“Thế...”

“Cho nên tao mới bảo anh Hai giúp tao mua căn nhà đó đi.” La Lợi cười gian manh như một con sói, sau đó có chút rầu rĩ nói: “Đương nhiên nếu như thật sự không quay trở lại đây nữa... cũng chẳng sao cả.”

“Thế mày nhất định phải tìm được một hoàng tử bạch mã thật như ý vào nghe chưa, để chú dì còn được bông bế cháu nữa đấy.”

Tôi cười nói, La Lợi cũng bật cười theo: “Mày và anh Hai định lúc nào?”.

“Cái này...”

“Sao thế, mày hối hận rồi hả, nếu như mày không muốn gả cho anh ấy thật, cũng không cần phải miễn cưỡng, lúc đó tao cũng chỉ nói thế thôi, cũng không phải muốn mày nhất định phải lấy anh Hai, tương lai nếu hai người không hạnh phúc, thế thì đó là tội lỗi của tao rồi còn gì.”

“Không phải, chỉ là...”

La Lợi nhìn tôi, tôi lắc lắc đầu, không biết phải nói thế nào.

“Mày vẫn không dứt anh ta ra được phải không?”.

Tôi tiếp tục lắc đầu, vẫn không biết phải giải thích ra làm sao, đối với Lưu Thụy Căn, không phải là vấn đề dứt ra được hay không. Bất kể như thế nào đi chăng nữa, tôi đều biết giữa hai chúng tôi không thể nào tiến xa hơn được nữa. Nếu như đối một người khác, đối một thời gian khác, hoặc là đối một tâm trạng khác, có thể tôi sẽ lấy anh với rất nhiều lý do. Nhưng bây giờ, không thể nào được nữa rồi.

“Mày vẫn cảm thấy có lỗi với anh Hai à?”.

Tôi thở dài một hơi: “Chỉ là mẹ anh ấy, không dễ vượt qua cửa ải ấy đâu.”

Trong mắt của những người lớn tuổi, nếu là trước đây thì anh Hai cũng đã được liệt vào hàng ngũ lớn tuổi rồi. Mặc dù con trai vẫn thoải mái hơn con gái một chút, nhưng mà trong môi trường của họ đa phần đều là những người kết hôn rồi. Mẹ của anh Hai ngày xưa cũng muốn tìm cho con trai mình một... không phải là tiên nữ, ít nhất cũng phải là một người mà có thể đẩy sự nghiệp của anh Hai đi lên ấy.

Nhưng song song với việc tuổi tác của anh Hai ngày càng cao, thể trọng ngày càng cao, yêu cầu này dần dần đổi thành môn đăng hộ đối, sau đó yêu cầu ấy lại được đổi thành, chỉ cần là con gái là được, gia thế có thể nằm ở vị trí thứ hai, sau đó nữa yêu cầu ấy đổi lại như thế này, con gái thì chỉ cần hiền lành, những thứ khác có thể không quan trọng. Đến cuối cùng lại đổi thành chỉ cần là con gái, chỉ cần là con gái chưa kết hôn, hoặc là kết hôn rồi nhưng chưa có con đều được cả. Năm ngoái, anh Hai mặt mày ủ rũ nói với tôi: “Mẹ anh còn mai mối cả mấy người ở quê cho anh mới chết chứ.”

Bây giờ nếu như là lúc ấy, mẹ của anh Hai nhất định sẽ đánh trống khua chiêng chào đón tôi, nhưng bây giờ, anh Hai gầy đi, đẹp trai hơn, tư tưởng của mẹ anh ấy bắt đầu thay đổi, luôn cảm thấy nếu như anh Hai lấy tôi sẽ có chút thiệt thòi. Thực ra tôi cũng cảm thấy anh Hai mà lấy tôi đúng là thiệt thòi thật, tôi cũng đã nói với anh về chuyện này: “Thời gian này tâm trạng La Lợi vẫn chưa ổn định, chúng ta cứ để cô ấy yên tâm đã nhé, qua thời gian này, cô ấy sẽ tự hiểu ra thôi.”

“Hiểu ra việc gì cơ?”

“Hiểu ra việc anh và em mà sống với nhau sẽ không hạnh phúc ấy.”

“Tại sao lại không thể?”

Tôi sững sờ, anh Hai nói: “Phiêu Phiêu, em cảm thấy là anh và em sống với nhau sẽ không có hạnh phúc ư?”

“Không, không phải, ý của em là, em biết sẽ không thể nào không hạnh phúc.”

“Đúng thế, dù sao chúng ta cũng đã thử sống chung với nhau, chúng ta biết làm thế nào để bước vào cuộc sống của người kia một cách tốt hơn, đúng không?”

Tôi gật gật đầu, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tôi và anh Hai ở với nhau sẽ bất hạnh. Chúng tôi quá hiểu rõ về nhau, cũng biết làm thế nào để sống hòa hợp với nhau. Chúng tôi sẽ quan tâm đến nhau, sẽ nhường nhịn nhau, sẽ chăm sóc cho nhau, hơn nữa, chúng tôi có nhiều sở thích chung như vậy, chúng tôi sẽ không thiếu đề tài để nói chuyện, sẽ không thiếu những kỉ niệm để tán gẫu. Trong cuộc sống hôn nhân có những điều này, cho dù không thể nói là hạnh phúc hoàn toàn, nhưng mà cũng tuyệt đối không thể nói là không hạnh phúc.

“... Em chỉ cảm thấy không công bằng cho anh.”

“Có gì đâu mà công bằng với chẳng không. Em ghét anh à?”

Tôi lắc đầu.

“Em sẽ không công bằng với anh à?”

Tôi tiếp tục lắc đầu.

“Thế em sẽ ngoại tình à?”

“Làm sao có thể thế được?!”

“Đúng vậy, thế em nói xem, còn có cái gì không công bằng nào?”

Tôi cúi đầu, không nói gì cả, anh Hai nói: “Thế em có cảm thấy được rằng anh yêu em không?”

“Em, em, em không biết...”

Tôi rụt rè đáp, anh Hai nói: “Đừng nói là em không biết, anh cũng không biết. Em nói trước đây có khi nào anh có tình cảm gì mãnh liệt đối với em không? Hình như là không. Giống như em đối với anh vậy, ngay từ ban đầu, anh thật sự chỉ xem em như một người bạn, một người bạn thân. Chúng ta cùng chơi với

nhau, cùng quây phá với nhau, lang thang với nhau đến cùng trời cuối đất. Chúng ta hợp nhau quá, thế là dần dần, trong thế giới của anh chỉ có một mình em. Thực ra đáng lẽ anh nên ngỏ lời với em từ trước đây, nhưng mà anh sợ. Anh sợ cảm giác này sẽ thay đổi, anh sợ nếu trạng thái của bước tiếp theo sẽ không đẹp đẽ như anh tưởng tượng, sau đó còn có một vài nguyên nhân khác, tóm lại là, anh rụt cổ vào mai rùa, mãi cho đến khi Lưu Thụy Căn xuất hiện.”

“Vào lúc ấy anh ý thức được rằng, nếu như anh không cố gắng lên, thì mãi mãi sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nữa, nhưng mà kết quả của việc anh cố gắng là...”

Anh xòe bàn tay ra tỏ vẻ bất lực, để lộ nét mặt cay đắng, tôi nghĩ đến dáng vẻ anh lúc ấy, không tìm được bật cười, anh cũng bật cười theo tôi.

“Cho nên, việc này có thiệt thòi gì cho anh đâu nào? Cho dù bây giờ tình cảm của anh dành cho em nhiều hơn, nhưng mà chúng mình sống chung với nhau năm năm, mười năm, hai mươi năm sau thì sao, làm gì còn thiệt thòi nào nữa? Sau khi giữa hai chúng ta nảy sinh tình cảm, thì đâu thể nào nói tình cảm của ai dành cho ai nhiều hơn, tình cảm của ai ít hơn ai được?”

Nghe những lời này, tôi biết phải nói gì nữa đây? Việc kết hôn bắt đầu được đưa vào chương trình, vấn đề bên kia của mẹ anh bắt đầu xuất hiện. Bây giờ tôi không béo nữa, trang điểm vào một tí, miễn cưỡng cũng được gọi là người đẹp, nhưng mà công việc của tôi không ổn định, gia đình lại không ở thành phố này, cũng chẳng có tài hoa gì cho cam, mẹ của anh không vừa lòng lắm.

“Phiêu Phiêu à, cháu và Xuân Xuân quen biết nhau lâu như vậy rồi, dĩ biết cháu là một cô bé tốt, dĩ cũng xem cháu như con gái trong nhà, nhưng mà cháu thấy đó, cháu và Xuân Xuân đều mang họ Hoàng, các cụ thường nói rằng, người cùng họ không thể kết hôn với nhau được.”

Ngoài việc im lặng ra, tôi cũng không biết phải nói thế nào nữa. Từ một góc độ nào đó, tôi nghĩ rằng thế thì thôi vậy, tôi cũng đâu có nóng lòng lấy anh Hai đâu, nhưng bây giờ bên cạnh tôi cần có một người, tôi không thể yên lặng ngồi trước máy vi tính như trước đây nữa, một khi ngồi thế là ngồi luôn cả đêm. Nếu như bên cạnh không có ai, tôi sẽ không kiềm chế được suy nghĩ những việc không nên suy nghĩ, tôi cần có một vài việc gì đó để làm, để phân tán sức tập trung của tôi.

“Nếu không, chúng ta cứ đi đăng ký trước đi.” Sau nhiều lần mẹ anh bày tỏ sự không hợp tác nếu không dùng bạo lực, anh Hai nói với tôi.

“Hà?”

“Gạo đã nấu thành cơm, bà cũng phải chấp nhận mà thôi.”

“Như thế không tốt đâu, dĩ đã không muốn như vậy, sau này anh...”

“Haizz, đừng để ý đến bà làm gì, người mà bà thương nhất vẫn là anh, thực ra đợi hai tháng nữa khi anh béo lên lại, bà cũng sẽ dập tắt nguồn hi vọng ấy thôi, có điều anh lo lắng quá đi mất, anh phải nhanh chóng cưới em về rồi mới có thể béo lại được.”

Tôi sững sờ, anh Hai oán hận liếc xéo tôi, tôi lập tức hiểu ra ngay vấn đề, bất kể có nói như thế nào đi chăng nữa, được người khác nâng niu, lo lắng như thế cũng tốt quá rồi.

Bình thường mà nói, đăng kí kết hôn trước khi bàn bạc sẽ tổ chức cưới hỏi như thế nào có vẻ là một việc làm không đúng lắm. Người thì đã có trong tay rồi đấy, phía chàng trai có thể sẽ không muốn chi số tiền đó ra, những thứ đăng giá hy vọng có như váy cưới, áo cưới rước dâu, nhẫn kim cương, hưởng tuần trăng mật... Không thể nói là hoàn toàn không muốn chi ra hết, nhưng nói không chừng cũng sẽ bớt đi một ít, nếu như trong đó còn phải lo nhà cửa, xe cộ, thế thì càng nhiều phiền phức. Nhưng mà giữa tôi và anh Hai không hề tồn tại những điều này. Nhà của anh không thể chấp vay vốn gì cả, cũng đã làm xong nội thất hết rồi, xe ô tô cũng là món quà mà hai năm trước được ba mẹ tặng, đến tiền xăng cũng là phúc lợi của họ luôn. Còn những cái khác, thứ nhất là tôi không để ý lắm, thứ hai là anh Hai sẽ không để cho tôi bị thiệt thòi, thậm chí còn hưng phấn hơn tôi, anh đang đi kiếm địa điểm để hưởng tuần trăng mật.

Cho nên, chọn một ngày lành tháng tốt, tôi và Nhị ca ca cầm chứng minh nhân dân đến phường đăng ký. Khi đi, trong lòng tôi còn tràn ngập cảm giác vui sướng, nhưng khi đối diện với nhân viên đăng ký, tôi đột nhiên lại trở nên hoang mang. Tôi không biết bản thân mình rốt cuộc đang sợ cái gì, nhưng mà tôi không

ngăn chặn lại được, có lẽ là biểu hiện của tôi quá rõ ràng, đáng lẽ bình thường ra sẽ không hỏi gì, nhưng nhân viên làm thủ tục nhìn tôi một lúc rồi hỏi: “Cháu gái này, cháu đã suy nghĩ kĩ chưa?”.

Đôi môi tôi run run, tôi muốn nói là tôi đã suy nghĩ kĩ càng rồi, nhưng bất giác, nước mắt tôi lại rơi xuống. “Cháu?”.

“Kĩ, kĩ rồi ạ, kĩ rồi ạ...”

“Thôi vậy!”, tôi và anh Hai gần như là mở miệng nói cùng một lúc, anh Hai nói, “Thôi được rồi, để chúng cháu suy nghĩ thêm ạ.”

Tôi quay đầu qua, anh Hai ôm tôi: “Chúng ta đi về trước đã rồi tính.”

“Anh...”

Tôi muốn nói gì đó, nhưng chẳng nói ra được lời nào, anh Hai lấy tay bóp bóp vào vai tôi, sau đó đưa tôi đi ra ngoài. Vào giây phút đó, tôi thật sự hận không thể bóp chết mình luôn cho rồi, tại sao tôi có thể đối xử như thế với anh Hai? Tôi nên kết hôn với anh, làm sao mà tôi có thể không kết hôn với anh được cơ chứ! Làm sao mà tôi có thể làm tổn thương anh đến như thế cơ chứ? Tôi hứa hẹn rằng sẽ không để cho anh thiệt thòi, nhưng mà tôi đang làm gì thế này?

“Anh Hai...”

“Đợi thêm ba ngày nữa, nếu như ba ngày sau, em vẫn cứ giữ quyết định này, chúng ta sẽ tính sau vậy.”

Anh Hai không nhìn tôi, chỉ chậm rãi nói như thế. Tôi sững người, đang định gật đầu thì nhìn thấy Lưu Thụy Căn. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh đậm, không thắt cà vạt, đứng dựa vào xe của mình, anh cứ thế nhìn thẳng về phía tôi, dưới mắt lộ quầng thâm đen rất rõ ràng, sắc mặt hiện lên vẻ đau thương không nói nên lời.

Mặt trời buông tỏa những tia nắng ấm áp xuống mặt đất, bên con đường cạnh bờ hồ, anh cứ nhìn tôi, còn tôi, cũng nhìn anh như thế...

65. Chương 64

Thiếu

66. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1

Tự bạch của Lưu Thụy Căn

Tôi tên là Lưu Thụy Căn, ngày tôi còn nhỏ, tôi chưa bao giờ cảm thấy cái tên này sẽ có vấn đề gì đó, bởi vì những người xung quanh tôi đều có những cái tên tương tự như thế.

Cái gì mà Trần Nhị Cầu, Trương Đại Pháo, so với họ, cái tên của tôi nghe ra có vẻ rất thư sinh ấy chứ. Cho đến khi tôi vào thành phố, tôi mới biết cái tên của mình hóa ra lại quê mùa một cục như thế, không chỉ quê mùa, nếu gọi kiểu kì cục hơn một tí, sẽ có ý nghĩa thật thô tục.

Lưu Căn Căn, Lưu Đại Căn[1]...

[1] Căn Căn: Chỉ bộ phận duy trì nòi giống của người đàn ông.

Đây là kiểu gọi của các học sinh nam ngày ngày đàn đúm với nhau, có thành tích học tập không tốt lắm, mới đầu tôi còn không hiểu lắm, sau khi hiểu ý liền cực kỳ bực bội, nhưng mà tôi lại chẳng biết làm thế nào. Thứ nhất bọn họ người đông thế mạnh, thứ hai bọn họ đều sinh ra và lớn lên ở đây, thiên thời địa lợi đều nghiêng về phía họ, tôi đành phải như không biết gì, chỉ có cố gắng học tập thật giỏi để khinh bỉ lại bọn chúng.

“David!”.

“Cái gì?”.

“Tên tiếng Anh của cậu không phải là David sao?”.

“Ừ nhỉ.” Khi học cấp hai, thầy giáo môn Anh văn bắt mỗi người phải tự đặt một cái tên tiếng Anh ình, mà khi lên cấp ba, thầy giáo yêu cầu mỗi lần học môn tiếng Anh đều phải gọi nhau bằng cái tên tiếng Anh như thế, có điều đến cả bản thân thầy giáo, cũng có lúc nhầm lẫn, phần nhiều thời gian đều gọi tên tiếng Trung của chúng tôi. Bỗng nhiên bạn gái này gọi tôi như thế, nhất thời tôi không biết phải phản ứng như thế nào, cho dù trả lời rồi, cũng chỉ là hồ nghi nhìn cô ấy, không biết cô ấy chuẩn bị làm gì.

Cô ấy chỉ mỉm cười: “Không có gì, chỉ là gọi cậu như thế mà thôi, tên tớ là Jannet.”

“À!”.

“Về sau cậu cứ gọi tớ như thế nhé.”

Trong ấn tượng của tôi có lẽ đây là buổi nói chuyện đầu tiên của tôi và cô ấy, mặc dù tôi không biết trong lớp tôi có một bạn gái như thế. Làm sao mà tôi lại có thể không biết được nhỉ? Nam sinh cả lớp, cả khối, có thể là cả trường chắc là đều biết cả.

Có thể cô ấy không đẹp nhất, nhưng mà cô ấy lại có thể mang lại cho người khác một cảm giác rất đặc biệt. Khi cô ấy mặc một chiếc váy trắng đi lướt qua người bạn, khi cô ấy vô tình lắc qua lắc lại mái tóc dài của mình, khi cô ấy tự tin và trả lời hoàn hảo câu hỏi của thầy cô giáo đưa ra, khi cô ấy ngồi trên sân khấu của trường đánh đàn piano.

Cô ấy là người tình trong mộng của tất cả chúng tôi.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cô ấy sẽ nói chuyện với mình như vậy, càng chưa bao giờ nghĩ rằng, sau này cô ấy, quả nhiên là đã xưng hô với tôi như thế thật.

David, David, David...

Jannet, Jannet, Jannet...

Bắt đầu có ngày càng nhiều người gọi tôi bằng cái tên này, sau đó, không biết từ lúc nào, đã không có người gọi tôi là Lưu Căn Căn nữa.

Làm thế nào để diễn đạt tâm trạng tôi lúc ấy nhỉ? Cảm động, sùng bái, thích thú, tôi không biết, nếu như nói rằng trước thời điểm này, cô ấy là đối tượng mà tôi ôm mộng tưởng, thì sau thời điểm này, cô ấy đã trở thành nữ thần luôn rồi! Tôi khao khát có được cô ấy, nhưng mà tôi lại không dám ngỏ lời với cô ấy, cô ấy tốt đẹp như thế, mà tôi thì...

Tôi chỉ là một thằng học trò đến từ nông thôn, cho dù thành tích học tập khá một chút, cho dù đáng về cũng được coi là mạnh khỏe, cho dù dung mạo cũng được coi là tuần tú một chút, nhưng mà thực sự là tôi quá đỗi bình thường. Cô ấy như một nàng công chúa vậy, làm thế nào mà tôi có thể theo đuổi được đây?

Mặc dù có suy nghĩ như vậy, nhưng tôi vẫn cố gắng học hành, sau đó vào thời điểm chọn trường để thi, tôi cố ý chọn cùng một trường với cô ấy. Vô cùng may mắn là, cả tôi và cô ấy đều thi đậu vào trường đó, những tháng ngày về sau lại có chút lộn xộn và mệt mỏi.

Vừa mới thi đậu đại học cho nên rất hạnh phúc, nhưng mà cũng cảm thấy mờ mịt, tôi và tất cả những tân sinh viên mới nhận phòng ở, xưng huynh đệ với người ở cùng ký túc xá, tham gia khóa học quân sự, trốn học, nếu như nói có gì khác với người ta, thì đó là việc tôi luôn chú ý tới cô ấy.

Mặc dù vào học đại học rồi, nhưng mà cô ấy vẫn được người ta để ý như những năm học cấp ba, thậm chí là còn bắt mắt hơn cả khi ấy nữa, một bản nhạc “đám cưới trong mơ” của cô ấy trong buổi liên hoan chào mừng tân sinh viên đã không biết được bao nhiêu người bình luận. Nếu như cứ tiếp tục phát triển như thế, có thể tôi và cô ấy, suốt cả cuộc đời tôi và cô ấy không có điểm giao nhau, như thế thì sẽ không có câu chuyện về sau nữa.

Bố cô ấy qua đời, ông ra đi một cách đột ngột, mà mẹ của cô vì chịu đựng không nổi cú sốc này, đã bị xuất huyết não.

Trước đây, tôi chưa bao giờ biết rằng gia đình quan trọng với một con người đến thế nào, nhưng mà từ bản thân cô ấy tôi đã nhận ra được điều này, một người con gái ưu tú, xuất sắc như cô ấy đây mà chỉ trong một đêm, thậm chí là buộc phải thôi học.

“Cậu không cần phải nói cả đồng lý thuyết đó với tớ đâu, tớ biết điều này có nghĩa như thế nào với tớ, nhưng mà tớ không còn cách nào khác, cậu có biết không hả? Cho dù tớ có thể xin vay vốn để học, nhưng mà mẹ tớ thì sao? Mẹ tớ cần tiền chữa trị, tiền nuôi dưỡng, tiền ăn uống, đủ các loại tiền, cậu có biết không hả?”.

“Để tớ chăm sóc.”

“Cái gì.”

“Để tớ chăm sóc!”.

Có một luồng hào khí trong người, bắt tôi nói ra câu ấy, nhưng mà vào lúc đó, tôi thật sự không biết điều đó đối với tôi có nghĩa gì. Tôi đưa hết toàn bộ số tiền tiết kiệm được đưa cho cô ấy, còn mượn tiền của anh em trong ký túc xá: “Số tiền này cậu cầm mà dùng, những khoản tiền kia để tớ nghĩ cách khác.”

Chỉ trong một đêm như thế, tôi từ một học sinh chỉ biết ngửa tay xin tiền ba mẹ, đã trở thành một người đàn ông bắt buộc phải sống có trách nhiệm với một người khác nữa, thậm chí là phải có trách nhiệm với hai người. Tôi đi làm thêm đủ kiểu, tìm đủ mọi cách để có thể kiếm thêm tiền.

Mới bắt đầu, việc đó thật sự rất khó khăn, đặc biệt là khi bạn phải đối mặt với sự lạnh nhạt, khinh bỉ, đặc biệt là những khi bạn không biết bạn sai ở đâu, lại bị người khác giễu cợt. Đã rất nhiều rất nhiều lần tôi nghĩ rằng sẽ không làm nữa, nếu như chỉ có một mình tôi, nếu như đi làm là vì tôi, có lẽ là tôi đã bỏ cuộc từ lâu rồi. Nhưng mà, tôi còn phải lo lắng cho cô ấy, còn phải chăm sóc cho cô ấy, cho nên dù có cực khổ, có vất vả đến thế nào đi chăng nữa tôi cũng phải kiên trì cho bằng được, cũng phải nghiêng răng nghiêng lợi đứng vững cho bằng được.

Một ngày, hai ngày, một tháng, hai tháng, khi tôi đã quen với mọi việc, thì mọi việc bắt đầu phát triển theo chiều hướng tốt hơn, đặc biệt là tôi đã có được cô ấy. Thế là, tất cả mọi gian khổ đã trở thành niềm hạnh phúc, tất cả mọi đắng cay đã trở nên ngọt ngào.

Bốn năm đại học, tôi vẫn cứ lấy tiền học phí, tiền sinh hoạt từ bố mẹ, nhưng mà số tiền này, tôi đều đưa hết cho cô ấy dùng, còn bản thân tôi, hoàn toàn dựa vào sự cố gắng của mình để duy trì cuộc sống. Cái việc kiếm tiền đối với tôi bây giờ không có gì là khó khăn nữa cả.

Ban đầu, hai chúng tôi chỉ có thể ăn cơm trong căn tin của trường, sau đó, chúng tôi đã có thể ra những tiệm cơm ngoài trường ăn một bữa ngon lành, sau đó nữa, chúng tôi cũng đã có thể giống như những cặp tình nhân kia, vào những dịp lễ tết như lễ tình nhân, ngày Giáng sinh đã có thể vào ngồi trong tiệm cà phê rồi.

Cô ấy tốt đẹp như thế, tôi không đành lòng và nghĩ hết cách để mang đến tất cả mọi thứ cho cô ấy, tôi không muốn để cô ấy vứt bỏ mọi thứ chỉ vì tôi không có năng lực. Cho nên, tôi tiếp tục cung phụng cho cô ấy học đàn piano, tiếp tục cung phụng cho cô ấy học nghiên cứu sinh.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc chúng tôi sẽ chia tay nhau. Đương nhiên, giữa hai chúng tôi cũng đã từng xảy ra tranh cãi, cũng đã từng có mâu thuẫn, cũng đã từng có tranh chấp, nhưng khi chúng tôi cùng nhau ăn bánh bao với dưa muối, khi chúng tôi cùng nhau đối mặt với gian khổ, khi chúng tôi khó xử mất phương hướng, chúng tôi đã trở thành người một nhà từ lâu lắm rồi!

Những cặp tình nhân có thể sẽ chia tay, những cặp vợ chồng có thể sẽ ly hôn, nhưng mà chúng tôi, chúng tôi đã hòa mình vào sự sống của nhau rồi, làm sao mà có thể chia rẽ cho được? Làm sao mà có thể chia rẽ được chứ? Cho dù cô ấy xuất ngoại, cô ấy đến một đất nước khác, tôi cũng không bao giờ nghĩ rằng, chúng tôi sẽ chia tay nhau. Cho nên, khi câu nói của cô ấy vọng đến bên tai tôi, tôi cứ nghĩ rằng chắc là tôi có vấn đề, cho nghĩ rằng là tôi nhớ nhầm ngày, tôi cho rằng giữa hai chúng tôi bị ma nhập, tôi cho rằng...

Tôi nghĩ ra một vạn lý do, cái duy nhất không nghĩ đến là cái đó, cái lý do mà có nhiều khả năng xảy ra nhất ấy.

Nhưng mà việc đó đã xảy ra thật rồi.

Cuối cùng, khi tôi xác định được điều này, tôi thực sự không biết phải suy nghĩ thế nào, thế giới sụp đổ, chẳng qua cũng đến thế mà thôi.

Nhất thời, tôi đau khổ không thể nào tả xiết.

Nhất thời, tôi có ý định muốn giết luôn cô ấy.

Tôi không biết bản thân mình đã vượt qua những ngày tháng đó như thế nào, tôi chỉ biết là nhất thiết phải làm một cái gì đó. Ban đầu, tôi không có suy nghĩ nào khác, chỉ muốn làm cho cô ấy hối hận.

Quen với Hoàng Phiêu Phiêu, thật sự chỉ là một việc ngoài ý muốn. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ đi xem mắt, nhưng mà khi đi Lưu cầm ảnh của con gái đến tìm tôi, giây phút đó tôi không cử động nổi, giống quá, quá giống cô ấy thời đó.

Tôi ngồi trong quán cà phê, trong thời gian đợi cô ấy, tôi thậm chí là cảm thấy sợ hãi, mặc dù tôi biết người tôi sắp gặp không phải là cô ấy. Khi Hoàng Phiêu Phiêu nói với tôi cô ấy là La Lợi, bất giác tôi đã hiểu ra chuyện gì rồi.

Tại sao tôi lại xin số điện thoại của cô ấy? Tại sao tôi vẫn tiếp tục liên lạc với cô ấy? Lúc ấy tôi đã nghĩ đến việc trả thù rồi ư?

Đúng, mà cũng chưa đúng.

Tôi vẫn không quên được Jannet, tôi vẫn luôn theo dõi cô ấy, tôi cũng luôn mong rằng, mong rằng cô ấy sẽ hối hận, nhưng mà trước lúc đó, tôi chưa có cách giải quyết nào cho thật cụ thể. Tôi chỉ mong có ngày chúng tôi gặp lại, tôi đứng trước mặt cô ấy, còn cô ấy, chỉ có thể đứng nhìn tôi một cách kinh ngạc mà không thể làm gì.

Sau đó tôi biết được rằng suy nghĩ này thật sự rất nực cười, hóa ra trong tôi, cô ấy vô tình đã trở thành một con người khác.

Tôi phải công nhận một điều rằng, mặc dù tôi luôn muốn cô ấy phải hối hận, nhưng mà tôi cũng biết rằng giữa hai chúng tôi không thể nào đến với nhau được nữa, điều này không liên quan đến việc cô ấy còn tình cảm gì với tôi hay không, mà là tôi, xác định là không thể nào mở lòng ra được nữa.

Tôi đúng là ngốc như một con heo, tôi rõ ràng đã biết rõ điều đó, nhưng mà vô tình làm một việc gần giống như việc của cô ấy làm.

Trước đó rất lâu, tôi đã xác định là sẽ phải sống hết cuộc đời này bên cạnh Jannet, mà sau khi cô ấy bỏ đi, tôi cũng chẳng có suy nghĩ nào khác. Mặc dù dựa vào điều kiện, tư cách của tôi, tôi bây giờ đã có thể thoải mái lựa chọn, nhưng mà xem ra tôi bây giờ chỉ cần tìm một người phụ nữ đáng tin cậy là được rồi. Thì chị tôi cũng đã từng nói với tôi như thế mà: “Cậu tìm người yêu kiểu nào chị cũng không quan tâm, nhưng chọn vợ thì nhất định phải tìm người nào phải thực tế một chút.”

Tôi đương nhiên là phải tìm một người thực tế rồi, tôi chịu không nổi sự dày vò nữa rồi.

Phiêu Phiêu là một cô gái thực tế, là một cô gái thú vị, là một cô gái thật lòng đối với tôi. Khi tôi nhìn thấy một vạn tệ ở trong nhà, tôi biết rằng tôi đã có được một tình cảm mà đến năm mơ còn khó gặp nữa là. Có một người con gái đồng ý đi bên tôi, không vì tiền bạc, không vì danh lợi, không vì nhà cửa, không vì bất cứ một thứ gì cả, cho dù tôi có nợ nần, cho dù trong lương lai tôi không có tiền đồ, cô ấy cũng nguyện đồng cam cộng khổ với tôi, đồng ý chia sẻ mọi gánh nặng với tôi.

Từ lúc ấy tôi đã biết được rằng, đây chính là cô gái mà tôi phải lấy về làm vợ, tôi sẽ không thể nào tìm được tình cảm nào như vậy nữa. Nhưng mà mặc dù tôi suy nghĩ như vậy, nhưng mà lại không biết rằng tình yêu không chịu nổi sự khảo nghiệm, cho dù có thích đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào chịu đựng được nhiều lần dằn vặt như thế.

Không phải, nói chính xác hơn một chút là, tôi đã luôn xem thường Phiêu Phiêu. Tôi luôn cảm thấy cô ấy sẽ chấp nhận tôi, bất kể tôi có làm gì đi chăng nữa, cô ấy cũng sẽ luôn chấp nhận tôi. Bởi vì sao ư? Bởi vì bây giờ tôi có đủ tiền tài nhất định, có thể chưa đến nỗi vương giả, nhưng mà cơ bản là đã có thể thỏa mãn nhu cầu của một người con gái.

Cho dù cô ấy muốn có nhà cao cửa rộng, xe hơi sang trọng, kim cương, đồng hồ nổi tiếng hay là du thuyền trực thăng đi chăng nữa, tôi đều có thể làm cho cô ấy thỏa mãn tất. Hơn nữa, so với những người giàu có khác, bề ngoài của tôi trông rất tuấn tú, cơ thể kiện tráng, về tuổi tác cũng có ưu thế hơn. Không phải tôi khinh bỉ Phiêu Phiêu, nhưng mà nếu như cô ấy tìm được một người như tôi đây, thật sự là cũng không dễ dàng gì. Tôi tính toán tất cả mọi nhân tố thực tế, nhưng mà duy nhất một điều tôi quên mất, đó là tình cảm.

Từ một góc độ nào đó mà nói, Lý Trí quả đúng là do tôi sắp đặt, Phiêu Phiêu đã thông qua khảo nghiệm, như thế là đã biết được thân phận của tôi, tôi cũng đã từng nghĩ rằng cô ấy sẽ phần nộ, sẽ kinh ngạc, nhưng mà tôi nghĩ, đến cuối cùng cô ấy cũng sẽ vui mừng mà thôi. Cô ấy không cần phải trả nợ tiền mua nhà, không cần phải ngồi tính toán so đo giá sữa của con cái, không cần phải vào chợ lựa từng mớ rau nữa. Tôi biết Phiêu Phiêu là một người không trần tục, nhưng mà ai chẳng muốn sống một cuộc sống tốt đẹp cơ chứ? Nhưng khi cô ấy bỏ chạy ra ngoài, gặp người xuống khóc một cách đau khổ, tôi đã lơ mơ nhận ra rằng mình đã sai rồi.

Tôi tính toán hết tất cả những nhân tố thực tế, nhưng mà duy nhất có một điều là quên mất nhân tố tình cảm.

Mà sự thật ngay sau đó đã chứng minh điều này, khi Phiêu Phiêu nói với tôi, khi cô ấy nói cảm ơn về tình cảm của tôi dành cho cô ấy trong thời gian vừa qua, tôi bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Nhưng lúc ấy tôi vẫn còn rất tự tin, nói cách khác, từ trước đến nay tôi chưa ý thức được rằng Phiêu Phiêu nói với tôi như thế có nghĩa là gì. Cho nên tôi vẫn cứ xác định thực hiện theo kế hoạch mình đã định ra.

Tôi không phải muốn Joseph phải phá sản, có lẽ những năm trước đây tôi sẽ làm như thế. Nhưng mà bây giờ, tôi đã có kế hoạch khác có lý trí hơn, tôi biết được một cách rõ ràng rằng, làm như thế chẳng hề có lợi cho tôi chút nào. Nhưng mà tôi phải dè bẹp hẳn ta, tôi phải làm cho Jannet thấy nếu như ngày đó Jannet theo tôi, tôi không chỉ chung thủy với một mình cô ấy, còn có thể làm cho cô ấy có một cuộc sống tốt hơn. Tôi phải làm cho cô ấy nhìn thấy một chút tiền của Joseph chẳng là gì cả, chỉ cần tôi muốn, bất kì lúc nào cũng đều có thể vào làm chủ công ty của hẳn ta.

“Đây là một lần cuối cùng rồi.” Tôi nhắc nhở bản thân mình như thế, đây là việc làm cuối cùng vì Jannet, sau này, tôi sẽ quên cô ấy, tôi sẽ bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Tôi có lưỡng lự trước việc khi Joseph phát hiện ra tình hình không bình thường sẽ tìm cách giải quyết không? Tôi có lưỡng lự trước việc Jannet sẽ tìm đến Phiêu Phiêu không?

Có, mà cũng không có.

Có, là phân tích theo lý thuyết, đương nhiên là họ không muốn bị một người khác làm như vậy, ngoài ra họ cũng không muốn bị một doanh nghiệp khác chiếm thế thượng phong; mà không có, là vì tôi luôn cảm thấy cô ấy luôn là một người kiêu hãnh như thế, chắc sẽ không dùng đến cách này.

Nhưng có hay không có đều không quan trọng. Cho dù Jannet tìm đến Phiêu Phiêu thì đã sao nào? Phiêu Phiêu thế nào cũng cho tôi một cơ hội chứ nhỉ, thế nào Phiêu Phiêu của tôi cũng sẽ tha thứ cho tôi chứ. Khi cô ấy nghĩ rằng tôi nghèo, thậm chí cô ấy còn bằng lòng giúp tôi trả nợ, làm sao có thể làm ầm ĩ lên với tôi được cơ chứ?

Cho nên, dù lúc ấy Phiêu Phiêu tìm tôi vì việc đó, cho dù tình hình lúc ấy không đúng lắm, tôi vẫn cứ cảm thấy chúng tôi vẫn có thể nói chuyện với nhau, mà chỉ cần tôi nói chuyện với Phiêu Phiêu thì việc đó không

còn là vấn đề gì nữa. Tôi hoàn toàn không ngờ rằng Phiêu Phiêu sẽ bỏ đi, khi tôi nghe thấy tin tức này từ miệng của chị Vu, tôi hoàn toàn không dám tin.

“Điều kiện của cậu Lưu đúng là rất tốt, theo như thường tình thì Phiêu Phiêu tuyệt đối sẽ không rời bỏ cậu, nhưng mà, cô ấy đang yêu cậu, đang có một tình yêu không có hiệu quả và lợi ích gì. Cho dù cậu có điều kiện như thế nào đi chăng nữa, có tiền hay là không có tiền, nghèo khổ hay giàu có, đối với cô ấy đều chẳng có ý nghĩa gì cả, điều quan trọng là, cô ấy yêu cậu, mà cậu, không biết có yêu cô ấy hay không?”.

Có yêu Phiêu Phiêu hay không, tôi không biết. Tôi luôn nghĩ rằng là không yêu, sau khi trải qua một tình yêu khắc cốt ghi tâm như thế, tôi làm sao còn đủ sức lực mà đi yêu người khác? Tôi chỉ thích Phiêu Phiêu, tôi chỉ cảm thấy cô ấy thích hợp làm một người vợ, tôi chỉ cảm thấy tình cảm mà cô ấy dành cho tôi rất khó có được, chỉ là tôi...

Đúng thế, làm sao mà tôi yêu cô ấy được chứ? Làm sao mà tôi vẫn còn có thể yêu người khác được cơ chứ? Nhưng mà khi tôi ở trong bệnh viện, khi tôi nhìn thấy cô ấy dựa vào người của anh bạn thân khóc lóc một cách đau đớn, những vết đau như kim châm ở trong lòng là vì có gì cơ chứ?

“Anh Hai, anh Hai, anh Hai ơi...”

Cô dựa vào lòng của cậu ấy, mặt cậu ấy lộ rõ vẻ đau xót và tiếc thương nhìn cô ấy, cả người tôi cứng đờ, đứng lặng ở nơi đó, thậm chí là không dám cử động dù chỉ một chút, tôi thật sự sợ mình sẽ làm việc gì đó mất đi lý trí. Tôi không biết là tôi đã đứng ở đó bao nhiêu lâu, tôi chỉ biết rằng khi tôi có thể kiềm chế được bản thân mình, tôi bắt đầu tự rút lui.

Tôi sợ rồi, tôi sợ thật sự, đột nhiên tôi ý thức được rằng, hóa ra, có một việc mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến, cũng là việc mà tôi không muốn là sẽ xảy ra, đó là tôi đã có tình cảm với Phiêu Phiêu.

Jannet là người tôi yêu khi tôi còn đang ngu ngơ, khi tôi còn chưa biết tình cảm là cái gì, còn Phiêu Phiêu... Tôi yêu Phiêu Phiêu từ lúc nào vậy nhỉ? Tôi cảm thấy bản thân mình cần phải bình tĩnh trở lại, phải suy nghĩ lại cho kỹ càng mới được.

Tôi cần phải suy nghĩ xem sau này tôi phải làm như thế nào, tôi phải làm thế nào để có thể kéo Phiêu Phiêu quay trở lại, đương nhiên tôi cũng đã từng suy nghĩ hay là cứ kết thúc như thế này đi. Tôi có thể bị dày vò trong vòng tám năm trời vì Jannet, tôi không thể nào lại bị dày vò thêm tám năm nữa. Nếu như Phiêu Phiêu lại rời bỏ tôi mà đi...

Lý trí nói với tôi rằng điều này không thể nào xảy ra, nhưng mà con người một khi đã có tình cảm thì sẽ luôn nghĩ ra những việc làm mà trong thực tế không có khả năng xảy ra cho lắm. Mà con người một khi bị tổn thương, thường có khả năng sẽ trốn chạy theo bản năng.

Ngày này qua ngày khác, tôi luôn nghĩ rằng Phiêu Phiêu sẽ ở đó chờ đợi tôi, mãi cho đến khi tôi nghe thấy tin sắp kết hôn của cô ấy, trong giây phút đó, tôi gần như cảm thấy mình giống như quay về thời quá khứ. Tại sao lại có thể như thế được? Tại sao lại xảy ra như thế được? Cô ấy yêu tôi như thế, làm sao có thể kết hôn với người khác được?

Tôi giống như một kẻ ích kỷ khốn nạn, cứ nghĩ rằng sự việc hiển nhiên là như thế. Mà khi cô ấy từ phòng đăng ký kết hôn bước ra, khi nhìn thấy nước mắt của tôi chảy ra, cuối cùng tôi cũng đã biết rằng bản thân mình đã vượt mất đi cái gì.

Cô ấy vẫn thích tôi, vẫn còn yêu tôi, nhưng mà cô ấy không thể nào sống với tôi được nữa.

“Tôi vẫn chưa kết hôn với Phiêu Phiêu, nhưng mà anh, cần phải học lại cách làm thế nào để yêu người khác.”

Khi trong lòng tôi nguội tàn như tro lạnh, bên tai tôi vọng đến câu nói đó, tôi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy khuôn mặt kia của anh Hai, thời khắc đó, khuôn mặt này đối với tôi giống hệt như thiên sứ, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ cảm kích ai như cảm kích người này.

Nhưng mà khi tôi lần nữa nhìn thấy Phiêu Phiêu, bỗng nhiên tôi trở nên căng thẳng, tôi còn có cơ hội không? Còn có nữa hay không?

67. Phiên Ngoại 2 Phần 1

Ngoại truyện 2

Có một vài người, thế nào chúng ta cũng sẽ đi lướt qua nhau

Nếu như đây là một quyển tiểu thuyết tình cảm Đài Loan, thế thì nhất định là sẽ xuất hiện tình tiết như Lưu Thụy Căn sống chết theo đuổi một phen, xử lý không tốt thì sẽ phải bị thương ở vai, bị cụt mất một chân... Cho dù là cơ thể không bị tàn phế, thì ít nhất cũng phải đứng chờ đợi trong đêm mưa tuyết mấy đêm, sau đó đổ bệnh liếng xiếng mãi không hết, còn tôi sau khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt của anh thì cực kỳ cảm động, thế là những tổn thương gì gì đó, những ân oán gì gì đó, những day dứt gì gì đó, tất cả đều bị quăng qua một bên, chỉ có nhào vào trong lòng anh, vừa gọi tên của anh vừa nói em đồng ý.

Còn nếu như đây là một quyển tiểu thuyết cổ động của Hong Kong, thì nhất định tôi sẽ phấn đấu để trở nên mạnh mẽ, đi ra nước ngoài du học, ở bên ngoài trải qua nhiều thăng trầm, cuối cùng gặp được quý nhân, không chỉ học hành thành tài mà còn danh lợi song thu, cuối cùng đội một vòng nguyệt quế chói mắt xuất hiện trước mặt Lưu Thụy Căn, làm cho đôi mắt chó làm bằng titan của anh ta mù vì lóa mắt luôn.

Nhưng mà tiểu thuyết từ trước đến nay luôn rất tốt đẹp, hiện thực thì lại phủ phàng, thế nên tình hình thực tế là, tôi không chỉ không thể bước lên một tầm ới, ra nước ngoài để hưởng về thể giới, ngược lại đang ở thành phố lại quay về cái chốn nhỏ bé nơi có gia đình chúng tôi ở đấy, ở tại căn nhà mà mẹ cho tôi ấy.

Nói ra thì căn nhà này quá tuyệt. Đi bộ chưa đến năm phút đã ra đến chợ rau, mười phút là đến trung tâm thành phố, mười lăm phút là đến thánh địa hẹn hò của các đôi tình nhân. Nói tóm lại có thể nói là giao thông tiện lợi, đi đâu cũng nhanh.

Căn nhà trước đây được xây theo kiểu kiến trúc hai tầng, tầng một làm phòng khách, tầng hai làm phòng ngủ. Trước đây khi ba người ở đây thì hơi chật chội, bây giờ một mình tôi ở đó, đúng là vừa rộng rãi vừa thoải mái. Căn nhà còn có một khu vườn nhỏ, bình thường tôi trồng ít hoa cỏ ở đó. Tôi còn trồng một cây mướp, mặc dù mới trồng nhưng mà tôi đã dự tính trước hết rồi, sang năm tôi không chỉ không cần mua giẻ rửa chén, mà còn có thể thưởng thức món mướp xào tươi ngon nữa.

Căn nhà này mẹ tôi đã làm thủ tục sang tên cho tôi rồi, khi tôi dọn về ở, mẹ còn giúp tôi bài trí, sửa chữa lại một chút. Thế là, cuộc sống hiện nay của tôi đã đến giai đoạn có thể nói là thanh thoi ngắm nhìn mặt hồ trên giàn rau. Đứng trên tầng hai của nhà chúng tôi phóng tầm mắt ra xa, đúng là có thể nhìn thấy hồ nước trước nhà kia thật.

Với tình hình đó, tôi lên mạng, vẽ tranh, trong thẻ có tiền, trong tủ lạnh có đồ ăn, mỗi ngày trôi qua đều rất thoải mái, đã sớm quên mất Lưu Thụy Căn kia là ai rồi.

“Bốc phét đi, bốc phét tiếp đi.”

Đặng Linh Linh liếc xéo tôi một cái, tôi bỗng nhiên thấy chột dạ, nhưng mà vẫn hùng dũng nói: “Chị bốc phét đâu mà bốc phét? Bây giờ chị nói những việc này với em, có nghĩa là chị đã quên anh ấy rồi!”

Nhìn thấy tôi nói đúng lý như thế, Đặng Linh Linh thu lại thái độ đùa cợt của mình, vỗ vỗ vào tay tôi: “Phiêu Phiêu, nếu như chị quên anh ấy thật rồi, em nhất định ủng hộ chị, nhưng mà nếu như chưa quên được...”

“Chưa quên được thì sao?”

“Em hy vọng là chị cho anh ấy thêm một cơ hội, cũng là cho bản thân mình thêm một cơ hội.”

Tôi không lên tiếng, Đặng Linh Linh lại nói tiếp: “Chị là bạn của em, đương nhiên là đứng về phía chị rồi, ban đầu em cũng cảm thấy người này dừng nên để ý đến anh ta làm gì nữa, anh ta có điều kiện tốt như thế nào đi chăng nữa chúng ta cũng không nên mất thời gian với anh ta. Bởi vì thứ mà chị bỏ ra là tình cảm, bất kể anh ta có cái gì, thứ mà chị nhận được, thứ mà chị hy vọng có được cũng chỉ có thể là tình cảm mà

thôi. Anh ấy có thể không thể hiện ra một cách nồng nhiệt như chị được, có lẽ là không thể tỏ ra sâu sắc như chị được, thậm chí có lẽ là không thật sự yêu chị, nhưng mà ít nhất là người ta thật lòng, thích chị một cách thật lòng.”

Tôi cắn vào ống hút trước mặt không lên tiếng, trong lòng không ngừng dao động. Đúng thế, em yêu anh, em yêu anh cho nên có thể liên tục rút lui, luôn luôn cảm thấy tủi thân, không ngừng chịu đựng, anh nói anh đã từng có một tình yêu đầu rất khó quên, anh nói anh đã từng yêu một người, yêu đến mức đau đớn, anh nói anh sợ, anh nói anh bị tổn thương. Những thứ này em đều có thể chấp nhận được, nhưng mà, tại sao anh lại không thể thật lòng với em hơn? Tại sao anh không thể nói thật ra với em sớm hơn một chút, sớm hơn một chút thôi? Tại sao anh lại liên tục dùng hết thủ đoạn này đến thủ đoạn khác với em vậy chứ?

Một lần, rồi thêm một lần nữa, cho dù tình cảm có sâu đậm đến mức nào đi chăng nữa tôi cũng cảm thấy sợ rồi, tình yêu có sâu sắc như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không dám yêu tiếp nữa rồi.

“Nhưng mà trong một năm vừa qua anh ấy kiên trì cho chị nhìn thấy sự chân thành của anh ấy. Thật đó, Phiêu Phiêu, em nói như vậy có lẽ có chút gì đó không công bằng, nhưng mà anh ấy có thể làm như thế, thế thì cũng thật lòng quá rồi còn gì nữa, hoặc là nói theo một cách khác... anh ấy thực ra là đã yêu chị rồi đó.”

Trái tim tôi thót lại, khoát tay một cách yếu ớt: “Em đừng nói tầm bậy.”

Đặng Linh Linh mỉm cười nhìn tôi: “Em có nói tầm bậy hay không thì trong lòng chị cũng hiểu mà.”

Tôi tiếp tục cắn vào ống hút. Đúng thế, một năm, điều thần kỳ nhất trên thế giới này chính là thời gian, ngày còn nhỏ luôn cảm thấy từng năm rồi lại từng năm trôi qua, thời gian đó sao mà dài đằng đẵng, nhưng khi bạn lớn lên, một năm rồi lại một năm nữa, mẹ kiếp chứ, vừa chớp mắt đã thấy hết năm rồi!

Một năm nay, trình độ vẽ vời của tôi có thể nói là rất tuyệt vời, ôm mặt vì xấu hổ khi nói rằng, cũng có người bắt đầu gọi tôi là sư phụ rồi, tôi vẽ hình minh họa, thiết kế trang bìa gì gì đó cho người ta, cũng đã có thể nuôi mình được.

Một năm nay, cuối cùng tôi đã không kết hôn với anh Hai, mặc dù trong lòng cảm thấy cực kỳ áy náy và cực kỳ không đành lòng, mặc dù anh Hai nói anh ấy sẽ không để ý, nhưng mà giây phút khi tôi từ phòng đăng ký kết hôn ra nhìn thấy Lưu Thụy Căn, tôi đã biết được rằng, tôi không thể nào lấy anh Hai được.

Không phải tôi nói là sẽ chỉ lấy Lưu Thụy Căn thôi đâu, mà khi trong lòng còn đang day dứt vì bóng hình của một người khác, tôi không thể nào làm một việc có lỗi với anh Hai được. Khi đó La Lợi chỉ vào đầu tôi chửi tôi ngốc: “Mày đừng tưởng mấy năm nay Hoàng Xuân Xuân không có duyên với phụ nữ mà bắt nạt nhé, nhưng mà lần này mày đã làm tổn thương anh ấy lắm rồi đấy, mày thấy đó, anh ấy có thể gả mình đi ngay lập tức rồi đó.”

“... Anh Hai là đàn ông mà, sao gả đi được.”

“Mày cứ ngoan cố cho lắm vào!”

La Lợi còn gõ mạnh vào đầu tôi mấy cái, trước khi đi vẫn còn không quên việc này: “Tao đã từng nói là nếu miễn cưỡng quá thì thôi vậy, nhưng mà mày không được thôi thật đâu nhé, nghe lời tao, quên ngay cái tên họ Lưu ấy đi, lao vào vòng tay của anh Hai mới là chính sách đúng đắn!”

Đây là câu nói trước khi lên máy bay của cô ấy, lúc đó anh Hai đứng bên cạnh, nghe xong gật đầu liên tục, tôi thì cực kỳ xấu hổ, thật sự là muốn tìm cái lỗ nẻ nào dưới đất mà chui xuống cho rồi.

Mà một năm nay, anh Hai cũng thật sự là đem mình... Ái chà, không phải là gả đi, mà là có chủ rồi, mà người chủ của anh ấy là Đặng Linh Linh, nói thật là từ trước đến nay chưa hề có ý định tác hợp cho hai người họ, không phải là tôi muốn giấu, muốn cất anh Hai làm của để dành cho riêng mình, mà là trong quan niệm của tôi, anh Hai là bạn gái thân thiết của tôi, mẹ kiếp, chẳng nhẽ đi giới thiệu hai người bạn gái của mình để thành một đôi ư? Trừ phi đó là đồng tính nữ, đồng tính nữ ấy!

Mới đầu Đặng Linh Linh còn có chút ngại ngùng, lúc gặp tôi còn ngại ngùng che che giấu giấu, sau khi tôi biết, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Anh Hai có thể tìm thấy Đặng Linh Linh thì đúng là kiếp trước ăn ở phúc đức, may mắn hơn gấp trăm lần khi đến với tôi! Khoan hãy nói đến việc Đặng Linh Linh không có những vấn vương trong lòng như tôi, về phía mẹ anh ấy, cũng nhẹ nhàng qua được cửa ải đó.

Nói tóm lại là, một năm vừa rồi trôi qua rất nhanh, xảy ra rất nhiều chuyện. La Lợi đi Vân Nam rồi, ngày vui của anh Hai và Đặng Linh Linh cũng sắp đến gần rồi. Còn Lưu Thụy Căn... tôi không biết sự nghiệp anh thế nào, nhưng mà quả thật là anh ấy liên lạc với tôi suốt.

Có lẽ nói liên lạc là không thích đáng cho lắm, nói một cách chính xác là, anh ấy giống như đang theo đuổi tôi ấy. Ví dụ mỗi buổi tối đều nhắn tin cho tôi, lễ tình nhân sẽ tặng một bông hoa hồng, sinh nhật tôi sẽ có một lời chúc mừng, mỗi dịp lễ tết, thậm chí là còn có cả một ít quà Tết!

Những việc đó, cho dù là hoa hồng hay là quà tết đều không phải là giá trị gì cho lắm, nhưng mà việc này kéo dài một năm, cho dù là một tin nhắn đơn giản như ngủ ngon, việc đó cũng không dễ dàng gì. Mới đầu tôi còn không buồn nhìn, nhưng mà khi anh ấy gửi hơn hai trăm tin nhắn thì bắt đầu nhấp nhòm không yên, rồi bây giờ thì, thật sự là có chút vương vấn.

Tôi vừa dặn dò bản thân mình rằng đừng để bị lừa nữa, con người ta bị vấp ngã ở chỗ đấy lần đầu tiên thì gọi là thiếu hiểu biết, bị vấp ngã ở đấy lần thứ hai thì gọi là ngốc nghếch, bị vấp ngã lần thứ ba... mẹ kiếp, chính là vừa ngu vừa dốt! Mặc dù tôi không thông minh cho lắm, nhưng mà tôi không thể nào làm một thanh niên vừa ngu vừa dốt được!

Nhưng mà, mẹ kiếp, nhiều năm như vậy rồi tôi mới chỉ yêu có một lần, chỉ yêu có một người như thế thôi, bây giờ người đó còn theo đuổi tôi một cách đàng hoàng như thế. Tôi biết, tôi rõ, tôi hiểu! Đáng lẽ tôi không nên để ý đến tất cả mọi thứ này, nhưng mà tôi, thật sự tôi không để ý không được nữa rồi.

Tôi vừa có chút gì đó chờ mong, tôi chờ mong lần này Lưu Thụy Căn sẽ thật lòng, nhưng mặt khác tôi lại có chút gì đó sợ hãi, cho dù anh ấy thật lòng thật, tôi cũng có chút gì đó sợ hãi. Vết thương lần đó thực sự là quá sâu, từ phòng đăng ký kết hôn đi ra, tôi khóc đúng năm ngày, khóc quên luôn cả ba ngày mà anh Hai hẹn hò với tôi. Sau việc đó, La Lợi cảm phần nói với tôi: “Cái tên Lưu Thụy Căn đó nhất định là cố ý đây mà, trước đó anh ta làm cái gì hả? Nếu mà có lòng thì phải xuất hiện từ lâu rồi chứ, lúc đó mới lộ diện thì đúng là có âm mưu gì đó! Phiêu Phiêu, lần này nhất định mày phải nâng cao cảnh giác đó!”

Lúc ấy tôi thật sự không biết phải trả lời như thế nào, cứ bần thần cả người. Lúc đó tôi mới hiểu ra, không phải tôi vượt qua được cửa ải dễ dàng thế đâu, mà là việc của La Lợi làm tôi phải nhét tạm nỗi đau đó vào trong một góc, đợi đến khi chạm vào nó, tôi mới biết rằng, hóa ra tôi vẫn còn để ý đến như thế, vẫn còn không cam tâm như thế, vẫn còn tủi thân như thế. Trong mắt của người khác có thể nghĩ là, tôi có gì mà phải tủi thân, con người như Lưu Thụy Căn thế không thật lòng với tôi là bình thường, nếu thật lòng thì lại hóa ra không bình thường. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy tủi thân, tủi thân đến nỗi mỗi lần nghĩ đến cái tên Lưu Thụy Căn tôi đều run hết cả người lên.

Lúc ấy, tôi cảm thấy rằng, có lẽ cả đời này kiếp này tôi cũng không bao giờ tha thứ cho con người này nữa.

Có lẽ cũng không thể nói là tha thứ gì cho to tát cả, nhưng mà nhất định là, tôi không thể nào chấp nhận được. Nhưng mà, mỗi khi nhận được tin nhắn, mỗi khi tôi cuộn người trong quần áo lạnh như một trái bóng để đi chợ vào buổi sáng tuyết rơi gió lạnh, về đến nhà đẩy cửa vào thì phát hiện trên cánh cửa có một bông hồng đỏ, khi tôi mơ mơ màng màng nhận được điện thoại của bên chuyển phát nhanh, ký tên, phát hiện ra cả đóng đồ đó là tám món ăn của Tử Kinh, những vương quốc mắc trước đây... càng trở nên phức tạp hơn.

Tôi vương vấn đó, tôi day dứt mà...

“Mấy giờ rồi trời, sao vẫn chưa nghe thấy thông báo gì cả thế này? Đừng nói là trễ giờ nha.”

Đặng Linh Linh cười, liếc nhìn đồng hồ trên tay: “Còn những hai mươi phút nữa cơ mà.”

“Thế chúng ta xuống dưới kia đợi họ đi, biết đâu máy bay của họ hạ cánh sớm.”

“Đúng thế đúng thế, máy bay này lúc thì đến sớm, lúc thì tới trễ, đúng là lúc nhanh lúc chậm.”

Giọng nói của Đặng Linh Linh sắc mùi trêu đùa, tôi đành phải làm như không nghe thấy, tôi và cô ấy đến đón anh Hai và La Lợi.

La Lợi sau khi đến Vân Nam, trước tiên là ở Côn Minh, sau đó ở Lệ Giang, sau đó nữa là ở một cái vùng miền mà chúng tôi chưa bao giờ nghe thấy, đúng lúc tôi nằm bò ra bản đồ nghiên cứu xem cái nơi đó rốt cuộc có phong cảnh gì không thì La Lợi lên tiếng, bảo cô ấy đi làm giáo viên tình nguyện.

Đối với quyết định này của cô ấy, người bạn như tôi đây thật sự không biết phải nói thế nào nữa. Theo lý thuyết thì tôi nên ủng hộ cô ấy, đây là một hoạt động từ thiện. Nhưng mà khi đã làm bạn với cô đây lại khó tránh khỏi có những suy nghĩ ích kỷ, cô ấy ở cái nơi khỉ ho cò gáy đó, thời gian ngắn còn được, nhưng mà cứ lãng phí thời gian một năm hai năm như thế... thì cũng lãng phí mất cả tuổi thanh xuân.

Có điều bởi vì có chuyện xảy ra trước đó, có thể cô ấy cũng cần đến một nơi nào đó để phục hồi. Hơn nữa cô ấy lại khó có thể chịu đựng sự vất vả như thế, có phải làm giáo viên tình nguyện chỉ là xúc động nhất thời? Tôi suy nghĩ như vậy, ai nào ngờ cô ấy lại làm được hơn nửa năm liền, nếu không có chuyến đi công tác này của anh Hai, tiện thể tóm cô ấy luôn thì e rằng còn chưa quay trở về đâu.

Máy bay không đến sớm cũng không đến muộn, đến đúng giờ, thêm mười phút trôi qua nữa, chúng tôi liền nhìn thấy anh Hai và La Lợi, nói một cách chính xác, chúng tôi nhìn thấy anh Hai, sau đó đưa mắt tìm kiếm một chút, mới xác định được người ở bên cạnh anh chính là La Lợi.

“Sao thế, không nhận ra tao rồi à?”

La Lợi nhảy nhót, lắc lư trước mắt chúng tôi, tôi im lặng, anh Hai nói: “Đúng là nàng ấy đấy, bị phơi cho đen như than vậy đó, khi anh gặp nàng ấy đã kiểm tra ám hiệu cả rồi.”

Đặng Linh Linh nói: “Ám hiệu? Ám hiệu gì cơ?”

La Lợi mặc nhiên cười: “Hoàng Xuân Xuân.”

Anh Hai đáp lại ngay lập tức: “La Lợi Lợi!”

Tôi đưa tay bịt mắt, quay mặt đi, giọng nói của Đặng Linh Linh nghe có vẻ có chút ngờ vực: “Đây chính là ám hiệu hả?”

“Chứ còn sao nữa, cái tên này của bọn chị chỉ có người thân mới biết được thôi.”

La Lợi điềm nhiên nói, tôi đã không biết phải phản ứng như thế nào nữa, tại sao một năm không gặp, có cảm giác La Lợi như bị ma nhập thể kia?

Sự thật chứng minh là tôi đã sai, La Lợi không chỉ bị ma nhập, còn bị đủ kiểu gì đó nhập vào người, nhìn thấy cô ấy ăn một lèo hết ba cái bánh trứng, cuối cùng tôi cũng xác nhận rằng La Lợi bây giờ và La Lợi trước đây, đã trở thành hai con người khác nhau rồi.

“Đừng ăn nữa, La Lợi.” Khi tôi nhìn thấy cô ấy thò tay ra định bốc cái bánh thứ tư, rốt cuộc tôi đã kìm lòng không được, cất tiếng.

“Không sao đâu, ăn không mập được đâu.”

“Cho dù là mày không sợ mập, nhưng mà ăn nhiều thế mày không đau răng à?”

“Đau chứ, nhưng mà có đau chết tao cũng phải ăn. Phiêu Phiêu, tao nói ày nghe, cái mà tao nhớ nhất không phải mày, không phải anh Hai, thậm chí là không phải ông bà bu, mà là cái bánh trứng mềm mịn, giòn giòn này nè, còn nhớ cả thịt kho tàu, chân giò nấu nhừ, bánh bao La Phúc Ký, hai tháng nay, mỗi lần nằm mơ tao đều mơ thấy những thứ này không à.”

Cô ấy vừa ăn vừa nói. Thế là chúng tôi đều hiểu cả rồi, ở đó, đến nước hồ còn được gọi là xa xỉ phẩm cơ mà, mì ăn liền là phần thưởng mà khi con cái thi được điểm cao phụ huynh mới mua cho, khi không có tiết, cô ấy nhàn nhã đi chăn dê, ngắm nhìn đàn sơn dương gặm cỏ trên vách núi nối liền với mây trời bao la, sau đó hét vang mấy tiếng luyện giọng để tự tìm niềm vui.

68. Phiên Ngoại 2 Phần 2 [hết]

“Hơ, mọi người biết không, trước đây tao toàn hát nhạc sến, bây giờ bài tao hát, là bài Chúng ta là người Trung Quốc!”

Cô ấy nói rồi và cô ấy hát thật, mặc dù cô đã cố ý kéo giọng thấp xuống rồi, nhưng mà vẫn kéo được người trong nhà ăn này nhìn về hướng chúng tôi ngồi. Anh Hai “xuyt” một tiếng, Đặng Linh Linh đá vào chân anh một phát, sau đó nói: “Chị giỏi thật đấy, thật đấy!”

“Hơ, giỏi cái gì đâu, mọi người nghĩ rằng tao chịu đựng nổi cái cảnh cực khổ ấy hay sao, nói thật nhé, tao chịu không nổi nữa rồi! Cực kỳ cực kỳ chịu hết nổi nữa rồi, tao ở đó ba ngày thôi là đã muốn về, sở dĩ kiên trì được đến bây giờ, không phải là tao có trách nhiệm với mấy đứa trẻ kia đâu, không phải là tao muốn cống hiến cái gì, mà là... tao đang chuộc lỗi, nói cách khác, tao nhất thiết phải dùng cách này mới có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng tao được.”

La Lợi chẳng thêm giữ ý giữ tứ gì cả, cứ thế nói ra những suy nghĩ thật lòng của mình, đồng thời còn chia viết sẹo ngày xưa ra, làm cho chúng tôi nhất thời đều không biết nói tiếp như thế nào nữa. Có điều ngay lập tức, chúng tôi bị thu hút bởi cảnh đẹp nơi đó mà cô ấy miêu tả.

“Mọi người thật sự nên đến đó, ngắm nhìn những ngọn núi, thật đó, đặc biệt là vào mùa thu. Trên một ngọn núi có thể nhìn thấy bốn mùa. Bên dưới cùng là một vạt màu xanh, ở giữa là một vạt màu vàng, màu hồng, lên cao nữa, là một vạt màu trắng, nhìn thấy những cảnh đó, đến bánh bao La Phúc Ký mà tao còn quên cơ mà.”

Chúng tôi cùng bật cười, trong lòng tràn ngập niềm vui, La Lợi đã thật sự quên đi khoảng thời gian ngày xưa rồi. Một bữa cơm mà chúng tôi ăn bốn, năm tiếng đồng hồ liền, ăn mãi cho đến khi khách sạn đóng cửa mới kết thúc. Sau khi ăn cơm, anh Hai và Đặng Linh Linh về trước, tôi và La Lợi thì ở trong khách sạn bình dân ngay bên cạnh - Ngôi nhà cũ của cô vẫn đang cho thuê, mà trước mắt tôi vẫn đang ở quê, trẻ như vậy rồi nên không tiện về, hơn nữa, lần này La Lợi trở về là để tận hưởng cuộc sống xa xỉ và sang trọng, cái thành phố bé xíu ấy của chúng tôi không thể nào đáp ứng được nhu cầu ấy của cô.

“Phiêu Phiêu, gần đây mày thế nào?”

“Thì vẫn vậy thôi.”

“Tao nghe anh Hai nói... Mày vẫn chưa tìm à?”

“Tìm rồi.”

La Lợi nhìn tôi, tôi đành phải nói: “Thì có nghĩa là chưa tìm thấy người đáng tin tưởng ấy mà, mày cũng biết chuyện này còn phải phụ thuộc vào duyên phận nữa mà, mẹ tao xem bói cho tao rồi, phải đến năm ba mươi tuổi, duyên phận của tao mới đến cơ.”

Tôi nói rồi chường ra khuôn mặt cười ti hí, nhưng lại không chọc được La Lợi cười, cô ấy ngừng một chút, rồi nói: “Có một chuyện, tao nên nói với mày, nhưng mà tao vẫn chưa nói... Cái năm mà tao tự tử ấy, thực ra chẳng liên quan gì tới anh ta cả.”

“La Lợi, mày không muốn nói thật ra có thể không nói mà, có liên quan hay không liên quan đều chẳng quan trọng.”

“Không, rất quan trọng, trước đây tao đã biết là rất quan trọng, nhưng mà tao... tao luôn không thể nào đối diện được với chuyện đó, nhưng mà bây giờ, tao nhất thiết phải đối diện với nó rồi.” La Lợi kiên định nhìn tôi, dưới ánh mắt kiên quyết của cô ấy, tôi đành phải nhượng bộ, cô ấy thở dài một hơi, “Thực ra trong khoảng thời gian đó, tao đều có ý định muốn tự tử. Không chỉ là muốn tự tử, tao còn muốn giết cả Joseph, tao cảm thấy anh ta làm hại tao. Mặc dù tao ngu tao đần tao tự nguyện sa ngã, nhưng mà nếu như anh ta không gợi ý với tao, anh ta không dụ dỗ tao, anh ta không... Thực ra là tao sẽ không như thế đâu.”

“Tao biết mà, tao biết mà.”

“Tao hận anh ta, hận bản thân mình, rõ ràng biết là không nên, nhưng vẫn không kìm lòng được mà hận vợ anh ta, tao luôn không ngừng kiềm chế được mà nghĩ rằng, nếu như không có người đàn bà kia, thì tao sẽ không rơi vào thảm cảnh này. Có nhiều lúc tao còn nghĩ rằng, nếu như người mà anh ta gặp đầu tiên là tao, có khi nào tao đã trở thành vợ của anh ta rồi không? Mặc dù tao biết rõ là sở dĩ tao có thể được ở bên anh ta, một nguyên nhân rất lớn là bởi vì... là bởi vì tao rất giống với vợ anh ta. Bởi vì có vợ anh ta mới có tao, bởi vì có người đàn bà kia, mới có thân phận của tao ngày hôm ấy. Tao bị những mối quan hệ đó dày vò cho đau hết cả đầu, khủng hoảng bất an mà lại...”

Tôi không kìm được vỗ vỗ vào tay cô ấy, cô ấy thở hổn hển: “Không sao nữa rồi, đã qua hết rồi. Thật đó, Phiêu Phiêu, mày không cần phải lo lắng cho tao nữa đâu. Tao không thể nói là đã hoàn toàn quên được con người đó, nhưng mà, anh ta đã không thể nào ảnh hưởng đến cuộc sống của tao được nữa.”

Tôi tin câu nói này, một người đã từng rất quan trọng trong cuộc sống của mình, nếu như cứ thế mà nói rằng đã quên rồi, ngược lại càng chứng minh rằng cô ấy vẫn còn rất để ý.

“Thời gian đó đầu óc tao cứ rối tinh hết cả lên, giống như cái gì cũng không biết hết vậy, mãi cho đến khi tao nhận được cú điện thoại đó...”

“Xin lỗi.” Tôi áy náy mở miệng nói, tôi không hiểu đầu óc tao lúc ấy bị làm sao nữa, tự nhiên lại nghĩ đi gọi điện thoại cho cô ấy.

“Không, chính cú điện thoại ấy đã làm cho tao thức tỉnh. Đột nhiên tao cảm thấy tao phải làm một việc gì đó, nhưng mà lúc ấy đầu óc tao không bình thường lắm, cho nên không phải tao rời bỏ anh ta, không phải rời bỏ môi trường ấy, mà là đi tìm anh ta để muốn chứng minh. Anh ta đương nhiên là an ủi tao, nhưng mà trong quá trình an ủi... thì vợ anh ta bước vào.”

Nói đến đây, La Lợi lại thở dài, chậm rãi nói. Mối quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ, khi đang còn cảm giác với nhau, nói cách khác, khi vẫn chưa muốn chia tay nhau một cách dứt khoát, khi nói chuyện với nhau vẫn sẽ nói chuyện tình cảm với nhau được. Joseph là cao thủ về phương diện này, khi nhìn thấy tâm trạng của La Lợi không tốt thì dốc hết tâm can an ủi, khi anh ta đang ôm La Lợi trong lòng thì Jannet xuất hiện.

“Ánh mắt của người đàn bà đó chỉ quét qua trên người tao một chút, chỉ một chút thôi, nhưng mà mày biết cảm giác lúc đó của tao như thế nào không? Cảm giác duy nhất chính là, tại sao tao không chết sớm đi một chút? Từ trước đến nay tao chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình hèn hạ đến như thế, cảm thấy bản thân mình vô liêm sỉ đến như thế, cảm thấy bản thân mình không xứng đáng được tồn tại trên thế giới này. Cuối cùng tao cũng đã hiểu được thế nào gọi là có một lỗ hổng nhai vào đấy rồi, thật đó, thực sự là như vậy. Mà vào lúc ấy, người đàn ông đó lại thể hiện ra cực kỳ bình tĩnh, anh ta đẩy tao ra, nói là việc này anh ta có thể giải thích.”

“‘Anh không biết vì sao cô ta tồn tại ư?’ Đây chính là câu nói của cô ta, mà người đàn ông kia thì lại trả lời như thế nào cơ chứ? Ồ, trả lời rằng ‘Biết chứ, có điều việc này có liên quan gì đâu, chỉ là chơi cho vui thôi mà.’”

Mặc dù đã trôi qua lâu như thế rồi, nhưng nghe thấy câu nói này, tôi vẫn cảm thấy cả người cứng lại, La Lợi túm lấy tay tôi: “Mày biết không? Phiêu Phiêu, ngày đó sở dĩ tao không nói với mày, chính là bởi vì câu nói này đấy.”

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao mày vừa tỉnh dậy đã bảo tao phải lấy anh Hai?”

La Lợi gật gật đầu, ngầm đồng ý với câu nói đó: “Lúc ấy tao nghĩ như vậy thật, hai chúng mình, không thể để cho bọn họ chà đạp như thế được! Có điều mấy ngày hôm nay, tao dần dần hồi tưởng lại, luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm. Ngoại trừ tình tiết tao đi tìm anh ta ra, sự xuất hiện một cách đường đột của Jannet thực ra không hợp tình hợp lý cho lắm. Đúng thế, trong ti vi thường chiếu những cảnh đó thật, nhưng mà trong cuộc sống thực tế mà như thế thật... Phải nói như thế nào nhỉ? Bên ngoài anh ta có thư ký, có trợ lý, những người này hoàn toàn có thời gian phát hiện ra và cảnh báo cho anh ta chứ. Hơn nữa nếu như giống với những gì họ nói thật, thì họ cũng không nhất thiết phải thảo luận việc này trước mặt tao. Cho nên, tao nghĩ tới nghĩ lui, khả năng lớn nhất không phải là Lưu Thụy Căn lên kế hoạch này đâu, mà là Jannet, hoặc có thể nói là Joseph. Đương nhiên, có thể không phải là thiết kế, mà là họ đã bị rơi vào một nguy cơ nào đó, thế nên họ hy vọng có thể thông qua tao hoặc là thông qua mày, hóa giải nguy cơ này.”

Tôi không nói năng gì cả, La Lợi lại nói tiếp: “Đương nhiên những suy đoán của tao chưa chắc đã chính xác, nhưng mà tao cảm thấy như thế mới hợp tình hợp lý nhất.”

“Thực ra, cho dù là như thế nào đi chăng nữa cũng đều không quan trọng nữa rồi, thế giới của bọn họ, xét cho cùng là quá xa vời với bọn mình.”

“Nhưng mà Phiêu Phiêu này, mày vẫn còn nhớ anh ấy mà, phải không?”

Tôi trở nên không tự nhiên, chỉ một ngày hôm nay thôi mà đã có hai người nói với tôi điều này rồi, tôi muốn dời chủ đề qua chuyện khác, nhưng mà La Lợi đã nói: “Cho nên, nếu như có cơ hội, thử nghe xem anh ấy nói gì, cứ cho là tìm cho tao một câu trả lời đi nhé?”

Tôi không biết phải trả lời La Lợi như thế nào nữa. Thật sự là trong thâm tâm, tôi cũng muốn biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà tôi lại không biết phải làm thế nào để có thể đến bên Lưu Thụy Căn. Ngày hôm sau, tôi cùng La Lợi đi dạo các cửa hàng, mua một đồng hồ mỹ phẩm, quần áo, dụng cụ học tập, ba lô và đủ thứ linh tinh mà bọn trẻ có thể cần đến, quẹt thẻ nhiều đến nỗi tim tôi cứ giật thon thót, bản thân La Lợi thì lại chẳng hề để ý chút nào: “Tao không biết là tao có thể kiên trì ở lại đó trong bao lâu, nhưng mà những thứ này tao sẽ mang về cho bọn trẻ.”

Khi nói những điều này, La Lợi nói một cách tự nhiên, tôi lại cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Cho dù ban đầu có xuất phát với mục đích gì đi chăng nữa, nhưng bây giờ cô ấy làm như thế, quả thực là tôi không làm được, quả thực là cũng có thể giúp đỡ được người khác, nói to tát lên một chút, thậm chí là có khả năng thay đổi vận mệnh của một vài người nào đó.

Tôi ở lại thành phố chơi với La Lợi ba ngày, sau đó, cô ấy quay về với đồng hành lý vượt ký, cô ấy phải về để chơi với bố mẹ, trước khi đi, đương nhiên là chúng tôi lại tụ tập ăn uống linh đình một bữa, sau đó, Đặng Linh Linh níu kéo tôi ở lại nhưng tôi đã từ chối, bắt xe khách quay trở về.

Chuyến bay của La Lợi vào buổi chiều, khi tôi quay trở về quê thì trời cũng đã bắt đầu nhá nhem tối. Từ trên xe taxi bước xuống, tôi có cảm giác mệt mỏi không nói nên lời. Cái kiểu mệt mỏi này không phải là di chứng của việc điên cuồng đi mua sắm, mà là một kiểu cảm giác mệt mỏi trống rỗng.

Đặng Linh Linh và anh Hai đã đến với nhau, La Lợi cũng đã tìm được cuộc sống mới ình. Còn tôi thì sao? Đương nhiên là tôi không thể nói rằng cuộc sống của tôi không tốt, so với trước đây, cuộc sống của tôi đã tốt hơn rất nhiều, nhưng mà, luôn có một cảm giác bập bênh trôi nổi. Tôi liêu xiêu bước vào sân nhà, đứng vào lúc cúi đầu xuống lục chìa khóa trong túi xách, tôi bỗng nhiên sững người lại.

“Ăn cơm chưa?”.

Giống với lần đầu gặp nhau, người đó mặc một chiếc áo khoác dài màu đen đi đến trước mặt tôi, anh nở nụ cười, thần thái, giọng nói ung dung, nhưng mà trên trán hiện lên chút căng thẳng, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào tôi, nhìn đến nỗi tay tôi không cầm được mà run lên.

“Có thời gian... đi ăn với anh một bữa cơm không?”.

Tôi há miệng, đầu óc trở nên trống rỗng, đột nhiên không biết phải trả lời như thế nào.

“Cho anh thêm một cơ hội nhé, Phiêu Phiêu!”.

Giọng nói trầm thấp có chút gì đó như thở dài nản nỉ, nước mắt tôi bỗng nhiên chảy ra.

Hết.

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác Sách:

freezeheart_6200 – Đỗ Đan – auduong__yy

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-nguyen-xem-mat>